

ACADEMIA ROMÂNĂ
INSTITUTUL „BUCOVINA”
RĂDĂUȚI

ANALELE
BUCOVINEI

ANUL XXII, 2/2015

EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE

COLEGIUL DE REDACȚIE

Acad. ȘTEFAN ȘTEFĂNESCU
DORIN IEȘAN, membru corespondent al Academiei Române
MIHAI IACOBESCU
ȘTEFAN PURICI
ORTFRIED KOTZIAN
MIHAI-ȘTEFAN CEAUȘU
MARIAN OLARU

Redactor-șef:
D. VATAMANIUC
membru de onoare al Academiei Române

Secretar de redacție:
VASILE I. SCHIPOR

Responsabil de număr:
OVIDIU BĂTĂ

Revista se poate procura contracost la:

EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE, Calea 13 Septembrie, nr. 13, sector 5, 050711, București, România,
tel. 4021-318 81 46, 4021-318 81 06, fax 4021-318 24 44; E-mail: edacad@ear.ro

Comenzile pentru abonamente se primesc la:

ORION PRESS IMPEX 2000, S.R.L., P.O. Box 77-19, sector 3, București, România,
tel/fax. 4021-610 67 65, 4021-210 67 87, E-mail: office@orionpress.ro

S.C. MANPRES DISTRIBUTION S.R.L., Piața Presei Libere, nr. 1, Corp B, Etaj 3, Cam. 301–302, sector 1,
București, Tel.: 4021-314 63 39, Fax: 4021-314 63 39, E-mail: abonamente@manpres.ro, office@manpres.ro,
www.manpres.ro

Apare de două ori pe an.

Coperta: Biserica „Sfânta Parascheva” din Cernăuți construită în perioada 1860–1862, după un proiect al arhitectului A. Pawlowski și sfințită cu mare fast în anul 1862. Cea dintâi biserică ortodoxă din Cernăuți construită din piatră și cărămidă. În perioada sovietică, a fost transformată în depozit de materiale și ulterior în club de șah. Începând din 25 iunie 1992, aparține bisericii creștin-ortodoxe autocefale ucrainene. Xilografie de Rudolf Bernt (1844–1914). Sursa reproducerii: *Die österreichisch-ungarische Monarchie in Wort und Bild*, Band XX, *Bukowina*, Wien, Druck und Verlag der kaiserlich-königlichen Hof- und Staatsdruckerei Alfred Hölder, 1899, p. 163.

Adresa redacției:
Calea Bucovinei, nr. 9
725 400 – Rădăuți, jud. Suceava
Tel./fax: 0230-561408
E-mail: bucovina_cs@yahoo.com

© 2015, EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE
Calea 13 Septembrie, nr. 13, sector 5
050 711 București, România
www.ear.ro

Die Zeitschrift „Analele Bucovinei”, eine Publikation des Bukowina-Instituts Radautz der Rumänischen Akademie, veröffentlicht Studien und Artikel über die Bukowina aus allen Forschungsbereichen. Die Persönlichkeiten, die kulturellen, wissenschaftlichen und wirtschaftlichen Institutionen und Stiftungen, sowie die Verfasser von Presseberichten, die zur Erweiterung und Verbreitung der Bukowina betreffenden Kenntnissen beitragen, erfreuen sich in den Seiten der vorliegenden Zeitschrift einer besonderen Aufmerksamkeit. Die Geschichte der kirchlichen und fürstlichen Bauten und der gegenwärtige Zustand der Naturdenkmäler, sowie die Themen im Bereich der Ökologie werden ebenfalls in Betracht gezogen.

Die gegenwärtige literarische und wissenschaftliche Bewegung wird durch Rezensionen der Bukowina gewidmeten Bücher und Zeitschriften präsentiert.

Die Zeitschrift „Analele Bucovinei” verwertet Informationen aus älteren Werken, d. h. aus deutschsprachigen, dem Dokumentenfond des Radautzer Bukowina-Instituts gehörenden Büchern über die Bukowina und bringt sie zur Kenntniss des Publikums.

Die vorliegende Publikation steht dem Zentrum für Bukowina-Forschungen an der Czernowitzer Universität, sowie dem Bukowina-Institut in Augsburg zur Verfügung. Das Bukowina-Institut Radautz organisiert und nimmt an verschiedenen wissenschaftlichen Veranstaltungen und Tagungen zum Thema „Bukowina” teil.

În atenția colaboratorilor

Redacția periodicului „Analele Bucovinei” primește, în vederea publicării, în principal, lucrări originale ce acoperă, prin diversitate, secțiunile sale tradiționale: studii și articole științifice, documentare (corespondență, memorialistică, memorii, note, procese-verbale, rapoarte, referate inedite etc.), recenzii, cronici și dări de seamă privind viața științifică internă și internațională.

Toate materialele vor fi trimise pe adresa redacției, în format electronic, fiind culese în Times New Roman, corp 11, la un rând și având notele numai la subsol, trecute în corp 9, solicitându-se confirmare de primire. Fiecare articol și studiu va avea la început rezumatul în limba română ori în engleză și germană, precum și o listă de cuvinte și sintagme-cheie. Pentru a putea contribui la o mai bună diseminare a rezultatelor cercetării științifice privind problematica Bucovinei istorice, redacția este obligată să limiteze dimensiunea materialelor acceptate: studii – cel mult 25 p., documentare – cel mult 25 p., articole – circa 15 p., recenzii – circa 5 p., cronici și dări de seamă – circa 10 p. Reprodusele după fotografii și facsimilele vor avea o rezoluție mare, o bună claritate și, alăturat, explicațiile corespunzătoare, tipărirea în acest caz realizându-se numai în alb-negru, în text ori la sfârșitul acestuia.

Toate materialele vor respecta normele de ortografie și de punctuație stabilite de Academia Română și în vigoare astăzi, precum și exigențele stilului științific, ale deontologiei profesionale. În cazul materialelor primite de la colaboratorii externi, acceptarea pentru publicare se face pe baza unui referat întocmit de specialiști. Toți colaboratorii sunt rugați să-și facă revizia științifică a textelor cu deosebită atenție, înainte de a le trimite redacției, menționând acest lucru în corespondența de însoțire, și să atașeze, totodată, un fișier biobibliografic succint, adus la zi, pentru publicare la sfârșitul fiecărui tom. Redacția „Analelor Bucovinei” adresează tuturor celor preocupați de cunoașterea istoriei Bucovinei, sub toate aspectele ei, rugămintea de a-i semnala toate lucrările nou apărute pe această temă, indiferent de țară și limba de tipărire, pentru a le consemna pe coperta a IV-a și a le semnala, astfel, și utilizatorilor noștri interesați.

Materialele nepublicate în paginile periodicului „Analele Bucovinei” nu se restituie.

Fiind o publicație cu caracter strict științific, „Analele Bucovinei” nu participă la polemicele cu caracter politic și de altă natură, încercând să se mențină pe linia adoptată încă de la înființare, în 1994, dar va promova, cu toate acestea, spiritul critic, în tradiția de prestigiu a presei academice și a culturii din România, cu discernământ, moderație și în mod constructiv, urmărind exclusiv promovarea valorilor de patrimoniu, național și european, ale Bucovinei istorice și emanciparea discursului istoriografic al periodicului.

CĂRȚI NOI DESPRE BUCOVINA

- Ioan Bilețchi-Albescu, Traian Roșu, *Câmpulungul în zorile Unirii*, culegere întocmită de Ion Filipciuc, Câmpulung, [Fundăția Culturală] Biblioteca „Miorița”, 2014.
- Ciprian Bojescu, *Rătăcind prin Bucovina – Pagini de jurnal*, Suceava, Editura Rof, 2015.
- Paul Brașcanu, *Ghezășul Ilvelor*, Iași, Editura Stef, 2014.
- Nicolae Cojocaru, *Din Bucovina. Folclorul obiceiurilor și cântece populare*, București, Editura Etnologică, 2015.
- Dumitru Covalciuc, *Pagini oprișenene*, Herța, Grupul Editorial Cuvântul, 2014.
- Mihai Camilar, *Arhitectura populară bucovineană*, Suceava, Centrul Cultural „Bucovina”, 2014.
- Vasile Diacon, *Mitropolitul Nectarie Cotlarciuc și vremea sa*, ediția a II-a revizuită și adăugită, Iași, Editura Pim, 2014.
- Eugen Dimitriu, *Scrisori bucovinene*, Suceava, f. ed., 2014.
- Ligia-Maria Fodor, *Învățământul secundar în Bucovina (1816–1918)*, București, Editura Etnologică, Colecția de istorie, 2014.
- Constantin Hrehor, *Casian Bucescu – omul de piatră*, Iași, Editura Timpul, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (39), 2015.
- Isidor Ieșanu, *Rutenizarea Bucovinei și cauzele deznaționalizării poporului român. După date autentice*, București, Editura Saeculum I. O., 2014.
- Ioan Iețcu (coord.), *Părteștii de Jos. 1415–2015*, ediția a II-a, Suceava, Editura Mușatinii, 2015.
- Ligia-Corina Ihnatiuc (Prejmereanu), *Monografia comunei Cîrlibaba, județul Suceava*, Sibiu, Editura Honterus, 2014.
- Ioan Iosep, Constantin-Emil Ursu, Simona-Maria Palagheanu, *Cele dintâi hărți ale Bucovinei. O retrospectivă necesară*, Suceava, Muzeul Bucovinei, Editura Karl. A. Romstorfer, 2014.
- Gheorghe Nandriș, *Povestea vieții mele*, vol. I–II, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2015.
- Florea Nandriș, *Familia Nandriș*, vol. 6, *20 de ani de pibegie*, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, 2015.
- Gheorghe Nandriș, *Familia Nandriș*, vol. 7, *Refacerea prestigiului Familiei Nandriș*, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, 2015.
- Bogdan Nistor, *Podișul Sucevei – studiu termo-pluviometric*, Suceava, Editura George Tofan, 2014.
- Marcu Petcu, Mihaela Cozmei (coordonatori), *Bucovina de altădată. Chipuri și locuri*, București, Editura Bibliotecii Naționale a României, Mănăstirea Sucevița, 2014.
- Gheorghe Popa, George Istrate, *Câmpulung Moldovenesc. Ghid turistic*, Suceava, 2014.
- I. G. Sbiera, Rudolf Gassauer, Leon cav. de Goian, Victor Morariu, *Istoria muzical-dramatică a Sucevei*, Suceava, Editura Mușatinii, 2014.
- Tereza Sinigailia, Oliviu Boldura, *Monumente medievale din Bucovina*, București, Editura ACS, 2015.
- Petrea Tabarcea, Mugur Andronic, *Todirești – un sat din Bucovina. Istorie, oameni și locuri*, Suceava, Societatea Culturală „Ștefan cel Mare” – Bucovina, Colecția „Pagini din istoria și cultura Bucovinei” (XII), 2014.
- Maria Toacă, Doina Cernica, *Dulce de Suceava, amar de Cernăuți*, Suceava, Editura Mușatinii, 2014.
- Dumitru Valenciuc, *Arhiereul Eugeniu Laiu Suceveanul (1894–1967)*, Suceava, Editura Cygnus, 2014.
- Dragoș Vitencu, *Viața lui Ciprian Porumbescu*, ediție îngrijită de dr. Aura Brădățan, Brăila, Muzeul Brăilei-Editura Istros, 2014.
- Alfons-Eugen Zelionka, Nowy Solonec. *Dzieje wsi i parafii. Solonețul Nou. Istoria satului și a parohiei*, Suceava, Editura Mușatinii, 2014.
- *** *Polska i Rumunia. Wspólnie – obok – blisko. Polonia și România. Împreună – alături – aproape*, Suceava, Związek Polaków w Rumunii. Uniunea Polonezilor din România, 2015.

ISSN 1221 – 9975

Analele Bucovinei, **XXII**, 2 (45), p. 353– , Rădăuți-București, 2015

ANALELE BUCOVINEI

ANUL XXII

2 (45) / 2015

Tom aniversar, închinat lui Dimitrie Vatamaniuc, membru de onoare al Academiei Române, director fondator al Institutului „Bucovina”, la împlinirea a 95 de ani de la nașterea sa

S U M A R

EDITORIAL

VASILE I. SCHIPOR, *D. Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române, la a 95-a aniversare a nașterii sale*357

EVOCĂRI

ORTFRIED KOTZIAN, *Wahrung und Förderung des Buchenländischen Erbes*.....401
OVIDIU BĂTĂ, *Academicianul Liviu Ionesi (1925–2006). 90 de ani de la naștere*409

VIAȚA POLITICĂ, CULTURALĂ, LITERARĂ ȘI ARTISTICĂ

D. VATAMANIUC, *Bucovina și Transilvania în Revoluția din 1848 (I). Iraclie Porumbescu – corresponsent al Bucovinei*.....417
OTTO HALLABRIN, *Aufgaben und Tätigkeit des Landtags der Bukowina am Beispiel der Sessionen 1868 und 1908*455

ISTORIE, DEMOGRAFIE, TOPONIMIE, ONOMASTICĂ, STATISTICĂ

CONSTANTIN UNGUREANU, *Bucovina în ajunul și în timpul Primului Război Mondial*477
ȘTEFĂNIȚA-MIHAELA UNGUREANU, *Bucovina la începutul Primului Război Mondial în presa de limbă germană din provincie. Studii de caz: „Bukowinaer Post” și „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” (1914)*499
MARIAN OLARU, *Bucovina în Primul Război Mondial (I)*515

Analele Bucovinei, **XXII**, 2 (45), p. 353–708 , Rădăuți-București, 2015

BOGDAN-ALEXANDRU SCHIPOR, <i>Strămutarea germanilor din țările baltice și Bucovina, 1939–1941. Câteva aspecte comparative</i>	535
ORTANSA ȘLINCUI, <i>Onomastica din comuna Șaru Dornei, județul Suceava (II)</i>	547

FOLCLOR, ETNOGRAFIE, ARHITECTURĂ

ELENA PASCANIUC, <i>Simion Florea Marian – reper în valorificarea culturii tradiționale</i>	579
---	-----

ȘTIINȚELE NATURII

OVIDIU BĂTĂ, <i>Dr. Hermann Poras (1835–1899) – fondatorul Sanatoriului din Solca</i>	587
---	-----

OPINII

ION FILIPCIUC, <i>Generalul Iacob Zadik în Bucovina</i>	599
---	-----

DOCUMENTAR

ȘTEFĂNIȚA-MIHAELA UNGUREANU, <i>Brevetul de concesiune din 11 ianuarie 1864 pentru construcția și exploatarea căii ferate Cernăuți–Lemberg</i>	625
RODICA IAȚENCU, <i>Bucovineni în Parlamentul României Întregite. Adunarea Deputaților, sesiunea 1920–1922 (II)</i>	641

CĂRȚI. REVISTE

Ana-Maria Prisacaru, <i>Toponimia românească din Bucovina habsburgică (actualele teritorii românești). Germanizare și reromânizare</i> , Iași, Casa Editorială Demiurg, 2015, 202 p. (Marian Olaru)	657
Leon Buburuzan, <i>Mănăstirea Humorului (Humorul) în cultura și istoria Bucovinei. La șase veacuri de existență</i> , Suceava, Editura Mușatinii, 2014, 352 p. + o hartă topografică (Vasile I. Schipor)	662
„«Suceava». Anuarul Muzeului Bucovinei”, anul XLI, 2014, Suceava, Editura Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava, 374 p. (Rodica Iațencu)	671

CRONICĂ

MARIAN OLARU, <i>Stagiu de documentare științifică, desfășurat în perioada 20 iulie – 1 august 2015, la Arhiva Națională a Republicii Moldova</i>	675
---	-----

ANIVERSĂRI

IOAN SCRIPCARIUC, *Arhivele Bucovinei la 90 de ani. De la Comisiunea Arhivelor Statului Cernăuți la Arhivele Naționale Suceava*679

IN MEMORIAM

Profesorul Anghel Popa (1946–2014) (Vasile I. Schipor).....689
O personalitate marcantă a Dornelor: Petru Țaranu (26 mai 1934 – 26 mai 2015)
(Paraschiva Abutnăriței)697

NOTE DESPRE AUTORI

ANALELE BUCOVINEI

ANUL XXII

2 (45) / 2015

**Festgabe zum 95. Geburtstag des Akademikers Dimitrie Vatamaniuc,
Ehrenmitglied der Rumänischen Akademie,
Gründungsdirektor des Bukowina-Instituts**

INHALTSVERZEICHNIS

LEITARTIKEL

- VASILE I. SCHIPOR, *D. Vatamaniuc, Ehrenmitglied der Rumänischen Akademie, zum 95. Geburtstag*.....357

NACHRUF

- ORTFRIED KOTZIAN, *Wahrung und Förderung des Buchenländischen Erbes*.....401
OVIDIU BĂTĂ, *Akademiker Liviu Ionesi (1925–2006). 90 Jahre seit seiner Geburt*.....409

DAS POLITISCHE, KULTURELLE, LITERARISCHE UND KÜNSTLERISCHE LEBEN

- D. VATAMANIUC, *Die Bukowina und das Siebenbürgen in der Revolution von 1848 (I). Irachie Porumbescu – Berichterstatter für die Bukowina*.....417
OTTO HALLABRIN, *Aufgaben und Tätigkeit des Landtags der Bukowina am Beispiel der Sessionen 1868 und 1908*455

GESCHICHTE, DEMOGRAPHIE, TOPONYMIE, ONOMASTIK, STATISTIK

- CONSTANTIN UNGUREANU, *Die Bukowina vor dem Ausbruch und während des Ersten Weltkriegs*.....477

Analele Bucovinei, XXII, 2 (45), p. 353–708 , Rădăuți-București, 2015

ȘTEFĂNIȚA-MIHAELA UNGUREANU, <i>Die Bukowina am Anfang des Ersten Weltkriegs in der deutschsprachigen Presse der Provinz. Fallstudien: „Bukowinaer Post“ und „Czernowitzer Allgemeine Zeitung“ (1914)</i>	499
MARIAN OLARU, <i>Die Bukowina im Ersten Weltkrieg (1914–1918)</i>	515
BOGDAN-ALEXANDRU SCHIPOR, <i>Die Umsiedlung der Deutschen aus den baltischen Ländern und der Bukowina, 1939–1941. Einige vergleichende Aspekte</i>	535
ORTANSA ȘLINCUI, <i>Onomastik der Gemeinde Șaru Dornei, Bezirk Suczawa (II)</i>	547

FOLKLORE, ETHNOGRAPHIE, ARCHITEKTUR

ELENA PASCANIUC, <i>Simion Florea Marian – Bezugspunkt in der Neuwertung der traditionellen Kultur</i>	579
--	-----

NATURWISSENSCHAFTEN

OVIDIU BĂTĂ, <i>Dr. Hermann Poras (1835–1899) – Gründer des Sanatoriums aus Solka</i>	587
---	-----

STANDPUNKTE

ION FILIPCIUC, <i>General Iakob Zadik in der Bukowina</i>	599
---	-----

DOKUMENTAR

ȘTEFĂNIȚA-MIHAELA UNGUREANU, <i>Die Konzessionsurkunde vom 11. Januar 1864 zum Bau und Betrieb der Lemberg–Czernowitzer Eisenbahn</i>	625
RODICA IAȚENCUI, <i>Bukowiner Vertreter im Landtag Grossrumäniens. Abgeordnetenversammlung, Session 1920–1922 (II)</i>	641

BÜCHER. ZEITSCHRIFTEN

TAGESBERICHTE

MARIAN OLARU, <i>Wissenschaftlicher Forschungsaufenthalt an dem Nationalarchiv der Republik Moldau zwischen dem 20. Juli und dem 1. August 2015</i>	675
---	-----

JAHRESTAGE

IOAN SCRIPCARIUC, <i>Die Bukowiner Archive zum 90jährigen Bestandsjubiläum. Von der Kommission der Staatsarchive in Czernowitz zu den Nationalarchiven in Suczawa</i>	679
---	-----

IN MEMORIAM

<i>Professor Anghel Popa (1946–2014) (Vasile I. Schipor)</i>	689
--	-----

Eine hervorragende Persönlichkeit der Dornaer Region: Petru Țaranu (26. Mai 1934 – 26. Mai 2015) (Paraschiva Abutnăriței).....697

NOTEN ZU DEN ARTIKELVERFASSERN

D. VATAMANIUC, M. O. AL ACADEMIEI ROMÂNE, LA A 95-A ANIVERSARE A NAȘTERII SALE

VASILE I. SCHIPOR

Motto: „Se vinde, se vinde!... Luați / ce-a mai rămas și ce nu-i; / ultimul cerb din Carpați / sau doar numai coarnele lui... // Și-alături de ele se vinde / ramul cu dalbele flori / ce cad pe cărări din colinde / cântate la vechi sărbători. // Se vinde pe-ascuns într-o piață / și lapte de cuc armenesc. / Și zâmbete scurse pe față / se vând până când se tolesc. // Se dă pe sub mână izvorul / cu lacrimi de-argint și suspin. / Și vine din nou cu ulciorul / să-l bea negustorul străin... // Se vinde la negru cuvântul, / se vinde și sus la tribună, / nedreptul îl vinde pe sfântul / și spini îi înfige-n cunună. // Se vând cu veleatul stejarii, / cad așchii de timp sub topor / (mai greu e de scos la vânzare / din codri legendele lor). // Și firul străvechilor pagini / ca marfa la piață se-ntinde... / iar târgul nu se mai sparge – / se vinde, se vinde, se vinde...”¹

D. Vatamaniuc, Ehrenmitglied der Rumänischen Akademie, zum 95. Geburtstag

(Zusammenfassung)*

Der Artikel *D. Vatamaniuc, Ehrenmitglied der Rumänischen Akademie, zum 95. Geburtstag* beruht sich auf reichhaltige Informationen aus der Literatur- und Kulturgeschichte der Bukowina. Indem er über das Format und die Leitfäden der Ausarbeitung einheimischer lexikographischer Werke hinausgeht, weist der Verfasser auf einige in diesem Bereich leider unberücksichtigt gebliebene Aspekte hin. Die Interviews, die der Akademiker im Laufe zweier Jahrzehnte mehreren Bukowinern gegeben, sind sehr informationsreich und sollten in einer kritischen Ausgabe veröffentlicht werden, denn sie beziehen sich auf Menschenschicksale, Institutionen und geerbte Nationalwerte, sowie auf einen als „europäisches Modell“ betrachteten Sonderraum der rumänischen Welt – die ehemalige, alte Bukowina. Der Beitrag von D. Vatamaniuc zur wissenschaftlichen Publizistik in der Bukowina illustriert Eigentümlichkeiten, Etappen, Probleme, Lösungen, aber auch grosse Misserfolge, die

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

¹ Grigore Bostan, *Ultimul cerb*, în volumul *Cetatea de Sus. 33 de poeme*, Hliboca [regiunea Cernăuți], f. ed., 1994, p. 12–14.

im schwierigen Prozess der Wiedergeburt der Zivilgesellschaft und in der Forschung über die Bukowina erschienen sind. Gleichzeitig ist sein Beitrag eine Anregung zur Reflexion und zu einer nötigen Solidarisierung der schöpferischen Kräfte für eine gemeinsame, bessere, würdige und für die Menschen aus diesem Erdwinkel anziehende Zukunft.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: ehemalige Bukowina, alte Bukowina, biobibliographischer Artikel, wesentliche Beiträge, das europäische Modell „Bukowina“, Wiedergeburt der Zivilgesellschaft und der wissenschaftlichen Forschung über die Bukowina, nationale und europäische Erbe, kritische Bemerkungen.

Profesorul, cercetătorul, editorul și scriitorul Dimitrie Vatamaniuc se naște la 25 septembrie 1920, în comuna Sucevița, județul Rădăuți², însemnat loc istoric, renumit prin Mănăstirea cu hramul Învierea Domnului, ctitorită în perioada 1582–1586 de către Gheorghe Movilă (c. 1540–1605), episcop de Rădăuți (1577–1588) și mitropolit al Moldovei (1588–1591, 1595–1600), Ieremia Movilă, domn al Moldovei (august 1595–mai 1600, septembrie 1600–30 iunie 1606) și Simion Movilă, domn al Țării Românești (octombrie 1600–3 iulie 1601, august 1601–august 1602) și al Moldovei (10 iulie 1606 – 24 septembrie 1607), strălucit monument de artă medievală înscris în lista patrimoniului cultural mondial UNESCO. Tatăl, Ioan Vatamaniuc, figurează în actele de stare civilă ca agricultor, însă practică și alte meserii, specifice zonei, după nevoi și împrejurări: muncitor la Fabrica de Sticlă de la Putna, muncitor forestier, cărbunar, cărăuș. Mama, Iustina Vatamaniuc, născută Cazacu, este casnică. Familia lor este una tipic românească, rostuindu-și traiul după vechi rânduiești statornicite în satul tradițional. În spiritul acestora, părinții își cresc cei cinci copii: Eugenia (decedată în 1935), Vasile, maistru fierar, care lucrează vreme îndelungată la restaurarea monumentelor istorice (decedat în 1999), Trandafir, muncitor forestier și moștenitor, ca frate mai mic, după vechea tradiție din Bucovina, al gospodăriei părintești, Viorica, de

² Din păcate, la Primăria Comunei Sucevița nu se păstrează originalul documentelor de stare civilă din 1920. *Registrul de acte de naștere 1920, 1921* al Sfântului Popular al Com[unei] Sucevița, raionul Rădăuți, este o copie. Imprimat în anii '50 din veacul trecut, într-un alt tip de format față de vechile registre de stare civilă din Bucovina, nelegat și nepaginat, acesta cuprinde și *Actul de naștere nr. 28*, din 27 septembrie 1920, care consemnează, cu parcimonie, nașterea lui Vatamaniuc Dimitrie, fiul lui Vatamaniuc Ioan și Vatamaniuc Iustina, la 25 septembrie 1920. Multe rubrici ale actului de naștere sunt necompletate. Pe verso se află o mențiune: „Elib[erat] copie, cu nr. 125, la 6 I 1956”. Registrul nu păstrează nimic din bogăția de date și informații a documentelor de stare civilă din perioada vechii administrații austriece, nici meticulozitatea întocmirii ori frumusețea și eleganța caligrafiei. Pentru anii de dinainte de 1914, la Primăria Comunei Sucevița se află câteva volume din condicile de stare civilă (nașteri, căsătorii și decese), completate cu grafie chirilică și, pentru câțiva ani, cu grafie latină, în care se disting, între altele, scrisul elegant al preotului cooperador Ambrosie Gribovici din perioada 1894–1900 și cel îngrijit al preotului Mircea Berariu, administrator al parohiei Sucevița începând din 1911.

profesie casnică, stabilită cu gospodăria în Sucevița. Amândoi părinții decedază în 1967³.

Dimitrie Vatamaniuc își face studiile primare în comuna Sucevița, la școala care astăzi îi poartă numele, în perioada 1927–1935. Aici este selecționat de o comisie guvernamentală pentru Școala Normală de Băieți din Cernăuți, care urmărea să dea o bună pregătire învățătorilor pentru școlile primare ale vremii. Între anii 1935 și 1943, frecventează Școala Normală din Cernăuți, cu o întrerupere de un an (1940–1941), când urmează cursurile la Școala Normală din Bacău, datorită ocupării Cernăuților de către sovietici.

La Cernăuți, Dimitrie Vatamaniuc are ca profesori personalități cu o temeinică pregătire științifică: Ipolit Tarnavschi, profesor de limba română și director al Școlii Normale pentru un scurt timp, se afirmă ca filolog și este chemat la Cluj să lucreze la *Dicționarul limbii române*; Alois Grigorovici, profesor de istorie, cu un doctorat la Paris, director o vreme al școlii; Emil Goraș, profesor de limba română, recunoscut prin severitatea sa; Vasile Strejac, profesor de chimie, cu o pregătire științifică la nivelul Universității din Viena; Traian Ștefureac, profesor de științe naturale, care devine ulterior profesor universitar, director al Grădinii Botanice din București și membru al Academiei Române. Un loc aparte în galeria profesorilor străluciți de la Școala Normală din Cernăuți îl ocupă Laurențiu Tomoiagă, director al școlii multă vreme și profesor de științe naturale, unul dintre traducătorii lui Eminescu, căruia adolescentul de la Sucevița îi datorează cea dintâi inițiere în poezia eminesciană.

În iunie 1943, Dimitrie Vatamaniuc susține „examenul ferial” la Cernăuți, împreună cu absolventele de la Școala Normală de Fete din Cernăuți și absolvenții Școlii Normale de Băieți de la Șendriceni, fiind clasificat primul pe Centru, cu media 9,44, și al 18-lea pe țară. În septembrie 1943 susține examene de diferență pentru clasele V–VIII la Liceul „Eudoxiu Hurmuzachi” din Rădăuți. La Cernăuți, își trece și examenul de bacalaureat ca absolvent al Liceului „Eudoxiu Hurmuzachi” din Rădăuți, tot în septembrie 1943, fiind clasificat al nouălea din cei o sută de candidați reușiți, fapt care îi conferă dreptul de a-și continua studiile în învățământul superior.

În Bucovina, în marele oraș cultural de pe Prut, fostă capitală a provinciei, Dimitrie Vatamaniuc își face o cultură generală temeinică. Viața de internat, ca

³ *Registrul de stare civilă pentru decedați pe anul 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967*, vol. I, de asemenea nepaginat, al Sfatului Popular al Comunei Sucevița, raionul Rădăuți, consemnează însă în *Actul de deces nr. 2*, din 17 februarie 1967, mai multe informații: Vatamaniuc Ioan, fiul lui Vatamaniuc Onufrei și Vatamaniuc Elena, născut la 27 august 1897 în Sucevița, de naționalitate română și cetățenie română, decedat la 17 februarie 1967 în Sucevița. Cauza morții: insuficiență cardiacă acută, miocardită cronică. Decesul este declarat de către Vatamaniuc Trandafir. Pe verso al aceleiași file, *Actul de deces nr. 3*, din 13 martie 1967, consemnează: Vatamaniuc Iustina, fiica lui Cazac Ifrim și Cazac Melania, născută la 19 iunie 1898 în Sucevița, de naționalitate română și cetățenie română, decedată la 12 martie 1967. Cauza decesului: hemoragie digestivă, pemfigus, ulcer gastric. Decesul este declarat tot de către Vatamaniuc Trandafir.

pretutindeni în epocă, este austeră. Pregătirea școlară se desfășoară după un program strict, cu plimbări zilnice la Dominic, loc încântător, oferind o priveliște impresionantă asupra Văii Prutului, plimbări ce se desfășoară, ritualic, la anumite ore și câteva învoiri duminică. Conducerea școlii este însă înțelegătoare și sprijină frecventarea spectacolelor de teatru, organizate pe grupe de elevi, precum și participarea la conferințele susținute la Teatrul Național „Vasile Alecsandri” de personalități ale literaturii și culturii naționale. De neuitat pentru tinerii liceeni rămân conferințele susținute aici de Ionel Teodoreanu și Nichifor Crainic, prezenți publicului cernăuțean de Ipolit Tarnavski. Tot la Teatrul Național, se organizează manifestările cultural-artistice pregătite de liceeni, sub îndrumarea renumitului profesor de muzică Alexandru Zavulovici⁴.

La Cernăuți, în ultimii ani de Școală Normală, se produce debutul literar al lui Dimitrie Vatamaniuc. Sub îndrumarea profesorului Ilie Mandiuc, publică nuvela *Între primari* în mai multe numere ale ziarului „Bucovina” (iulie–decembrie 1943). În paginile acestuia, ulterior în „Bucovina literară” și în „Revista Bucovinei”, continuă colaborarea cu proză scurtă și versuri, semnându-se cu pseudonim.

⁴ Cernăuți, atestat documentar pentru prima oară în actul de privilegiu acordat de Alexandru cel Bun, domnitorul Moldovei, negustorilor din Leov (8 octombrie 1408), capitala Ducatului Bucovina (1861–1918), oraș cosmopolit, recunoscut în lumea întreagă prin strălucitoarea sa viață socială, economică și cultural-artistice de până în 1938, orașul copilăriei și adolescenței unei elite multietnice strălucitoare a umanității (români, germani, evrei, ruși, polonezi, armeni), a devenit un mit în istoria modernă și contemporană a locului. Evenimentele declanșate prin punerea în aplicare a prevederilor din protocolul adițional secret al Pactului Ribbentrop-Molotov, din 23 august 1939, îi afectează dramatic existența. Evacuarea și refugiul românilor, repatrierea germanilor, deportările masive în U.R.S.S., războiul și comunizarea consfințesc sfârșitul inexorabil al epocii sale de înflorire, printr-o adevărată „tragedie europeană pentru mai multe generații”. În cadrul manifestărilor organizate la Cernăuți, cu ocazia centenarului nașterii academicianului Radu Grigorovici, în perioada 27–30 septembrie 2011, cântecul interpretat în Sala Roșie a Universității Naționale „I. Fedkovič”, fosta Reședință Mitropolitană, de Carolina Jitaru, *Colind pentru Țara Fagilor*, pe versurile lui Grigore C. Bostan, m. o. al Academiei Române, învederează destinul său vitreg, privit din perspectiva comunității românilor de aici, trăind de multe decenii sub „teroarea istoriei”: „În prag de Anul Nou zăpezi cu ploaie / frământă lutul istovit de sete / Și curg pe fața ta două șuvoaie / de lacrimi negre – Prutul și Siretul. // În prag de Anul Nou atâta ceață / s-a grămădit la geamuri, ca-n zăvoi, / de nu mai vezi nici ochi de cer, nici față / și umblă-n mască Iuda printre noi... // Treizeci de arginți azi prețul nu vă pare / prea mic? Mai scoateți zâmbetele-n prag... / Cum credeți, mâine, cât va cere oare / pe-acest veșmânt al codrilor de fag?... // Va cere însutit numai valută / sau poate și urări de Anul Nou? / Va cere numai lacrima căzută / pe flori sau și cununa de erou?... // Colinde mai avem spre înălțare / la cerul nostru ud și tulburat? / Să se reverse iar belșug și soare / pe-acest pământ atât de-nstrăinat... // Mai curățim și plugul de rugină? / Mai aruncăm jăratice la plăvani? / Să tragă brazda-n spini, la rădăcină, / pe unde n-am arat de-atâția ani... // Nu s-a pierdut sămânța cea curată / cu pleava ridicată-n slăvi de vânt? / Veniți, copii, cu fața luminată / de grăul semănat pe-acest pământ! // Și steaua cea de taină peste frunți / va străluci cu raza mântuirii? / Copacii goi ca niște cruci sub munți / prin ceață parcă intră-n cimitire... // În prag de an pe cerul greu ca lutul / poate vreun semn mai bun s-a arătat? / Nisipuri negre duce-n țară Prutul / și dincolo Siretul, revărsat...” Vezi și Grigore Bostan, *op. cit.*, p. 3–4.

Începând din 1943, Dimitrie Vatamaniuc urmează cursurile Facultății de Litere și Filosofie de la Universitatea din Cluj, aflată în refugiu la Sibiu (1943–1944) după Dictatul de la Viena, impus României în 1940. Audiază aici cursurile lui Lucian Blaga, D. D. Roșca, Liviu Rusu, Ștefan Pașca, Umberto Cianciolo, Silviu Dragomir, Fl. Ștefănescu-Goangă, Onisifor Ghibu, Gheorghe Giuglea, Ioachim Crăciun, Romulus Căndea, Alexe Procopovici, ultimul, venit de la Cernăuți, la chemarea lui Sextil Pușcariu, să preia conducerea Muzeului Limbii Române. La severa școală a spiritului transilvănean, studentul din Bucovina face mai multe specializări: *Istoria literaturii române vechi* (cu profesorul Ștefan Pașca), *Istoria literaturii române moderne* (Dimitrie Popovici), *Literatura Transilvaniei* (Ion Breazu), *Istoria românilor* (Ioan Lupăș), *Seminarul pedagogic* (D. Todoran). Specializarea principală este însă *Istoria literaturii române moderne*, în cadrul căreia își trece licența în 1947 sub îndrumarea lui Dimitrie Popovici.

După absolvirea facultății, în septembrie 1947, Dimitrie Vatamaniuc se înscrie la doctorat, la profesorul Dimitrie Popovici, cu teza *Ioan Slavici și lumea prin care a trecut*. Sub îndrumarea profesorului clujean, elaborează prima lucrare științifică dedicată prozei lui Eminescu, moment care marchează orientarea sa în istoria literară. Reforma din învățământ (1948) îl împiedică însă în susținerea doctoratului. Funcționează ca profesor de limba română la Liceul „Andrei Mureșanu” din Dej (1947–1953). Aici se căsătorește, la 25 septembrie 1949, cu Lucia-Silvia Olaru. La 4 august 1950, în familia lor se naște Magdalena. Pentru un scurt timp, în vara anului 1952, D. Vatamaniuc este redactor la „Almanahul literar” din Cluj, revistă lunară de cultură.

În 1953, D. Vatamaniuc se înscrie, prin concurs, la doctorat, la Institutul de Istorie Literară și Folclor. Începând din octombrie 1953, este aici, timp de trei ani, aspirant cu frecvență, după care, la 1 noiembrie 1956, este numit cercetător științific principal, prin decizia președintelui Academiei R.P.R., fiind confirmat definitiv pe post în februarie 1957. Aici beneficiază de îndrumarea ilustrului critic și istoric literar George Călinescu, bucurându-se de aprecieri elogioase, așa cum rezultă din raportul acestuia, întocmit în 1957: „D. Vatamaniuc a luat parte, în anii pregătitori ai dizertației de aspirantură, la toate lucrările Institutului nostru, fiind prezent la ședințele de sâmbătă, urmărind cercetările colectivelor și chiar colaborând la ele, participând la dezbateri din toată claviatura de preocupări a Institutului, ideologie literară, literatură universală, literatură română, folclor. De asemenea, ne-a însoțit în toate excursiile științifice pe teren. Serios, muncitor, leal și om de caracter, cu convingeri democratice sincere și trainice, dar neferindu-se a-și spune constant punctul său de vedere, D. Vatamaniuc a știut să profite în mijlocul nostru și azi, încadrat în schema Institutului, avem în el un colaborator prețios. Sub numele de D. Drumaru este un prozator cu frază

cumpătată și plină de culoarea nord-moldovenească și această însușire verbală conferă lucrărilor și intervențiilor sale o notă de înțelepciune și dignitate”⁵.

În februarie 1954, familia Vatamaniuc se mută la București.

La 12 februarie 1957, D. Vatamaniuc își susține doctoratul cu teza *Ioan Popovici Bănățeanul și lumea meseriașilor*, o „lucrare remarcabilă”, aducând „sub aspect informativ rezultate definitive”, „o operă solidă de pus de azi înainte în biblioteca noastră literară”, potrivit aprecierii ilustrului său îndrumător științific⁶.

După această dată, D. Vatamaniuc este lector la Universitatea din București (1957–1961), bibliotecar la Biblioteca Centrală Universitară (1961–1964), redactor, șef de secție la Centrul de Documentare Științifică al Academiei R.P.R./R.S.R. (1964–1970), redactor la Centrul de Documentare și Informare în Științele Sociale și Politice al Academiei de Științe Sociale și Politice a R.S.R (1970–1974)⁷, cercetător științific la Institutul de Istorie și Teorie Literară „George Călinescu” (1974–1975), de unde, odată cu „integrarea învățământului cu cercetarea și producția”, ajunge cercetător la Muzeul Literaturii Române, în ale cărui state de funcțiune se află până în 2001⁸.

⁵ Dimitrie Vatamaniuc, Constantin Hrehor, *Convorbiri sub scara cu îngeri*, Cuvânt-înainte: acad. Eugen Simion, Iași, Editura Timpul, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (33), 2010, p. 292.

⁶ *Ibidem*, p. 285, 291.

⁷ Prin *Hotărârea nr. 527*, din 12 iunie 1970, a Consiliului de Miniștri al R.S.R., Centrul de Documentare Științifică al Academiei R.S.R. este preluat de Academia de Științe Sociale și Politice (ASSP), înființată la 17 martie 1970, prin *Decretul 121*, devenit *Legea nr. 18/1970*, ca „for” unic care „organiza, îndruma și coordona întreaga activitate de cercetare în domeniul științelor sociale” din țară. Articolul 4 al acestei hotărâri precizează: „Se înființează Centrul de documentare și informare în științele sociale și politice al Academiei de Științe Sociale și Politice a Republicii Socialiste România, ca unitate bugetară, prin preluarea de la Centrul de documentare științifică al Academiei Republicii Socialiste România a personalului și a mijloacelor materiale aferente redacțiilor din domeniul științelor sociale și umane”. Articolul 2 precizează că „institutele și centrele de cercetare în domeniul științelor sociale și politice trec din subordinea Academiei Republicii Socialiste România în subordinea Academiei de Științe Sociale și Politice”. În *Anexa 1*, sunt menționate cele 31 de institute și centre de cercetare științifică din întreaga țară supuse transferului. Vezi *Hotărârea nr. 527*, din 12 iunie 1970, a Consiliului de Miniștri al R.S.R., la adresa: lege5.ro/.../hotararea-nr-527-1970-privind-aprobarea-statutului-academi... Pentru alte informații pe această problemă, vezi și www.arhivelenationale.ro/.../Inventar%20ASSP-%20anii%201970-1978... (accesare online la 26 ianuarie, 10 și 12 august 2015) și www.iiccr.ro/index.html?lang=ro§ion.../pro...stefan_gheorghiu (accesare online la 26 ianuarie, 10 august 2015).

⁸ Pentru un spor de înțelegere a realităților unei epoci tumultuoase și de cunoaștere a destinului acestui vlăstar al Bucovinei „subt vremi”, vezi, între altele, câteva surse: Mircea Grigoroviță, *Dimitrie Vatamaniuc la o aniversare*, în „Iconar”, serie nouă, Rădăuți, anul I, nr. 2–3, mai–septembrie 1995, p. 2–9; Dorina N. Rusu, *Membrii Academiei Române, 1866–2003. Dicționar*, Ediția a III-a, revăzută și adăugită, cu un cuvânt-înainte de academician Eugen Simion, președintele Academiei Române, București, Editura Enciclopedică–Editura Academiei Române, 2003, p. 838; Aurel Sasu (coordonator), *Dicționarul biografic al literaturii române DBLR*, II (M–Z), [Pitești], Editura Paralela 45, Colecția „Marile dicționare «Paralela 45»”, 2006, p. 791; S[tancu] I[lin], *Dimitrie Vatamaniuc*, în

Alexandru Oprea, succesorul lui Perpessicius la conducerea Muzeului Literaturii Române, formează un colectiv de cercetare alcătuit din Dimitrie Vatamaniuc, Petru Creția, Eugenia Oprescu, Anca Costa-Foru, care să încheie *Ediția Eminescu*, până în 1989, la centenarul morții poetului. Acest colectiv, condus de Dimitrie Vatamaniuc, adoptă proiectul Perpessicius de editare a operei lui Eminescu (din care se publicaseră șase volume, cuprinzând poezia și literatura populară, în perioada 1939–1963) și tipărește, până în 1993, volumele VII–XVI, dată când se încheie editarea integralei eminesciene, realizare de excepție patronată de Academia Română⁹, „una dintre cele mai îndrăznețe inițiative editoriale românești”: *Opere*, VII, *Proza literară* (1977); *Opere*, VIII, *Teatru original și tradus. Traducerile de proză literară. Dicționarul de rime* (1988); *Opere*, IX, *Publicistica, 1870–1877* (1980); *Opere*, X, *Publicistica, 1 noiembrie 1877–15 februarie 1880* (1989); *Opere*, XI, *Publicistica, 17 februarie–31 decembrie 1880* (1984); *Opere*, XII, *Publicistica, 1 ianuarie–31 decembrie 1881* (1985); *Opere*, XIII, *Publicistica, 1882–1883, 1888–1889* (1985); *Opere*, XIV, *Traduceri filosofice, istorice și științifice* (1983); *Opere*, XV, *Fragmentarium. Addenda ediției* (1993); *Opere*, XVI, *Corespondență. Documentar* (1989).

Precizarea făcută de Petru Creția (1927–1997) în legătură cu activitatea lui D. Vatamaniuc în colectivul de editare a ediției integrale Eminescu trebuie reținută mai ales de către generațiile noastre mai tinere de cercetători: „Prezența lui D. Vatamaniuc a fost providențială: cunoașterea amănunțită a autorului și a epocii, îndelungata experiență a manuscriselor eminesciene, echilibrul și pătrunderea judecăților sale, tenacitatea și hărnicia lui, o disciplină de fier a muncii zilnice,

Eugen Simion (coordonator general), *Dicționarul general al literaturii române*, vol. VII (Ț–Z), București, Editura Univers Enciclopedic, 2009, p. 199–200. Vezi și [www.crispedia.ro/Dimitrie Vatamaniuc](http://www.crispedia.ro/Dimitrie_Vatamaniuc) (accesare online la 10 aprilie, 17 iunie și 11 august 2015); [https://ro.wikipedia.org/wiki/Academia Română](https://ro.wikipedia.org/wiki/Academia_Rom%C3%A2n%C3%A1) (accesare online la 26 ianuarie, 12 august 2015); Mihai-Dinu Gheorghiu, *Intellectualii în câmpul puterii. Morfologii și traiectorii sociale*, Iași, Editura Polirom, Colecția „Plural M”, Seria „Idei contemporane”, 2007, p. 11, 95–97; Iordan Datcu, *Academia de Științe Sociale și Politice. Contribuții documentare*, în „Cultura”, săptămânal editat de Fundația Culturală Română, serie nouă, București, anul V, nr. 37 (342), 22 septembrie 2011, p. 13. În articolele biobibliografice menționate, precum și în materialele postate pe Internet, persistă, din păcate, neclarități și erori de informare pe această temă. „Timp de două decenii – scrie Iordan Datcu în articolul citat mai sus –, [Academia de Științe Sociale și Politice a R. S. România] și-a desfășurat activitatea (1970–1989) paralel cu Academia R. S. România, pe care a subminat-o permanent. Despre aceasta nu s-a scris și nu s-a vorbit după desființarea ei, odată cu Revoluția din decembrie 1989. [...] N-am citit, în ultimele două decenii, amintiri sau simple însemnări despre defuncta academie, scrise de membri ai ei. Rămâne ca de acum încolo să se scrie istoria fostei academii”.

⁹ Vezi și D. Vatamaniuc, *De la începuturi până în prezent*, în „Revista de istorie și teorie literară”, București, anul XVII, nr. 2, aprilie–iunie 1994, p. 131–135. Colectivul format la început se lărgeste în cursul anilor prin cooptarea altor cercetători: Oxana Busuioceanu, Simona Cioculescu, Aurelia Creția, Claudia Dimiu, Ileana Rațiu și Alexandru Surdu, iar Georgeta Mitran, care a lucrat și cu Perpessicius, își valorifică „bogata experiență de editor” în activitatea de redacție.

smerenia cu care accepta soluțiile care veneau din afara ariei sale specifice de competență, capacitatea de a rezista oricăror adversități au făcut din el un coechipier admirabil, iar voința sa neabătută a făcut posibilă ducerea la bun capăt a lucrărilor. [...] Singura responsabilitate pe care nu mi-am asumat-o într-o măsură hotărâtoare a fost aceea a stabilirii paternității articolelor de presă, sarcină care i-a revenit în chip firesc, ca fiind cel mai competent în materie de publicistică a epocii, lui D. Vatamaniuc”¹⁰.

Pentru elaborarea edițiilor Eminescu și Slavici, D. Vatamaniuc întreprinde călătorii de documentare la Viena (1979, 1983) și Paris (1985, 1987), investigând fondurile Bibliotecilor Naționale din cele două metropole europene. La Viena îl cunoaște pe profesorul Helmuth Frisch, șeful Catedrei de Romanistică de la Universitatea din Bochum, pe care îl cooptează la elaborarea ediției Eminescu pentru partea germană a lucrărilor de editare. Colaborarea cu Universitatea din Bochum, la care eminescologul Dimitrie Vatamaniuc este invitat de mai multe ori, se dovedește importantă și deosebit de rodnică. La stăruința sa, profesorul Helmuth Frisch înființează o grupă de studiu, în cadrul căreia studenții germani învață limba română și, ulterior, participă la un Seminar Eminescu în Bucovina (1995). La Universitatea din Bochum profesorul Helmuth Frisch organizează cea mai bună Bibliotecă Eminescu din Germania, trece pe calculator manuscrisele lui Eminescu și publică textele germane (1999). În Germania, Dimitrie Vatamaniuc susține conferințe consacrate lui Lucian Blaga, o „revelație pentru publicul german”, indianismului din opera lui Mihai Eminescu (1989) și destinului comunității germane din Bucovina (1997)¹¹.

Remarcabila operă de cercetător științific, istoric literar și editor a lui Dimitrie Vatamaniuc acoperă câteva domenii în care contribuțiile sale sunt de referință. Aici, trebuie citate, în primul rând, monografiile: *Ioan Popovici Bănățeanul*, București, 1959, 216 p., ediția a II-a, Timișoara, 2005, 264 p.; *G. Coșbuc. O privire asupra operei literare*, București, 1967, 184 p.; *Ioan Slavici și lumea prin care a trecut*, București, 1968, 618 p.; *Ioan Slavici. Opera literară*, București, 1970, 306 p.; *Ion Agârbiceanu*, București, 1970, 176 p.; *Publicistica lui Eminescu 1870–1877*, Iași, 1975, 416 p.; *M. Eminescu. Manuscrisele, jurnal al formării intelectuale și al lărgirii orizontului științific. Laborator și creație. Instrument de lucru*, București, 1988, 374 p.; *M. Eminescu. Contribuții*

¹⁰ Petru Creția, *Testamentul unui eminescolog*, București, Editura Humanitas, 1998, p. 9. Vezi și la adresa: <https://ro.scribd.com/doc/.../Petru-Cretia-Testamentul-Unui-Eminescolog> (accesare online, 10 aprilie 2015).

¹¹ Pentru aceasta, dar și pentru alte probleme, cu o prezentare în cadrul întregii sale activități, vezi și Vasile I. Schipor, *Dimitrie Vatamaniuc la a 85-a aniversare a nașterii sale*, în volumul *Bucovina istorică. Studii și documente*, Cuvânt-înainte de D. Vatamaniuc, m.o. al Academiei Române, București, Editura Academiei Române, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (22), 2007, p. 401–406. Aici se (re)publică și șase dintre creațiile sale în versuri, p. 406–408. Documentarul de aici apare, mai întâi, în „Bucovina literară”, serie nouă, Suceava, anul XV, nr. 10–11 (176–177), octombrie–noiembrie 2005, p. 21–23.

documentare, Galați, 1992, 280 p.; *Eminescu și Transilvania*, Cluj-Napoca, 1995, 240 p.; *Publicistica lui Eminescu 1877–1883, 1888–1889*, București, 1996, 314 p.; *Caietele Eminescu. Mitologie și document*, București, 1998, 99 p.; *Lucian Blaga. Contribuții documentare*, București, 1999, 263 p.

Studiilor monografice elaborate de D. Vatamaniuc li se adaugă biobibliografiile: *Ioan Slavici*, București, 1973, 516 p. (în colaborare); *Ion Agârbiceanu*, București, 1974, 660 p.; *Lucian Blaga*, București, 1977, 814 p.; *Tudor Arghezi*, vol. I–II, București, 2005, 866+648 p.

Ca și în cazul monografiilor, lista edițiilor îngrijite de Dimitrie Vatamaniuc este consistentă. Dintre acestea, amintim: G. Călinescu, *Avatarii faraonului Tlâ*, Iași, 1979; Ioan Slavici, *Opere*, vol. I–XIV, București, 1967–1987; M. Eminescu, *Opere*, vol. VII–XVI, București, 1977–1993; M. Eminescu, *Icoane vechi și icoane nouă*, București, 1996; M. Eminescu, *Răpirea Bucovinei*, București, 1996; *Basarabia – pământ românesc samavolnic răpit*, București, 1997; M. Eminescu, *Sfântul pământ al Transilvaniei*, București, 1997; M. Eminescu, *Corespondența*, I–III, București, 1997–1998; M. Eminescu, *Românii din afara granițelor țării*, București, 1998; M. Eminescu, *Chestiunea evreiască*, București, 1998; M. Eminescu, *Statul*, I–II, București, 1998–1999; M. Eminescu, *Proză*, București, 1999; M. Eminescu, *Opere*, I–III, București, 1999; Mihai Eminescu, *Opere*, IV–V, București, 2000; I. Slavici, *Opere*, vol. I–II, București, 2000; Mihai Eminescu, *Opera dramatică. Lucrări originale*, București, 2001; Ioan Slavici, *Opere*, I–VII, București, 2001–2003; Ioan Slavici, *Mara*, București, 2002; Mihai Eminescu, *Traduceri literare*, București, 2002; *Corespondența lui Eminescu cu Veronica Micle*, București, 2003; Mihai Eminescu, *Poezii*, București, 2004; Teodor Balan, *Istoria teatrului românesc în Bucovina istorică*, București, 2005; Titu Maiorescu, *Opere*, vol. I, *Critice*, vol. II, *Traduceri. Încercări literare*, București, 2005 (în colaborare); Titu Maiorescu, *Opere*, vol. III, *Discursuri parlamentare (1866–1899)*, vol. IV, *Discursuri parlamentare (1900–1913)*, București, 2006 (în colaborare); *Claudiu Isopescu, mesager al spiritualității românești în Italia*, I. *Corespondență (1926–1942)*, București, 2006 (în colaborare); Teodor Balan, *Die Geschichte des deutschen Theaters in der Bukowina 1825–1877/Istoria teatrului german în Bucovina 1825–1877*, București, 2007 (în colaborare); Dimitrie Onciul, *Scrieri despre Bucovina, Transilvania și lexicografice*, București, 2008 (în colaborare); Ioan Slavici, *Opere*, X, *Publicistică social-democrată. Problema națională. Memorandumul*, București, 2012, 1301 p. (în colaborare); *Eminescu în ediții integrale*, București, 2013, 235 p. (în colaborare).

De-a lungul timpului, Dimitrie Vatamaniuc semnează prefețe la unele lucrări fundamentale, articole și studii în publicații colective. Dintre acestea: Valeriu Braniște, *Oameni, fapte, întâmplări*, Cluj-Napoca, 1980; Nicolai Grămadă, *Toponimia minoră a Bucovinei*, vol. I–II, București, 1996; Radu Grigorovici, *Bucovina în primele descrieri geografice, istorice, economice și demografice*, București, 1998; Helmuth Frisch, *Sursele germane ale creației eminesciene*, I–II,

București, 1999; Balthasar Hacquet, *Recentele călătorii fizico-politice ale lui Hacquet în anii 1788 și 1789 prin Munții Dacici și Sarmatici sau Carpații Nordici*, Rădăuți, 2002; *Drama lui Eminescu și legislația vremii*, în „Semnele timpului”. Publicație pentru cazuri extraordinare, [București], nr. 3–5, 2002; *Corespondența lui Lucian Blaga și editorii ei în cursul anilor*, în volumul colectiv *Meridian Blaga*, Cluj-Napoca, 2002. Tot aici menționăm și contribuția sa la realizarea unei lucrări de interes, referitoare la o „problemă importantă și de actualitate”, dar, din păcate, cu o circulație restrânsă: Ion Gherman (redactor coordonator), *Românii din jurul României*, București, Editura Vremea, Colecția „Fapte, idei, documente” (FID), 2003, 608 p., unde semnează un material de sinteză în Capitolul I, *Românii de peste hotarele din nord: Viața culturală și literară în Bucovina*, p. 74–82, fapt omis, de cele mai multe ori, în lucrările noastre biobibliografice¹².

Între lucrările elaborate și publicate după 1989, un loc aparte îl ocupă volumul *Bucovina între Occident și Orient. Studii și documente*, Cuvânt-înainte de acad. Ștefan Ștefănescu, București, Editura Academiei Române, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (20), 2006, 688 p., lucrare pregătită pentru tipar la Rădăuți de către un colectiv coordonat de Vasile I. Schipor, secretarul științific al Centrului pentru Studiarea Problemelor Bucovinei al Academiei Române-Filiala Iași. Studiile și documentele referitoare la Bucovina, reunite aici, sunt rodul muncii de cercetare din perioada 1990–2005, publicate în diverse periodice. Acestea privesc o mare diversitate de probleme: Bucovina și bucovinenii, destinul unei străvechi provincii românești, personalități bucovinene, mișcarea culturală bucovineană (1860–1944), mesageri ai spiritualității românești în Occident, cercetarea științifică privind Bucovina astăzi.

Foc în satele de sub munți. Poeme și proze, Cu o confesiune de Dimitrie Vatamaniuc, Prefață de Aurel Buzincu, Ediție, bibliografie și notă de Constantin Hrehor, Suceava, Editura Universității „Ștefan cel Mare”, 2012, 348 p., cuprinde restituiri ale unor opere de tinerețe (versuri și proză scurtă), „o însumare târzie a activității literare din tinerețe a editorului, bibliografului și istoricului literar”, scrieri „recuperate din publicațiile vremii”, cum precizează editorul bucovinean, originar și el din Sucevița.

Aici se retipăresc texte diverse.

Capitolul *Nu mai am pentru cântec vreme*, p. 21–46, reunește 25 de creații în versuri („poezii din presă”), toate, documente ale unei vârste, cea a tinereții, consumate sub semnul zborului, într-un timp marcat de război, refugiu și de comunizare a țării (1943–1950): *E toamnă*, p. 22; *Rondelul cocorilor ce pleacă*,

¹² Cartea, lucru rar în România de după evenimentele din 1989, are prețul inscripționat: 240 000 lei vechi, dar nu și tirajul în care a fost tipărită. În câte exemplare va fi ajuns acest instrument de lucru util în comunitățile românești din jurul Patriei istorice, în câte case de învățători, profesori, preoți, scriitori, ziariști și studenți români, interesați de cunoașterea culturii naționale, nimeni nu ne poate spune, faptul acesta reprezentând, din păcate, o caracteristică a difuzării cărții românești în comunitățile noastre din Ucraina (în mod deosebit) de peste două decenii încoace.

p. 23; *Scrisoare din depărtare*, p. 24; *Rânduri pentru tine, mamă...*, rondel, p. 25 („Scriu și-acum ca-n toate primăverile trecute / Cuvinte calde, rânduri multe pentru tine, mamă. / Cum aș vrea ca nimeni să nu le ia în seamă, / Să nu le citească nimeni, să nu le-asculte. // Să le citești numai tu sub crengile-nflorite / Și fața arsă să ți-o pleci cucernică-n năframă. / Scriu și-acum ca-n toate primăverile trecute / Cuvinte calde, rânduri multe pentru tine, mamă. // Să-ndosești și scrisoarea asta după vechea ramă, / Nu vreau să afle nimeni cum o duc departe. / Știu că te gândești mereu la mine, mamă, / Dar iartă-mă că rândurile mele sunt așa de triste. // Îți scriu și-acum ca-n toate primăverile trecute”); *Scrisoare, în refugiu*, p. 26¹³; *În poarta de la drum*, rondel, p. 27 („În poarta de la drum, tata a dăltuit o cruce mare / Și palmele aspre i-au sângerat adânc și greu, / Purta, sub pleoape ude și-amorțite, destrămare. / Plângea. Își întoarse ochii să nu-l văd și eu. // I se împietriseră în colțul gurii desnădejdi amare, / Iar obrajii i se scaldau în ape tulburi de curcubeu. / În poarta de la drum, tata a dăltuit o cruce mare / Și palmele aspre i-au sângerat adânc și greu. // Dus pe gânduri, am stat lângă el privind mereu: / – De ce faci, tată, crucea asta când ne urci în care? / – Plecăm în pribegie și lăsăm stăpân pe Dumnezeu! / Lacrimile mi-au căzut, în așchi[i]le de lemn, mustrare. // În poarta de la drum, tata a dăltuit o cruce mare”); *O, minune!*, p. 28 („Zariștea, boieri, ne spune / Stea suită-n ram de cer – / Flori de lună și de ger / În fereastra noastră pune, / O, minune! O, minune! // Jăruire sfântă să-ncunune, / Neîntinată găzdui Maria; / Lângă albe turme, bucuria, / Vin păstorii să și-o sune, / O, minune! O, minune! // Prunc cu gene de cărbune, / Mânuri goale de zăpadă; / Peste iesle tind să vadă / Boturi umede și bune, / O, minune! O, minune! // Stea pe cer iar apune. / Aur, smirnă și tămâie / Lângă fruntea lui rămâie, / Floarea albă să v-adune, / O, minune! O, minune!”); *Cină în alt ev*, p. 29 („Osteniți și mai mulți de fiecare dată / Înserăm în preajma vetrelor străbune / Și la focuri cu lumina tremurată / Veghem lângă blide cenușii de lut, / Lângă lungi ștergare cu-aburită pâne, / Lângă ulcioare cu plinul ne-nceput. // Stăpâni doar îngerii și focul peste vetre... / Ne-nchinăm cu străbunii pentru cină / Subt aceleași zări și-aceleași pietre – / Vremea-i fără grabă, fără-ndemn, / Și-n blide, cumpeniți peste lumină, / Lovim rar, cu linguri mari de lemn”); *Aud cum crește cucuruzul*, p. 30; *Aurul poemei*, p. 31 („Aurul poemei nu s-alege singur. / Stai pe-o piatră în soare, primăvara. / Firul ierbii crește, se desface-n mugur, / O furnică-și duce spre mușuroi povara. / Privești. Asculți. Se clatină pădurile, / Apele ies de sub pământ limpezi și reci, / Șerpuiesc la deal, la vale cărările, șurile. / Auzul spre care cântec ți-l pleci? // Aurul poemei nu s-alege singur... / Brăzdează-n țarini adânc plugarii... / Asemeni lor cu pasul măsurat și rar / S-așternem în brazda versului cuvântul / Și semnele din file să rodească nesfârșit grânar”); *Mi-s dragi lucrurile casei mele*, p. 32 („Mi-s dragi lucrurile casei mele, / Înserare, ce-n pridvor te-aduni. / Mi-s dragi. Vânturi aspre, grele / Se

¹³ În textul publicat în „Revista Bucovinei”, Timișoara, anul III, nr. 7, iulie 1944, p. 250, titlul poeziei este, totuși, *Scrisoare*. De altfel, cum putem remarca lesne, în textele din acest volum sunt destule greșeli, de toate felurile și nepermise, nicăieri, în lucrarea de realizare a unei ediții de acest fel.

frământă câteodată-n pruni. // Mi-s dragi lucrurile casei mele, / Cărțile din preajmă, iubirile, tristețile. / Oamenii biruiți se mai întorc la ele / Și-așteaptă, albe, să-i culeagă diminețile”); *Fumegă toamna*, p. 33; *Cresc umbrele-nserării...*, p. 34; *Destin*, p. 35; *Pândă*, p. 36; *Pământule, cum vei arde!*, p. 37; *Ne moare cuvântul*, p. 38 („Ne moare cuvântul pe buze, / Cântăreți fără azi, fără mâne. / Vremuri. Pe vetrele cu spuze / Zac vechile unelte pentru pâne / Și noi slujim cu altele străine / Fratelui ce pleacă, dușmanului ce vine. // Cuvintele ni-s pururi nerostite, / Ziduri mari ne străjuie, de fier, / Auzim pe-aproape tropot de copite / Și nădejtile toate se destramă, pier. / Un tremur, de moarte, ne cuprinde... / Cine ne cumpără, cine ne vinde? // Sclipesc stelele în luciul apei – / Oștiri ciudate bat pământul. / Veac! Nu se râde, nu se plânge... / Cine ne cumpără, cine ne vinde?”); *Spital*, p. 39; *Se dărâmă nădejtile...*, p. 40; *Nu mai am pentru cântec vreme...*, p. 41; *Toamna, pădurile țării...*, p. 42; *Frate, nu mai sta-ndosit*, p. 43; *Poem pentru orașele mărunte*, p. 44; *Veche ilustrată*, p. 45; *Epitaf*, p. 46¹⁴.

Capitolul *Foc în satele de sub munți*, p. 47–338, cuprinde în primul rând 12 „proze din presă”: *Între primari*, p. 48–56; *Domnul...inginer-șef*, p. 57–59; *Cu bruma toamnelor în plete...*, p. 60–61; *Pentru ce trag clopotele?*, p. 62–63; *La o cârciumă în mahala*, p. 64–65; *Vecinii lui Ioniță*, p. 66–77; *Schimb de experiență*, p. 78–104 (debutul editorial al autorului: București, 1952); *Moara fără stăpân*, p. 105–131 (în volum: București, 1953); *Foc în satele de sub munți*, p. 132–151; *Drum nou sub pământ*, p. 152–239; *Subiect de nuvelă*, p. 240–282 (în volum: București, 1956); *Prietenie nouă*, p. 283–301. Alte cinci texte, rămase în manuscris, se publică aici pentru prima oară: *A înflorit liliacul*, p. 302–303; *Valiza*, p. 304–311; *Cum poți da cinstea pe rușine sau Poveste cu întâmplări despre un om nevoiaș*, p. 312–318; *Drum la Valea Mărului*, p. 319–328; *Unchiul Dădă*, p. 329–338.

Exceptând studiul introductiv, p. 5–15, *Confesiunea* autorului, p. 17–19, volumul se situează însă departe de exigențele unei ediții critice, ignorând, din păcate, paradigma epocii pe care o acoperă textele (1943–1956), critica filologică (utilizatorul de astăzi, cu rarissime excepții, nu are posibilitatea, de exemplu, să cunoască „textul de bază” al fiecărei creații incluse aici), cronologia de istorie literară corespunzătoare, referințele critice, excerptate din publicațiile vremii, precum și un corpus de anexe, care, prin facsimile, să aducă lucrării un spor de plusvaloare.

¹⁴ Unele dintre aceste creații de tinerețe, risipite în publicații apărute la Cernăuți, Timișoara și Cluj, au mai fost publicate în câteva periodice din Bucovina după 1992 (Rădăuți, Suceava) ori chiar în volum (2007). Editorul nu menționează însă acest lucru nicăieri. Două texte, menționate în *Bibliografie*, p. 339, între creațiile publicate: *Mi-s dragi oamenii muncii* („Lupta Ardealului”, anul V, nr. 893, 18 iulie 1949, p. 3) și *Mă întâlnesc cu prietenul meu cizmarul* („Contemporanul”, nr. 144, 8 iulie 1949, p. 3), nu sunt reproduse în volum. Nici despre acestea nu se face nicăieri vreo mențiune.

Memorialistica lui D. Vatamaniuc, publicată la Suceava, în „Bucovina literară”, începând cu anul XIV, nr. 1–2 (155–156), ianuarie–februarie 2004¹⁵ și până în anul XXI, nr. 8–9 (234–235), august–septembrie 2010, multă vreme în cadrul unei rubrici distincte, *Rememorări*, de interes documentar, apreciată pentru „forma agreabilă”, cu „evidente calități epice”, oferind cercetărilor viitoare date și informații privind viața socială și culturală din Bucovina și România, într-o frescă amplă ce acoperă peste o jumătate de veac, este retipărită în volum: Dimitrie Vatamaniuc, Constantin Hrehor, *Convorbiri sub scara cu îngeri*, Cuvânt-înainte: acad. Eugen Simion, Iași, Editura „Timpul“, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (33), 2010, 405 + 147 p. cu anexe, volum răsplătit cu Premiul Fundației Culturale a Bucovinei (2010) și Premiul „Lucian Blaga” al Academiei Române (2012)¹⁶.

Cartea cuprinde, în această nouă formă, „o lungă confesiune”, în care „notațiile biografice” se împletesc cu „datele istorice”, înfățișând cititorului „o viață așa cum a fost”, un adevărat *bildungsroman*, în discursul căruia „vocea” memorialistului alternează cu cea a prozatorului și a istoricului. Prin marea bogăție de date și informații, dar și prin perspectiva de înțelegere a evenimentelor evocate, *Convorbiri sub scara cu îngeri* se situează între lucrările de referință ale genului de la noi, interesând istoria socială, istoria literară, genealogia, etnografia și antropologia culturii.

Excursul în universul onomasticii din Bucovina exploatează un material încă necercetat: recensămintele moldovenești din anii 1772–1773 și 1774, dar nu și registrele de stare civilă (mitricile) mai vechi de aici, registre introduse în Bucovina prin *Patentul împărațesc* din 20 februarie 1784, cu exemplare tipizate, trimise în parohii, în 1801, care aveau obligația de a le completa corect și păstra la zi, documentele fiind verificate de patru ori pe an, iar preoții găsiți vinovați de nerespectarea reglementărilor stabilite fiind pedepsiți cu „gloaba” și chiar cu

¹⁵ „Rememorările” sunt numerotate cu cifre latine și poartă fiecare câte un titlu dat de autor. Primele zece „rememorări” sunt semnate cu pseudonim: Dumitru Drumar (într-un număr, și cu forma arhaică Drumariu, trecută probabil la tehnoredactarea computerizată, în redacție, a textului). La sfârșitul episodului publicat în anul XV, nr. 1–2 (167–168), ianuarie–februarie 2005, într-o notă, „redacția” precizează că autorul „excelentelor rememorări” este Dimitrie Vatamaniuc, care a preferat să semneze cu vechiul pseudonim „din motive care țin de modestia sa” (p. 28). De aici înainte, fiecare „rememorare” este semnată cu numele real al autorului.

¹⁶ După cum citim la sfârșitul textului propriu-zis, cartea a fost elaborată la Sucevița și Grănițești, în perioada 2007–2010. Constantin Hrehor nu menționează nicăieri, însă, apariția „rememorărilor” lui D. Vatamaniuc, mai întâi, în periodicul „Bucovina literară” de la Suceava. Într-un text, *În loc de argument. Sigiliul liniștii clasice*, p. 7–10, colocutorul-editor face referiri elogioase la „cărturarul-instituție” D. Vatamaniuc și la „contribuțiile [sale] excepționale în jurul marilor oameni ai culturii române, Eminescu, Slavici, Blaga, Arghezi, Călinescu”, dar nu și la geneza, organizarea cărții și metodologia de lucru, cum s-ar fi convenit să o facă. Într-un prim capitol, *Sucevița, comuna natală și intrarea în istorie*, chiar în prima întrebare adresată „interviewatului” se face, însă, precizarea că scrierea se dorește a fi „o binemeritată cronică”, menită a se „adăuga la șirul de lucrări” în care D. Vatamaniuc și-a „risipit toată viața” (p. 11).

scoaterea din preoție, „în caz de persistență în greșeală”¹⁷. Un capitol aduce în discuție prezența patronimului autorului într-un spațiu mai larg, cel al Țării de Sus a Moldovei¹⁸.

¹⁷ Mihai-Ștefan Ceașu, *Bucovina habsburgică de la anexare la Congresul de la Viena. Iosefinism și postiosefinism (1774–1815)*, Iași, Fundația Academică „A. D. Xenopol”, 1998, p. 183.

¹⁸ Vezi *Onomastică, genealogie și destine*, p. 20–33. Nu găsim aici, din păcate, referiri și la frecvența numelui *Vatamaniuc* în unele sate de pe Cordon ori foste proprietate a Mânăstirii Movileștilor, devenite metoc al Schitului Mare de la Maniava, din districtul Stanislav (Pocuția), în perioada 1648–1777, unele dintre acestea locuite și de urmașii bejenarilor galițieni: Mitocu Dragomirnei, Rogojești, Cândești, Sucevița, Tereblecea, precum și în unele orașe din Bucovina: Rădăuți și Suceava, și nici la prezența numelui *Vataman*, cu varianta *Vatamanu*, în onomastica de astăzi a unor localități din Bucovina, nume scăpat – cum observăm – de modificări în actele de stare civilă, operate de unii preoți păstoriți de Daniil Vlahovici, chiriarhul Bucovinei din perioada 1789–1822, referiri care să privească numele *Vataman (Vatamanu)* într-un cadru mai larg, acoperind toată Moldova istorică. În lumea contemporană, tot mai cuprinsă de febra „americanizării Planetei”/globalizării, contribuția lui D. Vatamaniuc de aici reprezintă o frumoasă incursiune în universul genealogiei locale, chiar dacă se află uneori în contrast cu deschiderile față de abordarea problematicii din perspectiva multiculturalității, cum o face, de exemplu, *Names Encyclopedia* [Enciclopedia numelor], ce prezintă răspândirea numelor de familie pe un spațiu geografic/cultural mai larg. Aici, numele reprezentând patronimul *Vatamaniuc* este menționat în 438 de poziții, provenind din șase țări și fiind însoțit de numele de botez, consemnat după criteriul frecvenței: Republica Moldova (260), România (140), S.U.A., Rusia, Italia și Franța (sub 20). *Names Encyclopedia* ne mai oferă câteva informații interesante. Patronimul *Vatamaniuk* este înregistrat în 12 poziții, provenind din patru țări: Rusia, Canada, Argentina și S.U.A., iar *Vatamanyuk*, în 216 poziții, acestea provenind din șase țări: Rusia, Ucraina, S.U.A., Belarus, Latvia (Letonia) și Cehia. Interesantă este, în *Names Encyclopedia*, și frecvența numelor de botez în cazul acestui patronimic: Ion (11), Elena (10), Mircea (10), Vasile (9), Maria (8), Mihail (8), Silvia (8), Ecaterina (7), Constantin (7), Nicolai (7), Serghei (6), Mihai (6), Viorica (6), Viorel (6), Gheorghe (6), Eduard (5), Andrei (5), Nadejda (5), Mariana (5), Tatiana (5), Grigore (5), Ivan (5), Dumitru (4), Ana (4), Ioan (4), Anatolie (4), Vera (4), Nicolae (4), Ilie (4), Svetlana (4), Victor (4), Rodica (4), Nina (4), Valentina (4), Elizaveta (3), Liudmila (3), Pavlina (3), Natalia (3), Sergiu (3), Oleg (3), Adi (3), Adrian (3), Igor (3), Tamara (3), Irina (3), Alexandr (3), Leonid (3), Ludmila (3), Alexei (2), Elvira (2), Cornelia (2), Erika (2), Cecilia (2), Gavril (2), Aspazia (2), Angela (2), Eugenia (2), Arcadi (2), Emilia (2), Valeriu (2), Iulian (2), Marcel (2), Valeria (2), Veaceslav (2), Anatolii (2), Veniamin (2), Nichita (2), Romica (2), Radu (2), Pavel (2), Lidia (2), Igor (2), Fevronia (2), Aliona (2), Vasilii (2), Leoras (2), Filip (2), Lucian (2), Norin (2), Alexandru (2), Virgil (2), Dimitrie (1), Cezar (1), Simion (1), Doru (1), Adina (1), Angelica (1), Silvia (1), Paul (1), Ionel (1), Nastasia (1), Maricica (1), Vladislav (1), Katalin (1), Liviu (1), Geta (1), Georgeta (1), Ermolae (1), Petru (1), Eugenia (1), Iuliana (1), George (1), Dragoș (1), Fiodor (1), Aurica (1), Vladimir (1), Vasili (1), Zinovia (1), Evghenia (1), Gherman (1), Boris (1), Rodion (1), Parascovia (1), Titu (1), Stasii (1), Dmitri (1), Cristina (1), Caleria (1), Antonina (1), Grigori (1), Inga (1), Stanislav (1), Olimpiada (1), Maria (1), Marin (1), Raisa (1), Ambrosii (1), Vlad (1), Polina (1), Nicandru (1), Efrosina (1), Iurie (1), Vitalie (1), Piotr (1), Veronica (1), Gloria (1), Sofia (1), Dionis (1), Clara (1), Olesia (1), Dmitrii (1), Ghenadie (1), Rada (1), Olga (1), Iulea (1), Zinaida (1). Vezi www.namespedia.com/details/Vatamaniuc (accesat online la 26 ianuarie, 21 iunie 2015). Pentru plăcerea studiului comparativ, vezi în *Names Encyclopedia* și repartitia numelor *Vataman* și *Vatamanu*. Aici numele *Vataman* este menționat în 280 de poziții în Republica Moldova, 180 în Federația Rusă, 110 în România și cu valori mai mici de 10 în S.U.A., Regatul Unit al Marii Britanii, Canada, Ucraina ș.a., în timp ce numele *Vatamanu* apare menționat în România (550 de poziții), Republica Moldova (50), Regatul Unit al Marii Britanii, S.U.A., Italia, Canada, Federația Rusă (sub 10 valori) ș.a. Și în acest caz se dau pentru fiecare nume de familie, numele de botez, în

Capitolul *Casa noastră din Cluj și „pădurea de năpârci”*, p. 189–211, oferă informații bogate despre greva studentească antirevizionistă și anticomunistă de la Cluj, din mai 1946. În noua ediție pe care o gândește deja D. Vatamaniuc poate că vom găsi referiri mai multe și la activitatea studenților de la Cluj, angrenate și ele în vârtoarea acestor evenimente, fără a se omite totodată destinul dramatic al unor tinere înzestrate, precum Aspasia Oțel, refugiată din Bucovina ocupată de sovietici, și nici noile documente privitoare la eveniment, publicate între timp.

În referatul de susținere a propunerii de premiere a cărții *Convorbiri sub scara cu îngeri*, prof. univ. dr. Mircea A. Diaconu scrie despre autor și lucrarea sa: „Fascinat de destinele altora, pe care le rezumă ori asupra cărora atrage numai atenția, Dimitrie Vatamaniuc privește și în labirintul propriei vieți ca și în acela al rădăcinilor sale cu sentimentul predestinării și al împlinirii. În toate, hazardul pare strunit de tainele zodiei care-l protejează [...]. Stând sub semnul zodiei, asupra căreia face dese referiri, Dimitrie Vatamaniuc are încredințarea că slujește un sens pe care îl urmează, asemenea unora din personajele lui Slavici, ocolind căile comode, preferând împlinirea aspră. [...] Dimitrie Vatamaniuc se slujește de un cod de înțelesuri simple, elementare, cumva naturale, dar care constituie chiar temelia vieții. A face binele, a-ți iubi neamul, strămoșii și patria, a te devota cu umilință unor idei sau unei munci sunt numai câteva dintre ele. Simplu spus, a-ți urma calea. [...] Viziunea, este, oricum, a unui moralist. Hermeneut al propriei vieți, retras în bibliotecă de parcă ar sluji într-un schit, lăsând prim-planul scenei altora, Dimitrie Vatamaniuc identifică sau construiește peste tot legi care îi guvernează traiectul. Sau gândește existența în acești termeni. [...] Dimitrie Vatamaniuc este, prin sine însuși, dovada că există o teleologie a binelui și că structura luminoasă, înscrisă natural în articulațiile oarbe ale labirintului vieții, instituie finalmente un rost pentru tot ceea ce se întâmplă. [...] Poți citi «convorbirile» acestea pentru astfel de documente și pentru atmosfera pe care ele o instituie. Poate că tocmai aici ar trebui căutată cheia acelei încrederi în destin, care i-a călăuzit, se pare, pașii lui Dimitrie Vatamaniuc. În această bucurie a trăirii detaliului pentru el însuși, convins că, în marea țesătură, el își găsește rostul”¹⁹.

În ultimele decenii, ocazional, D. Vatamaniuc acordă interviuri pe câteva teme de interes major pentru istoria literară și istoria culturii noastre: Mihai Eminescu, Ioan Slavici, Lucian Blaga, Tudor Arghezi, George Călinescu (destinul scriitorilor și al operei lor). Interviul, ca specie a literaturii publicistice, se situează în acest caz la cotele jurnalismului înalt, distingându-se în mod deosebit prin

ordinea frecvenței înregistrate. Tabloul acestora este o splendidă expresie a multiculturalității numai în cazul numelui *Vataman* și ar merita o cercetare specială. Pentru acestea din urmă, mai multe date și informații vezi la adresele următoare: www.namespedia.com/details/Vataman; www.namespedia.com/details/Vatamanu (accesate online la 10 februarie și 20 martie 2015).

¹⁹ Mircea A. Diaconu, *Labirintul Dimitrie Vatamaniuc*, referat, Suceava, 29 februarie 2012, *passim*. Originalul referatului, întocmit la solicitarea Institutului „Bucovina” pentru susținerea propunerii de premiere a cărții de către Academia Română se află în arhiva instituției de la Rădăuți.

valoarea documentară și strălucind, prin contrast cu masiva producție a vremii noastre, într-o perioadă de cultivarea excesivă a senzaționalului, a sărbătoreșcului grandilocvent și de pervertire a rosturilor sale într-o societate emancipată. Dintre aceste interviuri, toate, contribuții la păstrarea „memoriei culturale” a națiunii noastre, menționăm câteva: I. Maxim Danciu, *O întâlnire cu D. Vatamaniuc*, în „Tribuna”, serie nouă, Cluj-Napoca, anul III, nr. 49, 15–30 septembrie 2004, p. 10; – Maria-Diana Popescu, *Dialoguri privilegiate* [Destinul și opera lui Eminescu], în „Agero”, publicație electronică, Stuttgart, [2010] și în „Art-Emis Academy”, magazin literar-artistic și de opinie, 17 octombrie 2010; – Maria Stanciu, *Singurătatea academicianului Dimitrie Vatamaniuc. Un interviu tulburător despre viața și moartea lui Eminescu și soarta operei sale sub comuniști și postmoderniști*, interviu amplu, publicat în cotidianul „Viața liberă”, Galați, ianuarie–februarie 2012 și preluat de portalul „Ziariști online. Express news”, la 15 iunie 2013, cu sprijinul Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, unde sunt reunite toate cele trei părți ale sale: *Publicistica lui Mihai Eminescu, incomodă în fostul regim, dar și în cele de după 1989* („Eminescu are o publicistică în care pune probleme fundamentale. El se identifică cu poporul român până la sacrificiu de sine. Drama sa morală este și a noastră. Amenințarea ființei naționale a poporului român nu este înlăturată și relele de care suferea societatea românească din vremea sa sunt și ale zilelor noastre, în forme nu mai puțin grave. Publicistica lui Eminescu o trăim astăzi dureros de actual...”); „*Cestiunea evreiască*” și *socialismul condamnat din publicistica lui Eminescu au dat de furcă regimului ateist* („Eminescu este un mare român și un gazetar care s-a documentat meticulos și care nu a înclinat balanța și condeiu în funcție de pretențiile și presiunile regimurilor care s-au perindat în timpul său. Publicistica lui Eminescu are ponderea cea mai mare ca extindere și relevă un luptător pe tărâm social și politic, el este un gazetar cu o înaltă conștiință civică. Dar, dincolo de cantitate, rămâne cuvântul cu putere al gazetarului Eminescu, care a dat frisoane nu numai contemporanilor săi, ne iubitori de pământ românesc și de valorile cultural-spirituale românești, ci i-a deranjat și pe exponenții fostului regim communist”); *Lumini și umbre în relația Eminescu–Măiorescu* („Eminescu era incomod pentru că prin concepția lui despre stat i-a atacat, deopotrivă, și pe conservatori și pe liberali, care pentru el au fost totuna. Pentru Eminescu importante au fost România și românii obidiți de o clasă politică prea preocupată de interese de grup sau individuale... Curajul și verticalitatea lui Eminescu sunt de admirat, deși și-a făcut atâția «prieteni». Și autoritățile vremii au procedat așa cum au procedat: i-au retras activitatea de la ziarul «Timpul» și, din redactor principal, l-au retrogradat ca simplu redactor și apoi l-au scos de tot din redacție”); – Maria Stanciu, „*Când nu mai avem propriile resurse, suntem terminați ca popor*”, în „Viața liberă”, Galați, 30 iulie 2013.

Pentru ținuta științifică a volumelor în care interviurile sunt uneori adunate, merită a fi menționate, între altele: Alexandru Ruja, *Interviuri eminesciene. Actualitatea lui Eminescu*, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2008, 130 p.;

Gabriela Rusu-Păsărin, *Interviul – recurs la memoria culturală*, Prefață de Eugen Negrici, București, Editura Tritonic, Colecția „Comunicare/Media”, 2010, 365 p.; Zenovie Cârługea, *Lucian Blaga: între amintire și actualitate (interviuri & reportaje)*, Craiova, Editura Scrisul românesc, 2011, 264 p.; *Interviurile „Bucovinei literare”, 1990–2010*, Antologie realizată de Constantin Arcu și Sabina Fînaru, Suceava, Editura Universității „Ștefan cel Mare”, 2011, 396 p.; Teodor Tihan, *Prin anotimpurile lumii de azi. Întrebări. Reacții. Atitudini*, Cluj-Napoca, Editura Eikon, 2013, 458 p.

În diverse periodice din Bucovina, de-a lungul a două decenii, apar mai multe interviuri, interesante și astăzi prin problematica abordată: familie, anii de școală, formarea profesională, activitatea de editare a operei lui Mihai Eminescu, memorialistica sa, destinul Bucovinei, activitatea Centrului de Studii „Bucovina” de la Rădăuți, marile provocări ale contemporaneității. În ordine cronologică, acestea sunt: – „*Să propulsăm valorile bucovinene care au depășit provincialismul*”, interviu acordat, în 1995, lui Vichentie Nicolaiciuc²⁰ („– Ce trebuie făcut pentru ca valorile spirituale ale Bucovinei să fie mai bine cunoscute? – Încă s-a făcut puțin ca valorile din această provincie să fie cunoscute într-un plan mai larg. Este obligația morală a intelectualilor de azi din toată Bucovina de a aduce în actualitate personalitățile de aici care au promovat cultura națională. Să începem cu Eudoxiu Hurmuzachi, care a pus bazele documentării istoriografiei naționale. Ceea ce fac intelectualii de frunte din Suceava și Rădăuți în direcția valorificării culturii bucovinene este de apreciat. Este necesar să propulsăm acele valori bucovinene care au depășit provincialismul. Să facem o bibliotecă istorică bucovineană, un fel de arhivă istorică a Bucovinei, care să fie mărturie peste timp [pentru o problemă capitală:] cine am fost și cine suntem”²¹); – „*Destinul meu a fost pecetluit încă de la naștere*”, interviu acordat lui Vasile I. Schipor, în același an, 1995²² („Tatăl meu, născut sub stăpânirea austriacă, este încorporat în armata imperială, luptă pe front, în Italia, este rănit și internat într-un spital din Viena. Era agricultor la vremea muncilor agricole, lucrător în pădure, cărbunar (producător de mangal), o ocupație asemănătoare, prin consecințele nocive asupra plămânilor, cu cea a minerilor. Mama s-a ocupat toată viața de gospodărie și a avut întotdeauna curtea plină de păsări. Nu mânca deloc carne, fără să aibă cunoștință de existența unui regim vegetarian. Urma însă un asemenea

²⁰ Vezi în „Exod”, periodic de literatură, artă, știință și religie, supliment al revistei „Renașterea Bucovinei”, Dărmănești, anul II, nr. 1 (2), 1995, p. 6–7. Este singurul interviu, provenind din această perioadă, citat în volumul *Convorbiri sub scara cu îngeri*, din 2010, p. 344, dar într-o cu totul altă problemă: colaborarea cu Bukowina-Institut din Augsburg, despre care nu se face vorbire însă în textul tipărit aici.

²¹ *Ibidem*, p. 7.

²² Interviul apare în periodicul cotidian „Crai nou”, din Suceava, care îl tipărește în patru numere succesive: anul VI, nr. 1 527, 16 decembrie 1995, p. 1 și 3; anul VI, nr. 1 528, 19 decembrie 1995, p. 1–2; anul VI, nr. 1529, 20 decembrie 1995, p. 1–2; anul VI, nr. 1530, 21 decembrie 1995, p. 1 și 3.

regim din sentimente «fraterne» cu vietățile pe care le creștea, le iubea și cărora le punea nume de flori, plante din livadă și din pădure. Destinul meu a fost pecetluit încă de la naștere. Potrivit tradiției bucovinene, feciorul mai mic rămâne în gospodărie, iar cei mai mari sunt orientați spre alte ocupații. Am fost trimis la școală să mă fac învățător, fratele care urmează după mine învață meseria de fierar, iar fratele mai mic rămâne în gospodăria părintească. Școala Normală mi-a dat o diplomă de învățător, însă, în paralel, am absolvit și Liceul «Eudoxiu Hurmuzachi» din Rădăuți, care mi-a dat o diplomă de bacalaureat pe baza căreia m-am înscris la Universitatea din Cluj²³; [...] „– Cum apreciați [...] viața științifică și culturală din Rădăuți? Dispersia forțelor, posibilele suprapuneri și paralelisme, favorizate și de diletantism, compromisuri de tot felul, orgolii, ambiguități, formalism, intoleranță și necolaborare, lipsa unei strategii de afirmare în viața culturală a țării, subordonate intereselor vitale românești pot fi cuiva și la ceva folositoare? – «Analele Bucovinei» este o publicație cu caracter strict științific, nu participă la polemicile cu caracter politic și de altă natură. Consider totuși că într-un oraș mic dispersia forțelor intelectuale nu este în sprijinul afirmării lor. [...] Doresc «Analelor Bucovinei» să se impună ca instituție reprezentativă în mișcarea culturală și științifică din acest colț de țară, profund nedreptățit de istorie²⁴; „– Domnule profesor, la cei 75 de ani de viață continuați să scrieți. V-a apărut recent o carte fundamentală, *Eminescu și Transilvania*. În curs de apariție aveți [alte] câteva cărți despre Eminescu și Tudor Arghezi, *Bibliografie*, operă monumentală, de apropae

2 000 de pagini. Ce proiecte mai aveți? Ce vă mai doriți pentru următorul sfert de secol? – Doresc ca Centrul de Studii „Bucovina” să se impună ca instituție reprezentativă în mișcarea culturală și științifică din acest colț de țară, profund nedreptățit de istorie²⁵); – *Dialoguri cu bucovinenii*, interviu publicat de Alexandrina Cernov, m.o. al Academiei Române, la Cernăuți, în 1996²⁶ („– Stimate Domnule profesor, sunteți bine cunoscut prin bogata activitate de istoric și critic literar, ați continuat și încheiat ediția integrală a operei lui Eminescu, întemeiată de Perpessicius. Sunteți un om integru și fără compromisuri. Tot ce ați făcut în viață este fundamental. Născut în Sucevița – veche ctitorie mănăstirească a lui Ieremia Movilă și a mitropolitului Gheorghe Movilă –, ați reușit să păstrați în însuși felul de a fi al dumneavoastră amprenta acestor ținuturi de basm. De fapt, în toate epocile, bucovinenii au avut un destin aparte, fiind marcați de condițiile istorice specifice care le-au format caracterele și conduita: ordinea germană și vânzoleala

²³ *Ibidem*, anul VI, nr. 1 527, 16 decembrie 1995, p. 1 și 3.

²⁴ *Ibidem*, anul VI, nr. 1530, 21 decembrie 1995, p. 3.

²⁵ *Ibidem*. Așa cum o dovedește și sfârșitul, interviul marchează evenimentul din viața istoricului literar și editorului D. Vatamaniuc, împlinirea a 75 de ani, prefigurând, într-un fel, un alt sfert de veac de muncă, aspirații și împliniri profesionale.

²⁶ Vezi „Glasul Bucovinei”, revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți–București, anul III, nr. 4 (12), octombrie–decembrie, 1996, p. 3–7. Interviul apare în continuarea celor realizate cu academicienii Vladimir Trebici și Radu Grigorovici, publicate în același an.

slavă. În ce măsură idealizați Bucovina și bucovinenii? – Bucovina are o individualitate bine definită prin oamenii care locuiesc, spațiul geografic, monumentele de artă, creația populară. Idealizarea conduce la provincialism. Este obligația noastră să facem cunoscută Bucovina, pe toate căile, atât în țară, cât și în străinătate. Să o facem cunoscută așa cum este ea. [...] – Reproduc un text al lui Eminescu, citat într-una din cărțile dumneavoastră: «Nu există în adevăr decât două forme ale decadenței unui stat omenesc: despotismul și demagogia. Și despotismul egalizează pe oameni, supunându-i unuia singur, lăsând să degenereze cele mai nobile facultăți ale lor, pornirile bune și inteligența, precum demagogia are același fatal efect prin indiferentismul care i-l inspiră naturilor deschise și mari, văzând în față biruința constantă a mediocrității și a șiretlicului». Sigur că aceste discuții, pe care poetul le-a relatat în mai multe articole, se refereau la structurile statale și partinice. Afirmările lui sunt încă dureros de actuale. Am impresia că, de fapt, despotismul și demagogia sunt armele preferate prin care mediocritatea își apără pozițiile ocupate. Dumneavoastră ați avut de suferit din cauza mediocrității? – Confruntările mele cu mediocritățile sunt numai în plan științific și nu social. Explicația stă în faptul că am evitat tentațiile înălțării în ierarhia socială. Ar fi fost o imprudență din partea mea, cu partizani în familie, rude apropiate cunoscute astăzi în țară și în străinătate, să urmez și altă cale în afară de cea a cercetării științifice²⁸); – „*Deși cercetările continuă, data nașterii lui Eminescu nu poate fi elucidată cu exactitate*”, interviu acordat, în 1997, lui Ion Cozmei²⁹ („– Ca să rămânem tot în sfera biografiei poetului național, cred că nu vă sunt necunoscute cele «șapte argumente pentru întâia naștere a poetului» ale lui Ion Filipciuc, pe care atât «România literară», cât și «Bucovina literară» le-au «găzduit» cu generozitate. Care este poziția dumneavoastră în această problemă, mai ales dacă ținem cont că în anul 1989 ați rostit, în fața unui numeros auditoriu, că, din păcate, în fața poetului nostru național stau încă trei necunoscute: când s-a născut, unde s-a născut și cum îl cheamă cu exactitate? – Deși cercetările continuă, data nașterii lui Eminescu nu poate fi elucidată cu exactitate. Eminescu însuși se declară, atât la «Junimea», cât și în foaia matricolă de la Berlin, că este născut în decembrie 1849. Istoricii literari, însă, nu poate ține seama de asta, el este legat de actul de naștere. În anexa la ediția princeps, Maiorescu susține că data de naștere a poetului este 15 ianuarie 1850, folosind o copie după mitrica de la Botoșani. «Argumentele» lui Ion Filipciuc sunt demne de luat în seamă, mai ales dacă ținem cont de faptul că în Bucovina există un obicei al protopopului de a aduna mitricile în preajma Crăciunului și de a trece nașterile abia după 7 ianuarie. De fapt, majoritatea mitricilor sunt goale în perioada 20 decembrie – 15 ianuarie. Părerea mea este că trebuie consultate încă o dată mitricile de la Botoșani, unde s-a născut al șaptelea copil al soților Eminovici. Și în privința numelui, a prenumelui, mai bine zis, există

²⁸ *Ibidem*, p. 3, 7.

²⁹ Vezi „Bucovina literară”, serie nouă, Suceava, anul VIII, nr. 12 (82), decembrie 1997, p. 3–4.

discuții. Eminescu s-a semnat de obicei *Mihail*. Numai în scrisorile de dragoste către Veronica Micle se semna *Mihai*. Maiorescu, după cum se știe, a trecut pe coperta ediției principeps *Mihail*. George Călinescu a fost cel care a introdus forma *Mihai*, pe care a oficializat-o. Eu, ca să îndepărtez dubiile, folosesc forma *M. Eminescu*, așa cum poetul însuși se semna în paginile ziarului «Timpul»³⁰; – „*Pentru Eminescu niciun sacrificiu nu este prea mare*”, interviu acordat, în anul 2000, lui Vasile I. Schipor³¹ („– Cum întâmpinăm *Anul Eminescu* în condițiile actuale? – Cultura română înregistrează câteva realizări remarcabile în întâmpinarea *Anului Eminescu*. Academia Română tipărește, sub îngrijirea noastră, în trei volume, opera originală a lui Eminescu, în condiții grafice la nivel european. A doua mare realizare o constituie tipărirea primului volum din *Bibliografia Eminescu*, ca al XVII-lea al ediției academice integrale. Aici se impune să alăturăm și lucrarea lui Helmuth Frisch, în două volume, *Sursele germane ale creației eminesciene*, toate tipărite în ultimele luni ale anului 1999. – O ultimă întrebare privește perspectivele cercetării eminesciene în mileniul următor. – Cercetărilor din mileniul următor le revine sarcina să elaboreze ediția *ne varietur* a operei lui Eminescu, cum există și în alte culturi europene. Sunt însă necesare pentru îndeplinirea acestui deziderat al culturii noastre naționale câteva operații pregătitoare. O sarcină de prim ordin o reprezintă multiplicarea *Caietelor* lui Eminescu la nivelul tehnicii din zilele noastre, spre a fi puse la dispoziția cercetătorilor și a le salva de la deprecierea progresivă, prin îmbătrânirea hârtiei și decolorarea scrisului. Pe baza lor și a ediției academice integrale se poate întreprinde o nouă lectură, obligatorie, a manuscriselor eminesciene. Este necesară, pe de altă parte, parcurgerea publicațiilor la care colaborează Eminescu între 1866 și 1889 și a celor cu implicații în publicistica sa. Această operație se face, din păcate, cu mare întârziere și alături de numerele din ziarul «Timpul», care lipsesc din colecțiile păstrate în cele două biblioteci din țară, cea de la Academia Română este într-un stadiu înaintat de uzură, încât unele numere sunt inutilizabile. Consultarea lor se poate face numai în ediția academică, pregătită înainte de deteriorarea publicațiilor. Ediția *ne varietur*, pe care o dorim, va trebui să aibă un aparat critic de ținută științifică și indici nu numai de localități, ci și unul tematic,

³⁰ *Ibidem*, p. 4.

³¹ *Ibidem*, serie nouă, anul X, nr. 1 (107), număr special, *Eminescu 150*, ianuarie 2000, p. 2–4. Republicat ulterior în antologia întocmită și publicată, în 2011, de Constantin Arcu și Sabina Fînar, menționată mai sus, p. 106–110. Exceptând „rememorările” și cele câteva interviuri, D. Vatamaniuc semnează și editorialul în mai multe numere din „Bucovina literară”: *Eminescu – poet, prozator, dramaturg, ziarist, om și cetățean al Cetății* (anul XI, nr. 1 (119), ianuarie 2001, p. 1–2); *Eminescu la răscruce de veacuri și de milenii* (anul XII, nr. 1 (131), ianuarie 2002, p. 1,3); *I. E. Torouțiu, exeget al edițiilor poeziei eminesciene* (anul XIII, nr. 1 (143), ianuarie 2003, p. 1,5); *Ediția manuscriselor lui Eminescu și cea ne varietur a scrisului său* (anul XX, nr. 8–9 (222–223), august–septembrie 2009, p. 1–2). Pentru o înțelegere mai largă, în istoricul seriei de la Suceava a periodicului, vezi și Gheorghe-Gabriel Cărăbuș, Alis Niculică, Adriana Gafița, „*Bucovina literară*”, 1990–2010. *Bibliografie*, Suceava, Biblioteca Bucovinei „I.G. Sbera”, 2010, 320 p.

pe cât posibil cuprinzător, cu o bună sistematizare. Cercetătorii din mileniul următor nu vor putea ocoli calculatorul și obligația lor va fi să introducă în el toată opera eminesciană. Asemenea sarcini nu pot fi îndeplinite fără înființarea unui Institut «Eminescu», care să-și asume răspunderea în contextul culturii noastre naționale. Ne regăsim, de altfel, și într-o situație ciudată: avem un Institut «Goethe» și nu avem și unul pentru poetul nostru național³²); – „*În pofida tuturor vicisitudinilor vremii...*”, interviu acordat lui Victor T. Rusu, la Rădăuți, în 2001³³ („– Bucovina din secolul al XX-lea a avut un destin tragic. Oamenii ei, care au supraviețuit războiului, s-au risipit în mai multe țări și pe mai multe continente. «Modelul Bucovina», ca realizare istorică a mai multor generații și tipuri de administrații, credeți că va avea un viitor pe măsură? – Societatea românească, inclusiv cea bucovineană, nu a izbutit să înstitue ceea ce numim *motivația muncii* și tineretul, mai ales, emigrează, să o găsească în străinătate. Ar trebui să vedem și altceva. Să vedem exemplul Germaniei, distrusă de un război pustiitor, care, cu o conducere care a oferit cetățenilor săi o *motivație a muncii*, a transformat țara în una din marile puteri economice ale lumii. [...] – Din perspectiva generației Dumneavoastră și a reperelor operei eminesciene, cercetării căreia i-ați consacrat întreaga viață, cum apreciați drumul nostru, al lumii românești, deci și al Bucovinei, spre Europa Comună și lumea de mâine? – Drumul nostru spre Europa se consideră a fi bine pregătit, prin adaptarea instituțiilor și legislației noastre la exigențele europene. Este o operație politică și administrativă importantă, fără îndoială, însă mă îndoiesc că vom ajunge acolo unde dorim și încă într-un timp relativ scurt, fără instituirea *motivației muncii* la toate nivelele și în toate domeniile de activitate. *Motivarea muncii* se traduce prin recompensarea ei după practica țărilor avansate economic³⁴); – *Centrul de Studii „Bucovina” al Academiei Române: 10 ani de activitate*, „dialog” cu D. Vatamaniuc, directorul Centrului pentru Studiul Problemelor Bucovinei al Filialei Iași a Academiei Române, interviu publicat de Șt. Hostiuc în 2003³⁵; – „*La vârsta mea fac naveta București–Rădăuți numai de*

³² *Ibidem*, p. 4.

³³ Sub un generic simbolic, *Destine și valori bucovinene*, acesta vede lumina tiparului în „7 zile bucovinene”, săptămânal zonal de informație și publicitate, Rădăuți, anul II, nr. 52, 4–10 octombrie 2001, p. 7. Tot aici, se publică, sub același generic, scrisoarea academicianului Radu Grigorovici, *Dragi prieteni*, adresată bucovinenilor la 5 septembrie 2001 (p. 6), document al epocii postdecembriste, ce a stârnit neliniște și reacții aprinse, de inamicitate chiar, în establishmentul societății de la Rădăuți, nu însă și un motiv serios măcar pentru reflecție în spațiul public al provinciei invadate, până la sufocare, de politică și politicianism (Noi am putea întreba, oare, astăzi, între altele, ce s-a întâmplat, după 2004, cu Librăria de carte „Iraclie Porumbescu”, fondată la Rădăuți, în februarie 1994, cu sacrificii și cu mari speranțe în revigorarea interesului pentru promovarea și valorizarea patrimoniului cultural românesc din acest spațiu al lumii românești, atât de urgent de istorie?). Amândouă textele publicate în acest periodic de la Rădăuți sunt însoțite de reproduceri după fotografii ale acestor personalități ale vieții academice din România, originare din Bucovina.

³⁴ *Ibidem*, p. 7.

³⁵ Vezi „Mesager bucovinean”, periodic trimestrial al Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, Filiala București, anul I, nr. 1, ianuarie–martie, 2003, p. 4. Interviul este

dragul Bucovinei...”, interviu acordat lui Victor Iosif, la Sucevița, în iunie 2004³⁶ („Bucovinenii noștri mi-au reproșat că nu m-am preocupat îndeajuns de Bucovina. Poate că au dreptate, dar m-am atașat de transilvăneni din două motive. O dată, fiindcă, spre deosebire de Cernăuți, unde administrația ucraineană ne pune tot felul de piedici în consultarea documentelor, în Transilvania am avut arhive bine păstrate, bine organizate și putem să facem studii. A doua chestiune ține de faptul că mi-au plăcut scriitorii transilvăneni care au avut o atitudine integră. Ei n-au oscilat în ceea ce au scris, au păstrat linia lor. Și Slavici, și Agârbiceanu, și Blaga au fost persoane integre. M-au interesat și m-am preocupat totdeauna astfel de atitudini, pentru că Eminescu spune un lucru foarte grav: «Cine în viața politică a greșit o singură dată, să aibă această conștiință, să se retragă, să-și vadă de treburile lor». Acesta e mare lucru și pentru cei de azi ar fi un fapt esențial. [...] – Îmi pare bine că am avut prilejul să vorbesc câte ceva despre activitatea mea, care nu e chiar așa personală, este în slujba culturii. Mi-ar plăcea să aibă audiență cât mai largă ceea ce facem noi, dar și fără asta noi tot facem. Asta este ceea ce mă preocupă și mă frământă pe mine. Vedeți dumneavoastră, la vârsta mea fac naveta București–Rădăuți numai de dragul Bucovinei. Cu soția mea am avut discuții serioase pe această temă. [...] – M-am gândit că ar fi bine să-și pregătească oameni pentru viitor. Și-a pregătit. La Centru are câțiva tineri foarte inimoși, care în decurs de 10–12 ani au devenit excelenți cercetători. Și, între timp, îl solicitase domnul Iacobescu să prezinte niște cursuri Eminescu la Suceava. E așa de ocupat, prea ocupat! Și mă gândeam, într-o vreme, chiar am discutat între noi, să renunțe chiar și la Centru. Dar mi-am dat seama la fiecare ședință pe care au avut-o ei, și la Societate, în special, și la care am asistat și eu, cât și la acele întruniri ale Centrului cu Augsburgul și cu Cernăuțiul, mi-am dat seama că retragerea de la Rădăuți ar fi un dezastru sufletesc. Prin urmare, aceasta e și o problemă de suflet”³⁷).

Câteva interviuri, acordate unor bucovineni, apar, ceva mai târziu, în periodice din afara provinciei: – „*Nu lucrez noaptea. Prefer, în toate, lumina...*”, interviu acordat, la Sucevița, în vara anului 2008, poetei Mihaela Herghiligiu³⁸

interesant pentru mai multe probleme: un istoric al Institutului „Bucovina” al Academiei Române, activitatea de cercetare a acestuia, apariția ritmică a periodicului „Analele Bucovinei”, colaborarea cu instituțiile similare de la Cernăuți și Augsburg, perspectivele de elaborare a unei „istorii care să satisfacă întru totul” părțile implicate în parteneriatul româno-germano-ucrainean (fondat la nivel științific, în 1993, la Cernăuți și aprobat politic, la Augsburg-Germania, în luna mai 1997), precum și a unei „enciclopedii”, realizate „cu forțe comune”.

³⁶ Vezi „Septentrion”, periodic al Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, Rădăuți, anul XVI, nr. 23–24, 2005, p. 12–14. Apărut cu supratitlul *Dimitrie Vatamaniuc la 85 de ani*, interviul este filmat, fiind difuzat și la televiziunea locală din Vicovu de Jos. La dialog participă și profesoara Lucia Vatamaniuc, soția academicianului bucovinean.

³⁷ *Ibidem*, p. 13, 14.

³⁸ Vezi în „Poesis”, revistă lunară de poezie, Satu Mare, anul XIX, nr. 6–8, iunie–august 2008, p. 10–12.

(„– Stimate domnule academician Dimitrie Vatamaniuc, sunteți dintre cercetătorii din vechea generație, cunoscut ca un exemplu de modestie. De unde această virtute? – M-am călăuzit și mă călăuzesc după principiul lui Eminescu, ilustrat de el însuși, potrivit căruia e bine să lași să vorbească lucrările tale. Pentru tine, ca persoană, este chiar benefic să nu apari în fața publicului. Argumentele sale, încă necontestate, sunt bune în tot ce se petrece în jurul nostru. Are importanță, în ceea ce numiți modestie, moștenirea de la părinți, creșterea în familie și educația în școală [...] „– Nu ați pomenit nimic de George Călinescu... – «La tezele de doctorat», decise profesorul, «se dau subiecte de dimensiuni mici, doctoranzii să întreprindă cercetări personale în arhive și să fie puși la adăpost de acuzația de compilație». [...] Un cuvânt de îndemn pentru cei care se orientează spre activitatea științifică: nu există subiecte mari sau mici; prezintă importanță numai rezultatul, ilustrare a competenței. Asistăm, din păcate, la o degradare evidentă a tezelor de doctorat, de când acestea condiționează promovarea în învățământul superior. [...] „Zilele vieții mele sunt după anotimpuri și împrejurări. Iarna stau mai mult la masa de lucru, primăvara și toamna în grădină, pe lângă pomi și viță de vie, vara, cum suntem aici, la Sucevița, cu treburi gospodărești. Stau la masa de scris din deprindere, măcar câteva ore în fiecare zi, indiferent de loc și anotimp. Nu lucrez noaptea. Prefer, în toate, lumina. [...] Îmi place să vorbesc numai despre ceea ce am făcut. Proiectele de viitor țin, întotdeauna, de domeniul imprevizibilului și rămân, cel mai adesea, promisiuni neonorate, de care avem parte în fiecare zi. Importanță este onestitatea profesională în domeniul de competență³⁹); – *Întâlnirea cu George Călinescu*, interviu acordat lui Constantin Hrehor⁴⁰ („Ținuta în care mă primise profesorul nu era pentru mine, ci pentru această ședință, care, cum puteam bănui din răspunsul său, îi plăcea. Aveam să aflu acest lucru mai târziu. Și cum mă urmărea o întrebare încă din copilărie, găsii acum momentul potrivit să aflu părerea profesorului într-o discuție care nu avea nimic de-a face cu un examen. – Ce se întâmplă cu îngerii noștri păzitori? Cad cu noi în iad, dacă nu am păzit în viață drumul cel drept și se prefac în diavoli? Ne părăsesc și iau în primire alt copil la naștere? Ne însoțesc în rai, dacă intrăm acolo? Profesorul mă opri. Avu o iluminare a feței. Îmi dădu, după un moment de reflecție, un răspuns care nu avea nici o legătură cu nelămuririle mele de atunci și de astăzi. – Ai imaginație. Imaginație se cere în istoria literară. Imaginația se mișcă-n gol, fără documente, îmi zise vorbind de documente în termenii lui D. Popovici, profesorul meu de la Cluj. Drumurile noastre în viață ne duc unde nu ne așteptăm. Am navigat printre hotărâri și decrete trei ani de zile, purtând, din nefericire, mai multe «flori la pălărie». La discuția ce nu ținea de un examen sau de știința mea asista numai un câine. Dar acum se întâmplă și altceva foarte important pentru mine: socrul meu uită, îndată

³⁹ *Ibidem*, p. 10, 11, 12.

⁴⁰ Vezi în „Viața românească”, București, anul LXIX, nr. 11–12, noiembrie–decembrie 2010, p. 82–86. Cu supratitlul *Dimitrie Vatamaniuc – 90*, acesta se publică la secțiunea *Aniversări* a periodicului. Postat pe Internet la 21 decembrie 2010.

ce se convinsese că mă înscrișesem la doctorat, de supărarea ce-i pricinuisem când îmi luai fata înainte ca ea să se facă medic, cum spera. Aveam acum și eu o poziție privilegiată, asemenea inginerilor cu care cobora în mină! Câteva zile mai târziu, ocupam unul dintre cele două locuri. Celălalt loc se atribui unei cercetătoare din cadrul Academiei R.P.R. Aveam să mă întâlnesc adesea cu unii din candidații la cele două locuri, rămași pe dinafară; tot timpul mi-au obiectat că ocupasem acel loc pe nedrept, speculând fanteziile lui G. Călinescu, care nu țin de știință. Veneam din Sucevița. Acesta a fost norocul meu: mănăstirea cu îngeri... Zodia Cumpenei nu întotdeauna e mincinoasă...⁴¹); – „*Onoruri care nu folosesc la nimic*”, interviu acordat lui Constantin Hrehor⁴² („– Proclamarea mea *Doctor Honoris Causa* al Universității «Ștefan cel Mare» din Suceava a aparținut inițiativei și demersurilor profesorului Mihai Iacobescu, personalitate reprezentativă a istoriografiei bucovinene. Așa se face că investirea mea cu acest titlu academic a avut loc nu la Litere, ci la Facultatea de Istorie. Sunt însă licențiat și în istorie și, ca director al Institutului Național «Bucovina», intru frecvent și în domeniul istoriei. *Laudatio*, rostit de profesorul Mihai Iacobescu, a fost o pagină frumoasă, care însumă activitatea mea, câtă este și cum este, desfășurată în condiții nu întotdeauna din cele mai prielnice pe întinderea a mai bine de o jumătate de secol. O singură observație însă fac: nu toate lucrările prezentate în *Laudatio*, destul de multe, sunt exclusiv opera mea. Îmi aparține identificarea textelor din manuscrise și din presă, organizarea lor în corpusuri și predarea lor la Institutul Național «Bucovina». Dar pregătirea pentru tipar aparține colectivului de cercetare de aici, iar tipărirea, cu câteva excepții, Editurii Academiei Române. [...] – Vă dorim să treceți, în septembrie anul acesta, pragul celor nouă decenii de existență rodnică și să intrați tot atât de viguros și luminos în cel de-al zecelea, prefigurând centenarul, sporind Biblioteca⁴³); – „*După căderea comunismului, înaintea literaturii trecu, pentru mine, Bucovina, cu drama ei*”, interviu acordat lui Ștefan Hostiuc⁴⁴ („– Din câte am aflat citindu-vă memoriile, pe timpurile uceniciei la Cernăuți erați poetul școlii. Scriați și proză scurtă cu care ați și debutat în ziarul «Bucovina», în 1943, la îndemnul profesorului dvs. de română de la Școala Normală, Ilie Mandiuc, un nume des întâlnit în publicistica cernăuțeană din timpul războiului, astăzi însă uitat

⁴¹ *Ibidem*, p. 84–85.

⁴² Vezi „Hyperion”, revistă de cultură, Botoșani, anul XXIX, nr. 1–3 (201–203), 2011, p. 125–129.

⁴³ *Ibidem*, p. 128, 129. Bogat în date și informații, interviul prezintă interes sub diverse aspecte: viața socială și culturală postbelică din Transilvania și Banat, cea din Bucovina de după evenimentele din 1989, istoricul Institutului „Bucovina” al Academiei Române, destinul unor proiecte științifice locale ori transfrontaliere ce au însuflețit viața comunităților din fosta Țară a Fagilor (Cernăuți, Câmpulung Moldovenesc, Rădăuți, Suceava), precum și al unor personalități din leadership-ul academic bucovinean („diaspora bucovineană”, cum îl numește acad. Radu Grigorovici).

⁴⁴ Vezi „Mesager bucovinean”, [serie nouă]/revistă de cultură pentru bucovinenii de pretutindeni, tom aniversar: *Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina – 150 [de] ani: Cernăuți–București–Londra–Rădăuți*, anul VII–XI, nr. 1–20 (25–44), 2009–2013, p. 88–94.

cu desăvârșire. Ce ne puteți spune despre aceste vocații care v-au încercat elanul în adolescența cernăuțeană? – Orientarea spre creația literară, încă din anii școlarității mele cernăuțene, cum remarcăți, o datorez întru totul lui Ilie Mandiuc, profesorul meu de română. Acest profesor era mai altfel decât toți dascălii pe care i-am avut la Cernăuți. Profesor excelent la lecțiile de română, avea și un rol important în conducerea ziarului «Bucovina», care apărea la Cernăuți din 14 iulie 1941. Înființat la numai câteva săptămâni de la revenirea la România a nordului Bucovinei, ocupat de Uniunea Sovietică în 1940, acest ziar era mai mult decât o publicație politică. El avea o largă deschidere spre literatură. Scotea și un supliment, «Bucovina literară» cu începere din octombrie 1942. Cu timpul, acest supliment s-a transformat în revistă separată – o revistă care apare și astăzi, numai că nu în fosta capitală istorică a Bucovinei, Cernăuți, ci în actuala reședință de județ, Suceava. În anii de război, cele două publicații cernăuțene se susțineau prin colaborarea scriitorilor bucovineni intrați în literatură după Marea Unire din 1918 sau cu foarte puțin timp înainte. Profesorul meu era încredințat că evenimentele din 1940, care zguduira România din temelii, reclamau formarea unei noi generații de scriitori care să fie mesageri ai dramei țării. În această idee, a înființat cu elevii din clasele superioare un cerc literar, chiar dacă nimeni nu-i ceruse în mod explicit acest lucru. O asemenea activitate nu figura nici în programa de învățământ.

Profesorul meu avea un dar ieșit din comun în a nimeri pe acei elevi din cercul literar în care exista ceva de care nici ei nu-și dădeau seama. Între acești elevi m-am numărat și eu, luat de valul tinereții. Mi-a fost dat să trăiesc o mare satisfacție când, la o festivitate organizată de Școala Normală de Băieți, în colaborare cu Școala Normală de Fete, profesorul meu mă alesese să recit una din poeziile prezentate la cercul literar. Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Profesorul mai avu grijă să publice și în ziarul «Bucovina» o dare de seamă cu elogii la adresa elevilor săi, colegii mei, declamatori și cântăreți pe scenă. Mă trecu și pe mine cu o «poezie originală».

Deseori mă întorc cu gândul la poeziile mele din perioada școlarității cernăuțene în plin război. Versurile pe care le scriam atunci erau mai curând niște manifeste politice cu titluri apocaliptice și provocatoare: *Sub roțile veacului*, *Nu mai am pentru cântec vreme*, *Ne moare cuvântul*, *Bâjbăituri prin noapte*, *Poem pentru ziua de mâine*, *Vor crește iar pădurile țării* și așa mai departe. Din acest maldăr de texte s-ar putea întocmi – dacă ar fi de actualitate și de bună condiție literară – o carte voluminoasă. Păstrez profesorului meu o adâncă recunoștință că nu a publicat în «Bucovina» și în «Bucovina literară» și unele din poeziile mele cu titluri apocaliptice și provocatoare. A reținut din versurile scrise de mine în anii entuziasmului adolescentin numai căderile de tinerețe în reverii sentimentale.

Profesorul meu fu încântat să descopere în școlarul său, credea el, o înclinație nu doar pentru poezie. «Avem aici o nuvelă, arată profesorul caietul meu, o nuvelă cu o desfășurare de roman, cea dintâi lucrare de acest fel din cercul nostru literar». [...] Mi-a publicat nuvela, spre marea mea surprindere, în ziarul «Bucovina».

Pe fragmente. Începutul a apărut în numărul din 27 iulie 1943 [...] și sfârșitul, în 22 ianuarie 1944. Se apropia ocuparea din nou a Bucovinei de către armatele sovietice. Publicațiile cernăuțene își vor înceta apariția peste o lună – în martie 1944.

Să fi greșit oare profesorul meu când spunea că aș putea să mă fac prozator? Cine știe? S-a despărțit și el de lumea aceasta după ce a trecut prin temnițele comuniste pentru faptul de a fi susținut publicațiile românești din Bucovina în perioada 1941–1944. [...] – Acum, pentru că tot a venit vorba de memoriile pe care le-ați publicat sub formă de mici povestioare în «Bucovina literară», vreau să vă întreb dacă nu vi se pare că ați forțat ușor lucrurile convertindu-le în interviuri. Ele apar sub această formă în cea mai recentă carte a dvs., *Convorbiri sub scara cu îngerii*. Sau, poate, coautorul, consăteanul dvs. Constantin Hrehor, care este și un excelent poet, pentru care am toată considerația, a ținut cu orice preț să opereze această neinspirată, după părerea mea, travestire? Nimeni nu poate să mă convingă că un text conceput într-un stil arată la fel de bine sub pălăria altui stil sau că oralitatea intravertită a povestirii spuse (sau scrise) de un om e totuna cu oralitatea extravertită a convorbirii dintre doi oameni. Poate nu sunt destul de citit, dar n-am mai văzut interviuri cu note la subsol, construite livresc, în maniera unui discurs academic. Unele se prezintă ca niște glose pe marginea textului dumneavoastră, făcute mai degrabă de un comentator decât de un intervievator, altele sunt intervenții gratuite care întrerup stânjenitor cursul povestirii. Și asta pentru că ele, de ce să nu recunoaștem, nu vin să provoace eventuale răspunsuri sau reacții neprevăzute, ci încearcă să se adapteze unor «răspunsuri» preexistente care, în realitate, nici nu sunt răspunsuri, ci secvențe de povestiri autobiografice publicate integral anterior în presa literară. Stau și mă întreb cât de funcțional poate fi un interviu în care răspunsurile precedă întrebările? [...] Dacă nu am dreptate, vă rog să mă contraziceți. – Cartea *Convorbiri sub scara cu îngerii* adună, antologic, cea mai mare parte a convorbirilor mele cu poetul Constantin Hrehor, care au avut loc la Sucevița, comuna noastră natală, în mai multe vacanțe de vară. Convorbirile au fost înregistrate cu aparatul său. Erau discuții libere, fără niciun program, cu salturi de la o întâmplare la alta și cu reveniri la unele din ele, fără nicio motivație și fără nicio preocupare, oricât de mică, pentru încadrarea istorică. Din aceste convorbiri am preluat secțiuni cu caracter predominant autobiografic, pe care le-am mai lucrat puțin și le-am trimis la revista suceveană «Bucovina literară», unde se publică, număr de număr, cu începere din 2004. Nu am crezut că acele secțiuni s-ar putea constitui într-un jurnal. Le-am și semnat o vreme cu un pseudonim. [...] Multe din secvențele publicate în «Bucovina literară» nu au intrat în cartea despre care vorbim, ca să ocupe, în schimb, altele aici un spațiu larg, pe care revista suceveană nu-l putea oferi. Mă refer, în primul rând, la prezentarea grevei studentești de la Cluj, din 1946, cea dintâi mișcare de împotrivire la introducerea comunismului într-o țară care se pregătea, prin forțe exterioare, să fie anexată «lagărului socialist». [...] Trimiterile la presă și la alte surse de informare sunt, evident, străine într-un

interviu. Aici, dat fiind caracterul sensibil al temei pe care o atac, pentru politichia noastră de ieri și de azi, chiar dacă am protecția îngerilor păzitori ai *Scării virtuților* sub care îmi desfășor convorbirea cu părintele Constantin Hrehor, nu-mi pot îngădui luxul de a vorbi fără a face trimiteri la surse. Or baza documentară este invocată să asigure cât de cât protecție necesară autorului. [...] Cartea *Convorbiri sub scara cu îngeri* are individualitatea sa, indiferent de genul literar. În *Cuvânt-înainte*, Eugen Simion judecă lucrarea din această perspectivă: «Constantin Hrehor a reușit să alcătuiască o carte vie, plină de fapte de viață și de documente, o carte, în fine, în care își reconstituie biografia un personaj pe care nu știu cum să-l numesc mai bine, un mucenic sau un gentilom al istoriografiei românești». [...] – Societatea noastră a funcționat în triplă formulă până acum, cu obiective specifice pentru fiecare din cele trei perioade istorice pe care le-a străbătut din 1862 încoace – perioada austriacă, perioada românească interbelică și perioada postdecembristă, marcată de intrarea României, cu numai o jumătate de Bucovina, în Uniunea Europeană. Dacă ar fi să comparăm rolul Societății în viața Bucovinei în cele trei etape istorice de dezvoltare ale provinciei, am fi nevoiți să constatăm că în perioada actuală el este unul pur simbolic. Ca număr de ani, perioada postdecembristă egalează perioada interbelică. Dar care era potențialul Societății atunci și care este el acum?! Cu cât entuziasm se mișca Societatea atunci și cu câtă neputință se mișcă ea acum?! Cât respect din partea clasei politice exista atunci față de Societatea care a pregătit Unirea provinciei cu Țara și câtă indiferență constatăm acum din partea clasei politice actuale față de aceeași Societate?! Și, totuși, dacă suntem cât de cât responsabili față de înaintașii care au fondat această instituție, trebuie să încercăm o soluție pentru a o revigora. Și Academia Română ar trebui să pună umărul la această revigorare a Societății, care, la rândul ei, a ajutat-o cu totul și cu totul dezinteresat la fondarea sa. Ce credeți că este necesar de făcut mai întâi de toate pentru a reface imaginea Societății și a-i reda demnitatea istorică pe care o merită? – Nu pot să răspund cu folos la această întrebare⁴⁵).

„Mânat de pasiune, consecvență și probitate științifică”, cunună de calitate pentru care îl apreciază cercetătorul Stancu Ilin (2008), nonagenarul academician D. Vatamaniuc, cercetător onorific al Institutului „Bucovina” al Academiei Române (din 2007), frecventează sala de lectură a Bibliotecii Academiei Române la fel ca în anii maturității sale creatoare, studiază mai cu seamă presa românească din Transilvania de după 1848 și elaborează câteva studii-școală pentru generațiile mai tinere de cercetători bucovineni, pregătind cu tenacitate o nouă ediție Iraclie Porumbescu, reunind aici poezia, proza, articolele de presă și corespondența acestui autor bucovinean originar, de asemenea, din Sucevița: – *Iraclie Porumbescu, colaborator la „Revista politică” și traducător din germană, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XV, nr. 1 (30), [ianuarie–iunie] 2008, p. 55–60; – Iraclie Porumbescu în Revoluția din 1848 și după aceea, ibidem,*

⁴⁵ *Ibidem*, p. 89–90, 91–92, 94, *passim*.

anul XV, nr. 2 (31), [iulie–decembrie] 2008, p. 473–489; – *Iraclie Porumbescu în corespondență cu contemporanii săi* (I), *ibidem*, anul XVI, nr. 2 (33), [iulie–decembrie] 2009, p. 535–550; – *Iraclie Porumbescu în corespondență cu contemporanii săi* (II), *ibidem*, anul XVII, nr. 2 (35), [iulie–decembrie] 2010, p. 601–609; – *Iraclie Porumbescu în corespondență cu contemporanii săi* (III), *ibidem*, anul XVIII, nr. 1 (36), [ianuarie–iunie], 2011, p. 273–277; – *O pagină din istoria presei românești din Bucovina* [„Gazeta Bucovinei”, Cernăuți, 2/14 mai 1891–6/18 aprilie 1897], *ibidem*, anul XVIII, nr. 2 (37), [iulie–decembrie] 2011, p. 389–394; – *Institutul „Bucovina” al Academiei Române la 20 de ani de activitate științifică și periodicul său, „Analele Bucovinei”*, *ibidem*, anul XIX, nr. 2 (39), [iulie–decembrie] 2012, p. 357–359; – *Călătorii imperiale în Bucovina după Revoluția din 1848. Iraclie Porumbescu – cronicar al Bucovinei*, *ibidem*, anul XX, nr. 2 (41), [iulie–decembrie] 2013, p. 495–515; – *Iraclie Porumbescu în Revoluția din 1848–1849*, *ibidem*, anul XXI, nr. 1 (42), [ianuarie–iunie] 2014, p. 49–79; – *Românii din Imperiul Habsburgic în Revoluție și după Revoluția din 1848–1849*, *ibidem*, anul XXI, nr. 2 (42), [iulie–decembrie] 2014, p. 359–383; – *Bucovina în Revoluția din 1848–1849 și prima „Constituție” din istoria sa*, în „Salutări din Târgoviștea literară”, revistă trimestrială, Târgoviște, anul III, nr. 1–2, [ianuarie–iunie] 2014, p. 7–10; – *Imperiul Habsburgic la sfârșitul existenței sale multisekulare, constituirea Monarhiei Austro-Ungare și sfârșitul stăpânirii dualiste*, în „Analele Bucovinei”, anul XXII, nr. 1 (44), [ianuarie–iunie] 2015 (în curs de apariție); – *Bucovina și Transilvania în Revoluția din 1848. I. Iraclie Porumbescu – corespondent al Bucovinei*, *ibidem*, anul XXII, nr. 2 (45), [iulie–decembrie] 2015 (în curs de apariție).

Începând din 1943, anul debutului său la Cernăuți, D. Vatamaniuc colaborează la diverse periodice din țară. Între acestea: „Academica”, „Almanahul literar” (redactor), „Bucovina”, „Bucovina literară”, „Buletin de informare științifică” (redactor-șef), „Caietele «Mihai Eminescu»”, „Călăuza bibliotecarului”, „Contemporanul”, „Convorbiri literare”, „Făclia”, „Gazeta literară”, „Limbă și literatură”, „Literatorul”, „Luceafărul”, „Lupta Ardealului”, „Manuscriptum”, „Mesager bucovinean”, „Pașii Profetului”, „Progresele științei”, „Revista Bucovinei”, „Revista de istorie și teorie literară”, „Revista de referate și recenzii” (redactor-șef), „Steaua”, „Transilvania”, „Tribuna”, „Viața românească”, „Viața universitară”.

Un loc aparte în cadrul publicisticii sale îl ocupă activitatea din ultimii 25 de ani, privită în contextul vieții cultural-științifice locale, aceasta reprezentând o contribuție notabilă la renașterea activității de cercetare științifică din Bucovina. În „Pagini bucovinene”, supliment lunar al periodicului ieșean „Convorbiri literare”, ianuarie 1982–octombrie 1989, cu excepția unui singur text autograf, așezat emblematic la chapeau, D. Vatamaniuc nu se află printre colaboratori. Dăm aici, integral, textul acestui autograf: „Ediția națională a operei lui Eminescu se împlinește cu un nou volum consacrat teatrului original și tradus, traducerilor în

proză și dicționarului de rime, cea dintâi lucrare de acest fel în cultura noastră. Un alt volum, care cuprinde corespondența privată, cea oficială din timpul revizoratului școlar și un bogat documentar privind biografia poetului, se va tipări în cursul acestui an. Ultimul volum al ediției naționale, *Fragmentarium*, va reuni textele din manuscrise care nu au intrat în celelalte secțiuni ale ediției naționale. Este programat să apară în prima parte a anului 1989. Ediția națională va fi încheiată înainte de luna iunie 1989, la împlinirea centenarului de la moartea poetului. Ea va oferi, pentru prima dată, o imagine completă asupra diversității și amploarei creației eminesciene⁴⁶.

Autograful semnat de criticul literar Eugen Simion ne lămurește asupra rostului acestui supliment și trebuie, de asemenea, reținut: „Idea «Convorbirilor literare» de a găzdui în paginile ei un supliment scris de poeții și prozatorii din nordul țării mi se pare excelentă. Este o experiență ce trebuie dusă, cu orice chip, până la capăt. Capătul ar fi o revistă autonomă gândită și realizată de sucevenii care simt în ei vocația culturii. Până atunci citesc cu interes poemele și interpretările date de acești autori în majoritatea lor tineri, dornici să se afirme într-o literatură pe care, prin tradiție, o domină. Din aceste locuri au pornit – să nu uităm – câteva din marile talente ale literaturii noastre. Aici s-ar afla, spunea unul dintre ele, placenta spiritualității românești. Cine ne poate opri să credem că pomul care a dat o dată fructe nu va mai da? Să-i sprijinim, deci, pe suceveni în efortul lor de a face literatură și de a întreține cultul pentru literatură prin tinerele «Pagini bucovinene»⁴⁷.

Și de aici, în pofida unor frecvente afirmații, vehiculate propagandistic mai ales la diverse reuniuni (interne, dar și internaționale), organizate în Bucovina după 1990, oricare utilizator interesat poate observa că și înainte de evenimentele din decembrie 1989 se putea scrie despre Bucovina și despre destinul bucovinenilor, e adevărat, sub un control strict al cenzurii și mai rar, cu multe precauții. Iată în cele ce urmează doar câteva exemple, selectate de noi, din acest supliment literar: Mihail Iordache, *Un poet al spațiului Bucovinei: Dragoș Vicol* (anul I, nr. 2, februarie 1982, p. 2); Alex. Rudeanu, *Bucovineni în zările țării* (anul I, nr. 5, mai 1982, p. 3); Alex. Rudeanu, *Bucovineni în zările țării. Lucrare nepieritoare* (anul I, nr. 7, iulie 1982, p. 3); Mihail Iordache, *Bucovina – topos originar* (anul II, nr. 5 (17), mai 1983, p. 1); Mihail Iordache, *Poezia în Bucovina* (anul III, nr. 8 (32), august 1984, p. 1–4; anul III, nr. 10 (34), octombrie 1984, p. 1–4); Alexandru Zub, *Bucovinensia* (anul IV, nr. 6 (42), iunie 1985, p. 4); George L. Ostafi, *Un anotimp – sărbătoare în Bucovina* (anul IV, nr. 8 (44), august 1985, p. 1); Grațian Jucan, *Folcloriști din Bucovina* (anul IV, nr. 9 (45), septembrie 1985); Grațian Jucan, *Eminescu și poezia populară bucovineană* (anul V, nr. 6 (54), iunie 1986, p.

⁴⁶ „Pagini bucovinene”, supliment lunar al periodicului ieșean „Convorbiri literare”, anul VII, nr. 6 (78), iunie 1988, p. 1.

⁴⁷ Eugen Simion, „Este o experiență ce trebuie, cu orice chip, dusă până la capăt”, anul I, nr. 6, iunie 1982, p. 1.

1); Andrei Moldovan, *Sextil Pușcariu la „Glasul Bucovinei”* (anul V, nr. 1 (49), ianuarie 1986, p. 3); Traian Filip, *Bucovineni în zările lumii* (anul VII, nr. 2 (74), februarie 1988, p. 1–4); Constantin Ciopraga, *Modelul bucovinean* (anul VII, nr. 8 (80), august 1988, p. 1); Nicu Buzdugan, *O filă din istoria presei românești din Bucovina: „Gazeta Bucovinei”, 1891–1897* (anul VII, nr. 8 (80), august 1988, p. 3); Aurelian Crăiuțiu, *Bucovina și poezii săi*, articol consacrat lui Paul Celan (anul VIII, nr. 4 (88), aprilie 1989, p. 3); Mircea Grigoroviță, *„Revista Bucovinei” (1916)* (anul VIII, nr. 8 (92), august 1989, p. 3); Mircea Grigoroviță, *Eminescu în periodicele bucovinene* (anul VIII, nr. 10 (94), octombrie 1989, p. 3–4). Dintre celelalte autografe de aici: Ioan Alexandru, *„Fără Bucovina mi-ar lipsi dimensiunea imnică a neamului”* (anul I, nr. 5, mai 1982, p. 1: „[...] Îndrăznesc să spun, cu toată buna cuviință, că Voronețul și Sucevița, Moldovița și Humorul, unice pe pământ, dacă n-ar fi ne-ar fi mai frig în cosmos, ne-ar lipsi ceea ce nici nu știm îndeajuns cât este de adânc, viața eternă a sufletului nostru. Nu de Paradis ne aduc mai profund aminte, ci de împărăția fără amurg din zarea înlăcrimată a viitorului. Pot îndrăzni să mă socot fericit că țin de acest neam în care s-a zămislit prin jertfa Logosului întrupat în istorie atâta divină frumusețe”); Alexandru Andriescu, *„Între colinele din Bucovina am învățat istoria adevărată a țării...”* (anul I, nr. 12, decembrie 1982, p. 1); Petru Rezuș, *Un mare prieten al Bucovinei: Sextil Pușcariu* (anul II, nr. 3 (15), martie 1983, p. 3); Al. Husar, *„Pământ unde zac oasele domnilor noștri...”* (anul II, nr. 6 (18), iunie 1983, p. 1: „Bucovina e o unitate geografică și spirituală indisolubilă. Ea e transcendența noastră istorică ce ne aparține în eternitate”); Vasile Drăguș, *Bucovina* (anul III, nr. 1 (25), ianuarie 1984, p. 1); Mircea Braga, *„Bucovina este istorie coborâtă în spiritualitate”* (anul III, nr. 11 (35), noiembrie 1984, p. 1); Zoe Dumitrescu-Buşulenga, *„Ne întoarcem în Bucovina la izvoare...”* (anul III, nr. 7 (31), iulie 1984, p. 1); Vladimir Găitan, *Mândria de a fi bucovinean* (anul VI, nr. 10 (70), octombrie 1987, p. 1); G. Istrate, *Bucovina, carte a inimii* (anul VII, nr. 7 (79), iulie 1988, p. 1); Mircea Popa, *Bucovinenii și memoria poetului „Luceafărului”* (anul V, nr. 6 (42), iunie 1985, p. 1); Șt. Ștefănescu, *Dimitrie Onciul și idealul Unirii* (anul V, nr. 3 (51), martie 1986, p. 1); Iulian Vesper, *Pentru a iubi Bucovina...* (anul III, nr. 3 (27), martie 1984, p. 1).

Acestora li se adaugă și un număr mare de articole închinete unor autori bucovineni. Dintre aceștia: Ury Benador, Artemie Berariu Ieremievici, Constantin Berariu, Gavril Berariu Ieremievici, Ion Berariu, Sever Beuca-Costineanu, Teoctist Blajevici, Temistocle Bocancea, Leonida Bodnărescu, Samson Bodnărescu, Ion I. Bumbac, Vasile Bumbac, Eusebiu Camilar, Traian Cantemir, Vasile Cantemir, Leon Cehovschi, Arcadie Cerneanu, Traian Chelariu, Ghedeon Coca, Ștefan Cuciureanu, Dimitrie Dan, George Drumur, Vasile Gherasim, Ion Grămadă, Mihai Horodnic, Alexandru Hurmuzachi, Gheorghe Hurmuzachi, Vasile Huțan, Claudiu Isopescu, Heinrich Kipper, Constantin Loghin, Zaharia Macovei (E. Ar. Zaharia), Alfred Margul Sperber, Liviu Marian, Simion Florea Marian,

Constantin Milici, Xenofon Mleşniță, Constantin Morariu, Leca Morariu, Victor Morariu, Ernst Rudolf Neubauer, T. V. Stefanelli, Vasile Țigănescu, Ioan Vicoveanu, Alexandru Voevidca⁴⁸.

Nici în paginile periodicului „«Suceava». Anuarul Muzeului Județean”, apărut în 1969 sub titlul „Studii și materiale”, cu modificare de titlu, „Studii și materiale. Istorie” (II), în 1971, și în 1973 (III), de-a lungul a peste două decenii, D. Vatamaniuc nu se află printre colaboratori. Periodicul, ajuns astăzi la tomul XLI, este important pentru că reia, cu mult înainte de reparația revistei „«Codrul Cosminului». Analele științifice ale Universității „Ștefan cel Mare” Suceava, Seria Istorie (1995)⁴⁹, tradiția presei științifice din Bucovina, publicând, între altele,

⁴⁸ Corelativ, vezi și suplimentul literar al periodicului cotidian local „Zori noi” din ultimele sale două decenii de apariție (1968–1989).

⁴⁹ Serie nouă a periodicului „«Codrul Cosminului». Buletinul Institutului de Istorie și Limbă” de pe lângă Universitatea din Cernăuți, care apare anual, în perioada 1924–1939, sub directoratul profesorului universitar dr. Ion I. Nistor, membru titular al Academiei Române (19 mai 1915) și secretariatul de redacție al lui Vasile Grecu, având tiparul la Institutul de Arte Grafice și Editură „Glasul Bucovinei” din Cernăuți. În seria sa nouă (din 1995), „Codrul Cosminului” își dorește a fi „expresia unor preocupări sistematice, permanente, de a identifica și publica mărturiile arheologice, documente inedite din arhivele din țară și străinătate, studii, articole, note și comentarii, recenzii, însemnări cu privire la istoria locuitorilor din zonă, din cele mai vechi timpuri și până în zilele noastre”. Prin materialele găzduite în paginile sale, periodicul sucevean dorește, entuziasmat, „să completeze și să nuanțeze posibilitățile de a înfățișa cât mai complex tot ceea ce a însemnat și înseamnă această zonă în istoria generală și în conștiința românilor, să reflecte deopotrivă roadele investigațiilor arheologice, de istorie veche, medievală, modernă și contemporană, românești și străine”, să acorde „o atenție gală” „elementelor de civilizație și celor de cultură, domeniului real și celui imaginar, tuturor faptelor istorice reprezentative care definesc etnologia locuitorilor de pe acest teritoriu”, lăsând faptele istorice „să vorbească”, evitând „concluziile pripite sau forțate”, „interpretările voit denaturate” și ferindu-se să înlocuiască „realitatea obiectivă a trecutului cu reconstituirea subiectivă” sau cu „dorințele politice ale generației de azi”. În același timp, noua serie a periodicului „Codrul Cosminului” dorește „să constituie [...] o tribună democratică a vieții spirituale pentru toți cei aflați sub auspiciile muzei Clio”, stimulând și publicând „o parte din roadele cercetărilor de pionierat ale studenților de la Secția de istorie-geografie”, ca „mijloc de recompensare morală” și ca „îndemn permanent spre căutarea, afirmarea și apărarea adevărului istoric și de către cei care mâine ne vor urma și continua strădaniile și idealurile” (Mihai Iacobescu, *Cuvânt-înainte*, în „Codrul Cosminului”, serie nouă, Suceava, nr. 1 (11), 1995, p. 5). Potrivit prezentării de pe site-ul actual, reconstruit în 2010, „Codrul Cosminului” este o publicație academică ce își propune să valorifice „rezultatele cercetării științifice inspirate de fenomenele istorice și culturale”. „Păstrând tradiția toleranței și cooperării etnice, culturale și profesionale” din Bucovina istorică și „promovând valorile umaniste”, publicația, în noua ei serie de la Suceava, „este deschisă spre cooperare cu reprezentanții comunității academice, științifice și culturale”. „Fără să-și limiteze scopul cercetării la o anumită arie geografică sau la o anumită perioadă istorică”, „Codrul Cosminului” își propune să acopere „un spectru larg de abordări, de analize inter- și multidisciplinare, inclusiv abordări de metodologie analitică, instrumentare și interpretare” (*Prin știință și toleranță, spre cooperare și integrare*). Cele 23 de tomuri publicate până acum au un regim și o structură variabilă. Până în 2010, periodicul apare cu un singur tom pe an, exceptând trei ani (1998, 2001 și 2003), când apare cu număr dublu: 3–4 (13–14), 1997–1998; 6–7 (16–17), 2000–2001 și 8–9 (18–19), 2002–2003. Din 2010, „Codrul Cosminului” apare semestrial. Având un număr variabil de pagini (tomul I, 1 (11), din 1995, are 396 p.; II, 2 (12), 1996, 836 p.; III–IV, 3–4 (13–14), 1997–1998, 472 p.; V, 5 (15), 1999, peste

articole, studii și documente inedite consacrate istoriei și culturii românești din această provincie marcată dramatic de istorie, după 1940 (1944). În cele ce urmează, pentru întregirea cunoașterii, dintr-o perspectivă mai largă asupra cercetării științifice românești privind Bucovina, despovărată de clișee și stereotipuri, dăm o selecție de titluri, ilustrative prin problematica abordată în paginile acestui periodic de la Suceava și ilustrând cel dintâi moment semnificativ de renaștere a cercetării științifice din această parte a țării, împreună cu lucrările tipărite în volum, menționate de noi, mai jos, în nota 48: Teodor Balan, *Numele Moldova. O istoriografie a problemei* („Studii și materiale. Istorie (III), 1973, p. 77–112); Lazăr Ureche, *Situația învățământului românesc din Bucovina în perioada administrației militare austriece (1774–1786)* (IV, 1977, p. 131–143); Mihai Iacobescu, *Dimitrie Onciul și filosofia istoriei* („Suceava». Anuarul Muzeului Județean”, (IV), 1977, p. 145–154; Ion Negură, *Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina* (*ibidem*, IV, 1977, p. 181–190); Mihai Iacobescu, *Ion I. Nistor (1876–1963)* (*ibidem*, p. 263–277); Nicolae Ursulescu, *Tudor V. Ștefanelli* (*ibidem*, p. 279–287); Mihai Iacobescu, *Revoluția de la 1848 – moment de răscruce în istoria românilor din Bucovina* (V, 1978, p. 13–43); Vasile Gh. Miron, Ioan V. Cocuz, *Unirea Bucovinei cu România* (*ibidem*, p. 45–80); Ioan Cocuz, *Contribuții la istoricul presei românești din Bucovina (1820–1918)* (*ibidem*, p. 325–341); Ion Negură, *Sextil Pușcariu – animator și îndrumător în viața culturală a Bucovinei* (*ibidem*, p. 421–434); Mircea Ignat, *Dionisie Olinescu* (*ibidem*, p. 513–520); Dragoș Cusiac, *Samuil și Eugenia Ioneț* (*ibidem*, p. 531–535); Mihai Iacobescu, *Revoluția de la 1848 și dezvoltarea învățământului național în Bucovina* (VI–VII, 1979–1980, p. 163–177); Mircea Cenușă, *George Barițiu și ziarul „Bucovina”* (*ibidem*, p. 179–184); Vasile Boca, *Învățători*

511 p.; VI–VII, 16–17, 2000–2001, 592 p.; VIII–IX, 18–19, 2002–2003, 320 p.; X, 20, 2004, 328 p.; XI, 21, 2005, 296 p.; XII, 22, 2006, 364 p.; XIII, 23, 2007, 358 p.; XIV, 24, 2008, 306 p.; XV, 25, 2009, 316 p.; XVI, 1 (26), 2010, 176 p.; XVI, 2 (27), 2010, 232 p.; XVII, 1 (28), 2001, 234 p.; XVII, 2 (29), 2011, 196 p.; XVIII, 1 (30), 2012, 162 p.; XVIII, 2 (31), 2012, 140 p.; XIX, 1 (32), 2013, 166 p.; XIX, 2 (33), 2013, 250 p.; XX, 1 (34), 2014, 290 p.; XX, 2 (35), 2014, 200 p.; XXI, 1 (36), 2015, peste 146 p), periodicul adoptă o structură care diferă de-a lungul anilor. De format 20 x 28 cm, tomul 1 (11), 1995, are nouă secțiuni: I. Studii; II. Personalități ale Bucovinei; III. Note și comentarii; IV. Documente; V. Toponimie; VI. Din istoria culturii în Bucovina; VII. Însemnări și lucrări ale studenților; VIII. Cronică; IX. Recenzii. Tomul 2 (12), 1996, apare cu câteva secțiuni noi: VI. Bucovina în dezbaterile lumii; X. Memento [aniversări] și XI. Scrisori de la cititori. De format 16 x 24 cm, tomul 1 (26), 2010, are secțiunile: Studii; Carte rară. Documente, Cronică, iar tomul 2 (27), 2010: Arheologie. Conservare; Elite și societate; Politică. Conflicte și societate; Studii internaționale; Opinii; Documente. Tomul 1, (36), 2015, apare cu secțiunile: Elite, religii, cultură; Studii internaționale; Politică, conflicte și societate; Note și comunicări; Recenzii. Începând din 2010, „Codrul Cosminului”, apărând într-o serie nouă, își tipărește materialele în limbile engleză, franceză, germană și ucraineană. De-a lungul anilor, publică în paginile acestui periodic academic din Bucovina cadre didactice universitare de la Suceava și din alte centre academice românești, cercetători, muzeografi, profesori din învățământul preuniversitar, specialiști de peste hotare. „Codrul Cosminului” are cotația B+ a CNCS (Conf. Prin știință și toleranță, spre cooperare și integrare, apud atlas.usv.ro/www/codru_net/).

ambulanți în Bucovina anilor 1774–1918 (ibidem, p. 295–309); Grigore Foit, Un documentarist al penelului – Franz Xaver Knapp (ibidem, p. 359–362); Traian Cantemir, Semnificațiile prozei lui E. M. Grigorovitză (ibidem, p. 391–400); Vasile Andrucoviți, Revista „Făt-Frumos” la Suceava (1926–1934) (ibidem, p. 401–411); Mihai Iacobescu, George Popovici (1863–1905) (ibidem, p. 541–564); Gavril Irimescu, Din istoria mineritului în Bucovina [I] (VIII, 1981, p. 265–277); Ștefan Lemny, Tipografia de la Rădăuți – centru de cultură românească în veacul XVIII (ibidem, p. 311–320); Traian Cantemir, Aspirațiile de unitate națională la scriitorii bucovineni de până la 1918 (ibidem, p. 321–352); Eugen Dimitriu, Colaboratori bucovineni la revista „Familia” (I) (ibidem, p. 333–352); Emilian-Dan Petrovici, Societățile academice românești din Bucovina – forme ale luptei de emancipare socială și națională (ibidem, p. 353–374); Lazăr Ureche, „Revista ilustrată” – propagatoare a istoriei și culturii bucovinene (ibidem, p. 375–380); Ion V. Cocuz, Contribuții la istoricul presei românești din Bucovina (1918–1944) (ibidem, p. 389–398); Mihai-Ștefan Ceaușu, Noi date privind relațiile economice dintre Bucovina și Transilvania la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea (ibidem, p. 441–448); Mihai Iacobescu, Documente ale Revoluției de la 1848 din Bucovina (ibidem, p. 453–462); Vasile Tiron, Un poet din Bucovina începutului de veac – Nicu Dracea (1879–1923) (ibidem, p. 509–516); George Muntean, Vasile Țigănescu, scriitor și profesor (ibidem, p. 517–526); Eugen Dimitriu, Simion Florea Marian – comemorarea marelui etnograf și folclorist (IX, 1982, p. 29–38); Eugen Dimitriu, Societatea „Școala română” din Suceava (1883–1918) (ibidem, p. 51–70); Gavril Irimescu, Din istoria mineritului în Bucovina (1918–1944) (II) (ibidem, p. 265–283); Nicolae Cârlan, Iraclie Porumbescu. O prezentare monografică [I] (ibidem, p. 313–328); Mircea Cenușă, Ziarul „Bucovina” – tribună a unității culturale românești (ibidem, p. 329–346); Eugen Dimitriu, Colaboratori bucovineni ai revistei „Familia” (II) (ibidem, p. 347–366); Petru Froicu, Din istoria presei bucovinene: „Freamătul literar” (1933–1937) (ibidem, p. 367–376); Mihai-Ștefan Ceaușu, Contribuții la istoricul exploatării sării la sfârșitul secolului al XVIII-lea și în prima jumătate a secolului al XIX-lea în Bucovina (ibidem, p. 377–392); Mihai Iacobescu, Ioan Zugrav, Documente ale Revoluției de la 1848 din Bucovina (ibidem, p. 409–418); Mircea Bejenariu, Un documentar despre Eusebie Mandicevschi (ibidem, p. 425–432); Maria Mărgineanu, Cezarina Avădăni, George Tofan (1880–1920) (ibidem, p. 451–456); Mircea Cenușă, Ciprian Porumbescu și Brașovul (X, 1983, p. 109–116); Eugen Dimitriu, Contribuții la răspândirea operei lui Ciprian Porumbescu (ibidem, p. 127–146); Nicolae Cârlan, Iraclie Porumbescu. O prezentare monografică (II) (ibidem, p. 147–170); Mircea Avram, Scrisori ale lui Iraclie Porumbescu (ibidem, p. 171–174); Nicolae Cârlan, Eugen Dimitriu, Colecția de proverbe și zicători a lui Iraclie Porumbescu (ibidem, p. 175–185); Ion Negură, Industria, meseriile și sistemul financiar-bancar în Bucovina sub stăpânirea habsburgică (1775–1918) (ibidem, p. 531–552); Ioan

V. Cocuz, *Viața politică românească în Bucovina (1909–1911)* (*ibidem*, p. 599–635); Ion Popescu-Sireteanu, *Însemnări despre poezia lui Teodor Robeanu* (*ibidem*, p. 725–730); Traian Cantemir, *Coordonatele prozei lui Vasile Țigănescu* (*ibidem*, p. 731–738); Mircea Grigoroviță, *Un bucovinean de altădată: Emanuil Grigorovitza* (*ibidem*, p. 769–778); Eugen Dimitriu, Petru Froicu, Liviu Marian, *La centenarul nașterii scriitorului* (*ibidem*, p. 779–800); Nicolae Ceredarec, *Exploatarea minelor de cupru de la Fundu Moldovei în timpul stăpânirii austriece (1805–1918)* (*ibidem*, p. 853–856); Ștefan Bucevschi, *Bucovina într-un album omagial al Congregației mechitariste din Viena, 1858* (*ibidem*, p. 857–864); Mircea Cenușă, *Bucovina în memoriile unui prefect al lui Avram Iancu (XI–XII, 1984–1985, p. 205–213)*; Vasile M. Demciuc, *Ideea unității naționale în activitatea societății academice studențești „Arboroasa”* (*ibidem*, p. 219–224); Ioan V. Cocuz, *Începuturile vieții parlamentare în Bucovina* (*ibidem*, p. 225–233); Ion Popescu-Sireteanu, *Scriitorul bucovinean Mihai Teliman* (*ibidem*, p. 281–288); Mircea Grigoroviță, *Preocupări germaniste în unele periodice bucovinene* (*ibidem*, p. 307–318); Grațian Jucan, *Gavril Rotică* (*ibidem*, p. 351–355); Vasile Gh. Miron, *Teodor Balan (1885–1972)* (*ibidem*, p. 357–367); Ion Negură, *Teodor Onciulescu – un mesager bucovinean al poporului român peste hotare* (*ibidem*, p. 369–372); Vladimir Trebici, *Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina (125 de ani de la înființarea ei) (XIII–XIV, 1986–1987, p. 31–35)*; Emil-Ioan Emandi, Ștefan-Mihai Ceaușu, Aurelia Petcu, *Câteva aspecte de geografie istorică privind repartitia resurselor agrosilvice în Bucovina (secolele XVIII–XIX)* (*ibidem*, p. 183–197); Mihai Iacobescu, *Acțiuni, pretexte, mijloace ale habsburgilor pentru a ocupa nordul Moldovei („cheia Moldovei”). Proteste ale românilor (1771–1777)* (*ibidem*, p. 209–219); Mircea Marva, *O veche familie de învățători bucovineni [Familia Vasile Avram]* (*ibidem*, p. 285–296); Dragoș Cusiac, *Cursurile universitare de vară de la Dorna Candrenilor* (*ibidem*, p. 299–305); Grațian Jucan, *Dimitrie Gusti în Bucovina* (*ibidem*, p. 307–312); Traian Cantemir, *Activitatea literară a lui N. Tcaciu-Albu* (*ibidem*, p. 313–319); Mircea Cenușă, *Vasile Bumbac și Blajul. Contribuție biografică* (*ibidem*, p. 369–384); Emil-Ioan Emandi, Ștefan-Mihai Ceaușu, *Contribuții de morfologie urbană la cunoașterea orașului Suceava, 1388–1989, Cuvânt-înainte de Ioan Caproșu (XV, 1988, p. 7–417)*; Ioan V. Cocuz, *Presa românească în Bucovina (1809–1944) (XVI, 1989, p. 3–118)*⁵⁰.

⁵⁰ După 1980, la Suceava, Cernăuți și Chișinău, apar mai multe lucrări ce urmăresc valorificarea și valorizarea patrimoniului cultural al Bucovinei. Pentru rolul lor în epocă, dar și pentru valoarea documentară (adevărate instrumente de lucru pentru cercetarea științifică de astăzi), trebuie reținute, între altele: – Emil Satco, *Muzica în Bucovina. Ghid biobibliografic*, Suceava, Biblioteca Județeană, 1981; – [I. Pînzar, Petru Foicu], *Știința în Bucovina. Ghid biobibliografic*, Cu o prefață, *Dimensiuni cultural-științifice bucovinene*, de Traian Cantemir, vol. I, Suceava, Biblioteca Județeană, 1982; – [I. Pânzar, Petru Froicu, Eugen Dimitriu], *Știința în Bucovina. Ghid biobibliografic*, Cu un cuvânt-înainte de I. Pânzaru, vol. II, Suceava, Biblioteca Județeană, 1983; – [I. Pânzar, Petru Froicu,

În paginile acestui periodic de la Suceava, D. Vatamaniuc publică, după 1989, articolul *Voluntarii bucovineni în Războiul pentru Întregirea Țării* (XXI, 1994, p. 249–254)⁵¹.

Dimitrie Vatamniuc este fondatorul periodicului științific „Analele Bucovinei” al cărui redactor-șef este, fără întrerupere, încă de la înființare (1994). Acest semestrial academic își propune, potrivit articolului-program, să fie „un instrument pentru împlinirea nobilelor obiective ale promovării și răspândirii culturii naționale; să reprezinte o alternativă românească autorizată în dialogul, demult deschis, privind istoria și cultura Bucovinei”, străduindu-se „să dea expresie sufletului românesc, ridicând conștiințele noastre, ale tuturor, la nivelul unor mari idei”⁵².

Cu modificări în colegiul de redacție și îmbunătățiri de structură, „Analele Bucovinei” se ocupă, în cei douăzeci și doi de ani de apariție neîntreruptă, de problemele Bucovinei istorice sub toate aspectele: viață politică, literară, culturală și artistică, istorie, demografie, toponimie, onomastică, statistică, etnografie și folclor, științe naturale. Număr de număr, este rezervat un spațiu larg evocării personalităților bucovinene, cărților și revistelor din provincie, manifestărilor diverse ce au ca temă Bucovina, atât în țară cât și peste hotare. Prin caracterul enciclopedic și prin aria de cercetare, „Analele Bucovinei” ocupă un loc singular atât între publicațiile periodice ale Academiei Române cât și în rândul publicațiilor științifice din Bucovina și străine, ce apar astăzi. De-a lungul celor peste douăzeci ani de existență, în paginile periodicului „Analele Bucovinei”, alături de fondatori și îndrumători – academicieni și profesori universitari din țară, publică cercetători, profesori, învățători, preoți, muzeografi, arhiviști, din multe localități ale Bucovinei și din țară, de la Cernăuți și din Basarabia, din Occident. Unele dintre articolele publicate, mai întâi aici, formează substanța unor studii și monografii ce se publică,

Eugen Dimitriu], *Știința în Bucovina. Ghid biobibliografic*, Cu o notă redacțională de I[oan] P[ânzar], Suceava, Biblioteca Județeană, 1984; – Emil Satco, *Arta în Bucovina. Ghid biobibliografic*, vol. I–II, Suceava, Biblioteca Județeană, 1984, 1991; Emil Satco, *Artiști plastici din Bucovina. Mic dicționar*, Suceava, f. ed., 1991; – Emil Satco, Ioan Pânzar, *Dicționar de literatură Bucovina*, Suceava, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 1993; – Sergiu Moraru (coordonator), *Folclor din Țara Fagilor*, Cuvânt-înainte de Arcadie Suceveanu, Prefață de Grigore Bostan, Chișinău, Editura „Hyperion”, 1993; – Emil Satco, Ioan Pânzar, *Personalități bucovinene. Dicționar*, VIII, Suceava, Biblioteca Bucovinei „I.G. Sbiera”– Fundația Culturală a Bucovinei, 1997; – Emil Satco, *Bucovina. Contribuții cultural-științifice. Dicționar*, IX, Cu o notă redacțională nesemnată, Suceava, Biblioteca Bucovinei „I.G. Sbiera”, 2000; – Grigore G. Bostan, Lora Bostan, *Pagini de literatură română Bucovina, regiunea Cernăuți 1775–2000*, Cernăuți, Editura „Alexandru cel Bun”, 2000; – Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I–II, Iași–Suceava, Editura Princeps–Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2004; – Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Bucovina*, Prefață de acad. Răzvan Theodorescu, Suceava, Editura Mușatinii, 2005.

⁵¹ Cu același titlu, articolul apare și în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul I, nr. 1, [ianuarie–iunie] 1994, p. 23–27.

⁵² Acad. Gheorghe Platon, *Argument*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul I, nr. 1, [ianuarie–iunie] 1994, p. 5–6. Republicat într-un volum retrospectiv, vezi „Analele Bucovinei”, anul IX, nr. 2 (19), [iulie–decembrie] 2002, p. 329–33.

după 1996, în colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii”, din care s-au tipărit și pregătit pentru tipar, până acum, peste 40 de volume⁵³.

Câteva numere din „Analele Bucovinei” sunt omagiale, închinată unor personalități ale istoriei și culturii noastre: Gheorghe Løvendal (IV, 2, 1997, p. 287–326), Ciprian Porumbescu (X, 1, 2003), Ștefan cel Mare (XI, 1, 2004). Un număr special, IV, 3, 1997, publică în limbile română, germană și ucraineană documentele conferinței științifice internaționale din 1996, fără să respecte structura adoptată în 1994⁵⁴. Tomul XVII, nr. 1 (34), [ianuarie–decembrie] 2010,

⁵³ Apariția periodicului „Analele Bucovinei” prilejuiește „o adevărată revelație” în viața culturală a provinciei, certificând „cu argumente științifice continuitatea spiritualității românești în Bucovina istorică”. Vezi Ilie Luceac, „Analele Bucovinei”, *An I, 1, 1994. Centrul de Studii „Bucovina”, Editura Academiei Române, București, 1994, 234 p.*, în „Glasul Bucovinei”, revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți – București, anul I, nr. 4, 1994, p. 128–130. Fiecare din cele 43 de tomuri ale periodicului științific de la Rădăuți se bucură de-a lungul anilor de numeroase cronici de semnal ori de întâmpinare, atât în presa cotidiană din Bucovina cât și în periodice științifice și de cultură din țară, cronici care subliniază contribuția acestuia la „sporirea fondului documentar istoric referitor la Țara de Sus”. Vezi, printre altele, Vasile Precop, „Analele Bucovinei”, *An IV, 1 (7) și 2 (8), 1997*, în „Glasul Bucovinei”, Cernăuți – București, anul V, nr. 2 (18), 1998, p. 117–120; [Ștefan Hostiuc], „Analele Bucovinei”, *Anul VIII, Nr. 1, 2, 2001*, în „Mesager bucovinean”, București, anul II, nr. 1 (5), ianuarie–martie, 2003, p. 8. Pentru „un bilanț de parcurs” al instituției, la împlinirea a zece ani de activitate, cu trimitere la volumul retrospectiv aniversar al periodicului științific al acesteia, vezi Alexandru Zub, „Analele Bucovinei”, *IX, 2002, 2, p. 313–619*, în „Anuarul Institutului de Istorie «A. D. Xenopol»”, XLII, Iași, Editura Academiei Române, 2005, p. 799–800. Sub titlul *Studii bucovinene – un bilanț de parcurs*, textul semnat de acad. Alexandru Zub apare, ca editorial, în „Dacia literară”, serie nouă, Iași, anul XVI, nr. 6 (63), noiembrie–decembrie 2005, p. 3–4. Vezi și Vasile I. Schipor, „Analele Bucovinei” – *un periodic științific contemporan dedicat „promovării și răspândirii culturii naționale”*, în „Glasul Bucovinei”, Cernăuți–București, anul XXI, nr. 3–4 (83–84), [iulie–decembrie] 2014, p. 184–193.

⁵⁴ Centrul pentru Studiarea Problemelor Bucovinei organizează cele dintâi mari reuniuni științifice internaționale în cadrul parteneriatului româno-germano-ucrainean fondat în septembrie 1993, la Cernăuți: „Bucovina, 1775–1862. Aspecte politice, sociale, economice și demografice”, Rădăuți–București, 31 mai–5 iunie 1996; *Procese politice, sociale, culturale și economice în Bucovina, 1861–1918. Aspecte edificatoare pentru o Europă unită?*, Rădăuți, 20–22 septembrie 2000. Și documentele reuniunii din 2000 se tipăresc în volum separat, în limbile germană, română și ucraineană (2002). Centrul de la Rădăuți se impune, chiar de la începutul activității sale, printr-o deschidere curajoasă spre o nouă cultură a comunicării și un parteneriat competitiv, prin prezentarea cu obiectivitate a faptului istoric și refuzul manipulării istoriei, nutririi convingerea eruditului cronicar Miron Costin (1633–1691), potrivit căreia, „la acest fel de scrisoare gând slobod și fără valuri trebuiește” (*Predoslovie adevărată voroava către cetitoriul la Letopiseșul Țării Moldovei de la Aron-Vodă încoace*). În pofida dificultăților cu care se confruntă, reuniunile pe care le organizează aspiră să devină – potrivit opiniei unor personalități ale vieții culturale și științifice contemporane: acad. Gheorghe Platon, acad. Vladimir Trebici, acad. Radu Grigorovici, acad. Ștefan Ștefănescu, dr. Ortfried Kotzian, Î.P.S. Pimen – o oază în care dezbateră intelectuală asupra românismului și a europenismului, deopotrivă, se desfășoară din perspectiva trecutului, a prezentului și a viitorului, dobândind valoare intelectuală, științifică, politică și morală și alimentându-ne convingerea că noi, europenii, avem o cultură comună izvorâtă din credința noastră creștină, la care trebuie să adăugăm credința, munca și contribuția noastră. În acest sens trebuie reținut și *Comunicatul comun* al participanților la Sesiunea științifică internațională, organizată de Bukowina-Institut din Augsburg, Cernăuți, 30 septembrie–4 octombrie 1993, semnat de cei trei directori fondatori: dr. Ortfried Kotzian,

356 p., este, de asemenea, un număr special, reunind documentele Conferinței științifice internaționale „Identitate și multiculturalitate în Bucovina istorică. Convergențe culturale”, Rădăuți, 1–3 octombrie 2009⁵⁵. Tomul XVIII, nr. 1 (36), [ianuarie–iunie] 2011, este un tom omagial, închinat academicianului Radu Grigorovici (1911–2008), director fondator al Institutului „Bucovina”, la centenarul nașterii sale.

La împlinirea a zece ani de la înființarea Centrului pentru Studierea Problemelor Bucovinei, „Analele Bucovinei” apar cu un număr special, retrospectiv, oferind utilizatorului interesat de cercetarea problemelor Bucovinei un instrument de lucru. Sumarul acestuia cuprinde un *Editorial* (D. Vatamaniuc, *Centrul de Studii „Bucovina” la un deceniu de activitate*); *Nota redacției*; *Argument* (retipărirea articolului-program din anul I, nr. 1, 1994, semnat de Acad. Gheorghe Platon); *Editoriale (1994–2002)*; *Opinii (1994–2002)*; *Bibliografia tematică a revistei „Analele Bucovinei”, pe anii 1994–2002*; *Sumare (1994–2002)*; *Numere speciale*; *Lista ilustrațiilor apărute pe prima copertă a fiecărui număr*; *Indice de autori*.

dr. Dimitrie Vatamaniuc și dr. Oleg Panciuc: „Noi, participanții la prima conferință internațională la Cernăuți, consacrată problemelor privind transformările de conștiință (procese istorice, politice, sociale și culturale) în Bucovina, ne-am adunat pentru a confirma înțelegerea deplină a responsabilității pe care o purtăm în fața popoarelor noastre, ca și în fața lumii întregi, pentru a demonstra necesitatea unei analize profunde a trecutului nostru comun, cu scopul de a contura într-un mod civilizată viitorul nostru comun în Casa Europeană. Noi reprezentăm diferite state suverane, suntem diferiți prin conștiința noastră și cultură, însă, grupați fiind în baza *Convenției de la Helsinki*, nu vom întrerupe relațiile, în pofida frontierelor hotărâte de însăși soarta istoriei. Frumusețea Bucovinei este frumusețea naturii și a oamenilor ei, a măreției și înțelepciunii lor spirituale, în varietatea culturilor etnice. Acest ținut devenise un adevărat pământ al făgăduinței pentru reprezentanții diferitelor popoare, unde, ca într-un adevărat laborator experimental european, s-a format imaginea bucovineanului, bine cunoscută în lumea civilizată. Și, cu toate că astăzi această imagine este esențial deformată, departe de a fi romantică, ea ne obligă pe noi să regăsim adevăratele orientări istorice. Primul rector al Universității din Cernăuți, pe jumătate român, pe jumătate ucrainean, profesorul de limba germană Constantin Tomasciuc a spus: «Vai de acea națiune care se teme de influența altei națiuni, căci ea singură își pronunță atunci sentința capitală». Suntem lipsiți de o astfel de frică, mai mult chiar, noi suntem convinși de necesitatea ajutorului și a influenței reciproce între popoarele noastre și cultura lor, care vor contribui la procesul de formare a omului mileniului viitor. Astăzi concepțiile noastre reînvie frumoasele tradiții ale Bucovinei, care și-au găsit expresia în hotărârea, devenită semnificativă pentru Europa, din 1910, despre înțelegerea reprezentanților diferitelor popoare care conviețuiesc în acest minunat ținut. Să fim urmași demni ai strămoșilor noștri, să facem în fața lumii zbuțumate pașii noștri unul către celălalt, să demonstrăm dorința noastră de a trăi în pace, colaborare și înțelegere reciprocă. Așa să ne binecuvânteze Dumnezeu în toate căutările noastre comune ale adevărului care ne unește, în toate începuturile ce vor transforma țările noastre în țări democratice și vor face popoarele noastre fericite, cetățenii noștri mai apropiați!» Mai puțin cunoscut, timp de peste un deceniu, documentul este publicat de Vasile I. Schipor, secretarul științific al Institutului „Bucovina” de la Rădăuți, în volumul *Bucovina istorică. Studii și documente* (2007), p. 64–65.

⁵⁵ Tomul XVII, nr. 1 (34), [ianuarie–decembrie] 2010, este, astfel, cel de al doilea tom al „Analelor Bucovinei” ce apare fără să respecte formatul adoptat la apariție (1994).

La împlinirea a douăzeci de ani de la înființarea Centrului de Studii „Bucovina”, periodicul de la Rădăuți apare cu un nou număr retrospectiv, aniversar, având aceeași structură a sumarului ca și tomul din 2002: *Editorial*, semnat de redactorul-șef: D. Vatamaniuc, *Institutul „Bucovina” al Academiei Române la 20 de ani de activitate și periodicul său „Analele Bucovinei”*; *Nota redacției*; Acad. Gheorghe Platon, *Argument*; *Editoriale 2003–2012*; *Opinii 2003–2012*; *Bibliografia tematică a revistei „Analele Bucovinei” pe anii 2003–2012*; *Sumare (2003–2012)*; *Numere speciale*; *Lista ilustrațiilor apărute pe prima copertă a fiecărui număr*; *Indice de autori*.

Multe din articolele, studiile și documentele publicate în „Analele Bucovinei” sunt reunite în cele zece capitole ale volumul *Bucovina între Occident și Orient. Studii și documente*: I. *Centrul de Studii „Bucovina”*, p. 19–38; II. *Conferințe și reuniuni internaționale*, p. 39–72; III. *Mari scriitori români și Bucovina*, p. 73–209; IV. *Personalități din Bucovina*, p. 211–352; V. *Mesageri bucovineni ai spiritualității românești*, p. 353–405; VI. *Intelectuali bucovineni în corespondența cu contemporanii lor*, p. 407–458; VII. *Relații româno-germane și româno-poloneze*, p. 459–492; VIII. *Mișcarea literară bucovineană interbelică și presa rădăușeană*, p. 493–519; IX. *Onomastică bucovineană*, p. 521–530; X. *Documente*, p. 531–666. Cum afirmă academicianul Ștefan Ștefănescu, Dimitrie Vatamaniuc, „eminentul cunoscător al istoriei și culturii Bucovinei”, „bucovinean tipic”, „un senior al spiritului românesc cu vocația sintezei între Occident și Orient, ne oferă o valoroasă lucrare asupra uneia dintre cele mai frumoase regiuni ale țării, păstrătoare a unui patrimoniu sacru al trecutului, din care se împletește conștiința și demnitatea unei națiuni”, volum ce „se recomandă – prin varietatea tematică a studiilor temeinice reunite aici – ca una dintre cele mai frumoase cărți de identitate a poporului român, al cărei mesaj este invitația la cunoaștere prin cultură a istoriei românilor”⁵⁶.

Periodicul științific al Institutului „Bucovina” al Academiei Române și Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” marchează, alături de celelalte publicații bucovinene de după 1989⁵⁷, cel de al doilea moment de

⁵⁶ Acad. Ștefan Ștefănescu, *Prefață*, în *op. cit.*, p. 9. Pentru un „bilanț de parcurs”, la împlinirea a douăzeci de ani de la fondarea periodicului, vezi articolul semnat de secretarul său de redacție: Vasile I. Schipor, „Analele Bucovinei”, *periodicul Institutului „Bucovina” al Academiei Române. Destinul unui proiect științific*, în „Analele Bucovinei”, anul XXI, nr. 2 (43), [iulie–decembrie] 2014, p. 339–349.

⁵⁷ Din rândul acestor periodice bucovinene trebuie menționate aici, în primul rând, „Analele Putnei”, publicație semestrială editată de Centrul de Cercetare și Documentare „Ștefan cel Mare” al Sfintei Mănăstiri Putna, înființat la 2 ianuarie 2005. Din redacția periodicului fac parte: arhimandritul Melchisedec, starețul Mănăstirii Putna, ieromonahul Marcu, ieromonahul Dosoftei, monahul Iachint, monahul Alexie, monahul Timotei, Ștefan S. Gorovei, Maria-Magdalena Székely. Redacția: Centrul de Cercetare și Documentare „Ștefan cel Mare”, Sfânta Mănăstire Putna, comuna Putna, cod poștal 727455, județul Suceava. Tiparul: Grup Mușatinii, Suceava. În articolul-program, intitulat *Cuvânt-înainte*, p. 3–4, redacția motivează, în primul rând, întemeierea instituției de cercetare de la Putna: „În cursul muncii de pregătire pentru tipar a unui număr de 2 215 pagini, rânduite în șase volume, și de

renaștere a cercetării științifice din Bucovina, caracterizat prin dezideologizarea discursului, deschiderea față de modernizarea structurală și cercetarea sistematică, printr-un parteneriat multinațional competitiv, promovat încă din 1993, cultivând valori perene ale tradiției și căutând orizonturi noi de înțelegere și interpretare a istoriei, care să consolideze unitatea în diversitatea formelor sale de manifestare, într-un spațiu care să devină capabil să prezerve atributele caracteriale ale unui

organizare a unui simpozion internațional – activități circumscrise anului comemorativ «Ștefan cel Mare și Sfânt» –, s-a conturat nevoia existenței, la Mănăstirea Putna, a unei structuri care să trezească și să mențină interesul pentru cunoașterea trecutului nostru și care să impulsioneze cercetarea lui. Așa s-a născut ideea înființării unui centru ale cărui obiective științifice prioritare să fie epoca Dreptcredinciosului Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt, precum și istoria Mănăstirii Putna” (p. 3). Prin epoca lui Ștefan cel Mare, Centrul putnean înțelege „o perioadă mai întinsă, marcată de personalitatea acestui suveran”, iar în ceea ce privește istoria Mănăstirii Putna va urmări îndeosebi „rolul său în făurirea culturii noastre medievale și apoi în renașterea românească și în întreținerea simțămintelor naționale” (p. 3). Propunându-și să devină „o instituție de neocolit” pentru cercetătorii preocupați de aceste două direcții de investigare, Centrul de Cercetare și Documentare „Ștefan cel Mare” al Sfintei Mănăstiri Putna își propune organizarea unei biblioteci proprii. Aici „vor fi adăpostite, în original sau în copii, lucrări vechi și noi, tipărite în țară și în afara granițelor țării, referitoare la tematica urmărită”, vor fi constituite „colecții de izvoare (documente, monede, medalii, mărturii arheologice etc.), precum și o arhivă de imagini pe suport digital”. Rezultatele activității de cercetare vor fi valorificate, într-o primă etapă, „în cadrul unor reuniuni științifice, organizate atât la Putna, cât și în afara zidurilor mănăstirii, în centre academice și universitare”. Ulterior, acestea vor fi valorificate prin publicare în volume, în continuarea seriei tipărite în 2003–2004, sau în paginile periodicului „Analele Putnei”. Totodată, pentru a înțelege rolul cultural jucat de Mănăstirea Putna, Centrul „își propune și valorificarea marelui tezaur artistic și documentar al mănăstirii, prin publicarea atât a pieselor din depozit, cât și a documentelor inedite, păstrate fie în arhiva proprie, fie în alte arhive, publice sau private” (p. 3–4). Din această perspectivă este precizat rostul și structura periodicului: „Revista «Analele Putnei» va publica materiale – studii, articole, note, însemnări, documente – care vor corespunde obiectivelor Centrului de Cercetare și Documentare «Ștefan cel Mare». Ea va găzdui și o rubrică de recenzii și de note bibliografice, încurajând discuțiile și comentariile de specialitate asupra unor lucrări (cărți și studii) din aria de interes a revistei. În măsura spațiului disponibil și în condițiile unei bune colaborări cu autorii, «Analele Putnei» vor avea și o rubrică intitulată «Fișier bibliografic», în care vor putea fi semnalate lucrări închinat epocii lui Ștefan cel Mare, neincluse în bibliografiile apărute în 2004” (p. 4). Prin apariția și programul său asumat la început de drum și respectat, număr de număr, timp de zece ani, periodicul „Analele Putnei” aduc în viața științifică a Bucovinei contribuții valoroase și noi direcții de cercetare. Și acest proiect „s-a născut dintr-o idee îndrăzneată, dintr-o colaborare exemplară și dintr-o solidaritate remarcabilă”, evidențiind „un model de colaborare pe terenul cunoașterii, între slujitorii altarului și slujitorii adevărului istoric”, cum remarcă Maria-Magdalena Székely și Ștefan S. Gorovei în *Prefață* la volumul *Ștefan cel Mare și Sfânt, 1504–2004. Atlet al credinței creștine*, Sfânta Mănăstire Putna–Editura Mușatinii, 2004, p. 9. De-a lungul anilor, în paginile periodicului putnean publică personalități ale vieții universitare din România, cercetători din institute ale Academiei Române și din Republica Moldova, specialiști de peste hotare. Alături de aceștia, semnează contribuții valoroase mai mulți tineri monahi de la Mănăstirea Putna. „Analele Putnei”, singura publicație științifică având ca subiect cercetarea epocii lui Ștefan cel Mare și istoria Mănăstirii Putna, prezintă periodic câte un instrument de lucru util. În anul V, nr. 2, [iulie–decembrie] 2009, se publică *Sumarul sumarelor I, 2005–V, 2009*, în limba română, p. 489–494 și în limba engleză, p. 495–500. În anul X, nr. 2, [iulie–decembrie] 2004, se publică *Sumarul sumarelor VI, 2010–X, 2014*, de asemenea în limba română, p. 457–464 și în limba engleză, p. 465–472.

concept european cu o largă recunoaștere: „Modelul Bucovinei” („Das Modell Bukowina”)⁵⁸.

Din 1995, D. Vatamaniuc este director al periodicului „Septentrion”, organul de presă al Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, fondat în 1995. În coloanele acestui periodic de cultură îi apar studii și articole diverse, cele mai multe ca editoriale: *Eminescu și literatura bucovineană la 1860–1870* (anul II, nr. 4–5, 1991, p. 1 și 3); *Cultura și împlinirea idealurilor naționale* (anul IV, nr. 12–13, 1996, p. 1 și 3: „Orientarea culturală este promovată în Bucovina în anii din urmă de două publicații cu un program explicit, care include toate domeniile civilizației și culturii bucovinene. «Glasul Bucovinei» începe să apară, sub formă de revistă, încă din 1994 și este de pe acum o publicație cu o personalitate bine conturată în contextul publicisticii bucovinene. O publicație cu o personalitate distinctă este și revista «Analele Bucovinei», întemeiată tot în 1994. Aceste două publicații, la care s-ar putea alătura și altele, însă fără apariție regulată, se ocupă exclusiv de problemele Bucovinei, iar cea din urmă, revistă a Centrului de Studii «Bucovina» din Rădăuți, întreține un dialog permanent cu Centrul Bucovinean de Studii de pe lângă Universitatea din Cernăuți și cu Bukowina-Institut din Augsburg. Aceste două publicații au marele avantaj că apar sub egida unor instituții, Fundația Culturală Română, prima, Academia Română, a doua, cu prestigiu internațional.

Revista «Septentrion» are și ea marele avantaj că apare sub egida Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, societate întemeiată la Cernăuți, în 1862. Activitatea Societății se reflectă în paginile revistei, însă se acordă atenție, în egală măsură, și vieții culturale și științifice a provinciei.

Mișcarea culturală din Bucovina, promovată de [aceste] publicații cu apariție susținută, independente de partidele politice, se înfățișează la acest sfârșit de secol ca un front comun de activitate, fără să fie coordonat de la «Centru» sau din altă parte. Suntem uniți în lupta pentru unitatea culturală a românilor bucovineni. Succesele sau insuccesele noastre vor fi evaluate, cu dreaptă măsură, în mileniul următor⁵⁹); *Eminescu și euroregiunile* (anul V, nr. 14–15, 1997, p. 1); *George baron Løvendal* (*ibidem*, p. 1); *Eminescu la sfârșit de secol și început de mileniu* (anul VI, nr. 16–17, 2001, p. 3–4); *Mișcarea europeană mazziniană și lupta „junimii” române pentru independență, libertate și unitate statală* (anul XIII, nr. 18, 2002, p. 1–3)⁶⁰; *Societatea pentru Cultura și Literatura Română în*

⁵⁸ Conf. Acad. Radu Grigorovici, *Das Modell Bukowina*, în „Analele Bucovinei”, anul III, nr. 2 (6), [iulie–decembrie] 1996, p. 261–298. Retipărit în volumul Acad. Radu Grigorovici, *Bucovina între milenii. Studii și documente*, Cuvânt-înainte: D. Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române, Ediție îngrijită de Rodica Marchidan și Rodica Iațencu, Indice de nume de Rodica Iațencu, București, Editura Academiei Române, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (19), 2006, p. 234–266.

⁵⁹ D. Vatamaniuc, *Cultura și împlinirea idealurilor naționale*, în „Septentrion». Foaia Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina”, anul IV, nr. 12–13, 1996, p. 3.

⁶⁰ Articolul se retipărește din „Academica”, București, anul XI, nr. 6 (126), aprilie 2001, p. 22–23.

Bucovina (anul XIV, nr. 19–20, 2002–2003, p. 1); *Domnia lui Ștefan cel Mare și Sfânt în documente din vremea sa* (anul XV, nr. 21, 2004, p. 1 și 6); *Bucovina și Lucian Blaga* (anul XVI, nr. 22, 2005, p. 14); *Bucovina și Academia Română* (anul XVI, nr. 23–24, 2005, p. 1); *Din nou Fundația Culturală Română* (anul XVII, nr. 25, 2006, p. 1); *Destinul unor oameni deosebiți și al unei colecții de artă unice* (anul XVII, nr. 26, 2006, p. 1); *Dimitrie Onciul și sărbătorirea sa* (anul XVIII, nr. 27, 2007, p. 6–7).

Pentru un scurt timp, „«Septentrion». Foaia Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina” apare înviorat, începând din 2002, prin contribuția Centrului pentru Studierea Problemelor Bucovinei – Filiala Iași. Apariția sa din anul XIII, nr. 18, 2002, are 16 pagini și este imprimată la Tipografia Lidana din Suceava, cu două plăci color, la exterior și la mijloc. Față de majoritatea numerelor anterioare, acesta își propune să se apropie de formatul și ținuta unei adevărate „reviste de știință, cultură și artă”, având ca model periodicul „Academica”, seria veche, și fiind fascinat de rolul unei publicistici înalte, așa cum acest periodic academic central își propune să fie, prin adoptarea modelului preluat din moștenirea școlii lui Dimitrie Gusti: „Academia Română împlinește funcția specială de reprezentantă permanentă a intereselor înalte științifice și artistice ale națiunii”. În colegiul de redacție se află acum reprezentanți ai mai multor filiale din țară: București, Sibiu, Botoșani, Cluj-Napoca. Societatea pentru Cultură Românească „Mihai Eminescu” a românilor din regiunea Cernăuți este reprezentată de Alexandrina Cernov, m.o. al Academiei Române. „Septentrion” apare, pentru prima oară, cu sumarul la manșetă și cu două editoriale. Cel dintâi este semnat de directorul periodicului: D. Vatamaniuc, iar cel de al doilea de președintele Societății pentru Cultură: Mircea Irimescu. Editorialul semnat de către D. Vatamaniuc, m.o. al Academiei Române, se intitulează *Mișcarea europeană mazziniană și lupta „junimii” române pentru independență, liberate și unitate statală*, p. 1–3. M. Irimescu semnează editorialul *Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, azi*, p. 3. O bogată cronică a vieții Societății pentru Cultură, studii și articole diverse, recenzii, poezie contribuie în acest număr la realizarea unei oferte menite să le reamintească bucovinenilor câteva adevăruri, din păcate, prea repede uitate la Rădăuți, locul din care a pornit, după 1989, o masivă mișcare de revigorare a cercetării științifice consacrate Bucovinei: „«Septentrion» se adresează, în mod special, bucovinenilor care cred că au ceva de spus și îi roagă să vină în jurul său pentru a putea continua și amplifica, la cotele contemporaneității, bogata și puternica tradiție de culturalitate a acestui pământ. «Septentrion» nu este o revistă care să se vrea a unei singure generații și a unui anume grup de persoane. Paginile revistei noastre se află la dispoziția tuturor celor care au dorința sfântă de-a edifica, pe ceea ce-i viabil în trecut, o societate a adevărului, dreptății, frumosului și binelui. De aceea, aceste rânduri se vor și un apel către tineretul creator al acestui ținut de a-și pune talentul, puterea de muncă și entuziasmul curat în slujba edificării patriei viitoare” (I, 1, 1990); „A face cultură

în Bucovina, a face cultură românească într-un spațiu dăruit de Dumnezeu cu multe graiuri și seminții înseamnă să faci un fapt de pace și înțelegere [...]. Împreună cu «Analele Bucovinei», «Bucovina literară», «Codrul Cosminului», «Făt-Frumos», «Glasul Bucovinei», «Lumea carpatică», «Septentrion literar», «Țara Fagilor», «Septentrion» de la Rădăuți reclădește «casa spiritului românesc», singura în care ne vom putea afirma identitatea civilizațională în Europa Comună, prin comunicare despovărată de stereotipuri și prejudecăți, respect față de valori și ființa umană strivită atât de des «subt vremi», voință reală de înțelegere, responsabilitate și atitudine demnă, având convingerea că «trecutul și prezentul pregătesc istoria viitorului». «Strămoșii pururi roditori», părinții și semenii noștri risipiți în deportări, în refugiu, în exil și în închisorile totalitarismului din veacul trecut ne-o cer, deopotrivă, prin imensa lor suferință transformată în tulburătoare pildă de «dragoste lucrătoare» (p. 16).

„Septentrion”, anul XIII–XIV, nr. 19–20, 2002–2003, apare cu 28 de pagini, având același colegiu de redacție. În cel dintâi editorial, *Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina*, D. Vatamaniuc scrie, între altele: „Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina a împlinit în mai 2002 vârsta venerabilă de 140 de ani de activitate culturală rodnică. Centrul de Studii «Bucovina», înființat la propunerea Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, marchează și el un deceniu de activitate științifică. Două instituții chemate să colaboreze îndeaproape pe acest străvechi pământ românesc” (p. 1). Prin bogăția de materiale: studii și articole diverse, documentare, cronici, recenzii, versuri și proză, prin colaborările atrase: P.S. Gherasim Putneanu, episcop vicar al Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, Carmen Andronachi, Mălina Anițoae, Petru Bejinariu, Luca Bejenaru, Elena Cristuș, Ion Filipciuc, Daniel Hrenciuc, Victor Iosif, Alexandra Lozinschi, Zaharia Macovei, Gheorghe Nandriș, Marian Olaru, Lucia Olaru Nenati, George Onica, Ion Popescu-Sireteanu, Vasile Precop, Valerian I. Procopiuc, Ion Puha, Emil Satco, Vasile I. Schipor, prin deschiderea mai mare către filiale și promovarea spiritului critic, ca forme de emancipare a discursului, precum și prin tehnoredactarea profesionistă, realizată de Victor T. Rusu, și printr-o iconografie aleasă, „Septentrion” se îndepărtează de „slava stătătoare” a provinciei, plătind însă repede pentru îndrăzneală și libertatea de exprimare⁶¹. Pe acest drum deschis cu hotărâre și cu o viziune largă, modernă de către colegiul de redacție din perioada 2002–2003, „Septentrion” va vedea lumina tiparului, în vechiul format, timp de un deceniu, beneficiind și de serviciile unui redactor priceput, trecut, din păcate, mereu sub o nedreaptă tăcere: Mircea M. Cociu („redactare, prezentare grafică și procesare computerizată”).

⁶¹ Despre această contribuție la realizarea periodicului, Mircea Irimescu scrie, însă, din păcate, ca un contabil de la U.A. Gălănești (fosta Fermă a Partidului), într-un op aniversar, *Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina (1862–2012). La 150 de ani. Istoric și realizări*, vol. 1, Rădăuți, Editura Septentrion, 2012, p. 324, 325, în consonanță cu înțelegerea la care reușește el să acceadă în cazul unui concept important și pentru zilele noastre: voluntariatul.

D. Vatamaniuc este membru în colegiul de redacție al revistelor „Bucovina literară” (Suceava) și „Glasul Bucovinei” (Cernăuți). Sunt de reținut, de asemenea, și colaborările sale la periodice din străinătate, precum „Kurier der Bochumer Gesellschaft für rumänische Sprache und Literatur”, publicație a Universității Bochum (Germania)⁶².

D. Vatamaniuc este membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Societății Scriitorilor Bucovineni, membru al Academiei Carpatice, al Centrului Internațional „Mihai Eminescu” din Chișinău, membru de onoare al Societății Oamenilor de Știință din Bihor (1994), al Ligii Culturale „Mihai Eminescu” din Sibiu (1997), Suceava, Craiova, al Societății Academice din Târgu Jiu (1997), al Ligii Culturale a Românilor de Pretutindeni (1997), președinte al Academiei Internaționale „M. Eminescu” (India) și președinte de onoare al Societății pentru Cultura și Literatura Română din Bucovina (după 2008)⁶³. Pentru activitatea sa laborioasă de cercetător și editor, comunitatea științifică internațională îi conferă titlul de „Om al Anului” și „Diploma de Onoare” de către The American Biographical Institute (1999 și 2000).

Dimitrie Vatamaniuc este Doctor Honoris Causa al Universității „Lucian Blaga” din Sibiu (5 mai 2000) și membru de onoare al Academiei Române (6 iunie 2001), Cetățean de Onoare al localităților Sucevița (26 octombrie 1995, pentru „contribuții deosebite la întregirea și definitivarea patrimoniului național-cultural al istoriografiei Bucovinei, în general, și al comunei Sucevița, în special”), Rădăuți (27 noiembrie 1997), Șiria-Arad (18 ianuarie 1998), Cetățean de Onoare al județului Suceava (2011), director fondator al Institutului „Bucovina” al Academiei Române (2007), *Doctor Honoris Causa* al Universității „Ștefan cel Mare” Suceava, „pentru merite deosebite în promovarea culturii și istoriei Bucovinei pe plan național și universal” (10 noiembrie 2008), fiind răsplătit, totodată, cu câteva distincții: Premiul de Excelență al Fundației Culturale a Bucovinei (2002), Premiul Opera Omnia „Mihai Eminescu” acordat de către juriul

⁶² În paginile acestui „Curier al studenților de limba română” de la Universitatea Bochum, în tomul 16, din 1991, i se tipărește articolul *Eminescu und die indische Cosmogonie*, p. 30–38.

⁶³ Activ în cadrul Filialei București a Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, D. Vatamaniuc participă, an de an, timp de aproape două decenii, și la cursurile Universității de Vară „Ion I. Nistor”, susținând prelegeri, conferințe, comunicări la Rădăuți și în alte localități bucovinene. Din păcate, Societatea pentru Cultură nu adună documentele acestor cursuri, cu 25 de ediții până acum, spre a le tipări, măcar în câteva volume, măcar în onoarea celor trei președinți: acad. Vladimir Trebici, acad. Radu Grigorovici și D. Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române, așa cum s-ar fi convenit, potrivit unei vechi, frumoase și folositoare practici academice din spațiul lumii românești, dacă nu, an de an, în volume de documente (conferințe, prelegeri, comunicări, dezbateri, cronică, album). Face însă acest lucru, în Bucovina zilelor noastre, Uniunea Polonezilor din România, înființată cu 25 de ani în urmă, care organizează timp de 17 ani, la Suceava, în prima decadă a lunii septembrie, Zilele Culturii Polone, manifestare cu participare internațională, desfășurată, timp de trei zile, pe trei secțiuni (*În lumea istoriei, În lumea culturii, În lumea problematicii minorităților naționale/În lumea problematicii bucovinene*), tipărind, spre deosebire de Societatea pentru Cultură, an de an, în volum, lucrările fiecărei reuniuni.

Festivalului literar „Mihai Eminescu”, ediția a XX-a (Suceava, 14 ianuarie 2011), Premiul „Eminescu, ziaristul” al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România (2013).

Pseudonime: D. Vătămanu, D. Drumaru.

Fac referire la viața și activitatea sa, între alții: – Mihai Cimpoi, *Imaginea completă a lui Eminescu*, în volumul *Spre un nou Eminescu*, Chișinău, Editura Hyperion, 1993, p. 84–92; – Constantin Cubleşan, *Un fel de arheologie*, în volumul *Eminescu în conștiința critică*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1994, p. 13–21; – Mircea Grigoroviță, *Dimitrie Vatamaniuc la o aniversare*, în „Iconar”, serie nouă, Rădăuți, anul I, nr. 2–3, mai–septembrie 1995, p. 2–9; – Mircea Zăciu, *Biobibliografia Lucian Blaga*, în volumul *Ca o imensă scenă, Transilvania...*, București, Editura Fundației Culturale Române, 1996, p. 365–374; – Mihai Iacobescu, *Dimitrie Vatamaniuc*, în „Codrul Cosminului”. *Analele Științifice de Istorie ale Universității „Ștefan cel Mare” Suceava*, serie nouă, nr. 3–4 (13–14), 1997–1998, Suceava, Fundația Culturală a Bucovinei, 1997–1998, p. 419–426; – Mircea Zăciu, Marian Papahagi, Aurel Sasu (coordonatori), *Dicționarul scriitorilor români*, vol. IV (R–Z), București, Editura Albatros, 2002, p. 707–708; – Dorina N. Rusu, *Membrii Academiei Române, 1866–2003. Dicționar*, Ediția a III-a, revăzută și adăugită, cu un cuvânt înainte de Academician Eugen Simion, Președintele Academiei Române, București, Editura Enciclopedică–Editura Academiei Române, 2003, p. 869; – Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. II, Iași–Suceava, Editura Princeps–Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2004, p. 563–564; – Ion Simuț, *Harta unui continent literar*, în „România literară”, București, anul XXXVIII, nr. 25, 29 iunie–5 iulie 2005; – Vasile I. Schipor, *Dimitrie Vatamaniuc la a 85-a aniversare a nașterii sale*, în „Bucovina literară”, serie nouă, Suceava, anul XV, nr. 10–11 (176–177), octombrie–noiembrie, 2005, p. 21–23, articol republicat în volumul *Bucovina istorică. Studii și documente*, Cuvânt-înainte de D. Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române, București, Editura Academiei Române, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (20), 2007, p. 401–408; – Ion Popescu-Sireteanu, *Un cărturar neobosit: Dimitrie Vatamaniuc*, în volumul *Bucovina. Oameni și cărți*, Timișoara, Editura Augusta–Editura „Artpress”, 2005, p. 209–216; – Aurel Sasu (coordonator), *Dicționarul biografic al literaturii române DBLR*, II (M–Z), [Pitești], Editura Paralela 45, Colecția „Marile dicționare «Paralela 45»”, 2006, p. 791; – Constantin Hrehor, *Academicianul de la Sucevița*, în „Crai nou”, Suceava, anul XX, nr. 4 941, 16 ianuarie 2009, p. 1, 5; – S[tancu] I[lin], *Dimitrie Vatamaniuc*, în Eugen Simion (coordonator general), *Dicționarul general al literaturii române*, vol. VII (Ț–Z), București, Editura Univers Enciclopedic, 2009, p. 199–200; – Ecaterina Țarălungă, *Enciclopedia identității românești. Personalități*, București, Editura Litera, 2011, p. 806; – Constantin Hrehor, *Sigiliul liniștii clasice*, în „Hyperion”, revistă de cultură, Botoșani, anul XXIX, nr. 1–3 (201–203), 2011, p. 123–124; – Lucia Olaru Nenati, *Patriarhul eminescologiei, acad. D. Vatamaniuc, la 90 de ani, ibidem*,

p. 130–131; – Lucia Olaru Nenati, *Un eminescolog de stirpe aleasă: D. Vatamaniuc la 90 de ani*, în „Revista română”, periodic trimestrial al Despărțământului ASTRA „Mihail Kogălniceanu”, Iași, anul XVII, nr. 1 (63), ianuarie–martie 2011, p. 3–4; – Mircea A. Diaconu, *Labirintul Dimitrie Vatamaniuc*, referat, Suceava, 29 februarie 2012, 6 p.; – Mircea Irimescu, *Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina (1862–2012). La 150 de ani*, volumul II, *Voluntariat bucovinean*, Rădăuți, Editura Septentrion, 2013, p. 628; – Ion Popescu-Sireteanu, *Academicianul Dimitrie Vatamaniuc*, editorial, în „Salutări din Târgoviștea literară”, revistă trimestrială, Târgoviște, anul III, nr. 1–2, [ianuarie–iunie] 2014, p. 5–6.

Dintre referințele de care s-a bucurat D. Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române, la începutul noului secol și mileniu, cea semnată de academicianul Ștefan-Augustin Doinaș, în 2001, ar trebui reținută, credem noi, mai cu seamă de către bucovinenii din generațiile mai noi, zorind pe alte căi spre porțile privilegiilor: „Ceea ce caracterizează cărțile profesorului Dimitrie Vatamaniuc sunt acribia științifică, pasiunea cercetării și publicarea documentelor literare, respectul față de textul original (de apreciat mai ales în cazul edițiilor Eminescu și Slavici), stilul sobru, clar și elegant, seriozitatea informațiilor și sugestiile interesante ale unui spirit familiarizat cu literatura europeană”⁶⁴. Pentru generațiile de astăzi, preocupate de cunoașterea Bucovinei istorice, aniversarea din viața directorului fondator al Institutului „Bucovina” al Academiei Române și a președintelui de onoare al Societății pentru Cultură ar putea constitui și un motiv de profitabilă reflecție, de bucurie a „împreună lucrării” în slujba adevărului ziditor și de încredere în triumful valorilor, de solidarizare a capacităților creatoare din această parte a lumii, dedicate construirii unui viitor demn pentru trecutul nostru tumultuos și atât de urgisit?

În activitatea de renaștere a cercetării științifice și de efervescență a vieții culturale din Bucovina, prin întreaga sa contribuție, D. Vatamaniuc se afirmă ca un reprezentat de seamă al grupării academice din „diaspora bucureșteană a bucovinenilor”, fiind un exemplu de creativitate la o vârstă impresionantă și de dragoste pentru această parte a lumii românești, de cărturar dedicat modelului paideic de formare a unor generații noi de cercetători, model impus aici, timp de peste un deceniu, mai cu seamă de către academicianul Radu Grigorovici, vicepreședinte al Academiei Române în perioada 1990–1994⁶⁵, un intelectual

⁶⁴ Textul recomandării academicianului Ștefan Augustin Doinaș, susținut, în 6 iunie 2001, pentru primirea lui D. Vatamaniuc ca membru de onoare al Academiei Române, este reprodus integral în „Onoruri care nu folosesc la nimic”, interviu acordat lui Constantin Hrehor, publicat în „Hyperion”, revistă de cultură, Botoșani, anul XXIX, nr. 1–3 (201–203), 2011, p. 125–129. Aici, acesta figurează la pagina 128.

⁶⁵ Conf. Acad. Radu Grigorovici, *Bucovina între milenii. Studii și documente*, Cuvânt-înainte: D. Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române, Ediție îngrijită de Rodica Marchidan și Rodica Iațencu, Indice de nume de Rodica Iațencu, București, Editura Academiei Române, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (19), 2006; Vasile I. Schipor, *Academicianul Radu Grigorovici*

statornic în profesia și credința sa, animat încă de proiecte și mari idei, aproape mereu de problemele sensibile ale românilor din Basarabia, Bucovina și Transilvania, trăind cu o rară modestie într-o lume aflată în prefacere continuă și sedusă de alte valori ale vieții și de orizonturi noi ale istoriei.

(1911–2008) și renașterea cercetării științifice în Bucovina după 1989, în „Glasul Bucovinei”, revistă trimestrială de istorie și cultură, Cernăuți–București, anul XIX, nr. 2 (74), aprilie–iunie 2012, p. 19–31. Vezi și „Analele Bucovinei”, anul XVIII, nr. 1 (36), [ianuarie–iunie] 2011, tom omagial, închinat academicianului Radu Grigorovici (1911–2008), la centenarul nașterii sale, p. 5–170.

WAHRUNG UND FÖRDERUNG DES BUCHENLÄNDISCHEN ERBES¹

ORTFRIED KOTZIAN

Păstrarea și promovarea moștenirii bucovinene

(Rezumat)*

Articolul semnat de dr. Orfried Kotzian reprezintă o contribuție importantă la marcarea a nu mai puțin de 60 de ani de când Asociația Germanilor Bucovineni se află sub patronajul Regiunii Schwaben (Suabia) din Germania. Potrivit autorului, anul 2015 este unul al comemorărilor de evenimente cu implicații majore pentru Bucovina: 240 de ani de la anexarea ei de către Imperiul Habsburgic, 200 de ani de la Congresul de la Viena, 100 de ani de la izbucnirea Primului Război Mondial, 75 de ani de la strămutarea germanilor în Reich – moment care a marcat sfârșitul existenței istorice a germanilor în Bucovina ș. a.

Documentul prin care Asociația Germanilor Bucovineni trecea sub patronajul Consiliului Regional Schwaben a fost semnat la Augsburg, în 17 iulie 1955. Prin acest patronaj se dorea sprijinirea în plan ideatic și financiar a membrilor asociației și a Societății „Raimund Friedrich Kaindl”. Înființarea Institutului Bukowina, tot la Augsburg, în anul 1988, a însemnat adăugarea pe lista obiectivelor „păstrarea și promovarea moștenirii bucovinene”. Patronajul și-a asigurat astfel și o deschidere europeană, iar în 1997 el s-a consolidat prin încheierea unui parteneriat între Regiunea Schwaben și cele două regiuni care formau odinioară provincia Bucovina: Regiunea Cernăuți și județul Suceava. Printre cele mai importante consecințe ale acestui parteneriat, mai adaugă autorul, se numără dezvoltarea cercetării istoriei și culturii Bucovinei în context european și creșterea interesului față de tot ceea ce a însemnat Bucovina, îndeosebi în rândul tinerilor.

Cuvinte și expresii cheie: patronaj, parteneriat, Bucovina, Germania, Cernăuți, Suceava, păstrarea și promovarea moștenirii culturale bucovinene, Asociația Germanilor Bucovineni, Regiunea Schwaben.

¹ Ein Beitrag von Dr. Orfried Kotzian zur Erinnerung an die vom Bezirk Schwaben vor 60 Jahren besiegelte Patenschaft über die Deutschen der Bukowina. / Un articol al dr Orfried Kotzian pentru celebrarea celor 60 de ani de când Regiunea Schwaben patronează Asociația Germanilor Bucovineni.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Was ist in diesen beiden Multi-Erinnerungs- und Gedenkjahren 2014 und 2015 nicht alles geschrieben und gesagt worden? Nicht etwa um die Geschehnisse, derer gedacht und erinnert werden sollte, besser zu verstehen, besser in das heutige Leben einordnen zu können und aus ihnen vielleicht positives Tun und Handeln für die Zukunft abzuleiten; nein, es geht im Wesentlichen darum, eine bestimmte Sicht der Vergangenheit zur bestimmenden Sicht werden zu lassen.

Mitgefühl für die Opfer unteilbar

Am deutlichsten wurde diese Meinungsvermittlung im abgelaufenen Monat Mai 2015 mit der Berichterstattung über „70 Jahre Kriegsende“². Dabei hatten wir uns schon im vergangenen Jahr mit der Erinnerung an das Attentat von Sarajewo und den Beginn des Ersten Weltkrieges vor 100 Jahren³ auseinanderzusetzen und vor allem mit der „Schuld- bzw. Verantwortungsfrage“, die insbesondere durch das von Christopher Clark verfasste Buch „Die Schlafwandler“⁴ einen Sturm der Entrüstung in deutschen Historikerkreisen entfachte. Jedes historische Geschehen hat Verantwortliche für das Stattgefundene hervorgebracht. Es waren Opfer zu beklagen, es sind Täter zu nennen, im Guten wie im Verwerflichen. Es gibt immer einen Rahmen, ein Umfeld politischer, gesellschaftlicher, wirtschaftlicher, kultureller Art. All dies zusammen wird im modernen Sprachgebrauch als historischer Kontext bezeichnet, der immer gesehen und berücksichtigt werden muss. Trotzdem hat man den Eindruck, dass die Vielschichtigkeit des Geschehens bei der Beschreibung und Analyse auf der Strecke bleibt. So kann 70 Jahre Kriegsende des Zweiten Weltkrieges wohl nicht ohne Hitlers Umsiedlungspolitik⁵, ohne Stalins Deportationen⁶, ohne die Flüchtlingsströme noch während und kurz nach dem Krieg, ohne die millionenfachen Vertreibungsmaßnahmen,

² z. B. Holzer, Birgit: „Eine Kollektivschuld der Deutschen gibt es nicht“. Als Kind musste Alfred Grosser vor den Nazis aus Deutschland nach Frankreich fliehen. Als Mann der klaren Worte kämpft er für die Freundschaft beider Länder. Warum er vor übertriebener Dankbarkeit der Deutschen gegenüber den USA warnt und was er Günter Grass vorwirft. Interview. In: Augsburg Allgemeine, Nr. 105 vom 08.05.2015.

³ z. B. Kiefer, Kurt: Die Welt brennt. Vor 100 Jahren begann der große Krieg, der das alte Europa einstürzen ließ. Eine Sonderausgabe zum fatalen Jahr 1914. In: Süddeutsche Zeitung, Nr. 3 vom 4.-6.01.2014; Spezial: Vor 100 Jahren begann der Erste Weltkrieg. Wochenend Journal. In: Augsburg Allgemeine, 70./163. Jg., Nr. 146 vom 28.06.2014.

⁴ Clark, Christopher: Die Schlafwandler. Wie Europa in den Ersten Weltkrieg zog. München 2014, 896 S.

⁵ Vgl. dazu: Kotzian, Ortfried: Die Umsiedler. Die Deutschen aus West-Wolhynien, Galizien, der Bukowina, Bessarabien, der Dobrudscha und in der Karpatenukraine. Studienbuchreihe „Vertreibungsgebiete und vertriebene Deutsche“ zur Zwischenbilanz der Umsiedlung, Flucht, Deportation, Vertreibung und Aussiedlung. Bd. 11. München 2005, 384 S.

⁶ Vgl. dazu: Solschenizyn, Alexander: Der Archipel Gulag. Folgebänd. Arbeit und Ausrottung, Seele und Stacheldraht. 1918-1956. Versuch einer künstlerischen Bewältigung. Bern und München 1974, 668 S.

welche das deutsche Volk betrafen, beschrieben werden. Das Mitgefühl für die Opfer ist unteilbar, ob es die Holocaust-Toten unter der jüdischen Bevölkerung in Europa, die Toten unter den Kriegsgefangenen aller Nationen waren oder die Opfer von Flucht und Vertreibung. Warum ist es so schwer, an diese „Opfer der Geschichte“ unabhängig von ihrer Volks- oder Staatszugehörigkeit in gleicher Weise ehrfurchtsvoll zu erinnern? – Ich weiß es nicht.

Gedenkjahre und die Bukowina

Was jedoch immer klarer zu werden scheint ist die Tatsache, dass all die genannten und nicht genannten Gedenkereignisse Einfluss auf die Menschen der Bukowina hatten. Erst 240 Jahre ist es her, dass die Bukowina aus der Herrschaft des Osmanischen Reiches im Jahre 1775 staats- und völkerrechtlich der Habsburger Monarchie einverleibt wurde⁷. Der Gebietsübergang ist je nach Sichtweise der beteiligten Nationen und ihrer (National-)Geschichte umstritten. Aber er führte dazu, dass das Kaiserreich Österreich ein spezifisches Besiedlungs- und Einrichtungswerk in der Bukowina in Angriff nahm und dafür sorgte, dass „Schwaben“, die als Sammelbegriff für süddeutsche Siedler standen, Deutschböhmen diesseits und jenseits der deutschböhmischen Grenze und „Zipser“ aus dem Gebiet der heutigen Slowakei einer neuen Heimat in der Bukowina, die exakt dieselbe Größe hat wie der Bezirk Schwaben, zustrebten. Um die „Impopulation“ in der neu gewonnenen Bukowina zum Ziele zu führen, kamen auch Menschen anderer Völker in das kleine Karpatenländchen: Juden, Rumänen, Ruthenen (Ukrainer), Polen, Slowaken, altgläubige Russen (Lippowaner) und Ungarn (Szekler). Im Kronland Bukowina, das es erst ab 1849 wurde, übte man das Zusammenleben unterschiedlicher Sprachen, Religionen und Konfessionen.

200 Jahre Wiener Kongress und andere Erinnerungsjahre

Wir erinnern uns 2015 auch an das Ende der Napoleonischen Kriege und des Wiener Kongresses von 1815⁸. *200 Jahre* ist das nun her und wieder war die Bukowina von den Ereignissen nicht unberührt. Die Besiedlung erreichte um diese

⁷ Vgl. Kotzian 2005, a. a. O., S. 138–142.

⁸ z. B. Seibt, Gustav: Die Bluttaupe der Legitimität. Napoleon ging nicht erst bei Waterloo unter: Neue Bücher über Bonapartes Ende und die Neuordnung Europas vor 200 Jahren. In: Süddeutsche Zeitung, Nr. 129 vom 09.06.2015, S. 12; hier: Füßel, Marian: Waterloo 1815. München 2015, 127 S.; Lentz, Thierry: 1815. Der Wiener Kongress und die Neuordnung Europas. Berlin 2014, 430 S.; Price, Munro: Napoleon. Der Untergang. Berlin 2015, 462 S.; Zamoyski, Adam: 1815. Napoleons Sturz und der Wiener Kongress. München 2014, 704 S.

Zeit vor allem aus Böhmen ihren Höhepunkt und ebte danach ab. Mit dem vor *100 Jahren* ausgebrochenen Ersten Weltkrieg endete zwar nicht die Geschichte der Deutschen in der Bukowina, aber es endete die österreichische Herrschaft und mit ihr die überationale österreichische Staatsidee. Außerdem war die Bukowina während des Ersten Weltkrieges wiederholte Male Kriegsschauplatz⁹. Russische Truppen versuchten mehrfach das kleine Kronland einzunehmen, was nie vollständig gelang. Das historische Ende der Deutschen der Bukowina kam mit der Umsiedlung in das Großdeutsche Reich im Jahre 1940, also vor *75 Jahren*¹⁰. Wieder ein Erinnerungs- und Gedenkjahr! Die Umsiedlung war jedoch nur der Anfang vom Ende, denn ihr folgte eine Ansiedlung im Osten (Warthegau und Ostoberschlesien), Westen (Elsaß-Lothringen) und Süden (Untersteiermark) und damit die totale Zersplitterung der Volksgruppe der Deutschen der Bukowina. Durch die nationalsozialistische Rassenideologie sollten die deutschen Umsiedler entweder in der „großen deutschen Volksgemeinschaft“ eingeschmolzen oder im sogenannten „Altreich“ „zur weiteren Germanisierung“ als Arbeitskräfte behalten werden. Jene Menschen, die dem NS-Staat nicht genehm waren, wurden als „Sonderfälle“ behandelt, nicht eingebürgert und noch während des Krieges nach Rumänien zurückgeschickt. Dort war jedoch ihr Eigentum bereits in andere Besitzverhältnisse übergeführt worden.

Flucht aus den Ansiedlungsgebieten, Potsdamer Konferenz und Vertreibung

Die Geschichte der Deutschen in der Bukowina war mit der Umsiedlung im Großen und Ganzen beendet. Was geblieben ist, sind die Menschen; die Menschen *aus* der Bukowina. Egal wo sie landeten, ihre Herkunft war ihnen bewusst. Das gemeinsame Schicksal hatte den deutschen Bukowinern, wie übrigens auch den anderen Nationalitäten, die ihre Heimat Bukowina verlassen mussten, ein Gruppenbewusstsein vermittelt. Man wusste, man gehörte zusammen. Die Bindekraft des gemeinsamen Schicksals nahm im Laufe der Zeit ab. Die Umsiedlung aus der „alten Heimat Bukowina“ liegt *75 Jahre* zurück, die Vertreibung oder Flucht aus der vorgesehenen „neuen Heimat“ im Gau Wartheland, in Oberschlesien, in der Steiermark oder in Elsaß-Lothringen ebenfalls schon *70 Jahre*.

Im August 2015 werden wir den Versuch unternehmen, die Potsdamer Konferenz der alliierten Siegermächte des Zweiten Weltkrieges USA, Großbritannien und Sowjetunion ebenfalls nach *70 Jahren* einer aktualisierten Deutung zu unterziehen. Bei dieser Konferenz wurde im gemeinsamen Protokoll Einigkeit darüber erzielt, dass drei Staaten ihre deutsche Bevölkerung ausweisen

⁹ Turczynski, Emanuel: Die Bukowina seit Ausbruch des Ersten Weltkriegs. In: Röska-Rydel, Isabel: Deutsche Geschichte im Osten Europas: Galizien – Bukowina – Moldau. Berlin 1999. S. 283-297.

¹⁰ Vgl. Kotzian 2005, a. a. O.

konnten. Polen, die Tschechoslowakei und Ungarn waren die im Protokoll genannten Vertreiberstaaten. Für die Buchenländer galt der in Artikel XIII formulierte Ausweisungsbeschluss vor allem wegen ihrer Ansiedlung im späteren polnischen Machtbereich. Wer heute – was oft getan wird – die Vertreibung der Deutschen aus dem Osten als „Kollateralschaden des Zweiten Weltkrieges“¹¹ bezeichnet und die Vertriebenen als „Hitlers letzte Opfer“¹² ansieht, der muss sich nach 70 Jahren die Frage gefallen lassen, ob irgendjemand oder irgend eine Macht der Welt die polnische, tschechoslowakische oder ungarische Staatsmacht gezwungen hat, ihre deutsche Bevölkerung zu enteignen, zu entrechten und außer Landes zu jagen. Dies alles auf Grund einer nie in Frage gestellten Kollektivschuld.

In diesem Sommer, in dem sich die Potsdamer Konferenz zum 70. Male jährt, werden die Vertriebenen und ihre Nachkommen die Möglichkeit haben, am 20. Juni zum ersten Mal den „nationalen Gedenktag für die Opfer von Flucht und Vertreibung“ erleben zu dürfen¹³. Wie der Soziologe Prof. Dr. Winfried Schlau in einer Studie feststellte, stammen 35 Prozent der bundesdeutschen Bevölkerung aus dem Osten, kamen als Umsiedler, Flüchtlinge, Heimatvertriebene, Aussiedler und Spätaussiedler auf das Territorium der Bundesrepublik Deutschland¹⁴. Seit dieser Zeit zahlten diese Menschen Steuern, beteiligten sich am Aufbau ihres Landes, setzten sich für ihre neue Heimat bedingungslos ein: Aber ihr Schicksal war der „neuen Heimat“ 70 Jahre lang kein Gedenken, keine Wahrnehmung und kein Erinnern wert.

Obwohl von Verbänden und Organisationen der Deutschen aus dem Osten angemahnt, wurden die Vertriebenen und ihre Opferrolle immer wieder in Frage gestellt. Die Landsmannschaften blieben mit ihrem Kampf um Gedenken und Erinnern des eigenen Schicksals weitgehend allein. Auch seit der Gründung der Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen (Bukowina) sind *mehr als 65 Jahre* vergangen. Wir durften dieses bedeutsame Ereignis im vergangenen Herbst in München im Haus des Deutschen Ostens feiern¹⁵. Seit der Eröffnung des Bukowina-Instituts sind ebenfalls *mehr als 25 Jahre* ins Land oder besser gesagt

¹¹ Kotzian, Ortfried: 60 Jahre Flucht und Vertreibung. „Kollateralschaden“ des Zweiten Weltkriegs oder politische Willkür? In: Der Südostdeutsche, Nr. 10 vom 20.10.2005, S. 1.

¹² Franzen, Erik K./Lemberg, Hans: Die Vertriebenen. Hitlers letzte Opfer. Berlin/München 2001, 288 S.

¹³ Rede des Bundespräsidenten Joachim Gauck zum Gedenktag für die Opfer von Flucht und Vertreibung, Berlin 20. Juni 2015.

¹⁴ Schlau, Wilfried: Heimatvertriebenes ostdeutsches Landvolk. Schriften des Instituts für Kultur- und Sozialforschung 5. Marburg 1955.

¹⁵ Kotzian, Ortfried: Über den „Gebrauchswert“ von Bukowina-Institut und Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen. Ansprache beim Jubiläums-Bundestreffen am 18. Oktober 2014 im Münchner Haus des Deutschen Ostens. In: Der Südostdeutsche, Nr. 5 vom 20.05.2015, S. 1–2.

in den Bezirk Schwaben gegangen. Dieses Jubiläum – das erste das nicht an Tod, Leid und Trauer erinnert – fällt zusammen mit dem Gedenken an *25 Jahre* Wiedervereinigung zweier deutscher Staaten, der Bundesrepublik Deutschland und der Deutschen Demokratischen Republik (DDR).

60 Jahre Patenschaft

Nun muss noch etwas zu *60 Jahre* Patenschaft des Bezirkes Schwaben über die Deutschen aus der Bukowina gesagt werden¹⁶. Im Jahre 1955 hatte die Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen (Bukowina) zu ihrem Bundestreffen in das Augsburger Rosenaustadion eingeladen, das aus dem Trümmerschutt der Stadt errichtet worden war. An diesem symbolträchtigen Ort sollte die Patenschaft der Stadt Augsburg über die Deutschen aus der Bukowina verkündet werden. Unterzeichnet wurde die Urkunde am 17. Juli 1955. Die gesamte Geschichte der Patenschaftsübernahme nicht durch die Stadt Augsburg, sondern schließlich durch den Bezirk Schwaben ist in der Kulturzeitschrift des Bukowina-Instituts „Kaindl-Archiv“, die leider seit dem Jahr 2004 nicht mehr erscheint, in der Themenausgabe „40 Jahre Patenschaft des Bezirkes Schwaben über die Deutschen aus der Bukowina“, Heft 24/Neue Folge 16 im Jahre 1995 ausführlich dokumentiert worden. Die Gründe für die Patenschaftsübernahme, die Entwicklung der Patenschaft, die Gründung des Bukowina-Instituts brauchen daher nicht gesondert beschrieben werden¹⁷.

Hatte die Patenschaft zunächst eine Betreuungsfunktion für die buchenländischen Patenkinder und bot für deren Organisationen Landsmannschaft und Kaindl-Gesellschaft ideelle und finanzielle Unterstützung, so wurde mit der Gründung des Bukowina-Instituts 1988 eine neue Qualität in den Patenschaftsbeziehungen erreicht. Bezirkstagspräsident Dr. Simnacher nahm den Text der Patenschafts-urkunde über die Buchenlanddeutschen ernst, in dem es heißt: „...zur Wahrung und Förderung des buchenländischen Erbes“¹⁸. Er wollte eine „gelebte Patenschaft mit europäischer Ausstrahlung“. So erklärte er beim fünfjährigen Bestehen des Instituts: „Der Bezirk Schwaben und das Bukowina-Institut wollten mit diesen Begegnungen einen Beitrag für die Weiterentwicklung im politischen und wirtschaftlichen Bereich sowohl in der Ukraine als auch in

¹⁶ Zur Patenschaft vgl. die Themenausgabe „40 Jahre Patenschaft des Bezirkes Schwaben über die Deutschen aus der Bukowina“ des Kaindl-Archiv. Zeitschrift des Bukowina-Instituts für den Kulturaustausch mit den Völkern Mittel- und Osteuropas. H. 24/Neue Folge 16. Okt. – Dez. 1995.

¹⁷ Zur Patenschaft vgl. die Themenausgabe „40 Jahre Patenschaft des Bezirkes Schwaben über die Deutschen aus der Bukowina“ des Kaindl-Archiv. Zeitschrift des Bukowina-Instituts für den Kulturaustausch mit den Völkern Mittel- und Osteuropas. H. 24/Neue Folge 16. Okt. – Dez. 1995.

¹⁸ Abbildung der Urkunde in: ebd., S. 194.

Rumänien leisten“¹⁹. Bekanntlich liege die Bukowina grenzüberschreitend in diesen Ländern. Die Idee der Patenschaft führte schließlich zur Partnerschaft des Bezirkes Schwaben mit den beiden Teilen der Bukowina, dem Gebiet (Oblast) Czernowitz und dem Bezirk (Judetz) Suczawa (Suceava). In der Partnerschaftsurkunde 1997 heißt es: „Wir wollen gemeinsam unsere Kräfte einsetzen, um diesem Anliegen zum Erfolg zu verhelfen und beispielhaft für den Entwicklungsprozess in Europa zu wirken“²⁰.

Patenschaft und Partnerschaft ergänzen sich im europäischen Geist

Nun ist insgesamt nahezu ein Lebensalter ins Land gegangen und alle Seiten Bezirk, Landsmannschaft und Institut haben sich an Paten- und Partnerschaft gewöhnt. Gewöhnungsprozesse sind manchmal erleichternd beim Umgang mit dem täglichen Geschäft, sie dürfen jedoch nie das Nachdenken über Aufgaben, Wert und Nutzen des Beurkundeten verhindern. Ich habe das beim Gedenken über den „Gebrauchswert“ der Landsmannschaft beim 65. Gründungsjubiläum in München bereits ausgeführt²¹.

Für den Bezirk Schwaben und die Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen war die Patenschaft eine „Win-win-Situation“. Die Landsmannschaft wurde in die Pflicht genommen, für ihr Überleben zu sorgen. Der Bezirk Schwaben konnte nicht nur seine soziale, sondern auch seine kulturelle Kompetenz besonders betonen und dabei auch internationale Anerkennung erreichen. Seine europafreundliche Ausrichtung wurde auch von europäischen Institutionen gewürdigt. Dem Bukowina-Institut an der Universität Augsburg musste klar werden, dass die Patenschaft der „Urgrund“ seiner Gründung war und der Wissenschaft mit der Region Bukowina ein weites Forschungsfeld angeboten wurde.

Insgesamt ist das Interesse an der Bukowina bei der jüngeren Generation gestiegen. Dafür sind alle genannten Institutionen gemeinsam verantwortlich. Alle können auf den gemeinsamen Erfolg stolz sein. Aber für alle, besonders für die wissenschaftlichen Institutionen der Universität Augsburg gilt es, im 60 Jahre währenden Sinne weiterhin zu wirken.

¹⁹ Simnacher, Georg: Gelebte Patenschaft mit europäischer Ausstrahlung – das Bukowina-Institut. In: Kaindl-Archiv. Zeitschrift des Bukowina-Instituts für den Kulturaustausch mit den Völkern Mittel- und Osteuropas. H. 15/Neue Folge 7. Juli – Sept. 1993, S. 109.

²⁰ Zeitschrift des Bukowina-Instituts für den Kulturaustausch mit den Völkern Mittel- und Osteuropas. H. 30/Neue Folge 22. April – Juni 1997, S. 6

²¹ Kotzian, Ortfried: Über den „Gebrauchswert“ a. a. O.

ACADEMICIANUL LIVIU IONESI (1925–2006). 90 DE ANI DE LA NAȘTERE

OVIDIU BĂTĂ

Akademiker Liviu Ionesi (1925–2006). 90 Jahre seit seiner Geburt

*(Zusammenfassung)**

Liviu Ionesi (geb. am 27. Januar 1925 in Alt Fratautz – gest. am 16. Dezember 2006 in Jassy) war der erste Bukowiner Geologe, der Mitglied der Rumänischen Akademie (am 21. Juli 2003) ernannt wurde. Professor Liviu Ionesi hat geologische Forschungen im äusseren Flysch des zentralen und nördlichen Teils der Ostkarpathen gemacht und dadurch wichtige Beiträge zur Lithostratigraphie, Sedimentologie, Biostratigraphie, Paläonthologie, Tektonik, Geochemie, Mineralogie und geologische Kartierung gebracht. Seit 1968 beschäftigte er sich auch mit den grundlegenden Aspekten und der ökonomischen Geologie des Sarmatiums. Seine fundamentale und praktische Forschungstätigkeit nahm in mehr als 180 Arbeiten eine greifbare Gestalt an. Seine wissenschaftlichen Artikel, geologischen Studien, Arbeiten historisch-geologischen Charakters wurden in rumänischen und ausländischen Fachzeitschriften, sowie in 30 geologischen Berichten veröffentlicht. Er verfasste Bücher, Monographien, Abhandlungen und Synthesen über die Geologie Rumäniens. Er war Universitätsprofessor, Leiter des Lehrstuhls für Geologie und Paläonthologie an der Fakultät für Biologie, Geologie und Geographie der „Al. I. Cuza“-Universität in Jassy und Mitglied mehrerer inländischen wissenschaftlichen und kulturellen Gesellschaften. Durch seinen besonnenen, mässigen und unnachgiebigen Charakter und seine berufliche Kompetenz wurde der Akademiker und Professor Liviu Ionesi zum Vorbild für andere Forscher und zum Symbol der ausdauernden und korrekten Arbeit und Forschung.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Liviu Ionesi, Universitätsprofessor, Doktorvater, Akademiker, Jassy, „Al. I. Cuza“-Universität, fundamentale und praktische Forschungstätigkeit, wissenschaftliche Arbeiten, äusseres Karpathenflysch, Sarmatium.

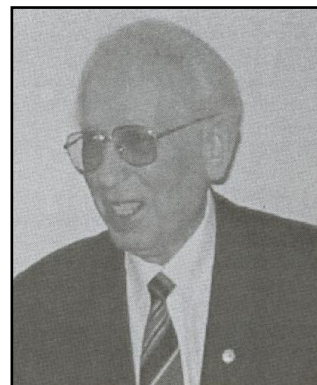
Învățământul geologic românesc și cercetarea geologică a teritoriului României sunt legate, în principal, de cele trei centre universitare clasice, București,

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Iași și Cluj, în care au activat de-a lungul anilor personalități științifice de renume pe plan regional, național și internațional.

Proeminentă personalitate științifică în domeniul geologiei, Liviu Ionesi s-a născut în 27 ianuarie 1925, în Frătăuții Vechi, județul Suceava, în familia învățătorilor Vasile și Călina Ionesi, ca cel de al doilea copil, din trei, având o soră mai mare, Oltea, și alta mai mică, Rodica.

Școala primară (cinci clase) a urmat-o în satul natal, între 1931 și 1936, unde l-a avut ca învățător pe Silvestru Țigănaș, un învățător de excepție, foarte bine pregătit, corect, sever și pretențios atât la învățătură cât și în privința disciplinei și comportării în școală și în afara ei.

Studii liceale le-a urmat în Rădăuți, la Liceul „Eudoxiu Hurmuzachi”, pe care l-a absolvit în 1944. Dintre profesorii de liceu – unii cu școală germană, alții proveniți din școala românească – care au contribuit la pregătirea și educația viitorului academician, se pare că cea mai mare influență au avut-o cei doi profesori de științe naturale, Ștefan Volcinski și Pantelimon Socaciu. Și datorită lor, încă din clasa a IV-a Liviu Ionesi a dorit să devină geolog. Satul, școala generală, liceul și mentalitatea din Bucovina și-au pus amprenta asupra personalității viitorului academician.

Bacalaureatul l-a susținut la Turda, familia fiind evacuată, în martie 1944, în Banat. În iunie 1945 s-a întors, din refugiu, în Frătăuții Vechi. Cu dorința de a deveni geolog ca și unchiul său Gheorghe Paliuc, în noiembrie 1945 s-a înscris la Facultatea de Științe, Secția de Științe Naturale a Universității „Al. I. Cuza” din Iași, pe care a absolvit-o în 1949, cu specializarea în geologie (principal) și biologie (secundar). Examenul de Stat l-a susținut în iunie 1950.

În timpul studiilor universitare pregătirea geologică a realizat-o cu mari profesori ai universității ieșene, personalități ale geologiei românești: M. Savul și Gh. Mastacan (Cristalografie și Mineralogie), Oreste Nechita (Mineralogie și Petrografie), N. Macarovici, P. Jeanrenaud, P. Ciornei, (Paleontologie, Geologie generală, Stratigrafie, Geologia României).

Cariera didactică și-a început-o după absolvirea studiilor. Remarcat ca student eminent, cu preocupări îndreptate spre cercetarea geologică, implicat în câteva campanii pe teren alături de profesorii săi, la propunerea profesorului universitar Nicolai Macarovici i s-a oferit un post în cadrul Facultății de Științe. În ianuarie 1950 a fost numit preparator la Catedra de geologie-paleontologie a Facultății de Științe a Universității „Al. I. Cuza”. Succesiv, a trecut prin toate gradele didactice universitare: preparator, 17 ianuarie 1950; asistent, 15 noiembrie 1950; șef de lucrări, 1 octombrie 1959; conferențiar, 25 februarie 1971; profesor universitar, 1 octombrie 1972.

În calitate de cadru didactic a predat cursurile: *Geologia României*, la secțiile Geologie, Geochimie și Geografie (1959–1992), *Petrologia rocilor sedimentare* (1979–1992), *Probleme speciale de Geologia României* (1992–2002), ca profesor consultant, și *Biostratigrafia terenurilor sedimentare din România* (1996–2002, la Master, specializarea „Studii aprofundate de biostratigrafie”). Pentru buna desfășurare a lucrărilor practice la primele două cursuri menționate, a înființat câte un laborator, fiecare dotat cu bogate colecții de roci, fosile, secțiuni subțiri, hărți geologice etc.

Din 1960, Liviu Ionesi a activat în Comisia pentru Ocrotirea Naturii, de pe lângă Filiala din Iași a Academiei Române, iar în 2001 a fost ales membru în Comisia pentru Ocrotirea Naturii a Academiei Române, unde a răspuns de problemele de geologie. În această calitate a propus și obținut înființarea, în județul Iași, a patru rezervații geologice noi: Petrișu-Bohotin, Pârâul Pietrei-Răducăneni, Băiceni-Cotnari și Șcheia.

Și-a susținut teza de doctorat, *Flișul paleogen din bazinul văii Moldovei*, în 1 octombrie 1969, la Universitatea din Iași, sub conducerea lui Nicolae Macarovici. Teza, având peste 550 de pagini, a fost publicată, în formă restrânsă, la Editura Academiei Române, în 1971¹.

La recomandarea Senatului Universității „Al. I. Cuza” din Iași, a fost numit de Ministerul Educației și Învățământului, în 1977, conducător de doctorat în specialitatea Paleontologie și Stratigrafie. Sub conducerea sa, până în 2006, s-au susținut 20 de teze de doctorat, dintre care unul din Algeria și unul din Republica Moldova.

În ianuarie 1990 a contribuit esențial la reînființarea Catedrei de geologie-paleontologie – înființată de Grigore Cobălcescu, în 1863, și păstrată de I. Simionescu, I. Atanasiu, N. Macarovici – care, până atunci, făcea parte dintr-o catedră mare alături de Mineralogie-Geochimie și Geografie. După cum spunea însuși profesorul, reînființarea Catedrei a fost cea mai importantă realizare a sa de după decembrie 1989. A fost ales, în unanimitate, șef al Catedrei de geologie-paleontologie (în 18 ianuarie 1990), funcție deținută până la 1 mai 1991, când a solicitat pensionarea. Din anul universitar 1991/1992 a fost profesor consultant.

Eruditul profesor și bine cunoscutul geolog a fost implicat activ în transformarea învățământului geologic românesc într-unul unitar și de înaltă calitate. După schimbările din 1989, a susținut introducerea geologiei ca disciplină de studiu la clasele de liceu.

Ca o recunoaștere a contribuțiilor sale deosebite în domeniul științelor geonomice, în Ședința Adunării Generale a Academiei Române din 18 decembrie 1991, profesorul Liviu Ionesi a fost ales membru corespondent, iar în cea din 21 iulie 2003, membru titular al Academiei Române. În această nouă calitate a

¹ Liviu Ionesi, *Flișul paleogen din bazinul văii Moldovei*, București, Editura Academiei Române, 1971, 250 p.

contribuit la organizarea, în cadrul Secției de Științe Geomice, unei serii de sesiuni științifice comemorative și omagiale dedicate unor mari personalități ale geologiei românești – Grigore Cobălcescu, Ion Simionescu, Mircea Savul, Ion Băncilă ș. a.

În cadrul Filialei Iași a Academiei Române a coordonat, în calitate de președinte, între 1990 și 1996, Grupul de lucru pentru investigarea științei și tehnicii, din 1997 transformat în Colectivul de Științe Geologice.

A condus, ca președinte, Filiala Iași a Societății Geologice a României, între 1973 și 2001, când a devenit președinte de onoare.

De-a lungul timpului, Liviu Ionesi a activat ca membru în numeroase societăți științifice și de cultură: Societatea Română de Paleontologie; Societatea Internațională de Paleontologie – Oslo; Societatea Geologică din Republica Moldova; Comisia pentru Ocrotirea Monumentelor Naturii a Academiei Române; Comitetul Național al Geologilor din România (vicepreședinte); Societatea „Răspândirea Științei și Culturii”; Societatea „Prietenii Iașului”; Societatea „Medici și Naturaliști”; Comisia de evaluare a stării Bisericii „Trei Ierarhi” din Iași, de sub egida Mitropoliei Moldovei și Bucovinei; Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina ș. a.

Între 1990 și 1999 a fost membru în Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare, a Ministerului Educației și Cercetării, iar între 1997 și 1999 a fost președintele Comisiei de Geonomie a consiliului menționat.

Activitatea de cercetare geologică în teren a început-o în 1950, când a devenit colaborator extern, până în 1967, al Comitetului Geologic, ulterior Institutul Geologic din București, instituție care coordona activitatea geologică din România.

Cercetările sale au fost orientate în două mari direcții: studiul flișului extern (Pânzele de Audia, Tarcău și Vrancea) din Carpații Orientali, și studiul formațiunilor sarmațiene din România, cu abordarea atât a problemelor fundamentale cât și de geologie economică. S-a ocupat, de asemenea, și de unele probleme de paleogeografie, ocazional abordând și alte probleme – Cretacicul, Badenianul și Paleogenul de pe șelful Mării Negre.

Liviu Ionesi a efectuat cercetări regionale în flișul transcarpatic din Maramureș, în flișul extern carpatic din Munții Oituzului, Munții Tarcăului, Obcinile Bucovinei (în special din bazinul văii Moldovei) și din estul Munților Stânișoarei.

Prin cercetările întreprinse, a contribuit substanțial la mai buna cunoaștere a flișului Paleogen – Miocen inferior, fiind între primii geologi români care au pus bazele biostratigrafice acestui interval, prin asociații de micro- și macroforaminifere, moluște și nannoplancton calcaros.

Sub aspect economic, Liviu Ionesi a efectuat, în flișul din Carpații Orientali, cercetări asupra resurselor minerale: prospecțiuni pentru hidrocarburi în

Maramureș și în bazinul văii Moldovei – datele obținute în această zonă au fost utilizate la amplasarea forajului Frasin –, cu întocmirea de hărți geologice detaliate; studiul bitumolitelor oligocene (ca roci generatoare de hidrocarburi); studiul gresiei de Kliwa (în vederea obținerii de nisip cuarțos) și al fosforului din rocile eocene.

Studiile întreprinse au adus date noi – de ordin cartografic, lito- și biostratigrafic, paleontologic, sedimentologic, tectonic, geochemic și asupra resurselor minerale utile –, informațiile fiind luate în considerare la editarea *Hărții geologice a României* (sc. 1:200 000 și 1:50 000) și în explorările pentru hidrocarburi, bitumolite, gresii cuarțoase și fosfați.

Legat de studiul flișului, Liviu Ionesi a inițiat, la Iași, studiul bitumolitelor oligocene, al foraminiferelor mari și al nannoplanctonului calcaros, organisme fosile cu importanță biostratigrafică. Paleontologic, a devenit specialist în foraminifere mari, a semnalat asociații de bivalve și gasteropode, necunoscute în flișul paleogen carpatic.

Deși recunoscut ca specialist în flișul extern din Carpații Orientali, începând din anul 1968 s-a ocupat și de studiul Sarmațianului. Cercetările, făcute în colaborare cu Bica Ionesi ș. a., se referă la Platforma Moldovenească, Dobrogea de Sud și molasa pericarpatică, unde a abordat probleme fundamentale și de geologie economică prin contracte cu I. P. G. S. M. S. București și I. P. E. G./Geomold Câmpulung Moldovenesc.

În ce privește Sarmațianul, Liviu Ionesi a pus în evidență, pentru prima dată, prezența Volinianului superior în Dobrogea de Sud (zona Negureni-Văleni), a datat depozitele sarmațiene din molasa pericarpatică (regiunea Viișoara-Brătești) la Buglovian-Volinian inferior, a stabilit un nou model lito- și biostratigrafic pentru Badenianul, Buglovianul și Volinianul dintre Bașeu și Prut, a demonstrat existența unor discontinuități între Badenian și Buglovian și între Basarabian și Hersonian ș. a.

Împreună cu Ion Petreuş și Bica Ionesi a efectuat o serie de cercetări referitoare la resursele minerale – stabilirea zonelor de perspectivă și a factorilor de prognoză pentru acumulările de nisipuri cuarțoase, gresii, calcare și argile bentonitice – din partea nordică a Platformei Moldovenești (județele Suceava și Botoșani).

Rezultatele cercetărilor desfășurate între 1996 și 2005 au fost sintetizate prin elaborarea unei ample monografii referitoare la Sarmațianul mediu și superior de pe Platforma Moldovenească (de pe dreapta și stânga Prutului), în colaborare cu specialiști din Republica Moldova (Liviu Ionesi, Bica Ionesi, Vladimir Roșca, Alexandru Lungu, Viorel Ionesi, *Sarmațianul mediu și superior de pe Platforma Moldovenească*, București, Editura Academiei Române, 2005, 558 p.).

A avut și preocupări de istoria științelor geologice din România, relevând aportul unor mari personalități (Grigore Cobălcescu, Ion Simionescu, Ion Atanasiu,

Mircea David, Theodor Văscăuțeanu, Nicolae Macarovici, Mircea Savul, Orest Mirăuță, Ion Băncilă).

Activitatea de cercetare – fundamentală și practică – a fost concretizată în peste 180 de lucrări publicate și 30 de rapoarte geologice, la care se adaugă volumele *Flișul Paleogen din bazinul văii Moldovei* (1971); împreună cu V. Mutihac (prof. dr. la Universitatea din București), tratatul *Geologia României* (1974), distins cu medalia de bronz la Expoziția de carte de la Moscova; *Obcinile Bucovinei*, cu prof. dr. N. Barbu de la Universitatea din Iași (1987); *Geologia unităților de platformă și a Orogenului nord-dobrogean* (1994); *Sculptori în piatra timpului. Geologia ieșeană și alți geologi români* (apărută postum, în 2007).

Ca semne ale recunoașterii activității, Liviu Ionesi a fost recompensat cu: Premiul Universității „Al. I. Cuza” din Iași (1959) și Premiul Ministerului Învățământului (1962), ambele pentru activitatea științifică; Premiul „Grigore Cobălcescu” al Academiei Române pentru monografia *Flișul paleogen din bazinul văii Moldovei* (1971).

În 25 septembrie 1997, Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași i-a conferit titlul de *Profesor Emeritus*, iar în 2 martie 1999, Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava i-a acordat titlul de *Doctor Honoris Causa*. Cu prilejul Centenarului Geografiei de la Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași (octombrie 2004), a primit Diploma de excelență.

A fost autorul a numeroase articole științifice, studii și rapoarte geologice, lucrări de istoria științelor geologice², publicate în reviste de specialitate românești și străine, dintre care amintim: „Analele științifice ale Universității «Al. I. Cuza» din Iași”, „Buletinul Institutului Politehnic «Gh. Asachi» din Iași”, „Studii și cercetări științifice” (Institutul Pedagogic Bacău), „Anuarul Muzeului de Științe Naturale” și „Lucrările Stațiunii de Cercetări «Stejarul»” (Piatra Neamț), „Memoriile Secției Științifice” și „Studii și cercetări de geologie, geofizică, geografie” (Geologie), „Revue Roumaine de Géologie et Géographie” (Academia Română), „Studia Universitatis Babeș-Bolyai, Geologia” și „Acta Palaeontologica Romaniae” (Cluj-Napoca), „Acta Geologicae Academiae Scientiarum Hungaricae” (Budapesta), revista „Analele Bucovinei” a Institutului „Bucovina” din Rădăuți, din al cărei colegiu de redacție a făcut parte, ș. a.

Academicianul Liviu Ionesi a susținut, alături de academicienii Radu Grigorovici, Cristofor Simionescu, Vladimir Trebici și Gheorghe Platon, de D. Vatamaniuc (membru de onoare al Academiei Române), de profesorul Vasile Precup, avocatul Radu Economu, Mircea Irimescu ș. a. înființarea, la Rădăuți, în 1992, a Centrului pentru Studiarea Problemelor Bucovinei – subordonat atunci Filialei Iași a Academiei Române –, astăzi Institutul „Bucovina” al Academiei Române.

² Lista lucrărilor științifice publicate de academicianul Liviu Ionesi poate fi consultată în volumul *Academicianul Liviu Ionesi. O viață dedicată geologiei*, volum editat de Bica Ionesi, cuvânt înainte de M. Șaromet și V. Ionesi, Iași, Editura Universității “A. I. Cuza”, 2010, p. 227–246.

După ieșirea la pensie și-a continuat activitatea ca profesor consultant, situație în care s-a ocupat intens de îndrumarea doctoranzilor, studenților de la Master și Studii Aprofundate și a tinerelor cadre didactice. Oricând, de la profesorul Liviu Ionesi, primeai un sfat, o idee, o informație bibliografică, rămânând, în același timp, un critic sever și corect.

De-a lungul timpului a luptat pentru menținerea prestigiului Secției de Geologie de la Iași, a fost un pilon de neînfrânt în momentele dificile prin care a trecut învățământul și cercetarea geologică în cadrul Universității din Iași, a sprijinit și îndrumat pe toți membrii Catedrei de geologie-paleontologie, tineri sau mai în vârstă, foștii săi studenți, ulterior colegi de catedră și colaboratori.

Caracterul echilibrat, sobru și intransigent precum și competența profesională a academicianului și profesorului Liviu Ionesi l-au făcut să fie un model pentru alți cercetători, un simbol al perseverenței în muncă, al corectitudinii și cinstei în cercetarea științifică. Pentru toți, el a reprezentat „Profesorul”.

În 26 mai 2005, în Aula Filialei Iași a Academiei Române a avut loc sărbătorirea academicianului Liviu Ionesi la împlinirea vârstei de 80 de ani. Cei prezenți la acest moment aniversar au omagiat cercetătorul de excepție, profesorul devotat, întreaga personalitate a acestuia închinată științei geologice românești. Spunea academicianul atunci, în răspunsul său: „Fiecare dintre noi avem păreri foarte bune despre ce am realizat, dar există un judecător suprem – timpul – prin sifa căruia se triază totul. După dispariția noastră, putem dăinui doar prin realizări sau vom trece în anonimat”³.

S-a stins din viață la 16 decembrie 2006, după o lungă suferință fizică.

Viața academicianului Liviu Ionesi a fost una de dăruire totală domeniului științific în care a creat și a întrunit toate trăsăturile unei personalități exemplare care a binemeritat pentru înzestrările și înfăptuirile sale.

Moștenirea științifică a academicianului Liviu Ionesi, concretizată în numeroase cărți și monografii, rapoarte geologice, tratate și sinteze, toate privind geologia României, nu a fost numai rezultatul inteligenței native, ci și al perseverenței sale, al pasiunii profesionale și a multor momente dificile prin care a trecut de-a lungul vieții sale.

³ *Răspunsul acad. Liviu Ionesi la aniversarea vârstei de 80 de ani*, în „Academica” (serie nouă), București, anul XV, nr. 40, iulie 2005, p. 38.

**BUCOVINA ȘI TRANSILVANIA
ÎN REVOLUȚIA DIN 1848 (I).
IRACLIE PORUMBESCU – CORESPONDENT
AL BUCOVINEI**

D. VATAMANIUC

**Die Bukowina und das Siebenbürgen in der Revolution von 1848 (I).
Iraclie Porumbescu – Berichterstatter für die Bukowina**

*(Zusammenfassung)**

Der Verfasser präsentiert historische Daten über die Bukowina und das Siebenbürgen während der Revolution von 1848. Die revolutionären Bewegungen fangen in Italien, im Januar 1848 an und ihnen folgten diejenigen aus Frankreich, im Februar 1848. Die Ereignisse in Frankreich fanden ein starkes Echo in den europäischen Staaten und besonders im multinationalen habsburgischen Reich. Kaiser Ferdinand I. von Habsburg sah sich gezwungen, am 25. April 1848 die Gründung einer verantwortlichen Regierung, die Presse- und Versammlungsfreiheit, die Gründung von Zivilgarden und freie Wahlen für eine Konstituante zu akzeptieren. Diese Massnahmen wurden mit grossem Interesse in der Bukowina empfangen, wo am 20. Mai 1848 eine Nationalversammlung in Czernowitz einberufen wurde. Es sollten innerhalb dieser Versammlung die „Wünsche des Landes“ festgestellt werden, als Vorbereitung für die Wahl der Mitglieder der Nationalversammlung, die am 26. Juni 1848 stattfinden sollte. Die Bukowiner drückten auch ihre Unterstützung gegenüber den moldauischen und siebenbürgischen Persönlichkeiten aus, denen Aufnahme in der Bukowina geboten wurde: M. Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, Iancu Alexandri, Alexandru Ioan Cuza, Gheorghe Sion, Anastasie Panu, Alecu Russo, Petru Cazimir, Costache Cazimir, Costache Negri, Costache Negruzzi, Grigore Cantacuzino, Constantin Rolla, Dumitru Rallet, Al. Moruzi, D. Canta, Timotei Cipariu, Grigore Mihali, Gheorghe Barițiu, Aron Pumnul. Die wichtigsten Zeugnisse der Anwesenheit der rumänischen Revolutionäre in der Bukowina stammen von Iraclie Porumbescu. Aus diesen Zeugnissen geht hervor, welche Verbindungen er mit einigen sich in Czernowitz befindenden Flüchtlingen hatte, hauptsächlich mit Vasile

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Alecsandri und Costache Negri. Die Presseberichte von Iraclie Porumbescu kennzeichnen sich durch Begabung und starke Ausdruckskraft und beziehen sich auf entscheidende Momente in der Geschichte der Bukowina. Am Ende der vorliegenden Studie wird der Brief von Iraclie Porumbescu an G. Barițiu vom 19. Januar 1850 beigelegt.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Revolution von 1848, Bukowina, Siebenbürgen, Moldau, Iraclie Porumbescu, Presseberichte, Korrespondenz.

Mișcările revoluționare încep în Italia în ianuarie 1848 și sunt urmate de cele din Franța, din februarie 1848, când Ludovic Filip este înlăturat de pe tron și se proclamă republica. Evenimentele din Franța au un ecou puternic în țările europene și, îndeosebi, în Imperiul Habsburgic, multinațional. Klemens, prinț Wenzel von Metternich (1773–1859), cancelar al Austriei (1821–1848), introduse absolutismul. În 13 martie 1848 se întrunea Dieta din Austria de Jos și o mulțime imensă invadează străzile Vienei: lucrători, studenți, intelectuali, nobili liberali. Asaltară Palatul Hofburg. Metternich, lăsat fără sprijinul lui Ferdinand I de Habsburg, împăratul Austriei (1835–1848), fuge în Anglia, iar revoluționarii ocupă, cu toată împotrivirea, Palatul său și-i dau foc¹.

Iau parte la luptele de stradă și pe baricadele din Viena Eudoxiu Hurmuzachi, venit de la Berlin și Ioan Popovici, student la Viena, originar din Suceava².

Împăratul Ferdinand I de Habsburg se vede silit, în fața acestei situații, să accepte, în 25 aprilie 1848, constituirea unui guvern responsabil, libertatea presei și a întrunirilor, organizarea de gărzi civile și alegeri libere pentru Adunarea Constituțională³.

Măsurile anunțate de Ferdinand I de Habsburg sunt întâmpinate cu interes în Bucovina. Se înființează la Cernăuți o gardă civilă, sub conducerea lui Anton Kral de la primul liceu german din Bucovina, la care se alătură și câțiva profesori. Membrii gărzii civile se deosebeau de ceilalți cetățeni ai orașului prin ținuta lor, „o tunică albastră, o pălărie calabreză, cu pene roșii” și înarmați cu „o sabie lungă și cu ciomege zdravene în mână”. Activitatea revoluționară a gărzii civile se mărginea la strigarea de lozinci amenințătoare la ferestrele demnitarilor din oraș, ca să degenereze în acte de vandalism și să fie desființată⁴.

Măsurile luate de Ferdinand I de Habsburg, în 25 aprilie 1848, sub presiunea mișcării revoluționare, sunt întâmpinate cu interes de clerul ortodox din Bucovina,

¹ Mihai Iacobescu, *Din istoria Bucovinei*, vol. I (1774–1862), *De la administrația militară la autonomia provincială*, București, Editura Academiei Române, 1993, p. 366.

² *Ibidem*, p. 372.

³ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, ediție și studiu bio-bibliografic de Stelian Neagoe, București, Editura Humanitas, 1991, p. 89.

⁴ *Ibidem*, p. 89–90.

care aprecia că venise vremea să fie scoasă și biserica de sub autoritatea exclusivistă a lui Eugenie Hacman, episcopul Bucovinei și a secretarului său, Constantin Czechowski. Se întruniră la Cernăuți, în 17 mai 1848, un număr mare de clerici (200), formară un „comitet duhovnicesc” și cerură ca alegerea episcopului să fie făcută de o adunare generală, formată din clerici și mireni, să fie demis secretarul episcopiei, iar problemele administrative și de altă natură să fie trecute în seama Consistoriului. Se propune ca episcopia Bucovinei să fie scoasă din dependența ierarhică a Patriarhiei din Carlowitz (Carlovăț). Se pune în discuție acum ca episcopia Bucovinei să fie inclusă în viitoarea Mitropolie a românilor din Imperiul Habsburgic⁵.

Eugenie Hacman, pus în fața situației revoluționare din Austria, adresează „clerului secular” al Bucovinei o scrisoare⁶. Convine să-l destituie pe secretarul său și acceptă și celelalte condiții puse de clerul din subordinea sa. Declară că numai „unirea în sânul credincioșilor” este pentru „binele obștei” și al sfintei „adevăratai bisericii noastre”.

Scrisoarea lui Eugenie Hacman este întocmită în spiritul pocăinței pentru bunele raporturi cu credincioșii. Episcopul se va folosi de autoritatea sa ierarhică și de bunele raporturi cu credincioșii. Când amenințarea revoluției va trece, va reveni la practicile sale autoritare și exclusiviste.

Ferdinand I de Habsburg face cunoscut, prin *Patenta imperială* din 17 aprilie 1848, desființarea clăcii și a dijmei, cu despăgubirea proprietarilor de către stat. Cere ca ea să fie pusă în aplicare cu ziua de 15 mai 1848 și în Galiția și, implicit, și în Bucovina. Conte Stadion, guvernatorul Galiției, rudă, după câte ne dăm seama, cu Francisc Stadion (1806–1853), ministrul de Interne al Imperiului Habsburgic, consideră că pentru punerea în aplicare a *Patentei imperiale* trebuia să fie întrebați și proprietarii din Bucovina: Mustazzia, Gafencu, Capri, Zotta, Popovici, Goian, Buchenthal, Petrovici, Costin, Vasilco, Doxachi Hurmuzachi, Louis Mikuli⁷. Sunt trecuți aici, cum se vede, nu numai proprietarii români, ci și cei germani și armeni. Amânără să dea un răspuns, lăsând ca raporturile dintre proprietari și țărani să fie reglementate de Adunare Constituantă, programată pentru 26 iunie 1848. Atitudinea proprietarilor față de dezrobirea țăranilor produse mari nemulțumiri în rândul acestora. Vom arăta mai departe și consecințele politice.

Fruntașii românilor bucovineni convocară pentru 20 mai 1848 o Adunare Națională la Cernăuți, în care să se stabilească „dorințele țării”, ca o pregătire pentru alegerile în Adunarea Constituantă din 26 iunie 1848⁸. Participă la această Adunarea Națională reprezentanți din întreaga Bucovină și cei ai tuturor claselor sociale. Eugenie Hacman reprezintă clerul, Hurmuzăcheștii, Vasilco, Goian, Zotta,

⁵ *Ibidem*, p. 90.

⁶ *Ibidem*, p. 90–92.

⁷ *Ibidem*, p. 93.

⁸ *Ibidem*, p. 93–95. Cele „12 dorințe”.

Petrovici, Mikuli, proprietarii, iar primarii din mai multe comune, țărănimea. Minoritatea germană este reprezentată de profesorul Anton Kral, cu colegii săi. După dezbaterile la care luă parte mai mulți reprezentanți ai categoriilor sociale, s-a ajuns la „programarea a 12 dorințe”. Mai multe din ele erau cu mare impact asupra viitorului Bucovinei. Se stabilește, astfel, separarea Bucovinei de Galiția ca „țară autonomă” (punctul 1), dezrobirea țăranilor, prin desființarea clăcii și a dijmei (punctul 3), desfacerea Bucovinei de dependența canonică de Patriarhia din Carlovăț și alegerea episcopului de către un congres bisericesc format din clerici și mireni (punctul 10). Se prevăd la celelalte puncte garantarea libertății religioase, revocarea măsurilor vexatorii la graniță și „dorințe” de natură economică și fiscală.

Măsurile luate de Ferdinand I de Habsburg se aplicară și în Bucovina, cum s-a văzut mai sus și se ținură în deplină libertate: „comitetul duhovnicesc” în 17 mai 1848 și Adunarea Națională în 20 mai 1848, când se stabili și programul luptei pentru revendicările naționale.

Bucovinenii priveau cu adâncă compătimire la frații lor din Moldova care trăiau într-un regim de teroare. Mihail Grigore Sturdza (1834–1849), domnitorul Moldovei, suprimă Asociația Patriotică (1846) și urmărea lichidarea revoluționarilor din 1848. Bucovinenii apelară, în spiritul Adunării Naționale de la Cernăuți, din 20 mai 1848, la Meletie Brandaburul, mitropolitul Moldovei, originar din Suceava, să stăruie, cu autoritatea sa, pentru „zdrobirea cătușelor despotismului și proclamarea libertății și în Moldova”. Îi trimit în acest sens și o *Adresă-apel*, în 28 mai/9 iunie 1848⁹.

Era o invitație pentru personalitățile din Moldova că aveau găzduire în Bucovina și puteau primi sprijin pentru „zdrobirea cătușelor despotismului”.

Îi întâlnim în Bucovina, refugiați din Moldova, pe M. Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, Iancu Alexandri, Alexandru Ioan Cuza, Gheorghe Sion, Anastasie Panu, Alecu Russo, Petru Cazimir, Costache Cazimir, Costache Negri, Costache Negruzzi, Grigore Cantacuzino, Constantin Rolla, Dumitru Rallet, Al. Moruzi, D. Canta, dar și din Transilvania: Timotei Cipariu, Grigore Mihali, Gheorghe Barițiu, Aron Pumnul.

Mărturiile cele mai importante despre prezența revoluționarilor români în Bucovina ni le-a lăsat Iraclie Porumbescu, care trăiește în mijlocul lor.

Iraclie Porumbescu își face pregătirea intelectuală în condiții vitrege și le depășește prin înzestrarea sa pentru luptă și legarea de provincia sa. Student la Lemberg în ultimele clase de liceu, cunoaște activitatea patrioților polonezi și lupta lor împotriva stăpânirii austriece. Este arestat pentru legături cu un „emisar al Regatului Poloniei în exil”. Este eliberat după ce nu se găsi, din întâmplare, și

⁹ *Ibidem*, p. 95–97. Se publică *Adresa-apel*.

figura sa între cea a colegilor săi polonezi, implicați în lupta politică pentru eliberarea patriei lor de sub stăpânirea habsburgică¹⁰.

Iraclie Porumbescu intră la Lemberg în legătură și cu Mihail Grigore Sturdza, domnul Moldovei, care-și aștepta soția în întoarcerea de la Paris. Îi însoțește în vizită, la cererea sa, la instituțiile culturale și militare. Se convinge de aversiunea domnitorului Moldovei față de mișcarea revoluționară.

Student la Institutul Teologic din Cernăuți, este remarcat de Alexandru Hurmuzachi, care nu ține seama de statutul său social, prin care nu era legat de proprietarii din Bucovina și nici de cei cu titluri nobiliare conferite de stăpânirea imperială. Va fi și cel mai apropiat colaborator al său. Se explică de ce, primindu-l pe Aron Pumnul la Institutul Teologic, la sosirea sa în refugiu în Bucovina, îl înștiințează pe Alexandru Hurmuzachi și îi face intrarea în familia Hurmuzăcheștilor, să nu mai plece din Bucovina¹¹.

Iraclie Porumbescu stabilește legături strânse cu Vasile Alecsandri, refugiat la Cernăuți, căruia îi prezintă din lucrările sale și poartă discuții cu el privind activitatea literară. Vasile Alecsandri îi propune să facă culegeri din creația populară¹². Iraclie Porumbescu urmează îndemnul său. Îi trimite lui Vasile Alecsandri culegerea sa din literatura populară – în parte sau în întregime – la Paris. Vasile Alecsandri întreprinde demersuri, la rândul său, să se reprezinte opereta lui Ciprian Porumbescu, *Crai Nou* la Teatrul Național din București, în directoratul lui I. L. Caragiale, care dură însă puțin și reprezentația nu mai are loc¹³.

Iraclie Porumbescu stabilește legături strânse și cu Costache Negri (1812–1875), refugiat la Cernăuți, împreună cu două surori ale sale, călugărițe. Locuiau în Hotelul „Paris” și Costache Negri se convinge din convorbirile pe care le poartă cu Iraclie Porumbescu că putea fi om de încredere să aducă la îndeplinire sarcini politice de mare răspundere și primejdii.

Episcopul Iustin Crivăț, numit și Iustin de Edessis, se face vinovat de activitatea sa împotriva regimului despotice al lui Mihail D. Sturdza, domnul

¹⁰ Iraclie Porumbescu, *Numele meu străin – fatal*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LIII, nr. 192, 26 august/7 septembrie 1890, p. 1–4. Tipărită în volum, *Scrierile lui Iraclie Porumbescu. Adunate și însoțite de o schiță biografică de Leonida Bodnărescu*, Partea I, Cernăuți, Societatea Tipografică Bucovineană, Editura lui L. Bodnărescu, 1898, p. 136–145.

¹¹ Idem, *Cum a venit Pumnul în Bucovina*, în „Gazeta Transilvaniei”, anul LI, nr. 167, 30 iulie/11 august 1888, p. 2–3; nr. 168, 31 iulie/11 august 1888, p. 2–3. Se tipărește în volum, *Scrierile lui Iraclie Porumbescu*, p. 115–119.

¹² Mihai Cărăușu, Mihai Zugrav, *Colecțiune de proverbe și zicători a lui Iraclie Porumbescu*, în „Mitropolia Moldovei și Sucevei”, anul XLIX, nr. 7–8, iulie–august 1973, p. 503–512; Nicolae Cârlan, Eugen Dimitriu, *Colecțiune de proverbe și zicători a lui Iraclie Porumbescu*, în „Suceava». Anuarul Muzeului Județean”, Suceava, anul X, 1993, p. 179–195. Manuscrisul se păstrează la Biblioteca „S. Fl. Marian” din Suceava, cota 134; Leca Morariu, *Vasile Alecsandri către Iraclie Porumbescu*, în „Făt-Frumos”, anul III, nr. 5, septembrie–octombrie 1928, p. 134–135.

¹³ Ioan Massoff, *Teatrul românesc. Privire istorică*, vol. III, *Teatrul din București în perioada 1877–1901*, [București], Editura pentru Literatură, 1969, p. 226–254.

Moldovei. Merge foarte departe în activitatea sa și ține o rugăciune compusă de el la o sărbătoare religioasă la Mănăstirea Neamțului, de față cu o mare mulțime de pelerini, în care cere alungarea domnitorului de pe tronul Moldovei. Mihail D. Sturdza acordă o mare recompensă pentru prinderea și arestarea lui. Episcopul se adresează printr-o scrisoare lui Costache Negri, în refugiu la Cernăuți, cum am arătat mai sus, să-i înlesnească trecerea din Moldova în Bucovina. Îi indică și „cerdacul”, postul de graniță pe unde s-ar putea face trecerea. Costache Negri îi încredințează această sarcină omului său de încredere.

Iraclie Porumbescu prezintă în evocarea sa *Un episod din 1848*, pe care o publică în 1890, modul cum își îndeplini sarcina pe care i-o încredințează Costache Negri. Trimite evocarea sa lui Leonida Bodnărescu, care o tipărește în ediția sa, *Scrierile lui Iraclie Porumbescu*, apărută la Cernăuți în 1898¹⁴.

Teodor Balan apreciază în studiul său *Activitatea refugiaților moldoveni în Bucovina în 1848*, pe care îl tipărește la Sibiu, în refugiu, în 1944, că Iraclie Porumbescu, în prezentarea episcopului de la Roman în Bucovina „ne servește știri fantastice”¹⁵.

Leca Morariu demonstrează veridicitatea informațiilor lui Iraclie Porumbescu în comentariul său, publicat în revista „Candela”, în 1945¹⁶.

Iraclie Porumbescu ne-a lăsat, cum am arătat mai sus, cele mai importante mărturii despre prezența revoluționarilor din 1848 la Cernăuți. Luăm cunoștință din aceste mărturii și despre legăturile sale aparte cu unii dintre cei prezenți la Cernăuți și în, primul rând, cu Vasile Alecsandri și cu Costache Negri, informații pe care le găsim numai aici. Reține atenția înzestrarea evocatoare a lui Iraclie Porumbescu în prezentarea situației din momentele de răscruce din istoria Bucovinei.

Statutul electoral pentru Adunarea Constituantă din Imperiul Habsburgic atribui Bucovinei opt mandate: două pentru Cernăuți (unul pentru oraș și altul pentru județ) și câte un mandat pentru județele Suceava, Rădăuți Câmpulung Moldovenesc, Sadagura, Coțmani și Câmpulung pe Ceremuș¹⁷. Cunoaștem comisiile electorale pentru fiecare județ și pentru orașul Cernăuți. Sunt formate de un reprezentant al „suveranului” și ai dregătoriilor locale. Comisia electorală a orașului Cernăuți era formată din Iacob Miculi (președinte), Gheorghe Isăcescu, Karl Kretz, Gheorghe Hurmuzachi, Anton Miculi, Hersch Juster, Wenzel

¹⁴ Iraclie Porumbescu, *Un episod din 1848*, în „Unirea” anul III, nr. 282, 25 mai 1888, p. 2–3; „Gazeta Transilvaniei”, [anul LI], nr. 161, 23 iulie/4 august 1888, p. 2–3, nr. 162, 24 iulie/6 august 1888, p. 1–3; *Scrierile lui Iraclie Porumbescu*, p. 197–103.

¹⁵ Teodor Balan, *Activitatea refugiaților români în Bucovina în 1848*, Sibiu, Tipografia Krafft și Drotteff S. A., 1944, p. 6.

¹⁶ Leca Morariu, *Din 1848*, în „Candela”, anul LV–LVI, 1944–1945, p. 25–35. Ofițerul care îi însoțește pe „domni” dincolo de graniță, în Moldova, nu era „ofițerul Filipescu”, cum susține Leca Morariu, ci ofițerul de la postul de graniță.

¹⁷ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 99.

Schaulawi și Alois von Alth¹⁸. Dacă în această comisie figurează o personalitate a vieții culturale din Bucovina, Gheorghe Hurmuzachi, nu același lucru se întâmplă în comisiile electorale din alte județe. Comisia electorală pentru județul Rădăuți era formată din baronul Ludwig von Kannre, comisar imperial, Georg Piotrowschi, președinte, iar ca membri: Iohann Mrazek, Georg Kischer, Johann Miskolczy, Isak Hart, Ignatz Buczacki¹⁹.

Alegerile pentru Adunarea Constituantă încep în 13 iunie 1848 și se termină pe 20 iunie 1848. Românii intră în alegerile parlamentare cu programul Adunării Naționale din Cernăuți, din 20 mai 1848, în cele „12 dorințe”. Acestui program i se vor aduce completări, la fiecare punct, în cursul dezbaterilor, și vor forma *Petiția Țării*, cel mai important document elaborat în Bucovina în timpul Revoluției din 1848.

Comisiile pentru Adunarea Constituantă se formează, cum am arătat mai sus, din reprezentanții autorității austriece locale și sub supravegherea delegatului „împăratului”. Știură să lucreze și alegerile se soldară cu rezultate neașteptate pentru conducătorii românilor din Bucovina. Nu se alege niciunul din proprietarii din Bucovina, care amână să dea un răspuns la *Patenta imperială* din 17 aprilie 1848 privind reglementarea raporturilor dintre țărănime și proprietari.

Cunoaștem numele și numărul candidaților, precum și al alegătorilor pentru fiecare județ și numărul de voturi obținut de fiecare dintre cei aleși pentru Adunarea Constituantă²⁰.

Se alege din sânul intelectualilor un singur candidat, Anton Kral, profesorul de la Liceul German din Cernăuți, conducătorul, cum știm, al Gărzii civile.

Se alege, în schimb, șapte țărani, dintre care numai doi știutori de carte, iar ceilalți cinci, majoritatea analfabeți. Cei doi știutori de carte erau Mihai Bodnar-Bodnărescu, deputat pentru județul Rădăuți, și Miron Ciupercovici, deputat pentru județul Câmpulung Moldovenesc. Între cei cinci țărani figurează și Lukian Cobeliță din Plosca, comună ruteană, care făcea agitație pentru rămânerea Bucovinei la Galiția.

Ferdinand I de Habsburg deschide lucrările Adunării Constituante pentru pregătirea *Constituției pentru Împărăția Austriei* la Viena, în 26 iunie 1848, dar, sub amenințarea noilor acțiuni revoluționare, se mută la Olmütz, în Moravia. Părăsește Viena și Parlamentul și își alege noul sediu la Kremsier, în apropiere de noua reședință imperială.

Lucrările Parlamentului în pregătirea *Constituției pentru Împărăția Austriei*, începute la Viena în iunie 1848, se continuă la Kremsier, în apropierea reședinței imperiale provizorii, din octombrie 1848 până în martie 1849.

¹⁸ Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 384.

¹⁹ *Ibidem*, p. 383.

²⁰ *Ibidem*, p. 384–385.

Mihai Bodnar-Bodnărescu, deputatul județului Rădăuți, cere desființarea prestațiilor din partea țărănimii, fără nicio despăgubire din partea ei. Deputații se pronunță, inițial, ca aceasta să fie preluată de către stat, ca apoi să revină. Mihai Bodnar cere separarea Bucovinei de Galiția și este combătut de Lukian Cobeliță, deputatul huțulilor, ca să rămână, în continuare, la Galiția²¹. Deputații români și, îndeosebi, Miron Ciupercă-Ciupercovici, apelează la sprijinul populației pentru întocmirea de petiții și memorii cu mii de semnături pe care le prezintă Parlamentului din Kremsier. Asupra activității deputaților Mihai Bodnar, Miron Ciupercă și Anton Kral avem și o prezentare pe documente²².

Problema principală în petițiile și memoriile prezentate în Parlamentul de la Kremsier o constituie separarea Bucovinei de Galiția. Mihai Bodnar aprecia că aceasta era „o condiție *sine qua non* pentru apărarea, dezvoltarea și onoarea ființei naționale a românilor”²³.

Hurmuzăcheștii sunt scoși din viața politică prin nealegerea în Adunarea Constituantă, când se elabora *Constituția pentru Împărăția Austriei*. Țin o reuniune de familie la Cernauca, moșia lor de lângă Cernăuți și hotărăsc să scoată un ziar, să se audă și cuvântul lor.

„Bucovina”, cu subtitlul „Gazeta românească pentru politică, religie și literatură”, apare la Cernăuți, cu începere de luni, 4/16 octombrie 1848 și până miercuri 20 septembrie/2 octombrie 1850²⁴. Sunt necesare câteva observații prealabile. „Bucovina” se înfățișează ca o publicație în format 27x42 cm, ceva mai mic decât formatul ziarelor obișnuite, cu text bilingv, român-german; textul rămas în stânga paginii, cu litere chirilice și datat după calendarul vechi; textul german în partea dreaptă a paginii cu litere latine și datat după calendarul nou; paginația este continuă pentru tot anul editorial. Mai multe numere au și *Supliment*, inclus în paginația din numărul respectiv. Suplimentul nu este destinat scrierilor literare, cum s-ar putea crede, ci lucrărilor cu caracter informativ. Literaturii i se rezervă *Feuiletonul* din a doua parte a paginii, jos, cu care se încheie fiecare număr. În caseta editorială se înregistrează, cu primul număr, din 4/16 octombrie 1848, pentru tot anul, „Herausgegeben und gedruckt von Iohann Ekhardt und Sohn”. După suspendarea apariției ziarului, din ianuarie–februarie 1849, când își reia apariția, cu nr. 1 din 14/26 februarie 1849, se precizează: „Redacția Giorgi și Alexandru Hurmuzachi. Tipografia Ioan Ekhardt și fiu”. Gheorghe Hurmuzachi se retrage cu numărul 34 din 14/26 octombrie 1849. Se arată: „Redactor responsabil Alexandru Hurmuzachi. Tipografia Ioan Ekhardt și fiu” și pentru tot anul 1850.

²¹ Teodor Balan, *Lukian Kobelitza. Ein Beitrag zur Kenntnis des politischer Ereignisse der Jahre 1848 und 1849 in der Bukowina*, Cernăuți, Druck „Eminescu”, 1926.

²² Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 388–394.

²³ *Ibidem*, p. 400.

²⁴ „Bucovina”, [anul I], nr. 1, 4/16 octombrie 1848; nr. 60, 20 septembrie/2 octombrie 1850.

„Bucovina” își inaugurează activitatea luni, 4/16 octombrie 1848, cu un editorial programatic, *Cernăuți, 3 octobri*, pregătit de Gheorghe Hurmuzachi și semnat cu inițialele G.H.²⁵. Editorialul programatic se deschide cu o prezentare generală a Revoluției din 1848, realitate istorică, spre a nu oferi Curții imperiale pretexte să oprească apariția ziarului, realitate istorică pe care nu o pot evita statele europene. Nu o poate evita nici Imperiul Habsburgic, stat multinațional. O „lovire magică – adică Revoluția din 1848, arată Gheorghe Hurmuzachi – a sfărmat lanțurile spiritului” și „inimile popoarelor”, pe care „un îndelungat despotism le amorțise”, se deșteaptă din „politica lor de letargie” și „aleargă înaintea noului secol” spre realizarea „împărăției libertății și dreptății”.

Curtea imperială putea descifra și dintr-o asemenea prezentare elogiul Revoluției din 1848. Atenția sa era, însă, îndreptată spre lucrările Adunării Constituante, unde se pregătea noul act legislativ al imperiului, *Constituție pentru Împărăția Austriei*.

Bucovina nu se putea sustrage mersului evenimentelor istorice. Aici Gheorghe Hurmuzachi spune lucrurilor pe nume. Curtea imperială trata Bucovina, provincia din marginea imperiului, ca o „mașteră”, cu alte cuvinte ca o mamă vitregă și o ținea în „cătușe” de o „birocrăție obraznică sau incapabilă”. De aici și așteptările Bucovinei erau mai mari în noua epocă istorică decât în celelalte provincii ale Imperiului Habsburgic.

„Bucovina” va fi în această situație – arată Gheorghe Hurmuzachi – „defensorul”, adică apărătorul, intereselor „naționale, intelectuale și materiale” și va combate „fără cruțare orice abatere de la aceste principii”.

Problema cea mai importantă în acest editorial programatic o constituie declarația publică în acest moment istoric, după aproape un secol de la anexarea Țării de Sus a Moldovei, pe care avea să o numească Bucovina, că ea aparținea spațiului geografic și spiritual al poporului român. Gheorghe Hurmuzachi făcea această declarație publică într-un moment când mai multe provincii românești se aflau sub stăpânirea imperiilor vecine. Anticipa, în viziunea sa, ștergerea granițelor politice între provinciile românești, cum avea să se întâmple în 1918.

Din editorialul programatic aflăm că „Bucovina” avea un cerc larg de colaboratori, că va acorda atenție lucrărilor din toate provinciile românești și va fi „o oglindă a activității românilor”. Gheorghe Hurmuzachi mai preciza în finalul editorialului programatic că va da în germană numai lucrări de „un interes mai general”, ca să fie îmbrățișate și de publicul german.

„Bucovina” sub conducerea lui Gheorghe și Alexandru Hurmuzachi, redactori răspunzători, și Iraclie Porumbescu, secretar de redacție, intră în lupta

²⁵ Idem, [anul I], nr. 1, 4/16 octombrie 1850, p. 1–3.

pentru recunoașterea drepturilor românilor din provincia lor chiar din numărul 3, din 22 octombrie/3 noiembrie 1848²⁶.

Deschide numărul cu editorialul *Viitorul Bucovinei*, în care arată care puteau fi situațiile privind această problemă. „*Are să fie provincie deosebită – se subliniază în editorial – precum ea este cunoscută prin mai multe patente și hotărâri împărătești care se repetază până în timpurile cele mai noue; are ea ca provincie deosebită să fie îndeosebi organizată și administrată cu de aproape privire a împrejurărilor ce-i sunt cu totul proprii? Sau are ea să fie întrupată [integrată] în altă provincie a Monarhiei și care anume și are ea a fi unită cu aceasta pentru veci?*” Problema care se pune privește, cum se vede, separarea Bucovinei de Galiția.

„Bucovina” publică, în continuare, în același număr, *Convenția* în 4 capitole, încheiată la Constantinopol, în 7 mai 1775, între Imperiul Habsburgic și Imperiul Otoman privind anexarea Țării de Sus a Moldovei²⁷. În capitolul I se justifică anexarea Țării de Sus pentru o legătură necesară între Transilvania și Galiția, mai vechile provincii imperiale. În capitolul II se prevedea că Imperiul Habsburgic nu va ridica cetăți în provincia anexată. În capitolul III se propun măsuri pentru paza graniței între Imperiul Habsburgic, Muntenia și Moldova. În capitolul IV se discută despre situația „târgușorului Orșova”, așezat pe malul Dunării.

Importantă este și motivarea pentru care „Bucovina” publică acest document. „Originalul acestui document – ține să precizeze «Bucovina» – se află în cancelaria secretă a Curții din Viena și s-au împărțit în copii prezidiului Galiției (Gal. Landes Praesidium) prin decret al Cancelariei Curții în 13 fevr. nou”.

„Bucovina” face cunoscut documentul secret prin care anexarea Țării de Sus a Moldovei s-a făcut prin șantaj.

„Bucovina” vine cu al doilea editorial, *Petiția Bucovinei*, în 3/15 decembrie 1848²⁸. De aici aflăm că acest document, numit *Petiția Țării*, este întocmit după Adunarea Națională ținută la Cernăuți, în 20 mai 1848. Se urmează ordinea celor „12 dorințe” (puncte), completări din dezbaterile ulterioare. *Petiția Țării* venea la punctul 1 cu argumente istorice decisive privind separarea Bucovinei de Galiția. Împăratul Leopold II dă o *Patentă imperială*, în 10 septembrie 1870, în care hotăra situația Bucovinei. Se reproduce textul din acea *Patentă imperială*: „Bucovina purure subț acest nume să fie privită și tractată [tratată] ca o provincie de sine stătătoare și cu deosebite stataturi [reprezentări]”.

Trecând la punctul 2 din programul Adunării Naționale, unde se enunță „conservarea naționalității române” și „crearea de școli naționale”, *Petiția Țării*

²⁶ Idem, nr. 3, 22 octombrie/3 noiembrie 1848, p. 25. Sublinierea în text.

²⁷ *Ibidem*, p. 25–27.

²⁸ Idem, nr. 9, 3/15 decembrie 1848, p. 67–70.

lărgeste aria de competență a acestor enunțuri programatice. Solicită înființarea de școli populare, prin care se înțelege pentru satele din Bucovina și înființarea unei Catedre pentru limba și literatura română, încadrarea în instituțiile de stat cu personal care știa deplin limba română, „dregătoriile” provinciale să primească corespondența în română și să răspundă tot așa. La punctele următoare solicitările sunt formulate în același context: posibilitatea ca românii să ocupe funcții în administrația de stat, politică și judecătorească (punctul 3), înființarea unui Institut de credit pentru proprietarii de pământuri și pentru țărănime (punctul 4), regularea situației țăranilor în baza cadastrului, cu termen de finalizare anul 1821 (punctul 5), egalitatea tuturor confesiunilor religioase și politice, cu desființarea tuturor serviciilor și restricțiilor prin deosebirea religioasă (punctul 6), schimbarea legilor de protecție împotriva ciumei, introduse în 1836, care împiedicau comerțul și relațiile cu Moldova (punctul 7), să se șteargă controalele de vamă și să stabilească alte reglementări la graniță (punctul 8), să se micșoreze prețul sării, care apăsa pe cei săraci și împiedica activitatea economică (punctul 9). La celelalte trei puncte se prevedeau solicitări privind alegerea episcopului și administrarea averilor bisericești.

Petiția Țării reprezenta în acel moment istoric cel mai cuprinzător document privind revendicările românilor din Bucovina. Era acoperit și cu un număr mare de semnături. „Bucovina” era încredințată că prin sancționarea de către împărat a acestui document se înlăturau „haoticile împrejurări din situația de față”.

Petiția Țării este prezentată împăratului Ferdinand I de Habsburg în iunie 1848, după ținerea Adunării Naționale de la Cernăuți, din mai 1848, care o predă Parlamentului din Kremsier pentru a o introduce pe ordinea de zi a dezbaterilor în elaborarea *Constituției pentru Împărăția Austriei*. Documentul intra ca și petițiile și memoriile deputaților români din Parlamentul de la Kremsier pe căile întortocheate ale administrației imperiale.

Ferdinand I de Habsburg vine la conducerea Imperiului Habsburgic în 1835 și rămâne în fruntea sa până în 2 decembrie 1848. Istoricii austrieci îl prezintă în termeni nu tocmai favorabili. „Împăratul Ferdinand I de Habsburg fuse deja depășit în vremurile pașnice de sarcinile sale – arată Erich Zöllner –, cu atât mai puțin s-a dovedit el la înălțimea obligațiilor sale imperiale în situațiile critice condiționate de revoluție²⁹. Erich Zöllner vorbea în numele conducerii imperiale.

Ferdinand I de Habsburg patronează, prin măsurile sale legislative, cea mai importantă realizare constituțională din istoria popoarelor din Imperiul Habsburgic³⁰.

²⁹ Erich Zöllner, *Istoria Austriei de la începuturi până în prezent*, ediția a VIII-a, vol. I, traducere de Adolf Armbruster, București, Editura Enciclopedică, 1997, p. 441.

³⁰ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 69. Împăratul Ferdinand I de Habsburg îl numește pe Eugenie Hacman, student la Viena, în 8 mai 1835, meditator pentru limba română. Este primul împărat, și

Ferdinand I de Habsburg este constrâns să demisioneze de la conducerea Imperiului Habsburgic în valurile revoluției³¹. O lasă lui Carol Franz, fratele său, care nu poate sta în fruntea sa în valurile revoluției decât câteva zile și o trece fiului său, Francisc Iosif I (1848–1916), care o preia în valurile revoluției, în 3 decembrie 1848, din „grația lui Dumnezeu”, când abia împlinise 18 ani. Se naște la Schönbrunn, în 18 august 1830.

Parlamentul de la Kremsier își încheie lucrările la pregătirea *Constituției pentru Împărăția Austriei* în martie 1849 și o trimite lui Francisc Iosif spre promulgare. Împăratul refuză să facă acest lucru. Avea dreptate. *Constituție pentru Împărăția Austriei* era opera lui Ferdinand I de Habsburg, predecesorul său și se realizează în afara prerogativelor sale imperiale. O sancționează, silit de miniștrii săi, în 4 martie 1849³².

Se înșiră numele „țărilor” în fruntea cărora era destinat să stea „din grația lui Dumnezeu”: „Împărat al Austriei, Rege de Ungaria și Boemia, de Lombardia și Veneția, de Dalmația, Croația, Slavonia, Galiția, Lodomeria și Iliria, Arhiduce de Austria, Duce de Lotaringia, Salisburg, Stiria, Karintia, Karmolia, Silezia de Sus, Silezia de Jos, Mare duce de Transilvania, Conte de Moravia, Conte principe de Habsburg și Tirol etc., etc.”³³.

Francisc Iosif prelua la venirea la conducerea Imperiului Habsburgic cea mai mare extindere teritorială din istoria sa multiseculară. Va pierde în lunga sa domnie cea mai mare parte a acestor „țări”, nominalizate în *Constituție pentru Împărăția Austriei*, care vor forma state naționale.

După prezentarea extinderii geografice a Imperiului Habsburgic, cu încheierea „etc., etc.”, spre a sublinia că ea nu era completă, Francisc Iosif arată că noua organizare a Imperiului Habsburgic în regate și ducate, stabilită în *Constituție pentru Împărăția Austriei*, nu-i aparținea, ci venea din partea Consiliului Ministerial, căruia îi revenea și obligația să garanteze libertățile cetățenești. Tot Consiliul Ministerial stabilea, în 12 puncte, și principiile după care se va călăuzi în îndeplinirea sarcinilor ce și le asuma. Deci, în noua împărăție a Imperiului Habsburgic, în baza prevederilor din *Constituție pentru Împărăția Austriei*, figurează între mai multe ducate și Ducatul Bucovina.

după câte știm și singurul, care-și angajează meditator pentru limba română. Împăratul a fost mulțumit de prestațiile meditatorului său și îl numește episcop al Bucovinei.

³¹ Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 389.

³² Erich Zöllner, *op. cit.*, p. 494. Dieta imperială de la Kremsier își depășise termenul de funcționare și Francisc Iosif o dizolvă în 7 martie 1849 cu ajutorul armatei.

³³ „Bucovina”, [anul II], nr. 4, 4/16 martie 1849, p. 21–22. Se publică *Constituție pentru Împărăția Austriei*, p. 22–30; *Festivitatea de la Cernăuți*, p. 30 (text român și german).

Francisc Iosif alături de cele 12 puncte încă unul, al 13-lea, în care stabilea că măsurile luate de miniștrii săi erau provizorii până la „înființarea legilor organice”.

Regatele și ducatele pregătesc constituțiile lor și instituie guverne provinciale, cum se procedează și în Ducatul Bucovina.

Constituție pentru Împărăția Austriei stabilește noua organizare a Imperiului Habsburgic în XVI capitole: *Despre imperiu* (I), *Despre împăratul* (II), *Despre dreptul cetățenesc al imperiului* (III), *Despre comună* (IV), *Despre interesele țării, adică obiectele dietelor provinciale* (V), *Despre interesele imperiului, adică obiectele Parlamentului* (VI), *Despre puterea legislativă* (VII), *Despre Parlament* (VIII), *Despre constituțiile și dietele provinciale* (IX), *Despre puterea executivă* (X), *Despre consiliul imperiului* (XI), *Despre puterea judecătorească* (XII), *Despre judecătoria imperiului* (XIII), *Despre finanțele imperiului* (XIV), *Despre puterea armată* (XV), *Hotărâri universale* (XVI). Se stabilește în fiecare capitol, prin paragrafe, și aria competențelor. Ducatul Bucovina figurează în capitolul I, după arhiducatul Cracovia și înainte de ducatele Dalmația, Croația și Slavonia. Se stabilea în capitolul IX, în paragrafele 70–81, aria de competențe în constituțiile și dietele provinciale. Aici ar fi trebuit să figureze și Ducatul Bucovina. „Toate celelalte țări ale Coroanei – se arată aici în paragraful 77 – capătă constituții provinciale proprii”, iar în paragraful 78 se precizează că în constituirea dietelor provinciale se va urma respectarea intereselor tuturor provinciilor. *Constituție pentru Împărăția Austriei* nu înscrie explicit niciuna dintre revendicările românilor din *Petiția Țării*, însă favoriza, prin prevederile din paragrafele amintite mai sus, propaganda ruteană pentru rămânerea Bucovinei la Galiția sau măcar împărțirea ei.

„Bucovina” publică odată cu promulgarea *Constituției pentru Împărăția Austriei* și o informare privind festivitatea de la Cernăuți în cinstea acestui eveniment istoric. Publică, tot după promulgarea *Constituției pentru Împărăția Austriei*, o dare de seamă privind audiența specială a delegației românilor din Transilvania, Ungaria, Banat și Bucovina la Olmütz, condusă de Andrei Șaguna, să aducă omagiu lui Francisc Iosif pentru promulgarea *Constituției pentru Împărăția Austriei*³⁴. O face peste voia sa, cum am arătat mai sus, obligat de către miniștrii săi. Împăratul condamnă în răspunsul său „partida criminală” care a provocat războiul civil în Transilvania și îl continua. Asigură delegația română că îi va da pentru omagiile sale, în curând, „un răspuns îndestulatoriu”. Împăratul îl dă, la care nu se așteptau românii, nici celelalte popoare din imperiu. Abrogă *Constituție pentru Împărăția Austriei* în 31 decembrie 1851, face un cadou, de Anul Nou, claselor stăpânitoare din imperiu, anulează cuceririle Revoluției din 1848 și introduce neoabsolutismul în locul regimului constituțional.

³⁴ Idem, nr. 3, 25 februarie/9 martie 1849, p. 13–16. Text român și german.

„Bucovina” publică, în 15/25 aprilie 1849, raportul lui Anton Kral, cu comentarii, deputatul orașului Cernăuți în Parlamentul de la Kremsier, deputatul cu cea mai bună pregătire intelectuală și politică, care arată că deputații români, cu excepția lui Mihai Bodnar și Miron Ciupercă, s-au situat în debaterile Parlamentului, cu orientări contradictorii, împotriva intereselor Bucovinei. Raportul *Către onorabilii alegători ai capitalei Ducatului Bucovina* este datat „Cernăuți, în april 1849” și semnat „Anton Kral, fostul deputat al capitalei Cernăuți”³⁵.

Camera Deputaților din Ungaria se întrunește la Debrețin (Debreczen) în 14 aprilie 1849, la o lună după sancționarea *Constituției pentru Împărăția Austriei* și legitimează un act istoric: detronarea dinastiei Habsburgilor și alegerea lui Lajos Kossuth (1802–1894) guvernator³⁶. Curtea din Viena cere sprijinul Imperiului Țarist pentru restabilirea autorității sale în Transilvania. Armata țaristă intră în Transilvania din Moldova și din Bucovina, sub comanda prințului general-mareșal Ivan Fiodorovici Paskievici (1782–1856), cunoscut și prin înăbușirea răscoalei poloneze din 1830–1831, să scoată din luptă armata revoluționară maghiară sub comanda generalului polonez Josef Bem (1795–1850). După mai multe confruntări, cu rezultate schimbătoare, armata țaristă obține o victorie importantă la Sighișoara–Albești (31 iulie 1849). Cade în luptă și poetul revoluționar maghiar Petőfi Sándor. Josef Bem izbutește să obțină o victorie la Ocna Sibiului (5 august 1849) și ocupă Sibiul pentru scurtă vreme.

Se formează în Transilvania două centre revoluționare: în Munții Apuseni, sub conducerea lui Avram Iancu și în partea de câmpie, sub conducerea lui Josef Bem. Demersurile lui Nicolae Bălcescu pe lângă cele două regiuni revoluționare nu se soldară cu rezultatele sperate. Armata revoluționară capitulează în fața celei țariste la Șiria, Arad (13 august 1849). Kossuth și ceva mai târziu și Bem se refugiază pe teritoriul de sub suzeranitatea otomană³⁷.

Existau în Imperiul Habsburgic înainte de Revoluția din 1848–1849 numai două publicații românești: „Gazeta Transilvaniei”, ziar politic și „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, revistă literară, fondate amândouă de G. Barițiu, la Brașov, în 1838. Se întemeie la Blaj „Organul luminării”, cu specificarea „gazetă bisericească, politică și literară”, sub conducerea lui Timotei Cipariu, săptămânal, care apare între 4 ianuarie 1847 și 28 aprilie 1848 și 12 mai – 29 septembrie 1848.

³⁵ Idem, nr. 10, 15/27 aprilie 1849, p. 51–53. Text român și german.

³⁶ Victor Chereșteșiu, Cornelia Bodea, Bujor Surdu, Camil Mureșan, Constantin Nuțu, Acațiu Egyed, Vasile Curticăpeanu, *Din istoria Transilvaniei*, vol. II, [București], Editura Academiei Republicii Populare Române, [1961], p. 114–132; Dan Berindei (coordonator), *Istoria României*, vol. VII, tom I, *Constituirea României moderne (1821–1878)*, București, Editura Enciclopedică, 2013, p. 423–425.

³⁷ *Din istoria Transilvaniei*, p. 129–142.

Introduce alfabetul latin și are preocupări predominant filologice. Se întemeiază de Hurmuzăchești, la Cernăuți, „Bucovina”, cum am arătat mai sus, publicație româno-germană de „politică, religie și literatură”, care începe să apară din 20 septembrie/4 octombrie 1848. Publicațiile lui G. Barițiu și ale Hurmuzăcheștilor apar pentru câteva perioade în paralel, fiind momente de glorie în istoria presei românești din Imperiul Habsburgic.

G. Barițiu face din „Gazeta Transilvaniei”, ziar politic, un „jurnal” al evenimentelor din 1848–1849 în Transilvania și Bucovina, dar și din Muntenia și Moldova, cu reproduceri de comentarii din presa din Austria. Nu avem, în acei ani, o publicația asemănătoare în presa românească.

G. Barițiu se situează în activitatea sa publicistică de partea stăpânirii imperiale și îi prezintă pe revoluționarii unguri „rebeli”. „Gazeta Transilvaniei” și „Foaie pentru minte, inimă și literatură” sunt suspendate în martie 1849.

G. Barițiu avea motive să fie îngrijorat de măsurile care se vor lua împotriva sa. Trece Carpații și se stabilește la Câmpina. Muntenia și Moldova se aflau sub ocupație rusească. Este arestat, ținut în închisoarea de la Ploiești și, fiind cetățean al Imperiului Habsburgic, este dus sub escortă de un cazac și predat autorităților militare austriece din Cernăuți, cu recomandarea că era „om periculos”. Autoritățile militare cernăuțene „îl leagă în fiare”, să nu tulbure ordinea din imperiu și îl depun în închisoarea militară (Garnisonarrest), cu făcătorii de rele, dezertorii din armată și vagabonzii. Hurmuzăcheștii întreprind demersuri să fie eliberat din închisoare. Gheorghe Hurmuzachi depune cautiune averea și persoana sa, care nu sunt suficiente pentru autoritățile austriece. Un corespondent din Cernăuți, probabil din cercul Hurmuzăcheștilor, publică în ziarul „Ostdeutsche Post” din Viena o corespondență în care denunța tratamentul care i se aplica lui G. Barițiu de către autoritățile austriece cernăuțene.

Alexander von Bach, ministrul de Interne, ia cunoștință de corespondență și dă dispoziții ca G. Barițiu, „cetățeanul din Ardeal”, să fie eliberat din închisoare. Nu avea voie să părăsească Cernăuții fără aprobarea autorităților, trebuia să se prezinte în fața lor de câte ori i se cerea și să aibă bună purtare³⁸.

G. Barițiu stă în închisoarea din Cernăuți între 18 și 30 iulie 1849 și rămâne în Bucovina până în octombrie 1849. Se bucură în timpul acestei lungi șederi în Bucovina de ospitalitatea proverbială a lui Doxaki (Eudoxiu) Hurmuzachi (1782–1857), seniorul de la Cernaucă. Acum îl cunoaște și Iraclie Porumbescu pe G. Barițiu, pentru care avea o veche admirație încă înainte de Revoluția din 1848–1849. Secretarul de redacție la ziarul „Bucovina” i-a făcut propunerea lui G. Barițiu să colaboreze. Propunerea îl va fi bucurat pe G. Barițiu, ținând seama că publicistica era pentru el activitatea preferabilă. Articolele nu se semnavă, în

³⁸ Teodor Balan, *Frații Georgie și Alexandru Hurmuzachi și ziarul „Bucovina”. Un capitol din istoria politică a Bucovinei din anii 1848–1850*, Cernăuți, Societatea Tipografică Bucovineană, 1924, p. 26–29. Capitolul *Cazul Barițiu*.

afară de unele editoriale și ar trebui întreprinse cercetări cu privire la colaborarea sa. S-ar putea să avem surprize.

Felix Schwarzenberg (1800–1852), prințul, primul semnatar al *Constituției pentru Împărăția Austriei* între cei opt miniștri, numește guvernator civil și militar în Marele Principat al Transilvaniei și guvernator civil în Ducatul Bucovina să pună în aplicare prevederile din *Constituție pentru Împărăția Austriei*, din 4 martie 1849 și legile care îi urmară.

Guvernator civil și militar al Marelui Principat al Transilvaniei îl numește pe Ludwig baron de Wohlgemuth (1788–1851), cu începere din iulie 1849 să aplice în spiritul disciplinei militare și al gradului său de general prevederile din *Constituție pentru Împărăția Austriei* din 4 martie 1849 și a legilor care îi urmează. Împarte Marele Principat al Transilvaniei în districte, cu comisii districtuale și comandanți militari în fruntea lor. Desființează „orice comitet național sau politic, nici urmă să nu-i rămână”³⁹. Avea în vedere hotărârea deputaților unguri, din 14 aprilie 1849, prin care îi detronează pe Habsburgi și îl proclamă pe Lajos Kossuth guvernator al Ungariei.

Guvernatorul civil și militar este atacat violent pentru politica sa de către aristocrația săsească și ungurească și denunțat că se comportă ca un „walachischer Tribun” – „tribun valah”⁴⁰. Acuzații de o asemenea gravitate nu se putea să rămână fără urmări.

Felix Schwarzenburg îl numește guvernator civil în Ducatul Bucovina pe Eduard Bach, frate cu Alexandru Bach, primul ministru în guvernul imperial⁴¹. Eduard Bach face cunoscut, printr-o *Încunoștiințare*, publicată și în „Bucovina”, în 18/30 martie 1849, că a fost numit la conducerea Ducatului Bucovina, „Țară a Coroanei”, și că va informa asupra măsurilor pe care le va lua guvernul imperial, dar și guvernul de la Lemberg. Datează *Încunoștiințarea* „Cernăuți, 23 mart 1849” și o semnează „Eduard Bach k.k. Consilieriu de guvern și șef politic”⁴².

Eduard Bach reprezenta „o încarnare a reacțiunii” și, în loc să aplice prevederile din *Constituție pentru Împărăția Austriei*, se pregătea să ia puterea⁴³. Felix Schwarzenberg îl înlocuiește cu Adalbert Henniger (1849–1852), care nu mai apucă să pună în aplicare sarcinile predecesorului său⁴⁴.

Ludwig baron de Wohlgemuth avea pentru comunicarea dispozițiilor sale presa săsească și cea ungurească și nicio publicație pentru români, populația majoritară. Hotărăște reapariția „Gazeta Transilvaniei” și a „Foi pentru minte,

³⁹ *Din istoria Transilvaniei*, p. 614.

⁴⁰ *Ibidem*, p. 616.

⁴¹ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 107.

⁴² „Bucovina”, [anul II], nr. 6, 18/30 martie 1849, p. 35. Text român și german.

⁴³ Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 427.

⁴⁴ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 107.

inimă și literatură”, după ce primi, după câte ne dăm seama, aprobările necesare de la guvernul imperial de la Viena.

G. Barițiu părăsește Cernăuții în 4 octombrie 1849 și Alexandru Hurmuzachi și Iraclie Porumbescu publică în „Bucovina” o informare datată „Cernăuți, 22 sept”, în care anunță plecarea lui G. Barițiu și îi fac o caracterizare memorabilă. „Bărbat puternic – arată ei – în vorbă și în faptă, patriot luminat și naționalist învăpăiat”⁴⁵.

Întors la Brașov, G. Barițiu inaugurează o nouă epocă în apariția „Gazetei Transilvaniei” și a „Foi pentru minte, inimă și literatură”, acum sub autoritatea prevederilor din *Constituție pentru Împărăția Austriei* și în colaborare cu Ludwig baron de Wohlgemuth, guvernatorul civil și militar al Marelui Ducat al Transilvaniei. Evocă în editorialul programatic, *Către domnii cetitori*, publicat în „Gazeta Transilvaniei”, în 1 decembrie 1849, împrejurare prin care trece el și familia sa după suspendarea publicațiilor sale în 3 martie 1849. Își relua activitatea publicistică, arată el, „cu cel mai curat cuget și dorință”, să satisfacă după putință și împrejurări așteptările publicului românesc „pe câmpul politic, social și literar”. Va continua lupta ca în trecut, neabătut cu „toate cabalele” și cu „satanica manevră” de a-l abate din drum. „Declarăm încă o dată – atrage atenția G. Barițiu – că cei care nu stau cu noi sunt împotriva noastră”⁴⁶. Dă în continuare programul publicațiilor sale foarte scurt și explicit: „Măsuri și ordinațiuni guberniale destinate pentru publicitate”; „Noutăți din patrie și străine”; „Apărarea intereselor noastre patriotice și naționale tocma în măsura în care va fi iertat și jurnalelor de alte limbe”; „«Foaie pentru minte, inimă și literatură» cuprinde articuli curăspunzători titulei sale”.

Editorialul programatic este datat „Brașov, 1 decembrie 1849” și semnat „Georgie Bariț, redactoru responsabil”.

Se dau în continuare informațiile lui Ioan Gott, editor, cu privire la recuperarea prețului pentru numerele din semestrul I, când publicațiile n-au apărut și prețul abonamentului pentru anul următor.

G. Barițiu trece în fruntea programului său de activitate comunicatele oficiale. Era condiția pusă de guvernatorul civil și militar pentru reparația publicațiilor românești.

G. Barițiu publică în același număr cu editorialul său programatic, în pagina următoare, cu titlul *Publicațiuni oficiale*, comunicatul lui Ludwig baron de Wohlgemuth, *Către poporul țăran*, care sună ca un sfârșit de epocă în istorie: „Robia [iobăgia, claca] este ștearsă pentru toți vecii”. Se vestește și sfârșitul speranțelor proprietarilor că se vor mai întoarce la stările de lucruri de dinainte de revoluție. „Mai declar o dată cu solemnitate – ținea să precizeze guvernatorul civil

⁴⁵ „Bucovina”, [anul II], nr. 31, 23 septembrie/5 octombrie 1849, p. 175. Text român și german.

⁴⁶ „Gazeta Transilvaniei”, anul XII, nr. 18, 1 decembrie 1849, p. 67. G. Barițiu reia numerotarea în continuare la numărul 17, din 3 martie 1849, când publicațiile sale sunt suspendate.

și militar – că robota va fi ștersă pentru toți vecii și nu se va mai întoarce niciodată”. Comunicatul este datat „Sibiu, 27 noiembrie 1849” și semnat „Ludwig baron de Wohlgemuth, guvernatorul ces[aro] reg[esc] civil și militar în Marele Principat al Transilvaniei”⁴⁷.

G. Barițiu scoate din „Gazeta Transilvaniei” șase numere, între 1 decembrie și 29 decembrie 1849. Publică în aceste numere, în două dintre ele, în locul editorialelor, comunicatele lui Ludwig baron de Wohlgemuth către comandanții militari, pe care le numește *Diposițiuni pentru toți comisarii districtuali*, datat „Sibiu, 21 dec. 1849”, semnat „Ludwig baron de Wohlgemuth, guvernatorul ces[aro] reg[esc] civil și militar în Marele Principat al Transilvaniei”, în mai multe puncte în care cere „comisarilor districtuali” să asculte și să trateze cu responsabilitate „plângerile poporului țaran”⁴⁸.

În *Ordinațiunea... către comandanții militari de districte*, datată „Sibiu, în 26 dec. 1849”, semnată ca mai sus, se atrage atenția că noii comandanți aveau obligația să se despartă de trecut și să pună în aplicare dispozițiile sale. Avertiza că cei care sunt „leneși la îndeplinirea dregătoriei lor” nu „pot fi suferiți în post”⁴⁹.

G. Barițiu publică în „Gazeta Transilvaniei”, încă de la reapariția sa, un studiu foarte extins, *Idei îmbietoare și pregătitoare* pentru o viitoare reorganizare a Imperiului Habsburgic⁵⁰. Studiul cuprinde și un capitol separat, *Punctele Petițiunii române* din 25 ianuarie/13 februarie 1849 în opt puncte. „Unirea tuturor românilor din statul austriac – se arată la punctul 1 – într-o singură națiune de sine stătătoare sub schiptrul Austriei ca parte întregitoare a Monarhiei”. Textul face parte din *Memoriul națiunii române din Marele Principat al Ardealului, din Banat, din părțile vecine Ungariei și din Bucovina*, prezentat Curții din Viena în 25 ianuarie/13 februarie 1848 de o delegație din care făceau parte și Eudoxiu Hurmuzachi, istoricul, și Mihai Bodnar-Bodnărescu, deputatul rădăuțean.

Propunerea înscrisă la punctul 1, reprodus mai sus, o găsim în prevederile *Constituției pentru Împărăția Austriei* sub forma Marele Principat al Transilvaniei și Ducatul Bucovina cu constituții și guverne proprii.

Alexandru Hurmuzachi considera că nu putea fi trecut cu vederea faptul că în *Constituție pentru Împărăția Austriei* din 4 martie 1849 nu se făcea o vorbire separată, cum se proceda pentru Regatul Ungariei, al Croației, al Sloveniei, dar și pentru Voievodatul Serbiei. Publică în „Bucovina”, în două numere, un studiu, *Posițiunea ierarhiei române în Austria*, semnat numai cu inițiale: (E. H.), puse în paranteză la începutul primei părți a studiului și nu se repeta și la partea a doua,

⁴⁷ *Ibidem*, p. 68.

⁴⁸ *Idem*, nr. 24, 22 decembrie 1849, p. 91.

⁴⁹ *Idem*, nr. 26, 29 decembrie 1849, p. 99.

⁵⁰ *Idem*, nr. 18, 1 decembrie 1849, p. 68–69; nr. 19, 5 decembrie 1849, p. 71–73; nr. 20, 2 decembrie 1849, p. 75–77; nr. 21, 12 decembrie 1849, p. 79–80.

care apare fără semnătură la o distanță de șapte numere (8/20 aprilie, 10/22 iunie 1849)⁵¹. Semnătura numai cu inițiale putea lăsa să se înțeleagă că studiul aparținea lui Eudoxiu Hurmuzachi, istoricul.

Alexandru Hurmuzachi deschide studiul său cu un elogiu al Revoluției de la 1848: „În anul 1848 de eternă memorie – declară Alexandru Hurmuzachi – soarta voind ca naționalitatea fiecărui popor din întinsa Monarhie austriacă să surpe lanțurile cele vechi și fiecare națiune să se bucure în desfătare de prețiosul dar al unei vieți naționale neatârnate”.

Pentru o „națiune” ca cea română, care și-a câștigat libertatea prin Revoluția din 1848, se impunea ca și biserica ei să-și dobândească libertatea prin ieșirea de sub subordonarea față de Patriarhia din Carlovăț.

Meritul Bisericii Ortodoxe constă în faptul că a păstrat drepturile sale în două împrejurări primejdioase în egală măsură. „Biserica, sprijinul de căpetenie și protectoarea conștiinței religioase a românilor, s-a opus – arată Alexandru Hurmuzachi – contra mahomedanismului ce străbătea de la Răsărit, pe de altă parte în contra catolicismului ce cu o tărie tot așa de mare amenința de la Apus.”

Alexandru Hurmuzachi întreprinde o cercetare istorică în care remarcă demersurile lui Andrei Șaguna să scoată Episcopia de la Sibiu din subordonarea ei față de Patriarhia din Carlovăț, fără rezultat, și condamnă orientarea lui Eugenie Hacman, episcopul Bucovinei, pentru tratativele cu Patriarhia din Carlovăț. Caracterizează ironic orientarea sa: „Aceasta va să zică a piperă piperul cu piper”.

Andrei Șaguna scoate, prin autoritatea și demersurile la Curtea din Viena, Episcopia de la Sibiu, pe care o conducea, de sub dependența de Patriarhia din Carlovăț și o ridică la rangul de Mitropolie. Românii din Bucovina fac demersuri să fie incluși în ea. Se împotrivesc Eugenie Hacman. Se zădărnicește cea dintâi unire a celei mai mari părți a românilor din Imperiul Habsburgic sub autoritatea bisericii. Atunci nu putea fi vorba și de o unire sub autoritatea politică.

Curtea din Viena avea motive să fie nemulțumită de studiul lui Alexandru Hurmuzachi. Mai întâi pentru elogiuul Revoluției din 1848, apoi pentru prezentarea catolicismului egal de primejdios ca mahomedanismul. Catolicismul era, însă, religia de stat în Imperiul Habsburgic. Să mai notăm, tot aici, că Alexandru Hurmuzachi încheia partea a doua a studiului său cu declarația lui O’Connell (1775–1847), agitator irlandez, care ridică glasul său în Parlamentul englez în apărarea conaționalilor săi: „6 sclavi moșteniți, / Au doar voi nu știți / Că cel ce voiește a se libera / Trebuie însuși lovituri a da”. Era un îndemn la nesupunere și luptă.

Alexandru Hurmuzachi, redactorul responsabil al ziarului „Bucovina”, este arestat și aruncat în temnița din Cernăuți, pe unde trecuse, cum am arătat mai sus,

⁵¹ „Bucovina”, [anul II], nr. 9, 8/20 aprilie 1849, p. 47–49; nr. 18, 10/22 iunie 1849, p. 89–91.

și G. Barițiu. Gheorghe Hurmuzachi așteaptă un moment favorabil, depune o cauțiune și izbutește să obțină eliberarea fratelui său.

„Bucovina” nu apare între 29 iunie și 20 iulie 1849, ca să-și poată relua apariția, însă, în condiții nu tocmai favorabile.

G. Barițiu inaugurează noul an editorial în apariția publicațiilor sale cu un articol programatic, *O repede privire în trecut și viitor*, pe care-l publică în „Gazeta Transilvaniei”, în 2 ianuarie 1850⁵². Avertiza că vremea pentru noi lupte nu era trecută. „Orizontul nu este senin – arată G. Barițiu – Parisul, acel cămin al revoluțiilor, fierbe ca un vulcan cu câteva luni înainte de eruperea lavei, Germania [era] într-o dezbinare confuză și foarte periculoasă”, iar din Italia nu veneau semne „pentru menținerea păcii”. Tot acum face cunoscut și comunicatul lui Ludwig baron de Wohlgemuth, *Publicațiune*, datat „Sibiu, în 10 ianuarie 1850”, publicat de G. Barițiu în „Gazeta Transilvaniei”, în 13 februarie 1850, în care arată că proprietarii de moșii căutau să se folosească de instabilitatea din imperiu, să-și revendice proprietățile intrate în posesia țăranilor prin revoluție⁵³. Guvernatorul civil și militar în Marele Principat al Transilvaniei declara din nou că „statutul iobăgiei [robiei, clăcii] este șters și foștii supuși iobagi sunt recunoscuți ca proprietari carii au a stăpânii și folosi moșiile pe care se află”. Ludwig baron de Wohlgemuth nu lăsa nicio speranță foștilor proprietari de moșii că se mai putea reveni la situația de dinainte de revoluție. Aplicarea prevederilor din *Constituție pentru Împărăția Austriei*, din 4 martie 1849, era obligatorie și nimeni, „fie acela orișicine, să nu cuteze a-și face el sieși dreptate” că va fi tras „la pedeapsă legiuită”. Guvernatorul civil și militar în Marele Principat al Transilvaniei este atacat pentru politica sa de către sași și unguri și denunțat Curții din Viena că se comportă ca un „Walachischer Tribun” – „tribun valah”⁵⁴. Asemenea acuzații nu se putea să rămână, cum am mai arătat, fără urmări.

G. Barițiu trece, după publicarea editorialului său programatic din 2 ianuarie 1850 și după *Publicațiune*, comunicatul lui Ludwig baron de Wohlgemuth, publicat în 13 februarie 1850, la prezentarea politicii aristocrației săsești și ungurești în Revoluția din 1848–1849 și la pierderile românilor. Publică o amplă dare de seamă, *Stricăciunea românilor transilvani în morți și avere (1848–1849)*, în „Gazeta Transilvaniei”, în 26 ianuarie 1850⁵⁵. Un martor ocular al Revoluției din 1848–1849 publică o corespondență, *Alba Karolina dec. 30*, în care prezintă pierderile românilor în revoluție. Corespondența apare în „Sudslavische Zeitung” din Agram și este preluată și de o publicație din Viena. Se dă aici numele tribunilor, legionarilor și centurionilor din armata lui Avram Iancu, căzuți în lupte, numele

⁵² „Gazeta Transilvaniei”, [anul XIII], nr. 1, 2 ianuarie 1850, p. 1.

⁵³ Idem, nr. 12, 13 februarie 1850, p. 48.

⁵⁴ *Din istoria Transilvaniei*, p. 616.

⁵⁵ „Gazeta Transilvaniei”, [anul XIII], nr. 6, 26 ianuarie 1850, p. 21.

preoților, protopopilor și civililor împușcați, spânzurați, decapitați, jupuiți de vii, localitățile cu satele arse și pagubele aduse gospodăriilor, precum și numărul caselor românilor prefăcute în cenușă. Un rol important în pierderile românilor îl au conții și grofii unguri și se dă numele lor, localitățile și numărul românilor omorâți din porunca lor. Este cel dintâi tablou privind situația din Transilvania în Revoluția din 1848–1849, întocmit de un martor ocular.

Iraclie Porumbescu, admirator a lui G. Barițiu, urmărea din Bucovina activitatea sa bogată și energică sub autoritatea *Constituției pentru Împărăția Austriei* și în colaborare cu Ludwig baron de Wohlgemuth și avea motive să fie nemulțumit de situația din Bucovina, unde nu se arăta niciun semn pentru aplicarea prevederilor din *Constituție pentru Împărăția Austriei*.

Pregătește o lungă corespondență datată „Cernăuți, 19 ian.”, semnată „Iracliu Porumbescu”, pe care G. Barițiu o publică în „Gazeta Transilvaniei” în două numere, din 3 și 6 februarie 1850⁵⁶. „Noi suntem tot pe acel pământ vegetativ – îl informează Iraclie Porumbescu pe G. Barițiu – pe care ne lăsași când te-ai dus de la noi”. Avea în vedere perioada când G. Barițiu petrece în Bucovina mai multe luni, după suspendarea publicațiilor sale de către revoluționarii unguri, în 3 martie 1849. Îl informează despre situația din Bucovina după sancționarea *Constituției pentru Împărăția Austriei*, din 4 martie 1849. „Pe pământ constituțional – mărturisește Iraclie Porumbescu – mai murim de dorul *Constituțiunii*. Împlinirea dorințelor și alor noastre încă tot pausează [așteaptă] în mult mai frumoasele și mai comodele Curți de Sus [palate] decât ar voi să vie în bieteles noastre bordeie”. Iraclie Porumbescu îl încredința pe G. Barițiu că nu mai era nimic de așteptat de la „Înaltele Curți”, cu alte cuvinte de la conducerea imperiului.

Bucovinenii avură, totuși, un câștig prin Revoluția din 1848 pentru interesele lor provinciale și naționale. Se înființă la Liceul German din Cernăuți o Catedră de limba și literatura română, deși o singură catedră nu era suficientă într-o provincie românească în care limba oficială era cea germană și limbile privilegiate erau poloneza și ruteana. Bucovinenii avură noroc ca această catedră să fie ocupată de Aron Pumnul. Iraclie Porumbescu este unul dintre intelectualii din Bucovina – dacă nu chiar cel dintâi – care prețuiește orizontul științific al lui Aron Pumnul și dăruirea sa în activitatea profesională. Îl întâmpină pe Aron Pumnul la sosirea sa în Bucovina, îl introduce în familia Hurmuzăcheștilor și va deveni cel mai apropiat colaborator al său în activitatea științifică.

Iraclie Porumbescu întreprinde și o pledoarie pentru înlocuirea alfabetului chirilic cu cel latin și G. Barițiu împărtășește demersurile corespondentului său din Bucovina. Arată că nu putea pune în aplicare această propunere, întrucât nu erau încă pregătite condițiile tehnice. Iraclie Porumbescu nu se mărginește la considerațiile teoretice și pune în practică înlocuirea alfabetului chirilic cu cel latin

⁵⁶ Idem, nr. 9, 3 februarie 1850, p. 35–36; nr. 10, 6 februarie 1850, p. 39–40.

în rapoartele sale către forurile superioare și episcopul Eugenie Hacman îl sancționează drastic⁵⁷. Iraclie Porumbescu nu împărtășea nici conduita politică a superiorului său și nici nu-i va da ascultare.

Iraclie Porumbescu face în corespondența sa și o declarație dintre cele mai primejdioase într-o provincie ca Bucovina sub stăpânirea imperială. O reproducem cu menținerea sublinierilor din text: „Este astăzi un pământ unde pe fieștecare floriceică o crește – arată Iraclie Porumbescu – un sânge sacru, un sânge vărsat pe aceste locuri pentru patrie, limbă și naționalitate, acel sânge de *roman*, pământul este al *României*, România este *patria noastră*, noi suntem *români*, limba noastră este *limba română*, *românește*, dar vrem nu numai să vorbim, ci să și scriem”⁵⁸. Asemenea cuvinte, după care pământul Bucovinei aparținea României și locuitorii ei erau români și aparțineau tot României, nu se mai auziră, după câte știm, în presa din Imperiul pajurei cu două capete.

G. Barițiu trece, după editorialul *Stricăciunea românilor transilvani în morți și averi (1848–1849)*, și alte câteva editoriale, în care se ocupă de administrația imperială din Transilvania și, după corespondența lui Iraclie Porumbescu privind situația din Bucovina, la expunerea poziției sale în aplicarea prevederilor din *Constituție pentru Împărăția Austriei* din 4 martie 1849, ca răspuns la acuzațiile aristocrației săsești și ungurești potrivit cărora, apărând țărani împroprietăriți, se făcea vinovat de „cutezări comuniste”.

G. Barițiu publică în „Gazeta Transilvaniei” editorialul *Proprietatea. Comunismul*, în 9 februarie 1850, sub semnătura „B” [Barițiu], cum nu se proceda pentru editorialele din deschiderea numărului respectiv⁵⁹. Mai este de observat că G. Barițiu vine cu editorialul său în continuarea corespondenței lui Iraclie Porumbescu.

G. Barițiu deschide editorialul cu prezentarea activității sale la „Gazeta Transilvaniei”, în 1845–1846, când cere românilor din provincia sa „iubirea de proprietate”, fiindcă fără ea „nimeni nu poate fi liber, nu are patrie, nu înseamnă nimic, ci e pururi servul și sclavul altuia”. Este avertizat de către Curtea din Viena că prin asemenea articole „iobagii (sclavii, robii, clăcașii) ușor ar prinde gust ca să se facă și ei proprietari”. Avertizările de această natură le depune *ad acta*, adică în arhivă. „Dumnezeu și natura nu voiesc – își argumentează G. Barițiu poziția sa – ca să fie numai unii, puțini proprietari și mai încolo toată patria să conștie din proletari”.

Situația se schimbă prin Revoluția din 1848–1849. „Poporul – adică românii, în demersul lui G. Barițiu –, odinioară robit și tirănit, a ajuns proprietar pe

⁵⁷ *Scrierile lui Iraclie Porumbescu*, p. 10.

⁵⁸ „Gazeta Transilvaniei”, [anul XIII], nr. 10, 6 februarie 1850, p. 40. Sublinierile, în text.

⁵⁹ *Idem*, nr. 11, 9 februarie 1850, p. 41–42.

moșioara ce o lucra mai înainte cu crunta sudoare a feței, fără a se folosi de ea”. Curtea Imperială putea aprecia că lucrurile nu se vor opri aici și punea în seama celor ajunși proprietari prin revoluție că puteau transforma în realitate „năluciri comuniste”. Asemenea acuzații se puteau aduce românilor transilvăneni – și nu numai lor – înainte de Revoluția din 1848, când „țăranul era pe acest pământ mai străin decât fiarele pădurilor” și puteau vedea o cale deschisă „prin cutezări comuniste”.

G. Barițiu îi numește pe cei care îl acuzau de „fantasma comunismului” în termeni de-o severitate rar întâlnită în articolele sale, în care cel mai blând este ignoranța cu privire la comunism. Întreprinde o prezentare a concepției și a practicilor comuniste în legătură cu proprietatea importantă – dacă nu cea mai importantă – întâlnită în presa românească îndată după Revoluția din 1848–1849. Trimite la învățătura din *Biblie*, unde se condamnă tirania, hoția, înșelăciunea. Invocă lupta românilor să iasă din „sclavia egipteană”. Altfel spus, românii duceau lupta să iasă din sclavia moșierilor unguri și sași, patronată de puterea imperială.

G. Barițiu încheia editorialul său cu un program pentru lupta din viitor, dar și cu un avertisment. „*Proprietate și știință*, iar de nu vor veni alții și vor ocupa proprietățile și se vor folosi de știință spre stricăciunea și pierderea noastră. Cine are urechi de auzit și ochi de văzut, să auză și să vadă”.

Curtea din Viena avea urechi să audă și ochi să vadă din editorialele și articolele lui G. Barițiu, în care condamna stăpânirea imperială și din corespondența lui Iraclie Porumbescu privind apartenența Bucovinei la România. G. Barițiu este suspendat de la conducerea publicațiilor sale și abia mai apucă să scoată un număr din „Gazeta Transilvaniei”, în 13 februarie 1850, în care se găsește, pe ultima pagină, comunicatul lui Ludwig baron de Wohlgemuth, datat „Sibiu, în 10 ianuarie 1850”, în care anunța, încrezător în măsurile sale în Marele Principat al Transilvaniei, că robota era ștearsă pentru totdeauna și foștii iobagi recunoscuți ca proprietari pe moșiile pe care se aflau⁶⁰.

„Gazeta Transilvaniei” și „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, fondate de G. Barițiu la Brașov, în 1838, și „Bucovina”, întemeiată de Hurmuzăchești la Cernăuți, în 1848, apar paralel între octombrie 1848 și martie 1849 și decembrie 1849 și februarie 1850, când se elaborează *Constituție pentru Împărăția Austriei* și se trece la aplicarea prevederilor înscrise în ea. Este epoca de glorie în istoria presei românești sub stăpânirea imperială. „Bucovina” rămâne din februarie 1850 singura publicație românească din Imperiul Habsburgic, pentru câteva luni, până în octombrie 1850, când își va înceta și ea apariția.

Conducătorii „Bucovinei”, Alexandru Hurmuzachi, redactorul responsabil și Iraclie Porumbescu, secretarul de redacție, nu se găseau în situația lui G. Barițiu, redactor la „Gazeta Transilvaniei” și „Foaie pentru minte, inimă și literatură”,

⁶⁰ *Ibidem*, p. 48.

care-și desfășura activitatea în Transilvania sub autoritatea *Constituției pentru Împărăția Austriei* și în colaborare cu Ludwig baron de Wohlgemuth, guvernatorul civil și militar al Marelui Principat al Transilvaniei. Guvernator civil al Ducatului Bucovina era, numit tot de Felix Schwarzenberg, Eduard Bach, care nu trece la aplicarea prevederilor din *Constituție pentru Împărăția Austriei*, cum am arătat mai sus, și Alexander von Bach, fratele său, îl înlocuiește cu Adalbert Henniger. Mai este de observat că Alexandru Hurmuzachi era rău văzut de conducerea imperială, după publicarea studiului *Poziția ierarhiei române în Austria*, în „Bucovina”, în iunie și iulie 1849, pentru care autorul studiului este depus de către autoritățile austriece la închisoarea din Cernăuți. Este eliberat condiționat la demersurile Hurmuzăcheștilor și intră sub supravegherea autorităților imperiale cernăuțene.

„Bucovina” se făcea vinovată, sub conducerea lui Alexandru Hurmuzachi și Iraclie Porumbescu, prin comentariile privind situația revoluționară din Transilvania și prin relatări despre situația din Moldova, sub ocupație rusească. Consulul rus din Iași întocmește rapoarte despre situația din Bucovina și din Moldova și „curierii zburară de aici [de la Iași] la Petersburg și la Viena cu acuzații asupra foioșoarei provinciale, în care zic c-ar fi mirosit comunism, socialism, radicalism, dacism, demagogism, democratism”⁶¹.

Alexander von Bach, ministrul de Interne al Imperiului Habsburgic, alarmat de aceste reclamații, în cea mai mare parte neîntemeiate, trimite o primă avertizare lui Adalbert Henniger, guvernatorul civil al Ducatului Bucovina, în 28 martie 1850, să atragă atenția redacției că va lua măsuri dacă „Bucovina” continua să „agite spiritele” prin articolele sale. Adalbert Henniger răspunde în 3 aprilie 1850. Arată că ziarul nu exercită nici „o influență nefavorabilă” asupra populației. Avertizarea face o impresie profundă asupra lui Alexandru Hurmuzachi. Se vedea constrâns să nu mai scrie despre situația din Bucovina, Transilvania și Moldova.

Autoritățile din Moldova și consulul rusesc din Iași continuă acțiunile sale împotriva ziarului „Bucovina”, cu acuzații tot mai grave și alarmante. Alexandru Bach, ministrul de Interne, trimite guvernatorului Ducatului Bucovina și o a treia notă, în 22 august 1850. Face vinovată redacția de atitudine „constant dușmănoasă” față de guvernul austriac. Neliniștea, prin felul ei „incendiar de a scrie”, spiritele moldovenilor. Avertiza că va suprima apariția „Bucovinei”. Guvernatorul Ducatului Bucovina răspunde, în 1 septembrie 1850, că „«Bucovina» de la un timp încoace nici nu mai apare”⁶². Guvernul de la Iași interzice intrarea „Bucovinei” în

⁶¹ Teodor Balan, *Frații Georgie și Alexandru Hurmuzachi și ziarul „Bucovina”*, p. 43.

⁶² *Ibidem*. Prezentare a situației politice din Bucovina (p. 43–46). Avertizările ministrului de Interne și răspunsurile guvernatorului civil al Ducatului Bucovina (p. 62–64).

Moldova. Era cea mai grea lovitură pe care o primea ziarul. Pierdea sprijinul principal în susținerea sa.

„Bucovina” suprimă *Suplimentul*, iar din 26 aprilie/8 mai 1850 nu mai poate să apară miercurea și sâmbăta și trece la numere duble, 31–32, 2/15 mai 1850. „Bucovina” vine cu numărul 49–50, din 5/17 iulie 1850, cu un editorial, *Către domnii cititori* pe care îl publică, tot ca editorial, și în numărul 51–52, din 12/24 iulie 1850 și în numărul 53–54, din 19/31 iulie 1850. „Bucovina” se găsea într-un moment, cum se desprinde de aici, când erau pregătite măsurile ca să fie suspendată. Redacția arată că Bucovina ocupă un loc aparte în Imperiul Habsburgic, prin poziția geografică și numărul populației în raport cu suprafața sa. Așteaptă să se bucure de drepturile înscrise în *Constituție pentru Împărăția Austriei* și să fie tratată ca egală cu celelalte popoare din Imperiu. „Bucovina” ducea lupta, în continuare, pentru apărarea drepturilor românilor și avertiza că situația de dinaintea revoluției „nu va mai fi”⁶³.

„Bucovina” mai apare în număr dublu, 55–56, 26 iulie/7 august 1850, ca să treacă la apariția numerelor singulare. Face trecerea cu numărul 57, 6/18 august 1850. Redacția deschide acest număr cu un editorial, *Către domnii prenumerați*, în care arată că în acel moment dușmanii lucrau la „căderea celui de pe urmă organ al românilor din Austria care mai cutează a-și ridica glasul spre apărarea drepturilor și expunerea durerilor națiunii române, precum și spre înfruntarea neadormiților ei calomnatori”⁶⁴.

Numărul 57, din 6/18 august 1850, era primul pe această lună, dar și singurul. Nu mai putură să apară numerele din 10, 14, 17, 21, 28 și 31 august și 4, 7, 11 și 14 din septembrie 1850. Adalbert Henniger știa ce spune când, în răspunsul său către Ministerul de Interne, din 1 septembrie 1850, arăta că „Bucovina” nu mai apărea.

„Bucovina” avea și alți adversari, alături de cei cu care ne-am ocupat mai sus, în campania pentru desființarea ei. Johann Eckhardt, conducătorul singurei tipografii care exista în Cernăuți, se număra printre „neadormiții calomnatori”.

Alexandru Hurmuzachi solicită Guberniului din Lemberg să-i aprobe scoaterea la Cernăuți a unui ziar românesc. Guberniul se adresează Primăriei din Cernăuți, care-i face o recomandare frumoasă și primește aprobarea pentru scoaterea ziarului. Johann Eckhardt își vedea amenințate interesele sale și solicită să i se anuleze autorizația. Îl denunță pe Alexandru Hurmuzachi că scria articole dușmănoase cu privire la statul austriac, că nu era tipograf de meserie, nu dădea șpalturile la timp, nu avea capital, dar avea datorii și pleca des în Moldova. Johann

⁶³ „Bucovina”, nr. 49–50, 5/17 iulie 1850, p. 65; nr. 51–52, 12/24 iulie 1850, p. 69; nr. 53–54, 19/31 iulie 1850, p. 173.

⁶⁴ Idem, nr. 57, 6/18 august 1850, p. 181.

Eckhardt întocmește și un memoriu, care ajunge la Viena și obține anularea aprobării⁶⁵.

Argumentele lui Johann Eckhardt erau măcar în parte adevărate. Se desprinde de aici că Alexandru Hurmuzachi, îngrijorat de situația „Bucovinei”, călătorea des în Moldova, de unde primea sprijinul cel mai important în susținerea ziarului. Avea în Moldova pe Constantin Hurmuzachi (1811–1869), fratele mai mare, care ocupa funcții importante și pe Eliza (1821–1885), sora sa, căsătorită cu Gheorghe Sturdza, cu moșie la Dulcești (jud. Roman), centrul Hurmuzăcheștilor în Moldova⁶⁶.

Alexandru Hurmuzachi, ocupat cu susținerea „Bucovinei” și supus supravegherii politice a administrației austriece, lasă scoaterea ziarului în seama lui Iraclie Porumbescu, secretarul de redacție încă de la fondarea sa, de către Hurmuzăchești, în octombrie 1848.

Iraclie Porumbescu apelează, în acest moment de cumpănă pentru apariția ziarului, la Aron Pumnul să pregătească împreună, cu relatări din alte publicații, articole cu care să acopere spațiul destinat mai înainte editorialelor și să susțină împreună și partea literară. Aveau îndatorirea să facă din „Bucovina”, condamnată de autoritățile politice să fie o publicație provincială, în una de interes general privind viața culturală românească.

Aron Pumnul vine cu studiul său *Convorbire între un tată și fiul lui*, pregătit, inițial, pentru „Calendarul Bucovinei pe anul 1850”, însă lucrarea a rămas „neaninată” (neinclusă) în acel calendar. Aron Pumnul o tipărește în volum, în 1850⁶⁷. Studiul este o pledoarie pentru abandonarea alfabetului chirilic și trecerea la alfabetul latin. Se prezintă, în final, un schimb de scrisori între persoane imaginare și se reproduc în paralel, cu litere chirilice și latine, poeziile lui Iraclie Porumbescu *Aratrul [Plugușorul] la Anul Nou și Buchia și Litera*.

Iraclie Porumbescu se alătură lui Aron Pumnul cu lucrări personale, cum nu făcuse mai înainte. Continua să trăiască în spiritul Revoluției din 1848. Închină un elogiu, *Lui Iancu*, pe care-l publică în „Bucovina”, în 25 februarie/9 martie 1850, fără semnătură, cu indicația „din Bucovina”⁶⁸: „Auziți acolo un bucium răsună, / Sboară, trece codrii, dealuri și câmpii, / Vezi colo pe Murăș un voinic adună / Cete de voinici, ai Transilvaniei fii; / Cetele-s români ce-nviază azi; / Iar voinicu –

⁶⁵ Teodor Balan, *op. cit.*, p. 35–37. Capitolul *Înființarea unei tipografii românești. Anexe documentare* (p. 53–54).

⁶⁶ Ilie Luceac, *Familia Hurmuzaki: între ideal și realizare (O istorie a culturii românești în Bucovina în cea de a doua jumătate a secolului al XIX-lea)*, cuvânt-înainte de acad. Ștefan Ștefănescu, Cernăuți–Timișoara, Editura „Alexandru cel Bun”–Editura Augusta, 2000, p. 179–217.

⁶⁷ Aron Pumnul, *Convorbire între un tată și fiul lui asupra limbii și literelor românești*, Cernăuți, În Tipografia lui Ioan Eckhardt și fiul, 1850.

⁶⁸ „Bucovina”, anul III, nr. 13, 25 februarie/9 martie 1850, p. 57.

Iancu, Iancu cel viteaz”. Iraclie Porumbescu însoțește acest îndemn la luptă și cu o melodie compusă de el. Poezia cunoaște mare răspândire în Bucovina și în Transilvania.

După evocarea Revoluției din 1848 în Transilvania, sub conducerea lui Avram Iancu, Iraclie Porumbescu vine cu o baladă din istoria Moldovei, *Ieremia Movilă și Sahastrul sau Altarul Mănăstirii Sucevița*, careia îi face loc în pagina literară din „Bucovina”, în 22 aprilie/4 mai 1850⁶⁹.

Întâmplările evocate de Iraclie Porumbescu se întâlnesc și în cronică lui Ion Neculce, *Letopisețul Țării Moldovei* și au stat și în atenția lui D. Bolintineanu, în *Legende istorice: Mama lui Ștefan cel Mare și Daniil Sahastru*. Ieremia Movilă este în locul lui Ștefan cel Mare învins în luptă, are o convorbire cu călugărul înțelept, asemenea lui Ștefan cel Mare cu mama sa și cu Daniil Sahastrul.

Tot în primăvara anului 1848, în plină revoluție, Iraclie Porumbescu publică o foaie volantă, *Către zimbrul Moldovei*, cu specificarea „în primăvara anului 1848”⁷⁰. Poezia este o odă închinată evenimentelor din 1848 din Moldova, pentru unirea tuturor românilor: „Ach atunce-n sfânt-unire! / Toți românii la un loc!!! / Vecinic zimbren- stralucire / A-i vedea al lor noroc”.

Iraclie Porumbescu reproduce în „Bucovina” din poeziile lui Gr. Alexandrescu, D. Bolintineanu, V. Cârlova și continuă vechile legături cu Vasile Alecsandri, stabilite în refugiul poetului la Cernăuți, în 1848. Ne întâlnim cu poeziile sale în multe numere din ziarul cernăuțean. Inaugurează colaborarea sa cu poezia *Codreanul*, publicată în „Bucovina” în 7/19 octombrie 1849. *Poezia populară a românilor*, studiul lui V. Alecsandri, este o prezentare a colecției sale din creația populară. Din această colecție trimite, numerotată, o suită de poezii, care se publică în „Bucovina”, cu numerotarea și în suita lor: I. *Codreanul*; II. *Păunașul codrilor*; III. *Toma a lui Moșiu*; IV. *Blestemul*; V. *Serbu Săracu*; VI. *Mioara*; VII. *Mihu Copilul*; VIII. *Balaurul*; X. *Turturica și cucul*; XI. *Sialga*; XII. *Inelul și naframa*; XIII. *Bujor*. Lipsește IX⁷¹. Se continuă cu *Hore I–XI*⁷².

⁶⁹ Idem, nr. 29, 22 aprilie/4 mai 1850, p. 121–125. Se reproduce în „Zimbrul”, nr. 23, 18 septembrie 1850, p. 90–92.

⁷⁰ Leca Morariu, *Zimbrul Moldovei în variantă. Din versificațiile lui Iraclie Porumbescu*, în „Făt-Frumos”, anul XIII, nr. 5, septembrie–octombrie, 1938, p. 145–148.

⁷¹ „Bucovina”, [anul II], nr. 33, 7/19 octombrie 1849, p. 181–182 (I. *Codreanu*); nr. 36, 28 octombrie/9 noiembrie 1849, p. 205–209 (II. *Paunașul Codrilor*); anul III, nr. 2, 13/25 ianuarie 1850, p. 7–8 (III. *Toma a lui Moșiu*); nr. 4, 25 ianuarie/6 februarie 1850, p. 19 (IV. *Blestemul*); nr. 8, 8/24 februarie 1850, p. 35–37 (V. *Serbu Săracu*); nr. 11, 18 februarie/2 martie 1850, p. 51–52 (VI. *Mioara*); nr. 20, 22 martie/3 aprilie 1850, p. 86 (VII. *Mihu Copilul*); nr. 33–34, 10/22 mai 1850, p. 133 (VIII. *Balaurul*); nr. 45–46, 21 iunie/3 iulie 1850, p. 157 (X. *Turturica și cucul*); nr. 47–48, 28 iunie/10 iulie 1850, p. 161 (XI. *Sialga*); nr. 51–52, 12/24 iulie 1850, p. 173 (XIII. *Bujor*). Lipsește IX.

⁷² „Bucovina”, anul III, nr. 57, 6/18 august 1850, p. 181–182 (I–II. *Hore*); nr. 58, 9/21 septembrie 1850, p. 185 (III. *Hore*); nr. 59, 13/25 septembrie 1850, p. 189 (IV–VII. *Hore*); nr. 60, 29 septembrie/20 octombrie 1850, p. 193 (VIII–XI. *Hore*); Ovidiu Birlea, *Istoria folcloristicii*

Trimițând ziarului „Bucovina” balada *Păunașul Codrilor*, V. Alecsandri o însoțește cu o prezentare foarte interesantă, de încadrare a poeziei noastre populare în literatura universală. Subiectul și modul de tratare te face a gândi, arată V. Alecsandri, „la unele scene din poezia lui Tasso”, acest „geniu nemuritor al Italiei”⁷³.

Balada *Miorița* este precedată de o scrisoare datată „Iași, 1 februarie 1850”, semnată V. Alecsandri⁷⁴. Se marchează momentele principale în desfășurarea acțiunii, ilustrate și cu versurile respective din text. Scoate încheierea: „Iată toată balada *Mioriței*, pe cât am putut-o descoperi. Eu nu cred să fie întregă, dar câtă este măcar, ea plătește în ochii mei un poem neprețuit și de care noi românii ne putem fâli cu toată deplinătatea”⁷⁵.

Horele românești, arată V. Alecsandri, în prezentarea cu care însoțește textele din culegerea sa, sunt mărturii pentru „originea romană a poporului ce locuiește pământul vechiei Dacie”. Două dintre ele, *Jocul călușarilor* și *Hora*, „păstrează până astăzi un caracter antic, care răstoarnă toate secile pretenții a[le] aceloră ce se cearcă a întuneca naționalitatea românilor”⁷⁶.

Scrisoarea lui V. Alecsandri este însoțită și de o notă semnată „(a)”, pe care o reproducem: „Noi pomenim aici numai de Moldova, de Transilvania și de Bucovina, fiindcă până acum nu am avut prilej a studia decât poeziile populare ale acestor trei provincii. Suntem, însă, încredințați că geniul poetic al românilor din Valahia, din Banat și din Basarabia nu este mai puțin puternic și producător”⁷⁷.

Iraclie Porumbescu și Aron Pumnul considerau că pentru transformarea „Bucovinei” dintr-o publicație provincială, de interes local, se impunea să se facă din ea, potrivit programului lor, alături de promovarea literaturii naționale și în una de știință în Bucovina.

Aron Pumnul pregătește studiul *Neatârnarea limbei românești în desvoltarea sa și cu modul de a o scrie*, cea mai lungă lucrare din istoria ziarului

românești, București, Editura Enciclopedică, 1974, p. 70. Colaborarea lui V. Alecsandri la „Bucovina”, cu precizarea că publică aici 19 poezii, dintre care 12 balade.

⁷³ „Bucovina”, [anul II], nr. 36, 28 octombrie/9 noiembrie 1849, p. 205.

⁷⁴ Idem, anul III, nr. 11, 18 februarie/2 martie 1850, p. 49–50.

⁷⁵ *Ibidem*, p. 51.

⁷⁶ Idem, nr. 57, 6/18 august 1850, p. 181.

⁷⁷ *Ibidem*, p. 182.

„Bucovina”, care se publică în 13 numere ale ziarului cernăuțean⁷⁸. Studiul, cum apare în „Bucovina”, se tipărește și în volum⁷⁹.

Studiul este închinat *Junimei române* și se deschide cu un cuvânt introductiv, pe care-l reproducem: „*Națiunea* e cuprinsul unui popor de același sânge, care vorbește aceeași limbă și are aceleași datine. Poporul este trupul națiunii, iar *limba este sufletul ei*. Pentru aceea, precum trupul fără suflet e mort, așa e moartă și națiunea fără limbă. Naționalitatea este dumnezeescul, eternul, înăscutul și neinstrăbilul drept de a-și întrebuița limba sa în toate trebuințele vieții: *în casă și biserică, în școală și administrațiune*”⁸⁰.

Studiul are la bază două lucrări, una cu titlul de mai sus, al cărei manuscris nu-l cunoaștem și a doua, *Convorbire între un tată și între fiul lui*, de care ne-am ocupat mai sus, cu care formează o demonstrație unitară științifică. Nu putem cunoaște metoda de lucru a lui Aron Pumnul în absența textului din manuscris.

Studiul, cum se tipărește în „Bucovina” și cum apare și în volumul, cu titlul *Neatârnarea limbei românești cu dezvoltarea sa și cu modul de a o scrie*, cuprinde patru părți: expunerea generală cu titlul de mai sus pentru întreaga lucrare, două părți: I. *Îndreptariul cel mai nalt în vorbirea, scrierea și formarea limbei românești*; II. *Literele corespunzătoare limbei românești și modul de a scrie cu ele*, cu două subcapitole: a) *Scriința [scrierea] dreaptă (ortografia)*; b) *Leginta [citirea] dreaptă (cetirea – ortoepia)* și o încheiere, *Encynatiunea [Închinaciunea]*.

După definirea națiunii și raporturile ei cu limba, în textul reprodus mai sus, cu care începe prezentarea studiului, Aron Pumnul face elogiul Revoluției din 1848, care trezește toate popoarele „din adâncă amorțire” și strigă „Dreptate! Naționalitate!”. Popoarele și-au afirmat existența în această luptă, prin limbă, „cum au propășit germanii, francezii și englezii care-și dispută întâietatea în „cultură și în știință”. Cuceririle Revoluției din 1848 sunt legiferate în *Constituție pentru*

⁷⁸ Aron Pumnul, *Neatârnarea limbei românești cu dezvoltarea sa și în modul de a o scrie*, în „Bucovina”, anul III, nr. 6, 1/14 februarie 1850, p. 27–29; nr. 4/16 februarie 1850, p. 32–33; nr. 9, 11/23 februarie 1850, p. 42–43; nr. 10, 15/27 februarie 1850, p. 46–47; nr. 14, 1/13 martie 1850, p. 61–62; nr. 15, 4/16 martie 1850, p. 61–62; nr. 17, 11/23 martie 1850, p. 73–75; nr. 18, 15/27 martie 1850, p. 77–79; nr. 19, 18/30 martie 1850, p. 81–84; nr. 21, 28 martie/6 aprilie 1850, p. 81–91; nr. 22, 29 martie/10 aprilie 1850, p. 94–96; nr. 23, 1/13 aprilie 1850, p. 97–100.

⁷⁹ D-nul Ion al lui G. Sbiera, Aron Pumnul, *Voci asupra vieții și însemnătății lui, dimpreună cu documintele relativ la înființarea catedrei de limba și literatura românească la gimnasiul superior din Cernăuț, precum și scrierile lui marunte și fragmentare*, Cernăuți, Editura Societății – Tipografia Archiepiscopală, 1889, p. 192–233. Secțiunea *Scrieri marunte și fragmentare*, nr. 1, *Neatârnarea limbei românești în dezvoltarea sa și în modul de a o scrie*. Se precizează că studiul se reproduce din „Bucovina”, cu indicarea numerelor în care se publică și cu specificarea că se reproduce cu „litere latinești”. În „Bucovina” se tipărește cu „litere chirilice nouă”. Se publică în secțiunea *Scrieri marunte și fragmentare*, nr. 7, *Convorbiri între un tată și între fiul lui asupra limbei și literelor românești*, p. 327–357.

⁸⁰ „Bucovina”, anul III, nr. 6, 1/14 februarie 1850, p. 27. Subliniate în text. Facem trimiterile în continuarea după „Bucovina”.

Împărăția Austriei, din 4 martie 1849, în care se recunoaște ca normă de conduită „egala îndreptățire a tuturor naționalităților”.

Poporul român este prezentat în cadrul mișcării generale europene din Revoluția din 1848 și a trecut și el în adversitățile istoriei prin limba sa.

Mai departe, cu integrarea în textul general al manuscrisului pe care nu-l cunoaștem a poeziei lui Iraclie Porumbescu, *Buceha și Litera*, se prezintă sistemul filologic al lui Aron Pumnul. Specialiștii iau ca text de bază cel tipărit de I. G. Sbiera în ediția scrierilor lui Aron Pumnul și nu merg mai departe să se ocupe și de geneza sa. Acesta este motivul pentru care am insistat și asupra acestui aspect.

Aron Pumnul încheie studiul său cu o chemare, *Juni romani!*: „Luați de pe ea [de pe limba română] cătușele de buchii chirilice și o îmbrăcați în veșminte [litere] proprie romane, măsurate pe corpul ei, ca așa să se poată înfățișa cu veșmânt de nuntă la mărețul ospăț al științelor și al civilizațiunei”⁸¹.

Iraclie Porumbescu se dovedi bine orientat când îl îndeamnă pe Aron Pumnul să prezinte, într-o sinteză, sistemul său filologic și să-l facă cunoscut prin „Bucovina”. Comentariile nu întârziară să vină. La o lună după terminarea publicării studiului în „Bucovina”, ziarul cernăuțean vine cu *Observațiuni la articolul „Neatârnarea limbei românești s.c.l.*, publicat sub formă de scrisoare, *Frate Silviu!*, datată „Biharia, 8 mai 1850”, semnată „Sandru... n”⁸². Alexandru Roman (1826–1897), profesor de română la Beiuș, Oradea Mare și la Universitatea din Budapesta, membru al Academiei Române (1866), fondator al ziarului „Federațiunea” (1868), la care colaborează și Eminescu, face o prezentare înțelegătoare pentru Aron Pumnul în demersul său de a crea un sistem filologic personal, foarte documentat, „însă modul după care trebuie să scriem ni-l arată limba însăși”⁸³. Aron Pumnul se abate de la acest principiu.

Sistemul filologic al lui Aron Pumnul nu s-a putut impune, cum arată toți comentatorii săi.

Scrierea cu litere chirilice se folosea în tipărirea cărților de cult și era considerată sfântă. Iraclie Porumbescu este sancționat drastic de către episcopul Eugenie Hacman, cum am arătat mai sus, pentru folosirea alfabetului latin în rapoartele sale, în loc de cel chirilic.

„Bucovina” își câștigă un nou adversar, prin studiul său, alături de cei ai stăpânirii imperiale, acum și în conducerea Bisericii Ortodoxe din Bucovina.

Alexandru Hurmuzachi și Iraclie Porumbescu, la care se alătură și Aron Pumnul, hotărăsc să nu se plece în fața autorităților austriece și să nu dea satisfacție „neadormiților calomniatori”. Reiau apariția „Bucovinei” cu numărul 58, din

⁸¹ Idem, nr. 23, 1/13 aprilie 1850, p. 99. Sublinierea în text.

⁸² Idem, nr. 37–38, 24 mai/5 iunie 1850, p. 141–143; nr. 39–40, 31 mai/12 iunie 1850, p. 145–148.

⁸³ *Ibidem*, p. 141.

9/21 septembrie 1850, continuare la numărul 57, din 6/18 august 1850, când ziarul fusese suspendat pentru cea mai lungă perioadă din existența sa, și îi urmează numărul 59, din 13/25 septembrie 1850 și încă unul, numărul 60, din 20 septembrie/2 octombrie 1850.

Spațiul destinat editorialelor este ocupat, în numărul 58, de trei informări, prima datată „Cernăuți, 7 sept.”, cu informații despre câțiva demnitari din Bucovina, cu merite în activitatea lor, deși nu sunt români. A doua informare, datată „Cernăuți, 8 septembrie 1850”, vine cu știrea că la noua organizare a Ducatului Bucovina, care se aștepta, Tribunalul de Apelațiune se va muta de la Cernăuți la Stanislau, în Galiția. În a treia informare, datată „Arad, 17 august c[ursul] n[ou] 1850”, se anunță încetarea din viață a lui Gherasim Rațiu, episcopul Diecesei Aradului⁸⁴.

Spațiul destinat editorialului este ocupat și în numărul 59 de mai multe informări. Prima informare, datată „Cernăuți, 12 septembrie”, se ocupă cu știrile privind apropiata organizare a Ducatului Bucovina. De aici aflăm că urma să fie numit guvernator al Transilvaniei Eduard Bach, fratele ministrului de Interne, funcție pe care o ocupa, cum am văzut, și la conducerea Ducatului Bucovina și a fost destituit. A doua informare, datată „Cernăuți, 13 septembrie”, relatează despre pregătirile lui Eugenie Hacman, episcopul Bucovinei, pentru plecarea la Viena și nu uită să-i reamintească faptul că alegerea episcopului se așteaptă să fie făcută de „un sinod național”. A treia informare, datată „Cernăuți, 13 septembrie”, foarte importantă pentru istoria presei românești din Imperiul Habsburgic, o reproducem: „Chiar auzim din izvoare sigure cum că «Gazeta Transilvaniei» și «Foaie pentru minte, inimă și literatură», care se redijea [conducea] mai demult de D. Georgiu Bariț, se va continua iarăși și aceea cu zilele aceste de mai curând, numai că nu sub redigința [conducerea] D-lui Bariț, ci sub a ces[aro] regiului profesoriu gimnazial D. Iacob Murașanu. Sperăm cu toată dorința cum că în curând vom putea publica și noua ei programă”⁸⁵.

„Bucovina” mai publică în numărul 59 două informări, date „Cernăuți, 13 sept.” și „Brașov, 18 august 1850”. În prima se relatează că Andrei Șaguna va înființa la Sibiu o „tipografie românească diecesană”, în a doua se relatează despre o festivitate oficială la Brașov.

Iraclie Porumbescu umple coloanele celorlalte pagini din „Bucovina” cu materiale din domeniul religiei în funcție de pregătirea sa universitară. Publică alături de *Horele românești* din colecția lui Vasile Alecsandri, în două numere,

⁸⁴ Idem, nr. 58, 9/21 septembrie 1850, p. 185–188; nr. 59, 13/25 septembrie 1850, p. 99–102; nr. 60, 20 septembrie/2 octombrie, 1850, p. 103–106. Toate textele se publică în română și în Germană.

⁸⁵ Idem, nr. 59, 13/25 septembrie 1850, p. 99. Informația este luată din surse germane. Promisiunea că va publica programul lui Iacob Mureșianu nu este îndeplinită. „Bucovina” își încetează apariția.

Protocolul Sinodului Bisericii Răsăritene de la Arad, se ocupă cu *Sinodul Bisericii Răsăritene din Austria, Sinodul episcopilor latini și uniți din Ungaria*, „dezbinarea” între guvernul papal și Regatul Sardiniei.

Se publică în aceste trei numere un singur editorial, în numărul 60, datat „Cernăuți, 18 septembrie” și semnat „V”, pregătit pentru deschiderea noului an școlar. Se pledează, foarte documentat, pentru înființarea unui al doilea gimnaziu românesc în Bucovina, după cel de la Suceava. Studiul ar putea fi atribuit lui Aron Pumnul, prin interesul acordat școlii, preocupare dominantă în lucrările sale, precum și prin unele particularități lingvistice, care se întâlnesc și în scrisul lui Iraclie Porumbescu.

„Bucovina” publică pe ultima pagină în numărul 60 continuarea dării de seamă *Protocolul Sinodului Bisericii Răsăritene* și specifică „va urma”. „Bucovina” își încetează, totuși, apariția fără nicio explicație. „«Bucovina» apuse – arată Teodor Balan – cum apune soarele, care în urma sa nu lasă decât regrete”⁸⁶.

Alexandru Hurmuzachi părăsește Cernăuții și pleacă la moșia sa. Iraclie Porumbescu, neavând moșie, pleacă la Șipotetele Sucevei, în Munții Bucovinei. Episcopul Bucovinei, Eugenie Hacman, găsea cea mai potrivită măsură pentru exilarea adversarului său într-o comună huțanească, din munți, bântuită și de agitațiile lui Lukian Cobeliță, deputatul huțulilor din Parlamentul imperial.

Istoricii români – și nu numai ei – se opresc la *Constituție pentru Împărăția Austriei* ca la un moment din istoria Imperiului Habsburgic. Se face constatarea că prevederile înscrise în ea nu s-au pus în aplicare. Asistăm, în realitate, la două situații deosebite. Prevederile din *Constituție pentru Împărăția Austriei* nu s-au pus în aplicare în Transilvania. Marele Principat al Transilvaniei își pierde statutul din *Constituție pentru Împărăția Austriei* și este integrat, împreună cu Banatul, în Regatul Ungariei.

Situația din Bucovina se deosebește fundamental de cea din Transilvania. Bucovina își păstrează statutul din *Constituție pentru Împărăția Austriei*, sub numirea de acolo, Ducatul Bucovina și se aplică prevederile înscrise în acea constituție, pregătită de Adunarea Constituantă și votată în Parlamentul imperial.

Proiecte de constituție provincială pentru Ducatul Bucovinei se elaborează de către o comisie, sub conducerea istoricului Eudoxiu Hurmuzachi și se publică în „Bucovina”, în septembrie–octombrie 1849, în română și în germană⁸⁷. *Proiecte de constituție provincială pentru Ducatul Bucovinei* cuprinde 57 de articole. Se stabilesc în primele articole raporturile constituționale ale Ducatului Bucovina cu autoritatea imperială. Aici se precizează și condițiile în care se pot schimba

⁸⁶ Teodor Balan, *op. cit.*, p. 47.

⁸⁷ „Bucovina”, [anul II], nr. 21, 9/21 septembrie 1849, p. 160–162; nr. 31, 23 septembrie/5 octombrie 1849, p. 169–170.

hotarele Ducatului Bucovina. A doua serie de prevederi se ocupă de constituirea Ducatului Bucovina. Se stabilește ca Dieta Ducatului Bucovina să fie formată din 42 de deputați și se precizează modalitatea de alegere a lor, drepturile și responsabilitățile pe care le au în exercitarea mandatului lor. *Proiecte de constituție provincială pentru Ducatul Bucovinei* prevede și înființarea unui organism special, Comitetul Țării, „parte controlatoriu, parte administratoriu, niciodată legislativ”.

Bucovina își elaborează, în baza prevederilor din *Constituție pentru Împărăția Austriei*, cea dintâi Constituție din istoria sa. *Constituție provincială pentru Ducatul Bucovinei* nu rămâne la stadiul de proiect, al doilea moment important din istoria sa. Prevederile înscrise în ea se pun în aplicare și inaugurează o nouă epocă în istoria Bucovinei. Se deschide cu un articol pe care îl transcriem: „Ducatul Bucovina este provincie a coroanei Imperiului Austriac. Cernăuții se declară de capitala a țării”⁸⁸. Suceava, vechea capitală a Țării de Sus a Moldovei, este înlocuită cu altă localitate. S-ar putea crede că reprezenta o așezare cel puțin egală cu cea a Sucevei, ctitoria voievodală.

Daniel Werenka publică în monografia sa, *Topographie der Bukowina*, recensămintele întocmite de către administrația militară pentru toate localitățile din Bucovina⁸⁹. Cernăuții aveau, în 1776, aflăm de aici, două familii de boieri, patru familii de mazili, 48 de familii de țărani și 10 popi⁹⁰. Cernăuți, împreună cu Clocucica, găzduia și judecătoria pentru întreg districtul, cu 114 persoane.

Administrația austriacă s-a oprit la Cernăuți, o localitate care nu se putea compara ca număr de familii cu Suceava ori Rădăuți și nici cu o așezare ca Marginea, care se numea în 1776 Prund, ținea de Volovăț, întemeiat în domnia Movileștilor și avea la acea dată 106 familii de țărani⁹¹.

⁸⁸ *Ibidem*, p. 160.

⁸⁹ Daniel Werenka, *Topographie der Bukowina zur Zeit ihrer Erwerbung durch Oesterreich (1774–1785)*, Czernowitz, Conc. Tipo-u. Litographie des Erzbischofs Silvester Morariu-Andriewicz, 1895, p. 119. „Volovăț – Volovêțu (rom.*, nume dat după pârau), ucr. Wollowez, Volovetz, Wolovetzu, Volovucz, sat dăruit de episcopul Moghila și de mama sa, Stănișa, potrivit hrisovului întocmit de voievodul Petru (Șchiopul) la 20 iunie 7097/1589, către Mănăstirea Sucevița. Satul este menționat, însă, și într-un document mai vechi, din anul 6929/1421, și anume ca *oppidum* (1. așezare fortificată în Imperiul Roman; 2. oraș-târg în Regatul Ungariei și în Transilvania, în perioada medievală). În acest document se arată că principele Alexandru și fiul lui, Elias al Ringalei (soția celui din urmă), care era o soră a regelui polon Vladislav, dăruia Siretul și „Volhowicz” (oppidu) etc. Ștefan cel Mare a construit aici în 1502 o biserică din material rezistent, în locul celei din lemn, care fusese ridicată în jurul anului 1300 de principele Dragoș și apoi mutată la Putna. Localități arondate: 1774 – 117 total familii; 1776, Prund, 106; 1779 – 253; 1780, Burla – 174; 1784 – 133”.

⁹⁰ *Ibidem*, p. 127.

⁹¹ *Ibidem*, p. 199. Comuna Marginea, numită inițial Prund, se formă pe prundișul adus de râul Sucevița, cu afluenții săi. Peste acesta trecea drumul ce venea de la Cernăuți, Storojineț, Vicov și se întâlnea la Gura Humorului cu drumul ce venea de la Cernăuți, Siret, Suceava și formau drumul principal, care trecea – și trece și astăzi – peste Mestecăniș și intră pe la Dorna în Transilvania. Marginea, așezarea de pe „prund”, cu 106 familii în 1776, cum arată Werenka, ținea de Volovăț, una

Cernăuți devine, prin prevederea decretată în *Constituție provincială pentru Ducatul Bucovinei*, capitală, cu sediul guvernului, al instituțiilor administrative și politice, al Universității. Se mută aici și vechile instituții ale bisericii din Bucovina. S-a preferat Cernăuți din considerente economice. Trecea pe malul stâng al Prutului, în vecinătatea Cernăuților, drumul principal care făcea legătura între Galiția, Bucovina și Moldova. Acolo, pe malul stâng a Prutului, funcționa și vama. S-a preferat Cernăuți și din considerente politice. Se făcea o separare de Bucovina voievodală.

Erich Zöllner consacră în tratatul său, *Istoria Austriei*, cu care ne-am ocupat mai sus, o prezentare și asupra acestui moment din istoria Bucovinei. „Această achiziție teritorială – anexarea Țării de Sus a Moldovei – s-a obținut, oricum, în baza unui tratat, iar locuitorii Bucovinei nu aveau, cu siguranță, motive să se plângă de schimbarea apartenenței de stat. Din regiunea foarte rar populată, complet părăginită, administrația austriacă a creat, printr-o muncă susținută, de-a lungul câtorva decenii, o țară-model a Monarhiei”⁹². Erich Zöllner vorbește în numele stăpânirii imperiale. Anexarea Țării de Sus a Moldovei s-a făcut în baza unui tratat, cum arată istoricul austriac, dar nu „oricum”, ci prin șantaj. Domnitorul Moldovei, care s-a opus acestei înstrăinări din teritoriul țării, și-a pierdut capul. Maria Tereza, împărăteasa Imperiului Habsburgic, adresează lui Iosif al II-lea, coregent la conducerea imperiului, o scrisoare, în 4 februarie 1775, în care mărturisea că anexarea Țării de Sus a Moldovei „o apăsa pe conștiință” și că nu știa cum va putea scăpa onorabil „din această daravelă”⁹³.

Schimbarea ordinii de stat se impune să fie și ea raportată la stările reale din cele două state. Imperiul Otoman, „barbar”, percepea îndatorire globală bănească, însă acorda deplină libertate vieții confesionale și activității culturale. Imperiul Habsburgic, „civilizat”, percepea și el obligații bănești, pe fiecare persoană și îngrădea viața confesională și activitatea culturală. Altfel spus, susținea o politică de stat împotriva identității naționale.

Erich Zöllner arată, ceva mai târziu, cu vădită satisfacție, că Bucovina sub stăpânirea imperială devenise „țară poliglotă”, cu „patru limbi” oficiale⁹⁴.

Să mai precizăm, în sfârșit, că noua capitală a Bucovinei nu reprezenta „țara-model a Monarhiei”, ci numai Cernăuți, devenit dintr-o localitate neimportantă în raport cu altele, capitală de țară, sediu al guvernului și al instituțiilor politice, religioase și culturale.

dintre cele mai vechi localități din Bucovina, întemeiată de Movilești în 1589, menționată și într-o diplomă din 1421.

⁹² Erich Zöllner, *op. cit.*, p. 396.

⁹³ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 15.

⁹⁴ Erich Zöllner, *op. cit.*, p. 533, 537.

Bucovina, victimă a oamenilor politici, trecători în călătoria pe acest pământ, stă în fața istoriei, cu menirea sa viitoare în această parte a Europei.

Iraclie Porumbescu către G. Barițiu

Cernăuți, 19 ian[uarie 1850]⁹⁵

Domnule Redactor,

Împrejurări, asemenea iernei de acum, nu mă iertară să-ți scriu mai demult și să-ți spun cum că, cu mare bucurie, văzui numărul întâi din continuarea gazetei D-tale. O salutai din inimă, o salutarăm cu toții și-i dorirăm nu alta decât: ca să deie Domnul și să vedem, așa convingându-se lumea de adevărul cauzei pentru care te supuseși iarăși, pe cât sacrului, pe atât greului oficiu patriotic național – precum o văzurăm convinsă astă-vară de falsitatea cauzei acelora care făcură ca să ajungi până în hotarele Bucovinei!

Deie Domnul și noi și sperăm sigur și foarte că veritatea [adevărul] vorbei poporului nostru: „minciuna azi-mâne, dar adevărul rămâne” se va adevăra și în comun, așa precum se adevăra atunci în parte.

Știu, Domnule, că te-ar interesa dacă ți-aș putea spune de la noi ceva nou, însă nu știu ce ți-aș putea spune așa însemnabil [important], că noi suntem încă tot pe acel punct [punct] vegetativ pe care ne lăsaseși atunci când te-ai dus de la noi. Atâta-ți pot, însă, spune, că „pe pământ constituțional mai murim de dorul Constituțiunei”. Împlinirea dorințelor și a nevoilor noastre încă tot pausează [așteaptă] în mult mai frumoasele și mai comodele Curți de Sus, decât ar voi să vie în bielele noastre borde[i]e, care acum sunt mai nădușite cu toate necesitățile lor de cumplită iarnă.

Un lucru, însă, cu care noi, totuși, ne mângăiem în mijlocul nemișcavilității [nemișcării] intereselor noastre provinciale și naționale – un câștig din secolul acest[a] nou din anul 1848 încoace – o dobândire care ne fu unicul, încă, solamen [rezultat] național prin decursul tristului acestui episod de mai din urmă, mă aflu, totuși, silit cu atât mai vârtos să ți-l spun ca o însemnabilitate [însemnătate] de la noi, cu cât el de-ți și e Domniei tale cunoscut, totuși, fiind el din cercul vieții noastre cele nouă [noi] naționale nu-ți va fi neinteresant: el este „Catedra noastră pentru limba și literatura națională”, care se înființă încă în februarie anul tr[ecut]. Această catedră este pentru noi, bucovinenii, o adevărată facere de bine, un adevărat odor național, pentru că, precât fu ea pentru noi o necesitate de mult adânc și în comun simțită, pe atâta ni se și răspunse dorințelor și așteptărilor noastre.

⁹⁵ „Gazeta Transilvaniei”, nr. 9, 3 februarie 1850, p. 35–36; nr. 10, 6 februarie 1859, p. 39–40.

Știut și prea știut este în ce stare devenise limba noastră, a tuturor românilor din Imperiul Austriei, în timpurile afurisite înainte de martiu [martie] 1848; știut este cum că ea ne era iertată numai ca o limbă secundară; dară starea care rămase ea la noi era cea mai tânguibilă [de plâns]. Frații noștri din Transilvania se deșteptară în privința cultivării limbii, cei dintâi și fală [cinste] lor! Că ei făcură aceasta chiar în mijlocul celor mai mari fatalități și restriști; dară noi, bucovinenii – nu ne tănuim –, fuserăm despre o parte prea slabi, decât am fi perseverat în luptele cele grele, cu care avurăm de lucru din diferite părți, parte ne lipsiră de tot meziele [mijloacele] cu care ne-am fi putut ajutama în cultivarea limbii noastre, și așa învățând junimea noastră deosebite limbi grele și străine, numai a noastră nu, din care ne e viața, sângele și inima; vorbea nemțește, leșește, rutenește s.c.l. [și celelalte] bine, numai a noastră, care ne e cea dintâi și cea mai scumpă din naștere până-n mormânt, rău; sau și foarte puțin; dară acum, deși numai unică această catedră ce se ocupă cu studiul limbii materne și deși numai această catedră nu e în stare să cuprindă împrejurul său pe toți acei cărora le trebuie [trebuiește] limba românească, ca și alimentul de viață și pe acei care doresc să se îndulcească de frumosul și scumpul acest studiu totuși, cât pentru dânsa ea mari propășiri și lățire au făcut până-acum. Se înțelege că studiul acesta e foarte relativ; dacă am voi noi să fim cu el așa de mulțămiiți, precum suntem, nu ar fi fost destul să ni se deie numai o catedră și prea ea orice învățători care ar avea să ne propuie numai gramatica limbii românești, căci scopul acesta l-am putea ajunge – așa a zice – și pe cuptoriu acasă; ci nouă, cari eram în cunoștința limbii noastre încă așa de slabi și care, totuși, trăind într-un timp care cere numaidecât ca să ajungem în cultură pe frații noștri, care sunt mult mai înainte decât noi, numaidecât și trebuia ca să fim puși în starea posibilității spre acel sfârșit; nouă ne-a trebuit, așadar, un bărbat demn spre acea chemare și înzestrat cu toate cuvenitele însușiri ale unui învățător *de limba și literatura română*; un bărbat care să nu știe numai gramatica, dară și geniul și istoria limbii românești de la începutul ei și până în ziua de astăzi și care să cunoască pe lângă aceea și alte limbi romanice, pe scurt, nouă ne trebuia un bărbat care să fie desăvârșit în stare a ne păstra odorul naționalității noastre – limba. Și de ne-au și fost soarta până acum inamică [dușmană], precum în multe privințe așa și în privința limbii noastre, dară acum ni se arată prea favorabilă, căci ne dete un bărbat demn, în care toate acele cerințe – și aflară soluțiunea lor și acest bărbat e Silviu Arone Pumnul, demnul fiu al demnei Transilvanii!

S. A. Pumnul, fostul profesor de filosofie la Liceul Național din Blaj, se numi de guvern, supunându-se mai întâi unui examen de concurs ca profesor prov[izoriu] la această catedră, care se încorporează Institutului Filosofic de aici. El deschise cursul studiului „limbii și literaturii române” la 25 februarie anul trecut cu un cuvânt atât de solid, atât de potrivit și pătrunzător, încât așteptările și dorințele prea umplutei săli de ascultători de toată starea și rangul, dorințele

noastre pentru studiul acest atât de scump și important își aflară în D[omnul] Pumnul cele mai vii și mai bune sperări pentru viitor. Aici auzi bucovineanul *întâiași* dată de pe o catedră *dulcele grai al mamei sale*, graiul carele se lipește de inimă și de suflet și în care își află românul viața și fericirea lui cea adevărată.

Mi-ar fi greu, Domnule, să mă încumet a-ți descrie nenorocita simtăciune [impresie] [pe] care o vedeai scrisă în fața fiecărui [din cei] prezenți. Fieștecare se simțea asemenea pelerinului care, reîntorcându-se după o călătorie lungă, grea și periculoasă în dorita-și patrie și văzând din depărtare dulcele cătun părintesc în care el fu odinioară atât de fericit, se pierde în cugetări dulci și mângâioase, sperând că încă va mai afla acolo fericiri. Fieștecare din ascultători trecu odată cu cuvintele D[omnului] Pumnul prin tristeții și fatalii secolii, prin care trecu și scumpa noastră limbă: fieștecare simți la cuvintele D[omnului] Pumnul aceea ce simți și limba noastră în decursul acelor timpuri amare. D[omnul] Pumnul pomeni despre „grelele și crâncinile lupte, [pe] care le avu limba noastră cu urieșele inamice – desfăcu [denunță] și plagele care, trăind ea încă și astăzi, îi dau vii testimonii [dovezi], cum că s-au luptat amar – arată și desemele [mărturiile] [pe] care le poartă ea și astăzi întru adevăr [dovadă], că au învins pe acele puternice inamice [dușmane] și că destrăbălându-le ca o învingătoare de decorațiunile [podoabele] lor, se îmbracă singură în ele parte, pentru că fiind ea tot în campanii, nu avea când să-și facă haine acasă după portul ei, parte, ca să le lase pentru viitorime fiilor ei în memoria biruințelor purtate”.

Cuvântul îl fini [sfârși] D[omnul] Pumnul cu binecuvântarea și salutarea sosirei demult doritului timp în care limba noastră, fiind ea acum liberă de amenințările trecute, se va putea din nou dezvolta și cultiva, nu în lupte și sub zgomotul armelor impilative [dușmane], ci la vetrele naționale patriotice și în aerul păcii.

Frumoasele sperări [pe] care le puseserăm în D[omnul] Pumnul la momentul acesta el le și dreptfică [întări] prea frumos. D[omnul] Pumnul dete în decursul acestui an cele tari argumente cum că el e tocmă[i] acel bărbat de care ne era nouă trebuință pe acest scaun. El manifestă misiune cumpebite [potrivite] – cum că cunoștința sâmburelui limbii românești e cu totul în potestarea [puterea] fruptelor [cunoștințelor, roadelor] intenselor și aprofundatelor sale studii despre această limbă, dar și aceea că el este un adevărat și zelos amic al înaintării limbii și literaturii noastre naționale.

Ușor vei înțelege, Domnule, că lângă așa o demnitate și luptă, un zel așa fierbinte al unui învățător pentru obiectul său nu pot nici zelul, nici sânghința auzitorilor lui să rămâie nelucrative [fără activitate]; și așa și este că progresurile [pe] care le făcu junimea noastră română (din teologie, filosofie, gimnaziu, afară de alți auzitori) în decursul numai abia un an sunt mai mult decât ar și socoti cineva. Căci D[omnul] Pumnul își dete, afară de orele la care era îndatorat, atâta silință, propuind [propunând] acest studiu și în alte ore extraordinare și aceia nu numai la

filosofie, ci din propria-și buna voie și pentru teologi și gimnasiali, încât timpul acesta scurt și sârguința auzitorilor să pot [poată] cugeta îndoit și întreit.

Adevărurile gramaticale – multe în alte gramatici încă necunoscute, aflară la mintea cea drept cugetătoare a românilor noștri cea mai plăcută primire pentru că sunt românești, iară istoria limbii și literaturii noastre cășună [pricinui] fiecăruia cel mai viu și mai mare interes, aceasta chiar și la cei de alte limbi. Nu pot aici să nu ridic, [în] această împrejurare, mai ales dintre toate, că scrierea limbii românești cu literele ei *proprii*, cu cele *romane* și nu străinele slove cirilice dete limbii noastre o bază mult mai sublimă și mai însemnată. Junimea noastră română, citind și scriind cu ele, le cunoaște și așa-zicând se înțelege cu ele, pentru că ele sunt ale ei... Era odată un neam glorios și respectat de lumea întreagă; neamului acestuia [î]i zicea „romani”; ei *scria cu litere romane*; este astăzi un pământ, unde pe fieștecare floriceică, o răsări și o crește un sânge sacru, un sânge vărsat pe aceste locuri pentru patrie, limbă și naționalitate; acel sânge e sânge *roman*, pământul este al *României*; România este *patria noastră*; noi suntem *români*, limba noastră *este limba română, românește, dar vrem nu numai să vorbim, ci să și scriem*.

Și oare facem noi prin aceasta cuiva o scurtare [pagubă]? Nicidecum, ci, din contră, noi facem aceea ce am trebui să facem. Având noi, adică, acum lucrul *nostru*, întoarcem *cel străin* cu mulțumită înapoi. Iar ce se atinge de părinții și bătrânii noștri, care acum nu mai pot învăța, apoi noi nu le vom fi nemulțumitori [nerecunoscători], nebăgându-i în seamă în scrieri pentru ei, dară lumea cea jună română scrie și va scrie cu litere romane. Pentru aceea și rugăm, în numele junimei noastre celei demne, pre toți domnii redactori români ca, predicând [susținând] ei tot *de egala și iar egala îndreptuire* [îndreptățire] să ne dea domniile lor într-această privință și un exemplu pe față și să se facă aceea cu presa, ce facem noi cu peana [condeiul], adică să se tipărească măcar o față sau măcar o coloană din foile domniilor sale pentru junimea noastră cea română – cu litere romane.

Al d-tale s.c.l.

Iracliu Porumbescu

Prea bucuroși, numai să avem tipografii *corespunzătoare* acestui scop.

Red.

AUFGABEN UND TÄTIGKEIT DES LANDTAGS DER BUKOWINA AM BEISPIEL DER SESSIONEN 1868 UND 1908

OTTO HALLABRIN

Atribuțiile și activitatea Dietei Bucovinei. Exemplificări: sesiunile din 1868 și 1908

(Rezumat)

Studiul tratează modul de reglementare al atribuțiilor și a activității Dietei Bucovinei, de la înființarea ei, în 1861, până în anul 1908, apoi, pentru exemplificare, autorul efectuează o analiză a sesiunii din 1868 și, mai amănunțit, a celei din anul 1908.

Pentru prima parte a studiului sunt avute în vedere, în principal, următoarele documente: *Das Kaiserliche Diplom vom 20. Oktober 1860 zur Regelung der inneren staatsrechtlichen Verhältnisse der Monarchie* [Diploma imperială din 20 octombrie 1860] (care conținea reglementările activității monarhice și o primă descriere, chiar dacă nu foarte riguroasă, a competențelor reprezentanților Dietei); *Das kaiserliche Patent* [Decretul Imperial din 26 februarie 1861] (în care, în partea a doua, sunt enumerate atribuțiile Dietei și aria lor de acoperire, precum și ordonanțele prin care se stabileau prioritățile Ducatului Bucovina: administrarea pădurilor, agricultura, dezvoltarea rurală, construcțiile publice, finanțarea instituțiilor caritabile, chestiuni privind sistemul școlar și biserica, bugetul, colectarea taxelor); *Die erste Geschäftsordnung des Bukowiner Landtags* [Primul Regulament de procedură al Dietei], adoptat în 1863, în a doua sesiune a primei perioade de votare și fundamental revizuit în 1909; *Instruktion für den Bukowiner Landesausschuss* [Regulamentul de ordine interioară al Comitetului Țării Bucovinei], adoptat în 27 februarie 1863 și modificat ulterior în 1900 și în sesiunea 1910/11; *Bericht des Bukowinaer Landesausschusses über dessen Gesamttätigkeit seit seiner Konstituierung* [Raportul Comitetului Țării Bucovinei despre întreaga sa activitate de la constituire] (document important și extrem de relevant pentru cercetarea raporturilor sociale existente în provincie în acea perioadă, aproape deloc valorificat de istoriografia privind Bucovina); *Bericht des Bukowinaer Landesausschusses über dessen Gesamttätigkeit im Jahre 1900* [Raportul Comitetului Țării Bucovinei despre întreaga sa activitate din anul 1900]. În afară de acestea, studiul valorifică numeroase

Analele Bucovinei, **XXII**, 2 (45), p. 455–475, Rădăuți-București, 2015

alte rapoarte de activitate, documente administrative, statistici și anexe publicate în *Protocoalele stenografice ale Dietei Bucovinei* din perioada în discuție.

Pentru studiile de caz propuse în acest studiu, autorul consemnează activitățile Dietei după cum urmează: în a doua perioadă de alegeri din a doua sesiune din anul 1868 și în a zecea perioadă de alegeri, din sesiunea a patra a anului 1908. Aspectele analizate sunt: alcătuirea Dietei (căpitanul Țării, vicepreședintele, membrii cu drept de vot, deputații Marii Adunări, comisiile de votare, deputații orașelor și din provincie, reprezentanții asociațiilor, fiecare cu atribuțiile și drepturile sale, prezentate pe larg), deschiderea și închiderea sesiunii dietale, numărul de ședințe, comisiile Dietei, solicitări, interpelări, petiții, rezoluții, discursuri și teme principale abordate, proiecte de lege, comisii și ședințe de analiză speciale, moțiuni și proiecte de buget. Studiul se remarcă prin acuratețea și multitudinea informațiilor extrase din valoroase documente de arhivă, mai puțin cunoscute publicului larg.

Cuvinte și expresii-cheie: Ducatul Bucovina, Comitetul Țării, atribuțiile și activitățile Dietei, „Diploma din octombrie”, regulament de ordine interioară, alegeri, proiecte de lege, sesiune dietală, interpelări, petiții.

1. Die Funktionen des Landtags

Das „Kaiserliche Diplom vom 20. Oktober 1860 zur Regelung der inneren staatsrechtlichen Verhältnisse der Monarchie”, das sogenannte „Oktober-Diplom”, enthielt keine exakte Beschreibung der Kompetenzen der Landesvertretungen. Nachdem im zweiten Teil des Gesetzes alle „Gegenstände der Gesetzgebung” des Reiches aufgezählt werden, bestimmte der dritte Artikel, dass „alle anderen Gegenstände der Gesetzgebung welche in den vorhergehenden Punkten nicht enthalten sind... in und mit den betreffenden Landtagen...erledigt werden”¹. Näheres zu den Aufgaben der Landtage enthält das Oktoberdiplom nicht. Diese wurden erst in den Landesordnungen des kaiserlichen Patentes vom 26. Februar 1861 erlassen.

Im zweiten Teil der Landesordnung für das Herzogtum Bukowina vom 26. Februar 1861 sind die Aufgaben des Landtages und sein Wirkungsbereich festgelegt. Danach wurden zu Landesangelegenheiten erklärt:

„I. Alle Anordnungen in Betreff:

1. der Landescultur,
2. der öffentlichen Bauten, welche aus Landesmitteln bestritten werden,
3. der aus Landesmitteln dotirten Wohltätigkeitsanstalten,
4. des Voranschlages und der Rechnungslegung des Landes, sowohl
 - a) hinsichtlich der Landeseinnahmen aus der Verwaltung des dem Lande gehörigen Vermögens, der Besteuerung für Landeszwecke und der Benützung des Landescredits, als:

¹ Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1860, Nr. 226.

b) rücksichtlich der ordentlichen und außerordentlichen Landesausgaben.

II. Die näheren Anordnungen in den Grenzen der allgemeinen Gesetze in Betreff:

1. der Gemeindeangelegenheiten;
2. der Kirchen- und Schulangelegenheiten;
3. der Vorspannsleistung, dann der Verpflegung und Einquartierung des Heeres; endlich

III. Die Anordnungen über sonstige, die Wohlfahrt oder die Bedürfnisse des Landes betreffende Gegenstände, welche durch besondere Verfügungen der Landesvertretung zugewiesen werden².

Zusammenfassend ist festzustellen, dass folgende Bereiche eindeutig als Landesangelegenheiten galten: Landesfinanzen, Landwirtschaft, Gemeindeangelegenheiten, Schulen, Kirchen und Bauten aus Landesmitteln.

Nach § 19 der Landesordnung hatte der Landtag eine Doppelfunktion: Erstens als Gesetzesorgan, indem er das Recht hatte „auf Erlassung allgemeiner Gesetze und Einrichtungen, welche die Bedürfnisse und die Wohlfahrt des Landes erheischen“ und zweitens als Beratungsorgan „über kundgemachte allgemeine Gesetze und Einrichtungen bezüglich ihrer besonderen Rückwirkung auf das Wohl des Landes“. In dieser Funktion hatte der Landtag „Vorschläge abzugeben über alle Gegenstände, worüber er von der Regierung zu Rathe gezogen wird“.

Der Landtag wurde durch kaiserliche Anordnung in der Regel einmal jährlich zu Beratungen nach Czernowitz einberufen. Die Verhandlungen fanden grundsätzlich in öffentlichen Sitzungen statt. In Ausnahmefällen konnte der Vorsitzende aus eigener Initiative oder auf Verlangen von mindestens fünf Abgeordneten eine Sitzung als nichtöffentlich erklären. Die Sitzungen wurden vom Landeshauptmann oder von seinem Stellvertreter eröffnet, geleitet und geschlossen. Der Vorsitzende bestimmte die Tagesordnung der Sitzungen, wobei die Regierungsvorlagen Vorrang hatten. Die Sitzungen einer Jahresperiode, deren Eröffnung und Schließung durch kaiserlichen Beschluss erfolgten, wurden nach englischem Vorbild als „Session“ bezeichnet.

Gesetzesinitiativrecht hatten nach § 34 der Landesordnung der Landeshauptmann, der die Regierungsvorlagen in die Beratungen einbrachte, sowie der Landesausschuss, die Landtagsausschüsse und die Abgeordneten selbst. Der Landeshauptmann brachte die Vorlagen der Regierung in die Beratungen des Parlaments ein. Die Anträge einzelner Landtagsmitglieder mussten vorher vom Landeshauptmann genehmigt werden. Er hatte das Recht, Anträge die außerhalb des Geschäftsbereichs des Landtags waren, von den Verhandlungen auszuschließen.

² Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1861, Nr. 20, Beilage II, p, § 18.

Der Landespräsident oder die von ihm delegierten hohen Regierungsbeamten konnten an den Sitzungen des Landtags teilnehmen. Sie hatten das Recht „jederzeit das Wort zu nehmen“. Im Gegenzug hatte der Landeshauptmann das Recht, Regierungsvertreter zu den Verhandlungen zu laden, um sachliche Erläuterungen zu bestimmten Beratungsgegenständen zu geben.

Zur Beschlussfassung war die Anwesenheit von mehr als die Hälfte der Gesamtzahl der Landtagsmitglieder und die Mehrheit der Anwesenden erforderlich. Bei Stimmgleichheit galt der Antrag als nicht angenommen. Für Beschlüsse über eine Änderung der Landesordnung war die Anwesenheit von Dreiviertel der Abgeordneten und die Zweidrittelmehrheit der Anwesenden notwendig. Die Abstimmung im Landtag erfolgte in der Regel mündlich oder durch Aufstehen oder Sitzenbleiben auf Aufforderung des Vorsitzenden. Für jedes Landesgesetz war die Zustimmung des Landtags und die Sanktion des Kaisers erforderlich.

Die Verhandlungen des Landtages wurden in schriftlichen Protokollen festgehalten und nach Genehmigung durch den Landtag zur Veröffentlichung freigegeben. Einen Austausch mit anderen Landesvertretungen war nicht möglich³.

Die organisatorischen Grundlagen zur Landtagsarbeit sind in der Geschäftsordnung des Landtags enthalten. Die erste Geschäftsordnung des Bukowiner Landtags wurde in der zweiten Session der ersten Wahlperiode 1863 beschlossen⁴. Nach mehreren Änderungen einzelner Bestimmungen beschäftigte sich der Landtag in der fünften Session der zehnten Wahlperiode im Jahre 1909 erneut ausführlich mit seiner Geschäftsordnung, die einer grundlegenden Reform unterzogen wurde⁵.

Nach § 4 dieser Geschäftsordnung, hatten die Abgeordneten im Einklang mit dem § 9 der Landesordnung beim Eintritt in den Landtag dem Kaiser Treue, Gehorsam, Beachtung der Gesetze und gewissenhafte Erfüllung ihrer Pflichten eidesstattlich zu versichern. Ohne diese „Angelobung“ war ein Eintritt in den Landtag nicht möglich. Die Verhandlungssprachen des Landtags waren die drei Landessprachen: deutsch, rumänisch und ruthenisch⁶. Bei Eröffnungsansprachen und Sessionschlussreden sprach der Landeshauptmann die Begrüßungen immer in allen drei Sprachen. Auch die Angelobungen der Abgeordneten und die Huldigungsrufe an den Kaiser wurden im Landtag der Bukowina immer in den drei Landessprachen vorgenommen. In den Verhandlungen verwendeten die meisten Abgeordneten die deutsche Sprache. Vereinzelt sind in den Protokollen auch Wortmeldungen in rumänischer und ruthenischer Sprache veröffentlicht.

Die Abgeordneten waren verpflichtet an den Verhandlungen des Landtags teilzunehmen. Eine Abwesenheit konnte nur durch Krankheit oder durch einen

³ Ebenda, §§ 32–40.

⁴ Stenographische Protokolle des Bukowiner Landtags für die zweite Session 1863, S. 47–97.

⁵ Stenographische Protokolle des Bukowiner Landtages der fünften Session der zehnten Wahlperiode 1909/10, S. 779–790.

⁶ Ebenda, § 11.

vom Landeshauptmann genehmigten Urlaub bis zu acht Tagen entschuldigt werden. Abgeordneten, die eine längere Abwesenheit nicht glaubwürdig vor dem Landtag begründen konnten, wurde die Diätzahlung eingestellt. Im äußersten Fall war auch ein Mandatsentzug möglich⁷. Die Landtagsmitglieder hatten nach § 6 der Geschäftsordnung Anspruch auf Reisekosten und „während der Session Diäten von je 10 K... Der Bezug der Diäten beginnt für den Abgeordneten mit dem Tage, an dem er in der hierzu aufliegenden Liste seine Anwesenheit eingezeichnet hat. Der Bezug von Tagegeldern erlischt für die Abgeordneten für die Zeit desurlaubes, insofern dieser nicht durch Krankheit begründet ist. Ebenso erlischt er bei einer Vertagung des Landtags über acht Tage“.

Der Landeshauptmann verfügte über eine „Repräsentationsgebühr“. Diese und die Diäten der Abgeordneten wurden aus dem Landesfonds bestritten. Im Jahre 1868 z. B. betrug der Tagessatz der Diäten der Abgeordneten 3 Gulden (fl). Er wurde in der Regel für eine durchschnittliche Sessionsdauer von zwei Monaten berechnet, so dass die Landtagsmitglieder in dieser Sitzungsperiode 180 Gulden (fl) erhielten. Der Repräsentationsfonds des Landeshauptmannes betrug in der selben Sitzungsperiode 2.330 Gulden (fl)⁸.

Die Mitglieder des Landtags waren an keine Instruktionen gebunden und genossen Immunität, allerdings nur während der Dauer der Session. Sie hatten das Recht Interpellationen an den Landeshauptmann, an die Landesregierung oder an die Vorsitzenden der Landtagsausschüsse zu richten⁹. Jeder Beratungsgegenstand wurde den Landtagsausschüssen zugeleitet. Diese wurden nach dem im § 15 der Landesordnung festgelegten Schlüssel von den Kurien gewählt. Jeder Landtagsausschuss wählte einen Obmann und zwei Stellvertreter.

Zusammen mit den Verordnungen der Regierung wurden die im Landtag beschlossenen und vom Kaiser sanktionierten Gesetze im „Gesetz- und Verordnungsblatt des Herzogtums Bukowina“ in allen drei Landessprachen veröffentlicht. Die Publikation der Landesgesetze wurde erstmals durch eine kaiserliche Verordnung vom 17. Februar 1863 geregelt¹⁰. Danach musste ein veröffentlichter Gesetzestext „in der Regel“ das genaue Datum enthalten, an dem es „in Wirksamkeit zu treten hat“. War das nicht der Fall, traten die Rechtsnormen 14 Tage nach ihrer Veröffentlichung in Kraft.

Nach den Bestimmungen des § 16 der Landesordnung von 1861 hatte der Landtag „die durch § 6 des Grundgesetzes über die Reichsvertretung festgelegte

⁷ Ebenda, § 5.

⁸ Stenographische Protokolle des Bukowiner Landtags für die zweite Session der zweiten Wahlperiode 1868, S. 112.

⁹ Stenographische Protokolle des Bukowiner Landtages der fünften Session der zehnten Wahlperiode 1909/10, §§ 7 und 23.

¹⁰ Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1863, Nr. 19.

Zahl von fünf Mitgliedern in das Haus der Abgeordneten des Reichsrathes zu entsenden“¹¹. Die Wahl dieser Abgeordnete war durch den § 7 des Grundgesetzes über die Reichsvertretung festgelegt, der bestimmte, daß „die für jedes Land festgelegte Zahl der Mitglieder von seinem Landtage durch unmittelbare Wahl entsendet wird“¹². Die Wahl dieser Mitglieder wurde ebenfalls durch den § 7 des Gesetzes über die Reichsvertretung bestimmt. Danach hatte die Wahl „durch absolute Stimmenmehrheit in der Art zu geschehen, dass die nach Maßgabe der Landesordnungen auf bestimmte Gebiete, Städte, Körperschaften entfallene Zahl von Mitgliedern des Abgeordnetenhauses aus den Landtagsmitgliedern derselben Gebiete, derselben Städte, derselben Körperschaften hervorgehen“¹³. Die Verteilung der fünf Reichsratsmandate für die Bukowina wurde im „Anhang zu der Landesordnung für das Herzogthum Bukowina“ festgelegt. Danach wählten die zehn Abgeordneten des großen Grundbesitzes und der Bischof zwei Reichsratsmitglieder, die insgesamt sieben Vertreter der Städte und der Handels- und Gewerbekammer einen Abgeordneten, und die zwölf Vertreter der Landgemeinden zwei Abgeordnete in den Reichsrat¹⁴.

Der Landtag der Bukowina hatte nach seiner Gründung im Jahre 1861 kein eigenes Gebäude in Czernowitz. Seine Sitzungen fanden von 1861 bis 1875 im Rathaus statt. Der Landesauschuss war in dieser Zeit in zwei Gebäuden in der Enzenberger Hauptstraße untergebracht. Die Verwirklichung des Landtagsbeschlusses von 1863, ein eigenes Gebäude für seine Einrichtungen zu bauen, scheiterte an der Kostenfrage. Daraufhin erwarb der Landtag von Baron Mustatza ein Gebäude, das nach einem Ausbau im Jahre 1875 bezogen wurde¹⁵. In den 49 Sessionen der elf Wahlperioden von 1861 bis 1913 hielt der Landtag insgesamt 541 Sitzungen ab. Sie wurden meistens vormittags, manchmal auch in den Abendstunden abgehalten und dauerten je nach Umfang der Tagesordnung durchschnittlich vier Stunden. Die Sitzungen begannen in der Regel um 10.30 Uhr, wurden um 12.30 Uhr für eine Stunde unterbrochen und nach der Mittagspause fortgesetzt.

2. Der Landesausschuss

Laut § 11 der Landesordnung von 1861 war der Landesausschuss das verwaltende und ausführende Organ der Landesvertretung¹⁶. Er bestand unter dem

¹¹ Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1861, Nr. 20, Beilage II, p) Landesordnung und Landtagswahlordnung für das Herzogthum Bukowina, § 16.

¹² Ebenda, Beilage I, Grundgesetz über die Reichsvertretung, § 7.

¹³ Ebenda.

¹⁴ Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1861, Nr. 20, Beilage II, p) Anhang zu der Landesordnung für die Bukowina.

¹⁵ Kaindl, Raimund Friedrich: Geschichte von Czernowitz von den ältesten Zeiten bis zur Gegenwart, a. a. O., S. 184.

¹⁶ Reichsgesetzblatt für das Kaiserthum Österreich, Jahrgang 1861, Nr. 20, Beilage II.

Vorsitz des Landeshauptmanns aus vier mit absoluter Mehrheit gewählten Landtagsmitgliedern, und zwar je einer aus den Wählerklassen des großen Grundbesitzes, der Städte und der Handels- und Gewerbekammer, der Landgemeinden sowie von einem von dem gesamten Landtag gewählten Beisitzer. Für jeden Ausschussbeisitzer musste ein Ersatzmann gewählt werden. Der Landeshauptmann konnte für die Zeit seiner Abwesenheit einen Stellvertreter zur Leitung des Ausschusses aus dessen Mitte ernennen. Die Funktionsdauer des Landesausschusses war identisch mit der des Landtags. Die Beisitzer des Landesausschusses mussten ihren Wohnsitz in Czernowitz nehmen. Sie erhielten eine jährliche Entschädigung aus dem Landesfonds.

Der Landesausschuss erledigte die laufenden Verwaltungsgeschäfte des Landtags und übte die Dienstaufsicht über die Beamten des Landtags aus. Er verwaltete das Landesvermögen, die Fonds der Landesanstalten und war zuständig für die Aufstellung des Landesfonds. Der Landesausschuss vertrat den Landtag in allen Rechtsangelegenheiten. Die im Namen der Landesvertretung auszustellenden Urkunden mussten neben dem Siegel und der Unterschrift des Landeshauptmanns von zwei Beisitzern des Landesausschusses unterzeichnet werden. Die Vorbereitung und Durchführung der Sitzungen des Landtags lag ebenso im Verantwortungsbereich des Landesausschusses wie die Vorberatung der Anträge in Landesangelegenheiten und die Ausführung der Landtagsbeschlüsse. Der Landesausschuss hatte die ihm übertragenen Aufgaben in Kollegialberatung durchzuführen. Für einen Beschluss war die Anwesenheit von mindestens drei Ausschussbeisitzern erforderlich¹⁷.

Nach den Bestimmungen der Landesordnung für die Bukowina vom 26. Mai 1910 bestand der Landesausschuss unter dem Vorsitz des Landeshauptmanns aus acht aus der Mitte des Landtags gewählten Beisitzern. Als stellvertretende Leiter konnte der Vorsitzende zwei Beisitzer ernennen. Die beiden Stellvertreter mussten der dritten und der vierten Kurie des Landtags angehören und wechselten den Vorsitz alternierend nach Anweisung des Landeshauptmanns. Von den acht Beisitzern gehörten je einer der ersten, zweiten, fünften und sechsten Kurie, sowie je zwei der dritten und vierten Kurie an.

Analog zu seiner Geschäftsordnung beschloss der Landtag für sein ausführendes Organ auch eine Geschäftsordnung, die sogenannte „Instruktion für den Bukowiner Landesausschuss“. Die erste dieser Instruktionen wurde in der zweiten Session der ersten Wahlperiode am 27. Februar 1863 verabschiedet¹⁸. Änderungen und Ergänzungen dieser Instruktion wurden vom Landtag in der

¹⁷ Ebenda, §§ 26–31 und 41.

¹⁸ Siehe Beilage der Stenographischen Protokolle des Bukowinaer Landtags für die zweite Session 1863, S. 240–242.

zweiten Session der neunten Wahlperiode 1900 und in der fünften Session der zehnten Wahlperiode 1909/10 vorgenommen. In den Instruktionen sind die Aufgaben und Kompetenzen des Landesausschusses ausführlicher als in der Landesordnung beschrieben. Laut § 12 der Instruktion von 1863 war der Landesausschuss vom Landtag ermächtigt auch den außerhalb der Landtagseinrichtungen tätigen „mit Landesangelegenheiten betrauten Staats- und Kommunalbeamten... im Einvernehmen mit der betreffenden Staatsbehörde... Instruktionen zu erteilen“. Die Personalangelegenheiten der Landtagsverwaltung und der Landtagseinrichtungen lagen ausschließlich in der Kompetenz des Landesausschusses, der über alle Einstellungen, Bezüge, Disziplinarverfahren und Pensionierungen zu entscheiden hatte, was ihn zu einem mächtigen Organ machte.

Nach § 19 der Instruktion hatte der Landesausschuss das „Vorschlags- oder Ernennungsrecht für Stiftplätze oder Stipendien, und das Recht der Aufnahme in ständische Anstalten und Stiftungen“. Für die aus dem Landesfonds subventionierten Krankenhäuser in Czernowitz und in Suczawa hatte der Ausschuss das Recht diese Einrichtungen „in ökonomischer Beziehung zu überwachen, deren Jahresrechnungen einzusehen und bei der Feststellung der Verpflegungsgebühren zu intervenieren“¹⁹.

Auch die Genehmigung und Abrechnung der Dienstreisen war eine Angelegenheit des Landesausschusses. Aus dem Text der „Instruktion für die Geschäftsthätigkeit des Bukowinaer Landesausschusses“ aus dem Jahr 1900 ist zu erfahren, dass „bei vorkommenden Dienstreisen im Lande gebühren dem Landeshauptmanne 30 K und den Landesausschussbeisitzern 20 K an täglichen Diäten. Bei Dienstreisen außerhalb des Landes werden die festgestellten Diäten auf das Doppelte erhöht. Außerdem sind dieselben berechtigt, für 2 Pferde das jeweilig festgesetzte Post-Rittgeld für Extraposten und Separat-Eilfahrten für jeden Myriameter der Hin- und Rückreise zu verrechnen. Bei Dienstreisen, welche auf Eisenbahnen zurückgelegt werden, gebühren ihnen die Fahrpreise der ersten Wagenklasse“²⁰.

Die Instruktion des Jahres 1863 bestimmte, dass alle 14 Tage eine Sitzung des Landesausschusses stattfinden musste. Ab 1901 wurde diese Frist auf acht Tage verkürzt. Über den Ablauf der Sitzungen musste ein Protokoll angefertigt werden.

Der Landesausschuss war verpflichtet über seine Tätigkeit für jede Session einen Rechenschaftsbericht abzugeben. Weil der Ausschuss einen breit ausgelegten Kompetenzbereich hatte und dadurch viele Aufgaben von ihm erledigt werden mussten, enthalten die Tätigkeitsberichte des Landesausschusses zahlreiche Informationen über die verschiedensten gesellschaftlichen Bereiche des Landes und sind damit authentische Beschreibungen der Verhältnisse in der Bukowina für

¹⁹ Ebenda, § 20.

²⁰ Stenographische Protokolle des Bukowinaer Landtages der dritten Session der neunten Wahlperiode 1900/01, Anhang XXVII, § 50.

die jeweilige Zeit. Diese wahre Fundgrube für die Geschichtsforschung der Bukowina hat bisher kaum Beachtung gefunden.

So zum Beispiel ist dem „Bericht des Bukowinaer Landesausschusses über dessen Gesamttätigkeit seit seiner Konstituierung“ vom 1. Februar 1863 zu entnehmen, dass er „für den Manipulationsdienst zum Kanzleidirektor mit dem jährlichen Gehalte von 700 fl. den disponiblen k.k. Stuhlrichteramts-Aktuar Johann Karapetz unterm 17. April 1861 und zu Kanzellisten mit dem Gehalte von je 500 fl. die Diurnisten Franz Thorn und Konstantin Karadze unterm 24. April 1861 ernannt habe. Als Amtsdieners mit dem jährlichen Gehalte von 200 fl. wurde Samuel Zay mit Decret vom 17. April 1861 aufgenommen... Für den Konzeptsdienst hat der Landes-Ausschuß erst im Jahre 1862 und zwar vom 7. Juni 1862 den k.k. Statthaltereikonzepts-Praktikanten Orestes Rehney v. Herbenyi in der Eigenschaft eines Sekretärs mit dem jährlichen Gehalte v. 1.000 fl. ernannt. Die bewilligte Konzeptsistenstelle gelangte jedoch nicht zur Besetzung, dagegen wurde der absolvierte Jurist und Advokatur-Konzipient Ambrosius Dimitrowicz als unentgeltlicher Konzeptskandidat aufgenommen am 8. Jänner 1863. Sämtliche Beamten und Diener wurden Instruktionsgemäß in Eid und Pflicht genommen“²¹. Der im obigen Bericht des Landesausschusses erwähnte „k.k. Statthaltereikonzepts-Praktikant Orestes Rehney v. Herbenyi“ ist der spätere Landtagsabgeordnete (seit der ersten Session der zweiten Wahlperiode 1868) Orestes von Renney.

Zum selben Themenbereich der Personalangelegenheiten ist der „Bericht des Bukowinaer Landesausschusses über dessen Gesamttätigkeit im Jahre 1900“²² von Interesse. Diesem Bericht ist eine „Dienstpragmatik für die Landesbeamten und Diener“ beigefügt sowie ein „Anhang über den Personal- und Besoldungsstatus der Landesbeamten und Diener mit Ausnahme jener an der öffentlichen allgemeinen Landes-Krankenanstalt und an der Landes-Gebäranstalt Angestellten“, der einen Stellenplan des Landesausschusses enthält.

Nach den Bestimmungen dieser Dienstpragmatik war für die „Anstellung als Landesbeamter oder Diener im Allgemeinen Unbescholtenheit des Charakters, der Besitz der schon durch die Natur des Amtes oder Dienstes bedingten Befähigung, sowie die Kenntniss der Landessprachen“ erforderlich²³. Das Höchstalter für die Anstellung war 40 Jahre. Die Beamten teilten sich in „Concepts-, Kanzlei- und Hilfsorgane“. Für den „Conceptsdienst“ war der Nachweis von erfolgreich abgeschlossenen „juridisch-politischen“ Studien erforderlich. Im Jahr 1900 z. B. setzte sich der Personalstand des Landesausschusses wie folgt zusammen:

²¹ Stenographische Protokolle des Bukowinaer Landtags für die zweite Session 1863, Beilage nr. 45, S. 41.

²² Stenographische Protokolle des Bukowinaer Landtages der dritten Session der neunten Wahlperiode 1900/01, Anhang XVII und XXVII.

²³ Ebenda, Anhang XXVII, § 3–9.

1. Für das „Conceptfach“ fünf Beamte: ein Landesrat, ein Landessekretär, drei Landeskommissäre;
2. Für das „Baufach“ zwei Beamte: ein Landesoberingenieur, ein Ingenieurassistent;
3. Für das „Kanzlei- und Manipulationsfach“ drei Beamte: ein Kanzleidirektor, ein Official, ein Kanzlist;
4. Für das Dienstpersonal: drei Amtsdienner.

Insgesamt waren beim Landesausschuss im Jahr 1900 dreizehn Beschäftigte tätig. Im Vergleich zum Jahr 1863, als der Landesausschuss acht Beamte und Amtsdienner beschäftigte, ergibt sich eine Zunahme von fünf Stellen und zwar von vier Beamten und einem Amtsdienner. Aus dem Bericht des Landesausschusses geht hervor, dass in dem genannten Zeitraum die Anzahl der bearbeiteten Vorgänge von 600 im Jahre 1863 auf 9.552 im Jahre 1900 angestiegen war. Die Vergleichszahlen machen deutlich, dass die Steigerung des Personalstandes des Landtagsausschusses im Vergleich zur Zunahme des Arbeitseinganges äußerst gering war. In diesem Fall steht einer 15fachen Zunahme des Arbeitsaufwandes nicht mal eine Verdoppelung des Personalstandes gegenüber.

Die Besoldung eines Landesbeamten im Jahr 1900 setzte sich aus dem Gehalt, aus einer „Activitätszulage“ und aus einer „Functionszulage“ zusammen. Die höchste Besoldungsstufe des Landesrates z. B. betrug 8.800 Kronen Gehalt und 960 Kronen „Activitätszulage“ jährlich. Der Landessekretär erhielt 6.000 Kronen Gehalt und 840 Kronen Zulage wie auch der Landesoberingenieur. Ein Ingenieurassistent wurde mit 3.200 Kronen Gehalt und 600 Kronen Zulage besoldet. Die Besoldung eines Kanzlisten setzte sich aus 2.600 Kronen Gehalt und 480 Kronen Zulage zusammen. Die drei Amtsdienner erhielten zwischen 900 und 1.000 Kronen Gehalt, eine „Activitätszulage“ von 240 Kronen, eine „Bekleidungszulage“ von 100 Kronen und ein „Quartiergeld“ von 360 Kronen.

Diese kurze Darstellung einer „Personalangelegenheit“ aus zwei Berichten des Landesausschusses soll deutlich machen, wie vielfältig die darin enthaltenen Informationen sind. Nicht nur zu Personalangelegenheiten, sondern auch zu vielen anderen Bereichen.

In seinem Bericht für den Zeitraum 1. September 1889 bis 31. August 1890 verteilten sich die in den 52 Sitzungen des Landesausschusses behandelten 4.808 „Geschäftsstücke“ auf folgende „Materien“²⁴:

Personalangelegenheiten	79
Landes- und Grundentlastung	345
Propinationsablösung	42
Stiftungen und Stipendien	154
Gemeindeangelegenheiten	2.469

²⁴ Stenographische Protokolle des Bukowinaer Landtages der ersten Session der siebenten Wahlperiode 1890, Anhang I, Bericht des Bukowinaer Landesausschusses über dessen Gesamttätigkeit in der Zeit vom 1. September 1889 bis 31. August 1890, S. 1–2.

Notstandsangelegenheiten	37
Wahlangelegenheiten	20
Sanitätsangelegenheiten	763
Straßen und Eisenbahnen	242
Landesculturangelegenheiten	272
Schulangelegenheiten	102
Gendarmerie	25
Schubsachen	218
Adelsangelegenheiten	11
Verschiedene	29

3. Tätigkeiten des Landtags am Beispiel „Zehnte Wahlperiode, vierte Session 1908“²⁵

I. Zusammensetzung des Landtags:

Landeshauptmann: Wassilko, Georg Freiherr von; Abgeordneter der Landgemeinden, Wahlbezirk Storozynetz;

Landeshauptmannstellvertreter: Smal-Stocki, Dr. Stefan; Universitätsprofessor, Abgeordneter der Landgemeinden, Wahlbezirk Sadagora; Repta, Dr. Wladimir von, Erzbischof und Metropolit, Landtagsmitglied mit Virilstimme; Zelinka, Dr. Karl, Rektor Magnificus der k. k. Franz-Josef-Universität in Czernowitz, Landtagsmitglied mit Virilstimme.

Abgeordnete des Großen Grundbesitzes:

Erster Wahlkörper: Calinescu, Miron M.; gr.-or. Archimandrit und Konsistorialrat; Bejan, Dionys Ritter von; Konsistorialrat.

Zweiter Wahlkörper: Abrahamowicz, Christof Ritter von; Bohosiewicz, Zacharias; k. k. Oberlandesgerichtsrat; Flondor, Dr. Niko Ritter von; Halban, Dr. Alfred Ritter von; k. k. Universitätsprofessor; Hormuzaki, Dr. Alexander Freiherr von; Popovici, Constantin Ritter von; Stefanowicz, Dr. Kajetan; Wolczynski, Dr. Johann Ritter von.

Abgeordnete der Stadt Czernowitz: Straucher, Dr. Benno; Advokat; Wiedmann, Josef; Magistratsdirektor i. R.

Abgeordnete der übrigen Städte: Weidenfeld, Dr. Josef; Advokat, Abgeordneter der Stadt Suczawa; Landwehr Edler von Pragenau, Erwin; Abgeordneter der Stadt Radautz; Skedl, Dr. Arthur; Universitätsprofessor, Abgeordneter der Stadt Sereth.

²⁵ Stenographische Protokolle des Bukowiner Landtages der vierten Session der zehnten Wahlperiode 1908.

Abgeordnete der Handels- und Gewerbekammer: Langenhan, Friedrich; kaiserlicher Rat; Präsident der Handels- und Gewerbekammer; Tittinger, Wilhelm; Vizepräsident der Handels- und Gewerbekammer.

Abgeordnete der Landgemeinden: Buburuzan, Alexander; Kalitowski, Filemon; k. k. Oberlandesgerichtsrat; Lewicki, Theodor; Lupu, Dr. Florea; k. k. Landesbank-präsident; Mallek, Arthur; k. k. Landesgerichtsrat; Onciul, Dr. Aurel Ritter von; Onciul, Titus Ritter von; Pihuliak, Hierotheus; Oberrealschulprofessor i. R.; Simionovici, Theofil; k. k. Landesgerichtsrat; Wassilko, Nikolaj Ritter von.

Rumänenklub: 11 Mitglieder (Vorsitz Dr. Johann von Wolczynski)

Ruthenenklub: 9 Mitglieder (Nikolaj von Wassilko)

Christlichsoziale Vereinigung: 5 Mitglieder (Josef Wiedmann)

Armeno-Polenklub: 2 Mitglieder (Christof von Abrahamowicz)

Städteklub: 3 Mitglieder (Friedrich Langenhan)

II. Beginn der Session: 5. Oktober 1908

III. Ende der Session: 31 Oktober 1908

IV. Zahl der Sitzungen: 4

V. Landespräsident: Dr. Oktavian Regner Ritter von Bleyleben

VI. Landtagsausschüsse: 6

Verwaltungsausschuss (Vorsitz Dr. Lupu)

Finanzausschuss (Vorsitz Nikolaj von Wassilko)

Schulausschuss (Vorsitz Dr. Smal-Stocki)

Verfassungsausschuss (Vorsitz Josef Wiedmann)

Petitionsausschuss (Vorsitz Dr. Straucher)

Verifikationsausschuss (Vorsitz Theofil Simionovici)

Permanenzausschuss

VII. Anfragen: 9 (Aurel von Onciul 2, Wiedmann 2, Skedl 2, Straucher, Pihuliak, Simionovici)

VIII. Anträge: 18 (Aurel von Onciul 7, Straucher 4, Langenhan 3, Wiedmann 2, Skedl, Zelinka, Abrahamovici, Pihuliak)

IX. Interpellationen: 38 (Lupu 9, Pihuliak 7, Aurel von Onciul 4, Horumuzaki 3, Titus von Onciul 3, Skedl 3, Mallek 2, Wiedmann 2, Abrahamovici, Flondor, Kalitowski, Langenhan, Wolczynski).

Themen: Schulangelegenheiten, Zustand der Bahnhöfe, Pachtverträge, Vorgehen von Gemeindevorstehern, Straßen).

X. Petitionen: 491

Überwiegend Bitten von Vereinen aller Nationalitäten um Subventionen.

Bitten von Einzelpersonen um einmalige Unterstützung in Notfällen.

Bitten von Schulen und Kultureinrichtungen (z. B. Museen) um finanzielle Unterstützung für die Durchführung besonderer Veranstaltungen.

XI. Resolutionen: 62

Aufträge und Anweisungen an den Landesausschuss

Anfragen an die k. k. Landesregierung

Danksagungen an Institutionen und Privatpersonen

Beispiele:

1. Der Landesausschuss wird beauftragt Kurse zur Heranbildung und weiteren Ausbildung von Gemeindegemeindefunktionären zu errichten.
2. Der Landesausschuss wird angewiesen, dafür zu sorgen, dass zwecks Vermessung des Gemeindestammvermögens und Überwachung der Bewirtschaftung der Gemeindegewässer entsprechende Vermessungsbeamte sowie Forsttechniker im Landesdienste angestellt werden und hierüber in der nächsten Landtagssession geeignete Vorschläge zu erstatten.
3. Die k. k. Regierung wird dringendst angegangen, doch endlich für eine entsprechende Unterbringung der k. k. Fachschule für Holzbearbeitung in Kimpolung in einem entsprechenden Neubau Sorge zu tragen.
4. Der k. k. Landesregierung wird für die zur Abwehr der Pellagra getroffenen Maßnahmen der Dank ausgesprochen.
5. Die Regierung wird aufgefordert, die staatlichen gewerblichen Schulen des Landes sprachlich so einzurichten, dass an denselben auch Ruthenen und Rumänen teilnehmen können. Im Verweigerungsfalle wird der Landesausschuss aufgefordert, die für diese gewerblichen Schulen votierten Summen einzustellen.
6. Die k. k. Regierung wird neuerdings und dringlich angegangen, die bereits in den Jahren 1904, 1905 und 1907 begehrte sprachliche Dreiteilung der k. k. Lehrer- und Lehrerinnenbildungsanstalt endlich baldigst durchzuführen.

XII. Reden und Hauptthemen:

Abrahamovici: 5 (Erklärung des Armeno-Polenklubs, Gemeindegewahlrecht)

Bejan: 6 (Landesschulfonds, Stiftungen, Lehrpensionen)

Bohosiewicz: 2 (Änderungen der Landtagswahlordnung)

Buburuzan: 1 (Sanitätsdienst der Gemeinden)

Flondor: 3 (Gewerbeangelegenheiten, Propinationsfonds)

Hormuzaki: 3 (Landtagswahlordnung, Straßen)

Landwehr: 14 (Landwirtschaft, Landtagswahlordnung, Schulen, Gemeinden, Petitionen)

Langenhan: 14 (Erklärung für den Städteklub, Gewerbe, Straßen, Eisenbahn, Krankenanstalten, Invalidenfonds)

Lupu: 22 (Krankenanstalten, Landesgefällamt, Landtagswahlordnung, Bauangelegenheiten, Schulen, Petitionen)

Mallek: 25 (Darlehen, Landesbank, Landesbeamten, Landesausschuss, Sanitätsangelegenheiten, Straßen, Petitionen)

Onciul, Aurel: 17 (Landtagswahlordnung, Landesfonds, Schulfonds, Propinationsfonds, Lehrergehälter, Petitionen)

Onciul, Titus: 7 (Straßen, Eisenbahn)

Pihuliak: 6 (Krankenanstalten, Landes-Arbeitsvermittlungsamt)

Popovici: 2 (Landes-Notstandsfonds)
Simionovici: 4 (Landesstiftung, Landesschulfonds)
Skedl: 11 (Landtagswahlordnung, Schulen, Landesschulfonds)
Smal-Stocki: 38 (Landesausschuss, Subventionen, Gemeindeangelegenheiten, Landwirtschaft, Lehrerbildung, Lehrerspensionen)
Straucher: 22 (Landtagswahlordnung, Straßen, Gewerbe, Propinationsfonds, Schulfonds, Stadt Czernowitz, Petitionen)
Wassilko, Nikolaj: 6 (Erklärung für den Ruthenenklub, Landtagswahlordnung, Landesfonds)
Weidenfeld: 1 (Einkommen der Volksschullehrer)
Wiedmann: 13 (Landtagswahlordnung, Lehrgelöhler, Lehrerspensionen, Landesschulfonds, Gemeinden, Petitionen)
Wolczynski: 39 (Erklärung für den Rumänenklub, Landesausschuss, Landesfonds, Landesschulfonds, Landesbank, Landes-Irrenanstalt, Petitionen)
Zelinka: 1 (Landesschulfonds)

XIII. Gesetzentwürfe: 31

Beispiele:

1. Schutz der für die Bodenkultur nützlichen Vögel.
2. Errichtung von Rentengütern in der Bukowina.
3. Bildung des Landes-Notstandsfonds.
4. Einhebung einer Abgabe vom Mietzins für die Kosten der Wasserleitung.
5. Änderung des Gesetzes über die Herstellung und Erhaltung der Straßen.
6. Regelung des Dienstehommens des Lehrpersonals an den öffentlichen Volksschulen.
7. Änderung des Landesgesetzes über die Organisation des Sanitätsdienstes in der Bukowina.
8. Bewilligung zur Einhebung einer Abgabe auf den Verbrauch von Bier, Branntwein und versüßten geistigen Getränken in Sadagora und Sereth.
9. Änderung des § 90 der Gemeindeordnung und Gemeindewahlordnung für die Bukowina mit Ausnahme der Stadt Czernowitz vom 28. August 1908.
10. Erklärung von mehreren Gemeindestraßen zu Bezirksstraßen.

XIV. Besondere Vorkommnisse und Analyse der Session

Wegen der Mandatsniederlegung des Abgeordneten Kasimir Ritter von Bohdanowicz und des Todes des Abgeordneten Theodor Ritter von Flondor wurde für die vierte Session der zehnten Wahlperiode am 5. August 1908 eine Ergänzungswahl für den zweiten Wahlkörper der Wählerklasse des großen Grundbesitzes durchgeführt. Einstimmig von allen 70 anwesenden Wahlberechtigten dieser Wählerklasse wurden Dr. Kajetan Stefanowicz und Nikolaus Ritter von Flondor als Landtagsabgeordnete gewählt²⁶.

²⁶ Beilage 2 der Stenographischen Protokolle des Bukowiner Landtages der vierten Session der zehnten Wahlperiode 1908.

Mit nur vier Sitzungen in der Zeit vom 5. bis 31. Oktober 1908 war die vierte Session der zehnten Wahlperiode eine der kürzesten in der Geschichte des Landtags. Betrachtet man die Zahl der verabschiedeten Gesetzentwürfe und Resolutionen sowie der eingebrachten Petitionen und Interpellationen, muss jedoch festgestellt werden, dass die Abgeordneten des Landtags in dieser Session ein enormes Arbeitspensum geleistet haben. Einen wesentlichen Beitrag für die Bewältigung der Parlamentsarbeit leisteten die Beamten des Landtags. In seiner Sessionabschlussrede am 31. Oktober 1908 nach einer langen Sitzung, die erst kurz vor 20 Uhr zu Ende ging, dankte Landeshauptmann Georg von Wassilko den Abgeordneten und den Beamten seines Hauses ausdrücklich für ihre Leistung. Hier einige Auszüge aus seiner Ansprache: „Hoher Landtag! Wir sind am Schlusse unserer diesjährigen Tagung angelangt. Mit Rücksicht darauf als die meisten der verehrten Herren infolge der anstrengenden Arbeit übermüdet sind, will ich mich sehr kurz fassen. Ich fühle es als meine Pflicht Ihnen... zu danken für die mühevollen Arbeit, die sie sich in dieser Session unterzogen haben. Ich danke den Herren Referenten sowie den Obmännern der landtäglichen Ausschüssen. Ich danke aber auch meinem verehrten Stellvertreter Dr. Stocki dafür, dass er mich in meinem Amt unterstützt hat... Ich nehme auch zum Anlass sowohl seiner Exzellenz dem Herrn Landespräsidenten als auch den entsandten Herren Regierungsvertretern dafür zu danken, dass sie den Verhandlungen des hohen Hauses mit der größten Aufmerksamkeit gefolgt sind, öfter eingegriffen haben und uns mit ihrem Rat zur Seite gestanden sind... Ich möchte mir erlauben, mit ganz besonderer Anerkennung hervorzuheben, dass die Beamten des Bureaus dieses hohen Hauses wirklich eine fast übermenschliche Arbeit geleistet haben, um den an sie gestellten kolossalen Anforderungen gerecht werden zu können, aber auch den Herren, die am Stenographischen sitzen, unter Vorsitz des bewährten Direktors des Stenographenbureaus, Herrn Dr. Fien, welcher während der anstrengenden Nachtsitzung bis 5 Uhr morgens nicht von seinem Platze gewichen ist, spreche ich meinen wärmsten Dank aus“²⁷.

Die hohe Zahl der an den Landtag überreichten Petitionen (491) machte eine individuelle Behandlung der einzelnen Eingaben in den vier Sitzungen der Session unmöglich. Aus diesem Grund und „mit Rücksicht darauf, als sowohl der Finanzausschuss, als auch alle anderen Ausschüsse öffentlich waren und fast alle Mitglieder des hohen Hauses bei den Sitzungen anwesend waren“, stellte der Abgeordnete Bohosiewicz in der letzten Sitzung der Session am 31. Oktober 1908 den Antrag „der hohe Landtag wolle beschließen: Die von den landtäglichen Ausschüssen gefassten Beschlüsse über Petitionen werden vom Landtage genehmigt und wird der Landesausschuss beauftragt, dieselben im Sinne dieser

²⁷ Ebenda, S. 425.

Beschlüsse zu vollziehen. Für das stenographische Protokoll ist ein Verzeichnis, in welchem die Petitionen nach Gegenstand und Höhe des bewilligten Betrages zu bezeichnen sind, anzulegen²⁸. Bei vier Gegenstimmen, darunter der deutsche Abgeordnete von Landwehr, der zumindest zu einigen Petitionen persönlich Stellung nehmen wollte, wurde der Antrag genehmigt²⁹.

Dem tatsächlich beigefügten „Verzeichnis der Petitionen samt Erledigung“³⁰ ist zu entnehmen, dass von den insgesamt 491 eingebrachten Petitionen 460 von den Ausschüssen behandelt worden sind. Die überwiegende Zahl der Petitionen waren Bitten von Vereinen, Organisationen und Privatpersonen um finanzielle Unterstützung. 83 davon konnten nicht berücksichtigt werden. In 377 Fällen wurde eine Unterstützung zwischen 50 und 32.000 Kronen gewährt. Die höchste finanzielle Subvention wurde dem rumänischen griechisch-orientalischen Schülerheim in Sereth mit 32.000 Kronen und der rumänischen Kulturgesellschaft „Societatea pentru Cultură și Literatură Română“ in Czernowitz mit 31.000 Kronen gewährt. Weit mehr als die Hälfte der gewährten Subventionen gingen zu Recht an Vereine und Organisationen der rumänischen Bevölkerung in der Bukowina. Darunter befinden sich die „Societatea Doamnelor Române“, „Societatea Academică Junimea“, „Administrația și Redacția revistei «Junimea literară»“, „Internatul de băieți români Rădăuți“, „Societatea Arboroasa Ipotești“, „Societatea Ciprian Porumbescu Suceava“, „Societatea Școala română Câmpulung“ und zahlreiche Feuerwehrgesellschaften. Diese Tatsache widerlegt eindeutig die These einiger rumänischer Historiker, nach der die österreichische Administration in der Bukowina die rumänische Bevölkerung benachteiligt hätte. Unter den ruthenischen Organisationen, die mit einer Subvention in der Session 1908 bedacht wurden, finden wir den „Verein zur Pflege des ukrainischen Liedes“, „Ruski Narodnyi Dim Czernowitz“, „Ruska Bursa Sereth“, „Ruthenischer Sparverein Czartoria“, „Kruzok towarestwo Zinoczka hromada na Bukowyni“, „Towarestwo Ukrainiska Szkola“ und ebenso zahlreiche Feuerwehrgesellschaften aus verschiedenen Gemeinden der Bukowina sowie die Schriftstellerin Olga Kobylanska aus Czernowitz. Von den Anträgen deutscher Organisationen um eine Unterstützung an den Landtag erhielten z. B. die deutschen Schülerheime in Czernowitz, Sereth und Gurahumora und der „Feuerwehrgesellschaft Deutschaltfratautz“ in der Session 1908 eine Subvention zwischen 600 und 2.000 Kronen. Die jüdischen Schülerheime in Radautz und Sereth wurden ebenso mit einer Finanzhilfe unterstützt wie der „Talmud Tora Verein“ in Sereth, der israelitische Frauenverein in Radautz, der akademische Leseverein „Emunah“ oder der Vorstand der israelitischen Kultusgemeinde in der Bukowina. Unter den subventionierten polnischen und armenischen Organisationen waren „Towarzystwo Burse Polski Adam Mickiewicz“, „Towarzystwo polski i

²⁸ Ebenda, S. 381.

²⁹ Ebenda.

³⁰ Ebenda, S. 382–413.

Czytelnia“, der Handwerkerverein „Gwiazda“ in Czernowitz oder das armenisch-katholische Schülerheim „Issakowicz“.

Neben den Vereinen und Organisationen der einzelnen ethnischen Gruppen wurden auch zahlreiche übernationale und überkonfessionelle Einrichtungen durch den Landtag unterstützt. So z. B. der Verein zur Förderung der Tonkunst in der Bukowina, der Verein zur Pflege und Unterstützung der Waisen in Storozynetz, der Verein der Bukowiner Gemeindebeamten, das Gewerbemuseum, der Korbflechter-Verein in Sadowa, der Allgemeine Turnverein oder das Universitätsstudentenheim, um nur einige zu nennen.

4. Tätigkeiten des Landtags, Zweite Wahlperiode, zweite Session 1868³¹

I. Zusammensetzung des Landtags

Landeshauptmann: Hormuzaki, Eudoxius Ritter von; Abgeordneter der Landgemeinden, Bezirk Kimpolung mit Dorna

Landeshauptmannstellvertreter: Petrowicz, Jakob Ritter von; Abgeordneter des großen Grundbesitzes; Hackman Eugen, gr.-ort. Bischof.

Abgeordnete des großen Grundbesitzes: Andriewicz, Samuel; gr.-or. Konsistorialrat; Bendella, Teofil; gr.-or. Generalvikar und Archimandrit; Ferro, Rudolf Ritter von; Hormuzaki, Alexander Ritter von; Lupul, Johann von; Petrino, Otto Baron von; Simonowicz, Jakob Ritter von; Styrzea, Eugen Ritter von; Wassilko, Nikolaus Ritter von.

Abgeordnete der Stadt Czernowitz: Hormuzaki, Georg Ritter von; Kochanowski, Anton von; Landesadvokat.

Abgeordnete der übrigen Städte: Petrino, Alexander Baron von; Pompe, Dr. Josef; k. k. Oberlandesgerichtsrat; Trompeteur, Julian; k. k. Bezirksrichter.

Abgeordnete der Handels- und Gewerbekammer: Alth, Wilhelm von; Präsident der Handelskammer; Fechner, Dr. Josef; Landesadvokat.

Abgeordnete der Landgemeinden: Iliutz, Gregor; Kovats, Anton; Kroitor, Wassile; Kruczko, Georgi; Kuschnir, Fedor; Prokopowicz, Josef; k. k. Bezirkshauptmann; Renney, Orestes von; k. k. Bezirkskommissär; Stabinski, Alois; k. k. Bezirksrichter; Tracz, Simon; Woynarowicz, Johann; k. k. Bezirkshauptmann.

II. Beginn der Session: 22. August 1868.

III. Ende der Session: 10. Oktober 1868.

IV. Zahl der Sitzungen: 20.

V. Landespräsident: Franz Ritter von Myrbach.

³¹ Stenographische Protokolle des Bukowinaer Landtags für die zweite Session der zweiten Wahlperiode 1868.

VI. Landtagsausschüsse: 9 (Finanzausschuss, Petitionsausschuss, Gemeindegesetzausschuss, Baugesetzausschuss, Verifikationsausschuss, Verfassungsausschuss, Schulgesetzausschuss, Propinationsausschuss, Ausschuss betreffend die Beratung der Feierlichkeiten zur Begrüßung Seiner Majestät).

VII. Anträge: 8 (Kovats, Alth, Alexander Hormuzaki, Ferro, Bendella, Alexander Petrino, Pompe 2).

VIII. Petitionen: 42

Beispiele:

Mehrere Gemeinden bitten um die Bewilligung der Einhebung eines Zuschlags von 10% auf die Übertragungsgebühr für die Einrichtung eines Armenfonds.

Beschwerden von Gemeinden wegen der Zuteilung zu einer Bezirkshauptmannschaft (z. B. der Gemeinde Russisch-Banilla wegen der Zuordnung zur Bezirkshauptmannschaft Storozynetz an Stelle der gewünschten Bezirkshauptmannschaft Wischnitz oder Czernowitz-Land).

Bitten von Privatpersonen auf Gewährung eines Stipendiums.

Anträge von Gemeinden und Privatpersonen für den Straßenbau.

Bitten von Privatpersonen um die Befreiung vom Militärdienst.

Bitten von Privatpersonen um Aufhebung des Beschlusses für eine Zwangsvollstreckung.

Bitte der „Zigeunercolonie“ aus Stupka um „Nachsicht“ für das aus dem Landesfonds gewährten Notstandsdarlehen.

Bitte des Czernowitzer Gemeinderates auf Revision des Gemeindestatutes von 1864.

Bitte der Gemeinde Werenczenka um erneute Bewilligung für den Tabakanbau in den Ortschaften zwischen dem Pruth und Dnjester.

IX. Interpellationen: 6 – Otto Petrino (Zusammensetzung und Tätigkeit des Schulausschusses); Kochanowski (Einführung neuer Abgaben in Czernowitz); Styrca (Besetzung einer Richterstelle mit einem der rumänischen Sprache kundigen Beamten); Kuschnir (Markt- und Standgelder in Wischnitz); Kroitor (Hutweidestreitigkeiten in der Gemeinde Bossancze); Kovats (Verpflegungskosten des jüdischen Krankenhauses in Czernowitz).

X. Reden und Hauptthemen der Verhandlungen

Die Hauptverhandlungsthemen der Session waren: Bauordnung für die Bukowina und für die Stadt Czernowitz, die Änderung der Gemeindeordnung und des Gemeindestatuts der Stadt Czernowitz, Landesfonds, landwirtschaftliche Mittelschule, Realschulen, Territorialeinteilung der Bukowina und die Verkehrsfreiheit von Grund und Boden.

Die meisten Wortmeldungen wurden bei den Abgeordneten Pompe, Styrca, Kochanowski, Ferro, Simonowicz, Alexander von Hormuzaki und Alth verzeichnet.

XI. Gesetzentwürfe

1. Gesetz womit das Gemeindestatut für die Landeshauptstadt abgeändert wird

2. Gesetz wodurch der § 6 der Gemeindeordnung für die Bukowina abgeändert wird
3. Gesetz womit eine Bauordnung für die Landeshauptstadt Czernowitz erlassen wird
4. Gesetz wodurch Bestimmungen für die Fälle erlassen werden, wenn ein Landtagsabgeordneter zu einer Strafe verurteilt wird oder in strafgerichtlicher Untersuchung sich befindet
5. Gesetz betreffend die Abänderung der Bestimmungen der Landtagsordnung über die Ausschließung vom Wahlrechte und von den der Wählbarkeit zum Landtage
6. Gesetz betreffend die Freiheit des Verkehrs für Grund und Boden
7. Gesetz betreffend die Realschulen
8. Gesetz betreffend die Schulaufsicht
9. Gesetze über die „Constituierung“ von Gutsgebieten in Botuschanitza und Idzestie

XII. Besondere Vorkommnisse und Analyse der Session

In der zweiten Session der zweiten Wahlperiode wurden Urlaubsanträge für folgende Abgeordnete genehmigt: Grigore Iliutz, Julian Trompeteur, Jakob von Petrowicz, Alexander Baron Petrino, Nikolaus von Wassilko und Eugen von Styrca. Neu in den Landtag kamen die Abgeordneten Alois Stabinski und Georgi Kruczko.

Neben den Verhandlungen zu den Gesetzentwürfen war die Aufstellung des Landtagshaushalts wie in jeder Session ein wichtiger Teil der Landtagsarbeit. Das Ergebnis der Haushaltsverhandlungen, der sogenannte „Voranschlag für den Landesfonds für das Solarjahr 1869“, wurde in dritter Lesung in der VII. Sitzung der Session am 19. September 1868 vom Berichterstatter des Finanzausschusses Styrca vorgetragen und ohne Gegenstimme angenommen. Er stellte sich wie folgt zusammen³²:

I. Landesvertretung

1. Landtagsauslagen
(Repräsentationsgelder, Diäten, Reisekosten, Einrichtungsgegenstände, Stenographenbureau, Druckkosten, Nebenkosten)..... 2.505 fl
2. Landesausschussauslagen
(Entschädigung für die Beisitzer, Personalkosten, Druckkosten, Miete und Nebenkosten)..... 1.191 fl

II. Kranken-Heil- und Verpflegkosten.....17.000 fl

Davon:

³² Ebenda, S. 116–139.

1. Spital Czernowitz	10.000 fl
2. Spital Suczawa.....	4.000 fl
3. Israelitisches Spital.....	500 fl
4. Auswärtige Spitäler.....	2.500 fl
III. Gendarmerieauslagen	3.043 fl
(Miete für die Gendarmerieposten)	
IV. Strassenbauauslagen	1.500 fl
V. Landesgebähranstalt	3.230 fl
(Gehälter, Medikamente, Miete, Nebenkosten)	
VI. Bibliothek und Museum	2.693 fl
(Gehälter, Ankauf, Miete, Nebenkosten)	
VII. Sanitätsauslagen	2.300 fl
(Gehalt und Reisekosten Landestierarzt, Kosten bei Epidemien)	
VIII. Impfungsauslagen	2.000 fl
(Reisekosten und Diäten der Ärzte)	
IX. Cambiatursauslagen	951 fl
(Für Dorna und Kimpolung)	
X. Schubauslagen	50 fl
(Transportkosten für Vagabunden)	
XI. Unvorhergesehene Auslagen	1.000 fl
Insgesamt	57.463 fl

Die Einnahmen zur Deckung des Haushaltes für 1869 setzten sich aus einem Haushaltsüberschuss des Jahres 1868 in Höhe von 5.000 fl und aus einer Umlage von 10 Kreuzer von jedem Gulden aller direkten Steuern mit Ausnahme der Kriegssteuer in Höhe von 52.463 fl zusammen.

In der XX. Sitzung der Session beschäftigte sich der Landtag mit einer Petition der Stadtgemeinde Kimpolung, in der „die Bitte gestellt wird, dass der h. Landtag sich bewegen finden möge, mit Rücksicht darauf, dass diese Gemeinde in der jüngsten Zeit in die Reihe der Städte aufgenommen worden ist, ihr einen Abgeordneten in den Landtag, so wie ihn alle übrigen Städte in der Bukowina haben, zu gewähren“³³. Dieser interessanten verfassungsrechtlichen Frage ging der Landtag aus dem Weg. Der Berichterstatter des Verfassungsausschusses Simonowicz meinte, „dass durch die Gewährung dieser Bitte eine tief einschneidende Aenderung in der Landtagswahlordnung getroffen werden müßte, indem das Verhältnis, das zwischen den drei Interessengruppen besteht, theilweise verrückt würde, andererseits aber ohne die eine oder die andere Interessengruppe zu benachtheiligen, der Stadtgemeinde Kimpolung aus der Anzahl der 30 Abgeordneten des Landes ein besonderer Abgeordneter nicht gewährt werden

³³ Ebenda, S. 490.

könne". Auf Empfehlung des Verfassungsausschusses legte der Landtag die Petition aus Kimpolung ohne Gegenstimme „zu den Akten“.

Insgesamt zog der Landeshauptmann in der letzten Sitzung der Session am 10. Oktober 1868 eine positive Bilanz der Landtagsarbeit, als er sagte: „Die parlamentarische Praxis kann sich unstreitig in diesem Raume sichtbarer Fortschritte rühmen, und die steigende constitutionelle Ausbildung und Gesinnungstreue der Volksvertreter verräth sich schon aus verschiedenen Symptomen. Der Geist der Objektivität hat zwar denjenigen der bloßen Persönlichkeit noch nicht völlig verdrängt, ihn jedoch merklich gemildert und abgeschwächt. So kommt es denn, daß der Landtag bei dieser günstigen Stimmung auch in der gegenwärtigen Session Manches schuf, was eine Erwähnung in den Annalen des Landes verdient“³⁴.

Im Hinblick auf die Ereignisse um den österreichisch-ungarischen Ausgleich von 1867 meinte der Landeshauptmann: „Während zwischen den beiden Reichshälften das wechselseitige, zum inneren Frieden und Staatsbestande unbedingt erheischte Gleichgewicht noch immer vermißt wird, während auch innerhalb jeder einzelnen Reichshälfte die Beruhigung der verschiedenartigen Länder noch zu den frommen Wünschen gehört, während endlich clericale und feudale Gelüste den Völkern das schwer errungene Maß verfassungsmäßiger Freiheit mißgönnen und absprechen, fanden derlei mißvergnügte und unersättliche Regungen und Strebungen in unserer lieben Heimat keinen Boden“³⁵.

³⁴ Ebenda, S. 493.

³⁵ Ebenda, S. 491.

BUCOVINA ÎN AJUNUL ȘI ÎN TIMPUL PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL

CONSTANTIN UNGUREANU

Bukovina on the eve and during World War I

(Summary)

During World War I, the Austro-Hungarian Monarchy wanted to keep the entire Bukovina and even gain new territories in northern Bessarabia and northern Moldavia. Russia claimed the entire province or at least the northern part of it. The government in Bucharest, claiming historical rights and ethno-demographic criteria, wanted the integration of entire province within Romania. Trying to draw Romania in the war on its side, the Austrian diplomacy promised territorial concessions in southern Bukovina.

The Ukrainians from Bukovina claimed more than half of the territory of Bukovina till the river Siret, including the cities of Chernivtsi, Siret and Storajinet. Iancu Flondor prepared, in February 1915, a memorandum, by which he demonstrated, from the historical, ethnographic, economic and cultural point of view, the rights of the Romanians for the Bukovina territory between the Pruth and the Siret. During the course of the Paris Peace Conference, the union of Bukovina to Romania was contested mostly by American delegation which drafted a project of ethnic division of Bukovina. After nearly a year of negotiations within the Peace Conference, the union of Bukovina with Romania, in its historic boundaries, was officially recognized.

Keywords: Bukovina, Bessarabia, Austro-Hungarian Monarchy, Romania, Chernivtsi, Ukrainians, Romanians, Iancu Flondor, Paris Peace Conference.

Bucovina în ajunul războiului

În perioada stăpânirii austriece, în Bucovina s-au produs profunde modificări social-economice, etno-demografice, politice și culturale cu consecințe deosebite pentru populația din acest ținut. La începutul secolului al XX-lea, Bucovina devenise o provincie multiethnică și multiconfesională, în care nicio etnie nu

Analele Bucovinei, **XXII**, 2 (45), p. 477–497, Rădăuți-București, 2015

constitua o majoritate absolută. Potrivit recensămintelor oficiale austriece din anii 1880–1910, realizate după criteriul limbii de conversație a populației, românii bucovineni erau devansați de ucrainenii și constituiau doar ceva mai mult de o treime din totalul populației.

Ultimul recensământ austriac, cel din 1910, a înregistrat 794 945 de locuitori în Bucovina: 305 222 (38,4%) vorbitori de ucraineană, 273 216 (34,4%) de română, 168 779 (21,2%) de germană (inclusiv circa 95 de mii de evrei), 36 217 (4,5%) polonezi, 10 389 (1,3%) maghiari¹. Patru districte din nord-vestul Bucovinei (Coțmani, Vașcăuți, Vijnița și Zastavna) erau locuite în mare majoritate de ucrainenii, precum și de un număr mic de evrei și polonezi. Districtele cu populație mixtă din partea centrală a Bucovinei (Cernăuți-rural, Siret și Storojineț) erau populate în majoritate de români și ucrainenii, dar și de mulți evrei, germanii sau polonezi. În restul districtelor din sudul Bucovinei, majoritatea populației era românească, dar erau și multe sate germane, câteva locuite de maghiari și polonezi².

Majoritatea locuitorilor din localitățile urbane erau germanii și evreii, urmași de români, ucrainenii și polonezi. În 1910, cele 10 orașe și șase târguri din Bucovina aveau peste 190 de mii de locuitori, care constituiau circa 24% din totalul populației. Dintre cei 190 234 de locuitori ai localităților urbane, 90 681 (47,7%) erau vorbitori de germană, 43 637 (22,9%) se considerau români, 34 159 (17,9%) ucrainenii, 21 050 (11,1%) polonezi. În capitala Bucovinei, din totalul de 85 458 de locuitori, 41 360 (48,4%) erau germanii și evreii, 15 254 (17,8%) ucrainenii, 14 893 (17,4%) polonezi și 13 440 (15,7%) români³.

Cele mai urbanizate națiuni erau evreii, polonii și etnicii germanii: 60,5% din evrei, 58,1% din poloni și 41,9% din etnicii germanii locuiau în orașe și târguri. La români și ucrainenii această pondere era de 16% și respectiv 11,2%, iar 99,1% din maghiari și 92,5% din lipovenii locuiau la sate⁴.

Pe parcursul stăpânirii austriece s-a modificat și structura confesională a populației. În Bucovina nu exista o distincție clară între diferitele confesiuni și etnii. Astfel, ucrainenii, germanii, maghiarii, armenii aparțineau unor confesiuni diferite, iar în același timp principalele confesiuni ca ortodoxă, romano-catolică și protestantă cuprindeau reprezentanții mai multor etnii. În Bucovina, aproape toți românii și marea majoritate a ucrainenilor erau ortodocși; circa 7% din ucrainenii erau greco-catolici; majoritatea germanilor din orașe și din unele colonii erau

¹ *Die Ergebnisse der Volkszählung vom 31 Dezember 1910 im Herzogthume Bukowina*, în „Mitteilungen des statistischen Landesamtes des Herzogthums Bukowina“, vol. XVII, Czernowitz, 1913, p. 55.

² Constantin Ungureanu, *Populația Bucovinei în 1910 și 1930. Evoluții etno-demografice*, în *In honorem Alexandru Moșanu*, Cluj-Napoca, Editura Academiei Române. Centrul de Studii Transilvane, Presa Universitară Clujeană, 2012, p. 446.

³ Constantin Ungureanu, *Bucovina în perioada stăpânirii austriece (1774–1918). Aspecte etnodemografice și confesionale*, Chișinău, Editura Civitas, 2003, p. 255.

⁴ Constantin Ungureanu, *Populația Bucovinei în 1910 și 1930...*, p. 446.

catolici, iar în restul satelor erau protestanți de credință luterană; polonezii erau în totalitate romano-catolici; majoritatea maghiarilor erau romano-catolici și doar o mică parte – protestanți calvini; o parte din armeni erau catolici, alta – ortodocși gregorieni; lipovenii aparțineau la 2 secte – cu preoți „popovșcina” și fără preoți „bespopovșcina”.

Conform recensământului din 1910, din totalul de 102 925 de evrei din Bucovina, 95 706 (93% din total) considerau germana ca limbă de comunicare, urmată de limbile ucraineană (2 102), poloneză (1 177) și română (1 024). Dintre cei 99 135 de romano-catolici, mai mult de jumătate (50 009) erau etnici germani; luteranii erau aproape toți germani (19 475 din totalul de 20 517). Dintre cei 273 216 vorbitori de limbă română, 268 892 (98,4%) erau ortodocși, iar din cei 305 222 vorbitori de ucraineană, 274 758 (90%) erau ortodocși și 21 508 (7%) greco-catolici. Vorbitorii de limbă poloneză erau în proporție de 8/9 romano- sau armeano-catolici, iar maghiarii aparțineau aproape în totalitate confesiunii romano-catolice⁵.

Recensământul din 1910 a înregistrat în Bucovina circa 800 de mii de locuitori, inclusiv 547 603 (68,4%) ortodocși, 102 919 (12,8%) mozaici, 98 565 (12,3%) romano-catolici, 26 182 (3,4%) greco-catolici, 20 029 (2,5%) luterani, 3 232 lipoveni, 484 calvini, 657 de armeni catolici și 341 de armeni ortodocși⁶. Populația după confesiuni era cea mai diversă în localitățile urbane din Bucovina. În 10 orașe și șase târguri locuiau 64 828 (33,5%) de ortodocși, 62 282 (32,2%) de mozaici, 44 911 (23,2%) de romano-catolici, 14 713 (7,6%) de greco-catolici, 5 785 (3%) de luterani, 244 de lipoveni și 849 de alte confesiuni. În orașul Cernăuți, din totalul populației, 28 613 (32,8%) erau mozaici, 23 474 (26,9%) romano-catolici, 20 615 (23,7%) ortodocși, 9 588 (11%) greco-catolici, 4 294 (4,9%) protestanți⁷.

Deși în ultimele decenii de stăpânire austriacă s-a produs o dezvoltare economică evidentă, totuși Bucovina continua să fie la începutul secolului al XX-lea una din cele mai slab dezvoltate provincii din Austro-Ungaria, cu o economie preponderent agrară. În 1910, circa 71% din populația activă lucra în agricultură, 10% în industrie și meșteșuguri, 10% în comerț și transporturi, iar 9% activau în diferite servicii sau erau liber profesioniști. Majoritatea covârșitoare a românilor și ucrainenilor (88–89% din total) activa în agricultură, pe când ponderea germanilor, evreilor și polonezilor în această ramură a economiei era mult mai mică.

⁵ Constantin Ungureanu, *Populația Bucovinei și Basarabiei sub stăpâniri imperiale (1775/1812–1918)*, în „Archiva Moldaviae”, anul V (2013), Iași, 2014, p. 101–102.

⁶ *Die Ergebnisse der Volkszählung vom 31 Dezember 1910 im Herzogthume Bukowina...*, p. 54–55.

⁷ Constantin Ungureanu, *Bucovina în perioada stăpânirii austriece (1774–1918)...*, p. 255.

În industrie, 48% din muncitori erau germani și evrei, urmați de ucraineni (18%), români (16%) și polonezi (15%)⁸. Consecința cea mai nefastă a stăpânirii austriece de 144 de ani a Bucovinei a fost înstrăinarea etnică și lingvistică a acestui vechi pământ din Țara Moldovei, românii devenind o minoritate etnică, constituind ceva mai mult de 1/3 din totalul populației.

La începutul secolului al XX-lea, Bucovina dispunea deja de un sistem de învățământ dezvoltat, iar circa 96% din totalul copiilor de vârstă școlară frecventa o școală. În 1913, la școlile primare publice și private din Bucovina erau școlarizați 109 441 de copii, din care 41 635 (38%) de români, 38 081 (34,8%) de ucraineni, 23 072 (21,1%) de germani și evrei, 4 791 (4,4%) de poloni și 1 510 (1,4%) de maghiari. În localitățile urbane, peste 50% din elevi erau vorbitori de germană, circa 20–21% români, circa 17–18% ucraineni și circa 10% polonezi. În schimb, la sate cei mai mulți elevi erau de origine română sau ucraineană⁹. În anul de învățământ 1912/13, în Bucovina funcționau 564 de școli primare, dintre care 219 ucrainene, 190 românești, 97 germane, 15 poloneze, 4 maghiare și 39 mixte (inclusiv 17 germano-române, două româno-ucrainene și 5 germano-româno-ucrainene)¹⁰. Până în 1913 au fost înființate și 13 școli primare private românești, majoritatea în sate din nordul Bucovinei.

La sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea s-a dezvoltat rapid și învățământul secundar din Bucovina. În ajunul declanșării războiului, în Bucovina funcționau 13 gimnazii pentru băieți, dintre care patru germane (la Cernăuți, Siret, Gura Humorului și Storojineț), patru germano-române (la Cernăuți, Câmpulung, Rădăuți și Suceava), două germano-ucrainene (Cernăuți și Coțmani), două ucrainene (Vașcăuți și Vijnița) și un gimnaziu privat polon la Cernăuți. În anul școlar 1913/14, aceste gimnazii erau frecventate de 6 108 elevi, dintre care 3 136 (51,3%) vorbitori de germană, 1 393 (22,8%) ucraineni, 1 268 (20,8%) români, 292 (4,8%) polonezi. Contingentul elevilor era divers și după confesiuni. Cei mai mulți elevi erau mozaici (2 422 – 39,6%) și ortodocși (2 107 – 34,5%), urmați de romano-catolici (815 – 13,3%), greco-catolici (510 – 8,3%) și protestanți (218 – 3,6%)¹¹.

La începutul secolului al XX-lea, s-a îmbunătățit semnificativ și învățământul secundar pentru fete, fiind deschise mai multe licee în principalele orașe din Bucovina. În anul școlar 1913/14, la șase licee pentru fete, cu instruirea în limba germană, învățau 1 388 de eleve, marea majoritate (953 – 68,7%) fiind vorbitoare de germană, urmate de românce (308 – 22,2%), ucrainence (51) și poloneze (48). După confesiuni, cele mai multe eleve erau mozaice (707 – 50,9%),

⁸ *Буковина. Историчний нарис*, Чернівці, Зелена Буковина, 1998, p. 84–85.

⁹ Constantin Ungureanu, *Învățământul primar din Bucovina (1774–1918)*, Chișinău, Editura Civitas, 2007, p. 192–194.

¹⁰ *Ibidem*, p. 187.

¹¹ Constantin Ungureanu, *Gimnaziile din Bucovina*, în „Anuarul Institutului de Istorie, Stat și Drept, anul 2011”, Chișinău, Tipografia „Elan Poligraf”, 2012, p. 177.

ortodoxe (359 – 25,9%) și romano-catolice (221 – 15,9%), urmate de evanghelice (54) și greco-catolice (15)¹².

Cea mai importantă instituție de învățământ din Bucovina era Universitatea din Cernăuți, deschisă în 1875, care activa cu trei facultăți (teologie ortodoxă, drept și filosofie). Numărul studenților a crescut rapid mai ales la începutul secolului al XX-lea (de la circa 400 în 1900, la peste 1 000, după 1910). Contingentul de studenți era divers după limba maternă și confesiuni. În 1913, Universitatea din Cernăuți a fost frecventată de 1 129 de studenți, inclusiv 845 din Bucovina, 186 din Galiția, 54 din România. După limba maternă, 424 erau germani, 302 români, 288 ucraineni, 82 poloni, iar după confesiuni, 420 erau ortodocși, 413 mozaici, 266 catolici, 28 protestanți¹³.

Dezvoltarea rapidă a învățământului primar a contribuit la diminuarea semnificativă a populației analfabete din Bucovina (de la 87,5%, în 1880, la 53,9%, în 1910). La începutul secolului al XX-lea erau știutori de carte 46,1% din locuitorii de peste 10 ani din Bucovina (în 1910), 43,5% din totalul populației din Transilvania și Banat (în 1910), 39,3% din locuitorii de peste 8 ani din România (în 1912) și doar 15,6% din totalul populației Basarabiei (în 1897). În Bucovina, 39,6% din românii în vârstă de peste 10 ani erau, în 1910, știutori de carte¹⁴.

Ultimele alegeri parlamentare și locale din Bucovina, realizate conform noii legi electorale, au consemnat un adevăr incontestabil. Contrar rezultatelor recensămintelor oficiale austriece, numărul alegătorilor români din Bucovina era ceva mai mare decât al alegătorilor ucraineni. În toamna anului 1910 au fost înregistrați 180 414 alegători (bărbați de peste 24 de ani), dintre care 66 569 (36,9%) în listele românești (inclusiv circa 2 000 de alegători maghiari), 64 673 (35,8%) – în cele ucrainene, 35 492 (21,9%) – în cele germane și 9 680 (5,4%) – în cele polone¹⁵. Comparativ cu rezultatele recensământului din același an, cele mai mari deosebiri s-au înregistrat în districtele politice Cernăuți (rural), Siret și Vașcăuți. În districtele judecătorești Vașcăuți și Stănești au fost înregistrați mai mulți alegători români decât vorbitori de limbă română la recensământul oficial. În districtul judecătoresc Cernăuți (rural), recensământul din 1910 a înregistrat 18 060 (40,9%) de vorbitori de română, față de 22 351 (50,6%) de vorbitori de ucraineană, iar în listele cetățenilor cu drept de vot s-au înscris 7 061 (64,3%) de români, față de 3 133 (28,5%) de ucraineni¹⁶.

Rezultatele alegerilor au confirmat ponderea mai mare a alegătorilor români față de cei ucraineni. La alegerile parlamentare din 1907, în Bucovina au fost

¹² Constantin Ungureanu, *Liceele pentru fete din Bucovina*, în „Anuarul Institutului de Istorie, Stat și Drept pe anul 2012”, Chișinău, Tipografia-Reclama, 2013, p. 203.

¹³ Constantin Ungureanu, *Bucovina în perioada stăpânirii austriece (1774–1918)*..., p. 266.

¹⁴ Constantin Ungureanu, *Învățământul primar* ..., p. 206–208.

¹⁵ *Arhivele Naționale București*, Fond Iancu Flondor, inv. 945, Dosar 2, f. 150–156.

¹⁶ Constantin Ungureanu, *Alegătorii din Bucovina, către anul 1910*, în „Analele Bucovinei”, anul IX, 1/2002, București, 2002, p. 117.

exprimate 15 654 de voturi pentru partidele sau candidații germani, 55 957 de voturi pentru candidații partidelor românești și 43 974 de voturi pentru candidații partidelor ucrainene¹⁷. Peste patru ani, la alegerile parlamentare din 1911, în Bucovina s-au consemnat 119 442 de voturi valabile, dintre care 55 946 (46,8%) pentru partide românești, 41 370 (34,6%) – pentru ucrainene, 14 205 (11,9%) – pentru germane și 7 301 (6,1%) – pentru partide evreiești¹⁸. Deși aceste alegeri nu s-au desfășurat pe criterii etnice (polonezii, maghiarii, lipovenii, o bună parte din evrei au trebuit să opteze pentru partide ale altor naționalități), ele au demonstrat superioritatea politică a românilor din Bucovina.

În ajunul declanșării Primului Război Mondial, exista o mare deosebire a conștiinței și identității naționale la românii bucovineni și basarabeni. Românii din Bucovina aveau o puternică conștiință națională românească, dispuneau de învățământ primar și parțial secundar în limba maternă, aveau posibilitatea să activeze în diferite societăți culturale și profesionale, constituite pe criterii etnice. În Bucovina funcționau mai multe partide politice românești, iar românii bucovineni aveau o influență importantă în Dieta provincială de la Cernăuți. În capitala Bucovinei și în alte localități erau editate un șir de ziare, reviste, cărți în limba română, exista și acces la presa românească și la cărțile tipărite în România sau Transilvania. În toate localitățile cu populație românească din Bucovina existau biserici, unde serviciul divin se desfășura în limba română, iar marea majoritate a preoților era de naționalitate română.

Pretenții teritoriale și proiecte de împărțire a Bucovinei, în primii ani de război

În vara anului 1914 a izbucnit Primul Război Mondial care a grăbit descompunerea Austro-Ungariei. Situată în estul Imperiului, Bucovina a reprezentat un mare interes pentru statele din zonă. Monarhia Austro-Ungară dorea păstrarea și chiar extinderea provinciei cu teritorii din nordul Basarabiei (în special ținutul Hotin) și nordul Moldovei. Rusia, mizând pe elementul slav din Bucovina și pe interese geostrategice, pretindea obținerea întregii provincii sau cel puțin a părții de nord a acesteia. Guvernul de la București, apelând la dreptul istoric și criteriul etno-demografic, dorea trecerea întregului ținut la România.

La începutul secolului al XX-lea, mișcarea națională ucraineană din Bucovina a început să se transforme treptat într-o mișcare politică, care revendica o parte din teritoriul acestei provincii. La Lvov, ucrainenii au întemeiat un partid național-democrat, care cerea ca teritoriul locuit de ruteni din Austria (estul Galiției

¹⁷ Fritz Freund, *Das österreichische Abgeordnetenhaus. Ein biographisch-statistisches Handbuch 1907–1913*, Wien, R. Wiener, 1907, p. 16–19.

¹⁸ *Die Ergebnisse der Reichsratswahlen in den im Reichsrat vertretenen Königreichen und Ländern im Jahre 1911*, în „Österreichische Statistik“, serie nouă, vol. 7, caiet 1, Wien, 1912, p. 142–145.

și o parte importantă din Bucovina) să formeze o provincie distinctă, cu o largă autonomie administrativă și legislativă. Obiectivul final era reunirea tuturor pământurilor locuite de ucraineni în cadrul unei Ucraine habsburgice.

Odată cu izbucnirea războiului s-a intensificat activitatea politică a rutenilor din Austro-Ungaria, care doreau, pentru început, constituirea unei Ucraine Mici, alcătuită din Galiția Orientală, Bucovina de nord-vest și Rusia Subcarpatică. Ei revendicau mai mult de jumătate din teritoriul Bucovinei, până la râul Siret, inclusiv orașele Cernăuți, Siret și Storojineț.

Simultan cu propaganda ucraineană, dar în opoziție cu ea, încă înainte de izbucnirea războiului, în Galiția și Bucovina exista și o mișcare panrusă, care revendica practic aceleași teritorii din Austro-Ungaria (estul Galiției, nord-vestul Bucovinei și Rusia Subcarpatică), dar pentru unirea acestora la Imperiul Rus. Această mișcare prorusă s-a intensificat mai ales în timpul războiului, fiind încurajată de succesele militare ale armatei țariste pe fronturile din Galiția și Bucovina. Mișcarea panrusă revendica un teritoriu din Bucovina, care să cuprindă în hotarele sale orașul Siret, apoi râul Siret până la Storojineț, iar de acolo Cosciuia, Straja, Putna, Sucevița, Cacica, Humor, Cârlibaba etc.¹⁹ Astfel, atât mișcarea panucraineană, cât și mișcarea panrusă, revendicau cea mai mare parte din nordul și vestul Bucovinei, inclusiv teritoriul dintre râurile Prut și Siret, cu orașele Cernăuți, Storojineț și Siret.

La începutul războiului, după ce orașul Cernăuți și o parte importantă din nordul Bucovinei au fost ocupate de armata țaristă, în capitala provinciei s-a constituit un comitet rutean, care sprijinea revendicările Rusiei în acest teritoriu. Marele om politic bucovinean Iancu Flondor a aflat despre constituirea acestui comitet rutean și despre intențiile acestuia de a revendica Bucovina dintre râurile Prut și Siret ca un teritoriu locuit în majoritate de ucraineni. Pentru a combate aceste pretenții ale ucrainenilor, Iancu Flondor a întocmit, în februarie 1915, un memoriu, intitulat *Memoriu privitor la fruntariile Bucovinei*. În acest memoriu, el demonstra, din punct de vedere istoric, etnografic, economic și cultural, drepturile românilor asupra teritoriului Bucovinei dintre Prut și Siret.

Iancu Flondor constata, în acest memoriu, că trei premise mai importante vor determina stabilirea noilor hotare ale Bucovinei: a) principiul naționalităților; b) chestia apărării, pentru viitor, a principiului menționat; c) asigurarea prosperității economice a Bucovinei în noile sale hotare. El practic accepta ca teritoriul Bucovinei, situat la nord de râul Prut, să fie pierdut, dar susținea că restul provinciei, în special teritoriul dintre Prut și Siret, trebuia „să fie considerat ca o parte integrală a revendicărilor noastre”²⁰. Iancu Flondor admitea în memoriul său faptul că partea muntoasă din vestul Bucovinei e locuită de o populație compactă ruteană și constata că „pentru cazul extrem și ca *ultima ratio* ar fi cu mult mai

¹⁹ Ion Nistor, *Problema ucraineană în lumina istoriei*, Rădăuți, Editura Septentrion, 1997, p. 183.

²⁰ *Arhivele Naționale București*, Fond Iancu Flondor, inv. 945, Dosar 15, f. 2.

favorabil de a renunța la „munții ruteni” decât la teritoriul conținos dintre Prut și Siret²¹. El demonstra, cu exemple concrete, că recensământul austriac din 1910 nu reflecta corect naționalitatea populației Bucovinei, remarcând că principiul etnic este mult mai corect reflectat în listele alegătorilor, întocmite în toamna anului 1910, conform noii legi electorale, bazată pe votul universal și pe cercuri electorale naționale²².

Memoriul respectiv cuprinde și un tabel statistic referitor la populația localităților din teritoriul Bucovinei, situat între râurile Prut și Siret, până la pârâul Brusnița. Potrivit calculelor sale, în 48 de localități din teritoriul respectiv (inclusiv orașul Cernăuți), locuiau 183 390 de persoane, dintre care 64 643 de români, 46 044 de ruteni și 72 703 locuitori de alte naționalități. Dacă se exclud datele pentru Cernăuți, atunci în celelalte 47 de localități trăiau 100 830 de persoane, inclusiv 50 201 (49,8%) români, 33 713 (33,4%) ucraineni și 16 916 (16,8%) de alte naționalități, în principal germani, evrei și polonezi²³.

Acest teritoriu avea o suprafață de 109 743 ha, dintre care 50 413 ha aparțineau marilor proprietari. În acest teritoriu al Bucovinei existau doar câțiva mari proprietari de origine poloneză, evreiască sau armeană, restul moșiilor aparținând unor proprietari români (cunoscutelor familii Flondor, Grigorcea, Vasilco, Niculiță-Popovici, Hurmuzachi ș.a.). Moșiile Fondului Bisericesc din 12 sate erau considerate, de asemenea, de origine română²⁴.

Așadar, încă la începutul anului 1915, Iancu Flondor demonstra că populația din teritoriul dintre râurile Prut și Siret al Bucovinei era predominant românească, iar pretențiile ucrainenilor sau ale Rusiei de a revendica teritoriul respectiv ca unul locuit în majoritate de ruteni, erau nefondate. Iancu Flondor menționa în memoriul său că, în cazul în care nu se va putea obține întreaga Bucovină, în nici un caz să nu se cedeze teritoriul dintre Prut și Siret cu orașul Cernăuți. El rezuma cele arătate în memoriul său cu câteva cuvinte tranșante: „Fără Prutul ca fruntarie, nicio învoire”²⁵.

Proiecte austriece de cedare parțială a Bucovinei României

Declanșarea războiului a acutizat și mai mult contradicțiile puterilor beligerante în privința Bucovinei. Încercând să atragă România în război de partea sa, atât Rusia, cât și Austria, promiteau importante concesiuni teritoriale, inclusiv din Bucovina, în favoarea României. La începutul războiului, diplomația austriacă a luat în calcul mai multe scenarii ale evoluției situației în război, inclusiv ca, în cazul unei conjuncturi nefavorabile, să accepte cedarea unei părți din sudul

²¹ *Ibidem*, f. 3.

²² *Ibidem*, f. 4. Constantin Ungureanu, *Memoriul lui Iancu Flondor, din anul 1915, despre hotarele Bucovinei*, în „Analele Bucovinei”, anul X, 2/2003, București, 2003, p. 501.

²³ Constantin Ungureanu, *op. cit.*, p. 506.

²⁴ *Ibidem*, p. 507.

²⁵ Arhivele Naționale București, Fond *Iancu Flondor*, inv. 945, dosar 15, f. 7.

Bucovinei către România. În zilele de 5, 7 și 8 iunie 1915, la Ministerul de Externe de la Viena s-au desfășurat convorbiri secrete privind Bucovina. Atunci a fost elaborat un document care cuprindea trei variante ale unor posibile cedări teritoriale în Bucovina, care, în dependență de conjunctură, puteau fi luate ca bază pentru negocieri. La acest text este atașat un tabel, în care sunt prezentate districtele judecătorești cu populație majoritar românească și cele unde românii constituiau o minoritate importantă, apoi trei combinații cu lămuriri statistice pentru cele trei variante de cedare parțială a Bucovinei²⁶. Calculele statistice s-au făcut pe baza ultimului recensământ austriac din 1910, deși acesta nu reflecta structura etnică a populației, ci limba de conversație a locuitorilor Bucovinei.

Experții austrieci din Viena, în discuțiile privind eventualele cedări teritoriale în Bucovina, propuneau trasarea viitoarei frontiere de-a lungul unor râuri. Astfel, primele două variante prevedeau ca linia nordică a teritoriului cedat să coincidă cu cursul râului Suceava, până la hotarul cu districtul Suceava. Ultima variantă accepta ca frontieră linia Siretului, până la hotarul cu districtul Vijnița. În toate aceste cazuri nu se ținea cont de specificul așezării localităților românești de pe cursul superior al râurilor Suceava și Siret, unde mai multe sate se întindeau pe ambele maluri ale râurilor respective.

Conform variantei I, experții austrieci propuneau să fie cedate României districtele judecătorești Suceava, Gura Humorului și Solca, precum și partea districtului judecătoresc Rădăuți, așezată pe malul drept al râului Suceava. În acest caz, Austria ar fi cedat un teritoriu cu suprafața de circa 1 289,03 km², unde locuiau circa 181 176 de persoane, dintre care 119 277 (65,8%) români, 42 954 germani și evrei, 10 441 ucraineni, 5 586 polonezi, 2 807 maghiari și 187 de alte etnii. Dacă ar fi fost aplicată această variantă, atunci s-ar fi cedat 90 de localități, iar la Bucovina ar fi rămas 245 de localități²⁷.

Varianta a II-a prevedea cedarea, în afară de teritoriul din varianta I, și a districtelor judecătorești Stulpicani, Câmpulung și Vatra Dornei (cu excepția comunei Cârlibaba), situate în partea muntoasă din sud-vestul Bucovinei. În acest caz, Austria ar fi cedat un teritoriu cu suprafața de circa 3 595,89 km², care era populat de circa 240 165 de locuitori, inclusiv circa 152 365 (63,4%) români, 60 880 germani și evrei, 17 674 ucraineni, 6 272 polonezi, 2 813 maghiari și 237 de alte etnii. Diplomații austrieci considerau că, în cazul acestei variante, la Austria ar mai fi rămas districtele judecătorești Cernăuți, Boian, Storajineț, Ciudei și Siret, care cuprindeau și populație românească. În cazul acceptării acestei variante, Austria ar fi cedat 118 localități, iar la Bucovina rămâneau 217 localități²⁸.

²⁶ Arhivele Naționale București, Fond *Microfilme Austria*, inv. 902, rola 5, pachet IX, p. 577–589 (extras din *Haus-, Hof- und Staatsarchiv Wien, Politisches archiv I, Karton 818*).

²⁷ Constantin Ungureanu, *Trei variante austriece, din anul 1915, de cedare parțială a Bucovinei României*, în „Analele Bucovinei”, anul X, 1/2003, București, 2003, p. 149, 152.

²⁸ *Ibidem*, p. 150, 152.

Dacă ar fi fost aplicată în practică prima sau a doua variantă, atunci satele de pe malul drept al Sucevei din districtul Rădăuți ar fi revenit României, iar cele de pe malul stâng al râului ar fi rămas în continuare în componența Austriei, fiind despărțite astfel Vicovu de Sus de Vicovu de Jos, Frătăuții Noi de Frătăuții Vechi sau colonia maghiară Andreasfalva de alte două sate maghiare, Hadikfalva și Istensegits.

Experții austrieci au luat în calcul și aplicarea unei variante mai radicale, când aproape jumătate din suprafața Bucovinei ar fi urmat să fie cedată României. În acest caz, Austria ar fi cedat în întregime districtele judecătorești Câmpulung, Gura Humorului, Rădăuți, Solca, Stulpicani și Vatra Dornei (fără satul Cârlibaba), precum și părți din districtele Ciudei, Siret și Storojineț, situate pe malul drept al râului Siret. Această cedare corespundea cu linia râului Siret, până la hotarul cu districtul Vijnîța. Potrivit acestei variante, teritoriul cedat avea o suprafață de 5 115 km², în care existau 161 de localități cu o populație de cca 346 917 locuitori, dintre care 209 651 (60,4%) români, 80 296 germani și evrei, 36 995 ucraineni, 9 786 polonezi, 9 785 maghiari și 294 de alte etnii. În cazul aplicării acestei variante, la Austria mai rămânea un teritoriu din Bucovina cu o suprafață de 5 327,04 km² și 174 de localități, populate de 448 012 locuitori, dintre care 267 106 (59,6%) ucraineni, 88 555 (19,8%) vorbitori de limbă germană, 63 603 (14,2%) români, 26 424 (5,9%) polonezi, 606 maghiari și 792 persoane de alte etnii²⁹. În cazul aplicării celei de a treia variante, noua frontieră ar fi dezmembrat mai multe sate românești, precum Ropcea, Iordănești, Carapciu, Prisăcăreni, Camenca, dar și orașul Storojineț. De asemenea, la Austria ar fi rămas mai multe sate românești din districtul Siret, situate toate chiar la hotar cu România, dar și mai multe sate românești din apropierea orașului Cernăuți.

Experții austrieci considerau că varianta a treia se apropia cel mai mult de o departajare a Bucovinei după criteriul naționalităților, pentru că prin aceasta s-ar fi ajuns la cedarea întregului teritoriu lingvistic compact românesc. Ei acceptau că, în afara acestor combinații, mai rămânea districtul judecătoresc cu populație majoritar românească Boian, dar acest district era teritorial despărțit de restul spațiului lingvistic românesc din Bucovina, fiind situat la nord de râul Prut, la hotar cu Basarabia și în imediata apropiere de capitala Bucovinei.

În cadrul acestor discuții secrete, diplomații austrieci constatau că, restul Bucovinei rămasă la Austria, ar fi suportat imense consecințe economice, politice și culturale și cu greu și-ar mai fi păstrat un statut de autonomie. Ei menționau următoarele: „Dacă nici a treia variantă nu și-ar atinge scopul, atunci s-ar putea pune în discuție, ca un următor pas, doar cedarea întregii provincii; dar, de asemenea, dacă ar trebui să se ajungă la o cedare teritorială pe baza uneia din cele trei variante, atunci nu putem ține în secret faptul că restul Bucovinei, rămasă la

²⁹ *Ibidem*, p. 150, 153.

monarhie, cu greu ar mai putea să existe în continuare ca un ducat autonom și probabil că ar trebui să fie alipită la unul din teritoriile administrative învecinate”³⁰.

Mersul evenimentelor din timpul războiului au zădărnicit speranțele autorităților austriece de a atrage România în război de partea sa, iar discuțiile privind eventualele cedări teritoriale în Bucovina nu au mai fost aplicate în practică. Totuși, însuși faptul elaborării acestor variante secrete de cedări teritoriale denotă că, chiar și după 140 de ani de stăpânire austriacă, autoritățile de la Viena recunoșteau caracterul românesc al Bucovinei și dreptul României de a obține cel puțin o parte din această provincie, populată compact de români.

Proiecte rusești de anexare a Bucovinei

Imediat după izbucnirea războiului, autoritățile ruse au încercat să atragă România în război de partea sa, promițând în schimb susținerea pentru revendicările teritoriale din Austro-Ungaria. La 18 septembrie/1 octombrie 1914, la Petrograd a fost semnat un acord secret româno-rus, potrivit căruia României i se recunoștea dreptul de a reuni „părțile din Austro-Ungaria, locuite de români”. Relativ la Bucovina, acordul stabilea că, în calitate de bază la delimitarea teritoriilor ce urmau să revină sub suzeranitatea României sau Rusiei, trebuia să servească principiul naționalităților³¹. Totuși, acordul respectiv nu preciza mai exact cum urma să fie împărțită Bucovina.

În timpul războiului, au fost elaborate și câteva proiecte rusești de anexare a Bucovinei la Rusia. Primul proiect a fost propus de general-locotenentul F. Vebel. El a fost comandantul corpului de armată care la sfârșitul anului 1914 ocupase aproape toată Bucovina. La mijlocul lunii ianuarie 1915, F. Vebel a înaintat superiorilor săi un proiect de anexare a întregii Bucovine la Imperiul Rus. El considera că trasarea hotarului pentru o împărțire în două a Bucovinei ar fi fost foarte dificil de realizat, fiindcă în sudul Bucovinei era prezent „un amestec de etnii”. De aceea el insista ca sudul Bucovinei să fie în întregime alipit la Rusia³².

Generalul Vebel prezenta și argumente de ordin militar în favoarea proiectului său. El considera că, România în decursul a cinci luni (de la semnarea acordului din septembrie 1914) a avut deplina posibilitate de a ocupa cu armatele sale acea parte a Bucovinei care o interesa. Deoarece România nu a făcut această intervenție, iar armata rusă ocupase și cea mai mare parte a sudului Bucovinei cu prețul a multor vieți omenești, Vebel considera firesc să fie revenicat și acest teritoriu de către Rusia³³.

³⁰ *Ibidem*, p. 151.

³¹ *România în anii Primului Război Mondial*, vol. I, București, 1987, p. 103–104.

³² Ion Varta, *Proiecte rusești de anexare a Bucovinei în perioada Primului Război Mondial*, în „Cugetul”, Chișinău, nr. 2/1993, 1993, p. 37.

³³ *Ibidem*, p. 37–38.

Al doilea proiect de anexare a Bucovinei la Rusia țaristă a fost propus de D. N. Vergun, care era unul din principalii experți la Ministerul Afacerilor Externe a Rusiei în chestiunea Bucovinei și Galiției. Acest document a fost elaborat după semnarea tratatului secret de la București din august 1916, prin care țările Antantei recunoșteau dreptul României asupra Bucovinei până la râul Prut. Autorul proiectului insista ca Cernăuțiul cu o parte a Bucovinei să rămână în posesia Rusiei. În viziunea lui Vergun, Cernăuțiul urma să joace un rol deosebit în realizarea planurilor rusești din România. O atenție deosebită se acorda Facultății de Teologie ortodoxă de la Universitatea din Cernăuți, prin intermediul căreia se dorea atragerea românilor și a altor popoare ortodoxe din Balcani în sfera de influență a Rusiei³⁴.

La sfârșitul anului 1916, A. Gherovsky și arhiepiscopul Harkovului Antoniu au elaborat un proiect de încorporare a întregii Bucovine la Rusia țaristă. Autorii acestui proiect pretindeau că „Rusia creștină, ca apărătoare a popoarelor creștine din Peninsula Balcanică, dispunea de dreptul absolut de a primi întreaga Bucovină”. Conform acestui proiect rusec, anexarea Bucovinei ar fi permis Rusiei să țină sub un control permanent Moldova, Transilvania, cât și întreaga Românie. O atenție deosebită se acorda din nou Facultății de Teologie Ortodoxă din Cernăuți, unde urmau să vină la studii cât mai mulți tineri din România și din alte state balcanice, care să fie educați în spiritul dorit de Rusia. Se aduceau și argumente de ordin economic pentru încorporarea întregii Bucovine la Rusia. După părerea autorilor acestui proiect, în teritoriul bucovinean, care, conform Tratatului din august 1916, trebuia să intre în componența României, era concentrat grosul avuției naționale a Bucovinei, în zona muntoasă din sud-vestul provinciei erau zăcăminte de petrol, sare, fier, iar Fondul Bisericesc Ortodox avea cele mai întinse posesiuni de pădure în sudul Bucovinei³⁵.

Autorii acestui document mai menționau că, după alipirea teritoriilor românești din fosta Austro-Ungarie la România, „toate pretențiile românilor se vor referi la Basarabia”, iar Rusia, după eliberarea românilor de sub jugul austro-ungar, „în ochii românilor se va transforma din dușman principal în unicul dușman”. Astfel, autorii acestui proiect susțineau că, dacă se accepta cedarea Bucovinei la România, Rusia risca să piardă și Basarabia³⁶.

Toate cele trei proiecte rusești, elaborate în anii 1915–1916, demonstrează că, în cazul unui război victorios, Rusia ar fi anexat cea mai mare parte a Bucovinei cu orașul Cernăuți, fără a respecta condițiile de intrare a României în război de partea Antantei. Evoluțiile ulterioare din Imperiul Rus au zădărnicit realizarea, la acea etapă, a proiectelor de anexare a Bucovinei. Însă ceea ce nu a reușit Rusia țaristă în timpul Primului Război Mondial, a înlăptuit URSS în anul 1940, când erau ocupate Basarabia, nordul Bucovinei și ținutul Herța.

³⁴ *Ibidem*, p. 38.

³⁵ *Ibidem*, p. 38–39.

³⁶ *Ibidem*, p. 39.

Situația din Bucovina în timpul războiului

După declanșarea războiului, în 1914, România a reușit timp de doi ani să-și păstreze neutralitatea, dar autoritățile de la București au negociat cu reprezentanții țărilor beligerante condițiile de intrare în război, în speranța de a recupera cel puțin o parte din teritoriile locuite de români din Monarhia Austro-Ungară sau din Rusia Țaristă. În urma unor tratative îndelungate, la 4/17 august 1916, a fost semnat la București un tratat secret între România și țările Antantei, prin care Franța, Anglia și Rusia recunoșteau drepturile României asupra teritoriilor românești din Transilvania, Banat, Crișana, Maramureș și Bucovina. Acest tratat secret prevedea, la art. IV, că „linia de hotar va începe de la Prut, de la un punct al frontierelor actuale între Rusia și România, aproape de Novosulița și va urca râul până la granița Galiției, la întâlnirea Prutului cu Ceremușul. De aici va urma frontiera dintre Galiția și Ungaria până la punctul Steag, cota 1655...”³⁷. Astfel, Rusia își moderase pretențiile sale asupra acestei provincii și, prin respectivul tratat, acceptase ca, în cazul unui război victorios, să obțină doar Bucovina dintre Prut și Nistru, restul teritoriului, inclusiv orașul Cernăuți, urmând să se unească cu România. Prevederile acestui tratat secret în privința Bucovinei practic coincideau cu condițiile expuse de Iancu Flondor în memoriul său din februarie 1915, unde se insista să nu se semneze nicio înțelegere fără acceptarea râului Prut ca viitor hotar în Bucovina.

În timpul războiului, Bucovina a fost grav afectată de operațiunile militare, fiind de trei ori ocupată parțial de armatele țariste. Cele mai crâncene lupte s-au dat în extremitatea de nord-est a Bucovinei, la hotarul cu Basarabia, și în sud-vestul Bucovinei, la trecătorile din Munții Carpați. După lupte poziționale, la hotarul cu Basarabia, armata rusă a trecut în ofensivă, ajungând pe 30 august la râul Prut. Administrația austriacă s-a transferat la 31 august de la Cernăuți la Vatra Dornei, iar trupele austriece s-au retras în direcția sud-vest. Deja la 2 septembrie, armata rusă a intrat în capitala Bucovinei, iar către mijlocul lunii septembrie, linia frontului s-a stabilizat de-a lungul râului Siret. În octombrie a urmat ofensiva armatei austriece, la 21 octombrie fiind recuperat orașul Cernăuți.

După restabilirea administrației austriece la Cernăuți, deputații Nikolai Wasilko și Aurel Onciul i-au îndemnat pe țăranii ucraineni, respectiv români, să formeze corpuri de voluntari, pentru a ajuta trupele austriece. Corpul de voluntari ucraineni (circa 1 360 de persoane) s-a adunat la Seletin și, la 20 noiembrie 1914, a depus jurământul de credință. La inițiativa lui Aurel Onciul, la 22 noiembrie a avut loc o adunare la Suceava, unde s-a decis constituirea unui batalion de legionari

³⁷ Pavel Țugui, *Bucovina. Istorie și cultură*, București, Editura Albatros, 2002, p. 308.

români. La 2 decembrie 1914, circa 1 500 de legionari români s-au concentrat la Câmpulung și au depus jurământ în fața colonelului Fischer³⁸.

Între timp, armata rusă a trecut din nou în ofensivă, iar la 26 noiembrie austrieicii au fost nevoiți să părăsească Cernăuții. Către 4 decembrie, frontul s-a stabilit pe linia Hadikfalva-Rădăuți-Vicovu de Sus-Straja. Până la începutul lunii ianuarie 1915, aproape toată Bucovina a fost ocupată de armata rusă, aceasta fiind oprită la trecătoarea Mestecăniș. La începutul lunii februarie, a demarat o nouă ofensivă austriacă în Bucovina. Ca rezultat, la 9 februarie a fost recuperată Suceava, la 10 – orașul Rădăuți, la 13 – Vijnița și Berhomet, la 14 – orașul Storojineț, iar la 17/18 februarie, armata austriacă a intrat în Cernăuți³⁹.

Pe parcursul anului 1915, cele mai importante lupte s-au dat în spațiul dintre Prut și Nistru. Confruntări violente au avut loc în ianuarie 1916 în apropierea satelor Toporăuți și Rarancea. După câteva luni de relativă acalmie, la începutul lunii iunie 1916, armata rusă a trecut într-o nouă ofensivă de amploare. Cea mai mare bătălie s-a produs lângă Ocna și alte sate din apropiere. După două săptămâni de lupte violente, linia frontului a fost spartă, la 18 iunie era cedat orașul Cernăuți, iar în decurs de o săptămână era ocupată aproape toată Bucovina, până la trecătoarea Mestecăniș. În zona Vatra Dornei – Cârlibaba s-a stabilizat noua linie a frontului, care s-a menținut mai bine de un an, până în iulie 1917. Atunci armata germană a întreprins o ofensivă de amploare în Galiția, iar trupele ruse din Bucovina au fost nevoite să se retragă, pentru a nu fi încercuite. La 2 august era eliberat orașul Cernăuți, iar, în scurt timp, și întreaga Bucovină⁴⁰. Acțiunile militare au dus mari pagube economiei și populației Bucovinei. Cele mai mari distrugereri s-au produs în satele din zona dintre Prut și Nistru, mai ales la hotarul cu Basarabia, unde au avut loc cele mai violente confruntări militare.

Între timp, în Rusia s-a produs revoluția bolșevică, în decembrie 1917 a fost semnat un armistițiu, iar la 3 martie 1918 s-a încheiat la Brest-Litovsk o pace separată între Rusia și Puterile Centrale. La începutul anului 1918, Rada de la Kiev a proclamat independența Ucrainei, revendicând și teritoriile locuite de ucrainenii din Galiția, Bucovina, Basarabia și Maramureș. Austria, însă, dorea păstrarea teritoriilor sale din est, dar era de acord să unească teritoriile ucrainene din Galiția și Bucovina într-un regat autonom. La 9 februarie 1918, reprezentanții Ucrainei și Austriei au semnat la Brest-Litovsk un tratat secret, prin care Austro-Ungaria urma să primească o cantitate însemnată de cereale, în schimb autoritățile de la Viena se obligau să formeze o nouă provincie austriacă, care să cuprindă partea de est a Galiției și Bucovina. Însă, din cauza opoziției deputaților polonezi și a evenimentelor din timpul războiului, această problemă nu a ajuns să fie discutată în Parlamentul de la Viena.

³⁸ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, București, Editura Humanitas, 1991, p. 358–360.

³⁹ Alexander Randa, *Die Bukowina in den Weltkrieg*, în *Buchenland. 150 Jahre Deutschland in der Bukowina*, München, Verlag des Südostdeutschen Kulturwerks, 1961, p. 137–138.

⁴⁰ *Ibidem*, p. 144, 147–148, 151.

Totodată, încă în anul 1917, cea mai mare parte a României a fost ocupată de armatele germane și austro-ungare, iar guvernul de la București s-a mutat temporar la Iași. În aceste împrejurări, la 5 martie 1918, a fost semnată o pace preliminară la Buftea, iar armata română s-a retras din unele teritorii, inclusiv din districtele Suceava și Siret din sud-estul Bucovinei. La 7 mai 1918, este semnat tratatul de pace de la București, prin care România renunță la teritoriile românești din Austro-Ungaria, iar teritoriul Bucovinei urma să fie mărit cu o parte din ținutul Hotin, cu zona Herței din județul Dorohoi și cu zona Dornei din România. În urma semnării acestui tratat, România pierdea aproape 6 mii de km², dintre care circa 600 km² urmau să fie incluși în componența Bucovinei lărgite⁴¹. Dacă acest tratat ar fi intrat în vigoare, atunci o zonă muntoasă, situată la sud de Vatra Dornei, câteva sate din apropierea orașelor Suceava și Siret, precum și un teritoriu important din zona Herței, inclusiv târgurile Herța și Mihăileni, ar fi fost incluse la Bucovina, în componența unei Austro-Ungarii reorganizate.

După semnarea tratatelor de pace cu Rusia și Ucraina, trupele germane și austro-ungare au ocupat teritorii importante din Ucraina, dar și o parte din ținutul Hotin, până la târgul Lipcani. În toamna anului 1918, se prevedea să fie extinse districtele Câmpulung, Gura Humorului și Siret, cu teritoriile cedate de România să fie înființat un district judecătoresc cu reședința la Țureni, care să includă și satele din zona Herței, și să fie creat un district judecătoresc nou, cu sediul la Hotin, care să cuprindă localitățile din nordul Basarabiei, ce urmau să fie incluse în componența provinciei Bucovina⁴². Astfel, încă la începutul toamnei anului 1918, autoritățile austriece sperau nu numai să păstreze întreaga Bucovină, dar chiar să extindă hotarele acestei provincii cu teritorii din nordul Basarabiei (din ținutul Hotin) și din nordul Moldovei (zona Herța și împrejurimile muntoase de lângă Vatra Dornei). Evenimentele de pe frontul de vest, însă, au zădărnicit realizarea acestor planuri anexioniste.

Bucovina în toamna anului 1918 și pretențiile teritoriale ale ucrainenilor

În lunile august și septembrie 1918, armatele aliate ale țărilor Antantei au inițiat ample ofensive pe Frontul de Vest, iar trupele austro-germane au suferit înfrângeri, ceea ce a grăbit încheierea războiului. La 4 octombrie 1918, în Parlamentul de la Viena s-au pus în discuție cele 14 puncte ale președintelui american Woodrow Wilson. Unul din aceste puncte prevedea că popoarele din Monarhia Austro-Ungară aveau dreptul să se organizeze autonom. Însă, cehii, polonezii, maghiarii și slavii din sudul Monarhiei Austro-Ungare deja nu mai acceptau o reorganizare politică a Imperiului și optau pentru deplina independență

⁴¹ *Буковина 1918–1940 рр.: зовнішні впливи та внутрішній розвиток*, Чернівці, Зелена Буковина, 2005, p. 46.

⁴² Erich Prokopowitsch, *Das Ende der österreichischen Herrschaft in der Bukowina*, München, Oldenbourg, 1959, p. 11–12.

față de autoritățile de la Viena. La fel au procedat și reprezentanții ucrainenilor din Parlamentul austriac. Astfel, deputatul ucrainean Petruszewycz a solicitat constituirea tuturor ucrainenilor din Austro-Ungaria într-un singur stat și unirea acestuia la Ucraina, renunțând astfel la poziția anterioară de rămânere în componența Austro-Ungariei⁴³.

La 16 octombrie 1918, împăratul Carol I de Habsburg a emis proclamația *Către popoarele mele*, în încercarea de a salva Monarhia Austro-Ungară și a o reorganiza pe principii federative. Prin acest manifest, împăratul accepta reorganizarea Austro-Ungariei într-o federație de șase state „independente” – austriac, ungar, ceh, iugoslav, polonez și ucrainean, Transilvania rămânând în continuare, în componența Ungariei⁴⁴. În acest manifest nu se preciza statutul Bucovinei și al orașului Triest cu regiunea alăturată, dar se specifica că locuitorii acestor provincii ar urma să decidă sub ce formă vor fi incluși în cadrul viitorului stat federativ. În ședința Parlamentului austriac din 22 octombrie, deputatul social-democrat Gheorghe Grigorovici s-a pronunțat cu fermitate împotriva împărțirii Bucovinei și l-a acuzat pe deputatul ucrainean din Bucovina Nikolai Wasilko că, în timpul negocierilor de pace de la Brest-Litovsk, ar fi optat pentru includerea Bucovinei într-un stat ucrainean. La rândul său, deputatul Nikolai Wasilko a cerut împărțirea Bucovinei între români și ucraineni, pretinzând că ucrainenii vor discuta cu românii în spiritul dreptului la autodeterminare⁴⁵.

La 3 noiembrie, Austro-Ungaria a cerut semnarea unui armistițiu și încheierea ostilităților militare, iar, la 11 noiembrie, și Germania a semnat un armistițiu de încetare a războiului. Tot la 11 noiembrie 1918, împăratul Carol I de Habsburg a abdicat, fiind desființată Monarhia Austro-Ungară și proclamată republica. Prăbușirea imperiilor țarist și habsburgic, precum și unirea Basarabiei cu România au creat condiții favorabile pentru afirmarea mișcării naționale românești din Bucovina. La inițiativa profesorului ardelean Sextil Pușcariu, un grup de intelectuali români s-au întâlnit la 12 octombrie și au decis să intre în acțiune, pentru afirmarea drepturilor naționale ale românilor bucovineni. Tot atunci s-a luat hotărârea să fie publicat un ziar, cu apariție de două ori pe săptămână, care să se numească „Glasul Bucovinei”. La 16 octombrie a venit în capitala Bucovinei, de la Storojineț, cunoscutul om politic Iancu Flondor, care în acele zile istorice s-a poziționat în fruntea mișcării naționale și a luat o poziție fermă împotriva împărțirii Bucovinei pe criterii etnice.

Între timp, la 17 octombrie se constituia la Lvov Rada Ucraineană, în cadrul căreia au avut loc dezbateri aprinse în privința viitorului teritoriilor locuite de ucraineni. O parte minoritară dorea unirea Galiției de Est și a nord-vestului Bucovinei cu Ucraina Mare, pe când majoritatea optau pentru organizarea

⁴³ *Ibidem*, p. 29; Radu Economu, *Unirea Bucovinei 1918*, Cernăuți, Editura „Alexandru cel Bun”, 2011, p. 11.

⁴⁴ Pavel Țugui, *op. cit.*, p. 297.

⁴⁵ Erich Prokopowitsch, *op. cit.*, p. 30–31; Radu Economu, *op. cit.*, p. 14–15.

ucrainenilor din Galiția și Bucovina într-un stat autonom, în cadrul Monarhiei Austro-Ungare. În Bucovina, ucrainenii au constituit, la 25 octombrie, un Comitet ucrainean provincial în frunte cu Omelian Popowicz, ca o secție a Comitetului național ucrainean din Lvov⁴⁶.

Românii bucovineni au acționat cu hotărâre pentru a preîntâmpina o împărțire a Bucovinei. La 27 octombrie 1918, a avut loc la Cernăuți o adunare a reprezentanților românilor bucovineni, care s-a proclamat Constituantă și a decis „unirea Bucovinei integrale cu celelate țări românești într-un stat național independent” și purcederea spre acest scop în deplină solidaritate cu românii din Transilvania și Ungaria. Constituanta respingea cu hotărâre orice încercare care ar ținti la știrbirea Bucovinei, dar dorea să se înțeleagă cu popoarele conlocuitoare⁴⁷.

Ultimul guvernator austriac al Bucovinei, Josef Etdorf, în raportul întocmit la 27 decembrie 1918, afirma că încă în ziua de 26 octombrie se știa că se va accepta soluția de împărțire a Bucovinei între români și ucraineni. Abia în dimineața zilei de 27 octombrie, Iancu Flondor ar fi determinat o schimbare de atitudine în această privință, optând cu fermitate pentru integritatea Bucovinei⁴⁸. Este greu de afirmat dacă cele relatate de fostul guvernator corespund adevărului, fiindcă evenimentele se derulau atunci cu mare repeziciune. Cert este, însă, că deputatul Aurel Onciul, care era adeptul unei înțelegeri între români și ucraineni, nu a participat la adunarea din 27 octombrie.

La 27 octombrie 1918 au fost aleși și 50 de membri în Consiliul Național Român și a fost creat un comitet executiv, în frunte cu Iancu Flondor (președinte), Dionisie Bejan, Dori Popovici și Sextil Pușcariu (vicepreședinți). La 28 octombrie, Iancu Flondor, Gheorghe Sârbu și Dori Popovici s-au prezentat la palatul guvernamental și au cerut guvernatorului Josef Etdorf să predea puterea Consiliului Național Român din Bucovina. Etdorf, însă, a refuzat să accepte această solicitare.

Reprezentanții ucrainenilor bucovineni au convocat, la 3 noiembrie 1918, o mare adunare la Cernăuți, care a votat pentru împărțirea Bucovinei pe criteriul etnic. Adunarea ucrainenilor a decis atunci că orașul Cernăuți, circumscripțiile Zastavna, Coțmani, Vașcăuți și Vijnița în întregime, circumscripțiile Cernăuți și Siret după majoritatea stabilită la ultimul recensământ și unele localități din Storojineț, Rădăuți, Suceava și Câmpulung, cu majorități ucrainene, deveneau teritorii național-ucrainene, iar Consiliul Național Ucrainean prelua puterea asupra acestor teritorii⁴⁹.

⁴⁶ Radu Economu, *op. cit.*, p. 16.

⁴⁷ *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România 1917–1918. Documente*, Chișinău, Editura Hyperion, 1995, p. 260.

⁴⁸ Radu Economu, *op. cit.*, p. 19. În februarie 1915, Iancu Flondor admitea că, după încheierea războiului, viitorul hotar al Bucovinei va fi stabilit pe râul Prut, dar insista ca restul teritoriului, în special spațiul dintre râurile Prut și Siret, împreună cu orașul Cernăuți, „să fie considerat ca o parte integrală a revendicărilor noastre”.

⁴⁹ Radu Economu, *op. cit.*, p. 157.

În această situație dificilă, guvernatorul Etdorf a intenționat să predea puterea în comun reprezentanților românilor și ucrainenilor bucovineni, dar Iancu Flondor a refuzat această propunere. Pentru a restabili ordinea în Bucovina, Iancu Flondor a solicitat sprijinul guvernului român. În acest scop, Vasile Bodnărescu a plecat la Iași, pentru a solicita intervenția armatei române în Bucovina. Iancu Flondor a trimis o telegramă și cumnatului său Sever Zotta, care era directorul Arhivelor Statului din Iași, prin care solicita să intervină la autoritățile române în favoarea intrării trupelor române în Bucovina⁵⁰.

La 6 noiembrie 1918 reprezentanții ucrainenilor au reușit să preia controlul asupra mai multor instituții din Cernăuți și au solicitat guvernatorului Etdorf să predea conducerea Consiliului ucrainean. Deputatul Aurel Onciul, fără a se consulta cu alți reprezentanți ai românilor, a convenit cu ucrainenii să fie constituit un guvern român pentru sudul, și unul ucrainean, pentru nordul provinciei, orașul Cernăuți urmând să aibă o administrație comună, iar viitorul Congres de pace să decidă definitiv soarta Bucovinei. Aurel Onciul este declarat comisar național român, deși el nu avea susținerea reprezentanților românilor bucovineni⁵¹.

Unirea Bucovinei cu România

În cursul zilei de 6 noiembrie 1918, guvernul conservator filogerman al României, condus de Alexandru Marghiloman, și-a prezentat demisia, iar la Iași s-a constituit un nou guvern, în frunte cu generalul Constantin Coandă. În zilele următoare, acest guvern a anulat prevederile tratatului de pace cu Puterile Centrale și a cerut trupelor germane și austro-ungare să părăsească teritoriul României. Deja în dimineața zilei de 6 noiembrie, primele detașamente de grăniceri și jandarmi români au intrat în orașele Suceava, Gura Humorului și Câmpulung din sudul Bucovinei, pentru a restabili ordinea. În aceeași zi, în ședința Camerelor reunite la Iași, deja fostul ministru de externe, Constantin Arion, avea să afirme că „guvernul moare fiindcă a luat Bucovina. E cel mai frumos sfârșit ce se putea spera”⁵².

În seara zilei de 6 noiembrie, comanda Diviziei a VIII-a, în frunte cu generalul Iacob Zadik, se instalează în localitatea de graniță Burdujeni. La 8 noiembrie 1918, doi delegați ai Consiliului Național Român au sosit la Burdujeni și au transmis generalului Iacob Zadik mesajul Consiliului de a intra în Bucovina și a înainta spre Cernăuți. Concomitent, generalul Zadik a primit ordin de la guvernul Constantin Coandă să pornească spre Cernăuți⁵³. În această conjunctură complicată, Aurel Onciul, în calitate de autoproclamat comisar român, s-a deplasat la Suceava și a încercat să-l convingă pe generalul Iacob Zadik să nu înainteze mai la nord de linia râului Siret, pentru a preîntâmpina incidente armate. Aurel Onciul încă era

⁵⁰ *Ibidem*, p. 25–26.

⁵¹ Pavel Țugui, *op. cit.*, p. 299; Radu Economu, *op. cit.*, p. 27–28, 158–161.

⁵² Radu Economu, *op. cit.*, p. 29.

⁵³ Pavel Țugui, *op. cit.*, p. 314–315.

convins că Bucovina, cu o administrație reorganizată pe principiul autodeterminării naționale, va rămâne în componența unei Austrii federative.

La 9 noiembrie, instituțiile cele mai importante din Cernăuți au fost luate sub controlul Consiliului Național Român, iar preotul Gheorghe Șandru devenea primar al capitalei Bucovinei. Unitățile militare ucrainene au părăsit treptat Cernăuții și s-au îndreptat în Galiția, unde se dădeau lupte între polonezi și ucraineni. La 11 noiembrie 1918, armata română sub comanda generalului Zadik, a intrat în Cernăuți, fiind întâmpinată cu aplauze în piața centrală a orașului. În zilele următoare, unitățile armatei române au trecut Prutul și au luat sub control întregul teritoriu al Bucovinei, dar și partea de nord-vest a ținutului Hotin, care până atunci se aflase sub ocupație austriacă.

La 12 noiembrie 1918 s-a constituit guvernul Bucovinei în frunte cu Iancu Flondor și 11 membri, care erau responsabili pentru diferite secretariate. În zilele următoare, Consiliul Național Român și guvernul Bucovinei au acționat în direcția restabilirii ordinii publice în întreaga provincie și pregătirea manifestației pentru unirea cu România. La 22 noiembrie, circa 100 de refugiați bucovineni, în frunte cu profesorul Ion Nistor, au revenit la Cernăuți, venind de la Iași și Chișinău. În ziua de 25 noiembrie au fost cooptați 50 de noi membri în Consiliul Național Român, inclusiv 12 refugiați bucovineni, în frunte cu Ion Nistor și George Tofan⁵⁴.

La 28 noiembrie 1918, în Sala Sinodală a Reședinței Mitropolitane din Cernăuți s-a întrunit Congresul General al Bucovinei, la care au fost prezenți 74 de membri ai Consiliului Național Român, 6 delegați ai polonezilor, 7 ai germanilor, precum și 13 locuitori din 5 sate ucrainene. În cadrul acestui Congres, profesorul Ion Nistor a prezentat un comunicat despre perioada austriacă de stăpânire a Bucovinei. Iancu Flondor, care a condus lucrările acestui Congres, a dat citire declarației Congresului General al Bucovinei, prin care se decidea „unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei, în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul României”⁵⁵.

Actul Unirii din 28 noiembrie 1918 a fost confirmat prin Decretul-lege nr. 3744/1918, semnat la 18 decembrie 1918. Tot atunci a fost emis Decretul-lege nr. 3745/1918 pentru administrația Bucovinei și au fost numiți Iancu Flondor și Ion Nistor în funcții de miniștri secretari de stat fără portofolii pentru Bucovina, primul cu reședința la Cernăuți, iar al doilea la București. Toate aceste decizii au intrat în vigoare la 2 ianuarie 1919, odată cu publicarea în „Monitorul Oficial”⁵⁶.

În decursul anului 1919, autoritățile române au depus eforturi substanțiale, pentru a obține recunoașterea internațională a unirii Bucovinei și a celorlalte provincii românești cu România. Delegația română a întâmpinat dificultăți mai mari în problema recunoașterii unirii Bucovinei în hotarele sale istorice la România și în chestiunea tratatului minorităților.

⁵⁴ Radu Economu, *op. cit.*, p. 156–157, 165–166.

⁵⁵ *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România 1917–1918...*, p. 333–335.

⁵⁶ Radu Economu, *op. cit.*, p. 57–58, 184–186.

În timpul desfășurării Conferinței de Pace, unirea întregii Bucovine la România a fost contestată mai ales de delegația americană. Încă la 21 ianuarie 1919, delegația SUA a întocmit un proiect, potrivit căruia Bucovina era divizată în două regiuni etnice principale, care erau despărțite printr-o linie ce trecea la o milă depărtare la nord-vest de Cernăuți, lăsând acest oraș României. Această propunere a fost discutată în plenul Comisiei pentru delimitarea frontierelor în ziua de 8 februarie 1919, delegatul SUA justificând frontiera etnică propusă ca prezentând mai puține dificultăți decât hotarul istoric dintre Bucovina și Galiția. Dacă s-ar fi acceptat această recomandare, România ar fi pierdut în Bucovina un teritoriu care, potrivit recensământului din 1910, era locuit de 85 000 de ucraineni și doar de 300 de români, fără a se preciza numărul locuitorilor de alte naționalități⁵⁷.

După mai multe discuții, purtate în secret și fără participarea unor reprezentanți ai delegației române, delimitarea etnică a Bucovinei a fost aprobată de Consiliul Suprem al celor Patru Puteri, la 21 iunie 1919. Abia la 2 iulie 1919, delegația română a fost informată despre hotărârea luată cu privire la stabilirea graniței româno-polone în Bucovina. Deja la 4 iulie 1919, cei doi experți ai Bucovinei, Nicu Flondor și Alexandru Vitencu, au întocmit un memoriu, în care demonstau cu argumente istorice și economice că nord-vestul Bucovinei trebuia inclus în componența României. Acești experți acceptau o rectificare de hotar doar în zona muntoasă Storoneț-Putila din districtul Vijnița, „a cărui cedare n-ar fi constituit o pierdere mare economică, nici etnografică”⁵⁸.

La 21 iulie 1919, în semn de protest față de modul de tratare a delegației României la Conferința de Pace, Ion I. C. Brătianu a părăsit delegația română. El a protestat și față de hotărârea de a lipsi Bucovina de nordul și nord-vestul teritoriului său istoric. Deja în zilele următoare, la 22 și 23 iulie 1919, Comisia pentru delimitarea frontierelor a organizat două ședințe, iar delegația americană și-a modificat poziția față de hotarul din Bucovina. Paradoxul situației consta în faptul că, deși s-a realizat o delimitare a frontierei pe criterii etnice, zona de nord-vest a Bucovinei cu populație compactă ucraineană nu a fost revendicată de Polonia. În aceste împrejurări, chiar unul din delegații americani a propus ca bazinul râului Ceremuș să fie redat României din considerente economice, Poloniei urmând să fie cedate doar câteva sate din nord-vestul extrem al Bucovinei, pe unde trecea calea ferată ce făcea legătură între orașele galițiene Kolomea și Zaleszczyki. O decizie în acest sens a fost luată de Consiliul Superior la 1 august 1919, dar delegația română urma să fie informată despre această hotărâre doar după semnarea Tratatului de Pace cu Austria⁵⁹.

⁵⁷ *Ibidem*, p. 113–114.

⁵⁸ *Ibidem*, p. 114–115, 202–203.

⁵⁹ Daniel Hrenciuc, *Un capitol din recunoașterea diplomatică a Marii Uniri. Problema Bucovinei în cadrul Conferinței de Pace de la Paris (1919–1920). Contribuții istorice*, în „Analele Bucovinei”, anul X, 2/2003, București, 2003, p. 446; Radu Economu, *op. cit.*, p. 116.

La 10 septembrie 1919, la Saint-Germain en Laye, a fost semnat Tratatul de Pace între Austria și țările aliate. România a refuzat să semneze atunci acest tratat, fiindcă nu era de acord cu stipulațiile din Tratatul Minorităților și cu trasarea frontierelor. Abia la 10 decembrie 1919, după ce delegația română a reușit să obțină câteva modificări în textul acestor două documente, generalul Constantin Coandă a semnat atât Tratatul de Pace cu Austria, cât și Tratatul Minorităților. Numai după semnarea acestui tratat, delegația română a fost informată, la 18 decembrie, despre decizia luată în privința frontierei României în Bucovina. În afara hotarelor țării urmau să rămână 5 sate din nord-vestul extrem al Bucovinei (Babin, Creșceatic, Luca, Prelipcea și Zveneacin), care erau atribuite Poloniei din considerente economice⁶⁰.

După semnarea Tratatului de Pace cu Austria, Parlamentul României a ratificat acest tratat, în două ședințe consecutive, din 23 și 30 iulie 1920. Tratatul a intrat în vigoare la 4 septembrie 1920, când au fost depuse la Paris instrumentele de ratificare⁶¹. Astfel, după 144 de ani de stăpânire austriacă, și după aproape un an de negocieri în cadrul Conferinței de Pace de la Paris, era recunoscută oficial unirea Bucovinei cu România, în hotarele sale istorice până la Ceremuș, Colacin și Nistru. De remarcat că, până la 26 iunie 1940, URSS nu a contestat unirea Bucovinei cu România și nu a înaintat pretenții teritoriale în acest spațiu.

⁶⁰ Radu Economu, *op. cit.*, p. 116, 118. În perioada 1921–1935 a activat o comisie mixtă româno-polonă pentru delimitarea frontierei între cele două țări. S-au organizat la nivel guvernamental șase conferințe plenare, iar delimitarea definitivă a hotarului din Bucovina s-a decis la 26 ianuarie 1928, când cele 5 sate nominalizate din nord-vestul Bucovinei au revenit României.

⁶¹ Daniel Hrenciuc, *op. cit.*, p. 448.

BUCOVINA LA ÎNCEPUTUL PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL ÎN PRESA DE LIMBĂ GERMANĂ DIN PROVINCIE. STUDII DE CAZ: „BUKOWINAER POST” ȘI „CZERNOWITZER ALLGEMEINE ZEITUNG” (1914)

ȘTEFĂNIȚA-MIHAELA UNGUREANU

Die Bukowina am Anfang des Ersten Weltkriegs in der deutschsprachigen Presse der Provinz. Fallstudien: „Bukowinaer Post” und „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” (1914)

(Zusammenfassung)

Hundert Jahre nach dem Ausbruch des Ersten Weltkriegs, an dem auch die Bukowina teilgenommen und viel geopfert hat, versuchen wir in dem vorliegenden Artikel ein Bild der damaligen österreichischen Provinz im Jahre 1914 anhand zweier deutschsprachigen Zeitungen zu beschreiben. Es wurden für diesen Versuch die „Bukowinaer Post” und die „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” gewählt. Wichtig dabei war die Tatsache, dass die Österreichische Nationalbibliothek die on-line Ausgaben beider Zeitungen für das obenerwähnte Jahr den interessierten Lesern zur Verfügung gestellt hat. Unser Beitrag präsentiert die Art und Weise, in der diese Publikationen die Kriegsereignisse (Ursachen, Vorbereitungen, Verlauf, Reaktion der Bevölkerung) zwischen dem 28. Juni und dem 27. Dezember 1914 behandeln.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Erster Weltkrieg, Bukowina, deutschsprachige Zeitung, „Bukowinaer Post”, „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, Kriegsausbruch, Mobilisierung, Rumäniens Haltung dem Krieg gegenüber, Kampfberichte von der Ost- und Westfront.

În anul declanșării primei mari conflagrații mondiale, tabloul presei periodice din Bucovina era unul deosebit de bogat și variat, cu cel puțin 20 de publicații care apăreau nu doar la Cernăuți, ci și în alte localități din provincie: „Bukowiner Gebirgsjournal” [„Jurnal montan bucovinean”] (Câmpulung, 1903–1914), „Bukowiner landwirtschaftliche Blaetter” [„Pagini bucovinene de agricultură”] (Cernăuți, 1897–1914), „Bukowinaer Post” [„Poșta Bucovinei”] (Cernăuți, 1893–1914), „Bukowiner Bote” [„Mesager bucovinean”] (apare între 1897–1914, la Cernăuți; din 1922 cu subtitlul „Revista Asociației Germanilor Creștini din Bucovina”), „Bukowiner Kaufmaennische Blaetter” [„Pagini

Analele Bucovinei, XXII, 2 (45), p. 499–514, Rădăuți-București, 2015

comerciale bucovinene”] (Cernăuți, 1906–1914), „Bukowiner Nachrichten” [„Știri bucovinene”] (Cernăuți, 1888–1914), „Bukowiner Reise- und Verkehrszeitung” [„Jurnal bucovinean pentru călătorii și transporturi”] (Cernăuți, 1911–1914), „Bukowiner Schule” [„Școala în Bucovina”] (Cernăuți, 1904–1914), „Bukowiner Volks-Zeitung. Organ der katholisch-deutsche Vereine in der Bukowina” [„Ziarul poporului bucovinean. Organ al Asociațiilor Catolice Germane din Bucovina”] (Câmpulung, 1912–1914), „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” [„Cotidian general cernăuțean”] (Cernăuți, 1903–1940), „Czernowitzer Gemeindezeitung” [„Ziarul comunității cernăuțene”] (Cernăuți, 1897–1914), „Czernowitzer Gewerbezeitung” [„Ziarul cernăuțean al industriei meșteșugărești”] (Cernăuți, 1910–1914), „Czernowitzer Tagblatt” [„Cotidian cernăuțean”] (1903–1920), „Czernowitzer Zeitung” [„Ziarul de Cernăuți”] (1868–1918), „Mitteilungen der Aerztekammer fuer die Bukowina” [„Comunicări ale Colegiului Medicilor pentru Bucovina”] (1897–1914), „Die Schulglocke. Internationale Lehrerzeitung fuer die Bukowina” [„Clopotul școlar. Ziar internațional al învățătorilor pentru Bucovina”] (Storjineț, 1 ianuarie – 15 septembrie 1914), „Theater-, Kunst- und Literatur-Zeitung” [„Revista de teatru, artă și literatură”] (Viena–Cernăuți, 1895–1915), „Verordnungsblatt fuer das Volksschulwesen im Herzogthume Bukowina” [„Foaia ordinăciunilor pentru școlile populare din Ducatul Bucovinei”] (1902–1914, 1916, 1918), „Der Volksfreund. Unabhaengige Zeitung fuer das christliche Volk der Bukowina” [„Prietenul poporului. Ziar independent pentru poporul creștin din Bucovina”] (1913–1914), „Die Volkswehr” [„Rezistența populară”] (1909–1935), „Vorwaerts” [„Înainte”] (periodic internațional al Organizației social-democratice din Bucovina; după 1918 organ al Partidului Social Democrat din România, 1912–1937), „Die Wahrheit” [„Adevărul”] (1907–1914)¹. Dintre periodicele enumerate mai sus, foarte puține își vor continua activitatea și după Unirea din 1918.

Pentru ilustrarea situației Bucovinei la începutul Primului Război Mondial am ales două periodice germane, la ale căror colecții pentru anul 1914 am avut acces on-line: „Bukowinaer Post”² și „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”³.

Ziarul „Bukowinaer Post” apare între 1893 și 1914, cu o frecvență de trei numere pe săptămână, iar în anul 1914 cu apariție zilnică. Între primul număr, din 14 noiembrie 1893 și numărul 1 539, din 6 decembrie 1903, periodicul îl are ca redactor-șef pe Moritz Stekel. Acesta rămâne ulterior doar editor, redactorii responsabili fiind succesiv Leon Tokaryk, Bernhardt Fleischer, Josef Balan și Leib

¹ Markus Winkler, Ioan Lihaciu, *Index alfabetic al periodicelor de limbă germană din Bucovina (1848–1940)* în vol. Andrei Corbea-Hoișie, Ion Lihaciu, Markus Winkler (editori), *Prolegomene la un dicționar al presei de limbă germană din Bucovina istorică*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, p. 153–200.

²<http://anno.onb.ac.at/annosuche#searchMode=complex&title=Bukowinaer+Post&dateFrom=01.01.1914&dateTo=31.12.1918&resultMode=list&from=1> (29 octombrie 2014).

³<http://anno.onb.ac.at/annosuche#searchMode=complex&title=Czernowitzer+Allgemeine+Zeitung&dateFrom=29.06.1914&dateTo=31.12.1918&resultMode=list&from=1> (29 octombrie 2014).

Leo Weissman. După prima ocupație rusească a orașului, Moritz Stekel redevine redactor-șef, avându-l ca editor și redactor responsabil pe David Rosner.

Publicația se tipărește în Cernăuți, la început la tipografia Rudolf Eckhardt, apoi, din 1897, la Bukowiner Vereinsdruckerei [Tipografia Asociației Bucovinene], din 1901 la tipografia Isidor Wiegler și din 1908 la tipografia Moritz Ebner. Penultimul număr înainte de încetarea apariției, cel din 20 decembrie 1914, menționează Tipografia Rosenstrauch din Vatra Dornei, singura localitate rămasă neocupată la sfârșitul anului 1914 în Bucovina⁴.

Numerele ziarului se tipăresc în format A3 și au între 4 și 12 pagini, ultimele două fiind dedicate anunțurilor publicitare. În ceea ce privește orientarea generală a ziarului, aceasta era liberală și prohabsburgică.

„Bukowinaer Post” anunță în primul număr, în articolul-program, intenția de a milita pentru drepturile egale ale culturilor, etniilor și minorităților lingvistice din Bucovina. Totuși, la început, ziarul acordă sprijin grupării naționale românești, care deținea atunci majoritatea în Dietă, și abordează o atitudine critică față de opoziția formată din liberalii germanofoni, deputații armeni, polonezi și ruteni. După înființarea Uniunii Germanilor Creștini [Verein Christlicher Deutschen], în 1897, și a Uniunii Populare Evreiești [Jüdischer Volksverein], în 1901, condusă de Benno Straucher, gazeta se orientează spre această grupare și spre aliații ruteni ai acesteia, conduși de Nikolai Wassilko, cel care devine și principalul finanțator al periodicului⁵.

Stilul ziarului este unul simplu, accesibil, în care se furnizează informații local-regionale, fără să se neglijeze însă cele preluate din ziarele vieneze și străine. În cadrul rubricii *Foileton* se popularizează literatura beletristică. O atenție deosebită se acordă politicii naționale evreiești în Bucovina. Gazeta mai publică, în suplimente și ediții speciale, discursuri parlamentare ale lui Nicolae Mustatza, Nicolai Wassilko, Benno Straucher sau Alexandru Hurmuzachi⁶.

„Czernowitzer Allgemeine Zeitung” ia ființă în anul 1903, la inițiativa Institutului de Artă Grafică „Mihai Eminescu” din Cernăuți. Alături de „Czernowitzer Tagblatt”, „Czernowitzer Deutsche Tagespost” și „Czernowitzer Morgenblatt”, este unul dintre periodicele de prim rang din Bucovina. Se adresează în principal cercului de cititori din capitala Bucovinei. Subtitlul de *Cotidian independent* [Unabhaengiges Tagblatt] susține lipsa oricărei apartenențe politice.

Funcția de redactor-șef este ocupată succesiv de Philip Menczel, Adolf Niederhoffer și Fritz Albrecht, iar cea de editor de către Felix Picker, Mendel Abraham și Arnold Schwarz.

Ziarul apare șase zile pe săptămână, la început ca ediție de seară, iar din 1912 ca ediție de dimineață. Are o redacție și la București, unde ziarul apare ca

⁴ Markus Winkler, Ioan Lihaciu, *op. cit.*, p. 224–225.

⁵ *Ibidem*, p. 227.

⁶ *Ibidem*.

ediție specială, cu titlul „Allgemeine Zeitung”. Între 1930 și 1937, „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” a scos și o ediție de seară, numită „Extrablatt”.

În timpul Primului Război Mondial, activitatea jurnalistică a fost destul de limitată, iar în perioada celor două ocupații rusești a fost sistată complet. După cea de-a treia invazie rusească, gazeta a apărut împreună cu „Czernowitzer Tagblatt”, sub titlul „Bukowiner Kriegszeitung” [„Ziarul de război al Bucovinei”] (octombrie 1917 – noiembrie 1918). După 1918, ziarul și-a reluat activitatea în regim normal⁷.

Ca majoritatea publicațiilor cernăuțene, ziarul se adresează publicului burhez germanofon, adoptând, în comparație cu „Bukowinaer Post”, un discurs evoluat și un vocabular mai nuanțat⁸.

Evenimentul care avea să declanșeze Primul Război Mondial, asasinarea arhiducelui Franz Ferdinand la Sarajevo, a șocat opinia publică de pretutindeni. Ediția din 28 iunie a ziarului „Bukowinaer Post” nu prevestea nimic grav. Răsfoind paginile numărului 3 161, în afara știrilor externe, aflăm informații despre o zi ca oricare alta din viața provinciei: începerea renovării celui de-al treilea Gimnaziu de Stat din Cernăuți, un concert al solistului Operei din Viena, Modest Menczynsky, anunțat pentru data de 12 iulie în capitala Bucovinei, începerea stagiunii la Teatrul Evreiesc, noutăți privind tarifele poștale și un sumar studiu privind rata analfabetismului în Bucovina. Secțiunea dedicată anunțurilor publicitare invită cititorii la spectacolul Circului Truzzi, la o binemeritată cură în stațiunea Vatra Dornei sau încearcă să convingă cititoarele că „idealul unei gospodine este mașina de cusut Singer”⁹.

În după-amiaza acelei zile de duminică, ziarul „Bukowinaer Post” scoate o ediție specială, în care titrează: „Successorul la tron, arhiducele Franz Ferdinand, și soția – împușcați de gimnaziști”. În continuare se redau primele amănunte despre caz: primul atentat (eșuat), apoi al doilea, în care s-a folosit un revolver Browning, arestarea lui Gavriilo Princip și a complicilor săi, care erau să fie, la rândul lor, aproape linșați de cei prezenți¹⁰.

În „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” citim despre prima reacție, la aflarea tragicei vești, a împăratului Franz Josef, aflat în momentul atentatului în concediu la Bad Ischl: „Mir bleibt nichts Trauriges erspart” [„Nu sunt cruțat de nimic din ceea ce este trist”]¹¹.

În ediția din 29 iunie, „zi de sărbătoare, a Sfinților Petru și Pavel”, „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” publică prima declarație a lui Gavriilo Princip, acesta afirmând, printre altele, că „avea de mult intenția de a asasina o personalitate de prim rang a Monarhiei”¹².

⁷ https://de.wikipedia.org/wiki/Czernowitzer_Allgemeine_Zeitung (29 octombrie 2014).

⁸ Markus Winkler, Ioan Lihaciu, *op. cit.*, p. 227.

⁹ „Bukowinaer Post”, Cernăuți, anul XXI, nr. 3 161, 28 iunie 1914, p. 1–8.

¹⁰ *Idem*, nr. 3 162, 28 iunie 1914, p. 1.

¹¹ „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, Cernăuți, nr. 3 483, 29 iunie 1914, p. 1.

¹² *Ibidem*, p. 2.

Prima pagină a ediției speciale din 28 iunie 1914 a ziarului „Bukowinaer Post”, în care se anunță atentatul de la Sarajevo.

Din acest moment și până la izbucnirea propriu-zisă a războiului, informațiile oferite publicului bucovinean de cele două publicații în discuție merg în paralel, axându-se pe decretarea stării de doliu național, coborârea steagurilor în bernă, mesaje de condoleanțe și de simpatie adresate Casei Regale și împăratului Franz Josef din partea guvernatorului Bucovinei, contele Rudolf von Meran, a notabilităților orașului Cernăuți (Alexandru Hurmuzachi, Nikolai Wassilko, Eusebiu Popovici) și a societăților studențești, îmbălsămarea și transportarea trupurilor neînsuflețite la Viena, întoarcerea împăratului la Bad Ischl, numirea unui nou succesor, în persoana lui Karl Franz Josef. La acestea se adaugă articole de ample dimensiuni dedicate activității arhiducelui Ferdinand ca soldat, vânător, colecționar sau scriitor, note biografice, cu detalii despre viața sa privată și despre cea a soției sale, Sophie von Hohenberg, ecouri din presa străină și previziuni politice.

Reține atenția în acest context, în mijlocul unei atmosfere de consternare, confuzie și nesiguranță privind viitorul, un articol publicat în „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, în data de 8 iulie, preluat din oficiosul „Wiener Zeitung”, intitulat *Und das Leben schreitet weiter...* [Și viața merge mai departe...], semnat de D. Niklas, în care se pledează pentru speranță și optimism, în ciuda tragicului incident¹³. Aceasta este, de altfel, și atitudinea manifestată de „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” și „Bukowinaer Post” față de publicul cititor din Bucovina, pe măsură ce războiul devenea inevitabil.

În 26, respectiv 28 iulie 1914, cele două publicații anunță lansarea ultimatumului Austro-Ungariei către Serbia. Se anunță, de asemenea, ruperea relațiilor diplomatice cu aceasta, declanșarea stării excepționale de urgență, închiderea lucrărilor Parlamentului și ridicarea imunității parlamentare. Pe lângă ample articole în care se dezbat implicațiile politice ale acestui demers, se publică ordinul de mobilizare parțială. Special pentru Bucovina, „Bukowinaer Post” inserează materiale amănunțite, lămuritoare privind termenii „stare de război” și „ultimatum”, pentru ca fiecare cetățean să știe ce are de făcut și pentru a se evita panica în rândul populației.

Ca primă reacție a bucovinenilor la noua situație în care se afla Austro-Ungaria, cele două periodice consemnează retragerea de lichidități de la renumita instituție de credit Bukowiner Sparkassa. Pentru numărul mare de persoane care iau cu asalt ghișeele pentru a-și retrage economiile, guvernatorul von Meran dă publicității un comunicat, prin care recomandă ca populația să nu se pripească, să înțeleagă că banii sunt în siguranță și că retragerea lor în masă dăunează atât instituției, cât și deponenților¹⁴.

¹³ Idem, nr. 3 490, 8 iulie 1914, p. 1.

¹⁴ „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, nr. 3 509, 29 iulie 1914, p. 5; „Bukowinaer Post”, anul XXI, nr. 3 178, 29 iulie 1914, p. 2.

Extra-Ausgabe der Bukowinaer Post.

Chef-Redakteur Moriz Siekel.

Abonnement-Preise: Für Czernowitz inklusive Zustellung, mit dem Betrag Jahres- und Vierteljahrs-Preise, halbjährlich 10 Kronen, vierteljährlich 5 Kronen, monatlich 1 Kronen 70 Heller. Für die Postzeitung: Vierteljährlich 7 Kronen.
Einzelne Exemplare 15 Heller.
Redaktions-Zyklus 155. — **Telephon der Druckerei 977.**

Erscheint dreimal wöchentlich
und zwar
Samstag, Dienstag und Donnerstag.

Redaktion und Administration:
Postgasse 7
Post-Sparkasten-Scheckkonto Nr. 100.419

Insertionsgebühren: Die fünfseitige Zeile über den Raum bei einmaliger Einschaltung 10 Heller, bei zweimaliger 8 Heller, bei dreimaliger entsprechende Rubel.
Bestenfalls nach Möglichkeit in Czernowitz.
Insertate und Absonnerate werden bei der Administration, dem k. k. Postamt in Czernowitz, sowie allen solchen Insertatenbüros entgegengenommen.

Nr. 3176.

Czernowitz, Sonntag, den 26. Juli 1914.

21. Jahrgang.

Feierliche Solidaritätserklärung Italiens.

General Putnik freigelassen. — Große Sympathiefundgebungen in Berlin.

Wien, 26. Juli. Die italienische Regierung ließ heute unserer Regierung eine Erklärung zukommen, daß sie in einem eventuellen bevorstehenden Konflikt zwischen Oesterreich-Ungarn und Serbien eine den Freundschaft u. Bundesverhältnissen entsprechende Haltung einnehmen wird. Diese spontane Erklärung zeigt sich würdig an die von der ganzen Monarchie begeistert begrüßten glänzenden Befundung der Bundesfreundschaft des deutschen Reiches an u. ist hier als Verleugung der berechtigten Gefinnungen Oesterreich-Ungarns mit dem Ausdruck der Vereidigung und des Dankes entgegengenommen worden. Sie kann nicht verfehlen, in unserer gesamten Bevölkerung den lebhaften Widerhall zu finden und die warmen Gefühle für das verblühende Königreich Italien zu stärken und zu vertiefen.

Paris, 26. Juli. Der deutsche Generalstabeschef Moltke ist gestern nach Berlin abgereist.

Berlin, 26. Juli. Der Reichstangler der in letzter Zeit mehrmals in Berlin geweilt hat, tritt heute wieder ein.

Warschau-Belo. Der Bar ernannte die Kadettenführer, welche ihre Studien absolvieren haben zu Offizieren.

Budapest. Das Polizeibureau gab Nachts folgendes Komunikat aus: Der serbische General Putnik wurde, aus Graz und der Station Kelenfoeld eintreffend von Detektivs des delegierten 4. Armeekorps verhaftet und in das Gebäude der Korpskommandanten gebracht wo ihm mitgeteilt wurde, daß er als Kriegsgefangener betrachtet werde. Die Tochter des Generals, die diesen begleitet, wurde in einem vornehmen Hotel einlogiert.

Wien, 27. Juli. Das Korrespondenzbüro meldet: Nach den bestehenden militär. Vorschriften ist im Falle bevorstehender feindlicher Ereignisse jeder Offizier einer feindlichen Macht wenn er auf fremde, obers. Gebiete betroffen wird, anzuhalten, was sich schon auf Rücksicht auf eine Spionagemöglichkeit erklärt. Aus diesem Grunde mußte die Anhaltung des serbischen Oberkommandanten, General Putnik, in Budapest zunächst erfolgen. Es sei jedoch bemerkt, daß alle Meldungen, welche über Anwendung von Bruchgewalt gegen Putnik berichten, glatt erfunden sind. Die Verletzung des Generals wurde selbstverständlich unter Beobachtung der feinen militärischen Sätze entsprechenden Formen vorgenommen. Der General wurde ins Budapestener Militärkasino-

geleitet und dort mit aller Courtoisie empfangen. Seither wurde, da die österr. ung. Armee von viel zu ritterlicher Gefinnung erfüllt sei, um die serbische Armee ihres Oberkommandanten zu berauben, die Verhaftung getroffen, daß General Putnik noch heute die Möglichkeit geboten werde, die Reise in die Heimat fortzusetzen. Zu diesem Zwecke wurde ihm ein Salonwagen zur Verfügung gestellt.

Berlin, 26. Juli. Gestern Abends zogen viele Kaufleute über die Straße unter den Linden, wobei sie die österr.-ung. Volkshymne „Die Wacht am Rhein“ und die deutsche Hymne sangen. Vor der russischen und französischen Botschaft, war ein verstärktes Polizeiaufgebot postiert. Hier brachen die Russen in demonstrative Hochrufe auf Franz Josef von Oesterreich-Ungarn und im Ruf „Nieder Serbien“ aus. Sie zogen sodann zu österr.-ung. Botschaft, wo die herzlichsten Sympathiefundgebungen veranstaltet wurden. Auch vor der italienischen Botschaft kam es zu Sympathiefundgebungen. Ähnliche Fundgebungen werden aus dem ganzen Reich, namentlich aus Hamburg, Breslau, Bonn und Frankfurt.

Berlin, 27. Juli. Nach einer Blättermeldung aus Petersburg wurde der Direktor des Bureau für die Befreiungsangelegenheiten im Ministerium des Inneren, Fürst Trubekow, zum Gehelnten in Belgien ernannt.

Der Ausnahmzustand. Was muß jeder Staatsbürger wissen!

1. daß die im § 4 des Gesetzes vom 4. Oktober 1902, zum „Schutze der persönlichen Freiheit“ bestimmte ordnungsgemäße Freiheit für den Fall, als Organe der öffentlichen Gewalt die Verhaftung einer Person wegen des Verdachtes einer strafbaren Handlung ohne richterlichen Befehl vorgenommen haben, auf acht Tage erweitert wird;
2. daß die Personen, welche wegen des Verdachtes, Missethatenbegehung u. verhaftet sind, eine Freilassung gegen Kaution oder Bürgschaft nicht stattfinden;
3. daß Personen, welche die öffentliche Ordnung gefährden, durch die Sicherheitsbehörde

- aus dem Bezirke der Suspension oder aus einem Orte dieses Bezirkes ausgewiesen werden können, sofern sie nicht an eben diesem Orte oder in eben diesem Bezirke zuständig sind; daß ferner Personen, welche an einem Orte dieses Bezirkes zuständig sind, durch die Sicherheitsbehörde ausgewiesen werden können, ohne behördliche Einwilligung diesen Ort nicht zu verlassen;
4. daß zum Zwecke der Strafgerichtspflege von den Sicherheitsbehörden wegen der oben angeführten strafbaren Handlungen Hausdurchsuchungen ohne richterlichen Befehl jeberzeit angeordnet werden können;
5. daß die Beschlagnahme und Eröffnung

- von Briefen auch außer den Fällen der Hausdurchsuchung oder der Verhaftung und ohne richterlichen Befehl vorgenommen werden kann;
6. daß Vereine oder Zweigvereine, welche unter die Bestimmungen des Gesetzes vom 15. November 1867, (Verbands- u. Verhandlungsrecht) fallen, ohne Bewilligung der Behörde nicht mehr gebildet werden dürfen, und daß die politischen Behörden die Fähigkeit solcher bereits bestehender Vereine, insbesondere das Abhalten von Versammlungen derselben, einzustellen, oder die Fortsetzung dieser Fähigkeit und das Abhalten von Versammlungen von besondern Bedingungen abhängig machen können.

„Bukowinaer Post“, 26 iulie 1914: anunțarea stării de urgență.

În 30 iulie 1914, pe prima pagină a ziarelor din imperiu se putea citi Proclamația¹⁵ lui Franz Josef, intitulată An meine Voelker! [Către popoarele mele!], prin care toate popoarele Monarhiei erau chemate la arme. „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” titrează pe prima pagină „Der Kaiser hat gesprochen!” [„Împăratul a vorbit!”], alături de textul integral al Proclamației fiind publicate relatări despre numeroase reacții de adeziune, marșuri și manifestații în Triest, Sarajevo sau Budapesta.

Prima pagină a ediției din 30 iulie 1914 a ziarului „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, în care se publică Proclamația împăratului Franz Josef I către popoarele Monarhiei Habsburgice.

¹⁵ Pentru varianta integrală în limba română a Proclamației, adresată Bucovinei, vezi Anghel Popa, O proclamație uitată a împăratului Franz Josef I, în „Analele Bucovinei”, anul XVIII, nr. 2 [iulie-decembrie], Rădăuți-București, Editura Academiei Române, 2011, p. 571-574.

În Bucovina se consemnează o „mare manifestare patriotică a populației cernăuțene”. „Bukowinaer Post” notează: „Ieri, la orele 8 și jumătatea seara, Consiliul orașenesc al capitalei cernăuțene, la invitația primarului, dr. Weisselberger, s-a întrunit pentru a da glas sentimentelor patriotice față de împărat și Monarhie. Orchestra Regimentului 41 Infanterie a cântat, timp de un sfert de oră, cântece și marșuri patriotice în fața Primăriei. Între timp, la fața locului au venit oameni din tot orașul [...]. În sala Primăriei au intrat apoi, în ținută festivă, membrii consiliului, în frunte cu primarul Weisselberger. [...] Acesta a ținut o cuvântare în fața audienței”¹⁶.

Din cuvântul rostit de primar în fața membrilor comunității cernăuțene reținem următoarele: „Plini de mândrie [...] privim armata alcătuită de popor, în a cărei vitejie și victorie ne încredem. Speranțele noastre vor însoți trupele hotărâte să înfrunte dușmanul și să apere onoarea patriei cu sângele și cu viața lor”. Festivitățile au continuat cu defilarea pompierilor voluntari, urmați de populație, în acordurile fanfarei militare, prin Piața „Regina Elisabeta”¹⁷.

La redacțiile celor două periodice sosesc declarații entuziaste de loialitate din partea liderilor comunității ucrainene (Nikolai Wassilko) și a celei mozaice (Benno Straucher), sub deviza: „Victoria Monarhiei este victoria noastră!”¹⁸

În data de 2 august se ordonă mobilizarea generală. Prin intermediul presei, dar nu numai, populația Bucovinei este îndemnată de către autoritățile și personalitățile cernăuțene să contribuie cu diverse mijloace la sprijinirea armatei. Guvernatorul von Meran, Alexandru Hurmuzachi și primarul Weisselberger înființează un centru de întrajutorare pentru soldați și familiile acestora în incinta Primăriei. Prorectorul Universității din Cernăuți, Raimund Friedrich Kaindl, face apel la populația nemobilizată să preia diverse funcții administrative, să ajute săracii și bolnavii etc., cererile voluntarilor urmând a fi depuse la rectoratul Universității. Un apel asemănător, către comunitatea mozaică, publică în nume personal redactorul periodicului „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, anunțând și o ofertă de difuzare a ziarului pe front, pentru ofițeri, prin abonamente la preț redus. Alte campanii de sprijinire a eforturilor de război, popularizate în paginile celor două periodice, vizează donarea obiectelor din metale prețioase („Aur pentru fier”) sau aprovizionarea cu alimente („Donăți un cub de zahăr!”)¹⁹.

Un efect imediat al războiului în rândurile populației rămase acasă a fost scumpirea exagerată a alimentelor și mărfurilor de uz curent. Pentru prevenirea abuzurilor semnalate și în presa de largă circulație în imperiu, în 6 august 1914 se

¹⁶ „Bukowinaer Post”, anul XXI, nr. 3 180, 31 iulie 1914, p. 2.

¹⁷ *Eine imposante Kundgebung der Landeshauptstadt Czernowitz* [O declarație impozantă a capitalei Cernăuți], în „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, nr. 3 511, 31 iulie 1914, p. 4.

¹⁸ „Bukowinaer Post”, anul XXI, nr. 3 181, 2 august 1914, p. 1.

¹⁹ „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, nr. 3 513, 2 august 1914, p. 5; „Bukowinaer Post”, anul XXI, nr. 3 196, 11 august 1914, p. 2.

publică în „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” lista cu prețurile maxime admise și valabile pentru Bucovina, semnată de guvernatorul von Meran²⁰.

Primele informații despre luptele de la granița Bucovinei cu Rusia le găsim tot în „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”: este vorba despre bătălia de la Noua Suliță, unde sunt menționați pentru eroismul lor soldații Eugen Gaia și Johann Baranek²¹.

13. August 1914.

„Czernowitzer Allgemeine Zeitung”

Seite 5

Zeugnisse über den erfolgreichen Verlauf der Kurse ist jedoch abgesehen. Die Maßnahmen sind seitens der Aufsichtsdirektion (ausföhrlich für bestimmte Arten von Wertpapieren) in der Richtung zu gehen und im Besonderen die Sicherstellung der „Liquität der Anleiher“ zu gewährleisten. Die Sicherstellung ausreichender Absicherungsleistungen ist in der Hauptsache zu betonen.

Einigen sind die letzten Zeitensummen, die den Kurs mit Erfolg betrafte und sich für den Zweck der Berechnung des Noten Stranges beweist erfüllt haben, dem Beobachter, wenn die Summenreihe vom Noten Strang abwärts; diese Zahlenreihe werden seitens der Statistiken mit einem Zeugniss über die Leistung der „Liquität der Anleiher“ zu versehen.

Es sind die letzten Zeitensummen, die den Kurs mit Erfolg betrafte und sich für den Zweck der Berechnung des Noten Stranges beweist erfüllt haben, dem Beobachter, wenn die Summenreihe vom Noten Strang abwärts; diese Zahlenreihe werden seitens der Statistiken mit einem Zeugniss über die Leistung der „Liquität der Anleiher“ zu versehen.

Kriegsausrüstungen
Seidenhemden
Seidentricotagen
Gamaschen
Feldflaschen
Heinrich Sektler
„A la Ville du Paris“
Ringplatz (Schwarzer Adler).
Telephon 733.

Czernowitzer Angelegenheiten.
Czernowitz, 12. August.
„Domofielicitä“

Wir leben uns gegenseitig. Unsere neuen Czernowitzer werden einmal den Kopf zu heben, und dies ist in der Hauptsache nicht mehr in den Händen der Czernowitzer.

Die gegenseitigen Beziehungen aller Nachbarländer werden sich als eine feste Grundlage der neuen Czernowitzer bilden. In allen Beziehungen werden wir uns gegenseitig unterstützen. In allen Beziehungen werden wir uns gegenseitig unterstützen.

Wir sind die Czernowitzer. Die Czernowitzer sind die Czernowitzer. Die Czernowitzer sind die Czernowitzer. Die Czernowitzer sind die Czernowitzer.

„Domofielicitä“
Wir sind die Czernowitzer. Die Czernowitzer sind die Czernowitzer. Die Czernowitzer sind die Czernowitzer. Die Czernowitzer sind die Czernowitzer.

Wir sind die Czernowitzer. Die Czernowitzer sind die Czernowitzer. Die Czernowitzer sind die Czernowitzer. Die Czernowitzer sind die Czernowitzer.

Wir sind die Czernowitzer. Die Czernowitzer sind die Czernowitzer. Die Czernowitzer sind die Czernowitzer. Die Czernowitzer sind die Czernowitzer.

Wir sind die Czernowitzer. Die Czernowitzer sind die Czernowitzer. Die Czernowitzer sind die Czernowitzer. Die Czernowitzer sind die Czernowitzer.

Eisen-Industrie.
Es haben sich bei uns bereits über 400 Maschinen...

Grundbesitz.
Bei F. F. Sandeigenschaften im Gemeindefonds...

Wohnungsgeld.
Die Wohnungsgeld... die Wohnungsgeld... die Wohnungsgeld...

Wohnungsgeld.
Die Wohnungsgeld... die Wohnungsgeld... die Wohnungsgeld...

Einfluss abzugeben hat. Die Zentralstelle des Noten Stranges sieht diese Maßnahmen ein und behält sich die Rechte vorbehalten. Die Zentralstelle des Noten Stranges sieht diese Maßnahmen ein und behält sich die Rechte vorbehalten.

Verteilung von Geld.
Die Verteilung von Geld... die Verteilung von Geld... die Verteilung von Geld...

Wohnungsgeld.
Die Wohnungsgeld... die Wohnungsgeld... die Wohnungsgeld...

Wohnungsgeld.
Die Wohnungsgeld... die Wohnungsgeld... die Wohnungsgeld...

„Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, 13 august 1914, p. 5: articol despre bătălia de la Noua Suliță.

²⁰ „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, nr. 3 517, 6 august 1914, p. 7.
²¹ Idem, nr. 3 524, 13 august 1914, p. 5.

Cu privire la cetățenii străini aflați pe teritoriul Bucovinei, în contextul evoluției evenimentelor militare, se publică din partea consulatelor aferente două anunțuri: unul de mobilizare pentru cetățenii germani și unul de părăsire a provinciei pentru cetățenii turci.

În apropierea zilei de 18 august, cunoscută ca zi de naștere a împăratului Franz Josef, revista „Viața românească” își anunță intenția de a publica un număr omagial, care să cuprindă *Manifestul românilor bucovineni către poporul român*. Acesta se publică în „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” în ziua de 16 august și face cunoscut îndemnul la lupta pentru apărarea Monarhiei: „Pentru tron și imperiu să luptăm și să murim! Dumnezeu este cu noi!”²². Edițiile din zilele următoare ale publicațiilor aflate în discuție sunt dedicate manifestărilor prilejuite de cea de a 85-a aniversare a împăratului Franz Josef.

Desfășurarea războiului și luptele de pe Frontul de Vest și de Est sunt bine documentate și relatate detaliat. O atenție aparte este acordată României și poziției ei de neutralitate, poziție care face obiectul speculațiilor și polemicilor în rândurile populației bucovinene. Ziarul „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, de pildă, „în urma repetatelor întrebări adresate redacției”, opinează că „România dorește să urmărească cu detașare evoluția evenimentelor din Balcani. România este interesată [...] mai mult de problema menținerii echilibrului de forțe în Balcani. În virtutea acestui punct de vedere, România nu poate adopta altă politică decât cea a propriului interes”²³.

Pe același subiect, „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” publică, în data de 23 august, un interviu cu Tache Ionescu, preluat din ziarul „Universul”. Întrebat despre neutralitatea României, cunoscutul om politic subliniază că România nu-și va schimba poziția și dă asigurări că ea nu va fi atacată de cele două mari puteri beligerante vecine: „Cele două mari puteri știu că noi nu vom accepta încălcarea integrității noastre și, cu siguranță, niciuna dintre puteri nu dorește să-și sporească numărul dușmanilor cu încă jumătate de milion de soldați”. La întrebarea dacă România ar renunța la neutralitate, în cazul în care victoria uneia dintre cele două puteri ar avantaja-o, Tache Ionescu răspunde: „România respinge cu hotărâre orice insinuare că ar duce o politică profund imorală, că ar pândi ocazia de a profita de slăbiciunea celui aflat la ananghie”²⁴.

²² Idem, nr. 3 527, 16 august 1914, p. 1.

²³ Idem, nr. 3 532, 22 august 1914, p. 3.

²⁴ Idem, nr. 3 533, 23 august 1914, p. 4.

Dacă la 3 august se anunța începerea războiului cu Rusia, la 27 august 1914 „Bukowinaer Post” sublinia repeziciunea cu care se succedaseră până atunci evenimentele politico-militare, arătând că într-un interval de patru săptămâni au fost făcute nu mai puțin de 15 declarații de război: Austro-Ungaria către Serbia, Germania către Rusia, Germania către Franța, Anglia către Germania, Austro-Ungaria către Rusia, Serbia către Germania, Muntenegru către Austro-Ungaria, Muntenegru către Germania, Belgia către Germania, Franța către Austro-Ungaria, Anglia către Austro-Ungaria, Germania către Japonia, Maroc către Germania, Maroc către Austro-Ungaria și Austro-Ungaria către Japonia²⁵.

Tot din 27 august, apar primele liste cu soldați răniți, morți sau dispăruți. „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” instituie o nouă rubrică, *Din spitale și lazarete*, unde este prezentată situația soldaților bucovineni, inclusiv a prizonierilor ruși, acolo unde este cazul. Sunt consemnate mărturii de pe front, este descrisă starea de spirit a soldaților, se solicită ajutorul nemijlocit din partea populației cernăuțene și din împrejurimi pentru îngrijirea răniților, se relatează despre vizita guvernatorului Rudolf von Meran, interesat de soarta acestora²⁶.

La 28 august aflăm despre întrunirea Tribunalului de Război din Cernăuți pentru judecarea primelor cazuri de presupusă înaltă trădare: un soldat polonez din armata austro-ungară este acuzat că ar fi divulgat rușilor informații despre poziția trupelor austriece²⁷.

Un alt reportaj din „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” este consacrat luptelor date în localitățile Horecea, Rarancea și Mahala și reîntoarcerii populației în aceste locuri, după izgonirea rușilor, cu descrieri emoționante ale convoaielor de răniți și voluntari ai Crucii Roșii²⁸.

Aici se opresc informațiile din periodicul „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” pentru anul 1914. Din „Bukowinaer Post”, în afară de edițiile lunii august, au mai putut fi consultate câteva numere din noiembrie și decembrie 1914. Aflăm din acestea despre o nouă invazie a rușilor în Bucovina și despre eforturile populației de a sprijini financiar armata. Aici se opresc informațiile din periodicul „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” pentru anul 1914. Din „Bukowinaer Post”, în afară de edițiile lunii august, au mai putut fi consultate câteva numere din noiembrie și decembrie 1914. Aflăm din acestea despre o nouă invazie a rușilor în Bucovina, despre eforturile populației de a sprijini financiar armata și despre sosirea principelui moștenitor, arhiducele Karl Franz Josef, în Bucovina, vizită asupra căreia ne vom opri puțin în cele ce urmează.

În numărul din 20 decembrie, „Bukowinaer Post” publică pe prima pagină articolul intitulat *Der Thronfolger in der Bukowina* [Successorul la tron în Bucovina]. Este vorba despre vizita arhiducelui Karl Franz Josef din perioada

²⁵ „Bukowinaer Post”, anul XXI, nr. 3 218, 27 august 1914, p. 1.

²⁶ „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, nr. 3 535, 27 august 1914, p. 4.

²⁷ Idem, nr. 3 536, 28 august 1914, p. 6.

²⁸ Idem, nr. 3 538, 30 august 1914, p. 4.

17–19 decembrie 1914, cu scopul de a inspecta trupele aflate pe teritoriul Bucovinei, de a evalua daunele provocate de război și „de a aduce populației alinare și ajutor”²⁹.

BUKOWINAER POST.

Chefredakteur: Moriz Stöckel.

Die einzelne Nummer kostet 10 h.

Redaktion und Administration:
Dornauergasse Nr. 22.

Erscheint 3 mal wöchentlich:
Sonntag, Dienstag u. Donnerstag.

Nr. 3236.

Dornawatra, Sonntag, 20. Dezember 1914.

22. Jahrgang.

Der Thronfolger in der Bukowina.

In der Zeit vom 17. bis 19. Dezember besuchte Erzherzog Karl Franz Josef die Bukowina um die hier stehenden Truppen zu inspizieren und sich von den Kriegsschäden in unserem durch die Kriegsergebnisse schwer heimgeachteten Lande zu überzeugen und der Bevölkerung Trost und Hilfe zu bringen. Der Erzherzog traf am 17. Dezember vormittags in Dornawatra ein wo Landespräsident Graf Meran und Gendarmerieoberst Fischer die Wäutung erstatteten. Nach kurzen Aufenthalt erfolgte die Weiterreise an die Westfront unserer braven Truppen, wo die Besichtigung verschiedener Truppenteile und Freiwilligenkorps erfolgte.

Der Erzherzog besichtigte die Artilleriepositionen und exponierten Feldwachen, begrüßte die Offiziere und Mannschaften in herzlichster Weise und spendete den tapferen Soldaten persönlich Lob. Die Zuneigung und das fürsorgliche Interesse des Erzherzogs für das Wohlbefinden und die Bedürfnisse der Truppen erfüllte die seit Monaten im Kampfe stehenden Soldaten mit unbeschreiblicher Freude. Auf der Reise nach Kimpolung brachten die Bürgermeister des Seletiner Bezirkes dem Erzherzog ihre Huldigung dar.

Am 18. Dezember früh nahm der Erzherzog am Bahnhofe in Kimpolung die Vorstellung der Spitzen der Behörden, der Geistlichkeit der Lehrkörper und der Vereine des Bezirkes entgegen. Bei dieser Anlasse wurde der erlauchte Gast von der zahlreich erschienenen Menschenmenge mit nicht enden wollenden Zurufen begrüßt. Der Erzherzog begab sich hierauf an den östlichen Teil der Front unserer Truppen. Er besichtigte dort die vorbersten Schützengräben und sprach den Offizieren und Mannschaften seine vollste Anerkennung aus. Die Rückreise wurde über Radowitz angetreten, wo der Erzherzog eine Rundfahrt durch die Stadt unter-

nahm, die alte ev. Kirche besuchte, sich die Spitzen der Behörden vorstellen ließ und die Turnvereine inspizierte. Die in Radowitz anläßlich des Marktages angesammelte vielköpfige Menschenmenge, welche vom Besuche erfahren hatte, brachte dem Erzherzog begeisterte Ovationen dar. Aus tausenden Reihen erhob in allen Landessprachen die Volkshymne. Der Erzherzog dankte herzlich gerührt für die imposante spontane Stundgebung.

Auf der Bahnfahrt von Habifalva nach Kimpolung wurde der Thronfolger fast auf jeder Station so in Hatna, Milscheltie, Kaczka, Gurahomora und Wama von Vertretern der Gemeinden der betreffenden Bezirke begrüßt. Überall hatte sich ein vielhundertköpfiges Publikum eingefunden, welches dem Erzherzog allenthalben entgegenjubelte. Abends fand in Kimpolung welches besaß und illuminiert war, ein unter grandioser Voreitung aller Kreise veranstalteter Fackelzug statt. Nach Abington der Volkshymne und mehrerer patriotischer Lieder hielt Bürgermeister Hutu eine patriotische Ansprache. Unter nicht endenden Jubel dankte der Erzherzog der Bevölkerung in herzlichen Worten in deutscher und rumänischer Sprache und zeichnete die Bürgermeister von Kimpolung und der benachbarten Gemeinden durch längere Ansprachen aus.

Am 19. d. früh huldigten am Bahnhofe in Dornawatra die Bürgermeister der Gemeindevertretungen des Dornauer Gerichtsbezirkes. Der Bürgermeister von Dornawatra Korfota hielt eine Ansprache, in welcher er namens der Gesamtbevölkerung den Treuschwur erneuerte und der Siegeszuversicht Ausdruck verlieh. Hierauf brachte Bürgermeister Korfota ein hoch auf Kaiser Franz Josef und den Erzherzog aus.

„Bukowinaer Post“, 20 decembrie 1914: articolul care relatează despre vizita arhiducelui Karl Franz Josef în Bucovina.

²⁹ „Bukowinaer Post“, anul XXII, 20 decembrie 1914, nr. 3 236, p. 1.

Arhiducele a ajuns în ziua de 17 decembrie la Vatra Dornei, unde a fost întâmpinat de președintele Țării, contele Rudolf von Meran, și de comandantul jandarmeriei, generalul Fischer. După un scurt popas, arhiducele s-a îndreptat spre Frontul de Vest, pentru a vizita trupele de soldați și voluntari. El a fost interesat îndeosebi de „pozițiile ocupate de artilerie și de santinele, i-a salutat pe ofițeri și i-a lăudat pe soldații care s-au făcut remarcați prin acte de eroism”³⁰.

În ziua de 18 decembrie, arhiducele a ajuns la Câmpulung, unde îl aștepta o delegație formată din reprezentanți ai autorităților locale, ai clerului, ai corpului profesoral și ai asociațiilor din județ. Karl Franz Josef a inspectat tranșeele de pe Frontul de Est, după care, pe drumul de întoarcere, s-a oprit la Rădăuți. Aici a făcut un tur al orașului, a salutat oficialitățile locale și a inspectat trupele de rezervă. Pentru că s-a întâmplat să fie zi de târg, mulțimea de oameni adunată în oraș a aflat de vizita arhiducelui și l-a întâmpinat cu ovații entuziaste: „Mii de voci au intonat imnul în toate limbile Țării. Arhiducele, vizibil impresionat, le-a mulțumit pentru manifestarea impozantă și spontană”³¹.

Distanța de la Dornești la Câmpulung a fost străbătută cu trenul, arhiducele fiind oprit și aclamat aproape în fiecare stație (Hatna, Ilișești, Cacica, Gura Humorului și Vama) de sute de locuitori. Seara, la Câmpulung a fost organizată o festivitate, în cadrul căreia, ținând făclii aprinse, participanții au intonat imnul și alte cântece patriotice, după care arhiducele a ținut o cuvântare în limbile germană și română.

Pe 19 decembrie, dimineața, trenul a ajuns în gara Vatra Dornei, unde Karl Franz Josef a poposit din nou. A acordat audiențe arhiepiscopului greco-ortodox Vladimir de Repta, vicarului general romano-catolic, autorităților locale, reprezentanților Crucii Roșii și ai comunității israelite. La sfârșit, arhiducele a părăsit Vatra Dornei și s-a îndreptat, de această dată cu mașina, spre Felsőbörge (Ungaria).

Numărul din 22 decembrie 1914 al ziarului „Bukowinaer Post” vine cu o completare la relatarea anterioară despre vizita prințului moștenitor în Bucovina, publicând integral mesajul de salut al primarului orașului Vatra Dornei, prezentat în cadrul festivității menționate mai sus. De asemenea, ziarul redă și răspunsul arhiducelui Karl Franz Josef la acest mesaj: „La ordinul Majestății Sale, am venit cu drag în această frumoasă țară. Regret profund că Bucovina a fost atât de greu încercată de evenimentele militare. În *Proclamație*, Majestatea Sa a arătat deja calea întru vindecarea rănilor războiului. Nu vă pierdeți nădejdea și încrederea în Dumnezeu, care, cu siguranță, va dăruia curajoaselor noastre trupe victoria finală. Vă mulțumesc pentru festivitate și îi voi raporta Majestății Sale, Împăratului Nostru preamilos, despre sentimentele voastre de statornică loialitate”³².

³⁰ *Ibidem*.

³¹ *Ibidem*.

³² „Bukowinaer Post”, anul XXII, nr. 3 237, 22 decembrie 1914, p. 2.

Euere kaiserliche und königliche Hoheit!
Durchlauchtigster Herr Erzherzog!

Zu Namen der hier erschienenen Bürgermeister des Gerichtsbezirkes Dorna und der gesammten Bevölkerung dieses Bezirkes begrüße ich Euere kaiserliche und königliche Hoheit alleruntertänigst und bitte, die Versicherung der unwandelbaren Treue und Ergebenheit an das Allerhöchste Herrscherhaus gnädigst entgegenzunehmen zu wollen.

Mit Jubel und dankbare Herzen haben wir die Kunde aufgenommen, daß Euere kaiserliche und königliche Hoheit sich trotz der großen, schwierigen Reise zu entschließen geruthen, die Bukowina zu besuchen. Gott segne den Eintritt Euerrer kaiserlichen und königlichen Hoheit in die Bukowina.

Die feindliche Invasion der Russen hat in diesem Lande große Verwüstungen sowie großen Schaden angerichtet und uns in große Bedrängnis gebracht. Wir sind aber treu der Scholle, auf der wir geboren, treu unserem großen, herrlichen Vaterlande zu seinem erhabenen, ruhmreichen Herrscherhause, voll Gattvertrauen und Zuversicht auf baldige Hilfe und Befreiung von diesem feindlichen Bedrängnis.

Mit tief empfandener Dankbarkeit gedenken wir an die ruhmreichen Kämpfe unserer braven Soldaten im Dienste des Volkes und unseres geliebten Vaterlandes und stehen zu Gott um den Sieg für unsere gerechte Sache. Gemeinsam mit unseren braven Soldaten wollen wir um den gerechten Sieg kämpfen zur dauernden Befreiung unseres geliebten Vaterlandes von den feindlichen Feinden.

Daß dem Herzen gehen wir auch der erhabenen Person unseres großen Kaisers.

Seine Majestät unser erhabener und gnädiger Kaiser und Herr sowie Euere kaiserliche und königliche Hoheit, leben hoch! hoch! hoch!

Erwiderung des Chronoflegers

Gerne bin ich, dem Befehle Seiner Majestät entsprechend in dieses schöne Land gekommen.

Ich bedauere tief, daß die Bukowina durch die Kriegserregnisse so schwer heimgesucht wurde. In keiner menschlichen Gmde haben keine Majestät im Allerhöchsten Kaiserhause bereits den Weg für die Heilung der seitschäden gewiesen.

Verharren Sie standhaft in ihrer Zuversicht und Ihren Vertrauen auf Gott, der unseren tapferen Truppen gewiß den endgiltigen Sieg verleihen wird.

Ich danke Ihnen für Ihre Begrüßung und werde Seiner Majestät unserem allergnädigsten Kaiser von den Gefühlen Ihrer unwandelbaren Treue Bericht erstatten.

Va multămăse foarte pentru frumoasa întâmpinare.

Tagespost.

Personalmacht. Eine große Anzahl von Ukrainern aus der Bukowina in Bukowina am 17. d. im Restaurant Niedhof zusammen. Der allwechren Führer Nikolaj v. Wassilko in einer den Verhältnissen entsprechend würdigen Weise, zu seinem Namenstage zu gratulieren.

Ausgezeichnete Bukowinaer Postbeamte. Die „Wiener Zeitung“ vom 21. d. meldet: Der Kaiser verlieh das Ritterkreuz des Franz Joseph Ordens am Bande des Militärverdienstkreuzes in Anerkennung hervorragenden Verhaltens vor dem Feinde dem Baureute Heinrich Würfel. Das goldene Verdienstkreuz mit der Krone am Bande der Tapferkeitsmedaille in Anerkennung hervorragend pflichttreuen Verhaltens vor dem Feinde dem Sanobertkommisar Julius Fischer und das goldene Verdienstkreuz am Bande der Tapferkeitsmedaille dem Postoberoffizial Michael Jacobson und dem Panduren Leopold Burel alle der Post- und Telegraphen-Direktion für die Bukowina.

Telegramme.

Wien. 22. Dezember (R. B.) In den Karpaten wird in der Nähe des südlichen Gebirges hartes gekämpft. In Galizien gingen gestern die Russen wider zum Angriffe über, ohne jedoch durchdringen zu können. Namentlich am unteren Danajec hatten sie schwere Verluste. An der Wida und im Klamm südlich von Tomajow entwickelten sich heftige Gefechte. Die Kämpfe im Westteil von Priemmel dauern fort.

Berlin. 22. Dezember (R. B.) Angriffe der Franzosen in der Gegend von Albert, nordwestlich Compiègne bei Zouin und Perthes wurden unter schweren Verlusten für sie abgeschlagen. Nordöstlich und nördlich von Verdun wurden die französischen Angriffe zum Teil einer schweren Vertreten für die Franzosen zurück gewiesen.

Berlin. 22. Dezember (R. B.) Die Lage in Ost- und Westpreußen ist unverändert. In Polen stehen unsere Truppen in heftigen Kämpfen um Gzara- und Mlawkaabchnitt. An vielen Stellen ist der Übergang über diese Abtheilung ihnen gelungen. Auf dem rechten Ufer der Pitta sieht der Kampf noch aus.

Herausgeber und verantwortlicher Redakteur: David Rosner, Druck Hofenbrand, Dorna-Barna.

„Bukowinaer Post“, 22 decembrie 1914, p. 2: răspunsul arhiducelui Karl Franz Josef la mesajul rostit de primarul localității Vatra Dornei.

Ultimul număr consultat din „Bukowinaer Post” pentru anul 1914, cel din 27 decembrie, conține informații despre retragerea trupelor austro-ungare din Serbia, activitatea trupelor de voluntari ruteni, reactivarea centrului de întraajutorare pentru refugiați la Vatra Dornei, intensificarea actelor violente și a jafurilor din partea soldaților și ofițerilor ruși în Bucovina, precum și ultimele știri de pe frontul din Galiția.

După anul 1914, periodicul „Bukowinaer Post” își sistează apariția. Ziarul „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” își va relua activitatea după 1918 și va funcționa până în 1940.

BUCOVINA ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL (1914–1918)

MARIAN OLARU

Die Bukowina im Ersten Weltkrieg (1914–1918)

(Zusammenfassung)*

Der Verfasser des Artikels zeigt, wie die militärischen, politischen, sozialen und ökonomischen Ereignisse aus der Bukowina zwischen den Jahren 1914–1918 in der Nachkriegszeit empfangen wurden. Auf Grund veröffentlichter und unveröffentlichter Quellen werden die wichtigen Informationen über die militärischen Feldzüge zwischen 1914 und 1917 und die Art und Weise, wie diese die Entwicklung der Verhältnisse zwischen der kaiserlichen Verwaltung und den Provinzbürgern, zwischen den letzteren und den Besatzungstruppen des Zarenreichs beeinflussten, hervorgehoben. Im vorliegenden Artikel werden die Absichten der beiden Nachbarmächte gegenüber der Zukunft der Bukowina dargestellt: entweder eine Angliederung der Provinz an einen ukrainischen (galizischen) Staat unter österreichischem Schutz, oder eine Angliederung derselben als Teil Grossrusslands. Gleichzeitig werden aus dem Text des Artikels die Umstände, unter denen die politischen und nationalen Projekte der Rumänen und der Ukrainer ins Leben traten, sowie die Kräfte ersichtlich, die in der Vereinigung der Bukowina mit dem Königreich Rumänien (infolge der Entscheidungen des Nationalausschusses vom 27. Oktober und der Beschlüsse des Bukowiner Generalkongresses vom 28. November 1918) mit inbegriffen waren.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Erster Weltkrieg, das Herzogtum Bukowina, politisches und nationales Projekt, Eliten, politische Parteien usw.

Izbucnirea Primului Război Mondial îi găsea pe bucovineni în plină luptă politică și națională. Experiența politică a administratorilor austrieci ai Țării Bucovinei îi îndemna să mențină o stare de continuă fărâmițare a mișcărilor politice și naționale din ducatul. În Bucovina se resimțeau reverberațiile disputei dintre Imperiul Țarist și Monarhia Dunăreană, primul sprijinea mișcările naționale ale slavilor și, mai cu seamă, pe sârbii care doreau înființarea unei Serbii Mari¹.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

¹ Lucian Boia, *Primul Război Mondial. Controverse, paradoxuri, reinterpretări*, București, Editura Humanitas, 2014, p. 32–35.

Această politică era menită a crea o contrapondere tendințelor austriece în Răsărit, de înființare a unei Ucraine Mari din țările maloruse². Semnele războiului mondial se regăseau și în presa vremii care scria despre potențialul de conflict al Balcanilor, de dezvoltarea deosebită a Germaniei, care revendica un loc demn de potențialul său economic și militar, de visul Rusiei de a ajunge la Cornul de Aur pentru a pune stăpânire pe Bosfor și Dardanele și pe teritoriile stăpânite de austriece în Europa Centrală, de nemulțumirea Austriei față de Pacea de la București, din 1913, care nu a permis crearea unei Bulgarii Mari – avanpost al intereselor austriece în zonă etc. În acest context este simptomatic comportamentul autorităților din Bucovina, care, încă din aprilie 1914, îi împiedicau pe țărani români să meargă la lucru în Regatul Român, ca măsură asiguratorie pentru o eventuală mobilizare a trupelor³.

În primăvară și vara lui 1914, societatea bucovineană era cuprinsă de bucuria unui „politicianism netrebnic” și nu ne gândim doar la români⁴. Temele care se regăsesc în presa vremii sunt atentatul de la Debrețin unde, în februarie 1914, a explodat o „mașină infernală” în Palatul episcopal de la Hajdudorogh și care l-a ucis pe episcopul rutean Iaczkovicz⁵, încercarea contelui Rudolf von Meran, guvernatorul Bucovinei, de a îmbunătăți relațiile dintre Austria și Regatul României prin vizita la regele Carol I⁶, în încercarea de a păstra România de partea Triplei Alianțe, lupta dintre „democrații” lui Aurel Onciul⁷ și „naționali”, în timp ce Iancu Flondor se retrăsese din viața politică. Din anul 1911 se aplica sistemul Ausgleich-ului, în urma căruia românii își pierduseră întâietatea politică în Ducat. În Dietă au fost aleși 13 deputați naționali, 6 democrați și 3 conservatori, care împreună cu mitropolitul întruneau 23 de mandate, față de 17 deputați ucraineni, 10 evrei, 7 nemți și 6 deputați polonezi. Președinte al Dietei a fost ales Alexandru Hurmuzaki iar vicepreședinte Ștefan Smal-Stocki⁸. Lupta politică și națională a românilor se purta pe toate tărâmurile, pentru că mișcarea ucraineană după ce a

² Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, București, Editura Humanitas, 1991, p. 354.

³ *Țăranii români opriți de a merge la muncă în România*, în „Neamul românesc”, anul IX, nr. 15, 20 aprilie 1914. De-a lungul timpului, țărani români din districtele Humor, Suceava, Rădăuți și Siret, pe timpul verii mergeau ca lucrători agricoli în Regatul României, pe moșiile marilor boieri. Încă de pe timpul iernii, țărani încheiau contracte cu „procuriștii” și primeau o sumă de bani, cu care își acopereau o parte din nevoi. Toamna, țărani bucovineni erau angajați la culesul porumbului „în parte”: o parte pentru boier, o parte pentru ei. În felul acesta, estima autorul articolului reprodus de „Neamul românesc” după „Viața nouă”, din Cernăuți, cam 15 000 de țărani pe an își găseau rost în România, aducând 500 de vagoane de porumb și importante sume de bani în Bucovina. Cei ce aplicau în mod abuziv legea emigrărilor ce împiedica pe țărani să lucreze în România erau prefectii de Rădăuți și Suceava. Împotriva acestora se cerea intervenția deputaților Dori Popovici, A. Popovici, Aurel Țurcan și a mareșalului țării Al. Hurmuzaki.

⁴ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 338.

⁵ *Cazul de la Dobrițin*, în „Neamul românesc”, anul IX, nr. 7, 23 februarie 1914.

⁶ *Contele Meran la Regele Carol*, în „Viața nouă”, III, 8 (21 februarie) 1914, p. 4–5.

⁷ Aurel Onciul reluase în periodicul ieșean „Viața românească”, vol. XXXI, an VIII, 1913, p. 5–10, teza românilor din Bucovina, pe care o susținuse și în revista „Privitorul”, anul I, nr. 4, 15 mai 1902, p. 3.

⁸ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 337.

cerut paritatea cu românii, mai apoi a cerut „exclusiva conducere”⁹ în domeniul economic prin numirea „democratului” Florea Lupu ca președinte al Băncii Țării. Pe tărâm bisericesc, românii urmăreau să împiedice înfăptuirea întăietății rutenilor în Biserica Ortodoxă a Bucovinei, la a cărei edificare ținea numirea lui Artemon Manastyrski ca episcop-vicar al Bucovinei, cu sprijinul Vienei. În domeniul școlar, prin eforturile Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina pe cheltuială proprie au luat ființă 14 unități școlare particulare spre folosul neamului românesc din provincie, măsură luată după ce românii se considerau dezavantajați de direcționarea fondurilor provinciale mai mult către școlile rutene, precum și eforturile intelectualilor români de a susține o presă pedagogică românească („Școala”), care să servească la afirmarea cultural-națională în provincie¹⁰. În același timp, în presa provinciei, „naționali” reprezentați de ziarul „Viața nouă” împreună cu „Viitorul” și „Gazeta mazărilor și răzeșilor bucovineni”, susținuți și de presa din Regatul României, aveau de înfruntat presa ucraineană susținută de gazetele „Bukowiner Post” și „Tagblatt” cu numeroase reverberații în presa vieneză (care îi acuza pe românii bucovineni de iredentism). Cu măsuri diferite, dar urmărind același scop, ultimii doi guvernatori – contele Rudolf von Meran (1912–1916) și contele Joseph von Etdorf (1916–1918) – au încercat să apere cât mai bine interesele imperialilor la această margine de imperiu.

Așa cum aflăm din diverse surse, anii premergători Primului Război Mondial au fost marcați de existența unor „semne” de rău augur. În anul 1909, în Bucovina a fost secetă mare și brumă timpurie (la 1/14 octombrie), în 1910, pe la mijlocul lui ianuarie a apărut pe cer o cometă și în 18 spre 19 mai, de la orele 2 la 4 dimineața, a fost observată cometa Halley, care a determinat o adevărată psihoză colectivă. În anul 1911, în octombrie, a fost observată o altă cometă, care a fost văzută de la orele 22 și până dimineața. În 1912 a plouat foarte mult, încât s-au produs inundații cu mari pagube¹¹ în agricultură, mai ales la culturile cerealiere (în ziarele vremii se preciza că, din 1864, în Bucovina nu mai plouase așa de mult). Anii 1913 și 1914 au fost ploioși, omizile au atacat masiv copacii și molizii au fost atacați de larvele unor fluturi care au dus la uscarea multora dintre aceștia și prin Cernăuți a trecut un stol uriaș de lăcuste, spre Basarabia¹².

Atentatul căruia i-au căzut victime arhiducele Franz Ferdinand și soția sa, Sophie, a surprins pe toată lumea. Oamenii politici ai vremii, partidele politice și notabilitățile provinciei au condamnat unanim acest fapt. Vestea morții a ajuns la Cernăuți noaptea, târziu. „Un steag negru, care flutura pe Palatul Primăriei, anunța

⁹ Teodor Balan, *Bucovina în războiul mondial*, extras din „Codrul Cosminului”, Cernăuți, VI, 1929, Institutul de Arte Grafice și Editură „Glasul Bucovinei”, 1929, p. 8.

¹⁰ *Semne bune din Bucovina*, în „Neamul românesc”, anul IX, nr. 6, 16 februarie 1914.

¹¹ Constantin Ursache, *Condica cronicală a Parohiei Frătăușul Nou*, în Viorel Dutceac, *Cronica de la Frătăușii Noi*, Suceava, 2011, p. 50.

¹² *Ibidem*.

lumii consternate catastrofa de la Sarajevo¹³ – scria Ion Nistor. Au fost trimise telegrame de condoleanțe foarte numeroase către împăratul Franz Joseph și Curtea de la Viena, de către autorități, culte religioase, societăți culturale și naționale, oameni politici, notabilități etc. Ziarele locale („Viața nouă”¹⁴, „Foaia poporului”, „Bukowiner Nachrichten”) s-au alăturat acestor manifestări scriind vaste articole despre cei asasinați, despre Austria etc. Autoritățile din Cernăuți au ținut o ședință de doliu. Primarul Cernăuților, Salo Weisselberger, i-a convocat pe membrii Consiliului Local pentru a le aduce la cunoștința cele întâmplate la Sarjevo. La fel au procedat prefectii și primarii orașelor din Bucovina. După cum scria T. Balan, au fost trimise telegrame și contelui Meran, guvernator al Bucovinei, care era și el un Habsburg¹⁵. În numele Țării Bucovinei a trimis o telegramă de condoleanță și mareșalul Alexandru Hurmuzaki. Consistoriul Ortodox al Bucovinei a făcut și el la fel și, la 30 iunie 1914, a ținut o ședință de doliu, hotărând ca în ziua înmormântării familiei princiare „să se tragă în trei rânduri toate clopotele, iar în proxima duminică să se facă Sfânta Liturghie, rugămintele [rugăciune] și panahidă pentru fericitul repaus al adormitului”¹⁶. Cu ocazia aniversării zilei împăratului Franz Joseph, la 18 august 1914, „Viața nouă” a publicat un mesaj (semnat de către deputații imperiali Dionisie cav. de Bejan, Iancu cav. de Cuparenco, dr. Ipolit Tarnavski, dr. Nicu Blându, dr. Dorimendot Popovici, dr. Eusebiu Popovici ș.a.) care afirma că „poporul român din Bucovina, conștient de datoria sa, face jurământ solemn la picioarele Prea Înaltului Tron că va lupta cu cea mai mare abnegație pentru Patrie și Împărat! Toată suflarea românească din Bucovina așterne la treptele Prea Înaltului Tron sentimentele ei de nestrămutată loialitate și profund devotament și jertfă”¹⁷. Într-un text rămas până acum în manuscris, Maximilian Hacman prezintă situația din orașul Cernăuți din acele momente (25 iulie 1914): „La întoarcerea noastră fac propunerea să mergem în oraș pentru a afla dacă n-a sosit, eventual, deja, răspunsul din Belgrad sau chiar decretarea mobilizării. Ajunși în apropierea Templului, ne bate la urechi melodia unui marș militar executat de taraful de muzică al Kaiserkioskului. Am înțeles (!) și o ediție separată a «Tagblattului», pe care o iau din mâna unui străin din apropierea Kaiserkioskului, ne comunică lapidar – cum e textul – totul: Împăratul a decretat mobilizarea parțială. Am rămas adânc emoționat și emoțiunea mea creștea la auzul cântecelor războinice, ale strigătelor de «ura» ale mulțimii [care] umpleau chioșcul și piața, deși de-a dreptul vorbit, entuziasmul acesta zgomotos îmi părea ceva silit, să nu zic artificial, astfel că în emoțiunea mea se strecura și un pic de dezgust. Ne-am întors

¹³ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 355.

¹⁴ *Asasinarea arhiducelui moștenitor Francisc Ferdinand și a soției sale ducesa de Hohenberg*, în „Viața nouă”, III, 30 iunie (st. n.) 1914, p. 1–2.

¹⁵ Teodor Balan, *op. cit.*, p. 11.

¹⁶ *Ibidem*, p. 12.

¹⁷ *18 august 1914*, în „Viața nouă”, III, nr. 136, 16 august (st. n.) 1914, p. 1.

acasă și, culcându-ne, auzeam încă tot strigătele de «ura» ale tinerimii de stradă¹⁸. În ziua de 26 iulie 1914, același autor scria: „Știrile din urmă (26 iulie 1914, n. n. – M. O.), ajunse tocmai la Cernăuți, aduc detalii din care înțeleg că răspunzând Sârbia în mod nesatisfăcător la ultimatumul Austriei, aceasta din urmă e silită să pregătească războiul inevitabil, declararea oficială de război urmând în curând. Citesc și despre manifestarea de simpatie «însuflețită și plină de entuziasm a mii de cetățeni» din seara trecută, precum și de o orățiune patriotică, numai puțin însuflețită, ce a ținut-o deputatul Benno Straucher aseară în Kaiserkiosk și a trebuit să râd. *Vulgus vult decipi* – m-am gândit eu¹⁹».

Austria a declarat război Serbiei²⁰, la 28 iulie 1914, fapt care a neliniștit pe toți bucovinenii, pentru că se aflau în extremitatea estică a Imperiului Austro-Ungar și Cernăuții erau la 30 de km de granița cu Rusia. Surprinzând momentul începutului războiului, preotul Constantin Morariu scria: „La miezul nopții (31 iulie 1914 st. n.) au fost puse în mișcare toate uneltele de alarmă, și eu am fost trezit din somn să dau cheile de la biserică, ca și clopotele să vestească începutul războiului²¹. Aceeași situație este redată de preotul cooperador Constantin Ursache, din Frătăuții Noi: „Despre această complicație nu știa în lume nimic și vineri, în 18/31 iulie era lumea liniștită în Rădăuți, căci de aici nu plecaser nime la Serbia. [...] Vineri seara, pe înserate, sună îngrozitoarea trâmbiță de alarmă. Comisarul de la prefectură au venit în goana cailor, pe înserate, cu ordinul de mobilizare generală sosit de la Împăratul [...]. Pe când ne așezam liniștiți la masă, se aud trâmbițele în mod asurzitor. Am sărit, crezând că e foc, dară nu se vede. Îndată după aceea se aude clopotul cel mare sunând sinistru într-o doagă, în ton rar și lung, și înfiorător²². Ordinul de mobilizare a produs consternare în rândul locuitorilor pentru că, din acel moment, războiul devenise o certitudine. Dar „toți se mângâiau că așa un război mare nu poate fi de o durată mai lungă decât cel mult două-trei luni”. „Pe când va cădea frunza, ne întoarcem înapoi”, a zis împăratul Wilhelm²³».

În vederea pregătirii populației și a provinciei pentru război, au fost luate măsuri, pe care Teodor Balan le prezintă în lucrarea *Suprimarea mișcărilor naționale din Bucovina pe timpul războiului mondial, 1914–1918*, apărută la Cernăuți, în anul 1923. Viața normală a provinciei, ca și a tuturor europenilor ale căror țări au fost implicate în război, a fost înlocuită cu una plină de privațiuni și greutăți, cu numeroase pericole și limitări ale drepturilor din vremurile de pace.

¹⁸ Maximilian Hacman, *Amintiri din războiul mondial, 25 iulie – 10 octombrie 1914*, mss., SJAN Iași, Fond 1 586, p. 2.

¹⁹ *Ibidem*, p. 3: „Masele vor să fie mințite”.

²⁰ *Manifestul Majestății Sale către popoarele Austro-Ungariei*, în „Viața nouă”, III, nr. 134, 2 august (st. n.) 1914, p. 1.

²¹ Constantin Morariu, *Cursul vieții mele – memorii*, ediție îngrijită, prefață, microbiografii, glosar și note: prof. univ. dr. Mihai Iacobescu, Suceava, Liga Tineretului Român din Bucovina, Editura Hurmuzachi, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (5), 1998, p. 152.

²² Constantin Ursache, *op. cit.*, p. 53–54.

²³ *Ibidem*.

Pentru asigurarea cadrului juridic necesar stării de război, a fost aplicat articolul 14 din legea anului 1867, prin care, pe timpul cât Parlamentul austriac nu se putea întruni, puteau fi emise decrete-legi cu „răspunderea întregului minister”²⁴. Președintele Țării, contele Meran, împreună cu întregul aparat administrativ al provinciei, s-a mutat la Vatra Dornei și a fost supus comenzii militare. Prin decret imperial, comandantul militar putea da dispozițiuni, lansa ordine care trebuiau executate de cei în drept. Astfel, contele Rudolf Meran – guvernator al Bucovinei – „era obligat să primească și să execute astfel de ordine”, nemaifiind supus Ministerului de Interne, ci „vremelnicului comandant al armatei austriece, care opera în Bucovina”²⁵. Comanda Jandarmeriei a fost mutată la Rădăuți și tot aici a funcționat și Consiliul de Război, care pronunța condamnările la moarte²⁶. Au fost suspendate o serie de drepturi și libertăți. Pentru creșterea controlului administrației asupra populației, au fost introduse bilete de liberă trecere care erau eliberate de birourile militare. Trecerea graniței a fost mult îngreunată. Pașapoartele trebuiau vizate de către guvernatorul țării și comandantul militar. Arestarea cetățenilor se putea face imediat și cu respectarea unei proceduri sumare (nu mai era obligatorie existența unui ordin judecătoresc). Se suspenda libertatea de mișcare a cetățenilor, organele statului (jandarmii, poliția, funcționarii prefecturilor) puteau să exileze sau să interzică părăsirea unei localități de către locuitori. Termenul de înmânare a ordinului de arestare a fost prelungit, de la 24 de ore la opt zile. În baza acestor reglementări, statul austriac a putut înființa tabere de concentrare sau de internare, unde cei considerați „suspecți” erau ținuti în condiții precare, trecând de la un funcționar la altul, fără ca să i se comunice motivul pentru care fusese arestat²⁷. În vreme de război, perchezițiile domiciliare puteau fi făcute fără ordin judecătoresc, secretul corespondenței nu mai era asigurat. A fost introdusă cenzura, publicațiile erau strict controlate de autorități și acestea prezentau în lumini favorabile situația militară și pe cea din țară. Manifeste, pliante sau broșuri nu puteau fi editate decât de către autorități. Au fost interzise adunările publice, pe stradă nu puteau circula mai mult de două persoane și nu mai târziu de ora șapte seara, aglomerațiile de oameni au fost interzise, a fost sistată activitatea tuturor societăților culturale și politice, pe străzi patrulau soldați înarmați, care îndemneau la liniște și ordonau stingerea luminii. În urma acestor măsuri viața economică și socială din provincie a avut mult de suferit, încât „Bucovina semăna cu o țară aflătoare în ruină. Tristețea și jalea domneau pretutindeni”²⁸. Pe lângă toate aceste măsuri, austrieicii au suspendat și activitatea curților cu jurați, conform Decretului-lege din 25 iulie 1914, rolul acestora fiind luat de curțile marțiale, „ceea ce însemna o înăsprire simțitoare

²⁴ Teodor Balan, *Suprimarea mișcărilor naționale din Bucovina pe timpul războiului mondial, 1914–1918*, Cernăuți, Societatea Tipografică Bucovineană, 1923, p. 42.

²⁵ *Ibidem*.

²⁶ Ion Nistor, *op. cit.*, 357.

²⁷ Teodor Balan, *op. cit.*, p. 43.

²⁸ *Ibidem*, p. 45.

în judecarea crimelor”²⁹. Pe lângă toate acestea, „cei ce aplicau această legislație, funcționarii, jandarmii și polițiștii se aflau mereu sub presiunea evacuărilor și a numărului mare al dispozițiilor primite. Ei nu mai aveau nici răgazul, nici răbdarea să cugete bine asupra dispozițiilor ce luau. Ei lângă fiecare casă vedeau răsărind dușmanul și în fiecă cetățean vedeau un «spion»”³⁰. Declanșarea războiului a permis autorităților să lovească în mișcările iredentiste din Bucovina, mai ales în cele ale rușilor (malorușilor) și românilor, care împărtășeau aceeași religie, cea ortodoxă, cu ostașii din armata imperială rusă. Lupta trebuia dusă atât împotriva dușmanului extern – Rusia –, cât și a celui intern, cum erau considerate elementele etnice pe a căror fidelitate imperialii nu se bazau în Bucovina, adică erau bănuți de rusofilie, atât rușii (malorușii) cât și românii³¹.

Pentru împlinirea obiectivelor militare în Bucovina, autoritățile imperiale au luat măsura întăririi pazei acestei provincii, aplicând cu asupra de măsură ordinele valabile și pentru celelalte provincii. Colonelul de jandarmi Eduard Fischer, avansat în timpul războiului la gradul de general și decorat ulterior cu Ordinul „Maria Tereza” – cea mai înaltă distincție austriacă³² –, a supus comenzi militare birourile polițienești din Ițcani și Noua Suliță (k. k. Grenzschutz-kommando), care se ocupau de tranzitul persoanelor, pașapoarte, ziare, scrisori, revizuirea bagajelor călătorilor, articole de export și import oprite etc. Încă din anul 1913, Fischer a întărit pichetele de jandarmi cu elemente sigure din rândul naționalităților considerate fidele. În anul 1916, pe frontiera („cordunul”) cu România se aflau 71 de jandarmi de origine evreiască, 14 poloni, 13 ruteni și 27 de români³³. De-a lungul frontierei și în interiorul provinciei, jandarmii trebuiau să îi supravegheze intensiv pe cei „suspecți și iloiali”, pentru a căror depistare se foloseau și rezidenți dispuși să raporteze autorităților. De aceea, „populația civilă din Bucovina, în timpul războiului mondial, a fost spionată pe cât se poate de intensiv. Prin sate umblau confidenții jandarmilor, vorbind intenționat cu fiecare ins pentru a denunța”³⁴. Cât despre „denunțiatori” – cum erau denumiți turnătorii în epocă –, sigur că au fost din rândul tuturor grupurilor etnice din Bucovina, dar cei mai mulți au fost recrutați din rândul evreilor, așa cum aveau să scrie diverși autori din perioada interbelică³⁵.

La începutul războiului nu era nicio curte marțială în Bucovina. Cei arestați erau trimiși la prefectură și de aici erau duși la Stanislau („Divisiongericht”), în Galiția. Ceea ce dovedește faptul că suspiciunea față de „trădători” a crescut odată cu insuccesele militare ale imperialilor și prelungirea peste așteptări a războiului.

²⁹ *Ibidem*, p. 46.

³⁰ *Ibidem*, p. 47.

³¹ *Ibidem*, p. 48–50.

³² Erast Tarangul, *Amintiri*, mss., Fond *Erast Tarangul*, nr. 90, Serviciul Județean Iași al Arhivelor Naționale (de aici înainte SJAN Iași), p. 19–20.

³³ *Ibidem*, p. 51.

³⁴ *Ibidem*, p. 55.

³⁵ T. Balan, *op. cit.*, p. 68 și passim.

Cu timpul, au fost înființate mai multe curți marțiale în Bucovina, conform principiului că fiecare unitate militară mare putea avea o astfel de curte („k. k. Feldgericht”), compusă din magistrați mobilizați și un judecător-ofițer. În Bucovina au funcționat următoarele curți marțiale: k. k. Feldgericht der Gruppe Oberst Fischer, până în 15 ianuarie 1915, care s-a mutat de la Cernăuți la Gura Humorului și apoi la Vatra Dornei; Gericht des k. k. 35 Landsratum Infanterie Brigade Kommandos, a funcționat din 1914 și până în ianuarie 1915; Gericht der 43 Landwer Infanterie Truppendivision, Curtea Marțială a Brigăzii Lilienhof, în anul 1914; la Cernăuți a fost k. k. Feldgericht Oberstlieutenant Papp, înființată la 5 martie 1915; k. k. și Feldgericht des Etappen Bezirkskommandos Radautz. Astfel de curți au funcționat la Bistrița (când rușii au ocupat Bucovina), Lemberg, Stanislau, Colomeea, Munkacs, Oradea, Nagyvárad, Graz³⁶ ș. a.

Procedurile juridice erau clar determinate, în sensul că, după denunț (era suficient cuvântul unui jandarm, al unui primar sau orice altă notabilitate, n. n. – M. O.), locuitorul din Bucovina era dus la prefectura districtului, apoi transportat din loc în loc, până la curtea marțială care avea să îl judece. De regulă, susținerile denunțătorului trebuiau întărite de martori și, cum denunțatul era judecat departe de locul său de baștină, martorii trebuiau să urmeze același drum, fapt care le era acestora inconvenabil. Acolo, în baza denunțului, judecătorul îl interoga și făcea constatările necesare stabilirii vinovăției celui interogat. Pe baza celor constatate, se intenta proces și se rosteau sentințele. Cum în unele cazuri depozițiile martorilor erau neconcludente, judecătorul îl absolvea de vină pe cel judecat. Însă doar comandantul militar al curții marțiale era cel ce dispunea. Dacă sentința era de nevinovăție, cel judecat nu era lăsat liber, ci comandantul militar dispunea trecerea acestuia în categoria „nesigur” („politisch unverlässlich”, „politic dubios”). Cei considerați vinovați sau infideli imperialilor, din Bucovina și Galiția, au fost trimiși în interiorul țării sau în lagăre³⁷, precum cel de la Thalerhof, Stiria³⁸.

În sate situația nu era cu nimic mai bună decât în orașe. Calea ferată era păzită de soldați (glotași), jandarmii controlau ordinea publică, păzeau podurile și controlau trecătorii. Locuitorii nu puteau merge decât până în satul cel mai apropiat cu bilet de liberă trecere, semnat de primar și de către șeful de jandarmi. Telefonul și telegraful erau folosite doar de armată. În scrisori nu era voie să se scrie nimic despre război, de aceea toate scrisorile erau verificate de cenzură. S-a interzis folosirea unor limbi străine mai puțin cunoscute precum greaca, esperanto sau folosirea stenografiei. Mai târziu, „epistolele simple recomandate” erau deschise la poștă și cele „de bani” se puteau depune doar la Prefectură, după cenzură se puteau

³⁶ *Ibidem*, p. 57–58.

³⁷ *Ibidem*, p. 59.

³⁸ T. Balan, *op. cit.*, p. 134–143, Rodica Iațencu, Marian Olaru, *Bucovineni în Parlamentul României Mari. Adunarea Deputaților, sesiunea 1919–1920* (II), în „Analele Bucovinei”, București, anul XX, nr. 1, 2013, p. 47, nota 3.

sigila în prezența organelor militare cu atribuții în domeniu³⁹. Pentru a simplifica munca cenzorilor, datorită numărului mare de scrisori, au fost tipărite cărți poștale, care costau 1 leu bucata, pe care era trecut la adresă „poșta de câmp X”. Scrisorile astfel adresate erau strânse la Cernăuți. Acolo, o comisie specializată trimitea scrisorile soldaților aflați pe diverse câmpuri de luptă. Pentru că numărul scrisorilor care soseau de pe câmpurile de luptă în localități era foarte mare, de ordinul sutelor, poștașul se suia pe niște bârne, în mijlocul mulții de femei strânse din vreme și striga numele destinatarului.

În condițiile specifice războiului, au fost înființate diverse comitete: de ajutor, agrare, de aprovizionare etc. Cele mai multe din acestea erau formate din intelectualii satului, în frunte cu primarul. Cei rămași acasă erau implicați direct sau indirect pentru efectuarea lucrărilor agricole, susținerea activității de Cruce Roșie, sprijinirea celor infirmi, împărțirea alimentelor și „cenzurarea cererilor femeilor pentru ajutor de la stat”⁴⁰, care erau trimise spre Prefectură pentru verificarea stării materiale a solicitantului.

În Bucovina și în Galiția au fost date și ordine „extraordinaire”. Unul dintre acestea prevedea că „nu este voie la niciun caz a trage clopotele bisericesti, a lumina ferestrele, a umbla pe stradă după 7 ore seara, a mâna vitele pe dealuri la pășcătoare și a aprinde focurile libere”⁴¹. Publicat în 18 septembrie 1914, acest ordin a fost cunoscut doar de populația aflată sub controlul trupelor austriece, adică de la Siret în jos, partea Bucovinei ocupată de ruși nu a putut cunoaște acest ordin. Mai târziu, în februarie 1915, comanda militară a Armatei VII Pflanzler-Baltin a permis tragerea clopotelor în sudul Bucovinei. Pentru că au fost nemulțumiți de asprimea ordinului amintit anterior, sublinia Teodor Balan în lucrarea citată, comandantii Armengruppenkommando General der Infanterie von Koevess au emis, la 19 august 1914, ordinul care le cerea subordonaților „să părăsească cât de repede obiceiurile din timp de pace”, căci „bunătatea înrădăcinată la trupele noastre și tendința de a ierta nu este la locul ei și e chiar o crimă față de trupele austriece”⁴². Ordinul citat, bazându-se pe documentele din arhiva Armen-gruppenkommando General der Infanterie von Koevess, dispunea ca fiecare locuitor, asupra căruia se găseau arme sau care avea arme în locuința sa, să fie ucis pe loc, iar localitățile din care s-ar fi tras asupra trupelor austriece să fie înconjurată, incendiate și vinovații să fie uciși pe loc⁴³. Colonelul Fischer, șeful jandarmilor din Bucovina, la fel ca și colonelul Hagauer din Galiția, făcea cunoscute populației, printr-un manifest, următoarele: „comandantii militari fuseseră avizați să ucidă pe loc pe fiecare individ, chiar și atunci când acesta va apărea numai suspect de a fi comis un act de trădare sau de a fi avut o atitudine dușmănoasă statului, irelevant

³⁹ Constantin Ursache, *op. cit.*, p. 57.

⁴⁰ Teodor Balan. *op. cit.*, p. 61.

⁴¹ *Ibidem*.

⁴² *Ibidem*, p. 62.

⁴³ *Ibidem*.

de ce fel⁴⁴. Se aplicau articolul 321 din *Codul Militar Austriac* – care prevedea pedeapsa capitală prin spânzurare pentru „spionaj în folosul dușmanului” – și articolul 327, care clasifica drept „crimă contra statului” faptul de a crea un avantaj dușmanului și un dezavantaj „patriei”⁴⁵.

Mobilizarea a fost un prilej pentru verificarea pregătirii autorităților și a populației pentru război. Măsurile luate de autorități în vederea pregătirii de război au creat panică printre locuitori. La începutul războiului, erau supuși ordinului de mobilizare bărbații între 20 și 42 de ani și care trebuiau să se prezinte la unitățile unde au efectuat serviciul militar, în termen de 24 de ore. Preotul Constantin Ureche din Frătăuții Noi scria în condica parohială că „oamenii îmblau pe drum de la o bucată de noapte, ca spre ziua de Paști”⁴⁶ și cum se constituiau în grupuri de mai mulți bărbați mobilizați se duceau la tren. În acea noapte, trenurile circulau din oră în oră, „la serviciul Miliției”⁴⁷. O mulțime de oameni, însoțindu-i pe cei mobilizați, s-a îndreptat spre garile de unde plecau trenurile. Imaginea orașului Rădăuți în acele momente e edificatoare: „Iată vine un tren de la munte cu vreo 30 de vagoane de persoane, de bagaje, de vite de tot felul, cu două mașini, suflă din greu și, când se apropie, merge încet și tot mai încet. Poliția și miliția împinge lumea în lături, strigă. Lumea se îndeasă. Un zgomot asurzitor, plâns amar de femei și de copii, strigăte, chiote disperate spintecă văzduhul, mașinile gâfâie până ce, iată-l, în gară oprește. Vagoanele pline de lume și haizașurile și lăițele vagoanelor [erau] pline. În vagoane, o desime care te ametește, căldură mare. Soldații își iau, pe peron, rămas bun de la părinți, de la soții și copii, îi mai sărută o dată cu jale și amar și se urcă în vagoane, câți mai încap. Iar ceilalți rămân, că după o oră vine alt tren”⁴⁸. În această situație, sâmbăta, pe 1 august 1914, autoritățile au luat măsura de a opri călătoria cu trenul pentru persoanele particulare, ce a fost aplicată până la aducerea în unități a tuturor celor mobilizați. Ulterior și civilii au putut circula cu trenul, dar aveau prioritate transporturile militare. De aceea, de la Cernăuți la Rădăuți, trenul făcea câte o zi. Pentru că nu puteau intra toți mobilizații în Cernăuți, glotașii au fost trimiși înapoi, urmând a fi rechemați când au fost întrunite condițiile necesare. La Rădăuți, prefectul a „requisat” toate școlile și instituțiile publice, transformându-le în cazarme și a rechiziționat toate alimentele din oraș pentru hrănirea celor mobilizați⁴⁹.

Armatele care aveau să se înfrunte pe Frontul de Răsărit, respectiv cele austriece și cele rusești, aveau importante deficiențe de organizare, dotare și planificare a operațiunilor. Comandanții armatei țariste mizau pe numărul mare al soldaților, dar sufereau de slaba înzestrare tehnică, datorită numărului redus al

⁴⁴ *Ibidem*, p. 64, 68.

⁴⁵ *Ibidem*.

⁴⁶ Constantin Ursache, *op. cit.*, p. 54.

⁴⁷ *Ibidem*.

⁴⁸ *Ibidem*.

⁴⁹ *Ibidem*, p. 55.

mitralierelor, camioanelor și aeroplanelor. Rușii credeau că statul care avea să arunce mai mulți soldați în luptă avea să învingă în război. În timpul războiului mondial, armatele austriece au dovedit o bună disciplină, dar comandanții militari se pricepeau mai mult la administrație decât la strategie, pentru că ei fuseseră crescuți în cancelarie și mai puțin pe câmpurile de luptă pentru a câștiga experiență⁵⁰.

La începutul războiului, comandamentul austriac de pe Frontul de Răsărit dorea să pornească o amplă ofensivă contra rușilor, pentru care a concentrat trei armate pe teritoriul cuprins între Cracovia și Lemberg. Aceste armate erau: Dankl, Auffenberg și cea condusă de Brudermann. Acesta din urmă trebuia să apere Lembergul. Galiția de Răsărit a fost neglijată, pentru că eforturile principale trebuiau să fie concentrate pentru ofensiva din Nord. Generalul von Koevess avea misiunea de a apăra cu o mică armată Galiția de Răsărit, orașul Zaleszcziki trebuia să fie apărat de Divizia 43. Pentru apărarea Bucovinei au fost mobilizați militarii din Regimentele 23 și 41 de Infanterie și Regimentul 4 Dragoni, toate din Divizia 43. Pentru completarea efectivelor militare, au fost chemați sub arme și glotașii (soldați și ofițeri care își satisfăcuseră serviciul militar), care erau cuprinși în cadrul Brigăzii 35⁵¹, condusă de generalul Münzel⁵². Rușii, știind că Galiția era slab apărată de austrieci, și-au îndreptat atacul spre aceasta. Ei au plasat în fața orașului Lemberg armata condusă de generalul Russki și în Galiția de Răsărit trebuia să opereze armata condusă de generalul Ivanov. Bucovina nu ocupa un loc special în planurile rusești. Aici trebuiau trimise trupe ale armatei conduse de generalul Brussilov, care se afla în pregătire în Basarabia⁵³.

În Bucovina, generalul Münzel își dispusese trupele astfel: de-a lungul hotarului cu Basarabia, între Prut și Nistru operau jandarmii conduși de maiorul Fischer (care avea 50 de jandarmi, 600 de milițieni pedestri și 80 de călăreți). La o depărtare de 10–20 de km de graniță se afla o rezervă la fel de mare ca efective, în timp ce generalul Münzel se oprise în Cernăuți, împreună cu ofițerii de comandă ai brigăzii sale. Cei care au avut inițiativa au fost austriecii, care s-au străduit să-i ia prin surprindere pe ruși, la 6 august (st. n.) au trecut granița și au avut ciocniri cu armata rusă la Balamutca, Colincăuți și Rachitna și, cu mari dificultăți, au ocupat localitatea Noua Suliță. Rușii și-au mobilizat efectivele în localitățile basarabene Larga și Ocnița și, pe 20 august 1914, au alungat cu ușurință patrulele austriece pătrunse pe teritoriul Basarabiei. Prima luptă pe teritoriul Bucovinei s-a dat la 23 august 1914, pe teritoriul satului Rarancea⁵⁴.

⁵⁰ Teodor Balan, *Bucovina în războiul mondial*, extras din „Codrii Cosminului”, VI, 1929, Buletinul Institutului de Istorie și Limbă de la Universitatea din Cernăuți, Cernăuți, 1929, p. 17.

⁵¹ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 357.

⁵² Teodor Balan, *op. cit.*, p. 18.

⁵³ *Ibidem*, p. 17–18.

⁵⁴ *Ibidem*, p. 19.

În duminica de 10/23 august 1914, pe la orele 2 noaptea, trupele rusești au intrat în Bucovina prin mai multe puncte: Noua Suliță, Rarancea, Boian și Toporăuți și „s-a încins prima luptă mare pe front”, care a durat până noaptea târziu. La Boian glotașii au ținut piept rușilor până la sosirea întăririlor de la Zaleszcziki, din partea Regimentelor 41 și 23. Confruntarea a fost deosebită și mulți dintre glotașii bătrâni au murit în înfruntare. Sacrificiul lor a oprit înaintarea trupelor ruse în momentul cel mai critic și au salvat orașul Cernăuți⁵⁵. Operațiunile militare pe Frontul de Răsărit au luat amploare, întinzându-se pe distanță de 140 de km, între Vistula și Nistru, ca apoi să ajungă la 400 km, până la Cracovia. Lupte grele s-au dat timp de opt zile, având localitatea Zaleszcziki drept punct al maximei înfruntări între ruși și austrieci. Urmare a celor întâmplate, „guvernul” și Direcția Fondului Religionar Ortodox s-au mutat la Vatra Dornei, pentru a putea face mai ușor legătura cu Ardealul și Viena, iar Direcția Poștelor s-a mutat la Câmpulung. Rușii forțează din nou la Noua Suliță și amenință orașul Cernăuți. Sub presiunea unei inevitabile cuceriri a capitalei provinciei, evreii părăsesc Cernăuții așezându-se în sudul Bucovinei, pe la neamuri și cunoscuți⁵⁶.

Pe 16/29 august 1914, ca urmare a inevitabilei ocupări a Bucovinei de către ruși, autoritățile primesc ordin să ascundă actele, cărțile, hărțile de valoare și banii și, după selectarea actelor importante și a condicilor, au fost confecționate lăzi din scânduri, care au fost ascunse în locuri numai de jandarmi știute. Sub presiunea evenimentelor, „amploiații” au primit salariile pe 27 august și așteptau evacuarea, iar de pe sediile diverselor instituții au fost date jos firmele.

Pe 30 august 1914 (st. n.), numeroase trupe rusești au ocupat estul Galiției și nordul Bucovinei. Rușii au intrat în nordul Bucovinei prin Toporăuți, Rarancea și Noua Suliță și, la 2 septembrie 1914, se aflau în fața orașului Cernăuți. În retragerea lor, trupele austriece au aruncat în aer podurile de peste Prut (cel de fier a fost dinamitat și cel de lemn a fost incendiat). Mulți dintre cernăuțeni au fugit de teama războiului: președintele Țării cu automobilul, iar pentru ceilalți a fost pus la dispoziție gratuit un tren⁵⁷. Au plecat mai ales funcționarii și impiegații evrei, pe când cei mai mulți creștini au rămas la casele lor – nota Emilian Șlusanschi⁵⁸. Armata austriacă s-a retras spre Storojineț, ocupând poziții până la Vijnița. După retragerea guvernatorului Meran, la Dorna, comanda trupelor s-a mutat la Siret. Așa cum scrie Ion Nistor, un simplu locotenent rus, Pigarewski, a primit

⁵⁵ Constantin Ursachi, *op. cit.*, p. 58.

⁵⁶ *Ibidem*.

⁵⁷ Constantin Ursachi, *op. cit.*, p. 58: „Lumea, care rămăsese în Cernăuți, la auzul detunăturii (aruncarea în aer a podului de fier de peste Prut, n. n. – M. O.), s-a îngrozit și a fugit în aceeași noapte, plătind până la 300 de coroane pe o birjă până la Rădăuți”. Aceeași situație este consemnată de Emilian Șuslanschi în *Articole, amintiri, mărturii*, ediție îngrijită și notă biografică de Liviu Papuc, studiu introductiv de prof. univ. dr. Ion Agrigoroaiei, p. 107: „Orașul era aproape pustiu. Puțina populație, ce mai rămăsese, se afla încă sub impresia detunăturilor produse de distrugerea podurilor peste Prut”.

⁵⁸ *Ibidem*, p. 112.

capitularea orașului⁵⁹. La Jucica, la comandantul trupelor ruse s-a prezentat primarul orașului, evreul Salo Weisselberger, Philipp Menczel, editorul ziarului „Allgemeinde Zeitung”, ca interpret de limba rusă, și alte notabilități, alături de Gheorghe Galin, secretar al Consultului României. Atunci, comandantul armatei ruse a cerut să fie împlinite o serie de condiții care priveau, mai ales, deplasarea în siguranță a armatei prin Cernăuți. Armata rusă, condusă de generalul Pavlov și colonelul Ariutinov, a ocupat Cernăuții la 2 septembrie 1914, la orele 6 seara⁶⁰. Au fost întâmpinați de mitropolitul Vladimir de Repta și de primarul Salo Weisselberger⁶¹. Mitropolitul l-a rugat „să nu pustiască satele și să cruțe populația civilă”⁶² și primarul Cernăuților l-a rugat să cruțe orașul. Anunțând că orașul Cernăuți se unește cu Rusia, generalul Pavlov a cerut o contribuție de 600 000 de ruble, care trebuia plătită în 24 de ore. Au fost luați 23 de cetățeni, ca ostateci, până la plata sumei solicitate⁶³. Era un gest demonstrativ, prin care generalul rus dorea să arate cât de nedreaptă era măsura similară luată de austrieci asupra orașului Kamenetk Podolsk, scria Teodor Balan⁶⁴. Ulterior, cererile comandanților ruși au fost retrase. Administrația militară a orașului Cernăuți a fost condusă de căpitanul Kirilenko și, la 15 septembrie, a fost inaugurată administrația civilă a orașului. În fruntea acesteia a fost numit Simeon Evreinov, Alexei Gerowski era adjunctul acestuia, cunoscut rusofil și Temistocle Bocance, intim al lui Gerowski – primar al Cernăuților⁶⁵.

Calea principală de retragere a trupelor austro-ungare a fost valea râului Moldova. În aceste condiții și, cu toate măsurile luate de către autoritățile civile și militare, au fost numeroase cazurile de trecere frauduloasă a frontierei și primii arestați pentru infidelitate au fost bucovinenii de religie ortodoxă. În același timp, avocatul Slușanschi consemna: „Mai amintesc pentru azi că cu brigada (austriacă din Storojineț, n. n. – M. O.) au fost escortați și opt țărani ruteni din Rarancea împreună cu arendașul Eduard Winiarski, arestați pentru pretinsă înaltă trădare. I-am văzut în convoi. E vorba să fie judecați la Vijinița de tribunalul marțial”⁶⁶. Pe 1 septembrie 1914, Emilian Șlușanschi era martorul unei scene ce ținea de absurdul războiului: „De la Mihalcea, sat situat lângă Cernăuți, a sosit un transport de

⁵⁹ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 357, prezenta diferit scena de mai sus: comandantul trupelor ruse s-ar fi prezentat la primarul orașului, de față fiind și mitropolitul Vladimir de Repta.

⁶⁰ T. Balan, *op. cit.*, p. 20.

⁶¹ Fred Stambrook, *The Golden Age of the Jews of Bukovina, 1880–1914*, Working Paper 03-2, October 2003, p 14–15, arată că Salo Weisselberger a fost deportat de autoritățile țariste în Siberia.

⁶² Ion Nistor, *op. cit.*, p. 59.

⁶³ Arie Leon Schmelzer, *The Jews in Bukowina (1914–1919) – World War and Russian Occupation*, în *History of the Jews in the Bukowina (Geschichte der Juden in der Bukowina)*, edited by Hugo Gold, vol. I, Tel Aviv, 1958, p. 67.

⁶⁴ T. Balan, *op. cit.*, p. 20.

⁶⁵ *Ibidem*.

⁶⁶ Emilian Slușanschi, *Articole, amintiri, mărturii*, ediție îngrijită și notă bibliografică de Liviu Papuc, cu un studiu introductiv de Ion Agrigoroaiei, Iași, Editura Tipo Moldova, 2011, p. 110.

«prizonieri». Erau câțiva bărbați, partea cea mai mare însă femei și copii, unii dintre aceștia din urmă chiar la piept, în total 32 de persoane, însoțiți de câțiva polițiști rurali (țărani) din Mihalcea, înarmați cu ciomege și coase. Acești bieți oameni erau țărani «moldoveni» din satul Stroești, situat în Basarabia, aproape de frontiera austriacă. Mi-au spus că veniseră înainte cu patru săptămâni la Noua Suliță la târg, unde au fost arestați, și de atunci sunt purtați neconținut din sat în sat. Erau, bieții, istoviți de atâta osteneală și foame ce duseseră⁶⁷. Printr-un manifest, colonelul Fischer reamintea populației, la 13 septembrie 1914, că oricine era doar bănuț de „trădare” sau „atitudine dușmănoasă” putea fi împușcat pe loc⁶⁸.

În teritoriile ocupate de armatele imperiale ruse au fost impuse reguli specifice stării de război. De pe edificiile publice trebuiau date jos însemnele austriece și trebuia arborat steagul imperial rus. În cazul insultării sau a înlăturării forțate a steagului imperial rus, primarul avea să fie judecat după dreptul marțial și orașul/localitatea urma să fie distrusă. Se interzicea circulația între orele 7 seara și 6 dimineața, contravenienții fiind pasibili de împușcare. Până la orele 7 seara, orașele trebuiau iluminate și toate „răsuflătorile” de pe acoperișuri sau poduri trebuiau astupate. Contravenienții erau amenințați cu amenzi usturătoare (de 10 000 de ruble) sau cu închisoarea. Negustorii trebuiau să țină deschise prăvăliile, între 6 dimineața și 6 seara și nu aveau voie să dosească marfa sau să o vândă la un preț mai mare. Era interzisă vânzarea oricărui băuturi alcoolice. Calomnierea ofițerilor, soldaților armatei ruse, răspândirea de știri mincinoase erau aspru pedepsite. De asemenea, aveau să fie spânzurați pe loc cei considerați spioni. Trebuiau predate toate armele de foc, săbiile, iataganele, pumnalele, precum și orice fel de muniții⁶⁹ etc. Dispozițiile în vigoare sub austrieci s-au păstrat și sub stăpânirea rușilor, adică „ne-am schimbat stăpânul, nu însă și felul de stăpânire”⁷⁰. Din scrierile interbelice, din jurnalele contemporanilor aflăm că prezența armatelor ruse pe teritoriul Bucovinei s-a soldat mari jafuri și distrugerii materiale⁷¹.

Ca urmare a unei acțiuni a militarilor conduși de maiorul Iaskiewicz, orașul Siret a fost ocupat de trupele austriece aflate în subordinea lui Fischer. Cum rușii nu au acordat o prea mare atenție apărării teritoriului cucerit de ei, la mijlocul lui octombrie 1914, după câteva lupte la Tereblecea, Oprișeni și Bărlințe, austriecii au ocupat teritoriul dintre Prut și Siret și au reluat controlul asupra orașului Cernăuți, la 21 octombrie 1914, au constituit un nou Consiliu Comunal și și-au sporit efectivele militare. Guvernatorul Bucovinei, revenit la Cernăuți, a lansat chemarea pentru un împrumut de război⁷². În acest timp, mai multe familii din Bucovina au

⁶⁷ *Ibidem*.

⁶⁸ T. Balan, *Suprimarea mișcărilor naționale din Bucovina pe timpul războiului mondial, 1914–1918*, p. 64.

⁶⁹ Emilian Slușanschi, *op. cit.*, p. 129.

⁷⁰ *Ibidem*.

⁷¹ Romulus Deladorna, *Bucovina în 1914–1915*, Suceava, Tipografia „Școala română”, 1915.

⁷² T. Balan, *Bucovina în războiul mondial*, p. 22.

reușit să fugă și „Viena a fost umplută cu refugiați evrei din Galiția și Bucovina”⁷³. Pentru sprijinirea lor au fost înființate de către autorități tabere în Boemia, Moravia, Silezia, Salzburg, Austria Superioară, Stiria și Carintia. Cu sprijinul unui birou, înființat pentru a acorda asistență celor refugiați, au fost puse la dispoziția acestora resursele de bază. La Viena, un important rol l-a avut organizația sioniștilor condusă de dr. Schwartz Hiller, ajutat de Anita Mueller⁷⁴. Atunci au fugit din Cernăuți între 3 000 și 5 000 de evrei. Alți locuitori s-au refugiat la rude și în localități din Bucovina sau din Ardeal mai puțin expuse atacului trupelor țariste. Metodele brutale folosite de trupele țariste, precum incendierea și teroarea, au fost cele care s-au adăugat distrugerilor de bunuri materiale, precum în Noua Suliță, Rarancea, Sadagura, Boian, Mahala, Ostrița și în Cernăuți. Au fost jefuite clădirile care adăposteau instituțiile locale și centrale, școlile, precum și proprietățile evreilor și sinagogile acestora. În Cernăuți, Sinagoga Mare și Templul au fost cruțate datorită intervenției mitropolitului Valdimir Repta, care a acceptat să adăpostească în reședința mitropolitană și 63 de pergamente sacre ale evreilor, pe care le-a returnat după terminarea războiului.

În preambulul unei noi ofensive ce avea drept scop reluarea controlului asupra orașului Cernăuți, generalul Ariutinov i-a cerut lui Iaskiewicz să predea de bună voie orașul. Răspunsul austriecilor fiind unul negativ, la 24 noiembrie 1914, rușii trec la atac, bombardând dinspre Sniatyn și Hlinița. Deși au venit în ajutor noi efective militare, respectiv Divizia 54, comandată de generalul Lilienhof, rușii au trecut Ceremușul și au ocupat localitățile Vășcăuți, Carapciu, Voloca și Hlinița. Trupele austriece s-au retras spre Carpați, reușind să-i oprească pe ruși la Mesteacăniș, lângă localitatea Iacobenii. La 27 noiembrie 1914, orașul Cernăuți a fost ocupat de armata rusă condusă de colonelul Sekin, înlocuit ulterior de generalul Laurentiev.

A fost reinstaurată administrația condusă de Simion Evreinov, Alexei Gerowski și Temistocle Bocancea. Orașul Suceava a fost ocupat la 2 ianuarie 1915, la orele 13, de trupele ruse conduse de colonelul Bacunin⁷⁵. La intrarea cazacilor în oraș, un grănicer austriac ce sta ascuns într-o pivniță a tras asupra soldaților cazaci, doborând pe unul dintre ei, după care a fugit peste graniță, la Burdujeni, în România. Orașul a fost invadat de cazacii care trăgeau focuri în aer și comandantul rus i-a somat pe suceveni să îl predea pe jandarmul austriac, până la orele 18, în caz contrar „amenința că va da foc orașului și îl va bombarda cu tunurile ce erau postate în comuna Șcheia”⁷⁶. Orașul Câmpulung Moldovenesc a fost și el ocupat la

⁷³ Arie Leon Schmelzer, *op. cit.*, p. 67.

⁷⁴ *Ibidem*.

⁷⁵ Erast Diti Tarangul, *Cronica familiilor Tarangul, Țurcan și Bendevschi*, mss, p. 78, SJAN Iași, Fond nr. 89, *Erast Tarangul*. În alte surse se afirmă că ocupația rusă în Suceava a început la 3 ianuarie 1915.

⁷⁶ *Ibidem*. În manuscrisul indicat mai sus, Erast Tranguț afirmă că, atunci, colonelul rus a renunțat la insistențele părintelui Mihai Sârbu, care s-a instalat primar după fuga autorităților austriece. Teodor Balan, *op. cit.*, p. 24, bazându-se pe informațiile culese din „Neues Wiener Tagblatt”, din 15

începutul lui ianuarie 1915, pentru că, la 6–7 ianuarie 1915, rușii au fost opriți în înaintarea lor, la Iacobeni⁷⁷.

Din aceeași pornire ca și Aurel Onciul, Nicolai Wassilko a sprijinit înființarea unui corp de voluntari ruteni. Au fost înscriși bărbați între 24 și 42 de ani din: Marenita – 50, Șipote – 54, Putila – 90, Plosca – 73, Rostoki – 100, Serghieni – 82, Lăpușna – 48, Dichteniț – 100 ș.a. Au fost strânși în Seletin, la 20 noiembrie 1914. Acolo li s-au înmănat arme Werndl și banderola negru cu galben. Au depus jurământul și, după un exercițiu militar de zece zile, au fost considerați apti a lupta⁷⁸.

Pentru a-i mobiliza pe țărani de pe văile Sucevei, Siretului și Moldovei, Aurel Onciul a lansat un apel destinat „țăranilor români”, în care se arăta că soarta românilor era legată de Austria⁷⁹. În ziua de 22 noiembrie 1914, la chemarea lui Aurel Onciul, s-a ținut la Suceava o mare adunare, la care au participat 2 000 de țărani. Aceasta a avut loc în curtea Bisericii „Sf. Gheorghe”, acolo unde se aflase sediul mitropoliei în Suceava. Adunarea era menită să reafirme atașamentul țărănimii române din Bucovina față de Austro-Ungaria și să determine un răspuns pe măsura așteptărilor austrofililor, din partea Regatului României. Adresându-se într-o telegramă regelui Ferdinand I al României, cei adunați la Suceava, la 22 noiembrie 1914, cereau: „Nu vărsa sânge românesc” „și drept aceea nu intra în împărăție, ci mai vârtos poruncește oștirilor M. Tale să lupte alături de oștirile împărătești”⁸⁰. Cu același prilej, s-a propus formarea unui corp de voluntari români, menit ca „în caz de nevoie să ne apere vetrele, femeile, mamele și copiii noștri”⁸¹. Se afirma că legionarii români care urmau să facă parte din acest batalion, de n-ar fi trebuit să părăsească satele din care erau recrutați, „ci, în cazul cel mai rău, să păzească la marginea satului”⁸². Prin înființarea acestui corp de voluntari români se urmărea, afirma Teodor Balan, să se demonstreze faptul „că Austria stăpânește popoare multumite, și să îndemne România să intre în război alături de Austria”⁸³. Cum voluntari nu s-au prea găsit, jandarmii lui Fischer au fost cei care au „recrutat” oameni din fiecare localitate. Au fost strânși cam 1 500 de luptători din diferite localități. Listele pe care le consultase T. Balan consemnau: Berchișești și Corlata – 50 de oameni, Valea Seacă și Capu Câmpului – 100 de „voluntari”, Cacica – 20 de legionari, Solca – 50, Drăgoiești și Măzănăești – 50, Gura Humor – 44, Mănăstirea Humorului – 56, Ilișești – 50, Capu Codrului – 103 și Vatra

februarie 1915, afirmă că primarul orașului Suceava era Epaminonda Voronca și el ar fi reușit să-l înduplece pe comandantul cazacilor să nu recurgă la represalii.

⁷⁷ Nicolae C. Popescu, *Gura Humorului trepte de istorie (1490–1918)*, Galați, Editura Porto Franco, 1990, p. 116–117.

⁷⁸ T. Balan, *op. cit.*, p. 24.

⁷⁹ *Ibidem*, p. 25.

⁸⁰ *Ibidem*.

⁸¹ *Ibidem*, p. 26.

⁸² *Ibidem*.

⁸³ *Ibidem*.

Dornei – 8⁸⁴. Corpul de voluntari a fost dus la Câmpulung, unde au primit câte o armă „Werndl”, o pușcă scoasă din uzul armatei austriece, li s-a dat câte o eșarfă cu negru și galben, pe care au purtat-o pe brațul stâng, au depus jurământul de credință în piața orașului și Fischer le-a ținut un discurs patriotic în limba română. În felul acesta batalionul de voluntari români (alături de cel format din ucraineni) a intrat în rândul forțelor armate menite să apere Bucovina. Deficiențele de pregătire militară și starea de sănătate precară a unora dintre „voluntari” au făcut ca, la puțin timp, după constituirea batalioanelor, să fie concediați.

Batalionul de voluntari români a fost implicat în luptă, pentru prima dată, în noiembrie 1914, când armata austriacă se retrăgea în Carpați, din fața trupelor rusești. Voluntarii ucraineni au acționat la Vijnița, Berhomet, Mihova și Banila Moldovenească. Când rușii au ocupat orașul Suceava, au fost folosiți legionarii români. Primul lor comandant a fost locotenentul Thierberger. La 1 ianuarie 1915, voluntarii români au ocupat localitățile Gura Humorului, Capu Codrului și Ilișești. O altă companie trebuia să închidă drumul spre Frasin, Frumosu și Argel. În cazul care ar fi fost atacați de forțe rusești superioare, aceștia trebuiau să se retragă, „pe poteci” la Fundul Moldovei și Pojorâta⁸⁵. În luptele pe care le-au purtat cu forțele armate ruse, la Mestecăniș, voluntarii români din Bucovina au fost înfrânți. Mulți dintre ei s-au retras în debandadă spre Câmpulung, alții au fost prinși de către ruși și executați, fiind considerați francitirori, un grup dintre ei a încercat să opună rezistență la „Podul Bucătarului, lângă Câmpulung, nerezistând s-au retras spre Pojorâta și Rarău și, în fine, unii au fugit peste hotar, în România⁸⁶.

După operațiunile militare din ianuarie 1915, armata austriacă s-a regrupat și refăcut. Comandantul trupelor care acționa în zona Vatra Dornei era generalul Plannzer Baltin, cunoscut ca un bun organizator. Acesta avea în subordine Divizia 54 condusă de generalul Lilienhof (devenită mai târziu „grupul Papp”), cu șeful de stat major pe Daniil Pop (Papp). Acestei divizii i-a fost repartizat și maiorul Victor Rusu, originar din Năsăud, „fire de militar și francitiror”⁸⁷, care, folosindu-se de priceperea a 200 de țărani năsăudeni, s-a afirmat glorios în luptele din Bucovina. La divizia Lilienhof au fost atașate și două batalioane de voluntari români și ucraineni. Jandarmii au fost despărțiți de armata operativă și au fost folosiți pentru a menține ordinea și a asigura paza frontierei.

Consemnând importanța pozițiilor din Obcinele Bucovinei, pe care le ocupau austriecii, Constantin Ursachi consemna în cronică sa: „Austriecii aveau poziții admirabile și[-i] zdrobeau pe ruși. Vin trăsuri cu soldați răniți care trec spre Cernăuți și de aici în Rusia. Bubuiturile se auzeau bine mai ales pe la sărbătorile Iordanului, au fost mari lupte la Mestecăniș, Pojorâta, Cârlibaba. Mestecănișul a

⁸⁴ *Ibidem*.

⁸⁵ *Ibidem*, p. 27–28.

⁸⁶ *Ibidem*, p. 28.

⁸⁷ *Ibidem*, p. 30.

scăpat pe austriecei de invazia rușilor în Ungaria”⁸⁸. Pe 29 ianuarie 1915 se zvonise în Rădăuți că rușii au fost înfrânți și la 5 februarie se știa că aceștia se pregăteau de retragere. Pe 10 februarie (st. n.) 1915 au intrat primele trupe austriece în Rădăuți. La 11 februarie 1915, 500 de soldați husari, dragon și pedestri se aflau în apropierea orașului Rădăuți și Daniil Pop se afla „lojat” la părintele Constantin Ursache, descriindu-i acestuia cum au fost luptele de pe Mestecăniș. Pe 12 februarie 1915, după ce maiorul Pop a decorat 15 soldați recruți din Regimentul 41, cu medalia de argint, pentru faptele de vitejie de la Mestecăniș, părintele Ursache a văzut un convoi de 500 de trăsură încărcate cu haine, scoarțe din case ș.a., însoțite de femei, copii mici și petrecuți de miliție și husari călări care erau duși la Rădăuți. Convoitul a trecut mai mult de două ore prin Frătăuții Noi. Erau lipovenii din Fântâna Albă și Climăuți, care nu se „purtaseră loial” și făcuseră servicii rușilor⁸⁹. Cunoscând realitatea, părintele Ursachi scria: „Cei mai mulți dintre ei, care au făcut servicii rușilor, nu mai sunt în sat, ci, la retragere, s-au dus cu rușii, așa că cei rămași aproape toți erau nevinovați, dară trebuiau să sufere pentru cei fugiți”⁹⁰. Lipovenii au fost duși la Rădăuți, într-un „lagăr” făcut în ograda Poștei. Acolo au stat câteva zile și apoi au fost duși la curtea marțială de la Vatra Dornei. Cei considerați nevinovați s-au întors abia după o lună⁹¹. Sâmbăta, pe 13 februarie 1915, a trecut prin Frătăuții Noi un alt convoi cu călugării și călugărițele de la Fântâna Albă. Duminică, pe 14 februarie, au urmat același drum cei săraci, care nu aveau trăsură proprie⁹². Mitropolitul lipovenilor de la Fântâna Albă se retrăsese din timp, în Basarabia, împreună cu armatele rusești. În satele evacuate au fost instalați soldați, câte unu la 10 case, care trebuia să păzească avutul celor evacuați. Din condica parohială aflăm că unii ofițeri austriecei ar fi dorit să dea foc satelor Climăuți, Fântâna Albă, Camenca și Volcineț, pentru că îi considerau vinovați pe locuitorii acestora de înfrângerile pe care le suferiseră în 1914. Daniil Pop s-a împotrivit. Pe 18 februarie 1915, armata austriacă a intrat în Cernăuți⁹³. Guvernul și amploniații au reocupat vechile poziții. După cifrele calculate în epocă, cam 29 000 de soldați ruși au murit în luptele din Bucovina, de aceea, deprimați, rușii cântau la retragere: „Dorna voastră, moartea noastră!”. În martie 1915, au fost trimiși lucrători care i-au îngropat pe rușii morți la Mestecăniș⁹⁴. La 12 martie 1915, au fost concentrați bărbații cu vârste cuprinse între 36 și 42 de ani: „Iarși jale și plâns, iar afară era un viscol de îngropa lumea

⁸⁸ Constantin Ursache, *op. cit.*, p. 70.

⁸⁹ Виталий Гайсенюк, *Репрессии австрийских властей против москвофилов Буковины в годы Первой Мировой Войны (Retaliations of Austrian authorities against moscowphiles in Bukovina during the years of the First World War)*, în „Codrul Cosminului”, Suceava, XX, nr. 2, 2014, p. 443–462.

⁹⁰ Constantin Ursache, *op. cit.*, p. 71.

⁹¹ *Ibidem*.

⁹² *Ibidem*.

⁹³ *Ibidem*, p. 72.

⁹⁴ *Ibidem*, p. 73.

parcă și văzduhul îi oprea”⁹⁵. Pe 28 martie 1915, bucovinenii au putut auzi clopotele bisericilor după o lungă perioadă în care acest lucru a fost interzis.

După o perioadă de liniște, rușii au încercat să reocupe teritoriile pierdute, folosindu-se de infanterie. După mai multe nereușite ale rușilor din aprilie 1915, austriecii au început la 2 mai o ofensivă puternică pe Frontul Galițian, ajungând până la Brest-Litovsk. Părintele Constantin Ursache consemna că la această ofensivă, austriecii au folosit o putere de foc extraordinară, adică 1 500 de tunuri și în patru ore au folosit 1 000 de vagoane de muniție⁹⁶. La mijlocul lui mai 1915, armata rusă a pornit o nouă ofensivă, reușind să treacă Nistrul și să ocupe teritoriul dintre Nistru și Prut. Ajunși în fața orașului Cernăuți, rușii au încercat să cucerească orașul-capitală al Bucovinei. Încercările rușilor de a reveni s-au repetat la 28 mai, la 6 iunie etc. După ce armatele austriece, conduse de Daniil Pop, au reușit să reocupe teritoriul din nordul Bucovinei, raportul de forțe s-a păstrat timp de aproape un an de zile⁹⁷.

Situația dificilă din Bucovina, care nu mai avea seamăn „de la tătari încoace”, este descrisă de N. Iorga astfel: „De la un capăt la celălalt al Bucovinei au trecut oștile, ale stăpânilor cunoscuți și ale stăpânilor pe care-i adusese o nouă năvălire. Dacă administrația Împăratului de Apus n-o fi făcut alte minuni decât aceea de a mânia copiii la moarte și de a sechestra pentru armată mălaiul cerșit din România, și acum vor fi umblând prin satele sărăcite și lipsite de brațele muncitoare ale bărbaților femei fără nădejde și copii fără sprijin. Pe mulți ani gospodăriile vor rămânea spulberate ori închircite, iar morții nu se mai întorc și schilozii, povară celorlalți, ar voi să fi rămas alături de frații lor care au murit”⁹⁸.

La 23 mai 1915, Italia a declarat război Austro-Ungariei și, pe 10 iunie, au luat la arme toți bărbații cu vârste cuprinse între 18 și 50 de ani. Starea de spirit a populației era dintre cele mai rele. Prin sate și în orașe se mai vedeau doar bătrânii, La 24 august 1915 au început lucrările de pregătire, credeau contemporanii, pentru eventualitatea că și România ar fi declarat război Austro-Ungariei. Atunci au fost săpate tranșee, pe care le-au acoperit cu scânduri și pământ, cu porți din lemn acoperite cu sârmă ghimpată care mergeau de la estul satului Baineț, la Climăuți, Horaiț, Costișa, estul Frătăuților, Horodnic de Sus și Marginea.

La 15 octombrie 1915, Bulgaria a intrat în război alături de Puterile Centrale, Grecia se afla în plină dezbatere, prim-ministrul Eleftherie Venizelos dorea intrarea în război alături de Antanta și regele dorea participarea alături de Puterile Centrale. În aceste împrejurări, românii bucovineni credeau că intrarea României în război ar fi avut darul să decidă victoria finală⁹⁹.

⁹⁵ *Ibidem*, p. 73.

⁹⁶ *Ibidem*.

⁹⁷ T. Balan, *op. cit.*, p. 33.

⁹⁸ N. Iorga, *Carte de povești din Bucovina*, în „Drum drept”, X, nr. 26, 26 iulie 1915, p. 409.

⁹⁹ Constantin Ursache, *op. cit.*, p. 74.

STRĂMUTAREA GERMANILOR DIN ȚĂRILE BALTICE ȘI BUCOVINA, 1939–1941. CÂTEVA ASPECTE COMPARATIVE

BOGDAN-ALEXANDRU SCHIPOR

The Resettlement of the Germans from the Baltic States and Bukovina, 1939–1941. Some Comparative Aspects

(Summary)

Beyond aspects strictly related to political or territorial issues, the Soviet-German non-aggression pact signed on August 23, 1939 generated important demographic mutations in Eastern Europe, hard to foresee prior to the outbreak of the war. After the delineation of the spheres of influence and the new possessions of Germany and Soviet Union, Berlin tried to determine the German ethnics in Eastern Europe, including from territories obtained by the Soviet Union, to choose to return to Germany, considered the true homeland. This decision was the basis for an ample program for the resettlement of the German ethnics from the Baltic States or Romania. In the particular case of Romania, which we have in view, the program was developed in 1940, but we must take into consideration a few distinct elements.

The German authorities asked Moscow on this occasion to solve the problem of the almost 100.000 German ethnics who lived in the region between Prut and Dnester. Berlin was intrigued by the fact that the Soviet ultimatum addressed to Romania referred equally to Bukovina and the Hertza area, territories on which also lived many people of German origin. Their issue could be solved directly with the Soviets, but the *Reich's* leaders also took into account the resettlement of the Germans from Romania. The negotiations regarding the resettlement of the Germans from Romania started almost immediately, and when they were concluded, in the autumn of 1940, the German ethnics, and not only they, had sufficient reasons to choose to leave for Germany. Romania had lost vast territories in a very short period of time, waves of refugees and, with them, the news that came especially from the territories occupied by the Soviets were increasingly alarming, so leaving for Germany represented for many the best option for them and their families to live a more secure life. The fact that many of them subsequently returned was determined maybe not only by homesickness, but also the fact that the internal situation of Romania remained somewhat stable and calm until 1943–1944.

On the other hand, in case of the Baltic States there were two waves of resettlement. The first was between October 1939 until May 1940 and the second

Analele Bucovinei, XXII, 2 (45), p. 535–545, Rădăuți-București, 2015

from January to March 1941. The agreements forming the official basis for the first wave of resettlement in the Baltic States were concluded between Germany and the legal governments of those countries, and the other one between Germany and Soviet Union, which had meanwhile occupied Lithuania, Latvia and Estonia and accordingly the conditions for the two waves of resettlement were different. In addition, there are also different sources of information about the resettled individuals. Differently from the 1939–1940 resettlement, there are very few documents on later resettlement.

Obviously, we never lose sight of the fact that the resettlement of the Germans from Bukovina, Bessarabia or Dobrodja represented only a part of a much larger process which cannot be fully understood if we do not compare it, for example, to similar phenomena in the Baltic countries. In retrospect, the political decision that finally determined the resettlement of the German ethnics either from the Baltic States or from Romania, irrespective of the administrative or legal measures that accompanied and facilitated it, created, on both sides, deep social and human disruptions whose consequences can still be felt today, and at the same time, represented an accurate indicator of the fate and the particular situation of these countries. The resettlement of the German ethnics from Latvia, Estonia or Lithuania can emphasize both similarities and distinctions which, together, can form a more accurate image on an uprooted ethnic group seeking a new identity in the old homeland, animated by promises, hopes and dreams of a better life. There is no doubt, however that the resettlement of the Germans from Eastern Europe in 1939, 1940, and 1941, beyond any similarities or distinctions, nuances or consequences was nothing but an element of the redefinition of the spheres of influence, a barometer of the Soviet-German relations and of aggression.

Key Words: Resettlement, Germans, Baltic States, Bukovina, demographic movements, spheres of influence.

Dincolo de aspecte care țineau strict de chestiunile politice ori teritoriale, pactul de neagresiune sovieto-german încheiat la 23 august 1939 a generat mutații demografice importante în Europa de Răsărit, greu de anticipat înainte de izbucnirea războiului. Odată delimitate sferile de influență și noile posesiuni ale Germaniei și Uniunii Sovietice, Berlinul a căutat să-i determine pe etnicii germani din zona țările baltice și estul Europei, inclusiv din teritoriile pe care le obținuse Uniunea Sovietică, să opteze pentru revenirea în Germania, considerată adevărata patrie. Această decizie a stat la baza unui amplu program derulat între 1939 și 1941.

În cazul particular al României, pe care îl avem în vedere, programul s-a desfășurat în toamna anului 1940, dar trebuie să avem în vedere câteva elemente distincte, deoarece anul 1940 este anul în care România a fost nevoită să cedeze teritorii în favoarea Uniunii Sovietice, Bulgariei și Ungariei, teritorii locuite și de comunități însemnate de etnici germani, după cum a fost cazul Bucovinei sau Basarabiei. Mai există însă un motiv care ne-a determinat să alegem această abordare. Strămutarea germanilor din Bucovina, în toamna anului 1940, nu a fost un fenomen singular care a generat mutații demografice semnificative în această regiune, distincte față de valurile de refugiați. Fapt mai puțin cunoscut și abordat în

istoriografie, odată cu repatrierea germanilor avea loc și o repatriere a maghiarilor din regiune, consecință directă a Dictatului de la Viena¹.

Așadar, aranjamentul sovieto-german de la 23 august 1939 a pecetluit, într-un fel, soarta țărilor est-europene și a configurat, în mare, sferile de influență ale celor două mari puteri totalitare. Înfrângerea militară rapidă a Poloniei, ca urmare a unei duble invazii, germană și sovietică, și dispariția sa ca entitate politică, în septembrie 1939, a făcut necesară încheierea unei noi înțelegeri între Berlin și Moscova. Frontiera comună dintre cele două mari puteri a fost astfel delimitată prin tratatul încheiat la 28 septembrie 1939, în urma unei a doua vizite a lui Ribbentrop la Moscova². Aceasta a fost ocazia folosită de sovietici pentru a obține Lituania în schimbul regiunilor Varșoviei și Lublinului, care au fost cedate Germaniei³.

Un nou semnal de alarmă pentru statele est-europene avea să vină la 6 octombrie 1939, atunci când, într-un discurs susținut în fața Reichstag-ului, Hitler a vorbit despre repatrierea germanilor rezidenți în străinătate, mai cu seamă a celor din Europa de Răsărit și zona baltică, dar și a celor din Tirolul de Sud⁴. Mai mult decât atât, Ernst von Weizsäcker, pe atunci secretar de stat în Ministerul Afacerilor Externe al Reich-ului, nota la 14 octombrie 1939 faptul că abandonarea Finlandei și a celor trei state baltice, la fel ca și decizia lui Hitler de a-i repatria urgent pe etnicii germani din aceste țări nu reprezentau decât un cadou pe care Germania îl oferea Uniunii Sovietice, un gest convenit de către cele două părți în cadrul discuțiilor premergătoare semnării pactului de neagresiune din 23 august⁵.

De altfel, programul a fost pus imediat în practică, o dovadă în acest sens fiind *Acordul asupra transferului cetățenilor letoni de origine germană în Germania*, încheiat la 30 octombrie 1939 între Germania și Letonia și prin care 49 885 de cetățeni letoni de origine germană au fost „repatriați” în Germania⁶. Autoritățile germane au dorit ca acest transfer să fie realizat ca o operațiune unică, acordul germano-leton, completat de un protocol adițional, urmând să reglementeze situația bunurilor mobile și imobile pe care emigranții le lăsau în

¹ Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale (în continuare D.J.S.A.N.), Fond *Prefectura Județului Rădăuți*, Dosar nr. 16/1940, f. 126.

² Emilian I. Bold, *Războiul de iarnă sovieto-finlandez (30 noiembrie 1939 – 12 martie 1940)*, Iași, Universitas XXI, 2001, p. 59.

³ *Nazi-Soviet Relations*, p. 107.

⁴ Arhivele Ministerului de Externe, București (în continuare A.M.A.E.), Fond 71, E9, Anul 1939–1940, Vol. 129, f. 231.

⁵ The University of Latvia, Maksims Duhanovs, Inesis Feldmanis, Aivars Stranga, *1939. Latvia and the Year of Fateful Decisions*, Riga, The Latvian University, 1994, p. 80.

⁶ Mai târziu, un acord asupra aceluiași subiect a fost încheiat de germani cu ocupantul sovietic, la 10 ianuarie 1940. Vezi facsimilul bilingv *Likumu un Ministru kabineta noteikumu krajums*, din 8 noiembrie 1939, în Janis Dagis, *Prezidents Karlis Ulmanis III.*, Riga, Ed. Latvijas Universitate, 1990, p. 529. O procedură similară s-a înregistrat și în cazul României, însă situația țării noastre era, în momentul respectiv, diferită de aceea a Letoniei în toamna anului 1939.

urmă și, în măsura posibilului, prejudiciile pe care plecarea cetățenilor de origine germană le-ar fi produs economiei letone⁷.

În acel moment, ca număr, germanii constituiau a treia minoritate etnică din Letonia, după ruși și evrei, ei reprezentând aproximativ 3,5% din totalul populației statului baltic. Ca o comparație, în Estonia vecină, germanii reprezentau al doilea grup minoritar ca mărime, adică 1,5% din totalul populației. Vorbim însă concret despre un număr de aproximativ 60 000 de germani care trăiau în Letonia în anul 1939 și despre aproximativ 18 000 în Estonia. Stabiliți în zona baltică încă din secolul al XIII-lea, germanii reprezentaseră, cel puțin până la sfârșitul Primului Război Mondial, elita conducătoare, deopotrivă politică și economică din regiune⁸. În perioada interbelică, însă, etnicii germani din Letonia, de pildă, nu au constituit un grup unitar pe scena politică. Unii dintre liderii acestora au militat pentru obținerea unei anumite autonomii a minorității germane în cadrul statului, însă au fost și personalități, precum Paul Schiemann, care au încercat să reprezinte interesele comunității germane în cadrul unei relații liberale, democratice și de cooperare cu autoritățile. Au existat însă, la sfârșitul celui de-al doilea deceniu interbelic și lideri ai comunității germane din Letonia care au adoptat atitudini radicale în relația cu statul, inspirați, evident, de discursul rasist și naționalist promovat de către cel de-al Treilea Reich. Dintre aceștia se va remarca ulterior Erhard Kröger, cel care va primi sarcina de a se ocupa de strămutarea etnicilor germani din Letonia în cadrul programului inițiat de autoritățile de la Berlin și cele de la Riga în 1939⁹. Din acest punct de vedere trebuie menționat faptul că, în general, letonii nu au privit cu prea mult regret plecarea etnicilor germani, aceștia din urmă fiind considerați în acel moment drept o minoritate „gălăgioasă”, care îmbrățișase cu destul de mult entuziasm propaganda regimului național-socialist de la Berlin și care provocase probleme din ce în ce mai mari autorităților de la Riga, pe măsura ascensiunii nazismului și a celui de-al treilea Reich¹⁰.

Cetățenii letoni de origine germană care au optat în favoarea repatrierii au fost transferați în nou-creata regiune Warthegau, care cuprindea zone poloneze, precum Posen, actualmente Poznan, Pomorze, Słonsk și Łodz¹¹, însă problemele legate de proprietățile și bunurile pe care aceștia le-au lăsat în urmă au fost complicate de faptul că, în iunie 1940, Uniunea Sovietică a anexat micul stat baltic. Autoritățile germane au încercat în continuare să reglementeze această situație pe

⁷ *Accord sur le transfert des citoyens lettons d'origine allemande en Allemagne du 30 octobre 1939*, la adresa de internet <http://www.letton.ch/lvrapatr.htm>, consultată la 14 octombrie 2014.

⁸ *Baltic Region. Conflicts and Co-operation. Road from the Past to the Future*, EuroUniversity, Estonian Euroinfo Society, Ilo Publishers Ltd., Tallinn, 2001, p. 366.

⁹ Institute for Research of Expelled Germans, *The Baltic German community destroyed under Hitler and Stalin's non-aggression pact*, la adresa de internet <http://expelledgermans.org/balticgermans.htm>, consultată la data de 15 octombrie 2014.

¹⁰ Arnolds Spekke, *History of Latvia. An Outline*, Stockholm, published by M. Goppers, 1951, p. 383.

¹¹ *Ibidem*.

baza bunelor relații pe care Berlinul încă le avea cu Moscova, ea făcând obiectul unui acord bilateral, încheiat la 10 ianuarie 1941. Răcirea relațiilor germano-sovietice și izbucnirea războiului dintre cele două mari puteri a anulat însă orice posibilitate de soluționare.

Dincolo de toate aceste chestiuni, trebuie menționat faptul că, din motive lesne de înțeles, diplomația de la București s-a arătat preocupată în cel mai înalt grad de tot ceea ce a însemnat strămutarea germanilor din statele baltice. Astfel, în rapoarte detaliate, atașatul de legăție și însărcinatul cu afaceri al României la Riga, Grigore Niculescu-Buzești, și-a informat în mod repetat superiorii de la București asupra modului în care s-a desfășurat repatrierea etnicilor germani. Este interesant, din acest punct de vedere, faptul că diplomatul român atrăgea atenția asupra faptului că o bună parte dintre etnicii germani din Letonia, în fapt, aproximativ o treime dintre ei, a refuzat strămutarea, în timp ce pentru strămutare optaseră și numeroși etnici negermani, mai ales cei rezultați în urma unor căsătorii mixte, dar și mulți cetățeni letoni de origine rusă, cu toții acceptați fără nici o restricție de către autoritățile germane de resort¹².

Pe de altă parte, Niculescu-Buzești sublinia reticențele multora dintre etnicii germani din Letonia de a se strămuta, cu atât mai mult cu cât exista în rândurile acestora un acut sentiment de insecuritate, determinat, între altele, de incertitudinile ce planau asupra existenței lor viitoare, rezultatul războiului european, soarta finală a teritoriilor poloneze ocupate de Germania și în care minoritatea germană din zona baltică avea să fie colonizată și, nu în ultimul rând, de veștile trimise în fosta patrie, pe diverse căi, de către primii germani strămutați din Letonia și care descriau în note destul de descurajante noua lor existență în Reich¹³.

Pe de altă parte, în cazul țărilor baltice au existat două valuri de strămutări ale etnicilor germani. Primul s-a desfășurat între octombrie 1939 și mai 1940, iar cel de-al doilea din ianuarie și până în martie 1941. Înțelegerile oficiale care au stat la baza primului val de strămutări au fost încheiate între autoritățile germane și guvernele legale, legitime, ale statelor baltice, în timp ce pentru al doilea au fost încheiate între autoritățile germane și cele sovietice. În consecință, și condițiile în care s-au desfășurat cele două valuri au fost diferite. Mai mult decât atât, și sursele care oferă informații despre strămutați sunt diferite pentru cele două valuri. Astfel, spre deosebire de strămutările din 1939–1940, despre care găsim numeroase și detaliate informații în arhivele din Letonia și Estonia, de pildă, cu privire atât la activitatea autorităților germane și locale de resort implicate în acest proces, găsim extrem de puține documente referitoare la al doilea val. Nici un document cu privire la acesta din urmă nu există în Estonia și numai câteva în Letonia¹⁴.

¹² A.M.A.E., Fond 71, Letonia, Anii 1923–1940, Vol. 7, f. 241–242.

¹³ *Ibidem*, f. 245–246.

¹⁴ Luule Rand, *Resettlement of the German Minority from Estonia in 1939–1940*, în Estonian International Commission for the Investigation of Crimes against Humanity, *Estonia 1940–1945*.

În cele din urmă, între 1939 și 1940 au părăsit Letonia peste 51 000 de etnici germani, în timp ce aproximativ 11 000 au hotărât să rămână. Trebuie să luăm, însă, în considerare faptul că imediat după anexarea propriu-zisă a Letoniei de către Uniunea Sovietică, în iunie 1941, circa 10 500 de etnici germani au reușit să fugă în teritorii controlate de al Treilea Reich, astfel încât, în perioada 1939–1941, au părăsit Letonia peste 60 000 de germani. Practic, în momentul în care Operațiunea „Barbarossa” a fost declanșată, în iunie 1941, iar trupele germane au ocupat teritoriul Letoniei, doar 1 500 de etnici germani mai locuiau pe teritoriul statului baltic. În acest context, trebuie menționat faptul că în timpul ocupației germane a Letoniei au existat etnici germani originari din această țară care au încercat să revină în locurile natale, dar autoritățile de la Berlin au respins de fiecare dată astfel de cereri sau încercări¹⁵.

În ceea ce privește situația germanilor din România, ea fost reglementată în 1940. Din acest punct de vedere, trebuie subliniată posibilitatea ca sovieticii să fi intenționat aplicarea modelului tratatelor de asistență mutuală cu statele baltice, ca prim pas în direcția anexării și pentru cazul României, însă interludiul finlandez a oferit Bucureștilor, și probabil și Germaniei, un răgaz.

La mijlocul lunii iunie 1940, Moscova prezenta însă ultimatumul său statelor baltice: Lituaniei la 14 iunie, Estoniei și Letoniei la 16 iunie. A urmat anexarea propriu-zisă, iar apoi, la 26 iunie 1940, ultimatumul adresat României. Autoritățile de la București au acceptat, cum bine se știe, termenii sovietici, cedând Basarabia, nordul Bucovinei și ținutul Herța, ultimele două teritorii nefiind cuprinse în prevederile protocolului adițional secret din august 1939. Cu această ocazie, Molotov avea să declare că, dimpotrivă, pactele de asistență mutuală încheiate de Uniunea Sovietică și țările baltice în toamna anului precedent „nu au produs rezultatele dorite”, dar că, oricum, cetățenii estonieni, letoni și lituanieni, ca și aceia din Basarabia și nordul Bucovinei au devenit cetățeni sovietici „cu mare bucurie”¹⁶. Totodată, Molotov considera că relațiile bilaterale cu România puteau reveni acum la normal¹⁷.

Autoritățile germane, care își dăduseră acordul, în anul precedent, pentru anexarea Basarabiei de către sovietici, au solicitat Moscovei, cu acest prilej, soluționarea problemei celor aproximativ 100 000 de etnici germani care locuiau în regiunea dintre Prut și Nistru. Berlinul a fost intrigat, însă, de faptul că ultimatumul sovietic adresat României făcea referire, în egală măsură, și la Bucovina și ținutul

Reports of the Estonian International Commission for the Investigation of Crimes against Humanity, Tallin, 2006, p. 33.

¹⁵ Institute for Research of Expelled Germans, *The Baltic German community destroyed under Hitler and Stalin's non-aggression pact*, la adresa de internet <http://expelledgermans.org/balticgermans.htm>, consultată la data de 15 octombrie 2014.

¹⁶ Cf. Alexander Werth, *Russia at War, 1941–1945*, London, Discus Books, Published by Avon, 1970, p. 111.

¹⁷ *Ibidem*.

Herța, teritorii în care locuiau, de asemenea, numeroși cetățeni de origine germană¹⁸.

Oficial, operația de evacuare a acestora s-a desfășurat în urma încheierii *Acordului între Guvernul Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste și Guvernul Germaniei cu privire la evacuarea etnicilor germani din Basarabia și Bucovina de Nord pe teritoriul Germaniei*, încheiat la 5 septembrie 1940, însă pregătirile începuseră încă de la mijlocul lunii iulie 1940, atunci când o comisie mixtă sovieto-germană a fost însărcinată cu pregătirea evacuării coloniștilor germani¹⁹. Pe de altă parte, în timpul întrevederilor conducerii Comisariatului Poporului pentru Afacerile Externe cu oficiali germani a fost subliniată, în repetate rânduri, deosebirea între felul de a aborda problema evacuării etnicilor germani de pe teritoriul țărilor baltice și al Basarabiei. Ulterior, în timpul unei întrevederi cu Schulenburg, Molotov preciza că faptul că „în Basarabia, a cărei ocupare de către România noi n-am recunoscut-o niciodată, abia au fost repuse în vigoare legile URSS (în speță, legile cu privire la naționalizarea pământului și a întreprinderilor), iar în țările baltice, care s-au aflat în situația de state independente, aceste legi abia urmează să fie aplicate”²⁰.

La 23 septembrie 1940, spre portul Chilia s-a îndreptat primul transport cu etnici germani evacuați din Basarabia, iar ulterior evacuarea s-a desfășurat, practic, zilnic. Toate rapoartele și informațiile legate de desfășurarea evacuării, redactate de lucrătorii Delegației guvernamentale sovietice, erau sistematic trimise organelor NKVD ale Ucrainei și Moldovei, urmând să fie transmise organelor centrale corespunzătoare. Informațiile erau trimise, de asemenea, organelor de partid republicane, pentru informare²¹.

În acordul din 5 septembrie 1940 se declara că „urmează să fie evacuați etnicii germani care și-au exprimat dorința să se evacueze”, că „evacuarea este benevolă, de aceea constrângerea nu poate fi aplicată nici direct, nici indirect”²². Cu toate acestea, deși formal fusese declarată benevolă, evacuarea germanilor era practic una forțată, chiar dacă declarațiile oficiale ale ambelor părți menționau constant necesitatea și interesul autorităților față de intereselor oamenilor supuși evacuării. În mod evident, și din partea germană strămutarea se efectua sub o presiune propagandistică vădită. Lucrul acesta influența atât componența, cât și

¹⁸ *Nazi-Soviet Relations. Documents from the Archives of the German Foreign Office* (în continuare *Nazi-Soviet Relations, 1939–1941*), Edited by Raymond James Sontag and James Stuart Beddie, Washington, Department of State, Department of State Publication 3023, 1948, p. 155. Vezi și p. 158.

¹⁹ *Ibidem*, p. 71.

²⁰ *Ibidem*, p. 77.

²¹ Arhivele Ministerului Securității Naționale al Republicii Moldova, Dosarul *Evacuarea germanilor de pe teritoriul Basarabiei*. Rapoartele din 23, 26 septembrie, 1, 3, 5 octombrie 1940. Filele nu sunt numerotate.

²² Valeriu Pasat *Трудные страницы истории Молдовы 1940–1950 (Paginile grele ale istoriei Moldovei 1940–1950)*, Moscova, 1994, p. 91.

numărul persoanelor strămutate și, firește, se făcea resimțit și în starea de spirit a oamenilor. În esență, Germania se erija în rol de inițiator al acestei acțiuni și de protector al etnicilor germani. Identificând cu minuțiozitate pe toți etnicii germani (deși articolul 1 al *Acordului privind evacuarea* prevedea fără echivoc principiul benevol), partea germană nu se opunea, la fel cum se întâmplase și în țările baltice, includerii în liste a membrilor familiilor lor de naționalitate rusă, ucraineană sau „moldoveană”. Partea sovietică însă respingea cererile de acest fel. Se cunosc cazuri în care unele persoane se căsătoreau de urgență cu germani. Cu toate acestea, deși la nivel oficial partea germană bloca, în general, plecarea persoanelor de altă etnie decât cea germană, adesea aceste restricții s-au aplicat doar în cazul evreilor. Documentele atestă mai multe cazuri de „identificare” a etnicilor evrei făcând parte din familii mixte. Cazuri similare au avut loc și în județul Cernăuți, unde împuterniciții germani nu numai că se eschivau de la înregistrarea evreilor, ci și îi convingeau pe germanii căsătoriți cu evrei să divorțeze²³.

În mod evident, au existat și etnici germani care au refuzat plecarea în Germania. Președintele delegației sovietice, Vasiukov, consemna 506 cazuri de refuz de a pleca. Referitor la această cifră, el explica că „în majoritatea cazurilor e vorba de nemțoaice căsătorite cu ruși, 31 de cazuri – cu bulgari, sau germani căsătoriți cu rusoaice, bulgăroaice și, în cele din urmă, din refuzul soțului sau soției de a-și părăsi familia”²⁴.

Până la 20 octombrie 1940, cea mai mare parte a germanilor din Basarabia era deja evacuată. După cum se comunica în adresa din 23 octombrie a reprezentantului Comisariatului Poporului pentru Afacerile Externe, în Punctul de Control și Trecere Chilia evacuarea luase sfârșit²⁵. În raportul din 25 octombrie 1940 al lui P. Veretenikov, adresat secretarului CC al PC(b) al Moldovei, P. G. Borodin, se menționa, de asemenea, că până la acea vreme au plecat 106 812 de persoane, iar „o mare parte dintre cei care n-au plecat, dar care erau gata de plecare, erau coloniști din Bucovina de Nord, Cernăuți, unde plecarea a întârziat din cauza reajustării liniilor căilor ferate cu ecartament îngust la cele cu ecartament larg și, în consecință, nu plecaseră încă aproximativ 17 000 de persoane”²⁶.

În aceeași perioadă, conducătorii Reich-ului au luat în calcul și strămutarea germanilor din România, chestiune semnalată Bucureștilor ca fiind una de extremă urgență, germanii afirmându-și disponibilitatea de a începe negocierile încă de la 8 octombrie 1940²⁷. Ca de fiecare dată, aceasta a făcut obiectul unei *Convenții bilaterale, româno-germane*, publicată în „Monitorul Oficial” din 30 octombrie

²³ *Ibidem*, p. 104.

²⁴ *Ibidem*.

²⁵ *Ibidem*.

²⁶ *Ibidem*, p. 108.

²⁷ A.M.A.E., Fond 71, E9, Anul 1939–1940, Vol 129, f. 234.

1940²⁸. Potrivit acestui document, care făcea referire directă la etnicii germani din sudul Bucovinei și Dobrogea, orice persoană de origine germană din teritoriile menționate avea dreptul să opteze pentru strămutare. Odată primit și înregistrat biletul de strămutare, solicitantul intra în grija statului german și se supunea obligațiilor ce decurgeau din prevederile Convenției. Bunurile sale, mobile și imobile, care rămâneau în țară, treceau în proprietatea statului român, care însă plătea o despăgubire în conformitate cu prețurile pieței.

Alături de cetățenii respectivi, au fost expatriate în Germania și registre parohiale²⁹, documente ale unor asociații, societăți și sindicate germane, ca și cele ale autorităților administrative din localitățile care se repatriau în totalitate. Pentru gestionarea întregului proces de strămutare a fost înființat la București un așa-numit Birou German de Repatriere, acronimul german al acestuia fiind D. A. S., ai cărui angajați beneficiau de statutul unor funcționari diplomatici. La rândul ei, partea română a creat în cadrul Ministerului Economiei Naționale un Subsecretariat de Stat al Colonizării și Populației Evacuate, având în subordine un Comisariat General pentru Repatrierea Populației Germane. Activitatea acestuia urma să fie sprijinită de către comisarii locali, primarii localităților și șefii garnizoanelor legionare din zonă³⁰.

Autoritățile române nu au impus restricții cetățenilor de origine germană care optau pentru strămutare. Deși pierdeau o însemnată forță de muncă și își asumau un efort financiar consistent, preluând la datoria publică valoarea averii strămutaților, autoritățile române au adoptat această atitudine deoarece puteau folosi imobilele, terenurile și inventarul agricol lăsat în urmă de etnicii germani pentru a-i adăposti și eventual a-i despăgubi, măcar parțial, pe refugiații din Basarabia, nordul Bucovinei și, ulterior, pe cei din nord-vestul Transilvaniei, teritorii pierdute de statul român în fatidicul an 1940. Datorită faptului că aceștia nu dispuneau de puterea financiară necesară achiziționării bunurilor imobile ale strămutaților germani, dar, pe de altă parte, și din cauza unei oferte bogate, generate de acest exod, multe proprietăți au fost, în cele din urmă, evaluate sub prețul pieței. În condițiile menționate, este evident că acest lucru nu s-a datorat unei rele voințe a

²⁸ Textul Convenției, actele adiționale, precum și anexele aferente se regăsesc și la A.M.A.E., Fond 71, E9, Anul 1939–1940, Vol. 129, f. 107–131, 194–202.

²⁹ Din acest punct de vedere, merită subliniat faptul că Secretariatul de Stat al Vaticanului a cerut Bucureștilor, prin intermediul Legației României de pe lângă Sfântul Scaun, să-i fie comunicate numele preoților de origine germană care optau pentru repatriere. Ministerul Afacerilor Străine de la București, deși a răspuns prompt telegramei, a precizat că nu posedă încă informațiile necesare pentru a da curs solicitării Vaticanului. Vezi A.M.A.E., Fond 71, E9, Anul 1939–1940, Vol. 129, f. 314 și 316.

³⁰ Ștefan Purici, *Strămutarea germanilor sud-bucovineni și impactul asupra societății românești* (III), în „Crai nou”, serie nouă, Suceava, anul XII, nr. 2 990, 12 iunie 2001, p. 3.

autorităților române, iar partea germană a înțeles și a fost de acord cu rațiunile care au stat la baza acestui fapt³¹.

Trebuie menționat faptul că ulterior au existat numeroși strămutați germani din România care au decis să se reîntoarcă pe meleagurile natale. De situația acestora s-a ocupat Subsecretariatul de Stat al Românilor, Colonizării și Inventarului. În 1940 și 1941, reprezentanții acestei instituții au identificat în „taberele de strămutare” din Germania aproximativ 5 000 de persoane care s-au decis să revină în România. Ei au fost aduși cu trenul până la Viena și apoi au fost transportați în țară pe Dunăre. Ulterior, până în 1943, 8 217 persoane s-au regăsit în această situație, între ei aflându-se mulți dintre cei care proveneau din teritoriile anexate de sovietici în anul 1940³².

Privind în urmă, decizia politică de strămutare a etnicilor germani, indiferent de măsurile administrative sau juridice care au însoțit-o și facilitat-o, a creat, de ambele părți, profunde dezechilibre sociale și umane, ale căror consecințe pot fi resimțite și astăzi. În același timp, însă, la vremea respectivă strămutările din statele baltice și România au reprezentat un indicator precis al destinului și situației particulare a acestor țări. Germanii din Letonia, de exemplu, au acceptat în cele din urmă, fără mari probleme, posibilitatea de a emigra în Germania, măsurile luate de comun acord de către cele două guverne încurajând și facilitând acest proces, într-un context politic în care teama de comunism se estompase după șocul inițial prilejuit de semnarea pactelor de asistență mutuală³³ și, în general, pericolul sovietic nu era perceput ca unul imediat, nici măcar de către autoritățile germane. Au existat prevederi bilaterale care indicau chiar și termene de 10 ani pentru soluționare. În aceste condiții, este probabil ca înțelesul dat de germani sferelor de influență să nu fi cuprins și anexarea propriu-zisă, ci alte forme de dominație.

³¹ Ștefan Purici, *Strămutarea germanilor sud-bucovineni* (IV), *ibidem*, anul XII, nr. 2 991, 13 iunie 2001, p. 3.

³² *Ibidem*. Pentru informații mai multe, vezi și D. Vatamaniuc, *Lista românilor din lagărele din Germania care urmau să fie repatriați în anul 1941* (I), în „Analele Bucovinei”, București, anul VIII, nr. 2 (17), [iulie–decembrie] 2001, p. 401–420; D. Vatamaniuc, *Lista românilor din lagărele din Germania care urmau să fie repatriați în anul 1941* (II), *ibidem*, anul IX, nr. 1 (18), [ianuarie–iunie] 2002, p. 269–284. Bogată în informații, privind fenomenul din interiorul său, este și lucrarea lui Partenie Maschievici, *Skizzenblätter aus den Jahren 1940–1941. Schițe din taberele de strămutare*, Vorwort von Dimitrie Vatamaniuc (Deutsche Übersetzung Ida Alexandrescu), Einleitung von Hortensia Maschievici-Mișu, Nachwort von Horst Fassel, Prefață de academician Dimitrie Vatamaniuc, Introducere de Hortensia Maschievici-Mișu (Versiune în limba română), Postfață de Horst Fassel (Traducere în limba română: Suzana Holan), București, Editura Anima, 2006, 144 p. O prezentare a problematicei repatrierii germanilor din țările Europei de Răsărit, vezi și la Ortfried Kotzian, *Die Umsiedler. Die Deutschen aus West-Wolhynien, Galizien, der Bukowina, Bessarabien, der Dobroudscha und in der Karpathenukraine. Studienbuchreihe der Stiftung Ostdeutscher Kulturrat*, Band 11, München, F.A. Herbig Verlagsbuchhandlung GmbH, 2005.

³³ A.M.A.E., Fond 71, Letonia, Anii 1923–1940, Vol. 7, f. 241.

Germanii din Letonia puteau astfel opta pentru strămutare într-o conjunctură politică care nu lăsa să se întrevadă agresiunea imediată a Moscovei³⁴.

Pe de altă parte, exodul germanilor din Bucovina, în 1940, a fost determinat de alte considerente. Berlinul a fost luat prin surprindere de faptul că sovieticii au cerut și ulterior au anexat partea de nord a Bucovinei și Ținutul Herța. Negocierile privind strămutarea germanilor din România au început aproape imediat, iar atunci când s-au încheiat, în toamna anului 1940, etnicii germani din sudul Bucovinei, și nu numai ei, aveau suficiente motive să opteze pentru plecarea în Germania. România pierduse teritorii vaste într-un timp foarte scurt, valorile de refugiați și, odată cu ei, veștile sosite în special din teritoriile ocupate de sovietici erau tot mai îngrijorătoare, astfel încât plecarea în Germania a reprezentat pentru mulți opțiunea unui trai mai sigur pentru ei și familiile lor.

Merită menționat însă faptul că toate aceste elemente, care au determinat exodul germanilor din Bucovina, în toamna anului 1940, sunt valabile și în cazul maghiarilor din regiune, care au avut posibilitatea să opteze pentru repatrierea în Ungaria în aceeași perioadă. Astfel, începând cu mijlocul lunii noiembrie 1940, autoritățile românești au luat măsuri menite să faciliteze exercitarea dreptului de opțiune pentru cetățenia maghiară a cetățenilor români de această naționalitate. Cei care alegeau această variantă urmau să se prezinte în termen de maxim șase luni de la data încheierii arbitrajului vienez la un notar public sau la judecătoria din zona de rezidență pentru a da o declarație-tip legalizată. Acest document urma a fi prezentat poliției sau preturilor, care urmau să elibereze solicitantului o autorizație de trecere a frontierei cu Ungaria. Acesta pierdea de drept cetățenia română, urmând să o primească pe cea maghiară și era obligat ca până la 28 august 1941 să-și lichideze afacerile și averile din România³⁵. În consecință, doar în perioada 20 octombrie – 31 decembrie 1940, un număr de 309 familii, în general numeroase, au trecut din Bucovina în teritoriul controlat de Ungaria numai pe la punctul de trecere a frontierei Coșna, din județul Câmpulung³⁶. Cifra poate să nu impresioneze, la o primă vedere, însă toate aceste familii proveneau din numai trei localități rurale din apropierea Rădăuților, anume Dornești, Țibeni și Măneuți³⁷, astfel încât impactul demografic în acea zonă a fost unul semnificativ.

³⁴ Într-o telegramă trimisă de la Riga Ministerului Afacerilor Străine de la București, la 8 octombrie 1939, Grigore Niculescu-Buzești semnala faptul că opinia publică din Letonia acceptase cu resemnare acordul cu Uniunea Sovietică, în urma căruia, se spera, avea să urmeze o perioadă de calm. În acest context, diplomatul român acreditat la Riga aprecia că, din punctul său de vedere, raporturile letono-sovietice intraseră într-o nouă fază, una de relativă stabilitate, fără a se putea întrevădea o schimbare notabilă atât timp cât rezultatul conflictului dintre Germania și puterile occidentale nu putea fi anticipat. Singurele temeri de moment, exprimate de către diplomatul român, făceau referire la eventuale schimbări în politica internă a Letoniei, schimbări văzute nu doar ca posibile, ci chiar probabile. Vezi A.M.A.E., Fond 71, Letonia, Anii 1923–1940, Vol. 7, f. 238–239.

³⁵ D.J.S.A.N., Fond *Prefectura Județului Rădăuți*, Dosar nr. 16/1940, f. 126–127, față-verso.

³⁶ *Ibidem*, f. 122–124, față-verso.

³⁷ *Ibidem*.

Indiferent însă dacă vorbim despre maghiari sau germani, cert este faptul că strămutările etnicilor germani din estul Europei și zona baltică în 1939 și 1940, dincolo de orice asemănări sau deosebiri de nuanțe ori consecințe, nu au reprezentat decât un element al redefinirii sferelor de influență, un barometru al relațiilor sovieto-germane și al agresiunii.

ONOMASTICA DIN COMUNA ȘARU DORNEI, JUDEȚUL SUCEAVA (II)

ORTANSA ȘLINCU

Onomastik der Gemeinde Șaru Dornei, Bezirk Suczawa (II)

(Zusammenfassung)*

Die Studie *Onomastik der Gemeinde Șaru Dornei, Bezirk Suczawa (II)* präsentiert ein Kapitel aus der methodisch-wissenschaftlichen Arbeit *Die Lokalonomastik (im Neagra Șarului-Tal) – Erziehungsmittel in rumänischer Sprache und Literatur in der Mittelschule*, die die Verfasserin 1985 unter der Leitung des Lektors Dr. Ioan Lobiuc für ihre Lehramtprüfung vorbereitet hat. Es werden historische, ethnographische, demographische und geographische Informationen über die erforschte Region behandelt. Die Daten werden dann im historischen Kontext, mit Bezug auf Dokumente der mittelalterlichen und modernen Lokalgeschichte präsentiert.

Die vorliegende Studie gehört zu einer institutionellen Forschungsrichtung, die die Zeitschrift „Analele Bucovinei” seit mehreren Jahren hauptsächlich aus der Perspektive der Kenntnis und Verwertung unsers Kulturerbe fördert: Nicolai Grămadă, *Studii de toponimie minoră* (I), I. Jg., Nr. 2, Juli-Dezember 1994, S. 385–422; Vasile Hasna, *Observații lingvistice asupra toponimiei comunei Straja*, I. Jg., Nr. 2, Juli-Dezember 1994, S. 423–450; Nicolai Grămadă, *Studii de toponimie minoră* (II), II. Jg., Nr. 1 (3), Januar-Juni 1995, S. 123–139; Nicolai Grămadă, *Studii de toponimie minoră* (III), II. Jg., Nr. 2 (4), Juli-Dezember 1995, S. 383–399; Nicolai Grămadă, *Studii de toponimie minoră* (IV), III. Jg., Nr. 1 (5), Januar-Juni 1996, S. 131–146; Nicolai Grămadă, *Studii de toponimie minoră* (V), III. Jg., Nr. 2 (6), Juli-Dezember 1996, S. 401–430; Ion Popescu-Sireteanu, *Toponimia comunei Sucevița*, VIII. Jg., Nr. 1 (16), Januar-Juni 2001, S. 105–150; Catinca Agache, *Toponime din comuna Mitocul Dragomirnei*, X. Jg., Nr. 1 (20), Januar-Juni 2003, p. 195–213; Ion Popescu-Sireteanu, *Toponimia satelor Calafindești, Șerbăuți și Călinești*, XVI. Jg., Nr. 1 (32), Januar-Juni 2009, S. 127–138; Ion Popescu-Sireteanu, *Toponimia satului Grănicești*, XVI. Jg., Nr. 2 (33), Juli-Dezember 2009, S. 467–478; Ion Popescu-Sireteanu, *Toponimia comunei Dornești, județul Suceava*, XVII. Jg., Nr. 2 (35), Juli-Dezember 2010, S. 519–527; Carmen-Rodica Chelba, *Toponimia comunei Vicovu de Jos* (I), XVIII. Jg., Nr. 2 (37), Juli-Dezember 2011, S. 471–492 und im XIX. Jg., Nr. 1 (38), Januar-Juni 2012, S. 145–159; Ortansa Șlincu, *Onomastik der Gemeinde Șaru Dornei, Bezirk Suczawa* (I), XXII. Jg., Nr. 1 (44), Januar-Juni 2015, S. 223–245.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Onomastik, Toponymie, Lokalforschung, historischer Kontext, wissenschaftlicher Beitrag, Forschungsrichtung, Kenntnis und Verwertung der Bukoowiner Kulturerbe.

6. Glosarul toponimic al localităților

a. Hidronime

1. *Apa Răși* (Apa Rece) (substantiv + adjectiv), izvor cu apă foarte rece, situat pe *Culmea Șărbii*, de unde izvorăște *Pârâul Granița*. Apa este foarte rece în tot timpul anului, deoarece izvorul este situat la altitudine mare.

Et.: ent. *apă* (<lat. *aqua*, DM, 35) + ADJ. *rece* (<lat. *recens*, DEX, 784).

2. *Dumitrélu Hâiti* (*Dumitrelul Haitei*) (antroponim + substantiv), pârâu ce izvorăște din *Culmea Bâci*, parcurge 2 km și se varsă în *Haita*. Denumirea vine de la numele unui negustor care cumpăra păduri, numit *Dumitru*, aici un diminutiv, *Dumitrel*. Pe o hartă oficială apare ca *Pârâu Zgomotos*, probabil datorită zgomotului produs de apă.

Et.: antroponim (în cazul nominativ cu articolul hotărât postpus) + substantivul *haită* (< magh. *hajta*, DM, 353).

3. *Dumitrélu Măre* (*Dumitrelul Mare*) (antroponim + adjectiv), pârâu ce izvorăște de sub vârful *Pietrosu*. Se unește cu *Dumitrelul Mic* și se varsă în *Haita*. Denumirea vine de la numele unui negustor, numit *Dumitru*, aici un diminutiv, *Dumitrel*. Pe o hartă oficială mai veche apare ca *Pârâul Cristalîn*, deoarece are o apă limpede, curată și rece.

Et.: antroponim (în cazul nominativ cu articolul hotărât postpus) + adj. *mare* (< lat. *marā*, *-is*, DEX, 523).

4. *Dumitrélu Mic* (*Dumitrelul Mic*) (antroponim + adjectiv), pârâu ce izvorăște de sub vârful *Pietrosu*, se unește cu *Dumitrele Mare* și se varsă în *Neagra*. Denumirea, idem ca la *Dumitrele Mare*.

Et.: antroponim (cu articolul hotărât postpus) + adj. *mic* (< lat. **miccus*, DM, 497).

5. *Hăita* (toponim), pârâu, afluent principal al râului *Neagra*. Izvorăște de sub vârful *Pietrosu*, parcurge 10 km și se varsă în râul *Neagra*. Denumirea vine de la apelativul *haită*, apă stăvilită pentru a pune plutele în mișcare. Altă explicație ar fi aceea că în această zonă împădurită se găseau, altădată, multe haite de lupi. Denumirea oficială care apare pe hartă este *Pârâul Alb*, datorită faptului că era învolburat, înspumat.

Et.: *haită* (< magh. *hajta*, DM, 353).

Et.: *hait* (< ucr. *hat*).

6. *Hâgiu Măre (Hagiul Mare)* (apelativ + adjectiv), pârâu ce izvorăște de sub *Bâtcile Haitii*, parcurge 3 km și se varsă în *Neagra*. Denumirea vine de la numele unui turc, *Hagiu*, care se ocupa cu exploatarea lemnului înainte de 1877.

Et.: *hagiu* (< tc. *haci*, DM, 353, cf. Iordan, TR, 242; DOR, 73) + adj. *mare* (lat. *mare*, -is, DEX, 523).

7. *Hâgiu Mic (Hagiul Mic)* (apelativ + adjectiv), pârâu ce izvorăște de sub *Bâtcile Haitii*, parcurge 1,5 km și se varsă în râul *Neagra*. Denumirea, idem ca la *Hagiul Mare*.

Et.: *hagiu* + adj. *mic* (<lat. **miccus*, DM, 497).

8. *Hîrla* (apelativ), pârâu ce izvorăște de sub *Pietrele Hârlei*, parcurge 7 km și se varsă în *Pârâu cu Pește*. Denumirea vine de la culmea cu același nume, *Hârla*. Etimologie necunoscută printre locuitorii zonei anchetate. N. A. Constantinescu, în DOR, 295, propune *hârlă*, substantiv, „scroafă”, cu care nu putem fi de acord. I. Pătruș, OR, 70: „provine de la un *Hârle(a)*, pe care îl leg de antroponimele *Hâra*, *Hâre*, *Hârea*”.

Et.: apel. *hârlă*, cf. ucr. *hyrlo* (și) „izvor”, dar și „loc de vărsare, de afluență”.

9. *Izvoru lu Bandalău (Izvorul lui Bandalău)* (entopic + articol hotărât + antropic), pârâu ce izvorăște de sub *Buza Șărbii* și, împreună cu alte două izvoare, formează pârâul *Sărișoru Mare*. Denumirea vine de la numele proprietarului de teren din zonă, *Bandalău*, care are urmași și azi.

Et.: ent. *izvor* (< v. sl. *izvorŭ*, DEX, 446) + antroponim (în genitiv cu articolul hotărât antepus).

10. *Izvoru Dzîmbrului (Izvorul Zimbrului)* (entopic + apelativ), denumirea izvorului *Pârâului Roș*. Denumirea vine de la zimbrii care trăiau odinioară pe aceste meleaguri împădurite.

Et.: ent. *izvor* + apel. *zimbru* (< v. sl. *zonbrŭ*, cf. DEX, 446; cf. Iordan, TR, 377).

11. *Jdeábu Rău (Jgheabul Rău)*, pârâu ce izvorăște de sub *Picioru Babei*, parcurge un km și se varsă în râul *Neagra*. Denumirea vine de la terenul din jur, care este foarte accidentat.

Et.: ent. *jghiab* (<v. sl. *žlěbŭ*, DM, 436; cf. Iordan, TR, 49: *Zghiab(ul)*) + adj. *rău* (lat. *reus*, DM, 697).

12. *La Homoancă* (prep. + apelativ), loc unde se aduna apa pentru a da drumul plutelor, în vremea când se practica plutăritul pe râul *Neagra*. Locul este situat pe pârâul *Neagra*, între satele *Neagra Șarului* și *Gura Haitii*.

Et.: apel. *homoancă* cu prepoziția la în acuzativ (de origine obscură).

13. *Neagra* (toponim), râu ce izvorăște din *Munții Călimani*, de la poalele unei culmi ce unește vârfurile *Iezer* cu *Voivodeasa*. Parcurge în jur de 42 km și se varsă în râul *Bistrița*, mai jos de localitatea *Gura Negri*. Denumirea, potrivit informatorilor, vine de la culoarea neagră a pietrelor din albia sa. Toponimul are la bază adjectivul *negru* (forma de feminin).

În legătură cu această denumire există și o legendă: „Negrea Basarab era foarte bogat și domn stăpânitor peste *Țara Moldovei*, dar toată bogăția sa nu plătea nimic pe lângă frumusețea fiicei sale, *Neagra*. Vestea i s-a dus până departe, încât nu se putea descotorosi de pețitori, căci *Neagra* nu vroia deloc să se mărite. Ba la urmă, un păgân ce vroia s-o ia, porni cu război contra tatălui ei. Au fost nevoiți să le iasă înainte cu oaste, iar *Neagra* nu se lăsă, fiind indignată că un străin vine să-i ceară mâna, ci porni și ea călare, la război, alături de tatăl ei. Unde era lupta mai amarnică, ea acolo se băga, până ce, văzând în mijlocul dușmanilor pe pețitorul ei, se repezi și-i tăie capul. Păgânii acum puseseră[m] mâna pe tron și pe țară. Tatăl și fata, adunându-și oaste, alung[ar]ă dușmanul, dar fata [fu] pândită de tatăl pețitorului, care cu o săgeată îi răni pieptul. Omorătorul deodată scăpă, dar apoi fu omorât. *Neagra* fu dusă până la pârâul cu al ei nume, unde femeil, dezbrăcând-o și spălând-o în bocete, apa râului deveni neagră și de atunci s-a numit pârâul acela *Neagra*, iar poiana unde fu ea îmbrăcată s-a numit *Poiana Negrii* până azi”¹.

Aceeași legendă este culeasă și de S. Fl. Marian².

Et.: top. *Neagra, Negru* (< lat. *niger, nigra*, DM, 536; cf. Iordan, TR, 116: *Neagra* (general; 117: derivate).

14. *Pîrîu Alb (Pârâul Alb)* (entopic + adjectiv), denumire a *Haitei*, existentă pe o hartă oficială mai veche.

Et.: ent. *pârâu* (< alb. *pârrus*, DEX, 699) + adj. *alb* (lat. *albus*, DM, 17).

15. *Pîrîu Amăr (Pârâul Amar)* (entopic + adjectiv), pârâu ce izvorăște din *Fundu Roșia*, parcurge 2 km și se varsă în *Pârâu Pinului*. Denumirea vine de la gustul apei, care este amar. O altă denumire este aceea de *Pârâu Puturosu*, deoarece apa are un miros persistent din cauza zăcământului de sulf aflat în apropiere. Nu este exclus ca această denumire să fie mai veche decât prima.

Et.: ent. *pârâu* + adj. *amar* (lat. *amarus*, DEX, 28; cf. Iordan, TR, 107: *Amar* și cu derivatele).

16. *Pîrîu de Aramă (Pârâul de Aramă)* (entopic + loc. adj.), pârâu ce izvorăște de sub *Dealul Negru*, parcurge 1,5 km și se varsă în *Sărișoru Mic*. Denumirea sa vine de la culoarea ruginie a apei, care presupune existența unui zăcământ de aramă.

Et.: ent. *pârâu* + apel. *aramă* (< lat. *aeramen*, DM, 38, locuțiune adjectivală).

17. *Pîrîu Băbi (Pârâul Babei)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște din *Piciorul Babei*, parcurge 2,5 km și se varsă în *Haita*. Denumirea vine de la niște stânci pleșuve aflate în locul de unde izvorăște, numite *Babe*.

Et.: *pârâu* + apel. *babă* (< bg., scr., ucr. *baba*, DEX, 69).

18. *Pîrîu lu Bandalău (Pârâul lui Bandalău)* (entopic + antroponim), pârâu ce izvorăște de sub *Bâtca Bogenilor*, parcurge 1,5 km și se varsă în *Sărișoru Mare*.

¹ Elena Niculiță-Voronca, *Poiana Negrii*, în volumul Tony Brill, *Legende geografice românești*, București, Editura pentru Turism, 1974, p. 45.

² S. Fl. Marian, *Poiana Negrii*, în volumul S. Fl. Marian, *Legende istorice din Bucovina*, ediție îngrijită de Paul Leu, Iași, Editura Junimea, 1981, p. 107–117.

Denumirea vine de la numele unui proprietar de teren, *Bandalău*, care are și azi urmași.

Et.: ent. *pârâu* + antroponim (în genitiv, cu articolul hotărât postpus).

19. *Pîrîu Bisăriși (Pârâul Bisericii)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub niște stânci care seamănă cu turllele unei biserici. Parcurge 4 m și se varsă în râul *Neagra*. Denumirea sa vine de la stâncile de sub care izvorăște. Credem că este vorba de o creație locală, pe baza asemănării stâncilor cu turllele bisericii.

Et.: ent. *pârâu* + apel. *biserică* (< lat. *basilica*, DM, 81; cf. Iordan, TR, 232: *Biserica* și cu derivate).

20. *Pîrîu Bîrsăni (Pârâul Bârsăncii)* (entopic + antroponim), pârâu ce izvorăște de sub *Culmea Andrienilor*, parcurge 0,5 km și se unește cu *Pârâu Juncanilor*, după care se varsă în *Sărișoru Mare*. Denumirea vine de la numele unei văduve, *Bârsanca*, format de la antroponimul masculin *Bârsanul* care are teren în zonă.

Et.: ent. *pârâu* + antroponim (femininul de la antroponimul masculin *Bârsanu*, în genitiv cu articol hotărât postpus).

21. *Pîrîu Bîrloăgilor (Pârâul Bârloagelor)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub *Culmea Bârloagelor*, parcurge 0,5 km și se varsă în *Pârâu Hârjoaica*. Denumirea vine de la locul stâncos, sălbatic, unde-și făceau animalele sălbatice ascunzișuri (bârloage).

Et.: ent. *pârâu* + apel. *bârlog* (< v. sl. *brŭlogŭ*, DM, 83; cf. Iordan, TR, 389: *Bârlogul*, *Bârloaga*).

22. *Pîrîu lu Bunduc (Pârâul lui Bunduc)* (entopic + antroponim), pârâu ce izvorăște de sub *Pietrele Hârlei*, parcurge 3 km și se varsă în *Hârlea*. Denumirea vine de la porecla proprietarului de teren din zonă, *Drancă*, poreclit *Bunduc*.

Et.: ent. *pârâu* + antroponim (substantiv în genitiv cu articol hotărât antepus).

23. *Pîrîu Bungegósu (Pârâul Bungegosu)* (entopic + adjectiv), pârâu ce izvorăște din locul numit *Săștină*, parcurge 2 km și se varsă în *Sărișoru Mic*. Denumirea vine de la *bungeag*, un fel de mușchi ce se găsește din abundență pe aceste locuri.

Et.: ent. *pârâu* + adj. *bungegos* (< apel. *bungeag*, „covor de mușchi”, cf. scr. *bučak*, DEX, 104).

24. *Pîrîu Cováta (Pârâul Covata)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub *Picioru Babei*, parcurge 2 km și se varsă în *Haita*. Denumirea vine de la albia sa, care seamănă cu o covată.

Et.: ent. *pârâu* + apel. *covată* (< tc. *kovata*, *kuvata*, DEX, 205).

25. *Pîrîu Cocóșilor (Pârâul Cocoșilor)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub *Tamău*, parcurge 1,5 km și se varsă în *Haita*. Denumirea vine de la cocoșii de munte, care se găseau altădată aici în număr mare.

Et.: ent. *pârâu* + apel. *cocoș* la genitiv plural cu articolul hotărât postpus (< bg., sb., ucr. *kokoš*, DM, 163).

26. *Pîrîu Cristalîn (Pârâul Cristalîn)* (entopic + adjectiv), denumire a *Dumitrelului Mare*, existentă pe o hartă oficială mai veche.

Et.: ent. *pârâu* + adj. *cristalin* (< fr. *cristalinn*, DEX, 210).

27. *Pîrîu Dreptu (Pârâul Dreptul)* (entopic + adjectiv), pârâu ce izvorăște de sub *Picioru Babei*, parcurge 2 km și se varsă în *Haita*. Denumirea sa vine de la cursul său în linie dreaptă.

Et.: ent. *pârâu* + adj. *drept* (< lat. *directus*, DEX, 281; cf. Iordan, TR, 112: *Dreptu* și cu derivate).

28. *Pîrîu Fâgului (Pârâul Fâgului)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub *Dealul Negru*. Denumirea sa vine de la un fag mare, care creștea la izvorul său. De asemenea, pe terenul din jur, crește și azi mult fag.

Et.: ent. *pârâu* + apel. *fag* (< lat. *fagus*, DEX, 321, cf. Iordan, TR, 66–67; *Fagi* și cu derivatele).

29. *Pîrîu di su Frunți (Pârâul de sub Frunți)* (entopic + prepoziție + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub *Culmea Runcului*, parcurge 2 km și se varsă în râul *Neagra*. Denumirea vine de la locul numit *Frunțile Runcului*, adică partea din față a *Culmii Runcului*.

Et.: ent. *pârâu* + apel. *frunte* (< lat. *frons*, -ntis, DM, 320).

30. *Pîrîu lu Giorgilă (Pârâul lui Giorgilă)* (entopic + antroponim), pârâu ce izvorăște de sub *Culmea Znopului*, parcurge 1,5 km și se varsă în *Sărișoru Mic*. Denumirea vine de la un fost proprietar de teren din zonă, *George* sau *Gheorghe*, aici, un augmentativ.

Et.: ent. *pârâu* + antroponim (substantiv în genitiv, cu articolul hotărât antepus).

31. *Pîrîu Granița (Pârâul Granița)* (entopic + apelativ), denumire a *Pârâului Hotarului*.

Et.: ent. *pârâu* + apel. *graniță* (< bg., scr. *granica*, DEX, 381; cf. Iordan, TR, 74: *Granița*, *Hranița* și cu derivatele, 73: *Hotarele* și cu derivate). Vezi *Pârâu Hotarului*.

32. *Pîrîu Hîrjoaica (Pârâul Hârjoaica)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub culmea *Piatra Lată*, parcurge 6 km și se varsă în râul *Neagra*. Denumirea vine de la cursul său în formă de cârjă și i se spunea *La Cîrjoaica*; astăzi a devenit *Hârjoaica*. Altă explicație: ar veni de la porecla unei bătrâne, *Hîrja*, în formă feminină, *Hârjoaica*.

Et.: ent. *pârâu* + apel. *cârjoaie* („cotitură a unui drum, serpentină”, *cârje* + suf. -oaie).

33. *Pîrîu Hotarului (Pârâul Hotarului)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște de la *Apa Rece*, parcurge 6 km și se varsă în *Sărișoru Mic*. Denumirea vine de la faptul că acest pârâu a fost graniță naturală cu Imperiul Austro-Ungar.

Et.: ent. *pârâu* + apel. *hotar* (< magh. *határ*, DEX, 407). Vezi *Pârâu Granița*.

34. *Pîrîu Jidânului (Pârâul Jidânului)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub culmea *Hârlei*, parcurge 3 km și se varsă în *Haita*. Informatorii nu

știu de ce se cheamă așa, deoarece n-a locuit niciun evreu pe aici. O altă părere ar fi că se cheamă *Pârâu Jâtanului*, *jâtan* însemnând uriaș, dar nu am găsit în dicționar un apelativ de genul acesta, etimologia rămânând necunoscută.

Et.: ent. *pârâu* + apel. *jâdan* (în genitiv cu articolul hotărât postpus).

35. *Pîrîu Juncănilor (Pârâul Juncanilor)* (entopic + antroponim), pârâu ce izvorăște de sub *Preluca lui Drancă*, parcurge 2 km și se varsă în *Sărișoru Mare*. Denumirea vine de la antroponimul *Juncu*, deoarece sunt mulți oameni cu acest nume, care au teren în zonă.

Et.: ent. *pârâu* + antroponim (în genitiv plural cu articolul hotărât postpus).

36. *Pîrîu Magănelui (Pârâul Maganului)* (entopic + antroponim), pârâu ce izvorăște de sub *Culmea Maganului*, parcurge 3 km și se varsă în *Râul Neagra*. Denumirea vine de la numele unui fost proprietar de teren *Maganu*, fără urmași astăzi.

Et.: ent. *pârâu* + antroponim (în genitiv plural cu articolul hotărât postpus; cf. DOR, 314: *Maganu*).

37. *Pîrîu Măre (Pârâul Mare)* (entopic + adjectiv), pârâu ce izvorăște de sub *Culmea Maganului*, parcurge 7 km și se varsă în râul *Neagra*. Denumirea se explică prin faptul că are un bazin mare, pante reduse și debit mare la viituri.

Et.: ent. *pârâu* + adj. *mare* (< lat. *mare*, *-is*, DEX, 523).

38. *Pîrîu Melintênilor (Pârâul Melintenilor)* (entopic + antroponim), denumire relativ nouă a *Pârâului Țarcanilor*, dat după numele noilor proprietari din zonă.

Et.: ent. *pârâu* + antroponim (în genitiv plural cu articolul hotărât postpus).

39. *Pîrîu de Munte (Pârâul de Munte)* (entopic + apelativ), denumirea oficială, ce figurează pe hartă, a *Pârâului Tamău*.

Et.: ent. *pârâu* + apel. *munte* cu prepoziție în acuzativ (< lat. *mons*, *-tem*, DEX, 576).

40. *Pîrîu Oneștilor (Pârâul Oneștilor)* (entopic + antroponim), pârâu ce izvorăște de sub *Piatra Oneștilor*, parcurge 2 km și se varsă în *Sărișoru Mic*. Denumirea vine de la numele foștilor și actualilor proprietari de teren, *Oanea*.

Et.: ent. *pârâu* + antroponim (în genitiv plural cu articolul hotărât postpus).

41. *Pîrîu lu Ortóanu (Pârâul lui Ortoanu)* (entopic + antroponim), pârâu ce izvorăște de sub *Culmea Bârloagelor*, parcurge 2 km și se varsă în *Pârâu Hârjoaica*. Denumirea vine de la numele foștilor și actualilor proprietari de teren din zonă.

Et.: ent. *pârâu* + antroponim (în genitiv singular cu articolul hotărât antepus).

42. *Pîrîu Păltinu (Pârâul Paltinul)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub *Picioru Tamăului*, parcurge 4 km și se varsă în *Haita*. Denumirea vine de la apelativul *Paltin*, deoarece odinioară, creștea mult paltin în zona respectivă.

Et.: ent. *pârâu* + apelativul *paltin* (< lat. *platanus*, DM, 579; cf. Iordan, TR, 85: *Paltina* și cu derivatele; 392: *Paltin*).

43. *Pîrîu Păstrăvului (Pârâul Păstrăvului)* (entopic + apelativ), denumirea *Pârâului Panacu*, ce există pe o hartă mai veche.

Et.: ent. *pârâu* + apelativul *păstrăv* (< bg. *păstrăva*, DEX, 668). Vezi *Pârâu Panacu*.

44. *Pîrîu Panăcu (Pârâul Panacu)* (entopic + antroponim), pârâu ce izvorăște de sub *Culmea Hârlei*, parcurge 6 km și se varsă în *Hârla*. Denumirea vine de la un mare proprietar de teren, numit *Panac*, care nu are urmași astăzi. O denumire oficială existentă pe hartă este *Pârâu Păstrăvului*, probabil fiindcă era bogat în pește.

Et.: ent. *pârâu* + antroponim (DOR, 125; *Panacu* v. *Pan.* II. Cu sufixe: *Panac* // -us; -it).

45. *Pîrîu Păltiniș (Pârâul Păltiniș)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub *Culmea Mărișel*, parcurge 4 km și se varsă în *Haita*. Denumirea vine de la *Paltin*, care creștea din belșug pe acele locuri, cu mulți ani în urmă.

Et.: ent. *pârâu* + apelativul *păltiniș* (format din *paltin* + suf. -iș).

46. *Pîrîu Pădurețu (Pârâul Pădurețu)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub stâncile *Pădurețu*, parcurge 2,5 km și se varsă în *Haita*. La izvorul său era odinioară un măr sălbatic, un pădureț, de aceea se spunea că izvorăște *La Pădurețu* și așa s-a numit și apa.

Et.: ent. *pârâu* + apelativul *pădureț*, *pădure* + suf. -eț, DM, 593; cf. Iordan, TR, 85–88: *Pădure (Pădurea)* și cu derivatele.

47. *Pîrîu cu Pește (Pârâulcu Pește)* (entopic + prepoziție + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub *Pietrele Hârlei*, parcurge 8 km și se varsă în râul *Neagra*. Denumirea vine de la faptul că era foarte bogat în pește, în special păstrăv.

Et.: ent. *pârâu* + apelativul *pește* (< lat. *piscis*, DM, 610; cu prepoziție în acuzativ).

48. *Pîrîu Pînului (Pârâul Pînului)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub *Bâtcile Dumitrelului*, parcurge 3 km și se varsă în râul *Neagra*. Denumirea vine de la pin, care crește din abundență în zonă.

Et.: ent. *pârâu* + apelativul *pin* (< lat. *pinus*, DM, 617).

49. *Pîrîu Pîlcului (Pârâul Pîlcului)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște din locul numit *Piatra Lată*, parcurge 2 km și se varsă în *Neagra*. Denumirea vine de la un pâlce de copaci ce a rămas la izvorul său, după ce a fost tăiată pădurea din jur.

Et.: ent. *pârâu* + apelativul *pâlce* (< v. sl. *plūkŭ*, DM, 623).

50. *Pîrîu Pópi (Pârâul Popii)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște din locul numit *La Hunești*, parcurge 2 km, se varsă în râul *Neagra*. Denumirea vine de la substantivul comun *popă*, deoarece un preot avea teren în zona respectivă.

Et.: ent. *pârâu* + apelativul *popă* (< v. sl. *popŭ*, DM, 641; cf. Iordan, TR, 242: *Popa* și cu derivatele).

51. *Pîrîu Pricobénilor (Pârâul Pricobenilor)* (entopic + antroponim), denumire veche a *Pârâului Sfâcanilor* după numele foștilor proprietari de teren.

Et.: ent. *pârâu* + antroponim (în genitiv plural cu articolul hotărât postpus).
Vezi *Pârâu Sfâcanilor*.

52. *Pîrîu Puturósu (Pârâul Puturosul)* (entopic + adjectiv), o altă denumire a *Pârâului Amar*, care vine de la mirosul persistent al zăcământului de sulf aflat în apropiere.

Et.: ent. *pârâu* + adjectivul *puturos* (< *putoare* + suf. -os, DEX, 765). Vezi *Pârâu Amar*.

53. *Pîrîu Róș (Pârâul Roșu)* (entopic + adjectiv), pârâu ce izvorăște de sub *Pietrele Roșii*, parcurge 6 km și se varsă în *Haita*. Denumirea vine de la culoarea apei, ruginie, determinată de existența unui minereu. O explicație mai recentă a denumirii ar fi că, în Primul Război Mondial, au avut loc aici lupte puternice și a curs atâta sânge, încât apa s-a făcut roșie.

Et.: ent. *pârâu* + adjectivul *roșu* (< lat. *roseus*, DEX, 816; cf. Iordan, TR, 124: *Roșa* și cu derivatele; cf. DOR, 363: *Roș* și cu derivatele).

54. *Pîrîu Rúncúlui (Pârâul Runcului)* (entopic + apelativ), pârâu ce se formează prin unirea a două pâraie mai mici: *Pârâu Sfâcanilor* și *Pârâu Țarcanilor*. Acestea se unesc *Între Pâraie (În Fundac)* și formează *Pârâu Runcului*. Acesta se varsă în râul *Neagra*, după ce parcurge 3 km. Denumirea vine de la un teren defrișat, numit *runc*, pe care îl străbate pârâul.

Et.: ent. *pârâu* + apelativul *runc* (< lat. *runcus*, DM, 729; cf. Iordan, TR, 23).

55. *Pîrîu Scúrțu (Pârâul Scurtul)* (entopic + adjectiv), pârâul ce izvorăște de sub *Bâțci*, parcurge 1 km și se varsă în *Haita*. Denumirea vine de la faptul că are cursul foarte scurt.

Et.: ent. *pârâu* + adjectivul *scurt* (< lat. *excurtus*, DM, 754; cf. Iordan, TR, 127: *Scurta* și cu derivatele: 320. *Scurta* și cu derivatele).

56. *Pîrîu Sfícánilor (Pârâul Sfâcanilor)* (entopic + antroponim), pârâu ce izvorăște de sub *Culmea Șărbii*, parcurge 4 km și se unește cu *Pârâu Țarcanilor*. Denumirea vine de la numele actualilor proprietari de teren din zonă.

Et.: ent. *pârâu* + antroponim (în genitiv plural cu articolul hotărât postpus).
Vezi *Pârâu Pricobenilor*.

57. *Pîrîu Spîndzului (Pârâul Spânzului)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub vârful *Spânzului*, parcurge un km și se unește cu *Pârâul Vlejenilor*, iar după un km se varsă în *Sărișoru Mic*. Denumirea vine de la o plantă numită spânz, ce crește în zonă.

Et.: ent. *pârâu* + apelativul *spânz* (etimologie necunoscută, DEX, 883).

58. *Pîrîu Tamău (Pârâul Tamău)* (entopic + antroponim), pârâu ce izvorăște din locul numit *Fața cu Pietre*, parcurge 4 km și se varsă în *Haita*. Informatorii nu cunosc de unde vine denumirea.

Et.: ent. *pârâu* + antroponim (etimologie obscură). Vezi *Pârâu de Munte*.

59. *Pîrîu Tárnița (Pârâul Tarnița)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub o culme apropiată de vârful *Tamău*, parcurge 4 km și se varsă în *Haita*. Culmea de sub care izvorăște se aseamănă cu o tarniță (o șa) și de aici vine denumirea apei.

Denumirea oficială, care figurează pe o hartă veche, este *Pârâu Tulbure*, deoarece probabil are apa mereu tulbure.

Et.: ent. *pârâu* + apelativul *tarniță* (< ucr. *tarnic 'a*, DM, 847; cf. Iordan, TR, 45: *Tarnița* și cu derivatele). Vezi *Pârâu Tulbure*.

60. *Pîrîu Tûlbure (Pârâul Tulbure)* (entopic + adjectiv), denumire oficială, ce figurează pe hartă, a *Pârâului Tarnița*.

Et.: ent. *pârâu* + adjectivul *tulbure* (< lat. *turbidus*, DEX, 979).

61. *Pîrîu Țârcanilor (Pârâul Țarcanilor)* (entopic + antroponim), pârâu ce izvorăște de sub *Culmea Șârbii*, parcurge 3 km și se unește cu *Pârâu Sfâcanilor*. Denumirea vine de la numele foștilor proprietari de teren din zonă. Astăzi se numește *Pârâu Melintenilor*.

Et.: ent. *pârâu* + antroponim (în genitiv plural cu articolul hotărât postpus). Vezi *Pârâu Melintenilor*.

62. *Pîrîu Vlejénilor (Pârâul Vlejenilor)* (entopic + antroponim), pârâu ce izvorăște din *Groapa lui Damian*, parcurge 2 km și se unește cu *Pârâul Spânzului*, apoi se varsă în *Sărișoru Mic*. Denumirea vine de la foștii proprietari de teren, *Vleju*, care au urmași și astăzi.

Et.: ent. *pârâu* + antroponim (în genitiv plural cu articolul hotărât postpus).

63. *Pîrîu Znopului (Pârâul Znopului)* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub vârful *Cârpenilor*, parcurge 2 km și se varsă în *Sărișoru Mic*. Etimologie necunoscută printre informatori.

Et.: ent. *pârâu* + apelativul *snop* (< sl. *snopŭ*, DEX, 873).

64. *Pîrîu Zgomotós (Pârâul Zgomotos)* (entopic + adjectiv), denumire oficială, existentă pe o hartă veche, a *Dumitreleului Haitei*.

Et.: ent. *pârâu* + adjectivul *zgomotos* (*zgomot* + suf. *-os*, scr. *glomot*, DEX, 1 044).

65. *Sărișóru Mic (Sărișorul Mic)* (toponim + adjectiv), pârâu ce izvorăște de la *Coada Șârbii*, parcurge 6 km și se varsă în *Șărișoru Mare*.

Et.: *Sărișoru* (vezi oiconimele s. v. *Șar*; MDGR, 508: *Sărișorul-Mic*, pârâu, județul Suceava; e format din 4 pârâiașe, numite *Sărișoare*, ce ies de sub munții *Șârba* și *Straja*; după un curs de aproape 7 km, în care a învârtit o moară, se varsă în *Sărișorul-Mare*) + adj. *mare* (< lat. *mare*, *-is*, DEX, 523).

66. *Sărișóru Máre (Sărișorul Mare)* (toponim + adjectiv), pârâu ce izvorăște de sub *Buza Șârbii*, parcurge 6 km și se varsă în *Neagra*. Are la bază trei izvoare: *Izvorul lui Jonea*, *Izvorul lui Pleșca*, *Izvorul lui Bandalău*. Denumirea sa este un derivat de la cuvântul *Șar*, *Sărișor*.

Pentru etimologia cuvântului vezi oiconimele, s. v. *Șar*. MDGR, 508: „*Sărișorul-Mare*, pârâu, județul Suceava. Izvorăște din *Fundul-Șârbei*, din două pârâiașe: *Apa-Rece* și *Izvorul-Mare*; după 10 km de curs, în care a învârtit două moriște, se aruncă în *Șarul*. Are de tribut ar pe *Sărișorul-Mic*”.

b. Oronime

1. *Bîtca Andriénilor (Bâtca Andreienilor)* (entopic + antroponim), bâtcă situată la nord-vest de satul *Sărișoru Mare*. Denumirea vine de la antroponimul *Andrei*, numele foștilor și actualilor proprietari de teren din zonă.

Et.: ent. *bâtcă* („măgură”, DM, 83; cf. Iordan, TR, 34: *Bâtca, Bâtcile*, singure și cu determinative; *bâtcă*, „munte mic”; pantă steepă a unui munte expusă la soare; vârf de colină, de origine necunoscută) + antroponim (în genitiv plural cu articolul hotărât postpus). Apelativul *bâtcă* este socotit termen de substrat (geto-dac).

2. *Béșu lu Pinte*a (*Beciul lui Pinte*a) (entopic + antroponim), groapă adâncă situată la poalele vârfului *Lucaciu*, în partea de nord. Se spune că acolo aveau adăpost haiducul *Pinte*a și ortacii săi, veniți pe aceste meleaguri, din *Maramureș*. Acest haiduc știa să cânte foarte frumos din fluier. Se întâlnește în pădure cu o bătrână, care-i dăruise un fluier și care-i spusese să cânte din el, dar să nu se uite în urmă după ce se va despărți de ea. Haiducul nu a rezistat și s-a uitat în urmă, dar în acel moment ar fi orbit. În schimb, a început să cânte atât de frumos, că după fluierul său jucau toate satele de la poalele *Șărbii*.

Et.: ent. *beci* („pivniță, închisoare”, et. necunoscută, DEX, p. 811 + antroponim (în genitiv singular, cu articolul hotărât antepus).

3. *Bîtca Bandalăilor (Bâtca Bandalăilor)* (entopic + antroponim), bâtcă ce este situată la est de *Culmea Șărbii*. Denumirea vine de la numele unui fost proprietar de teren, *Bandalău*, care are urmași și azi.

Et.: ent. *bâtcă* + antroponim (în genitiv plural, cu articolul hotărât postpus).

4. *Bîtca Boğénilor (Bâtca Bogenilor)* (entopic + antroponim), bâtcă ce este situată la nord de *Bâtca lui Ciorigă*. Denumirea vine de la porecla unei bătrâne, *Bogeoai*e, străbunica unor bătrâne de azi, care au teren în apropiere.

Et.: *bâtcă* + antroponim (în genitiv plural, cu articolul hotărât postpus).

5. *Bîtca Isăsénilor (Bâtca Isăcenilor)* (entopic + antroponim), bâtcă situată lângă *Culmea Șărbii*, la est față de aceasta. Denumirea vine de la numele unui proprietar de teren din zonă, *Isache*, care are urmași și azi.

Et.: *bâtcă* + antroponim (la genitiv plural, cu articolul hotărât postpus).

6. *Bîtca Nitúșilor (Bâtca Nitucilor)* (entopic + antroponim), bâtcă situată la est de *Culmea Șărbii*. Denumirea vine de la numele unui fost proprietar de teren, *Nituc*, fără urmași astăzi.

Et.: ent. *bâtcă* + antroponim (în genitiv plural, cu articolul hotărât postpus).

7. *Bîtca lu Pavaluț (Bâtca lui Păvăluț)* (entopic + antroponim), bâtcă situată la est de *Culmea Șărbii*. Denumirea vine de la numele unui fost proprietar de teren, *Pavel*, aici un deminutiv, *Păvăluț*.

Et.: ent. *bâtca* + antroponim (în genitiv singular, cu articolul hotărât antepus).

8. *Bîtca lu Șorigă (Bâtca lui Ciorigă)* (entopic + antroponim), bâtcă situată la confluența *Pârâului Juncanilor* cu *Pârâul Bârsăncii*. Denumirea vine de la

porecla unui proprietar de teren, *Ciorigă*, care se numea *Crăciun*. Astăzi denumirea a dispărut, deoarece *Crăciun* n-are urmași și oamenii spun simplu acestui loc: *La Bâtcă*.

Et.: ent. *bâtcă* + antroponim (în genitiv singular, cu articolul hotărât antepus).

9. *Búdza Șărbgi* (*Buza Șărbii*) (entopic + toponim), sub această denumire este cunoscută partea de est a *Culmii Șărba*, de unde pleacă cele trei izvoare, ce formează pîrîul *Sărișorul Mare*.

Et.: ent. *buză* + (alb. *buză*, „culme a unui deal, a unui pisc”, DEX, 107; cf. Iordan, TR, 19: *Buza* și cu derivatele, printre care și *Buza-Șărbei*) + toponim *Șărba* (vezi oronimul *Șărba*).

10. *Coáda Șărbgi* (*Coadă Șărbei*) (entopic + toponim), sub această denumire este cunoscută partea de nord a culmii *Șărba*.

Et.: ent. *coadă* (lat. *coda*, DEX, 166; cf. Iordan, TR, 20: *Coadă* și cu derivatele) + toponim *Șărba* (vezi oronimul *Șărba*).

11. *Cúlmea Bîrloágelor* (*Culmea Bârloagelor*) (entopic + apelativ), culme stîncoasă situată între *Pârâu Sfăcanilor* și *Pârâu cu Pește*. Denumirea vine de la bîrloagele animalelor sălbatice.

Et.: ent. *culme* (<lat. *culmen*, DM, 205) + apel. *bârlog* (<v. sl., *brúlogú*, DM, 83).

12. *Cúlmea Pčíátra Sfărîmată* (*Culmea Piatra Sfărâmată*) (ent. + apel. + adjectiv), culme situată între *Pârâu Hârjoaica* și *Pârâu cu Pește*. Denumirea vine de la aspectul stîncilor foarte erodate de apă.

Et.: ent. *culme* (<lat. *culmen*, DM, 204) + apel. *piatră* (< lat. *petra*, DM, 612) + adj. *sfărâmată* (<alb. *thérrime*, cf. *fărâma*, DEX, 327).

13. *Deálu Cirlușănilor* (*Dealul Chirlușănilor*) (entopic + antroponim), deal ce se întinde în partea de sud a satului *Sărișoru Mare*. Denumirea vine de la numele proprietarilor de teren, existenți în număr mare în această zonă.

Et.: ent. *deal* (<v. sl. *dělŭ*, DM, 217) + antroponim (în genitiv plural, cu articolul hotărât postpus).

14. *Deálu lu Cóstán* (*Dealul lui Costan*) (entopic + antroponim), deal cu înălțime mică situat în partea nordică a satului *Sărișoru Mare*. Denumirea vine de la numele strămoșului familiei *Lostun de azi*, care s-a numit *Costan Lostun*.

Et.: ent. *deal* + antroponim (în genitiv singular, cu articolul hotărât antepus).

15. *Deálu Dîrțănilor* (*Dealul Dârțenilor*) (entopic + antropic), deal situat în partea de vest a satului *Sărișoru Mare*. Denumirea sa vine de la numele proprietarilor de teren, *Dîrțu*.

Et.: ent. *deal* (<v. sl. *dělŭ*, DM, 217) + antroponim (în genitiv plural, cu articolul hotărât postpus).

16. *Deálu Mágánului* (*Dealul Maganului*) (entopic + antroponim), deal situat în partea de vest a satului *Neagra Șarului*. Denumirea vine de la numele unui fost proprietar, *Maganu*.

Et.: ent. *deal* + antroponim (în genitiv plural cu art. hotărât postpus; vezi hidronimul *Pârâu Maganului*).

17. *Deálu Négru (Dealul Negru)* (entopic + adjectiv), deal situat în partea de nord a comunei *Șaru Dornei*. Denumirea este identică cu cea a satului și a râului *Neagra*, deoarece informatorii spun că s-a numit *Dealul Negrei*, în trecut, iar astăzi s-a transformat în *Dealul Negru*.

Et.: ent. *deal* + adj. *negru* (<lat. *niger*, -*gra*, DM, 536).

18. *Deálu Rusului (Dealul Rusului)* (entopic + antroponim), deal situat în partea de răsărit a satului *Șaru Dornei*. Denumirea vine de la numele unui fost proprietar de teren, *Rusu*. O altă explicație ar fi aceea că denumirea ar veni de la numele cavalerului *Iancu Rusu* (tatăl scriitorului *Alecu Ruso*), care a cumpărat în „anul 1836 martie în 6” moșiile dornene, așa cum am găsit în *Hotarnica răzășilor dorneni*, Piatra Neamț, 1941, p. 9.

Et.: ent. *deal* + antroponim (în genitiv singular cu art. hotărât postpus).

19. *Dîmbu lu Stratulă (Dâmbul lui Stratulă)* (entopic + antroponim), deal situat în partea de nord-vest a satului *Șaru Dornei*, pe partea dreaptă a râului *Neagra*. Denumirea vine de la numele unui fost cârciumar, care avea aici o cârciumă, numit *Stratulă*.

Et.: ent. *dâmb* (< magh. *domb*, DEX, 274) + antroponim (în genitiv singular cu articolul hotărât antepus).

20. *Dîmbu lu Monác (Dâmbul lui Monac)* (entopic + antroponim), deal situat pe partea dreaptă a râului *Neagra*, în apropiere de satul *Gura Negrii*. Denumirea vine de la numele unui fost proprietar de teren, *Monac*.

Et.: ent. *dâmb* + antroponim (în genitiv singular cu articolul hotărât antepus).

21. *Dósu Máre (Dosul Mare)* (entopic + adjectiv), sub această denumire este cunoscută o coastă de deal cuprinsă între *Plaiu Șârbei* și *Pârâu Oneștilor*. Denumirea vine de la suprafața sa mare, care este orientată spre vest și e mereu la umbră.

Et.: ent. *dos* (< lat. *dossum*, DM, 259; ef. Iordan, 151: „După cum am afirmat din fugă, mai sus, *dos* și *față* apar în toponime nu numai ca atribute ale unor locuri, ci și sub aspectul lor originar, deci cu valoare substantivală, fie singure, fie determinate de alte cuvinte. De pildă: *Dos (ul)*, *Dosul Cernișor* și *Dosul Lung*”) + adjectivul *mare* (< lat. *mare*, -*is*, DEX, 523).

22. *Groápa Andriénilor (Groapa Andreienilor)* (entopic + antroponim), groapă situată la poalele *Bâtcii Andreienilor*. Denumirea vine de la numele *Andrei*, proprietar de teren.

Et.: ent. *groapă* (< alb. *gropā*, DM, 348) + antroponim (în genitiv plural cu art. hotărât postpus).

23. *Grópcile lu Iósub (Gropile lui Iosub)* (entopic + antroponim), sub această denumire este cunoscută o vale cu multe gropi, cuprinsă între vârful *Mărișel* și vârful *Pietrosu*. Denumirea vine de la numele proprietarului de teren, *Iosub*.

Et.: ent. *groapă* + antroponim (în genitiv singular cu art. hotărât antepus).

24. *Groapa lu Dâmián (Groapa lui Damian)* (entopic + antroponim), groapă situată lângă locul numit *Săștină*. Este un loc cu pășune grasă pentru vite. Denumirea vine de la numele unui fost proprietar de teren, *Damian*.

Et.: ent. *groapă* + antroponim (în genitiv singular cu art. hotărât antepus).

25. *Hîrla* (toponim), culme împădurită ce se întinde de la vârful *Lucaciu* în vale, spre sud, pe o suprafață de 50 ha.

Et.: toponim *Hârla*, vezi hidronimul *Hârla*.

26. *În Țancuri* (prepoziție + apelativ), vârf înalt și pietros situat la *Coada Șârbei*. Denumirea vine de la *Pietrele* care se găsesc aici și pe care locuitorii le numesc țancuri.

Et. ent.: apel. *țanc* (<germ. *zinken*, DEX, 984, cu prepoziție în acuzativ).

27. *Lucăciū* (toponim), vârf înalt de 1 770 m, situat la vest de culmea *Șârba*, în apropierea rezervației naturale *Doisprezece Apostoli*. Denumirea vine de la numele unui fost proprietar de teren, *Lucaci*.

Et. ent.: toponim *Lucaciu* (DOR, 97: din magh. *Lukacs* și sârb.-cr. *Luksē*: I. *Lucaci*, *Crăciun*, din *Bereg*, 1360).

28. *Munții Călimani* (entopic + toponim), cel mai grandios complex vulcanic de la noi din țară este *Masivul Căliman*, cuprins între defileul *Mureșului* și zona montană a *Bărgaelor*. Pe teritoriul județului Suceava se găsește doar partea de nord a masivului. Se înalță până la 2000 m, culminând cu vârful *Pietrosu*, 2100 m.

Et. ent.: *munte* (< lat. *mons*, *-tem*, DEX, 576) + antroponim (la nominativ plural, nearticulat; cf. DOR, 26: Cale III. Derivate probabile: 1. + man: *Căliman*, nume balcanic purtat de dinastia *Asăneștilor*, *Ioan Căliman Asan* (sec. XIII); *Căliman*, munte; *-ești*; G. Ivănescu, *Toponimia din zona carpatică*, 1977, p. 20: *Munții Căliman* (antroponim magh. *Kelemen* < lat. *Clemens*).

29. *Negoiu Unguresc (Negoiul Unguresc)* (antroponim + adjectiv), vârf care aparține munților *Călimani*, situat la sud de vârful *Pietrosu*. După informatorii noștri, denumirea sa ar veni de la numele masculin *Neagu*. A fost cuprins dincolo de granița austro-ungară și de aceea se numește *Negoiul Unguresc*.

Et. ent.: antr. *Negoiu* (la nominativ singular, cu articol hotărât postpus; cf. Iordan, TR, 179: *Negoiu*, augmentativ (formal, bineînțeles) de la *Neagu*, el însuși un hipocoristic de la *Negomir*; cf. DOR, 332: *Neagu*. 9 + *-oiu*: *Neagoi*; *Negoi*; *Negoiu*) + adj. *unguresc* (din *ungur* + suf. *-esc*, DEX, 997).

30. *Negoiu Românesc (Negoiul Românesc)* (toponim + adjectiv), vârf care aparține *Munților Călimani* situat la sud de vârful *Pietrosu*. A rămas dincoace de granița austro-ungară, așa că s-a numit *Negoiu Românesc*.

Et.: antroponim (vezi *Negoiu Unguresc*) + adj. *românesc* (cu suf. *-esc*, < lat. *romanus*, DEX, 814)

31. *Pcióru Băteș (Piciorul Băteș)* (entopic + antroponim), picior de munte situat în prelungirea *Piciorului cu Țancuri*; denumirea vine de la numele fostului proprietar de teren, *Băteș*, fără urmași astăzi.

Et.: ent. *picior* (<lat. *petiolum*, DM, 613) + antroponim (în nominativ singular, nearticulat).

32. *Pcióru Bisăriși (Piciorul Bisericii)* (entopic + apelativ), picior de munte care constituie o prelungire a culmii *Bateșului*, până la *Pârâu Bisericii*.

Et.: ent. *picior* + apel. *biserică* (vezi hidronimul *Pârâu Bisericii*).

33. *Pcióru lu Gávič (Piciorul lui Gavici)* (entopic + antroponim), picior de munte situat între *Pârâu Cocoșilor* și *Pârâu Păltiniș*. Denumirea vine de la numele fostului proprietar *Gavici*, fără urmași astăzi.

Et.: ent. *picior* + antroponim (în genitiv singular, cu articolul singular antepus).

34. *Pcióru Hîrlei (Piciorul Hârlei)* (entopic + apelativ), picior de munte, care coboară de pe *Culmea Hârlei* la vale, până în satul *Gura Haitei*.

Et.: ent. *picior* + apel. *hârlă* (vezi *Pârâul Hârlea*).

35. *Pcióru Îngúst (Piciorul Îngust)* (entopic + adjectiv), picior de munte situat între *Pârâu Dreptu* și *Pârâu Bisericii*. Denumirea vine de la faptul că este foarte îngust.

Et.: ent. *picior* + adj. *îngust* (< lat. *angustus*, DEX, 465).

36. *Pcióru Jdêrilor (Piciorul Jderilor)* (entopic + apelativ), picior de munte situat între *Pârâu Pădurețu* și *Pârâu Tamău*. Denumirea vine de la faptul că, odinioară, existau mulți jderi în această zonă.

Et.: ent. *picior* + apel. *jderi* (< sl. *ždera*, „mare mâncăcios”, DM, 435).

37. *Pcióru Lúng (Piciorul Lung)* (entopic + adjectiv), picior de munte situat între *Pârâu Roș* și *Pârâu Panacu*. Denumirea vine de la faptul că se întinde pe o distanță mare.

Et.: ent. *picior* + adj. *lung* (< lat. *longus*, DM, 469).

38. *Pcióru Pciétrelor (Piciorul Pietrelor)* (entopic + apelativ), picior de munte situat între *Pârâu Pădurețu* și *Pârâu Roș*. Denumirea sa vine de la terenul foarte pietros din această zonă.

Et.: ent. *picior* + apel. *piatră* (<lat. *petra*, DM, 612; cf. Iordan, TR, 90–92: *Piatra*, singur și cu determinative).

39. *Pcióru Pópi (Piciorul Popii)* (entopic + apelativ), picior de munte situat în apropiere de *Pârâu Popii*. Denumirea vine de la proprietarul de teren din zonă, care era preot.

Et.: ent. *picior* + apel. *popă* (vezi hidronimul *Pârâu Popii*).

40. *Pcióru cu Țâncuri (Piciorul cu Țancuri)* (ent. + prep. + apel.), picior de munte situat în stânga *Pârâului Dreptu*. Denumirea vine de la terenul accidentat, pietros, numit popular „țancuros”.

Et.: ent. *picior* + apel. *țanc* (vezi oronimul *În Țancuri*).

41. *Pcióru Târniței (Piciorul Târniței)* (entopic + apelativ), picior de munte situat între *Pârâu Târnița* și *Pârâu Cocoșilor*. Denumirea vine de la faptul că urcă pe o culme care are formă de tarniță.

Et.: ent. *picior* + apel. *tarniță* (vezi hidronimul *Pârâu Târnița*)

42. *Pcióru Țarcânilor (Piciorul Țarcanilor)* (entopic + antroponim), picior de munte ce continuă *Plaiu Șârbei*, până la *Apa Rece*. Denumirea vine de la numele proprietarilor de teren, *Țarcă*.

Et.: ent. *picior* + antroponim (în genitiv plural, cu articolul hotărât postpus).

43. *Pcetrosu (Pietrosul)* (toponim), vârf de munte aparținând *Masivului Căliman*, înalt de 2100 m. Denumirea vine de la faptul că este un masiv foarte pietros.

Et.: *Pietrosu* (< lat. *petra*, DM, 612; *pietras*; din *piatră* + suf. *-as*, DM, 616; cf. Iordan, TR, 90–92: *Piatra*, singur și cu determinative).

44. *Pcîétréle Roș (Pietrele Roșii)* (entopic + adjectiv), vârf situat la vest de vârful *Lucaciu*. Denumirea vine de la faptul că în vârful său există un grup de stânci de nuanță roșietică.

Et.: ent. *piatră* (< lat. *petra*, DM, 612) + adj. *roșu* (< lat. *roseus*, DM, 726)

45. *Pisti Spîndz (Peste Spânz)* (prep. + apel.), plai ce traversează masivul *Pietrele Arse* spre satul *Poiana Negrii*.

Et.: ent. apel. *spânz* (vezi hidronimul *Pârâu Spânzului*).

46. *Pláiu Muntélui (Plaiul Muntelui)* (entopic + apelativ), denumire veche a unui plai ce se ramifică de la *Gura Negrii* spre masivul *Pietrele Arse*, trecând munții spre satul *Poiana Negrii*. Denumirea vine de la faptul că traversează munții.

Et.: ent. *plai* (< lat. *plagijs*, DM, 625) + apel. *munte* (< lat. *mons*, *-ntis*, DM, 521).

47. *Pláiu Volintírilor (Plaiul Volintirilor)* (entopic + apelativ), denumire veche a unui plai ce urca spre vârful *Șarului* și trecea culmile munților spre *Piatra Tăieturii – Dealul Vânăț* și apoi spre *Ardeal*. Se spune că pe acest plai au trecut cetele de eteriști, în 1821, și de aici vine denumirea sa.

Et.: ent. *plai* + apel. *volintir* (< rus. *volantěr*, bg. *volontir*, DM, 939).

48. *Pláiu Șârbgii (Plaiul Șârbei)* (entopic + toponim), plai ce urcă din partea de vest a satului *Sărișoru Negrei*, pe vârful muntelui până la *Apa Rece*, unde se întâlnește cu *Plaiu Țarcanilor*.

Et.: ent. *plai* + toponim *Șârba* (vezi oronimul *Șârba*).

49. *Șârba* (toponim), culme acoperită cu pășuni alpine, ce se întinde de la vârful *Lucaciu* până la *Piatra Iuganilor*. Informatorii nu cunosc etimologia cuvântului.

Et.: toponim *Șârba* (cf. Iordan, TR, 204: *Șarba* sau *Șerboaia*, *Buza Șârbei*, *În Vârful Șârbei* și *Munții Șârbei* (Vuk.), 399: < lat. *sérva*, femininul lui *sérvus*: DE are *șerb*, fem. *șarbă* (plural *șarbe*, *șerbe*) „*slugă; rob, roabă; rumân, vecin*”; cf. Pătruț, OR, 37, *Șârbă*, s. f. nu trebuie raportat la substantivul *serb* (ca în DOR, p. 381), ci la *Șaru* n. fam. (DOR, p. 380).

50. *Tamău* (toponim), vârf situat între *Pietrele Roșii* și vârful *Mărișel*. Are 1 861 m. Informatorii nu cunosc etimologia cuvântului.

51. *Vîrfu Ascuțit (Vârful Ascuțit)* (entopic + adjectiv), vârf înalt de 1 353 m, situat în partea de nord a Rezervației „Doisprezece Apostoli”. Denumirea vine de la forma sa ascuțită.

Et.: ent. *vârf* (< v. sl. *vrŭhŭ*, DM, 937) + adj. *ascuțit* (< lat. *excotire*, DM, 47).

52. *Vîrfu Bótu* (entopic + apelativ), vârf situat în partea de nord-vest a satului *Bucovina*. Denumirea vine de la forma sa alungită, care se aseamănă cu un bot de animal.

Et.: ent. *vârf* + apel. *bot* (cf. Pătruț, OR, 87: tema *Bot-*, cf. numele de persoane *Bot, Bota, Bote(a)*; cf. DOR, 211: *Bot* subst. 1. *Bot, Petru*: cf. Iordan, TR, 487: *Crângul lui Bot*).

53. *Vîrfu Claudoáe (Vârful Claudoaiei)* (entopic + antroponim), vârf situat între *Pârâul Spânzului* și *Pârâul lui Georgilă*, pe stânga apei *Sărișorul Mic*. Denumirea vine de la numele unei bătrâne care avea casă chiar în vârf. Ea era văduvă și i se zicea *Claudoaia*, după bărbatul ei, care se numea *Claud*.

Et.: ent. *vârf* + antroponim (femininul de la masculinul *Claud*, în genitiv singular, cu articolul hotărât postpus).

54. *Vîrfu Háiti (Vârful Haitei)* (entopic + apelativ), vârf înalt de 1 529 m situat între *Pârâul Neagra* și *Haita*.

Et.: ent. *vârf* + apel. *haită* (vezi hidronimul *Haita*).

55. *Vîrfu Rúsului* (entopic + antroponim), denumire veche a *Dealului Rusului*.

Et.: ent. *vârf* + antroponim (în genitiv singular cu articolul hotărât postpus; MDCR, p. 762: *Vârful Rusului*, piscul muntelui cu acest nume, în comuna *Șaru Dornei*, județul Suceava, având 1 540 m altitudine).

56. *Vîrfu Șáruului (Vârful Șarului)* (entopic + toponim), vârf situat în partea de răsărit a satului *Șaru Dornei*, ca un zid de apărare în fața năvălitorilor.

Et.: ent. *vârf* + toponim *Șar* (vezi oiconimul *Șarul Dornei*).

57. *Vîrfu Spîndzului (Vârful Spânzului)* (entopic + apelativ), vârf situat în partea de vest a satului *Șaru Bucovinei*, unde trece un plai spre satul *Poiana Negrii*.

Et.: ent. *vârf* + apel. *spânz* (vezi hidronimul *Pârâu Spânzului*).

c. Oiconime

1. *Băuca* (toponim), cătun din comuna *Șaru Dornei* situat în partea de sud-vest a comunei. Informatorii nu cunosc de unde vine denumirea, nici cât de veche este. Denumirea ar putea veni din apelativul *béucă*, întrucât este situat pe un loc adâncit, mai jos ca altitudine față de satele *Gura Haitei* și *Neagra Șarului*.

Et.: top. *Béucă* (*béucă, beuci*, „văgăună, scobitură neregulată săpată de ape; loc prăpăstios”, DM, 78).

2. *Bucovina* (toponim), sat ce aparține de comuna *Șaru Dornei*, denumirea simplă a satului *Șaru Dornei*.

Et.: top. *Bucovina* (vezi oiconimul *Șaru Bucovinei*).

3. *Cordun* (toponim), denumire dată graniței cu Imperiul Austro-Ungar și care, în parte, coincidea cu pârâul *Sărișoru Mic*. Astăzi această denumire a dispărut, doar bătrânii și-o mai amintesc.

Et.: apel. *cordun* (< fr. *cordon*, „frontieră, graniță), DM, 187; cf. Iordan, TR, 74, *Cordon* (alt nume al provinciei *Bucovina*).

4. *Danéști (Dănești)* (toponim), cătun așezat la jumătatea distanței dintre satul *Șaru Dornei* și satul *Neagra Șarului*, de o parte și de alta a șoselei.

Denumirea vine de la numele unor locuitori, *Danea*, care sunt în număr mare în acest cătun.

5. *Doișpe Apóstoli (Doisprezece Apostoli)* (numeral + apelativ), rezervație naturală situată la vest de vârful *Lucaciu*, ce cuprinde un vârf de stânci de forme ciudate, cărora localnicii le-au dat diferite denumiri. Informatorii nu cunosc de unde vine denumirea.

Et.: numeral *doisprezece* + apel. *apostol* (v. sl. *apostolŭ*, DM, 36).

6. *Dórna* (toponim), oraș situat în partea de nord a comunei *Șaru Dornei*, stațiune balneo-climaterică renumită prin izvoarele sale de ape minerale. În legătură cu denumirea sa există o frumoasă legendă: „După ce a părăsit Dragoș-Vodă Țara Ungurească, vrând de atunci înainte să nu-i mai fie nimeni stăpân, și-a ales o ceată de voinici și căpitani, toți colași de frunte, vânători de munte, cu cari a rătăcit mai multe zile prin pădurile bătrâne și necălcate de nimeni.

Rătăcindu-se unii de alții, a rămas Dragoș-Vodă numai c-un voinic de seama lui, cu care a mers până când a dat de potecuță pe muntele Bărnărel. Și cum mergeau ei pe potecuță, li s-a părut că aud ceva, și iată că era, mai la vale, într-o prelucă, o față frumoasă și drăgălașă [ca] cea dintâi floare de primăvară; cânta o doină nespuse de dulce, pascându-și oițele. Apropiindu-se Dragoș-Vodă de prelucă, a lăsat calul pe seama tovarășului său, iar el s-a dus de-a dreptul la copilă. Venise omul de departe, și de mult nu mai întâlnise om în cale. Și când a pus ochii pe ea, și când i-a văzut fața albă ca laptele și ochișorii ca murele, s-a îndrăgît de dânsa, numaidecât. Acolo s-a oprit. Și așezând și povestind, ziua a trecut, până când a trebuit să plece după tovarășii lui.

Când s-a despărțit de frumoasa față, i-a dat un ban de aur, iar fata, lui un struț de flori, fiecare așa, într-o doară, de bună întâlnire și frumoasă aducere-aminte.

După asta, a trecut vreme multă. Dragoș-Vodă a întemeiat stăpânirea Moldovei, a pus dregători și-a dat peste tot sfaturile și poruncile lui. Tocmai târziu s-a mai întors pe-acele locuri, pe unde Dorna se varsă în Bistrița. Ajungând pe acolo, Dragoș a dat de urmele unei căprioare, care trăia laolaltă cu oițele acelei fete frumoase. A tras săgeata, dar în loc să nimerească în căprioară, a nimerit fata care-i dăduse odată struțul de flori. A cunoscut-o, căci la gât îi atârna bănuțul de aur, dat de dânsul.

Dragoș-Vodă a înmormântat-o acolo [pe preluță], în preajmă a pus de s-a ridicat satul Dornei, întru pomenirea celei dragoste domnești cu Dora, mândra fată din codrii de acolo”³.

Et.: apel. *dornă* (reg. *vârtej*, *vâltoare*, *bulboană*, DM, 258; cf. Iordan, TR, 59; *Dorna*, *Dorna Candrenilor*, *Movila Dornei*, *Dorneni*, *Dornești*, *Dornișoara*: este sigur că avem de a face cu apelativul *dornă*, înregistrat de dicționare pentru graiurile daco-românești sud-vestice și explicat de N. Plopșor, Ceaúr, *Povești oltenesti*, Craiova, 1928, p. 60 („apa se strângea într-un ochi larg și adânc, într-o *dornă*. În apa lamură a dornei păstrăvii zbenhioși nu mai conțineau cu joaca”).

7. *După Pâcior* (*După Picior*) (prepoziție + apelativ), loc situat la nord de *Bâtca Bogenilor*. Denumirea vine de la faptul că este situat de o parte și de alta a unui picior de munte.

Et.: apel. *picior* (< lat. *petiolum*, DM, 613, cu prepoziție în acuzativ).

8. *Făța Dealului* (entopic + apelativ), teren, pe care se afla un grup de case, situat pe fața de sud a *Dealului Chirlușenilor*. Denumirea vine de la faptul că locul este orientat spre sud și este mereu în fața soarelui.

Et.: ent. *față* (< lat. *facia*, DM, 294) + apel. *deal* v. sl. *dělu*, DM, 217).

9. *Gura Hăiti* (*Gura Haitei*) (entopic + apelativ), sat situat la vărsarea pârâului *Haita* în râul *Neagra*, chiar la gura de vărsare, de unde-și trage și numele.

Et.: ent. *gura* (< lat. *gula*, DM, 350) + apel. *haită* (vezi hidronimul *Haita*).

10. *Gura Négri* (*Gura Negrei*) (entopic + toponim), cătun așezat la vărsarea râului *Neagra* în râul *Bistrița*. Aparține de comuna *Dorna Arini*. Denumirea vine de la faptul că este așezat la gura de vărsare a râului *Neagra* în râul *Bistrița*.

Et.: ent. *gură* + toponim *Neagra* (vezi hidronimul *Neagra*).

11. *Gîrli* (*Gârle*) (toponim), cătun ce aparține de satul *Șaru Dornei*, situat în partea de răsărit a comunei. Denumirea vine de la niște pârâiașe foarte mici, numite în grai *gârle*.

Et.: apel. *gârlă* (< bg. *gârla*, DM, 338).

12. *La Bîrloáge* (*La Bârloage*) (prepoziție + apelativ), loc de pășune cu văcării, unde-și duc vara oamenii vitele la pășune. Denumirea vine de la faptul că, odinioară, datorită locului sălbatic, multe animale sălbatice își făceau bârloage aici. Astăzi, terenul este defrișat, pentru a fi bun de pășune.

Et.: apel. *bârlog* (vezi *Pârâu Bârloagelor*).

13. *La Borcút* (prepoziție + apelativ), pseudotoponim, care denumește izvorul de apă minerală din satul *Șaru Dornei*.

Et.: apel. *borcut* (< magh. *borkut*, DM, 89; cu prepoziție în acuzativ).

14. *La Cabánă* (prepoziție + apelativ), pseudotoponim, care denumește un loc situat la vest de satul *Șaru Bucovinei*. Denumirea vine de la o cabană forestieră, existentă acolo de mai multă vreme.

³ T. Pamfile, *Dragoș Vodă și Dora*, în *Legende geografice românești*, București, 1974, p. 85.

Et.: apel. *cabană* (< fr. *cabane*, DM, 105; cu prepoziție în acuzativ).

15. *La Ferăstrău* (prepoziție + apelativ), pseudotoponim, care denumește un loc situat pe apa *Sărișorului Mic*, unde a existat un ferăstrău acționat de forța apei.

Et.: apel. *ferăstrău* (< magh. *fűrész*, DM, 298, cu prepoziție în acuzativ).

16. *La Hórneț* (*La Hornețe*) (prepoziție + apelativ), loc de pășune situat la poalele *Dealului Dârțenilor*. Denumirea vine de la casa unui fost proprietar de teren, care era scundă, dar avea multe hornuri, numite hornețe.

Et.: apel. *horneț* (derivat cu suf. *-eț*, de la *horn* < ucr. *horn*, DM, 365; cu prepoziție în acuzativ).

17. *La Moarî* (*La Moară*) (prepoziție + apelativ), pseudotoponim, care denumește un loc situat pe pârâul *Sărișoru Mare*, unde a existat o moară acționată de apă.

Et.: apel. *moară* (< lat. *mola*, DM, 509; cu prepoziție în acuzativ).

18. *La Rînc* (prepoziție + apelativ), sat așezat pe valea Negrei, la sud-vest de satul *Neagra Șarului*, la distanța de 3 km. Informatorii nu cunosc de unde vine denumirea.

Et.: apel. *runc* (< lat. *runcus* (*runcare*), DM, 729; cf. Iordan, TR, 23, *Runc* din apelativul *curătură*, „teren defrișat”; cu prepoziție în acuzativ).

Et.: apel. *curătură*: DM, 207: loc într-o pădure, curățat de arbori, de mărcini etc. pentru a putea fi cultivat. Din *cura* + suf. *-(ă)tură*.

19. *La Strâjî* (*La Strajă*) (prepoziție + apelativ), loc situat la *Coada Șârbei*, în apropiere de fosta graniță cu Imperiul Austro-Ungar. Aici a existat în vremea Primului Război Mondial un pichet de grăniceri.

Et.: apel. *strajă* (necunoscută; cf. Iordan, TR, 258–259; *Straja* și cu derivatele; cu prepoziție în acuzativ).

20. *În Liniști* (*În Liniște*) (prep. + apelativ), cătun aparținând satului *Șaru Dornei*, așezat în partea de răsărit a comunei. Informatorii spun că denumirea ar atrage atenția trecătorilor să nu facă zgomot, când trec prin acel loc, care ar fi primejdios. Altă semnificație ar fi aceea a unei rugăminți adresate unei ființe temute, cu intenția de a o îmbuna sau a nu-i stârni mânia.

Et.: apel. *liniște* (din *lin* + suf. *-iște* < lat. *lenus*, *-s*, DM, 459; cu prepoziția în acuzativ).

21. *Moroșăni* (Moroșeni) (toponim), cătun aparținând satului *Șaru Dornei*. Denumirea sa vine de la antroponimul *Moroșanu*, un străbunic al celor de azi, venit din *Ardeal*.

Et.: top. *Moroșeni* (cf. Iordan, DNFR, 317: *Moroșan(u)*, *moroșan*, „maramureșan”; ar putea fi și *moroșan*, variantă a lui *mureșean*).

22. *Môșu* (*Moșul*) (toponim), stâncă din Rezervația „Doisprezece Apostoli”, numită așa deoarece se aseamănă cu un cap de moș.

Et.: apel. *moș* (< alb. *moshā*, DM, 517).

23. *Neagra Șarului* (adjectiv + toponim), sat așezat pe pârâul Neagra, centru al comunei *Șaru Dornei*. Denumirea vine de la numele apei, a cărei etimologie am

discutat-o pe larg la hidronime. O altă explicație ar fi că aceste locuri au fost împădurite, fiind foarte întunecoase și negre și de aici ar veni denumirea de *Neagra*. În legătură cu denumirea acestui sat, există o variantă a legendei despre frumoasa ciobăniță *Dora*, care a dat numele orașului *Vatra Dornei*. Se spune că această ciobăniță își păștea oile negre pe aceste locuri și de la șirul negru de oi a rămas denumirea de *neagra șirului*, adică *Neagra Șarului*.

Et.: adjectiv *Neagra* (vezi hidronimul *Neagra*) + toponim *Șar* (vezi oiconimele s.v. *Șar*).

24. *Pi Runc* (*Pe Runc*) (prep. + apel.), pseudotoponim, care denumește un loc situat în partea de nord a satului *Șaru Dornei*, unde este construită și biserica satului. Este un loc cu pășune, pe care crește o iarbă aspră, numită în graiul local *nagară*.

Et.: apel. *runc* (vezi oiconimul *La Runc*).

25. *Pîsti Văli* (*Peste Vale*) (prep. + apelativ), sub această denumire este cunoscută partea satului *Neagra Șarului*, care este situată pe dreapta râului *Neagra*.

Et.: apel. *vale* (< lat. *vallis*, DM, 916; cu prepoziție în acuzativ).

26. *Pîiatra lu Pîntea* (*Piatra lui Pîntea*) (entopic + antroponim), pe culmea *Șârbei* există o piatră de dimensiuni mari, pe care este încrustată o palmă enormă, despre care se spune că ar fi aparținut haiducului *Pîntea*.

Et.: ent. *piatră* (< lat. *petra*, DM, 612) + antroponim (în genitiv singular cu articolul hotărât antepus).

27. *Pălma lu Pîntea* (*Palma lui Pîntea*) (entopic + antroponim), pe culmea *Șârbei* există o piatră de dimensiuni mari, pe care este încrustată o palmă enormă, despre care localnicii spun că ar fi aparținut haiducului *Pîntea*.

Et.: ent. *palmă* (< lat. *palma*, DM, 579) + antroponim (în genitiv singular cu articolul hotărât antepus).

28. *Șaru Dórnei* (*Șarul Dornei*) (toponim), sat așezat pe valea râului *Neagra*, care dă și numele comunei. Este situat la nord-est de centrul comunei, la distanța de 6 km față de acesta. Denumirea vine de la un pământ de culoare roșietică, numit *șar*, care se găsește în zonă. Și în cazul acestui toponim întâlnim o ramură a legendei despre frumoasa ciobăniță *Dora* sau *Dorina*. Se spune că ea își păștea oile și pe aceste meleaguri și de la șirul de oi, numit șirul *Dorinei*, a rămas denumirea *Șarul Dornei*.

Et.: ent. *șar* (< magh. *šár*, *șar* „vopsea, culoare”, DM, 830; cf. Iordan, TR, 131: *Șarul*, *Șarul Bucovinei*, *Șarul Dornei*, *Neagra Șarului*, *Sărișorul*, *Sărișorul Mare* și *Sărișorul Mic* v. slav., bulg. *šarŭ* „culoare” (cf. și slav. *šar* „pătat”, *šaren* „pestriț”, citate de Mikl., s. v. *šarŭ*, pentru înțelegerea unor toponimice slave precum croat. *Šarovnitsa*, sârb. *Sarenik* etc.). Tiktin înregistrează pentru limba veche apelativul *șar*, „culoare”, fapt care confirmă, cel puțin indirect, interpretarea mea”; MDGR, p. 507: *Șarul*, sat, pe moșia și în comuna *Șarul Dornei*, jud. Suceava. Și-a luat numele de la terenul roșietic numit *șar*, ce conține mult arsenic, care altădată se exploata, trimițându-se în Austria. Mineralul se găsește în bucăți.

E situat pe țărmurile pâraielor Neagra-Șarului, Vălceleii, Rusului și Pârâul-Mare; cf. Pătruț, OR, 37: *Șarbă* nu trebuie raportat la substantivul *șerb* (ca în DOR, p. 381), ci la *Șaru* n. fam.; cf. DOR, p. 380: *ȘAR* subst. sl. culoare. 1. *Șaru*, Gh. 3. *Șaru Dornei*) + apel. *dornă* (vezi oiconimul *Dorna*).

29. *Șáru Bucovínei* (*Șarul Bucovinei*) (toponim), sat ce aparține de comuna *Șaru Dornei*, situat în partea de nord a comunei. Acesta este singurul sat al comunei ce a aparținut Imperiului Austro-Ungar, despărțit fiind de restul comunei prin pârâul *Sărișorul Mic*, care era graniță naturală.

Înainte de stăpânirea austro-ungară nu se constituise ca sat aparte, ci aparținea de satul *Șaru Dornei* și nu avea denumirea de *Bucovina*. De atunci încoace s-a constituit sat aparte și se numește și azi *Bucovina* sau *Șaru Bucovinei*.

Et.: ent. top. *Șar* (vezi oiconimele s. v. *Șar*) + toponim *Bucovina* (cf. Iordan, TR, p. 66, *Bucovina* și derivatele).

30. *Pláiu Șáruului* (*Plaiul Șarului*) (entopic + toponim), sat ce aparține de comuna *Șaru Dornei*, așezat pe partea dreaptă a râului *Neagra*. Denumirea vine de la faptul că prin acest sat trecea un plai, care urca pe *Șesul Șarului* și se bifurca apoi la poalele *Munților Călimani*, asigurând accesul spre și dinspre *Transilvania*.

Et.: ent. *plai* (< lat. *plagijs*, DM, 625; cf. Iordan, TR, 42: *Plai(ul)* și cu derivatele sale) + toponim *Șar* (vezi oiconimele s. v. *Șar*).

31. *Șáru Dórnei* (*Șarul Dornei*) (entopic + apelativ), comună situată în partea de sud-vest a județului Suceava. Se învecinează la nord și est cu comuna *Dorna Arin*, la vest cu comuna *Dorna Candreni* și la sud cu comuna *Panaci*. Centrul comunei este situat în satul *Neagra Șarului*. Are o populație de 4 272 de locuitori. În MDGR, p. 507, găsim: „*Șarul Dornei, com. rur, jud. Suceava, pl. Muntele*. Are forma unui poligon neregulat și e compusă din satele *Șarul, Plaiul, Sărișorul, Panaci, Drăgoteasa și Păltinișul*, cu reședința *Șarul*. Altitudinea comunei de la nivelul mării este de 1 110 m în centrul comunei și în vârful *Lucaciului* de 1 777 m. Întinderea comunei este de 12 284 hectare. Moșia e proprietate răzășească. Locuitorii se ocupă cu exploatarea pădurilor, creșterea vitelor și plutăritul. În comună sunt cinci izvoare de apă minerală: 1. *Carmen Sylva*, renumitul izvor de apă minerală bicarbonată, conținând arsenic, al d-lui dr. Polyzu, pe țărmul drept al pârâului *Sărișorul*, într-o poziție deschisă, frumoasă; 2. *Burcutul lui Mândrilă*; 3. *Burcutul lui Cașvan*, de-a stânga pârâului *Neagra*; 4. *Burcutul lui Ștefan Silvestru*; 5. *Burcutul lui Gh. Țarcă*.

Apa minerală de la *Dorna* e cunoscută din vechime, căci încă din 1787, Hacquet, făcând o călătorie în Carpați, o descrie în tratatul său (vol. II, p. 213), publicat la Nürnberg, și o analizează.

Et.: *Șar* (vezi oiconimele s. v. *Șar*) + *Dorna* (vezi oiconimul *Dorna*).

32. *Sărișóru Máre* (*Sărișorul Mare*) (toponim + adjectiv), sat ce aparține de comuna *Șaru Dornei* situat în partea de nord a comunei. Denumirea este un derivat al toponimului *Șar* cu suf. *-ișor*, aici un diminutiv *Sărișor*.

Et.: top. *Sărișor* (vezi oiconimele s.v. *Șar*) + adj. *mare* (< lat. *mare*, -is, DM, 353; cf. Iordan, TR, 242; DOR, 73; DEX, 523; MDGR: „*Sărișorul*, sat, pe moșia și în comuna Șarul Dornei, jud. Suceava, așezat pe țârmul drept al pârâului cu același nume”).

33. *Sărișoru Mic* (*Sărișorul Mic*) (toponim + adjectiv), cătun ce aparține de satul *Șaru Dornei*, situat în partea de nord-vest a comunei, străbătut de pârâul cu același nume.

Et.: top. *Sărișor* (vezi oiconimul *Sărișorul Mare*) + adj. *mic* (< lat. **miccus*, DM, 497).

34. *Sărișoru Negrui* (*Sărișorul Negrei*) (toponim + adjectiv), cătun ce aparține de satul *Neagra Șarului*, situat în partea de vest a comunei.

Et.: toponim *Sărișor* (vezi oiconimul *Sărișorul Mare*; cf. MDGR; 508: „*Sărișorul*, sat, pe moșia și în comuna Neagra Șarului, jud. Suceava, așezat pe colinele și dealurile ce țârmuresc pârâul cu același nume”) + adj. *Neagră* (vezi oiconimul *Neagra Șarului* și hidronimul *Neagra*).

35. *Santinéla* (apelativ), stâncă izolată în partea de vest a Rezervației Naturale „Doisprezece Apostoli”. Se numește așa, deoarece este izolată față de celelalte stânci, ca și cum ar sta de pază.

Et.: apel. *santinelă*, *sentinelă* (< fr. *sentinelle*, DM, 761).

d. Floronime

1. *În Mistésini* (*În Mesteceni*) (prepoziție + apelativ), teren situat pe partea de sud a *Dealului Chirlușenilor*, unde cresc mulți mesteceni.

Et.: apel. *mesteacăn* (< lat. *mastichinus*, DM, 494).

2. *Poiăna Roșăia* (*Poiana Roșie*) (entopic + adjectiv), poiană situată între *Pârâu Puturos* și *Pârâu Pinului*. Se numește așa, deoarece solul de aici are o nuanță roșietică.

Et.: ent. *poiană* (< v. sl. *polyana*, DM, 636) + adj. *roșu*, -ie (< lat. *roseus*, DM, 726; cf. Iordan, TR, 124: *Roșa* și cu derivatele).

3. *Preluca lu Drăncă* (*Preluca lui Drancă*) (entopic + antroponim), este o poiană pe coasta unui deal, ce a aparținut unui om, numit *Drancă*; este situată în imediata apropiere a izvorului *Pârâului Juncanilor*.

Et.: ent. *prelucă* (< ucr. *pryluka*, DM, 656; cf. Iordan, TR, 528: *Preluca* și cu derivatele, „poiană mică, într-o pădure”, „poiană de pe coastă”) + antroponim (în genitiv singular cu articolul hotărât antepus).

4. *În Sehelbi* (*În Sehelbe*) (prepoziție + apelativ), loc unde a existat o pădure și a fost tăiată. Aici crește zmeuriș din belșug. Este situată la vest de satul *Șaru Bucovinei*. Locuitorii, mai ales cei din satul *Șaru Bucovinei*, denumesc sehelbe un teren de pe care s-a tăiat pădurea și unde crește mult zmeuriș.

Et.: apel. *sehelbe* (< lat. *silva*, DM, 758: *sehelbă*, *sehelbi*, s. f. (reg.) *selbă*, *selbe*, „pădure tânără și deasă”).

5. *În Smidî (În Smidă)*, teren situat la granița dintre satele *Sărișoru Mare* și *Sărișoru Mic*. Este un teren de pe care a fost tăiată pădurea și unde crește mult zmeuriș, oarecum sinonim cu *sehelbe*.

Et.: apel. *smidă* (desiș format din copaci tineri sau din tufe de spini de zmeură, DM, 778); cf. Iordan, TR, 61: *smidă* și cu derivatele, „loc cu pădure tânără, crescută în locul unei păduri arse”).

6. *Sihla* (apelativ), loc întins care cuprinde terenul de la izvorul cu apă minerală din *Șaru Dornei*, până la *Dealul Chirlușenilor*. Pe această suprafață, relativ netedă, crește o iarbă aspră numită în graiul local *nagară* și din loc în loc întâlnim pâlcuri de copaci tineri.

Et.: apel. *sâhlă* (<v. sl. *sühlī*, DM, 768; cf. Iordan, TR, 87: *Sähla* și cu derivatele, *sihlă (de pădure)*, „pădure de conifere tânără și deasă: desiș (de pădure)”).

7. *Șăstină (Șestină)* (apelativ), loc de pășune situat la izvorul *Pârâului Bungegosu*. Este un fel de poiană cu locuri mlăștinoase și multe izvoare de apă.

Et.: apel. *seștină* (< lat. *sessitum*, DM, 332; cf. Iordan, TR, 132).

8. *Tinovu Măre (Tinovul Mare)* (entopic + adjectiv), loc mlăștinos, acoperit de mușchi și de o pădure deasă de pini. De asemenea, în acest loc se găsește turbă. Este situat la sud de șoseaua *Vatra Dornei – Călimani*, la distanța de 3 km și este declarat rezervație naturală, deoarece aici cresc și plante rare.

Et.: ent. *tinov* (< sl. *tina*, deci din *tină* + suf. *-ovă*, „loc mlăștinos”, DM, 860) + adj. *mare* (< lat. *mare, -is*).

9. *Tinovu Mic (Tinovul Mic)* (entopic + adjectiv), teren ce continuă *Tinovul Mare*, situat la nord de șoseaua *Vatra Dornei – Călimani*.

Et.: ent. *tinov* (vezi *Tinovul Mare*) + adj. *mic* (< lat. **miccus*, DM, 497).

e. Faunonime

1. *Cămila* (apelativ), stâncă ce aparține Rezervației Naturale „Doisprezece Apostoli”. Se numește așa, deoarece are forma unei cămile.

Et.: apel. *cămilă* (< v. sl. *kamili*, DM, 126).

2. *Gúșterul* (apelativ), stâncă ce aparține Rezervației Naturale „Doisprezece Apostoli”. Se numește așa, deoarece seamănă cu un cap de șopârlă ce are culoare verzuie.

Et.: *gușter* (< bg., sb. *gušter*, DM, 351).

3. *La Ursărie* (prepoziție + apelativ), loc împădurit, situat în partea de răsărit a comunei *Șaru Dornei*. Se numește astfel, pentru că este un loc sălbatic, împădurit, unde se găseau odinioară mulți urși.

Et.: apel. *ursărie* (*urs* + suf. *-rie*, < lat. *ursus*, DM, 911; în acuzativ, cu prepoziția *la*).

4. *Pîrîu Cocóșilor* (entopic + apelativ), pârâu ce izvorăște de sub *Tamău*, se varsă în *Haita*.

Et.: vezi hidronimul *Pârâu Cocoșilor*.

5. *Pêiôru Jdêrilor (Piciorul Jderilor)* (entopic + apelativ), picior de munte situat între *Pârâu Pădurețu* și *Pârâu Tamău*.

Et.: vezi oronimul *Picioru Jderilor*.

f. Toponime antroponimice

În cadrul acestei grupe am inclus toponime care s-au format de la antroponime, deci, pe baza relațiilor de proprietate. Cele enumerate în continuare sunt strict antroponimice, având majoritatea structura: prepoziție + antroponim: *În Buzăleni*, *La Hunești*, *La Ortoani*, *La Betreni* etc. Asemenea toponime am întâlnit și în cadrul oronimelor (*Bâtca Andreienilor*, *Bâtca Bandalăilor*, *Dealul Dârțenilor*, *Dealul Rusului*) sau în cadrul hidronimelor (*Izvorul lu Bandalău*, *Pârâu Juncanilor*, *Pârâu Oneștilor*, *Pârâu Vlejenilor*, *Pârâu Melintenilor* etc.).

Acestea s-au format, desigur, pe principiul polarizării sau iradierii toponimice. Funcțional, unele dintre toponimele antroponimice cuprinse în această grupă sunt și oiconime, deoarece denumesc fie un sat în întregime (*În Buzileni*), fie părți ale satului unde locuiesc mulți cetățeni care poartă același nume (*La Hunești*, *La Ortoani*, *La Betreni*).

1. *În Cuși (În Cuci)* (prepoziție + apelativ), grup de case situate într-un loc izolat față de restul comunei, în partea de nord a satului *Neagra Șarului*. Denumirea vine de la porecla acestor familii, *Cuci*, care locuiesc izolați, singuri, ca și cucii.

Et.: apel. *cuc* (< lat. *cucus*, DM, 202).

2. *În Buzăleni (În Buzileni)* (prepoziție + antroponim), sub această denumire este cunoscut satul *Sărișorul Negrei*, denumire ce se folosește de către locuitorii mai des decât denumirea oficială. Denumirea vine de la numele *Buzilă*, deoarece în acest sat locuiesc mulți cetățeni cu acest nume.

3. *În Cirlușăni (În Chirlușeni)* (prepoziție + antroponim), sub această denumire este cunoscută partea de sud a satului *Sărișoru Mare*, unde locuiesc mulți cetățeni cu numele *Chirluș*.

4. *La Hunéști* (prepoziție + antroponim), sub această denumire este cunoscut locul de unde izvorăște *Pârâu Popii*. Denumirea vine de la numele proprietarilor de teren *Hunea* + suf. *-ești*.

5. *La Ortoáni* (prepoziție + antroponim), sub această denumire este cunoscut terenul din jurul *Pârâului lui Ortoanu*, deoarece în această zonă locuiesc mulți cetățeni cu numele *Ortoanu*.

6. *La Pod la Țărănu (La Pod la Țăranu)* (prepoziție + apelativ + prepoziție + antroponim), denumirea dată unui pod ce traversează râul *Neagra*, la distanța de 2 km de centrul satului *Șaru Dornei*. În această zonă, locuiesc mulți cetățeni cu numele *Țăranu* și de aici vine denumirea.

7. *La Petréni* (prepoziție + antroponim), denumire dată unor poieni întinse de la poalele *Vârfului Claudioaiei*, stăpânite de niște cetățeni din comuna *Dorna Candreni*, cu numele *Petreanu*.

7. Particularități lingvistice ale antroponimiei și toponimiei localității anchetate

Materialul toponimic al comunei *Șaru Dornei* este bogat și variat. Există numeroase pâraie, dealuri, bălci, vârfuri, culmi, care au primit diferite denumiri, spre a se deosebi unele de altele.

Academicianul Iorgu Iordan precizează: „foarte multe numiri toponimice au, ca punct de plecare, forma, așezarea, culoarea și alte însușiri ale locurilor respective, adică înfățișarea sau natura lor topografică. Ceea ce la om constituie trăsătura exterioară predominantă, menită să atragă atenția semenilor săi și să-l definească oarecum în ochii acestora, este natura fizică a locului. Se poate afirma că, înainte de a găsi nume propriu-zise pentru accidente de teren, ne simțim îndemnați să le indicăm cu ajutorul termenilor din lexicul limbii curente, consacrați în acest scop. Unui deal îi spunem *deal*, unui munte, *munte*, unei ape, *apă*, unei văi, *vale* etc. Numai în împrejurări excepționale recurgem la alte mijloace lingvistice, dar și atunci rămânem, de obicei, la apelativele corespunzătoare, cărora, pentru a evita confuziile, le agăugăm un determinativ, de preferință în legătură tot cu o particularitate exterioară a locului”⁴.

Pornind de la afirmațiile academicianului I. Iordan, putem arăta că în cadrul toponimiei comunei *Șaru Dornei* predomină toponime care au termeni entopici proveniți din apelative ca *apă*, *izvor*, *pârâu*, *bălcă*, *deal*, *picior*, *vârf*, *culme* etc. Primul termen, entopicul, este folosit de obicei, cu sens general, iar cel de-al doilea servește la individualizarea, adică determinarea primului. De cele mai multe ori și al doilea termen provine tot de la un apelativ: *Pârâu Babei*, *Pârâu Bisericii*, *Pârâu Cocoșilor*, *Pârâu Covata*, *Pârâu Fagului*, *Picioru Jderilor*, *Picioru Pietrelor*, *Vârful Șpânzului* etc.

În alte cazuri, mai puțin numeroase, numirile topice apar fără entopic: *Hârta*, *Șârba*, *Neagra*, *Băuca*, *Haita*, *Pietrosu*, *Tamău* etc. Acestea sunt cele mai vechi, dacă le raportăm și la etimologiile lor, majoritatea de origine latină.

Un interes deosebit prezintă bogăția lexicală a numirilor topice din zonă. Astfel, întâlnim sinonime ca: *izvor-pârâu*, *vârf-culme*, *deal-coastă*, *smidă-sehelbe* („teren de pe care s-a tăiat pădurea și crește mult zmeuriș”), *picior-plai*: *Izvoru lu Jonea – Pârâu lu Jonea*, *Plaiu Țarcanilor – Picioru Țarcanilor*, *Vârful Șârbii – Culmea Șârbii*, *Dealul lu Dârțu – Coasta lu Dârțu*, *În Smidă – În Sehelbe*, *Pârâu Hotarului – Pârâu Granița*. Academicianul Iorgu Iordan arată că „sinonimia, luată

⁴ Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, București, Editura Academiei Republicii Populare Române, 1963, p. 18.

în sens strict, este foarte aproximativă, aproape inexistentă. Dar nu asta interesează, ci amănuntul că, în ambele cazuri, avem de a face cu un nume pe care-l poartă două sau mai multe sate și care, pentru evitarea confuziilor, primește un atribut deosebit de la unul la altul⁵. În cazul nostru, exemplele se extind și nu întâlnim numai sate cu nume sinonime, ci și pâraie, plaiuri, dealuri etc.

Deosebit de interesante sunt opozițiile sintactice, care se constituie în perechi de antonime, predominante fiind adjectivele: *Sărișoru Mare – Sărișoru Mic*, *Hagiu Mare – Hagiu Mic*, *Dumitrele Mare – Dumitrele Mic*, *Tinovu Mare – Tinovu Mic*. Acest aspect este discutat și de academicianul I. Iordan: „În mod obișnuit unui *N. Mare* îi corespunde *N. Mic*, după cum un *N. Nou* are, de regulă, un *N. Vechi* alături⁶. Aceste însușiri opuse nu sunt reliefate la întâmplare, ci se referă realmente la însușirile unor forme de relief, sate etc., denumind fie un pârâu, fie un sat mai mic în comparație cu opusul său. În afară de aceste adjective, întâlnim și altele folosite nu ca entopice, ci ca adjective propriu-zise, constituind al doilea termen: *rece, mare, amar, lung, scurt, îngust, roșu* (*Apa Rece, Pârâu Amar, Pârâu Scurt, Picioru Îngust, Picioru Lung, Pârâu Roș*). Pentru a explica acest aspect ne-am folosit de afirmațiile lui S. Vlad: „La început a existat un sistem popular în toponimie, numit *sistem primar în toponimie* sau *sistem toponimic primar* (oamenii au numit apele – râu; munții – deal, pisc). Acest sistem era bun cât timp locuitorii se mișcau și trăiau în același spațiu, dar, mai târziu, când orientarea a devenit o necesitate a călătoriilor lungi, acest sistem primar bazat numai pe simple apelative nu a mai fost suficient și au apărut toponimele compuse. Astfel, *râul* sau *pârâul* au încetat de a mai fi simple și au devenit: *pârâul mare, pârâul mic, pârâul limpede*⁷.

Uneori, întâlnim în locul entopicelor care nu sunt nici apelative, nici adjective, nici termeni geografici propriu-zis [alte cuvinte cu valori gramaticale diferite]. Astfel avem exemple ca: *Dumitrele Mare, Dumitrele Mic, Dumitrele Haitei*, ce au în locul entopicului un diminutiv de la antroponimul *Dumitru*, format cu sufixul *-el*. Alteori, numirile topice încep cu o prepoziție sau au în componența lor o prepoziție: *În Mesteceni, La Vânători, Fata cu Pietre, Pârâu cu Pește* etc. În concluzie, observăm că cel mai des se folosesc ca entopice apelative ce reprezintă termeni geografici. Astfel, *pârâu* este folosit ca entopic de 51 de ori, *picior* de 12 ori, *bâtcă* de 8 ori, *deal* de 6 ori, *vârf* de 6 ori. Alteori, întâlnim un singur termen, fără antopic și numai locuitorii de aici știu dacă este vorba de un pârâu, un vârf, un deal, un sat, mai ales că se poate întâmpla ca mai multe forme de relief să aibă același nume: *Haita, Șârba, Hârla, Tamău, Pietrosu, Lucaciu*.

Unele obiecte geografice au denumiri duble, adică populare și oficiale (administrative): *Dumitrele Haitei (Pârâu Zgomotos), Dumitrele Mare (Pârâu Cristalîn), Haita (Pârâu Alb), Pârâu Amar (Pârâu Puturos)* etc.

⁵ I. Iordan, *op. cit.*, p. 190–191.

⁶ *Ibidem*.

⁷ S. Vlad, *Observații asupra sistemului popular în toponimie*, CL, XXV, 1980, nr. 1, p. 55.

Referindu-se la vechimea toponimelor de pe teritoriul comunei noastre, putem arăta că unele sunt păstrate din strămoși, altele au dispărut deja și au început să fie uitate, deoarece au fost înlocuite cu altele noi, provenite din antroponime, create, deci, pe baza relațiilor de proprietate. Dintre cele dispărute cu totul putem cita: *Plaiu Volintirilor, Cordun*.

Având în vedere modul cum au luat naștere toponimele românești, acad. I. Iordan⁸ arată că putem deosebi patru grupe și numele de locuri culese din zona noastră sunt reprezentate în toate acestea.

În cadrul primei categorii (topografice) există nume care descriu forme sau aspectul exterior al locului: *Poiana Roșia, Dosu Mare, Fața Dealului, Buza Șârbei, Coada Șârbei, La Runc, Plaiu Muntelui*.

Întâlnim apoi nume care evocă natura terenului: *Apa Rece, Pârâu Fagului, Dorna, Neagra Șarului, În Gârle, Pârâu Hotarului, Cordun, Pârâu cu Pietre, În Țancuri*. Altă grupă cuprinde nume topice care arată o însușire a locului: *Pârâu Alb, Dealu Negru, Pârâu Amar, Pietrosu, Pârâu de Aramă, Pietrele Roșii, Pârâu Puturos, Picioru Scurt, Picioru Îngust, Pârâu Cristalîn, Pârâu Tulbure, Șaru Dornei*.

Foarte puține nume sunt care arată poziția locului față de punctele cardinale, față de locurile învecinate: *Între Pâraie, După Picior, Fața Dealului, Peste Vale*.

În cadrul categoriei a doua (sociale), întâlnim puține toponime derivate de la nume de persoană cu forme de plural (în *-ești, -eni*): *Dănești, Moroșeni, În Buzileni*. În cadrul acestei categorii, ca de altfel în întreaga toponimie a comunei noastre, predomină toponimele care arată raportul de proprietate, deci se observă o pondere a antroponimiei în crearea toponimelor. Acestea sunt toponime personale, opuse, deci, celor descriptive: *Izvoru lu Bandalău, Pârâu lu Bunduc, Pârâu lu Georgilă, Pârâu lu Ortoamu, Pârâu Juncanilor, Bâtca Andrienilor, Bâtca Bogenilor, Bâtca Isăcenilor, Bâtca lu Pavaluț, Groapa lu Damian etc.*

În această categorie întâlnim și alte grupe de microtoponime, cum sunt cele sociale, dar ele sunt slab reprezentate în zona noastră: *Moroșeni, Bucovina*. În număr mic sunt și cele care se referă la poziția socială a oamenilor: *Șârba* și cu derivatele sale, *La Vânători*. De asemenea, întâlnim câteva toponime, care vorbesc despre credințe, superstiții și obiceiuri: *Pârâu Bisericii, Picioru Bisericii, Pârâu Popii, Hagi Mare, Hagi Mic*.

În cadrul celei de-a treia categorii (istorice) întâlnim puține toponime formate de la nume de popoare (*Dealul Rusului, Pârâul Rusului*) și deloc toponime care arată originea locală. Găsim, în schimb, câteva toponime care păstrează amintirea unor evenimente istorice: *Plaiu Volintirilor, Cordun, La Strajă, Pârâu Granița, Santinela*.

A patra categorie (psihologice) este și mai slab reprezentată în zona cercetată: *Moșu, Jdeabu Rău, În Liniște*.

⁸ I. Iordan, *op. cit.*, p. 18–313.

În concluzie, am observat că toponimele din comuna investigată de noi se pot grupa în două categorii: 1. toponime descriptive; 2. toponime personale.

Desigur, în vechime au predominat cele descriptive, dar astăzi se manifestă tendința de a se extinde toponimele antroponimice, care se creează pe baza relațiilor de proprietate, deoarece zona de munte este necooperativizată.

Un fapt interesant întâlnit în toponimia comunei noastre este acela al polarizării toponimice. Astfel, găsim numele unor obiecte geografice, care sunt foarte importante în viața omului, așa cum sunt numele apelor, care se extind și asupra altor obiecte din același spațiu sau din spații imediat învecinate, creându-se astfel adevărate „câmpuri” toponimice. De la denumirea râului *Dorna* s-au format următoarele numiri topice: *Vatra Dornei*, *Piatra Dornei*, *Șaru Dornei*, *Movila Dornei*, *Dorna Candrenilor*, *Dorna Arin*, *Dornișoara*. De la râul *Neagra* s-au format: *Neagra Șarului*, *Sărișoru Negrei*, *Gura Negrei* și, probabil, *Dealul Negru* (fost *Dealul Negrei*). De la *Șârba* s-au format: *Coadă Șârbei*, *Buza Șârbei*, *Vârful Șârbei*. De altfel, aproape fiecare pârâu polarizează în jurul său câteva denumiri.

Interesant este și faptul că unele toponime se folosesc în mod diferit de către locuitori. Astfel, denumirea râului *Neagra* se folosește simplă sau însoțită de entopicul *vale* (*Valea Neagra*), iar uneori se folosește numai entopicul *Valea*. La fel, întâlnim în loc de *Șaru Dornei* – *În Șar*, în loc de *Șaru Bucovinei* – *La Bucovina* sau *În Bucovina*, în loc de *Vatra Dornei* – *Dorna*.

Privind stratificarea toponimică, numele de locuri din comuna noastră pot fi clasificate în mai multe grupe: stratul românesc este cel mai vechi, deoarece, indiferent de vechimea întemeierii și a populării localității, putem fi siguri că cei mai vechi locuitori ai ei au fost români, cât timp nici toponimia, nici izvoarele istorico-documentare nu atestă prezențe etnice aflate anterior aici, care să fi fost asimilate de românii așezați ulterior peste ei.

Majoritatea toponimelor are, la bază, apelative de origine latină, deci ele au fost create de români: *Apa Rece*, *Pârâu Amar*, *Pârâu de Aramă*, *Pârâu Bisericii*, *Pârâu Mare*, *Pârâu cu Pește*, *Pârâu Roș*, *Pârâu Runcului*, *Pârâu Scurt*, *Picioru Îngust*, *Picioru Lung*, *Pietrosu*, *Pietrele Roșii* etc. Etimologiile apelativelor din care provin unele toponime sunt diferite, dar, așa cum arătat, predomină cele latine, apoi slave, maghiare, turcești:

- a. termeni autohtoni și latini: *pârâu*, *coadă*, *apă*, *râu*, *fag*, *frunte*, *paltin*, *pește*, *pin*, *runc*, *culme*, *piatră*, *dos*, *picior*, *mesteacăn*, *șes*, *față*, *gură*, *moară*, *plai*, *biserică*, *buză*, *groapă*, *dornă*;
- b. din veche bulgară: *izvor*, *zimbru*, *jgheab*, *bârlog*, *deal*, *gârlă*, *cocoș*, *dâmb*, *vârf*;
- c. ucrainene: *tarniță*, *hârlă*, *prelucă*;
- d. maghiare: *borcut*, *ferăstrău*, *șar*, *haită*, *hotar*;
- e. turcești: *hagiu*;
- f. de origine obscură: *homoancă*;

În proporții reduse întâlnim, de asemenea, și termeni de origine germană, sârbă, franceză. Desigur, nu putem descoperi numai elemente autohtone în toponimia românească, deoarece, după retragerea romanilor din Dacia, limba noastră a suferit diferite influențe exterioare, care s-au reflectat mai ales în vocabular. În marea lor majoritate, toponimele compuse de tipul entopic + apelativ sau adjectiv, cuprind elemente de origini diferite, deci, este sigur că au fost create de români, oameni din popor, care nu cunoșteau originea lor.

Numele românești de locuri din zonă vorbesc de la sine despre aspectul geografic al comunei, în care predomină un relief muntos, cu multe vârfuri, culmi, dealuri, bălci, brăzdat de numeroase ape.

Românii au numit o culme, un deal, un dos, un picior, un plai: *Culmea, Dealu, Dosu, Picioru, Plaiu*. Acestea au rămas uneori simple, dar de cele mai multe ori li s-a adăugat și un al doilea termen, pentru a individualiza o formă de relief numită, deoarece întâlnim mai multe dealuri, mai multe culmi, plaiuri, pâraie etc.

Revenind la structura toponimelor compuse, remarcăm la toponimele personale următoarele formații:

1. entopic + substantiv propriu la genitiv singular, cu articol hotărât proclitic: *Dealul lui Costan, Pârâul lui Georgilă, Groapa lui Damian, Preluca lui Drancă* etc.

2. entopic + substantiv propriu la genitiv plural, cu articolul hotărât enclitic: *Băta Bogenilor, Dealul Dârțenilor, Dealul Chirlușenilor, Pârâul Juncanilor, Pârâul Șfăcanilor, Pârâul Melintenilor* etc.

3. prepoziție în acuzativ + antroponim: *La Ortoani, La Andreieni, La Petreni, La Hunești*.

În cadrul văii *Neagra*, toponimii prezintă principalele caracteristici ale graiului din *Bucovina*. Astfel, întâlnim următoarele particularități fonetice:

a. asimilații și disimilații: *În Misteșini (În Mesteceni), Pisti Vali (Peste Vale), Pi Șăs (Pe Șes), Săștină (Seștină)*;

b. trecerea condiționată prin asimilație sau spontană a lui *ă* neaccentuat protonic la *a*, fenomen specific subdialectului moldovenesc: *În Denești (În Dănești), Pi Sarișor (Pe Sarișor), Băta lui Pavaluț (Băta lui Păvăluț), În Calimani (În Călimani), Pârâul Padurețu (Pârâul Pădurețu), La Vânători (La Vânători)*;

c. închiderea închiderea vocalelor finale *ă* și *a* la *â* și *i*: *La Moară (La Moară), La Cabană (La Cabană), La Horneț (La Hornețe), În Smidă (În Smidă), În Sehelbi (În Sehelbe), În Gârli (În Gârle), Apa Răși (Apa Rece)*;

d. transformarea africatelor *č, ġ*, în fricativele moldovenești *ș, ź*: *Apa Răși (Apa Rece), Pârâul Bârsăni (Pârâul Bârsăncii), Băta Nitușilor (Băta Nitucilor), Băta lui Șorigă (Băta lui Ciorigă), Pârâul Bârloașelor (Pârâul Bârloașelor), Pârâul Bunzegosu (Pârâul Bungegosu)*;

e. păstrarea africatelor etimologice: *Pârâul Spândzului (Pârâul Spânzului), Vârful Spândzului (Vârful Spânzului), Peste Spândz (Peste Spânz), Pârâul*

Dzâmbrului (Pârâu Zimbrului). Acad. I. Iordan citează *Dzâmbru*, în *Dealul Dzâmbrului*: „conservă vechea pronunțare (de africată) a actualului *z* din cuvinte ca *zece, zi, zic* etc. (cu *z < di* latinesc sau, eventual, autohton)”⁹;

f. palatalizarea labialelor *b* și *p* în *bș* și *pș*: *Plaiu Șărbgi (Plaiu Șărbei)*, *Buza Șărbgi (Buza Șărbei)*, *Pșioru Hârli (Picioru Hârlei)*, *Pșioru Țarcanilor (Picioru Țarcanilor)*, *Culmea Pșiatra Lată (Culmea Piatra Lată)*, *Gropșile lu Iosub (Gropile lui Iosub)*, *Pșioru Pșietrelor (Picioru Pietrelor)*, *Pșetrosu (Pietrosu)*;

g. căderea lichidei *l* – articol hotărât (fenomen general): *Pârâu Amar (Pârâu Amar)*, *Plaiu Țarcanilor (Plaiul Țarcanilor)*, *Dealul Negru (Dealul Negru)*, *Vârșu Șarului (Vârșul Șarului)*, *Șaru Dornei (Șarul Dornei)*, *Sârșoru Mare (Sârșorul Mare)* etc.;

h. căderea vocalei *i* din forma de genitiv – dativ a articolului hotărât: *Dealul Dârșu (Dealul lui Dârșu)*, *Pârâu lu Georgilă (Pârâul lui Georgilă)*, *Izvoru lu Bandalău (Izvorul lui Bandalău)*, *Preluca lu Drancă (Preluca lui Drancă)*.

În privința faptelor legate de morfologie, deoarece o mare parte din numirile topice sunt apelative, ne vom referi la gen, număr, caz sau structura numelor topice. Astfel, constatăm că multe din ele au formă de singular: *Dorna, Băuca, Haita, Hârla, Șărba, Runc, Tamău, Pietrosu, Bucovina, Șăstina, Tinovu, Neagra*.

Mai puține la număr apar cu formă de plural: *Moroșeni, Dănești, Gârle, Călimani*.

Cu privire la gen, putem arăta că o parte sunt feminine: *Dorna, Băuca, Haita, Hârla, Șărba, Bucovina, Șăstina, Neagra*, pe când altele sunt masculine sau neutre: *Runc, Tamău, Pietrosu, Șaru, Lucaciu*.

În privința cazurilor, nu întâlnim lucruri deosebite. Când un nume este urmat de un determinant, acesta stă de obicei la cazul genitiv singular sau plural: *Pârâu Babei, Vârșu Șarului, Gura Haitei, Plaiu Șărbei, Picioru Hârlei, Pârâu Cocoșilor, Pârâu Jderilor, Picioru Pietrelor*. Mai rar, întâlnim al doilea termen la cazul nominativ: *Pârâu Covata, Pârâu Păltiniș, Pârâu Tarnița*, sau la cazul acuzativ: *Pârâu de Aramă, Pârâu cu Pește, Pârâu de sub Frunți*.

Uneori găsim un termen simplu precedat de o prepoziție în acuzativ *La Țancuri, În Mesteceni, La Borcut, La Moară, La Ferăstrău, La Cabană, Peste Spânz*. O parte din exemplele enumerate aici sunt pseudotoponime, adică „nu sunt simțite ca nume proprii”, dar „trec totuși printr-un proces de toponimizare”¹⁰.

În privința formării cuvintelor, numele de locuri oferă un bogat material în legătură cu care academicianul Iorgu Iordan arată că „subiectele vorbitoare nu cunosc nicio piedică în domeniul derivării, când nevoia cere să recurgă la acest mijloc e creație”¹¹.

Astfel întâlnim:

⁹ *Ibidem*, p. 377.

¹⁰ *Ibidem*, p. 395.

¹¹ Ilie Dan, *Toponimie și continuitate în Moldova de nord*, Iași, Editura Junimea, 1980. p. 163.

1. derivate în *-eni, -ani*: *Moroșeni, La Petreni, În Buzăleni, Călimani, La Ortcani* etc.;
2. derivate în *-el*: *Dumitrele Mare, Dumitrele Mic, Dumitrele Haitei*;
3. derivate în *-iș*: *Pârâu Păltiniș*;
4. diminutive: de la *Șar – Sărișor*, de la *Dorna – Dornișoara*;
5. adjective în *-os (-oasă)*: *Pietrosu, Pârâu Puturosul*.

În concluzie, se poate spune că numirile topice din comuna *Șaru Dornei* nu dispun de multe derivate, majoritatea provin din apelative care și-au păstrat forma de bază.

Concluzia generală care se desprinde este aceea că toponimia este un auxiliar tot atât de prețios al dialectologiei, al lingvisticii, în general, ca și al istoriei. Pe baza numelor de locuri se pot face aprecieri întemeiate asupra graiului actual din zona cercetată, ca și asupra istoriei limbii. Toponimia este expresia cea mai autentică a relației unei colectivități umane cu spațiul geografic în care trăiește.

SIMION FLOREA MARIAN – REPER ÎN VALORIFICAREA CULTURII TRADIȚIONALE

ELENA PASCANIUC

Simion Florea Marian – Bezugspunkt in der Neuwertung der traditionellen Kultur

(Zusammenfassung)*

Kurz vor dem 100jährigen Todestag Simion Florea Marians (1847–1907) – er war Priester, Professor, Mitglied der Rumänischen Akademie, Folkloresammler und Ethnograph – hat man gesagt, dass er der Posterität nicht nur ein durch Umfang und Wert unvergleichbares Werk, sondern auch ein menschliches, von Zeitzeugen und Nachfolgern hoch geschätztes Lebensmuster hinterlassen hat. Mit den neunundzwanzig im Laufe seines Lebens gedruckten Bänden, darunter 11 von der Rumänischen Akademie herausgegeben wurden, mit zahlreichen ethnographischen Sammlungen, Monographien, Synthesen und Arbeiten enzyklopädischen Charakters – *Cromatică poporului român*; Empfangsrede, gehalten in der Aula der Rumänischen Akademie, 1882; *Ornitologia poporană română*, Bd. I–II, 1883; *Descântece poporane române*, 1886; *Nunta la români*, 1890; *Înmormântarea la români* und *Nașterea la români*, 1892; *Sărbătorile la români*, I. Bd., 1898; II. Bd., 1899; III. Bd., 1901; *Insectele în limba, credințele și obiceiurile românilor*, folkloristische Studie, 1903 u. a. – hat „der grösste Wissenschaftler, den [die Stadt] Suczawa gegeben hat“, durch seine Arbeitskraft, Bescheidenheit und Gutmütigkeit, sowie durch seine Teilnahme an der Lösung sozialer Probleme der Bukowina die Zeitgenossen sehr beeindruckt. Hundert Jahre später bleibt er noch ein Bezugspunkt in der Forschung der rumänischen traditionellen Kultur und Zivilisation. Die Posterität ist ihm aber – hinsichtlich der Anwesenheit und Bewertung des Werkes dieses Bukowiner Akademikers in den öffentlichen Kreisen – undankbar gewesen. Bis Anfang der 90er Jahre hatte man kein Hauptwerk von Simion Florea Marian neu veröffentlicht. Diejenige Arbeiten, die trotzdem erschienen sind, waren nur „Popularisierungsausgaben“, Übersetzungen oder Auswahlbände, so dass das

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu

Unveröffentlichte vergessen blieb. Innerhalb der wissenschaftlichen Gemeinschaft haben doch einige dem mündlichen Schaffen und der mündlichen Kultur gewidmete Forscher (I. C. Chițimia, N. Jula, Ovidiu Bîrlea, Romulus Vulcănescu, Paul Leu) die Persönlichkeit, das Werk, den Beitrag und die kulturelle Erbe Simion Florea Marians durch Nachrufe, Studien und Artikel hervorgehoben. Die erste, ihm gewidmete Monographie veröffentlichte Mircea Fotea, unter dem Titel *Simeon Florea Marian. Folclorist și etnograf* (Bukarest, 1987). Am Anfang des neuen Millenniums wurden in kritischen Ausgaben das Grundwerk *Sărbătorile la români* (Iordan Datcu, Bd. I–II, 1994) und die Trilogie *Nașterea la români, Nunta la români, Înformântarea la români* (Teofil Teaha, Ioan Șerb, Ioan Ilișiu, 1995) veröffentlicht. Eine andere kritische Ausgabe dieser drei letztgenannten Werke ist 2000 erschienen. Das Jahr 2008 war für die Verwertung der kulturellen Erbe Simion Florea Marians ein sehr bedeutendes: das erste Band des Werkes *Botanica poporană română* (Suceava, Mușatinii Verlag) wurde herausgegeben – eine wichtige Arbeit, die fast ein Jahrhundert lang in Manuskriptform blieb. Die Verfasserin der kritischen Ausgabe dieser Arbeit – „eine authentische Enzyklopädie der Volkskunde“, an der der Gelehrte und Priester sein ganzes Leben gearbeitet hat – ist die Museumskuratorin Aura Doina Brădățan. Unter ihrer Mitwirkung sind auch die letzten zwei Bände der *Botanica poporană română* in Suczawa 2010 erschienen. Der neueste, dem Akademiker Simion Florea Marian gewidmete Beitrag gehört derselben Museumskuratorin Aura Doina Brădățan. Es handelt sich um ihre veröffentlichte Doktorarbeit, *Fondul memorial-documentar „Simion Florea Marian” din Suceava. Istoric. Contribuția la cultura română*. Diese bezieht sich auf einen besonderen Nachlass des Akademikers, und zwar eine Sammlung kulturell-historischer Güter, die den wichtigsten dokumentarischen Fonds aus Suczawa bildet und den bekannten Bukowiner Folkloresammler uns auch als Historiker, Naturforscher, Pädagoge und sozial verankerter Mensch darstellt.

Schüsselwörter und -ausdrücke : Simion Florea Marian, Hauptwerke, Folklore, Ethnographie, Verwertung der kulturellen Erbe der Bukowina, dokumentarischer Fonds.

În preajma comemorării centenarului morții lui Simion Florea Marian (1847–1907) – preot, profesor și membru al Academiei Române, folclorist și etnograf, unul dintre „cei iubitori de osteneală [...] pentru prosperitatea și dezvoltarea neamului nostru”¹, după cum îl considera episcopul Melchisedec, în urma vizitei în Bucovina anulului 1881, – se afirma că acesta a lăsat posterității nu numai o operă neegalată prin dimensiuni și valoare, ci și un model uman, apreciat deopotrivă de contemporani și de urmași.

Primele preocupări folcloristice ale lui Simion Florea Marian datează din anii de liceu. Textele culese (și datate de Marian însuși) în perioada 1864–1865 sunt câteva povești² despre Pepelea, pe care elevul Marian de la Obergymnasium-

¹ Liviu Papuc, *Correspondență Simion Florea Marian – episcopul Melchisedec*, în vol. *Studii și comunicări. Simion Florea Marian*, [Suceava], Editura Suceava, 2000, p. 72.

² Mircea Fotea, primul monograf al folcloristului sucevean, menționează în lucrarea sa: „În Fondul memorial și documentar «S. Fl. Marian» de la Suceava se păstrează manuscrisul poveștii

ul din Suceava le-a adunat în două broșuri³. Foarte repede însă, interesul pentru adunarea creațiilor orale sporește, ca și preocuparea pentru valorificarea materialului adunat de el însuși sau prin intermediari, colegi de liceu pe care îi ruga în timpul vacanțelor „să-i aduc(ă) niște cântece populare, fie doine, balade, hore, chiuituri, ba chiar povești, zicând că lui îi trebuie”⁴. Debutul publicistic al viitorului academician bucovinean a avut loc în periodicul transilvănean al lui Iosif Vulcan, „Familia” publicându-i, la sfârșitul anului 1866, materialul *O nuntă la Ilișești în Bucovina*⁵.

La momentul debutului în volum, petrecut în 1869, S. Fl. Marian a dat întâietate culegerilor de poezie epică (baladelor) și lirică „din arealul bucovinean”. Broșura *Poesii populare din Bucovina. Balade române culese și corese de...*, apărută în 1869⁶, se numără printre primele culegeri de folclor românesc. Conține doar 10 balade, culese din Ilișești și Suceava. În același an, S. Fl. Marian începe să colaboreze la revistele conduse de B. P. Hasdeu, conducătorul direcției noi în folcloristica românească.

Următoarea lucrare publicată de folcloristul sucevean, tipărită în două volume, *Poesii populare române, adunate și întocmite de...*⁷, tributară încă tehnicii de corecție a textelor adunate – o „tehnică... în spiritul european al epocii”⁸, de altfel –, a fost apreciată ca „cea mai bogată colecție de balade din Moldova de Sus, posibilă într-o vreme când specia nu decăzuse într-atâta în amurg”⁹, chiar dacă aduce în atenție numai câteva tipuri noi. Această culegere a lui S. Fl. Marian, alături de alte antologii editate spre sfârșitul secolului al XIX-lea, au permis

Soldatul cel iubitoriu de băutură, în care apare mențiunea «Simion Fl. Marian, stud. III cl. gim.», ceea ce înseamnă că el a cules această poveste în anul școlar 1864–1865, la vârsta de 17 ani. La sfârșitul altei povești, *Pepelea și Smeii*, apare semnătura folcloristului și este indicat anul 1865. După cum ne este cunoscut până acum, acestea sunt primele sale culegeri de texte folclorice, care îl situează în rândul celor dintâi culegători de basme populare românești”. Vezi *Simeon Florea Marian folclorist și etnograf*, București, Editura Minerva, 1987, p. 30.

³ Paul Leu, *Simion Florea Marian, ctitorul etnografiei române*, Ediția a III-a revăzută și adăugită, Suceava, Editura „George Tofan”, 2013, p. 40.

⁴ Gherasim Buliga, *Amintiri din viața amicului și colegului meu Simeon Florea Marian*, în „Junimea literară”, anul IV, nr. 6–7, 1907, p. 146.

⁵ S. Fl. Marian, *O nuntă la Ilișești în Bucovina*, în „Familia”, Pesta, anul II, nr. 38, 13/25 noiembrie 1866, p. 452–454; nr. 39, 20 noiembrie/2 decembrie 1866, p. 464–466; nr. 40, 27 noiembrie/9 decembrie 1866, p. 476–479.

⁶ S. Fl. Marian, *Poesii populare din Bucovina. Balade române culese și corese de...*, Botoșani, Editor I. V. Adrian, 1869, 109 p.

⁷ S. Fl. Marian, *Poesii populare române. Adunate și întocmite de ...*, Tom I, *Balade, cântece bătrânești*, Cernăuți, Tipografia lui G. Piotrovski, 1873, 222 p.; *Poesii populare române adunate și întocmite de ...*, Tom II, Cernăuți, Tipografia lui G. Piotrovski, 1875, 250 p.

⁸ Sabina Ispas și Nicoleta Coatu (coord.), *Etnologie românească. Folcloristică și etnomuzicologie II, Metodologie. Arhive. Instrumente de lucru*, Partea a 2-a, București, Editura Academiei Române, 2007, p. 30 (În continuare se va cita: *Etnologie românească*, II).

⁹ Ovidiu Birlea, *Istoria folcloristicii românești*, Ediție îngrijită și bibliografie de dr. Carmen Banța, *Cuvânt-înainte* de acad. Sabina Ispas, [Craiova], Editura Aius Printed, 2010, p. 294.

„urmărirea evoluției speciei în diferite zone” și constatarea lui Ovidiu Bârlea că, în Moldova, balada, ca specie, se afla în declin la jumătatea secolului al XIX-lea, „iar Bucovina, în genere mai conservatoare decât restul Moldovei, nu posedă nici ea o epică diferită de cea relevată de colecția Alecsandri”¹⁰.

Ulterior, „cel mai mare om de știință pe care l-a avut Suceava”¹¹ și-a impresionat contemporanii prin puterea de muncă. În semn de recunoaștere a meritelor sale în culegerea și cercetarea folclorului, a fost primit în Academia Română, în ședința din 26 martie 1881. A publicat 29 de volume, culegeri de literatură populară, monografiile etnografice și lucrări de sinteză cu caracter enciclopedic, cum sunt: *Chromatica poporului român*, discurs de recepție, rostit în aula Academiei Române, 1882; *Descânțețe poporane române*, 1886; *Nunta la români*, 1890; *Înmormântarea la români și Nașterea la români*, 1892; *Sărbătorile la români*, vol. I, 1898 ; vol. II, 1899; vol. III, 1901; *Insectele în limba, credințele și obiceiurile românilor*, 1903. S-a distins prin modestie și blândețe, dar și prin implicarea în problemele sociale ale Bucovinei. După o sută de ani, rămâne încă un reper în cercetarea culturii și civilizației tradiționale românești.

Însă, din punct de vedere al prezenței și al valorificării operei academicianului bucovinean în circuitul public¹², până la începutul anilor '90 ai secolului al XX-lea, lui Simion Florea Marian nu i-a fost reeditată nicio lucrare majoră. Volumele care au apărut, totuși, au fost ediții de popularizare, traduceri, selecții din și repovestiri după originale, „ediții operate”¹³, dar opera inedită „a fost lăsată în uitare”¹⁴.

În schimb, în comunitatea științifică, cercetătorii dedicați culturii și creației orale au promovat prin evocări, studii și articole personalitatea lui Simion Florea Marian, opera, contribuția și moștenirea lăsată de el culturii române. Astfel, prima monografie¹⁵ dedicată folcloristului și etnografului S. Fl. Marian a apărut sub semnătura lui Mircea Fotea, în 1987. În zorii noului mileniu, i-au fost retipărite în ediții critice lucrările fundamentale, *Sărbătorile la români*¹⁶ și *Nașterea la români, Nunta la români, Înmormântarea la români*¹⁷.

¹⁰ *Etnologie românească*, II, p. 31

¹¹ Aura-Doina Brădățan, *Fondul memorial-documentar „Simion Florea Marian” din Suceava. Istoric. Contribuția la cultura română*, Suceava, Muzeul Bucovinei, Editura „Karl A. Romstorfer”, 2013, p. 16.

¹² Iordan Datcu, *Posteritatea operei lui Simion Florea Marian*, în vol. *Studii și comunicări. Simion Florea Marian*, [Suceava], Editura Suceava, 2000, p. 21–26.

¹³ *Ibidem*, p. 24.

¹⁴ Aura-Doina Brădățan, *op. cit.*, p. 52.

¹⁵ Mircea Fotea, *Simeon Florea Marian folclorist și etnograf*, București, Editura Minerva, 1987, 246 p.

¹⁶ Simion Florea Marian, *Sărbătorile la români*, vol. I–II, Ediție de Iordan Datcu, București, Editura Fundației Culturale Române, 1994.

¹⁷ Simion Florea Marian, *Nașterea la români, Nunta la români, Înmormântarea la români*, Ediție îngrijită de Teofil Teaha, Ioan Șerb și Ioan Ilișiu, București, Editura Grai și suflet – Cultura Națională, 1995.

Bibliografia specială¹⁸ dedicată academicianului bucovinean, în veacul care a trecut de la moartea sa, numără 162 de titluri. Unii exegeți ai operei sale științifice, voci cu autoritate în folcloristica și etnologia românească actuală, au subliniat și situația paradoxală în care se găsește aceasta: citată adesea, dar mai puțin citită¹⁹, cu lucrări rămase timp îndelungat accesibile lecturii și cercetării doar în edițiile *princeps*, acest lucru denotând „o perpetuă neglijare și chiar uitare, mai mult decât supărătoare când e vorba de o întreagă serie de contribuții fundamentale, în aproape toate domeniile mari ale culturii tradiționale a românilor”²⁰, absența îndelungată a reeditărilor critice a operei sale (abia în 1995 a apărut prima ediție critică a lucrării în trei volume dedicate momentelor de trecere din viața omului, nașterea, nunta și înmormântarea), absența cvasi-totală a „adnotărilor critice necesare”.

În acest context, la cinci ani de la apariția primului volum al operei monumentale a lui Simion Florea Marian, *Botanica poporană română*²¹ – rămasă în manuscris de la moartea etnografului până în anul 2008 –, într-o ediție critică alcătuită de Aura-Doina Brădățan, Editura „Karl A. Romstorfer” a Muzeului Bucovinei a tipărit la Suceava, în condiții grafice elegante, volumul *Fondul memorial-documentar „Simion Florea Marian” din Suceava. Istoric. Contribuția la cultura română*²². Lucrarea reprezintă teza de doctorat a Aurei-Doina Brădățan, muzeograf la Casa memorială „Simion Florea Marian”. Prin publicarea cărții, autoarea readuce în atenția vieții cultural-științifice românești și internaționale – prin difuzarea în centrele universitare străine – un nume și o operă „fără de care etnografia și folclorul din România ar fi întârziat mult în a se fi afirmat științific” (I. Opreș, *Cuvânt-înainte*, p. 9).

Aura-Doina Brădățan lucrează de peste două decenii, cu pasiune, riguros și competent, la cercetarea, ordonarea și prelucrarea fondului documentar care se găsește în casa-muzeu, donată statului de urmașii lui Simion Florea Marian. Ea

¹⁸ Lista cu lucrările speciale a fost alcătuită de Aura-Doina Brădățan. Se găsește în volumul *Fondul memorial-documentar „Simion Florea Marian” din Suceava. Istoric. Contribuția la cultura română*, Suceava, Muzeul Bucovinei, Editura „Karl A. Romstorfer”, 2013, p. 430–439.

¹⁹ Ovidiu Bîrlea, *Istoria folcloristicii românești*, Ediție îngrijită și bibliografie de dr. Carmen Banța, *Cuvânt-înainte* de acad. Sabina Ispas, [Craiova], Editura Aius Printed, 2010, p. 292.

²⁰ Maria Cuceu, *Simion Florea Marian și cataloagele prozei populare*, în „Suceava”. Anuarul Complexului Muzeal Bucovina”, 2007–2008–2009, XXXIV–XXXV–XXXVI, Suceava, Editura Universității, 2009, p. 39.

²¹ Simion Florea Marian, *Botanica poporană română*, Volumul I, (A–F). Ediție critică, introducere, repere biobibliografice, indice *Botanica*, indice capitole publicate antum/postum, text stabilit, indice informatori și bibliografie de Aura Brădățan, Suceava, Editura Mușatinii, 2008, 700 p.; Volumul II (G–P), cu un *Cuvânt-înainte* de prof. univ. dr. Ioan Opreș, Suceava, Editura Academiei Române, 2010, 712 p.; Volumul III (P–Z), cu un *Cuvânt-înainte* de prof. univ. dr. Dumitru Murariu, Suceava, Editura Academiei Române, 2010, 742 p.

²² Aura-Doina Brădățan, *Fondul memorial-documentar „Simion Florea Marian” din Suceava. Istoric. Contribuția la cultura română*, Suceava, Muzeul Bucovinei, Editura „Karl A. Romstorfer”, 2013, 810 p.

motivează alegerea temei și elaborarea lucrării prin necesitatea de „a atrage atenția asupra obligației morale pe care încă o avem față de academicianul Simion Florea Marian, de a-i edita manuscrisele inedite și de a-i reedita lucrările rămase și acum, după un secol, ediții *princeps*, ca o reală contribuție adusă culturii, de folos științific lingviștilor, filologilor, istoricilor, naturaliștilor, și ca un cinstit act de pietate față de sacrificiul acestui mare român”²³.

Cu un *Cuvânt-înainte* semnat de conducătorul tezei de doctorat, prof. univ. dr. Ioan Opriș, lucrarea se dovedește a fi și o carte de vizită a „valorosului așezământ cultural supranumit «casa câștigată cu condeiul»”. În cuprinsul lucrării, autoarea include: *Introducere* (p. 15–20); Cap. I. *Simion Florea Marian, o viață în slujba culturii neamului românesc* (p. 21–52), cu șapte subcapitole purtând titluri sugestive – *Un pui de bucovinean în școala germană; Prigonit în propria țară, pribeag prin Transilvania; Tânăr teolog, păstor de suflete și duhovnic adevărat; Din Bucovina austro-ungară, în aula Academiei Române; Un preot cărturar, profesor la Gimnaziul kezaró-kräiesc greco-oriental; Autorul „cărții de aur” a țaranului român în cultura lumii; Sfârșitul timpuriu al unei vieți închinată culturii române* –, în care se fac referiri la: datele biografice; educație; debutul publicistic; formarea ca intelectual și teolog în Cernăuți; activitatea de teolog și profesor în Siret și Suceava; alegerea, în 1881, la Academia Română – Secțiunea Istorică; lucrările de referință privind cultura tradițională, folclorul și literatura populară; sfârșitul timpuriu al învățatului; Cap. II. *Istoricul „casei câștigate cu condeiul” și al colecțiilor* (p. 53–72) prezintă, tot în șapte subcapitole, „aventura casei” și a proprietarilor ei (primul, cel care a construit-o, a fost armeanul Ariton Capri; ultimii au fost Maria și Mihai Cărăușu, urmașii lui Simion Florea Marian), lupta dramatică pentru a o salva de la demolare, destinul cultural al edificiului de secol al XVIII-lea, care din 1969 a fost declarat secție a Muzeului Județean Suceava: *Casa „Simion Florea Marian”, monument istoric de secol XVIII; Prima restaurare a monumentului; Moștenirea materială și culturală; Agresiunea comunistă asupra „casei câștigate cu condeiul”; Un deceniu de luptă pentru salvarea casei de la demolare; Încă un deceniu de luptă pentru a dona statului o avere; Casa monument în contemporaneitate*; Cap. III. *Fondul memorial, între trecut și prezent* (p. 73–78) cu subcapitolele: *Înființarea casei memoriale; Prima expoziție memorial-documentară; Expoziția permanentă, în prezent*; Cap. IV. *Fondul documentar „Simion Florea Marian”* (p. 79–100): *Colecția de cărți; Colecția de manuale; Colecția de periodice; Colecția de partituri; Colecția de fotografii; Colecția de decorații*; Cap. V. *Colecția de documente. Istoric și prezentare analitică* (p. 101–180); Cap. VI. *Colecția de manuscrise. Istoric și prezentare analitică* (p. 181–244); Cap. VII: *Colecția de corespondență. Istoric și prezentare analitică* (p. 245–412); *Summary* (p. 413–422); *Bibliografie* (p. 423–452); *Indice de persoane* (p. 453–474); *Anexe* (p. 475–810) reprezentând fotografii personale,

²³ *Ibidem*, p. 9–10.

de familie și ilustrații de epocă; facsimile după cărți din biblioteca lui Simion Florea Marian și după documente personale, familiale, istorice, culturale și cartografice, manuscrise inedite ale lui S. Fl. Marian și ale altor autori, corespondență.

Din cartea dedicată moștenirii culturale lăsate de academicianul sucevean aflăm că patrimoniul celui mai important fond documentar din Suceava – deschis publicului la 22 iunie 1974, sub numele de *Fondul memorial și documentar „Simion Florea Marian”*, în casa care a fost „căminul preotului cărturar din anul 1886 și până la sfârșitul vieții, în 1907” – cuprinde: 9 598 de cărți și periodice; 2 453 documente (personale și familiale, istorice, culturale și cartografice); 2 958 de scrisori; 945 de manuscrise; 5 400 de fotografii; 2 285 de donații. Din donații, au mai fost constituite încă trei fonduri documentare separate: Fondul *Dragoș Vitencu*; Fondul *Dumitru Florea Rariște*; Fondul documentar *Florica și Gherontie Doboș*.

În lucrarea sa, Aura Brădățan prezintă „pentru prima dată, monografic și analitic”: 350 de documente istorice, 139 de documente cartografice, 339 de documente culturale, 202 documente personale, 491 de documente familiale, 391 de manuscrise – toate aparținându-i lui Simion Florea Marian; 554 de manuscrise ale altor autori și 1 086 de scrisori, acestea reprezentând toată corespondența primită de academician (1 006 scrisori) și de soția acestuia, Leontina (80 de scrisori).

Muzeograful subliniază prezența în *Fond* a unei colecții „necercetate mai deloc”²⁴, colecția de manuale, „peste 200 de lucrări didactice, românești și străine, având valoare documentară și de patrimoniu cultural național, unele fiind dintre primele întrebuițate în școlile din Bucovina”²⁵. Numărul relativ mare și locul lor în biblioteca profesorului Marian trebuie înțelese mai ales ca o consecință a luptei de introducere a manualelor în limba română în școlile din Bucovina, ca rezultat al implicării lui în editarea și tipărirea lucrărilor didactice, în calitate de membru al Consiliului școlar districtual al județului Suceava în „Comisia de cercetare a cărților de limbă română” și de referent pentru lucrările didactice înscrise la Premiul Asociațiunii Craiovene al Academiei Române. Concluzia autoarei insistă pe această realitate: „Colecția de manuale din fondul documentar de astăzi nu se datorează așadar numai unui om care a adunat cărți, ci și unuia care a contribuit într-o mare măsură la tipărirea și răspândirea lor”²⁶. Alte colecții necunoscute publicului larg sunt: Colecția de partituri, Colecția de fotografii – „puțin cercetată și valorificată științific” – și Colecția de decorații, „inedită în totalitate”.

Valorificând documente inedite, cercetătoarea suceveană Aura Brădățan pune în valoare și alte preocupări ale academicianului bucovinean: de istoric,

²⁴ *Ibidem*, p. 18.

²⁵ *Ibidem*, p. 83.

²⁶ *Ibidem*, p. 86.

naturalist, pedagog și „om al cetății”, pe lângă cele de folclorist și etnograf, care l-au consacrat.

Prin cartea sa, prin informațiile inedite adunate în sutele de pagini și de imagini, muzeograful Aura-Doina Brădățan întregește portretul spiritual al celui considerat „clasicul părinte al etnologiei românești” și își exprimă crezul în valorile lăsate moștenire de acesta. În același timp, își invită lectorii să-i fie și vizitatori în spațiul privilegiat al casei și grădinii care au constituit pentru Simion Florea Marian un „adevărat laborator de creație”.

Pentru cercetătorii contemporani, etnologi dar și de alte specialități, care parcurg volumul *Fondul memorial-documentar „Simion Florea Marian” din Suceava. Istoric. Contribuția la cultura română*, informațiile despre starea și conținutul documentelor și manuscriselor inedite aflate în Fondul de la Suceava contribuie substanțial la fluidizarea cercetării științifice, cu atât mai mult cu cât unele manuscrise sunt considerate și astăzi, la peste un veac de la conceperea lor, importante pentru cunoașterea aprofundată a culturii tradiționale românești. *Junețea la români* este al patrulea volum proiectat de autor să încheie seria monografică dedicată ciclurilor existenței. Cele peste 500 de file ale lucrării încă își așteaptă editorul, ca și alte manuscrise inedite: *Cântece din Bucovina și Ardeal*, *Doine populare române*, *Doine ostășești*, etc. Ele înfățișează și vorbesc în bună măsură despre o lume pe care nu o vom mai cunoaște decât din mărturiile preotului și etnografului bucovinean Simion Florea Marian.

DR. HERMANN PORAS (1835–1899) – FONDATORUL SANATORIULUI DIN SOLCA

OVIDIU BĂTĂ

Dr. Hermann Poras (1835–1899) – Gründer des Sanatoriums aus Solka

(Zusammenfassung)*

Hermann Poras (geb. 1. Mai 1835 in Czernowitz, gest. 25. Mai 1899 in Czernowitz) war Arzt und Politiker, Gründer und Direktor des Sanatoriums und der Wasser-Heilanstalt aus Solka. Nachdem er sein Studium an der Wiener Medizinischen Hochschule 1859 beendet hat, arbeitete er in Czernowitz als Arzt bis 1872, dann als Bezirksarzt im politischen Bezirk Radautz zwischen 1872 und 1893. Er war Gemeinderat in Czernowitz und Abgeordneter der Stadtkurie während der dritten Wahlperiode (1870–1871). Er heiratete Henrietta Weiss, mit der er sechs Kinder hatte. 1891 begann der Aufbau eines Sanatoriums in Solka, der am 5. Juli 1892 eröffnet wurde.

In der österreichischen Zeit war der Kurort Solka auch als „Perle der Bukowina“ bekannt. Die sogenannte „Dr. Poras“-Heilanstalt hatte damals sehr viele Besucher aus allen Kaiserländern.

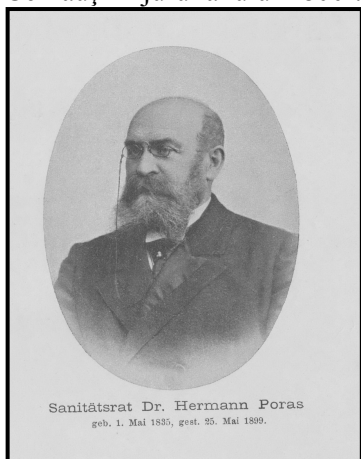
Nach seinem Tod wurde die Leitung des Sanatoriums von seinem Sohn, Dr. Josef Poras, übernommen.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Hermann Poras, Solka, Sanatorium, Kurort, Gründung.

Acum 123 de ani, la 5 iulie 1892, în Solca, veche așezare bucovineană, a avut loc, într-o atmosferă sărbătorească, deschiderea oficială a Sanatoriului și Institutului de hidroterapie „Dr. Poras”.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Întemeietorul acestui stabiliment, doctorul Hermann Poras, s-a născut la 1 mai 1835 în Cernăuți, tatăl său fiind Israel Poras, comerciant evreu stabilit în Cernăuți în jurul anului 1800¹.

Hermann Poras a urmat cursurile gimnaziale la Gimnaziul Superior de Stat din Cernăuți (*Staatsobergymnasium*), apoi a studiat medicina la Școala Medicală din Viena, pe care o absolvă în 23 decembrie 1859. După absolvire, se întoarce la Cernăuți, unde lucrează ca medic până în anul 1872, bucurându-se, în această calitate, de încrederea celor mai selecte cercuri din oraș. S-a remarcat îndeosebi în anul 1866, când în zonă s-a abătut holera și tifosul exantematic.

În anul 1871 a intrat în serviciul statului, devenind secretar (coțopist) pe probleme sanitare la sediul Guvernului Bucovinei².

Între anii 1872 și 1893, a fost medicul districtului Rădăuți. Stabilit în Rădăuți, dr. Poras a fost ales, în anul 1872, ca membru în Consiliul Comunității Evreiești din Rădăuți.

În anul 1893 a fost chemat să lucreze din nou pentru guvern, iar în anul 1896 a devenit medic districtual general.

Începând cu anul școlar 1893/94, a predat cursuri de stomatologie și igienă școlară la Institutul Pedagogic din Cernăuți³.

Dr. Hermann Poras, care a dovedit mereu un viu interes pentru fenomenele vieții sociale publice, a fost consilier comunal în Cernăuți și deputat al curiei orașelor (Cernăuți) în legislatura a III-a (1870–1871). În camera legislativă bucovineană a aderat la Partida constituționalilor (centraliștii)⁴.

S-a căsătorit, în anul 1865, cu Henrietta Weiss (1843–1910), din Lvov, cu care a avut șase copii: Friederike (1867), Rosa (1869), Edward (1871), Josef (1874, medic), Richard (1876, medic) și Anna (1882).

În timpul cât a fost medic al districtului politic Rădăuți, s-a preocupat intens atât pentru asigurarea unei bune situații sanitare, cât și pentru înființarea unor noi unități terapeutice și sanitare în Bucovina, de exemplu Spitalul din Rădăuți⁵.

¹ Joe Poras, *The Poras Family connection to Czernowitz, capital of the Bukowina, of the Austro-Hungarian Empire. 1800–1917*, [on-line], accesat 11 iulie 2015, la URL: www.czernowitz.ehpes.com/mempages/poras/czernowitz.html.

² „Bukowinaer Post”, Czernowitz, VI. Jahrgang, Nr. 845, Sonntag den 28. Mai 1899, p. 3–4.

³ *Ibidem*.

⁴ Mihai-Ștefan Ceaușu, *Parlamentarism, partide și elită politică în Bucovina habsburgică (1848–1918)*, Iași, Editura Junimea, 2004, p. 516.

⁵ *Lege, privitoare la ridicarea unui spital public la Rădăuți*, 20 decembrie 1874, Legea 2, publicată în „Foaia legilor și ordinațiunilor pentru Ducatul Bucovinei”, 1875, mănunchiul/parte a I, p. 2.

În toamna anului 1875, a fost sancționată *Legea*⁶ din 21 noiembrie 1874, votată de Dieta Bucovinei și, odată cu ea, *Statutul pentru organizarea spitalelor publice din Bucovina*, din 8 ianuarie 1875.

Cu Ordinul din 5 iulie 1876, Comitetul provincial a cerut Primăriei Rădăuți să aleagă, conform legii amintite, o conducere pentru spital. Primăria a delegat în conducerea spitalului pe Adolf Marin (primarul Rădăuților, octombrie 1867 – 13 noiembrie 1897), în calitate de președinte, iar în calitate de membri pe consilierii comunali Orestes Renney de Herszeny, prefect (k. k. Bezirkshauptmann), Josef Janitzki, contabil (k. k. Wirtschaftsbuchhalter), dr. Hermann Poras, consilier sanitar și medic de județ (k. k. Sanitätsrat und Bezirksarzt) și Leon Mölner, brutar (Bäckermeister)⁷.

Deși trecuseră 10 ani de când spitalul fusese construit și complet amenajat pentru a fi pus în funcțiune, Comitetul provincial a respins mereu cererile pentru numirea unui medic și a unui administrator sub pretextul că spitalul nu avea încă un statut și un regulament de funcționare care să fi fost aprobate.

La 22 iulie 1877, conducerea spitalului a înaintat Comitetului provincial un statut și un regulament de funcționare pentru medic și administrator, ambele întocmite de dr. Hermann Poras, solicitând dispoziții urgente pentru deschiderea spitalului⁸.

În 20 iulie 1888, dr. Hermann Poras a făcut parte din delegația comunității orașului Rădăuți care a participat la dezvelirea monumentului de la Voievodeasa, înălțat la inițiativa arendașului Josef Fischer și prin contribuția sticlarilor germani din Voievodeasa, monument menit să cinstească întâlnirea arhiducelui Rudolf de Austria (1858–1889) cu sticlarii din această localitate⁹, în timpul călătoriei sale făcută în Bucovina, în iulie 1887.

În calitate de medic de circumscripție, dr. Poras a vizitat și Solca, localitate care în acea vreme era arondată districtului politic Rădăuți.

Anticipând potențialul terapeutic al zonei și așezării Solca – poziția geografică deosebită, climatul subalpin constant, calitățile curative ale aerului și apei, prezența pădurilor de molid și existența în zonă a izvoarelor de slatină – și, din dorința de a oferi aceste elemente terapeutice publicului larg, dr. Hermann Poras începe, în anul 1891, construirea unui sanatoriu în Solca, pe locul cumpărat de la românul Vasiloschi¹⁰.

⁶ 26. *Lege*, în privința principiilor pentru instituirea și administrarea spitalelor generale publice în Bucovina, dată în 21 noiembrie 1874, publicată, la 8 decembrie 1874, în „Foaia legilor și a ordinăciunilor pentru Ducatul Bucovinei din anul 1874”, mănunchiul XXV, p. 75.

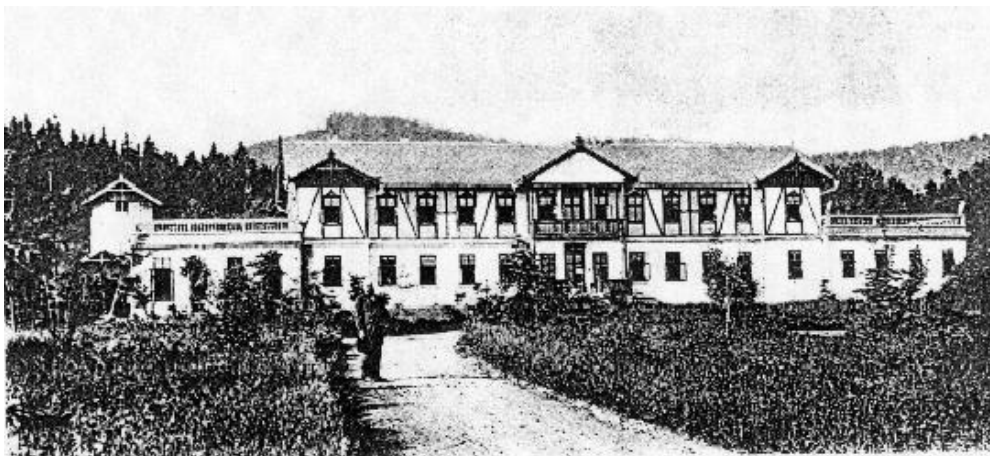
⁷ Franz Wiszniewski, *Radautz, die deutscheste Stadt des Buchenlandes*, München, Waiblingen, Selbstverlag, 1966, p. 241.

⁸ *Ibidem*.

⁹ *Ein patriotisches Werk*, în „Bukowinaer Rundschau”, Czernowitz, VII. Jahrgang, Nr. 546, Sonntag den 22. Juli 1888, p. 5.

¹⁰ *Condica cronicală a parohiei Solca*, manuscris, p. 34.

Planurile pentru construirea sanatoriului au fost elaborate de inginerul Georg Bardel din Gleichenberg (vezi *Anexa*). Pentru instalațiile tehnice au fost luate ca model stațiunile din Gleichenberg și Reichenhall¹¹. Sanatoriul a fost amplasat într-un peisaj pitoresc, în mijlocul unor grădini splendide, în imediata apropiere a pădurii din Solca, spațiul principal al activității din stațiunea înconjurată de culmi muntoase acoperite de păduri de molid.

Dr. Hermann Poras în fața Sanatoriului.

Prin practica sa medicală extinsă și datorită numeroaselor sale relații interne și externe cu medicii, doctorului Poras nu i-a fost greu să dirijeze atenția unor cercuri tot mai largi spre tânăra stațiune curativă și, astfel, s-a ajuns ca, după puțini ani, câteva sute de persoane să-și petreacă vara la Solca.

Pentru a atrage un număr cât mai mare de vizitatori, locuitorii din Solca s-au unit și au înființat Asociația de înfrumusețare solcană (*Solkaer Verschönerungsverein*), asociație care „purta grija amenajării interne a localității”¹².

În anul 1893, Solca a fost ridicată de Guvernul c. c. al Bucovinei la rangul de stațiune balneară, iar administrația stațiunii, conform *Regulamentului balnear*, emis în același timp, a fost transferată Comisiei balneare. Șeful acestei Comisii a fost ales consilierul sanitar dr. Hermann Poras, care a rămas în această funcție până la moarte¹³.

Inaugurarea Sanatoriului a fost adusă la cunoștința publicului prin anunțuri în presa vremii.

¹¹ *Bericht aus dem Sanatorium Dr. Poras im Kurorte Solca in der Bukowina für die Jahre 1892–1902. Anlässlich des zehnjährigen Bestandes der Anstalt herausgegeben von der Anstaltsleitung*, Leipzig und Wien, Franz Deuticke, 1902, p. 81.

¹² *Ibidem*, p. 79.

¹³ *Ibidem*.

**Am 5. Juli 1892:
Eröffnung.**
des
**behördlich concessionirten
Sanatoriums und der Wasser-Heilanstalt
zu Solka in der Bukowina.**

Klimatische Höhenstation. Saison vom 1. Juni bis 1. September.
Geschützte Lage an den Ausläufern der Karpathen. Mildes seealpines Klima
mit unbedeutenden Temperatur-Schwankungen. Reine, balsamische, ozonreiche
Luft. Vorzüglich eingerichtete

Wasser-Heilanstalt und Inhalations-Säle
für Fichtennadeldämpfe, für Soolzerstäubung der natürlichen Solkaer Quell-
ssole und der verschiedensten Mineralwässer. An sonstigen Curbehelfen:
**Massage, Electricität, vorzügliche Schafmolke, Milch- und Ko-
nkuren, Medicinalbäder** verschiedenster Art und ganz besonders der na-
türlichen Sool-, Fichtenextract-, Malz-, Klei-, Schwefel- und Moorbäder.
Confortable Unterkunft u. vorzügliche Verpflegung im Sanatorium zu mässigen
Preisen. Apotheke, Post- und Telegraphenstation im Orte. Eigenthümer der
Anstalt: Dr. H. PORAS, k. k. San-Rath. Verantwortlicher Leiter: Dr. C
KRÖLIKOWSKI, Gemeindearzt in Solka.

Anskünfte ertheilen der Eigenthümer der Anstalt und die Anstalts-
leitung in Solka. 320

Anunț publicitar, în „Bukowinaer Rundschau”, Czernowitz, XI. Jahrgang, Nr. 1157,
Dienstag den 5. Juli 1892, p. 4.

În Solca exista la acea dată un Institut de hidroterapie (*Kaltwasserheilstalt*),
al cărui proprietar și director era medicul evreu
dr. Eduard Beilich. În anul 1898, dr. Hermann Poras s-a asociat cu dr. Eduard
Beilich, preluând și conducerea acestui stabiliment¹⁴, a cărui administrare a fost
luată în arendă, în anul 1899, de Jakob Karp. Stabilimentul (*Cursalon*) oferea celor
interesați „20 de camere elegant mobilate, la prețuri foarte convenabile, zilnic
bucătărie cușer și cele mai bune băuturi”¹⁵.

Intenția dr. Poras a fost ca în sanatoriul său să fie tratați pacienți care
sufereau de boli ale aparatului respirator, sistemului nervos, boli cardiace, boli
ginecologice, boli reumatice. Pentru început, Sanatoriul avea două secții – una
de băi medicinale și una de electroterapie –, dotate cu instalații moderne

¹⁴ *Bericht aus dem Sanatorium Dr. Poras im Kurorte Solca...*, p. 88.

¹⁵ „Bukowinaer Rundschau”, Czernowitz, XVIII Jahrgang, Nr. 3 034, Sonntag, den 28. Mai
1899, p. 8.

destinate tuturor procedeele fizice de tratament, bazate pe ultimele descoperiri terapeutice și tehnice.

Sezonul de tratament se deschidea pe 15 mai și se încheia pe 30 septembrie, cu trei perioade: 15 mai – 10 iulie; 11 iulie – 20 august; 21 august – 30 septembrie.

Sanatorium
und
Wasser-Heilanstalt
des
Dr. K. Poras

IM SOLBADE UND KLIMATISCHEN
Curorte **SOLKA, Bukowina.**

Ärztlicher Leiter: Univ. med. **Dr. Josef Poras.**

In geschützter Lage und unmittelbarer Nähe des Waldparkes, mit prächtigen Gartenanlagen, reiner staubfreier Luft etc.

Curbehelfe: **Das gesammte physikalische Heilverfahren**, als: systemat. Wassercuren, Medizinalbäder aller Art. Solkaer natürliche Solbäder, Kohlensäure- und Fangobäder, Moorsalzbäder. — **Completos Inhalatorium**: Solzerstäubung, Fichtendampf, Lignosulfid- und pneumatische Inhalationen; Massage und Elektrizität, Milch, Molke, Kefyr, Entziehungs-, Mast-, Diät- und Terraincuren, **bestens bewährt bei allen Athmungs-, Verdauungs-, Nerven-, Frauen- und Blutkrankheiten, für Geschwächte und Reconvalescenten.**

Nicht aufgenommen werden Geistesranke und vorgeschrittene Langenranke.

Complet eingerichtete, comfortable, reine Wohnzimmer.
Vorzügliche Küche.

Zeitungen, Bibliothek, Ausflüge, Concerte, Reunions, Lawn-Tennis, Croquet, Kegelbahn.

Durchwegs mäßige Preise.

Preis ganzer Pension für 1 Person 20 fl. per Woche, für 2 Personen 35 fl. per Woche, Wohnzimmer per Woche 7 fl. u. m. 211

Eröffnung am 15. Juni.

Prospecte frei. — Zimmerbestellungen und Auskünfte aller Art beim Anstaltsleiter.

Anunț publicitar, în „Bukowinaer Post“, Czernowitz, VI. Jahrgang, Sonntag den 28. Mai 1899, p. 7.

Sanatoriul pune la dispoziția pacienților camere de locuit, o bucătărie diversificată și de o calitate deosebită, posibilitatea petrecerii timpului liber în mod util și plăcut în cadrul acestuia sau organizarea de excursii în împrejurimile pitorești. Prețurile practicate erau mult mai mici față de cele ale altor asemenea stabilimente din vest.

Încă din anul deschiderii, Sanatoriul a cunoscut un mare succes. Între anii 1892 și 1901, stabilimentul a fost frecventat de 2 715 pacienți – 1 155 de bărbați și 1 560 de femei –, dintre aceștia 926 erau din Bucovina (34,11 %), 683 din Galiția

(25,15 %), 998 din România (36,76 %), 89 din Rusia de Est (3,26 %), 19 din alte țări ale Monarhiei sau ale Europei, chiar și din Turcia (0,71 %) ¹⁶.

Numărul pacienților a crescut an de an, în anul 1905 ajungând la 408 – 127 din Bucovina, 144 din România, 89 din Galiția, 31 din Rusia, iar 17 din alte țări ¹⁷.

Sanatoriul a fost făcut cunoscut prin anunțuri publicate în ziare și reviste care apăreau în Imperiul Austro-Ungar.

Solca nu era pregătită material să poată oferi confortul necesar acestui aflux mare de vizitatori cu pretenții desebite din punct de vedere al confortului. Pentru a putea face față acestei situații, dr. H. Poras și primarul de atunci al localității, farmacistul Alexandru Braha, încep o fructuoasă colaborare în domeniul asigurării confortului material pentru vizitatorii stațiunii. Această colaborare s-a concretizat prin construirea de vile, hoteluri și restaurante ce-și deschid curând porțile pentru vizitatori, numărul acestora ajungând să se dubleze.

În anii următori, concurența cu alte stațiuni a avut ca efect scăderea drastică a numărului de vizitatori. Pentru a putea trece peste această situație deosebită, dr. Poras caută o soluție, și anume se adresează conducerii Bucovinei cu scopul de a obține un credit în valoare de 1 000 de florini pentru Solca. Cu toate că la început cererea sa nu a fost aprobată, el nu renunță, insistă și obține un împrumut de 6 000 de florini ¹⁸. Din acest împrumut urma să se construiască Casa stațiunii (Casă de cură). Dr. Hermann Poras nu a mai ajuns să-și vadă visul împlinit, construcția Casei stațiunii începând abia în anul 1902, pe locul cumpărat de la Fondul Religionar, sub conducerea medicului localității, dr. Hermann Weinberg, și a primarului, farmacistul Alexandru Braha, după ce a fost obținută o subvenție de 12 000 de coroane de la Dieta Țării ¹⁹.

Consilierul sanitar dr. Hermann Poras, cel care și-a dedicat viața îndeplinirii tuturor sarcinilor și binelui oamenilor suferinzi, a decedat subit la 25 mai 1899, în urma unui infarct cardiac.

Ziarul cernăuțean „Bukowinaer Rundschau” ²⁰ consemna, la rubrica *Kleine Chronik*, următoarele: „Czernowitz, den 28. Mai 1899. *Leichenbegängnis*. Gestern nachmittags wurde der plötzlich verstorbene Oberbezirksarzt und Sanitätsrath Dr. Hermann Poras unter einer überaus zahlreichen Beteiligung zu Grabe getragen. Diese Beteiligung war das beste Zeugnis dafür, welcher Achtung und Beliebtheit sich der Verstorbene in allen Kreisen der Bevölkerung erfreute. Dem mit Kränzen reich bedeckten Sarge folgten ausser den Leidtragenden: Landespräsident Baron

¹⁶ *Bericht aus dem Sanatorium Dr. Poras im Kurorte Solka...*, p. 87.

¹⁷ Hermann Mittelman, *Illustrierter Führer durch die Bukowina*, Czernowitz, Schally, 1907, p. 114.

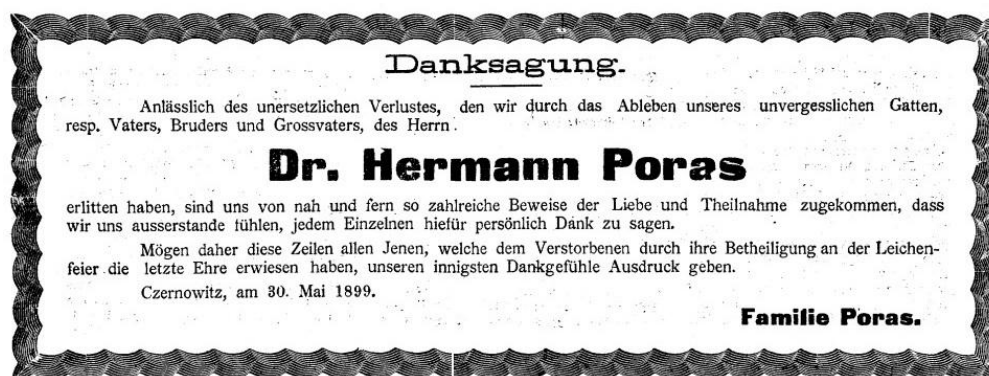
¹⁸ Ferdinand Eisenhauer, *Dr. Hermann Poras – der Gründer des Kurortes Solca*, în „Die Stimme». Mitteilungsblatt für die Bukowiner”, Tel Aviv, Jahrgang 49, Nr. 415, Februar, 1993, p. 3.

¹⁹ *Condica cronicală a parohiei Solca*, manuscris, p. 57; Ferdinand Eisenhauer, *op. cit.*, p. 3.

²⁰ „Bukowinaer Rundschau”, Czernowitz, XVIII. Jahrgang, Nr. 3 035, Dienstag, den 30. Mai 1899, p. 3.

Bourguignon mit allen Landesregierungsräthen, Bürgermeister Baron Kochanowski mit dem Vicebürgermeister Dr. Reiß, Cultuspräses kais. Rath Naftali Tittinger mit dem Präsesstellvertreter Baltinester, viele Landesgerichtsräthe, fast alle Aerzte, Professoren aller hierortigen Mittelschulen, die Mitglieder des Commis- und Buchhaltersunterstützungsvereines, der «Akademischen Lesehalle» sowie eine grosse Anzahl Freunde und Bekannte des Verblichenen. Dem Leichenwagen voran gingen die Zöglinge der Lehrerbildungsanstalt. Am offenen Grabe widmete Oberrabbiner Dr. Rosenfeld dem Heimgegangenen einen tiefempfundenen, warmen Nachruf”.

„Cernăuți, 28 mai 1899. *Înmormântare.* Ieri după-amiază a fost înmormântat, în prezența a numeroase persoane, medicul general districtual și consilier sanitar dr. Hermann Poras, lovit de o moarte fulgerătoare. Participarea extrem de numeroasă a fost cea mai bună dovadă a stimei și prețuirii de care răposatul s-a bucurat în rândul populației. În urma sicriului acoperit din belșug cu coroane, veneau, în afară de cei care îl purtau: guvernatorul Țării, baronul Bourguignon, însoțit de toți consilierii guvernamentali; primarul, baronul Kochanowski, împreună cu viceprimarul, dr. Reiß; consilierul imperial pe probleme de culte, Naftali Tittinger, împreună cu președintele loțiitor Baltinester, mulți consilieri juridici, aproape toți medicii, profesorii de la școlile medii locale, membri ai asociațiilor (de sprijin) contabile, de la «Reuniunea pentru lectură», precum și un mare număr de prieteni și cunoscuți. Înaintea sicriului mergeau elevii de la Institutul Pedagogic. La mormânt, înainte de înhumare, rabinul superior dr. Rosenfeld, i-a adus un ultim și emoționant omagiu”.

„Bukowinaer Rundschau”, Czernowitz, XVIII Jahrgang, Nr. 3 037,
Donnerstag, den 1. Juni 1899, p. 4.

Familia îndoliată publică în ziarul din iunie 1899²¹ un „*Mesaj de mulțumire*. În urma pierderii iremediabile suferite de noi, prin decesul neuitatului nostru soț, tată, frate și bunic, domnul dr. Hermann Poras, am primit atât de multe dovezi de compasiune de pretutindeni, încât nu suntem în stare să mulțumim fiecăruia personal.

Prin urmare, fie ca aceste rânduri să mulțumească din suflet tuturor celor care, participând la înmormântare, au onorat memoria celui decedat.

Cernăuți, în 30 mai 1899. Familia Poras.”

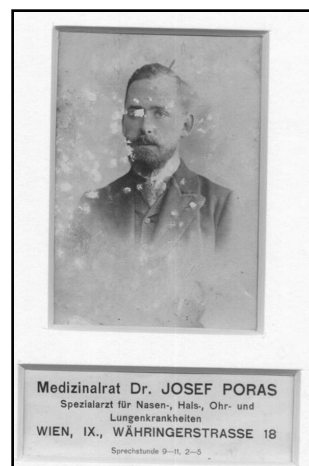
După decesul neașteptat al dr. Hermann Poras, conducerea Sanatoriului este preluată de fiul său, dr. Josef Poras (22 august 1874, Rădăuți – 17 iulie 1936, Viena), absolvent al K. K. Ober-Gymnasium din Rădăuți (1892)²² și al Școlii Medicale a Universității din Viena, MD în iunie 1898.

Josef Poras s-a căsătorit, în 1900, cu Eleonora Wender din Viena, cu care a avut trei copii: doi băieți, Hermann (1901, Viena, medic), Fredrick/Fritz (1903, Viena, doctor în drept) și o fiică, Thea (1906, Cernăuți)²³. În 1904 s-a stabilit în Cernăuți, unde, pe perioada iernii, avea un cabinet medical particular, el fiind medic specialist ORL și în boli de plămâni.

Prin toate mijloacele ce i-au stat la dispoziție, dr. Josef Poras a sprijinit dezvoltarea în continuare a stațiunii Solca. Dr. Josef Poras a condus Sanatoriul până în preajma Primului Război Mondial, când s-a mutat definitiv la Viena, unde a avut un cabinet medical privat, situat în Währingerstrasse 18.

Serviciile medicale la Sanatoriul „Dr. Poras” erau asigurate de dr. J. German, dr. M. Kulikowski, dr. N. Rhoden, dr. P. Horowitz, dr. Ed. Beilich, dr. Karl Ungar, dr. A. Singer²⁴.

În perioada austriacă, Sanatoriul „Dr. Poras” era apreciat ca unul dintre cele mai frumoase și mai bune așezăminte de tratament existent în partea estică a Monarhiei, iar stațiunea Solca a devenit o țință turistică și de tratament de o popularitate care o egala pe cea a marilor stațiuni din Imperiul Austro-Ungar. Solca și Sanatoriul „Dr. Poras” au fost ca un magnet pentru evreei de condiție bună, care își petreceau lunile de vară îngrijindu-și de sănătate și petrecând.

²¹ „Bukowinaer Rundschau”, Czernowitz, XVIII Jahrgang, Nr. 3 037, Donnerstag, den 1. Juni 1899, p. 4.

²² Petru Bejinariu, Luca Bejenaru, Ștefan Botezat, Viorica Goreac, Marian Olaru, *Compendiu istoriografic al Liceului Teoretic „Eudoxiu Hurmuzachi” 1872–1997*, Iași, Editura Bucovina, 1997, p. 116.

²³ Joe Poras, *op. cit.*

²⁴ *Bericht aus dem Sanatorium Dr. Poras im Kurorte Solca...*, p. 103.

Comparată cu stațiunea Merano (Italia) – „al Bucovinei Meran”²⁵, cum spunea D. I. Mitric-Bruja –, Solca era cunoscută și sub numele de „Perla Bucovinei” sau cea de „Reichenhall-ul de Est”, rivalizând, în privința numărului de pacienți, cu renumitele stațiuni Reichenhall (Bavaria Superioară) și Gleichenberg (Styria).

În anul 1922, Sanatoriul „Dr. Poras” a intrat în proprietatea statului, fiind preluat de Societatea de Asigurări Sociale din București și primind numele de Sanatoriul „Regina Maria”.

Prin Ordinul Ministerului Sănătății nr. 150, din 16.02.2004, Sanatoriul a fost transformat în Spitalul de Boli Cronice Solca. În aprilie 2011, spitalul a fost desființat – alături de alte peste 65 de unități medicale din toată țara –, pavilionul principal fiind abandonat.

Înainte de Primul Război Mondial, în Solca s-a constituit, din inițiativa dr. Wender, un comitet cu scopul de a ridica un monument în memoria întemeietorului stațiunii Solca, fostului consilier sanitar dr. Hermann Poras. În acest scop a fost conceput un apel în care erau evidențiate meritele deosebite ale dr. Poras în dezvoltarea orașului Solca, apel ce urma să fie tipărit și distribuit celor interesați.

Inițiatorii apelului erau convinși că acesta „se va bucura de cel mai mare răsunet și că vor veni atât de multe donații, încât construirea unui monument [...] va fi posibilă în cel mai scurt timp”²⁶.

Cu toate că inițiativa s-a bucurat de aprobarea generală și a atras tot mai mulți adepți – pacienți ajutați de dr. Poras, mulți prieteni și admiratori și-au manifestat intenția de a sprijini ridicarea acestui monument în Solca –, din motive financiare, acest gest nobil nu s-a putut realiza²⁷.

În anul 2006, stră-strănepotul doctorului Hermann Poras, Josef Poras, care locuiește în SUA, a vizitat orașul Solca și Sanatoriul înființat de înaintașul său, manifestându-și intenția de a monta pe zidul clădirii, aflată încă într-o stare bună la acea dată, o placă comemorativă.

Nici această inițiativă nu a fost și nu va mai fi realizată, clădirea dezafectată a fostului Sanatoriu „Dr. Poras” fiind distrusă de un incendiu în noaptea de 27/28 aprilie 2014.

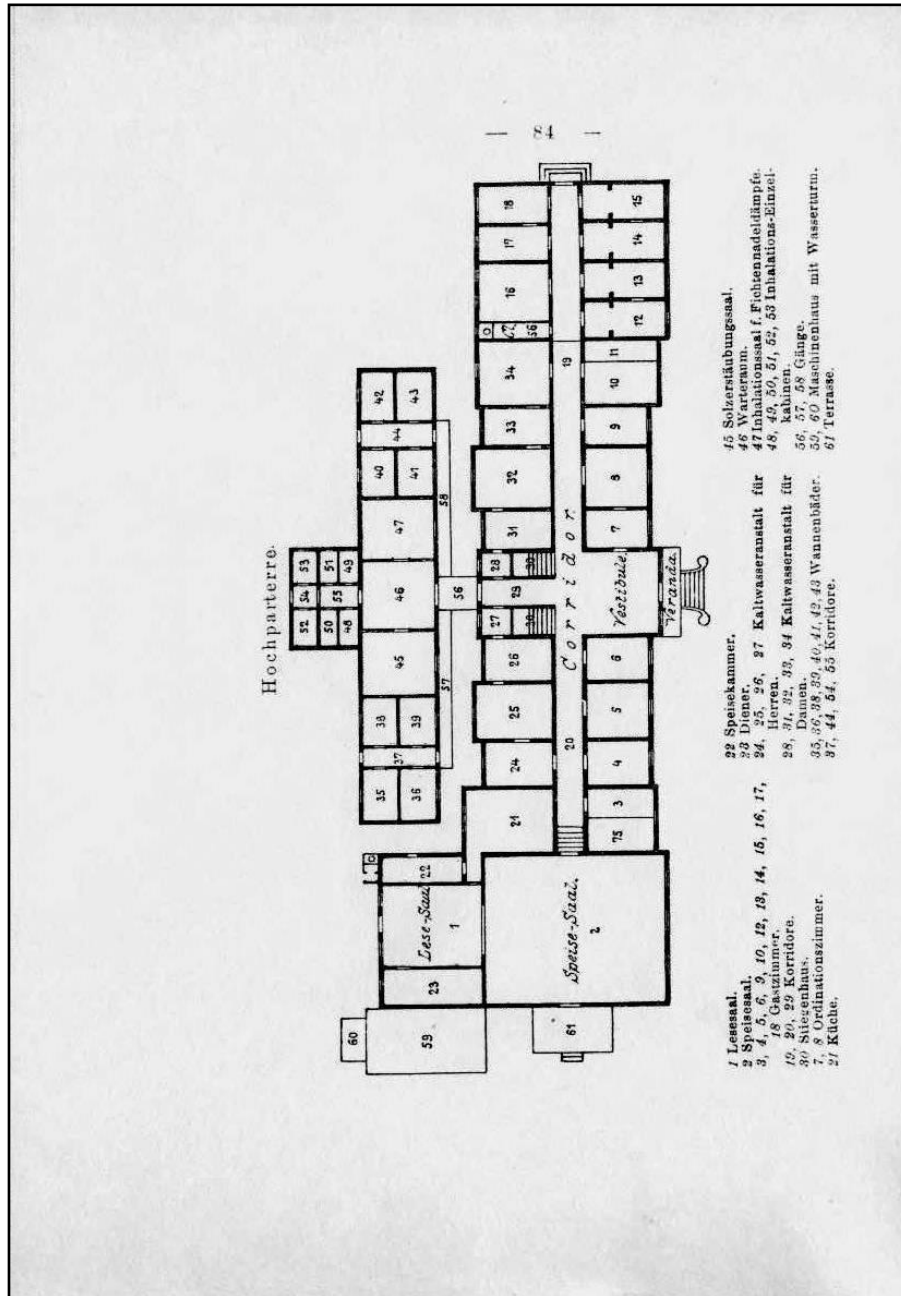
Prin studiul nostru dorim să aducem un omagiu unui om care și-a dedicat întreaga viață și activitate oamenilor suferinzi și s-a numărat printre cei mai distinși reprezentanți ai profesiei sale, Dr. Hermann Poras, de la a cărui naștere se împlinesc 180 de ani.

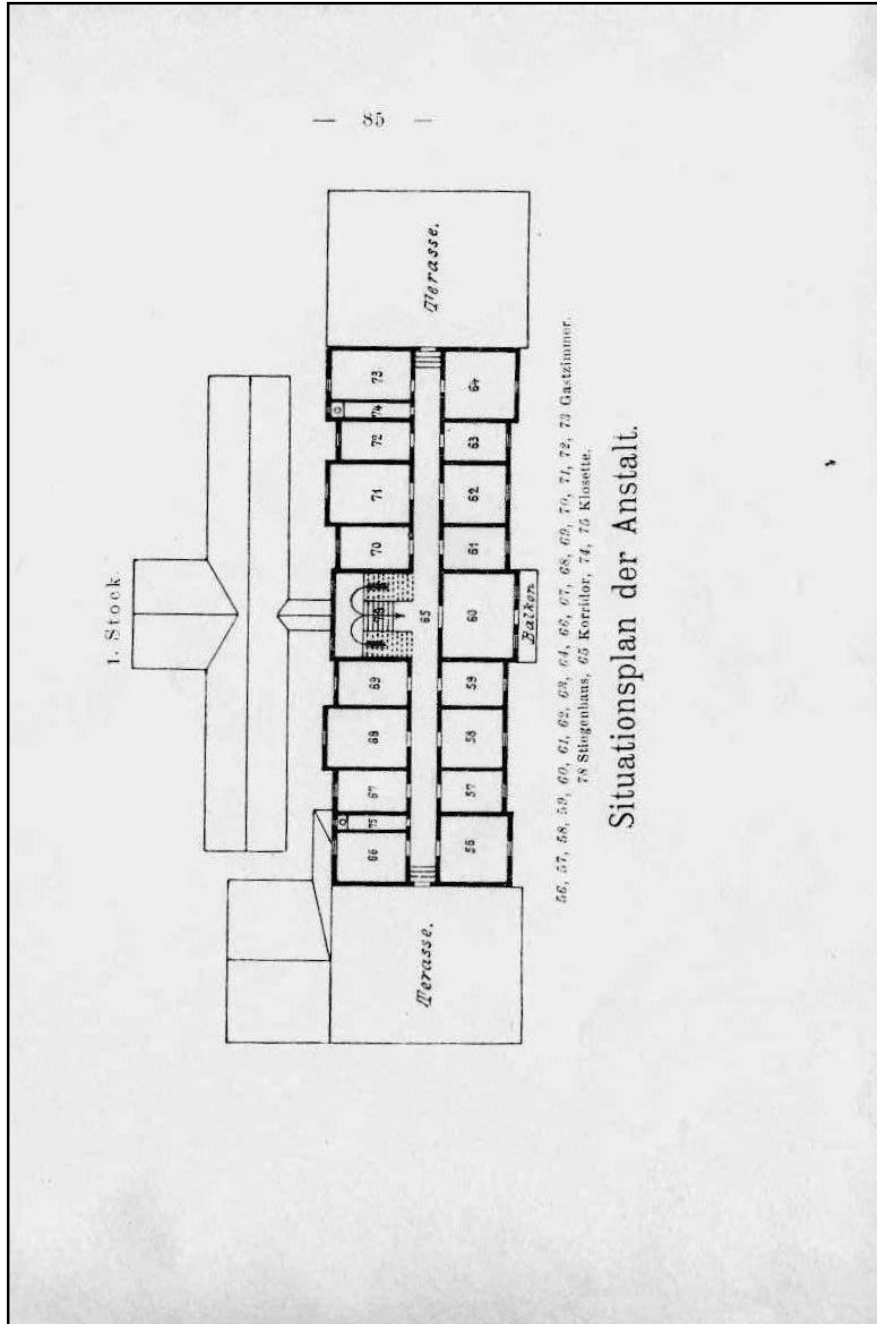
²⁵ D. I. Mitric-Bruja, *Solca*, în „Patria”, Cernăuți, anul III, nr. 307, 6/18 august 1899, p. 1.

²⁶ Neumann Wender, *Solka* (II), în „Bukowinaer Post”, Czernowitz, VIII. Jahrgang, Nr. 1 188, Donnerstag, den 22. August 1901, p. 1–2.

²⁷ Ferdinand Eisenhauer, *op. cit.*, p. 3.

ANEXA

GENERALUL IACOB ZADIK ÎN BUCOVINA

ION FILIPCIUC

Dedicație: *În amintirea prietenului meu, prof. dr. Anghel Popa, cu care, neavând prilejul să vânăm lei și leopardzi în Câmpia Mesopotamiei, polemizam în chestiuni de istorie bucovineană.*

General Iakob Zadik in der Bukowina

(Zusammenfassung)*

Von der Absicht ausgehend, einige Fehler aus der Studie Anghel Popas *General Iakob Zadik und die Bukowina. Unveröffentlichte Dokumente* zu berichtigen, präsentiert der Verfasser historische Daten über die Tätigkeit des Generals in der Bukowina im Herbst 1918.

Die Befreiung oder die Eingliederung der Bukowina in das Königreich Rumänien erfolgte nicht nach einem vorher erarbeiteten strategischen Plan, demgemäss die rumänische Armee, aus einem gewissen Punkt losgehend – mit Hilfe des Hauptquartiers oder des Generalstabs der achten, sich unter dem Kommando des Generals Iakob Zadik befindenden Division – die administrativ-politischen Zentren der Bukowina erreichte. Stattdessen hat man spontan reagiert: in einer kurzen Zeit, zwischen dem 24. Oktober/6. November und dem 31. Oktober/13. November, dem Wunsch der Bevölkerung entgegentretend, haben diese von einander sehr entfernt liegenden Zentren, obwohl nicht gleichzeitig, trotzdem einheitlich gehandelt und die Vereinigung des ganzen rumänischen Volkes unter einem einzigen Führer, dem König Ferdinand verwirklicht.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Bukowina, Czernowitz, Suczeawa, Iancu Flondor, Iakob Zadik, Anton Ionescu, Ilie Lazăr, rumänische Truppen.

Peste curând se va rotunji un veac de la Unirea Bucovinei cu Regatul României și cărturarii își vor pune în valoare cercetările și rezultatele la care au ajuns în abordarea acestui eveniment semnificativ pentru istoria modernă a românilor, fie și dacă ne aducem aminte de scurta cuvântare rostită de țăranul

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

câmpulungean Vasile Alboiu-Șandru la dineul oferit delegației bucovinene în seara zilei de duminică, 1 decembrie 1918, de către Regele Ferdinand, în Reședința din București: „Nu era cu puțință România Mare fără mica Bucovină”.

În sensul unui *Cum a fost cu puțință Unirea Bucovinei cu Regatul României*, se încumetă prof. dr. Anghel Popa să scoată în lumină câteva documente inedite, pe care le comentează cu aplomb și seriozitate în articolul *Generalul Iacob Zadik și Bucovina. Documente inedite*, în revista „Dacia literară”, revistă de reconstituiri culturale, serie nouă din 1990, Iași, anul XV, nr. 5–6 (128–129), mai–iunie 2014, p. 19–27.

De precizat că prof. Anghel Popa din Câmpulung Moldovenesc, doctor în istorie (1982) cu un interesant subiect despre *Renașterea și dezvoltarea armatei pământene în Moldova (1831–1858)*, Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași, sub îndrumarea prof. univ. dr. Dimitrie Berlescu, cu diferite alte studii bine documentate, precum *Societatea Academică „Junimea” din Cernăuți, 1878–1938*, 1997; *Între fronturi. Bucovineni în România Primului Război Mondial*, 1998; *Aromâni în Bucovina*, 2000; *Serbările naționale de la Putna*, 2004; *Societatea Academică „Arboroasa” din Cernăuți, 1875–1877*, 2008; *Un tren întârziat*, 2009 și *Principele Nicolae al României, elev la Royal Military College of Eton (1919–1922)*, 2012 – toate publicate la Editura Fundației Culturale „Alexandru Bogza” din Câmpulung Moldovenesc, își aruncă privirea asupra unui important moment din cariera generalului Iacob Zadik tocmai pentru faptul că vajnicul ofițer și-a legat numele de unirea Bucovinei cu Regatul României.

Autorul afirmă că rândurile sale alcătuiesc un studiu („în studiul prezent”), ceea ce e cam pretențios, întrucât termenul „studiu” implică o rigoare documentară; or, în paginile pomenite avem un simplu eseu în marginea unor documente, care, din păcate, nu toate sunt transcrise chiar după canoane filologice. Cu modestia care-l caracterizează, autorul își avertizează, însă, cititorii că despre generalul Zadik „nu ne-am propus să-i prezentăm întreaga activitate, vastă și bogată în evenimente”, la care face trimitere, invocând articolul *Generalul Iacob Zadik și revenirea Bucovinei la România*, semnat de dr. Ion Zadik¹.

Segmentul „Bucovina” – desfășurat vreme de aproape șase luni și două săptămâni, între 6 noiembrie 1918 și 23 mai 1919 – din cariera acestui general român este însă foarte important pentru cunoașterea și aprofundarea întâmplărilor din toamna anului 1918, încât cercetătorilor li se impune o aplecare mai îndelungă și cumpănită spre a descâlci oarecari fire din ghemul evenimentelor care au rodnicit și pecetluit unirea Bucovinei cu Regatul României.

Punctul de la care pornește Anghel Popa este totuși broșura *În cinstea ostașilor Diviziei 8-a, 1918 – 11 noiembrie – 1919, Bucovina*, de unde reproduce și fotografia generalului (de la p. 8), primită recent de la muzeograful Dorel Ursachi

¹ *General Hârjeu*, în vol. *Lui Alexandru Marghiloman, Omagiu cu prilejul unei îndoite aniversări, Prietenii și admiratorii lui*, București, MCMXXIV, p. 39.

din Siret, și Fondul Nr. 35, Colecția de documente, Pachetul XIV, 1–30, aflat la Serviciul Județean Suceava al Arhivelor Naționale, consultat în urmă cu câțiva ani, ceea ce e cam puțin spre a te încumeta la un studiu prob și fără aserțiuni hazardate.

Înainte de toate, nu se poate vorbi sau scrie despre „Legiunea ucraineană, condusă de arhiducele austriac Wilhelm”, care ar fi terorizat Bucovina în toamna anului 1918, ci pur și simplu doar de câteva sute de „legionari”, în fapt, dezertori sau bolșevici ucraineni – cifra lor nu trecea de 700 în perimetrul orașului Cernăuți –, al căror singur scop era jaful depozitelor de alimente și muniții din magazinele statului, din dughenele negustorilor sau din casele celor mai înstăriți, cete în debandadă, pe care cernăuțenii le considerau coborâte din Galiția, fără a leza politic și administrativ cele din urmă autorități cezaro-crăiești.

Afirmația „la primul contact cu inamicul” este lipsită de temei documentar, pentru că nu a existat niciun contact cu vreun „inamic” al trupelor române intrate în Bucovina, în 24 octombrie/6 noiembrie 1918, întreaga administrație austriacă din Cernăuți fiind înlăturată în ziua de vineri, 26 octombrie/8 noiembrie 1918, de către garda civilă alcătuită de Ilie Lazăr și membrii Consiliului Național al Bucovinei, pentru că „inamicul” a fugit în timpul nopții, după ce a luat știre de cantonarea companiei lui Ilie Lazăr, alcătuită din 180 de soldați și gradați români bănățeni din Regimentul 8 din Lugoj și din foștii ofițeri români provenind din armata austriacă, aflați în Cernăuți, care au organizat patrule și au arborat steagul tricolor pe turla Primăriei din capitala Bucovinei.

Vom amenda și unele expresii pur sentimentale din „studiul” istoricului Anghel Popa.

Prin aserțiunea „fiind tentați să intuim în persoana sa [a generalului Zadik] un intelectual rasat mai degrabă decât un militar”, s-ar insinua că un militar de carieră poate ajunge la gradul de general fără a fi intelectual, și nedumerirea de a înțelege cuvântul „rasat” doar în hotarele unei concepții... rasiste. Dar intuițiile istoricului cad oarecum alături de evenimente, pentru că intervenția armatei române nu a fost solicitată „noului guvern al Regatului României”, ci vechiului guvern conservator prezidat de Al. Marghiloman, Ordinul nr. 1 către Divizia a 8-a fiind semnat de către ministrul de Război, generalul Hârjeu, și nu de omologul succesori din guvernul liberal condus de generalul Constantin Coandă!

Guvernul Constantin Coandă este instalat în ziua de miercuri, 24 octombrie/6 noiembrie 1918, la ora 17, când în Suceava administrația austriacă era deja înlocuită cu funcționari români și populația orașului lua cunoștință de noua ordine administrativ-politică, prin proclamația publicată de către maiorul Anton Ionescu, în cursul dimineții, iar pe turla Primăriei flutura primul steag tricolor românesc de cel puțin opt ore.

Guvernul conservator Al. Marghiloman a fost demis în aceeași zi de miercuri, 24 octombrie/6 noiembrie 1918, ora 16, tocmai pentru că plutonul grănicerilor, comandat de maiorul Anton Ionescu, a intrat în Bucovina în zorii zilei,

ora 5 și 30 minute, fără a se fi cerut încuviințarea celorlalți parteneri – Anglia, Franța, Italia, căci în Rusia lucrau vajnic sovietele! – din Antantă. În fapt, Al. Marghiloman a discutat cu regele Ferdinand cu o zi înainte asupra acțiunii din Bucovina, iar pentru orice eventualitate a remis reprezentantului Angliei o scrisoare în acest sens. Marți, 23 octombrie/5 noiembrie 1918, după-amiază, în conferința prim-ministrului Al. Maghiloman cu ministrul de Război, generalul Hârjeu, și șeful Marelui Stat Major al Armatei Regale Române, se stabilesc măsurile pentru ocuparea Bucovinei în cazul când guvernul de la Cernăuți ar solicita intervenția trupelor române. „La orele 4 p. m. s-a primit la Prezența Consiliului telegrama d-lui Iancu Flondor din Cernăuți, adresată agentului diplomatic al Bucovinei, d-l dr. Bodnărescu: «Situția din ce în ce mai critică reclamă imperios, neîntârziat, intervenirea armatei române. La din contra, mișcarea bolșevică deslănțuită ar avea cele mai grave urmări pentru chestia românească»”.

Autorizat de prezidentul consiliului, ministrul de Război a dat curs solicitării: „A ordonat Diviziei a 8-a să ocupe Bucovina, iar comandamentului Corpului IV Armată i-a dat instrucțiuni pentru a duce la îndeplinire măsurile luate, după ce vor căpăta înalta aprobare a Regelui. [...] M.S. Regele e radios, aprobă toate dispozițiunile luate de primul ministru și de ministrul de Război pentru ocuparea Bucovinei și ordonă a li se da imediat curs”².

Și, totuși, guvernul conservator prezidat de Al. Marghiloman a fost demis. Concluzia fostului ministru de Externe, C. Arion, rostită în ședința demiterii, a intrat în istorie: „Guvernul moare, fiindcă a luat Bucovina. E cel mai frumos sfârșit ce se putea”.

Editorul unor asemenea documente este obligat să așeze după datele calendaristice în stil vechi și concordanța lor în stil nou, întrucât cititorul de astăzi intră în... derută cronologică. Apoi, documentele ar trebui oferite cititorului în ordinea cronologică în care au fost emise: așadar, mai întâi Ordinul nr. 1 pentru Divizia a 8-a, din ziua de marți, 23 octombrie/5 noiembrie 1918, semnat de către ministrul de Război, generalul C. Hârjeu, și, în consecință, proclamația generalului Iacob Zadik. Altfel, autorul „studiului” riscă prezentarea haotică a evenimentelor, căci, înainte de a cita ordinul ministrului de Război, generalul C. Hârjeu, invocă însemnările olografe ale generalului Iacob Zadik pe *Proclamația* – „la 23 VIII 1918” – din setul de documente aflate la Serviciul Județean Suceava al Arhivelor Naționale. Or, proclamația generalului Iacob Zadik, datată 24 octombrie, adică 6 noiembrie stil nou, 1918, a fost afișată în Suceava, în după-amiaza acelei zilei,

² „Marșul trupelor pe teritoriul Bucovinei a fost precedat de un sbor de aeroplane care au aruncat în centrele mai importante și prin sate următorul manifest”, în fapt, proclamația imprimată în tipografie. Cf. *În cinstea ostașilor Diviziei a 8-a, 1918*, 11 noiembrie 1919, Bucovina, [1920]. Aici constatăm trei diferențe: „libertatea înfăptuirii dorințelor” pentru „libera înfăptuire”; „garantează oricărui locuitor” pentru „fiecărui locuitor” și „Comandantul Diviziei a 8-a Regale Române” deasupra semnatarului „General I. Zadik” (p. 19–20), față de textul tipărit în „Czemowitzzer Allgemeine Zeitung”.

însă răspândită din avion abia în ziua de vineri, 26 octombrie/8 noiembrie 1918, ora 3 după-amiază, peste orașul Cernăuți și peste alte așezări³.

Cum Ordinul nr. 1 este semnat de către ministrul de Război din cabinetul prezidat de Al. Marghiloman, iar proclamația este emisă și ea în urma acestui ordin și până a demisiona guvernul conservator, intrarea trupelor române în Bucovina se înscrie între realizările acestui guvern de sacrificiu. Concret, regele Ferdinand îi cere lui Marghiloman demisia pe motiv că intrarea armatei regale române în Bucovina nu a fost anunțată sau încuviințată de aliații din Antantă, dar, în culise, noul guvern era preparat încă din ziua de duminică, 21 octombrie/3 noiembrie 1918.

Altă eroare în „studiul” semnat de Anghel Popa este corecția din sintagma „Regimentele 3 și 8 Roșiori”, prin „8 Roman”, cu înțelesul că cele două regimente staționau în orașul Roman, istoricul nostru „neintuind” că Regimentele 3 și 8 erau de Cavalerie, după cum sună logica ordinului de luptă, cu „Regimentele 16, 129 și 37 Infanterie”, „Regimentele 3 și 8 Roșiori” [Cavalerie] și „Divizionul de artilerie, a Divizie 8-a câte o Baterie”.

*

Prestația generalului Iacob Zadik în Bucovina toamnei anului 1918 nu poate fi înțeleasă totuși fără a se înscrie în fluxul evenimentelor din acele zile, și anume:

Mai important pentru reconstituirea atitudinii autorității militare austriece este articolul *Die Auslösung des Erzassbataillons des Schüssenregimentes Nr. 22*, altfel spus despre *Destrămarea Batalionului 22 al Regimentului de Vânători*, care se afla încartiruit în cazarma din Cernăuți, până în ziua de sâmbătă, 2 noiembrie 1918:

Noi am primit această scrisoare: „În comunicările ziarelor locale este vorba în general despre desființarea cadrelor. Pentru a coordona zvonurile pe calea adevărului, doresc ca redacția să preia în mod onest, următoarea declarație: Serviciul la Batalionul de Rezervă subordonat mie, funcționează până la data de 2 noiembrie, la ora 1 după-amiază, în întregime. Deja la ora prânzului se vedeau grupuri de soldați ai Batalionului de Rezervă 41, încărcăți cu provizii de alimente și echipament mergând în toate direcțiile. La ora 1, la amiază, urmând acest exemplu, mai multe unități au spart magazia lor de echipamente și mulți au părăsit cazarma. Aceste acțiuni au fost oprite de către subofițeri și ofițeri. La ora 1 și 30 de minute m-am prezentat personal în cazarmă, am adunat batalionul și am adus totul în ordine.

Unitatea aflată în cazarmă, cu un efectiv de circa 700 de persoane, a fost adunată și, în prezența tuturor comandanților de batalion, au promis după apelul făcut de mine, să îndeplinească întocmai ordinele. Întregul personal de pază a fost întărit și serviciul în cazarmă a decurs ordonat din acest moment. De la toate armele aflate în

³ Mihail Sârbu, *La Primăria Sucevii*, ediție de Aura Brădățan, în „Suceava». Anuarul Muzeului Bucovinei”, anul XL, Suceava, Editura Universității „Ștefan cel Mare”, 2013, p. 128.

companie au fost scoase închizătoarele și depuse în magazia companiei. În jurul orei 7 seara, ofițerul de inspecție și ofițerii rămași – un colonel, un locotenent și 18 cadre din ordinul legiunii ucraine care ocupa cazarma – au părăsit cazarma.

Cu această ocazie au părăsit și unitățile proprii cazarma. Astfel, împotriva ordinului meu, batalionul s-a dezmembrat.

Cernăuți, 5 noiembrie 1918.

Cu stimă, colonel Kastel Pietra”.

Luni, 22 octombrie/4 noiembrie. Delegația locuitorilor din Câmpulung Moldovenesc, condusă de sublocotenentul austriac rezervist Traian Roșu, român aflat în Câmpulung, urcă într-un camion militar austriac, reparat în grabă pentru atare misiune, și ajunge, noaptea târziu, la pichetul grănicerilor români din Cornu Luncii, spre a trece granița la Fălticeni și a solicita intervenția armatei române și în orașul Câmpulung Moldovenesc.

Marți, 23 octombrie/5 noiembrie. Guvernatorul Etdorf încredințează, formal și fără urmări juridice, administrația Bucovinei deputaților Aurel Onciul și Omelian Popovici, ca reprezentanți ai românilor și ucrainenilor.

Ministrul prezident Alexandru Maghiloman, după ce i se înmânează telegrama trimisă de către Iancu Flondor și primește apelurile telefonice din Suceava, Ițcani și Gura Humorului, dispune ca detașamente românești de jandarmi și cavalerie să intre în acele localități bucovinene, să protejeze populația pașnică.

În aceeași zi, la ora 10 dimineața, delegația din Câmpulung Moldovenesc este primită de către generalul Constantin Neculcea, comandantul Regimentului 16 Infanterie din Fălticeni, care promite să transmită solicitarea către guvernul de la Iași, oferind oaspeților un banchet oficial.

Maiorul Anton Ionescu, de la Compania 5 Grăniceri din Burdujeni, constată că frontiera de la Ițcani, cu Austro-Ungaria, a fost lăsată fără pază, iar postul de jandarmi austrieci nu poate menține ordinea în oraș, astfel că raportează telefonic generalului Iacob Zadik, comandantul Diviziei a 8-a de la Botoșani și, la ora 7 seara, solicită autorizarea să intre în orașul Suceava. La aceeași oră, prefectul Vizanty din Botoșani îi transmitea, prin telefon, primarului Eusebie Popovici din Suceava: „Intrarea armatei române în Bucovina este hotărâtă și se va face mâne, miercuri, prin două puncte. Nu mai e lipsă nici de asentimentul d-lui Etdorf, nici de invitația dv., d-le primar. Maiorul Ionescu a primit ordin să intre imediat cu un detașament de grăniceri prin punctul Burdujeni în Suceava și să se pună la ordinul dv., d-le primar”⁴.

În zorii zilei de *miercuri, 24 octombrie/6 noiembrie 1918*, ora 5 și 30 de minute, maiorul Anton Ionescu urcă pe drumul dinspre Ițcani în orașul Suceava cu un pluton alcătuit din 48 de grăniceri din Compania 5 Burdujeni, cântând *Pe-al nostru steag e scris Unire*, arborează steagul tricolor pe turnul Primăriei din

⁴ *Ibidem.*

Suceava și alcătuiește, împreună cu primarul, prof. dr. Eusebie Popovici, o proclamație – tipărită în 300 de exemplare – către cetățenii orașului.

Despre această ispravă ostășească scria ziarul german „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” chiar a doua zi, joi 7 noiembrie 1918: „Rumänische Truppen in der Bukowina eingerüdt. In Dorna-Watra, Suczawa und Radautz. Czernowitz, 6. Nowember. In Dorna-Watra, Suczawa und Radautz sind rumänische Truppen in eingerüdt. Die rumänische Abteilungen in Suczeawa stehen unter Führung des Major Anton Ionescu. In der vom Major Ionescu an die Behölterung erlaffenen Proklamation heist es, eine Grenze zwischen dem Königreich rumänien und der Bukowina gibt es nicht mehr. Die Bevölterung wird zur Ruhe und Ordnung ausgesordert und ihr erslärt, dass die Rumänen als Freunde kommen. Das Manifest schliesst mit der Miteilung einer Reihe von Gicherheitsmassregein. In Radautz haben gestern zwei rumänische Generäle gemeilt, die mit den Benhörden Berhandlungen pflegen”⁵. Adică: „Trupe românești au intrat în Bucovina, în Vatra Dornei, Suceava și Rădăuți. Cernăuți, 6 noiembrie. În Vatra Dornei și Rădăuți au intrat trupe românești. Detașamentele românești din Suceava stau sub comanda maiorului Anton Ionescu. Proclamația maiorului Ionescu către populație anunță să nu mai fie graniță între Regatul României și Bucovina. Populația să mențină liniștea și ordinea publică. În Rădăuți se află de ieri doi generali români care au început dezbaterile”.

Tot așa, peste câteva săptămâni, în ziarul „Glasul Bucovinei” din Cernăuți, sub titlul *Din Suceava*, apare relatarea târzie, dar ceva mai bogată: „În cetatea lui Ștefan, primele trupe românești au intrat miercuri, în 6 no[i]emvrie [st. n.]. Au venit surprinzător în mijlocul prădăciunilor bolșevice care se începuseră cu o zi mai înainte, când s-a prădat un magazin militar de cereale, un magazin de aprovizionare pentru populațiune și o prăvălie. Pe la 5 ore dimineața au intrat grănicerii cântând – durere, fără nicio întâmpinare din partea românilor suceveni. Ar fi o scuză oarecare agitația, panica ce stăpânea spiritele; dar rămâne totuși și o parte de vină pe sama frunțașilor noștri din Suceava. Abia pe la ora 8 s-a strâns un grup mic de profesori, studenți și alți intelectuali în Parcul orașenesc în dreptul Primăriei, de s-a dat în vorbă cu soldații și ofițerii. Cum aceștia aveau cu dânșii un steag tricolor, i-au rugat să-l arboreze imediat pe turnul Primăriei; s-a și făcut îndată, iar studenții au intonat cântece naționale. La amiazi s-a afișat prima ordonanță iscălită de maiorul Anton Ionescu în calitate de comandant al orașului, ordonanță care începea cu ceea ce doriām să știm: «Graniță între români de azi înainte nu mai trebuie să fie. De aceea noi, grănicerii, am venit cei dintâi la voi să vă zicem: bine v-am găsit [!]». Urmau apoi măsurile de ordine. După-amiazi s-a afișat cunoscuta proclamațiune a generalului Zadik”⁶.

⁵ „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, Czernowitz, Nr. 384, Donnerstag, 7. November 1918, p. 3.

⁶ „Glasul Bucovinei”, Cernăuți, anul I, nr. 18, 4 decembrie 1918, p. 2.

Un amănunt interesant și demn de luat în seamă: în ziua de miercuri, 24 octombrie/6 noiembrie 1918, locuitorii orașului Suceava au parte de două proclamații – una, până la amiază, tipărită și semnată de maiorul Anton Ionescu, și alta, către seară, dactilografiată și semnată de generalul Iacob Zadik, comandantul Diviziei a 8-a. Diferența dintre ele consistă în faptul că prima decreta *desființată granița* dintre românii din Bucovina și cei din Regatul României – ceea ce se traduce printr-o acțiune *manu militari*, încalcându-se tratatul de pace semnat la București între Germania și România, și integrând *volens-nolens* țara Bucovinei în teritoriul controlat de Armatele Regale Române –, iar a doua proclamă doar un *scut de apărare* a populației din Bucovina împotriva unor răufăcători, dezertori bolșevici sau legionari ucraineni veniți din Galiția.

Maiorul Anton Ionescu intră cel dintâi în orașul Suceava, „cu încuviințarea general Zadik”, precum mărturisește curajosul ofițer în amintirea lăsată Primăriei din Suceava, prin fotografia sa, și nu „la ordinul generalului I. Zadik”; tot așa, în formularea „Compania 5 Grăniceri [...] a forțat vechiul și nedreptul hotar, eliberând localitatea Ițcani și orașul Suceava”, din comentariul prof. dr. Anghel Popa, cuvântul „forțat” nu are acoperire în fapt, pentru că cei 48 de grăniceri au intrat în Suceava... cântând *Pe-al nostru steag e scris Unire* și nefiind întâmpinați cu vreun glonț!

Nici vorbă de vreun plan strategic pentru un atac pus la punct și executat la ordinele generalului Zadik, cum lasă a înțelege istoricul Anghel Popa: „Ținând seama de extrema urgență semnalată, îi ordonă telefonic comandantului Companiei 5 Grăniceri să înainteze cu compania sa – instalată pe graniță în sectorul Burdujeni – chiar pe timpul nopții 23/24 octombrie, în Bucovina, având ca obiectiv eliberarea localității Ițcani și a orașului Suceava. [...] Grănicerii și-au realizat exemplar greaua însărcinare. După un marș forțat, cu anihilarea unor ușoare rezistențe, la orele 5 dimineața (24 octombrie), după ce eliberează Ițcanii, au intrat în Suceava. Populația i-a primit cu ovații și dragoste frățească”. Din păcate pentru lăudăroșenia noastră *post-bellum*, populația orașului Suceava dormea, iar eliberatorii nu află la Primărie decât paznicul de noapte.

În aceeași zi de miercuri, 6 noiembrie 1918, la ora 6 dimineața, trupe din Regimentul 16 Infanterie din Fălticeni se pun în marș, îmbarcate în 20 de camioane militare, și trec granița în Bucovina pe șoseaua de la Cornu Luncii, de unde ajung în orașul Gura Humorului.

În orașul Cernăuți, Consiliul Național Ucrainean difuzează manifeste în limba română, ucraineană și germană, prin care își anunță preluarea puterii administrative. „Legionarii” ucraineni, sprijiniți și de o companie ucraineană din Colomeea, ocupă Palatul guvernamental, somându-l pe contele Etdorf să predea – ora 11 și 35 de minute – administrația Bucovinei deputaților ucraineni Nicolai Spenuț, Ilie Semaka și Omelian Popovici, dar guvernatorul acceptă doar cu condiția reprezentării atât din partea ucrainenilor, cât și a românilor. La ora 16,00 delegații ucraineni revin însoțiți de Aurel Onciul, ca „împuțernicit” al Consiliului

Național Român, cu înțelegerea de a governa împreună – un guvern ucrainean, pentru orașele și comunele cu majoritatea ucraineană a locuitorilor, în partea de nord, și altul român, în partea de sud a Bucovinei – capitala Cernăuți, în regim de condominion ucrainean-român până la hotărârile ce vor urma la Conferința de Pace. Guvernul ucrainean de la Cernăuți dă un *Manifest către cetățenii liberi ai tuturor națiunilor și stărilor țării*, prin care anunță preluarea puterii în partea de nord a Bucovinei, fără a se scrie măcar un cuvânt despre un guvern român sau despre un comisar național român în Bucovina⁷.

Aurel Onciul și Omelian Popovici semnează apoi o proclamație comună în care e vorba de două guverne și de înțelegerea împărțirii în două a teritoriului Bucovinei. Altă proclamație către populație dă și singurul primar al orașului „condominion” Cernăuți, Iosif Bezpalco.

Fruntașii Consiliului Național Român din Bucovina se refugiază în Reședința Mitropoliei Bucovinei, iar Palatul Național Român din Cernăuți este devastat de către „legionarii” ucraineni. Primăria orașului Rădăuți, prin colonelul Gheorghiu, comandantul Regimentului 69 Infanterie din Dorohoi, trimite un apel disperat prim-ministrului român de la Iași – „Veniți-ne în ajutor, căci altfel ne pierdem [!]” – să le vină în apărare trupele române.

Contele Demblin, ministru plenipotențiar austriac la București, comunică Ministerului de Externe din Viena că i s-a făcut cunoscut de către guvernul român de la Iași, prin secretarul Jean P. Carp, că populația românească din Cernăuți, terorizată de bolșevicii ucraineni, a cerut urgent protecția armatelor române și că guvernul român are în vedere o asemenea intervenție, diplomatul vienez adăugând: „Sunt uimit de acțiune și de faptul că n-am fost informat în prealabil de cererea Comitetului Național Român. Fără a protesta, neavând mandat, n-am găsit nimerit să denunț fapta, deoarece îmi lipsește o privire de ansamblu asupra situației din punctul de vedere al dreptului public”⁸.

Secretarul general al Ministerului Afacerilor Externe, Docan, aflat la Iași, concepe un proiect de text, nr. 858, pentru a fi înmănat prim-ministrului Al. Marghiloman, spre a fi transmis lui George Barclay de la Legația Angliei și a face cunoscut celorlalte legații ale Puterilor Aliate solicitarea Consiliului Național Român de la Cernăuți, adresată Guvernului României pentru protecție militară, iar guvernul de la Iași a dat ordin ca trupele române să intre în Bucovina.

Cele petrecute ... guvernamental în Iași, în ziua de miercuri, 24 octombrie/ 6 noiembrie 1918, se pot înșira astfel: *ora 11* – președintele Al. Marghiloman este chemat la regele Ferdinand; *ora 14* – Al. Marghiloman trimite regelui demisia guvernului conservator; *ora 16* – Al. Maghiloman își anunță demisia în Cameră și

⁷ „Czernowitzer Allgemeine Zeitung”, Czernowitz, Nr. 384, Donnerstag, 7. November 1918, p. 1.

⁸ Radu Economu, *Unirea Bucovinei, 1918*, București, Editura Fundației Culturale Române, 1994, p. 18.

Senat; *ora 17* – generalul Constantin Coandă își prezintă noul cabinet, alcătuit de către liberali. Ceea ce înseamnă că intrarea trupelor române în Bucovina, din Burdujeni, prin Ițcani, în fosta capitală a Moldovei, Suceava, și din Fălticeni, prin Cornu Luncii, în Gura Humorului, are loc sub auspiciile guvernului prezidat de Al. Marghiloman și sub comanda ministrului de Război, C. Hârjeu.

Joi, 25 octombrie/7 noiembrie 1918. Cartierul Diviziei a 8-a se deplasează de la Botoșani la Burdujeni, cu o secție de motocicliști, un post telefonic și statul major, trupa rămânând în garnizoanele din Botoșani, Dorohoi și Fălticeni. Trupele din Regimentul 16 Infanterie din Fălticeni, comandate de generalul Constantin Neculcea, aflate în Gura Humorului, se îmbarcă în tren și la ora 11 sunt primite de poporul adunat în fața gării din Câmpulung, iar după-amiază ajung și în Vatra Dornei.

Din vremea popasului lor în Câmpulung, s-a păstrat proclamația dată de către locotenentul N. Gologan: „Sosiți aici, ca să restabilim ordinea și siguranța Dumneavoastră; am luat asupra noastră garanția vieții și [a] avutului dv. În urma aceasta, ordonăm ca în decurs de 24 ore de la afișarea acestui manifest să predați la Primăria orașului toate armele și toate munițiunile de resboi, care se află la dv”⁹.

Abia vineri, 26 octombrie/8 noiembrie 1918, generalul Iacob Zadik ajunge la Primăria din orașul Suceava și ia cunoștință despre acțiunile bucovinenilor din Cernăuți, ca și despre misiunea deputatului Aurel Onciul, pe care îl primește într-o cameră din primărie, îi ascultă pretențiile teritoriale asupra părții de nord a Bucovinei, convenite a intra în posesia ucrainenilor, dar îi propune doar să-i asigure transportul cu trenul, pentru a se prezenta guvernului român de la Iași.

În orașul Cernăuți intră compania austro-ungară, comandată de sublocotenentul Ilie Lazăr, român din satul Giulești, Maramureș, mobilizat în Regimentul 8 Honvezi din Lugoj, companie dezertată de sub stindardul cezaro-crăiesc și venită cu trenul de la Trosczianecz-Podolski, de la nord de Tiraspol până la Noua Suliță, iar de aici, în marș forțat, până în capitala Bucovinei, unde ia legătura cu frunzașii Consiliului Național Român, arborează steagul tricolor pe turla Primăriei, organizează patrule și gărzi, înlătură funcționarii austrieci din Primărie, de la Telefoane-Postă și destituie comandantul jandarmilor austrieci, determinându-i pe legionarii ucraineni să se retragă din Cernăuți.

Între orele 15 și 16, un aeroplan românesc distribuie deasupra orașului Cernăuți proclamația semnată de către generalul Iacob Zadik, iar ziarul „Czernowitzer Allgemeine Zeitung” va titra a doua zi, în nr. 386, Samstag, den 9. November 1918, chiar pe prima pagină: „Die rumänischen Truppen in der Bukowina. Ein rumänischer Flieger über Czernowitz”, cu întrebarea „Sind rumänischen Truppen im Lande?”, precum și un scurt comentariu localizat „Czernowitz, 8. November”, sub care citim explicația „Am Freitag gegen 3 Uhr

⁹ Teodor Balan, *Rolul lui Vasile Bodnărescu în preajma Unirii*, Cernăuți, 1938, p. 29.

nachmittags erschien ein rumänisches Flugzeug über der Stadt und wars solgenden Flugzettel”, reproducând în limba română:

Proclamațiune

„Răspunzând la chemarea Comitetului Național Bucovinean, Armata Română, din Înalțul Ordin al M. S. Regelui Ferdinand I al României – a pășit pe pământul Marelui Vo[i]evod Ștefan pentru a ocroti viața, avutul și libertățile locuitorilor de orice neam și credință împotriva bandelor de criminali, cari au început opera lor de distrugere în frumoasa voastră țară.

Trecând hotarul pus între noi de o soartă vitregă acum o sută și mai bine de ani, hotar care n-a putut niciodată să ne despartă și inimile, trupele române sosesc în mijlocul vostru, aducându-vă dragostea și sprijinul lor, pentru libera înfăptuire a dorințelor născute din dreptul legitim al popoarelor, de a dispune de soarta lor.

Stăpâniți de aceste sentimente și cu credința în sinceritatea cererii voastre de ajutor, invităm poporul bucovinean ca să nu se abată sub nici un motiv de la viața și ocupațiunile sale normale.

Subsemnatul garantează fiecărui locuitor libera exercitare a drepturilor sale civice și fac[e] cunoscut, în același timp, că se va reprima cu toată severitatea cuvenită orice încercare de desordine, acte de violență sau nesupune[re] la ordonanțele date de noi.

General I. Zadik

Comandantul Diviziei a 8-a Regale Române

24 octombrie 1918”

În continuare, în coloana a doua, se dă și traducerea în germană a proclamației semnate de generalul Iacob Zadik, pentru cititorii de limbă germană.

În aceeași zi, Regimentul 69 din Dorohoi părăsea, la ora 6 dimineața, cazarma și se îndrepta către punctul de vamă Mihăileni, de unde, noaptea târziu, înaintează în orașul Siret și prefectul județului predă, la ora 11 din noapte, administrația în sarcina colonelului Gheorghiu din armata română.

Prin urmare, în ziua de *sâmbătă*, 27 octombrie/9 noiembrie 1918, în Cernăuți și în orașele Vatra Dornei, Gura Humorului, Câmpulung Moldovenesc, Suceava, Rădăuți și Siret, puterea politică și administrativă era exercitată de organele Consiliului Național Român înainte ca trupele armatei române să fi intrat în capitala Bucovinei, căci, în aceeași zi, Regimentul 29 Dorohoi, plecat din Siret, poposește în comuna Tărășeni, unde ajunge, noaptea târziu, într-un automobil, și generalul Iacob Zadik, comandantul Diviziei a 8-a.

De ce nu-și face generalul Iacob Zadik intrarea în Cernăuți în această zi de sâmbătă, 27 octombrie/9 noiembrie 1918? Ezita? Încă nu avea încredere în situația

comunicată de Consiliul Național Român de la Cernăuți? Nu-și avea ostașii pregătiți pentru o asemenea intervenție? Era prudent față de eventualitatea unei riposte din partea legionarilor ucraineni?

Nici una, nici alta. Pur și simplu aștepta proclamația regelui Ferdinand, care va fi dată spre sfârșitul zilei de duminică, 28 octombrie/10 noiembrie 1918 și va legitima oficial, în fața puterilor Antantei, a Parlamentului Regatului România și a poporului român, răspunsul către Consiliul Național Român din Bucovina privind ajutorul solicitat pentru ocrotirea vieții și avutului populației civile din Bucovina.

Duminică, 28 octombrie/10 noiembrie 1918, a fost o zi de sărbătoare – în calendarul creștin ortodox prăznuindu-se mucenicii Terentie și Neonila, iar soarele răsărind la ora 7.00 și apunând la 4.28 după amiază –, petrecută de populația orașului Cernăuți într-o înfrigurată speranță că poate întâmpina sărbătorește sosirea armatei române.

Luni, 29 octombrie/11 noiembrie 1918, ora 14, înaintea Palatului Național din Cernăuți, opresc automobile militare românești din care coboară generalul Iacob Zadik (care va fi purtat pe brațe de către tinerii ofițeri bucovineni, între care și maramureșeanul Ilie Lazăr), colonelul Constantin Rovinaru și alți ofițeri ai armatei române, și urcă treptele clădirii pentru a intra în sala festivă a Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, unde Iancu Flondor îi întâmpină prin cuvintele: „Domnule general, ca președinte al Consiliului Național Român, am datorința să binecuvânteț falnica oaste română din capitala Bucovinei, [a] acestei țări care păstrează în sânul ei sfintele moaște ale marelui nostru domn Ștefan. Acum, când suntem pe cale să întregim moștenirea lui, România Mare, simțim că sufletul lui nemuritor e în mijlocul nostru. [...]”.

Generalul Iacob Zadik răspunde: „Onorați cetățeni ai Bucovinei, în urma dorinței Comitetului Național Bucovinean, Majestatea Sa Regele Ferdinand și Țara Română au răspuns chemării și au adus ajutorul lor pentru ca liniștea acestei țări să fie asigurată. Sosind, aduc salutul și sentimentele de iubire frățească și, pot spune, de mamă ale României libere către țara Bucovinei. În același timp, gândul meu se înalță către Dumnezeu și-i adresează mulțămirile României Mari, c-a scos sfânta dreptate la suprafață. Sfânta dreptate a biruit. Pentru despărțirea Bucovinei de Moldova a trebuit să se verse sânge, a trebuit să cadă cap de domn; pentru recâștigarea ei, însă, n-a curs niciun pic de sânge. În aceste momente de bucurie, să strigăm cu toți: Trăiască România Mare, Trăiască Bucovina, Trăiască Regele Ferdinand!”¹⁰.

Se mai potrec însă încă două amănunte cu semnificație majoră: vizita generalului Iacob Zadik, dimpreună cu Iancu Flondor și alți membrii ai Consiliului Național din Bucovina, la Mitropolitul Vladimir de Repta, pe care îl repun în Scaunul Mitropolitan al Bucovinei, și slujba religioasă, *Te Deum*, în Catedrala „Sf. Parascheva” din centrul Cernăuților, din ziua de miercuri, 31 octombrie/

¹⁰ În cinstea ostașilor Diviziei a 8-a, p. 43.

13 noiembrie 1918, când preotul Ipolit Tarnavski rostește și cuvintele: „De 54 de ani, de când s-a zidit acest măreț locaș dumnezeiesc, din daniile pioase ale vechilor vo[i]evozi, boieri și arhierii moldoveni, s-au celebrat aici multe serbări și solemnități comemorative și jubil[i]are; în fața acestui sfânt altar s-au pontificat nenumărate servicii divine solemne, dară în tot cursul acestor 54 de ani nici bolțile aceste înalte, nici chipurile blânde ale sfinților de pe pereți n-au văzut în Biserica Catedrală atâtea emoție profundă sufletească, n-au văzut așa înălțare de inimi, așa însuflețire și entuziasm și, în același timp, așa dispoziție reculeasă, așa impuls spontan și elementar al mulțimii adunate de a cădea în genunchi și a aduce o călduroasă rugă de mulțumită Atotputernicului Creator. Și nu e lucru de mirare! Căci nu o serbare comemorativă, fie ea cât de înălțătoare, nu un jubileu, fie el și cât de grandios, ne-a adus astăzi încoace, ci un eveniment istoric de prima ordine. În aceste zile mari adică, se arată zorile unui viitor mai luminos unui popor de 300 000 de suflete, se schimbă din temelie soarta poporului român bucovinean, care, din încătușat și asuprit ce a fost, a devenit liber și suveran, având posibilitatea mult dorită și mult așteptată de a se reîntoarce la patria-mamă, de la sânul căreia a fost zmulț acum 143 ani”¹¹.

Participau la acest istoric serviciu divin membrii Consiliului Național Român, în frunte cu Iancu Flondor, ofițeri din armata română, așezați în apropierea generalului Iacob Zadik, soldați cu două drapele militare românești, autoritățile bucovinene, intelectuali, negustori și meseriași, public numeros alcătuit din bărbați și femei, bătrâni și tineri, în fața cărora preotul salută oaspeții cu următoarele cuvinte: „Cu dor v-am dorit, cu răbdare v-am așteptat, cu bucurie și însuflețire vă primim. Bine ați venit pe pământul Bucovinei, bine ați venit și în Biserica Catedrală, care, de astăzi înainte, de la intrarea domniilor voastre în ea, devine iarăși biserică curat românească, așa cum a fost de la început [!][...].

Cu toată deosebirea de stare, vârstă și ocupațiuni, simțim aici că în acest moment sărbătorec din inimile tuturor se înalță, de pe buzele tuturor se desprinde aceeași rugă, rugă pe care o putem îmbrăca în cuvintele imnului național român, care de acum înainte va fi și imnul nostru: «Doamne sfinte, ceresc părinte, / Tinde a ta mână / spre Țara Română [!]»

Înconjurat de un sobor de preoți cernăuțeni, arhimandritul mitrofor de scaun Vorobchievici a ceremoniat doxologia, cu rugăciuni pentru „Regele nostru Ferdinand I” și pentru armata română. A urmat „panahida pentru frații și eroii români căzuți în crâncenul război, pe a cărui urmă se înfăptuiește «România Mare»”, cu adânci regrete „pentru sufletele bravelor jertfe ale mărețului ideal”, cu

¹¹ „Monitorul Bucovinei”, Cernăuți, Fascicola 2, 19 noiembrie 1918 (rubrica *Neoficiale*, p. 3–4). Apud Mircea Grigoroviță, *Unirea Bucovinei în „Monitorul Bucovinei”*, în vol. *Iancu Flondor – Eroul Bucovinei*, prefața, selecția materialelor și redacția: Mihai Pânzaru-Bucovina, Chișinău, Editura Spafarii, 1992, p. 82–84.

Imnul Regal și cântecul *Salut Armatei Române*, interpretate de Corul „Armonia” și „ascultate cu profundă bucurie și pietate”.

În fața Catedralei, generalul Iacob Zadik a rostit un scurt discurs primit de popor cu aplauze și urările: „Trăiască Regele! Trăiască România Mare! Trăiască Armata Română!”

Un grup de ofițeri români bucovineni și companii ale armatei române din Cernăuți au defilat prin fața mulțimii adunate în preajma Catedralei.

Prin rostirea cuvintelor „România Mare” de către Iancu Flondor, președintele Consiliului Național din Bucovina, de către generalul Iacob Zadik, comandantul Diviziei a 8-a din Armata Regală Română, de către preotul oficiant al serviciului divin din Biserica „Sf. Parascheva” și de către poporeni bucovineni ovaționând „Trăiască România Mare!”, Unirea Bucovinei cu Regatul României este săvârșită *de facto* în ziua de *miercuri, 13 noiembrie 1918*. Iar acest fapt era avansat încă prin punctul 2 din moțiunea Constituantei, din 27 octombrie 1918 – „Constituanta hotărăște unirea Bucovinei integrale cu celelalte țări românești într-un stat național independent și va purcede spre acest scop în deplină solidaritate cu românii din Transilvania și Ungaria” – și prin proclamația pe care o difuzează, în Suceava, maiorul Anton Ionescu, în ziua de *miercuri, 24/6 noiembrie 1918*: „Graniță între români de azi înainte nu mai trebuie să fie!”

Urmează ca actul să fie desăvârșit *de jure* prin Moțiunea Congresului General al Bucovinei, din ziua de *joi, 15/27 noiembrie 1918*, și să fie consacrat prin Decretul Regal din 18 decembrie 1918, de către Regele Ferdinand, „prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României”.

În fața unor astfel de date istorice, e de mirare că Anghel Popa glosează cu dezinvoluță: „Generalul Iacob Zadik s-a implicat laborios în această activitate. De altfel, lucru mai puțin cunoscut, actul Unirii poartă și semnătura sa, ca reprezentant al Vechiului Regat al României” – aserțiune absolut fantasmagorică, pentru că această semnătură ar fi probat imixtiunea guvernului român în hotărîrea Congresului General al Bucovinei!!! Or, generalul nu putea săvârși o astfel de ilegalitate, ușor de speculat și de incriminat de către adversarii unirii Bucovinei cu România. Asemenea truc documentar e preluat din evocarea sentimentală a fiului generalului Iacob Zadik, dr. Ion Zadik, încercând să-și încununeze tatăl cu o faptă măreață, dar improbabilă. Pasajul merită, însă, citat întreg, întrucât conține elemente greu de admis: „Paralel cu preocupările militare, generalul Zadik, stăpânit de un înalt simț al datoriei și iubirii de patrie, a contribuit la organizarea Congresului general al Unirii, care a avut loc la 15/28 noiembrie 1918. Actul Unirii Bucovinei poartă și semnătura generalului Iacob Zadik, reprezentând statul român”¹².

În procesul-verbal consemnând desfășurarea Congresului General al Bucovinei din ziua de *joi, 15/27 noiembrie 1918*, ora 11, înainte de amiază,

¹² Ion Zadik, *Generalul Iacob Zadik și revenirea Bucovinei la România*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți-București, anul V, nr. 1, 1998, p. 27.

generalul este înscris doar... între oaspeți: „E) Oaspeți: a) Reprezentanții armatei române, în frunte cu domnul general Zadik; b) din Basarabia: Halippa Pantelimon, vice-președintele Sfatului Țării din Chișinău; Pelivan Ion, directorul Justiției din Basarabia; Buzdugan Ion și Cazacliu Grigore, deputați în Sfatul Țării; c) din Ardeal și Ungaria: Crișan Gheorghe, dr. Deleu Victor, dr. Osvadă Vasile; d) mai multe mii de reprezentanți ai tuturor națiunilor și stărilor sociale din toate părțile Bucovinei”.

Un martor ocular, Dimitrie Marmeliuc, descrie în scurt desfășurarea congresului: „Ce frumoasă a fost acea zi de 28 noiembrie 1918! Se bucura parcă și cerul de fericirea noastră, trimițându-ne, în acel început de iarnă, raze calde de soare. Veniseră soli din toate părțile locuite de români: din Moldova, din Muntenia, din Oltenia, din Ardeal și din Basarabia, iar din Bucovina sosiseră, la Cernăuți, tot ce intelectualitatea și țărănimea românească avea mai curat și mai bun. Și, pe când mulțimea, încă dis-diminează, se îndrepta, pâlcuri-pâlcuri, spre Reședința Metropolitană, în Sala de Marmură în care era convocat Congresul...

Când am intrat în sala istorică a Reședinței, o privesc împunătoare ni se prezintă ochilor. Sala, ticsită de lume, avea aspectul unei alese adunări, chemată să întoarcă destinul unui neam. Primele rânduri erau ocupate de membrii Consiliului Național și de reprezentanții minorităților etnice. La dreapta mesei prezidențiale, era masat corpul ofițeresc, la stânga – autoritățile și magistratura.

La masa din mijloc, luă loc Dionisie Bejan, venerabilul președinte al Consiliului Național, și Iancu Flondor, președintele Guvernului bucovinean. Masa din dreapta o ocupă d-l Ion I. Nistor, cu fruntașii refugiaților, iar masa din stânga – generalul I. Zadik, ca șef al Statului Major al Diviziei a 8-a.

În aclamațiile puternice, Iancu Flondor a fost ales, la propunerea lui Dionisie Bejan, președinte al Congresului. Lui i-a fost dat să pronunțe verdictul reparației istorice a nelegiurii din 1774, cetind moțiunea de unire necondiționată și veșnică a Bucovinei cu România.

Ropote de aplauze acoperiră ultimele cuvinte ale moțiunii, rostite cu glas emoționat de Iancu Flondor, în ochii căruia se iviră două lacrimi mari, prinos al nesfârșitei sale iubiri de neam. Iar, când d-l Ion I. Nistor se ridică, cu fața transfigurată și cu glas în care răsunau suferințele unui veac și jumătate, rosti motivarea istorică a reparației care trebuia să se facă în acea zi, în toate sufletele se furișă fiorul mândriei noastre de neam, care, ca și stânca viforită de atâtea furtuni, a rămas neatinsă, înfiptă în soclul ce i l-a hărăzit destinul”¹³.

De altfel, amănunt grăitor, istoricul Ion Nistor nu dă și numele lui Iacob Zadik printre participanții la Congresul General al Bucovinei, nici măcar în rîndul

¹³ Dimitrie Marmeliuc, *Amintiri răzlețe din timpul Unirii*, Cernăuți, 1938.

oaspeților, ceea ce probează absența oricărui aport al generalului în desfășurarea întrunirii sau în redactarea documentului oficial¹⁴.

Concret, moțiunea Unirii Bucovinei cu Regatul României, cu care delegația bucovineană se prezintă Guvernului român de la Iași, în ziua de vineri, 16/29 noiembrie 1918, are doar trei semnături: „Președintele Congresului – Dr. Iancu Flondor; Directorul biroului prezidial – George Băncescu; Secretarul Congresului – Dr. Radu Sbiera”, sub care e așternută ștampila cu exerga „Guvernul țării Bucovina În Cernăuț”¹⁵.

Singura meteahnă din acest document e faptul că nu poartă și semnătura lui Vladimir de Repta, mitropolitul Bucovinei, reprezentând puterea spiritual-duhovnicească întru care viețuiesc cei în numele cărora s-a luat asemenea hotărâre, deși între congresiștii bucovineni erau cel puțin zece preoți, în frunte cu Dionisie Bejan, iar la intrarea mitropolitului în sală, adunarea l-a întâmpinat cu aplauze. Congresul nu a consacrat actul Unirii și printr-o slujbă religioasă, convenită cu atât mai mult cu cât întrunirea s-a petrecut chiar în sala Sinodului din Reședința Mitropolitană din Cernăuți, iar mitropolitul Bucovinei era parte în Consiliul Național și în delegația bucovineană care va înfățișa moțiunea Regelui Ferdinand și Guvernului Român la Iași.

Din documentul Unirii Bucovinei cu Regatul României, transcris și stilizat cu oarecare „considerații” istorice de către prof. univ. dr. Ion Nistor, lipsește tocmai afurisenia obișnuită în actele emise de cancelaria domnească a Moldovei încă din vremea lui Alexandru cel Bun: „Iară cine ar vrea să strice această danie și întăritură să fie blestemat de Dumnezeu..., să aibă pârașă și răzbunătoare pe preacurata stăpâna noastră născătoare de Dumnezeu... la cumplita și înfricoșata zi a judecății și a răsplăteii... și de cei 12 sfinți și de frunte apostoli și de cei 318 părinți de la Nicheia..., și să moștenească blestemul tuturor celor care din veac au trăit după poruncile lui Dumnezeu... și să fie anathema și catathema diavolului, acum și în veacul vecilor, amin!”

În conformitate cu vechile cutume de la punerea pietrelor de hotar în marginile unei proprietăți, s-ar fi convenit și ritualul așezării cărbunilor sub semnul hotarnic sau strivirea unui cărbune și rostirea blestemului: „așa cum pocnește acest cărbune, așa să plesnească și ochii aceluia care ar îndrăzni să strice hotarul sau dania..., în veci vecilor, Amin!”

Eliberarea sau reîntruparea Bucovinei la Patria Mamă de către Armata Regală Română nu s-a înfăptuit în urma unui plan strategic elaborat de către Marele Cartier General sau de către Statul Major al Diviziei a 8-a, comandate de generalul Iacob Zadik, pornind dintr-un punct sau direcție și înaintând către principalele centre administrativ-politice din spațiul bucovinean, ci în mod spontan

¹⁴ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, ediție și studiu bio-bibliografic de Stelian Neagoe, București, Editura Humanitas, 1991, p. 394–399.

¹⁵ Mihai-Aurelian Căruntu, *Zorile Unirii la Suceava*, Suceava, Complexul Muzeal Bucovina, Editura Mușatinii, 2008, ilustrații.

și în scurtă vreme, în săptămâna străluminată, *miercuri, 24 octombrie/6 noiembrie – miercuri, 31 octombrie/13 noiembrie 1918*, ca expresie a dorinței și solicitărilor populației din aceste centre aflate la mare distanță unele de altele, care au acționat unitar, deși nu chiar simultan, pentru înfăptuirea idealului unirii întregului neam românesc sub un sigur sceptru, al regelui Ferdinand.

Armata Regală Română, urcând pe cele patru cursuri de apă – pe Valea Moldovei, de la Cornu Luncii, Gura Humorului, Câmpulung Moldovenesc și Vatra Dornei; pe Valea Sucevei, de la Ițcani, Rădăuți, Straja și Seletin; pe Valea Siretului, de la Mihaileni, Tărășeni, Corovia și Cernăuți și pe Valea Prutului, de la Noua Suliță, la Cernăuți, Colomeea și Sniatin –, a instaurat ordinea și pacea pentru locuitorii întregii Bucovine. Și populația românească din aceste așezări a considerat că prin intrarea și primirea trupelor române în Bucovina s-a înfăptuit unirea acestei țări cu Regatul României. Am spune chiar că primirea armatei regale române este pragul de jos al unirii, *temeiul etnic și istoric*, iar Congresul General al Bucovinei și Moțiunea celor deliberate în această adunare trebuie considerate pragul de sus, *temeiul juridic*.

*

O descripție rezumativă a celor petrecute la vremea intrării trupelor române în Bucovina o va face ziaristul Grigore D. Grecul după aproape două decenii de la desfășurarea evenimentelor: „La 11 noiembrie 1918, la orele 13,20, trupele române, în frunte cu comandantul Diviziei a 8-a, d. General Iacob Zadik, și-au făcut apariția în Piața Unirii, primiți cu un entuziasm nedescris al românilor bucovineni”.

<p>A 17-a Aniversare a Intrării Trupelor Române în Bucovina</p> <p>La 11 Noiembrie 1918 la ora 13,20 trupele române în frunte cu comandantul Diviziei a 8-a d. General Iacob Zadik și-au făcut apariția în Piața Unirii, primiți cu un entuziasm nedescris al Românilor bucovineni.</p> <p>Ne vom permite a face un scurt istoric al evenimentelor ce au precedat acest mare eveniment în istoria Bucovinei.</p> <p>În a doua jumătate a lunii Octombrie armata austriacă intrase în completă dezagregare. Trupele ce se întorceau de pe front se dedau la samavolnicii, iar bande constituite începeau să prade avuții Statului și al locuitorilor. Românii bucovineni conștienți de drepturile istorice asupra Bucovinei, în adunarea constituantă din 27 Octombrie 1918, au hotărât sub președinția lui Iancu Flondor, alipirea necondiționată a întregului teritoriu bucovinean la patria mamă.</p> <p>Totuși această rezoluție nu putea să fie executată deoarece rada</p>		<p>ucrainiană din Lemberg, hotărâse în ziua de 19 Octombrie 1918 ca să ocupe partea de nord a Bucovinei, inclusiv orașele Storajineț și Siret, teritoriul ce și-l revendicau ucrainenii.</p> <p>Cum hoardele ucrainiene amenințau mai mult populația, decât o apărau adunarea constituantă a trimis o delegație la Iași, pentru a cere ajutorul armatei române, singura care putea să restabilească ordinea în Bucovina și să execute hotărârea adunării de alipire.</p> <p>Între timp, în ziua de 6 Noiembrie înainte de masă, delegații raidei ucrainiene au cerut guvernatorului Bucovinei, contele Etzdorf să le predea puterea, care însă a cerut să se prezinte și delegații români pentru a preda guvernul românilor cât și ucrainenilor.</p> <p>Într-adevăr în după masa acelei zile s'a prezentat ca delegat al parlamentarilor români dr. Aurel Onciul, deputat în diviza imperia și împreună cu delegații ucrainieni au semnat procesul verbal de primire a stăpânirii Bucovinei. În proclamația semnată de acest pretins comisar național român și de comisarul național ucrainian Omelțan Popovici, se vede că stăpânirea asupra Bucovinei s'a luat în indiviziune, că comunele declarate conform recensământului din</p>	<p>1910 ca ucrainene să fie administrate de ucrainenii, iar celelalte de români. A doua zi ucrainenii și-au numit și un primar al Cernăuților în persoana lui Oștip Bespalco.</p> <p>Între timp însă în zorii zilei de 6 Noiembrie 1918 grănicerii români sub comanda maiorului Anton Ionescu treceau peste granița nenaturală a Bucovinei și arborau tricolorul românesc pe primăria Sucevei.</p> <p>A doua zi un avion românesc a runcat asupra orașului Cernăuți proclamația generalului Zadik, prin care anunța apropierea trupelor române.</p> <p>Aurel Onciul sesizat de aceasta, în ziua de 9 Noiembrie a plecat să împiedice intrarea trupelor române, însă după o întrevvedere infructuoasă ce a avut cu generalul comandant al Diviziei a 8-a în sala primăriei Suceava, a plecat la Iași pentru a parlamenta mai departe cu guvernul român.</p> <p>Începând cu numărul viitor vom publica notele maiorului Anton Ionescu, care vor fi completate și cu amintirea d-lui General Zadik.</p> <p>GRIGORE D. GRECUL</p>
<p>Generalul Iacob Zadik</p> <p>trupele de legionari ucrainenii, să ocupe partea de nord a Bucovinei, inclusiv orașele Storajineț și Siret, teritoriul ce și-l revendicau ucrainenii.</p>			

„Ne vom permite a face un scurt istoric al evenimentelor ce au procedat acest mare eveniment în istoria Bucovinei.

În a doua jumătate a lunii octombrie, armata austriacă intrase în completă desagregare. Trupele ce se întorceau de pe front se dedau la samavolnicii, iar bande constituite începeau să prade avutul Statului și al locuitorilor. Românii bucovineni, conștienți de drepturile istorice asupra Bucovinei, în Adunarea Constituantă din 27 octombrie 1918, au hotărât, sub președinția lui Iancu Flondor, alipirea necondiționată a întregului teritoriu bucovinean la patria mamă.

Totuși această rezoluție nu putea să fie executată, deoarece Rada ucraineană din Lemberg hotărâse în ziua de 19 octombrie 1918 ca trupele de legionari ucraineni să ocupe partea de nord a Bucovinei, inclusiv orașele Storojineț și Siret, teritoriu ce și-l revendicau ucrainenii.

Cum hoardele ucrainene amenințau mai mult populația decât o apărau, Adunarea Constituantă a trimis o delegația la Iași pentru a cere ajutorul armatei române, singura care putea să restabilească ordinea în Bucovina și să execute hotărârea adunării de alipire.

Între timp, în ziua de 6 noiembrie, înainte de masă, delegații Radei ucrainene au cerut guvernatorului Bucovinei, contele Etdorf, să le predea puterea, care însă a cerut să se prezinte și delegații români pentru a preda guvernul [atât] românilor cât și ucrainenilor. Într-adevăr, în după-masa acelei zile, s-a prezentat ca delegat al parlamentarilor români dr. Aurel Onciul, deputat în Dieta imperială, și împreună cu delegații ucraineni au semnat procesul-verbal de primire a stăpânirii Bucovinei. În proclamația semnată de acest pretins comisar național român și de comisarul național ucrainean, Omelian Popovici, se vede că stăpânirea asupra Bucovinei s-a luat în indiviziune, că [și] comunele declarate, conform recensământului din 1910, ca ucrainene, să fie administrate de ucraineni, iar celelalte de români. A doua zi, ucrainenii și-au numit și un primar al Cernăuților, în persoana lui Osip Bepalco.

Între timp, însă, în zorii zilei de 6 noiembrie 1918, grănicerii români, sub comanda maiorului Anton Ionescu, treceau peste granița nenaturală a Bucovinei și arborau tricolorul românesc pe Primăria Sucevii.

A doua zi, un avion românesc arunca asupra orașului Cernăuți proclamația generalului Zadik, prin care anunța apropierea trupelor române.

Aurel Onciul, sesizat de aceasta, în ziua de 9 noiembrie, a plecat să împiedice intrarea trupelor române, însă, după o întrevedere infructuoasă ce a avut cu generalul comandant al Diviziei a 8-a în sala Primăriei Suceava, a plecat la Iași pentru a parlamenta mai departe cu guvernul român.

Începând cu numărul viitor, vom publica notele maiorului Anton Ionescu, care vor fi completate și cu amintirea d-lui general Zadik”¹⁶.

¹⁶ Grigore D. Grecul, *A 17-a Aniversare a Intrării Trupelor Române în Bucovina*, în „Gazeta bucovinenilor”, București, anul II, nr. 23, 30 noiembrie 1935, p. 1.

Însă, pentru o mai bună deslușire a vieții și activității generalului Iacob Zadik, ar trebui vorbit din capul locului despre anii dinaintea intrării trupelor române în Bucovina, despre campania propriu-zisă purtată în Bucovina, în lunile noiembrie 1918 – mai 1919, și despre evenimentele petrecute după plecarea generalului Iacob Zadik din acest colț de țară. Rolul generalului Iacob Zadik a fost simbolic în unirea Bucovinei cu Regatul României, funcția lui fiind absolut pașnică, de garant, nu doar pentru populația românească, ci și pentru celelalte naționalități, stări sociale și confesiuni religioase.

Firește că generalul s-a implicat discret în viața poporului de care era răspunzător și ar fi nimerit să știm ce scrie generalul Iacob Zadik în notele sale zilnice din vremea cât a comandat Divizia a 8-a desfășurată în Bucovina, faptul că a fost declarat membru de onoare al Societății Academice «Junimea» din Cernăuți (1919), fiind un semn că tineretul universitar din Bucovina l-a perceput solidar în idealurile și acțiunile culturale din acest ținut.

Țăranii din Bucovina povesteau «cu lacrimi în ochi» de bunătatea, omenia și blândețea d-lui general: «Mare noroc a dat peste țara noastră că avem un comandant al Armatei Române atât de bun și de blând. Ne ascultă cu cea mai mare luare aminte. Ne ia în samă toate plângerile și dorințele noastre. Ne sfătu[ie]ște ca un părinte adevărat și stă de vorbă cu fiecare țaran. Când ieșim de la D-sa, ni-i inima ușoară și sufletul împăcat. Dumnezeu să-i ajute și să-l țină în a sa sfântă pază. Când am avea oriunde așa niște oameni ca dl general, nu s-ar afla niciun om nemulțumit și amărât. Niciodată nu-l vom uita pe dl general și întotdeauna îi vom păstra recunoștința noastră»¹⁷.

Reporterul, mărturisește că „țăranii au tot dreptul să-i fie recunoscători și să-l iubească. D-sa se interesează și de lucrurile cele mai mici și-i ascultă pe toți cu interes viu și cu mare răbdare și atenție. Nici cel mai mic amănunt nu-i scapă din vedere. Se informează din spusele sătenilor asupra situației și despre atitudinea autorităților civile și militare față de populație. Își notează orice dorință ce i-o aduce delegația la cunoștință. Prin tactica sa deosebită și prin bunătatea inimii sale alese cucerește inimile țăranilor ce-i cer ajutorul și-i cer sfatul”¹⁷.

„Acțiuni antisemite dezlănțuite în țară – intervenția Sfatului Național Evreiesc la Secretarul de stat pentru apărarea țării, Nico Flondor și generalul Zadik.

Actele de desfrâu antisemitice în Dorna-Candreni, Poiana-Stampeii, Pilugani și Todirești au determinat Sfatul Național Evreiesc să ia poziție la aceste evenimente. Ieri dimineață o deputație a Sfatului Național Evreiesc, constituit din domnii Marele Rabin Dr. Rosenfeld, Dr. Neumann Wener, Dr. Mayer Ebner și profesorul Wolfram, a intervenit la șeful Secretariatului de stat pentru Apărarea Țării, Dr. Nico v. Flondor, și după prezentarea situației, au cerut ajutor imediat la

¹⁷ Vasile Lițu, *Generalul Zadik și țăranii*, în „Glasul Bucovinei”, Cernăuți, anul I, nr. 19, 18 decembrie 1918, p. 1.

reinstaurarea celor 71 de familii prădate și alungate din suburbii. Dr. Nico v. Flondor și-a exprimat regretul despre aceste incidente și a spus că Sfatul Național Românesc vrea să facă ordine și pace în țară, motiv pentru care în unele județe a fost introdusă legea marțială. De altfel, Dr. v. Flondor a comunicat deputațiunii că va vorbi în acest caz cu generalul comandant. După-amiază, membrii Sfatului Național Evreiesc și domnul Dr. Fokschaner, membru al Comitetului executiv, s-au deplasat în Rezidența Episcopală, unde Comandatura Generală Română își are sediul. Generalul Zadik s-a informat în amănunțime de incidentele petrecute în localitățile amintite și a declarat: «Trupele române au venit în țară din singurul motiv, spre a sluji civilizația și pentru a reinstala ordinea. Ele nu slujesc interesele partidelor și stau obiectiv în fața întregii populații a țării. Desfrâul regretabil s-a întâmplat înainte de intrarea trupelor române. În multe localități, populația a alungat jandarmii căzuți în dizgrație. S-a ordonat ca, până la dislocarea secțiilor militare române în întreaga țară, milițiile locale, împreună cu organele de siguranță, să mențină ordinea. În orice caz, Comandamentul General va da indicații pe cale telefonică, așa încât liniștea și ordinea să poată fi menținute de puterea locală și vinovații să fie trași la răspundere. Totodată se va purta grijă ca familiile alungate să se poată întoarce în localitățile lor și să-și recapete proprietățile și averea. Deputația a plecat cu impresia că comandantul trupelor române este bine intenționat și că va restabili ordinea cu toată energia».

Anarhia incriminată de comunitatea evreiască nu era pusă totuși în seama românilor, dar nici nu avea factori identificați sau cel puțin reclamanții nu aduceau probe în acest sens. E posibil ca ajutorul solicitat de Consiliul Național Evreiesc să fi fost o testare a viziunii cu care se înfățișa generalul Iacob Zadik în Bucovina. Amănuntul este foarte important, pentru că reprezentanții evreilor cer protecția armatei române și a noilor organe politico-administrative ale Bucovinei, ceea ce denotă că asemenea autorități sunt recunoscute de către comunitatea evreiască. Li se asigură toate drepturile și despăgubirile solicitate. Și totuși Consiliul Național Evreiesc din Bucovina refuză a lua parte la Congresul General al Bucovinei, din 27 noiembrie 1918. De precizat că la jurământul de loialitate, cerut de către Curtea Imperială de la Viena populației din Bucovina, nu au fost chemați nici evreii și nici țigani, considerați de către forul politic imperial ca minorități lipsite de importanță. Se prea poate ca țigani să nu fi fost luați în seamă din pricina statutului lor de robi ai mănăstirilor sau ai boierilor, iar evreii să fi refuzat, din principiu, asemenea jurământ, impus românilor și ucrainenilor.

O altă mărturie provine de la populația care „a întâmpinat regimul nou cu mari rezerve” – adică evrei și germani – și care, după un an de zile (11 noiembrie 1919), are altă perspectivă asupra armatei române: „Orașul este pavoizat și în biserici este adunată mulțimea fără deosebire de naționalitate și confesiune. Toată lumea are azi un gând. Ziua în care soldatul român a călcat pământul bucovinean rămâne o amintire solemnă. Populațiunea bucovineană a așteptat ziua de 11 noiembrie anul trecut cu inima tremurândă și cu îndoială pentru viitor,

după ce variatele armate de ocupațiune, dușmane sau prietene, au lăsat urme de pradă în urma lor. [...] Populațiunea întregă este de acord că soldatul român a adus în țară ordine și liniște și știe în ce raport stă el cu țara. El știe că Bucovina este pământ românesc, care trebuie să fie așa de scump și sfânt ca pământul pe care s-a născut și ca prieten și frate este dator de a păzi onoarea, avutul și fericirea populației. Acest spirit, care stăpânește ofițerii și soldații, este meritul comandantului lor, al domnului general Zadik. Populația, care a întâmpinat regimul nou cu mari rezerve, resimte imediat că generalul Zadik, în toate acțiunile sale, a fost condus de intențiunile cele mai bune și că se va găsi în el un vrednic apărător și sprijinitor și că, încrezătoare, poate a-și pune destinul în mâinile sale”¹⁸.

Fapt semnificativ este că generalului Iacob Zadik i s-a decernat titlul de Cetățean de Onoare al municipiului Cernăuți, abia în toamna anului 1937, poate că și în perspectiva aniversării celor 20 de ani de la unire, drept recunoaștere a meritelor sale de ocrotitor nepărtinitor al locuitorilor din această urbe și din cuprinsul Bucovinei.

O altă dovadă este publicată de către prof. dr. Anghel Popa, întrucât a depistat-o la Serviciul Județean Suceava al Arhivelor Naționale, Colecția de documente, Fond nr. 35, pachetul XIX, document 22, fila 1: scrisoarea de mulțumire adresată de generalul Iacob Zadik directorului ziarului „Bukowinaer Volkszeitung” din Cernăuți.

Textul notiței inserate în ziarul bucovinean suna astfel în limba germană: „Das Präsidium der Primăria des Munizipiums Cernăuți teilt mit, dass im Sinne der in der gesamten Bevölkerung vorherrschenden Assentimente, die Generale Jakob Zadik und General-Adjutant Florian Țenescu zu Ehrenbürgchern von Cernăuți ernannt worden sind.

General Jakob Zadik der am 11. November 1918 an der Spitze der rumänischen Armee in die Bucovina einmarschiert ist und den Anschluss an das Mutterland vollzogen hat, erfreute sich auch in der jüdischer Bevölkerung grosser Sympathien. Die gegen Juden da und dort begonnenen Ausschreitungen, namentlich im Süden der Bucovina, hörten sofort auf. General Zadik hat energisch sofort die Ordnung wieder hergestellte, sie strenge aufrechterhalten und auch sonst viel dazu beigetragen, dass in der Bucovina unter der neuen Verwaltung die Beziehungen zwischen Zivil und Militär sich sehr freunlich gestaltet haben.

Auch General Țenescu, der bis vor Kurzem der oberste Militär in der Bucovina war, erfreute sich wegen seiner vorurteilslosen Gesinnung in allen Kreisen der Bevölkerung grosser Wertschätzung”¹⁹.

Nota din acest „organ pentru politică, cultură și economie evreiască” din Cernăuți se traduce în limba română: „Prezidiul Primăriei Municipiului Cernăuți

¹⁸ *Vocea presei străine*, în „Das Volk”, Cernăuți, 1919; reprodus în lucrarea *În cinstea ostașilor Diviziei a 8-a, 1918*, 11 noiembrie 1919, Bucovina, [1920], p. 55–56.

¹⁹ „Bukowinaer Volkszeitung”. Organ für Jüdische Politik, Kultur und Wirtschaft, Czernowitz, IX Jahrgang, Nr. 259, Montag den 6. September, 1937, p. 4.

comunică, în asentimentul întregii populații, că generalul Iacob Zadik și generalul-adjunct Florian Țenescu au fost numiți Cetățeni de Onoare ai orașului Cernăuți.

Generalul Iacob Zadik, care, la 11 noiembrie 1918, a intrat în Bucovina în fruntea armatei române și a realizat alipirea la patria mamă, s-a bucurat de o mare simpatie și în rândul populației evreiești. Acțiunile ostile evreilor, întreprinse pe alocuri în sudul Bucovinei, au încetat de îndată. Generalul Zadik a luat măsuri imediate și energice pentru a instaura ordinea, pentru a o menține cu strictețe și a contribui în mare măsură la stabilirea unei relații foarte cordiale între civili și militari, sub noua administrație a Bucovinei.

De asemenea, generalul Țenescu, care până de curând a fost ofițerul cu cel mai înalt rang în Bucovina, s-a bucurat de o mare apreciere din partea întregii populații, datorită atitudinii sale lipsite de prejudecăți²⁰.

Peste câteva zile, în același „Bukowinaer Volkszeitung” din Cernăuți, în rubrica *Din evenimentele săptămânii*, apare și scrisoarea de mulțumire expediată de Iacob Zadik din București către directorul publicației, dr. Solomon Kassner – autorul cărții *Die Juden in der Bukowina*, Viena, 1917 –, redacția ziarului prefațând mulțumirile generalului prin reluarea rândurilor tipărite în nr. din 9 septembrie: „Von der Woche / General Zadik dankt / für die ihm bewahrten guten Erinnerungen der jüdischen Bevölkerung. In der Neujahrsnummer der „Bukowinaer Volkszeitung” war, anlässlich der Ernennung des Generals Zadik zum Ehrenbürger von Cernăuți, hervorgehoben worden, dass General Jakob Zadik, der am 11. November 1918 an der Spitze der rumänischen Truppen in die Bucovina einmarschiert ist, sich auch in der jüdischen Bevölkerung grosser Sympathien erfreut habe. De gegen die Juden, insbesondere im Süden der Bucovina, begonnenen Ausschreitungen hörten sofort auf; den General Zadik hat energisch die Ordnung wieder hergestellt, sie strenge aufrechterhalten und auch sonst viel dazu beigetragen, dass in der Bucovina unter der neuen Verwaltung die Beziehungen zwischen Zivil und Militär sich sehr freunlich gestaltet haben.

Auf diese Beglückwünschung des Generals Zadik zu seiner Ernennung zum Ehrenbürger von Cernăuți ist folgende Antwort eingelangt:

București, 19. September 1937

Herrn Dr. S. Kassner, Direktor des «Bukowinaer Volkszeitung» / Cernăuți.

Herr Direktor! Ich erhielt Ihre Glückwünsche vom 4 September 1. J. samt der Notiz, weiche Sie anlässlich meiner Ernennung zum Ehrenbürger von Cernăuți in der «Bukowinaer Volkszeitung» veröffentlicht haben.

Ich bitte Sie, Herr Direktor, meinen herzlichsten Dank sowohl für die Glückwünsche anlässlich dieser Ernennung, als auch für die von Ihnen zum Ausdruck gebrachten guten Erinnerungen der jüdischen Bevölkerung, welche sie

²⁰ Traducere de Ștefănița-Mihaela Ungureanu (Institutul „Bucovina” din Rădăuți), căreia îi mulțumim, cu aleasă recunoștință, și pe această cale.

meiner Tätigkeit, in meiner Eigenschaft als Kommandant der Okkupationstruppen der Bucovina, bewart hat, entgegennehan zu wollen.

Empfangen Sie, ich bitte, Herr Direktor, meine ausgezeichneten Grüße.
General Zadik²¹.

Ceea ce în limba română trebuie tradus:

„Domnule Director! Am primit urările dv. din 4 septembrie a. c. împreună cu nota publicată de dv. în «Bukowinaer Volkszeitung», în care se vorbește de numirea mea ca Cetățean de Onoare al orașului Cernăuți.

Vă rog, Domnule Director, să binevoiți a primi mulțumirile mele cele mai cordiale atât pentru această numire, cât și pentru plăcutele amintiri – după cum v-ați exprimat – pe care mi le poartă populația evreiască, din timpul activității mele de comandant al trupelor de ocupație din Bucovina.

Primiți, vă rog, Domnule Director, cele mai prețioase salutări,
General Zadik”.

*

Amendând cele câteva erori strecurate în documentarul istoricului Anghel Popa despre generalul Iacob Zadik, privitoare la perioada când a comandat trupele care au asigurat liniștea și avutul populației bucovinene (6 noiembrie 1918 – 23 mai 1919, aproape 6 luni și 2 săptămâni), noi avem credința că acest ofițer superior merita un studiu amplu și bine documentat, fie și sub titlul *Generalul Iacob Zadik în Bucovina*. Egalitatea instituită prin conjuncția copulativă în sintagma din titlul materialului *Generalul Iacob Zadik și Bucovina. Documente inedite*, publicat în „Dacia literară” (2014), trebuie abandonată întrucât cele două entități nu pot avea aceeași anvergură ontologică, istorică, militară sau culturală.

Din păcate, nu știm să se fi tipărit încă însemnările generalului Iacob Zadik privitoare la șederea și activitatea sa în Bucovina. Tot așa nu avem la îndemână nici referințele sale despre situația social-politică din Bucovina acelor zile sau propuneri și proiecte pentru armonizarea stărilor bucovinene în concordanță cu cele din Vechiul Regat al României. Din această perspectivă, cel dintâi guvernator militar al Bucovinei (1 septembrie 1774 – 6 aprilie 1778), generalul Gabriel baron Splény de Mihaldy (1734–1818) are câteva pagini memorabile pentru vremea lui²² – și pentru istoria poporului din această „margină primejduită” de țară românească.

Într-un cuvânt, deocamdată cunoaștem prea puține lucruri despre generalul Iacob Zadik. Născut în ziua de vineri, 8/20 decembrie 1867, în familia lui

²¹ „Bukowinaer Volkszeitung”, IX Jahrgang, Nr. 261, Freitag den 1. Oktober, 1937, p. 2.

²² *Bucovina în primele descrieri geografice, istorice, economice și demografice*, ediție bilingvă îngrijită, cu introduceri, postfețe, note și comentarii de acad. Radu Grigorovici, București, Editura Academiei Române, 1998.

Grigore și Eufrosina, în comuna Brătulești, fostul județ Roman, cu studii primare (1874–1878) la Școala „Trei Ierarhi” din Iași, secundare (1878–1886) la Gimnaziul Institutelor Unite din Iași sau la Școala de Fii de Militari (1886–1888) din Iași; absolvent al Școlii de Ofițeri de Artilerie, Geniu și Marină (1888), cu gradul de sublocotenent, frecventând apoi Școala Specială de Artilerie din București (1889–1891), repartizat în regimente de artilerie din Focșani, Brăila, Tulcea, Constanța, Bârlad și Roman. Absolvind Școala Superioară de Război (1897–1899) din București, este brevetat ofițer de Stat Major (1905), cu gradul de maior și locotenent-colonel, șef de Stat Major la Divizia 1 Craiova și Divizia 7 Roman, participant în campania din Bulgaria, 1913. Avansat la gradul de colonel și numit șef de Stat Major la Corpul 3 Armată, Galați, și transferat de la 1 octombrie 1914 ca șef de Stat Major la Corpul 4 Armată Iași. De la 15/28 august 1916, trece șef de Stat Major la Armata de Nord, în postul de comandă Bacău, unde întocmește ordine de operații și urmărește executarea lor. De la 1 decembrie 1916 este numit șef de Stat Major al Armatei I, post de comandă la Podul Iloaiei, mare unitate reconstituită din unități retrase din Muntenia, spre a se reface în zone de cantonament în Nordul Moldovei. Avansat la gradul de general de brigadă, la 1 aprilie 1917. De la 15 mai 1917, comandant secund al generalului C. Cristescu, comandant al Armatei I, unitate care, prin Ordinul de zi nr. 1 563, din 10 iunie 1917, trece în perioada operativă, cu zona de concentrare în județul Tecuci, spre a înainta pe malul drept al Siretului și a înlocui marile unități din Armata I Rusă. Secretar general în Ministerul Munițiilor și Materialelor de Război (1 septembrie 1917), repartizat în dispozitivul de luptă de la Oituz (post de comandă la Onești, apoi Cleja), pînă la data armistițiului de la Focșani (26 noiembrie 1917), comandant al Diviziei 8-a Infanterie (februarie 1918 – aprilie 1920), care va intra în Bucovina (24 octombrie/6 noiembrie 1918) și va fi chemată să asigure ordinea în Pocuția (23 mai – 17 august 1919, 3 luni de zile și 3 săptămâni). Ales membru și președinte al Comisiei de examinare a coloneilor propuși pentru gradul de general, membru în Consiliul Superior al Armatei Regale Române (1922–1924), comandant Militar al Basarabiei (aprilie–noiembrie 1924) și trecut în rezervă (pensionat pentru limită de vârstă, la 61 de ani, 10 luni și 12 zile), începând cu ziua de joi, 1 octombrie 1929, însă competența de care a dat dovadă îl recomandă să fie numit administrator delegat la Fabrica de Avioane (decembrie 1929 – iunie 1938) pînă la vârsta de 70 de ani și 6 luni de zile.

De-a lungul carierei sale militare, ofițerul superior Iacob Zadik a fost decorat cu Ordinul rusesc „Stanislas”, în grad de comandor, brevet, septembrie 1916; „Steaua României”, ofițer, cu spade și panglică de Virtutea Militară, brevet 64, 1 noiembrie 1916; „Coroana României”, în grad de comandor, cu spade și panglică de Virtutea Militară, Înalt Decret nr. 1456, 5 decembrie 1917; Ordinul francez „Legiunea de onoare”, ofițer, brevet nr. 853, 15 octombrie 1920; „Crucea Comemorativă a Războiului 1916–1918”, cu baretele „Ardeal, Carpați, Oituz, Mărășești”, 1919, brevet nr. 26 882, 15 aprilie 1921; „Steaua României”, grad de

mare ofițer, brevet nr. 799, 2 martie 1923; Ordinul francez „Legiunea de Onoare”, în grad de comandor, brevet nr. 20, octombrie 1923; Ordinul italian „Mauricius e Lazarus”, în grad de mare ofițer, brevet nr. 5 869, 30 octombrie 1923; Medalia „Victoria” a Marelui război pentru civilizație 1916–1921, brevet nr. 6622, 20 iunie 1924; „Meritul Sanitar”, clasa I, brevet nr. 3 032, 1 octombrie 1928; Ordinul „Coroana României”, mare cruce cu eșarfă, brevet nr. 3 402, 18 septembrie 1919; Ordinul polonez „Polonia Restituta”, în grad de mare ofițer, brevet nr. 2 581, 4 aprilie 1930; Ordinul „Ferdinand I”, în grad de mare ofițer, brevet nr. 1 556, 8 iunie 1935; Ordinul „Apărarea Patriei”, clasa II-a, Decret al Consiliului de Stat al R. P. R., nr. 915, 22 septembrie 1967; „Sabia de Onoare”, Ministerul Forțelor Armate ale R. P. R., 8 decembrie 1967; Medalia „Virtutea Ostășească”, clasa I, Decret din 1967.

În pofida acestor performanțe, cărturarii C. Căzănișteanu, V. Zodian și A. Pandea nu-l vor înscrie printre destoinicii militari români în lucrarea *Comandanți militari. Dicționar*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983, nici măcar pentru faptul istoric al Unirii Bucovinei cu Regatul României.

Mai tristă e lacuna din lucrarea *Unirea Bucovinei*, unde istoricul Ion I. Nistor nu pomenește de prestația autoritară a generalului Zadik în Bucovina, iar în *Istoria Românilor*, ediție îngrijită de dr. Florin Rotaru, București, Editura Biblioteca București, 2003, partea XIX, capitolul II, *Bucovina în timpul războiului mondial (1914–1918)*, se comit o serie de erori științifice cu subtext de partizanat politic: „La Iași se produse o schimbare de guvern. Marghiloman își înaintase demisia și în locul lui ajunse la șefia guvernului generalul Constantin Coandă, care satisfăcu cererea Consiliului Național din Cernăuți, autorizând în înțelegere cu înaltul comandament militar, intervenția armatei române în Bucovina, o hotărâre care fusese solicitată și de Comitetul Refugiaților Bucovineni din Iași. Intervenția era de multă vreme luată în vedere și realizată în parte de câteva unități militare din Fălticeni. De astă dată era însă vorba de o operațiune militară sistematică, având drept obiectiv curățirea Bucovinei de grupurile teroriste austro-ucrainene și ocuparea virtuală a țării. Cu efectuarea acestei istorice operațiuni fusese încredințată Divizia a 8-a sub comanda generalului Iacob Zadik” (p. 383). Trebuie precizat din nou că ordinul de intrare a trupelor române în Bucovina a fost dat de către ministrul de Război, generalul Hârjeu, din guvernul prezidat de Al. Marghiloman, în ziua de marți, 23 octombrie/5 noiembrie 1918.

Viețuitor în vremurile a cinci războaie – pe când avea 10 ani, Principatele Române își obțin independența (1877–1878), la 46 de ani, participă efectiv în al treilea Război Balcanic, în campania din Turtucaia (1913), la 49 de ani, îl aflăm luptând în cel Dintâi Război Mondial (1916–1918), la 73 de ani așteptând înfrigurat sfârșitul celui de al Doilea Război Mondial, care sfârtecă încă odată Basarabia și Bucovina (1940–1945) și, la 101 ani, întristându-se de invazia trupelor Pactului de la Varșovia în Cehoslovacia –, generalul Iacob Zadik va muri

În ziua de duminică, 4 octombrie 1970, în orașul București, la venerabila vârstă de 103 ani fără două luni, două săptămâni și o zi, dar cu amărăciunea că mai toată viața „a luptat luptă deșartă”.

Să nu-l dăm uitării măcar la împlinirea unui veac de la intrarea lui sărbătorească în Bucovina!

**BREVETUL DE CONCESIUNE
DIN 11 IANUARIE 1864
PENTRU CONSTRUCȚIA ȘI EXPLOATAREA
CĂII FERATE LEMBERG–CERNĂUȚI**

ȘTEFĂNIȚA-MIHAELA UNGUREANU

**Die Konzessionsurkunde vom 11. Januar 1864
zum Bau und Betrieb der Lemberg-Czernowitzer Eisenbahn**

(Zusammenfassung)

Im Jahre 1864 hat ein Konsortium von Adeligen und Industriellen eine Aktiengesellschaft – die k. k. privilegierte Lemberg–Czernowitz Eisenbahn-Gesellschaft – gebildet. Aufgrund der Konzessionsurkunde vom 11. Januar 1864 – die erste, welche zur verfassungsmässigen Behandlung vor beide Häuser des Reichsrates gelangte und sich auf dem Gesetz vom 11. Januar 1864 beruhte – erteilte den Konzessionären das Recht zum Bau und Betrieb einer an die k. k. privilegierte galizische Karl Ludwig-Bahn anschliessenden Lokomotiveisenbahn von Lemberg nach Czernowitz, in der Richtung über oder nahe an Wybranowka, Halicz, Stanislaw und Kolomea. Die Bauarbeiten sollten in einem Jahr begonnen und binnen 3 Jahren vollendet werden. Die Vorbereitungen zum Bahnbau wurden noch im Winter 1864/65 eingeleitet, der Bau selbst im Jahre 1865 gleichzeitig an 27 Punkten begonnen und trotz der Kriegsereignisse die ganze Linie Lemberg-Czernowitz (266,6 km) am 1. September 1866 dem Verkehr übergeben.

Der vorliegende Artikel präsentiert die Konzessionsurkunde in rumänischer Übersetzung. Der Text befindet sich im Czernowitzer Staatsarchiv in handschriftlicher, nicht unterschriebener Form.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Eisenbahn Czernowitz-Lemberg, Eisenbahn-Gesellschaft, Konzessionsurkunde, Bahnbau, Bahnbetrieb.

La mijlocul secolului al XIX-lea, în contextul dezvoltării relațiilor economice dintre Galiția, Bucovina și Transilvania, administrația Imperiului Habsburgic a considerat necesară construirea unei linii ferate, care să permită realizarea unor legături mai avantajoase și mai rapide între aceste provincii, precum

Analele Bucovinei, **XXII**, 2 (45), p. 625–640, Rădăuți-București, 2015

și intensificarea raporturilor comerciale dintre acestea și restul imperiului. Scopurile acestei întreprinderi vizau valorificarea resurselor naturale (păduri, bogății ale solului), dezvoltarea industriilor locale și exploatarea acestor zone, sub aspect turistic și balnear. La nivelul economiei externe, se avea în vedere extinderea relațiilor comerciale în Rusia.

Legătura feroviară dintre Viena și orașele principale din Galiția și Bucovina a fost realizată în perioada 1836–1866. Demersul a început cu tronsonul Viena–Cracovia, construit de către Compania Feroviară „Kaiser Ferdinands-Nordbahn” și finalizat în anul 1837, și a continuat cu linia ferată Cracovia – Lemberg, realizată de Compania Feroviară „Carl Ludwig-Bahn” și dată în folosință în 1857. Dreptul de construire și exploatare a celui de-al treilea segment de cale ferată, Lemberg–Cernăuți, a fost concesionat Societății „Lemberg-Czernowitz-Eisenbahn” (redenumită din 1868 „k. k. priv. Lemberg-Czernowitz-Jassy-Eisenbahngesellschaft”), care reușit să inaugureze noua linie la 1/14 septembrie 1866¹.

La conducerea Societății „Lemberg-Czernowitz-Eisenbahn” se aflau prințul polonez de origine lituaniană Leo (von) Sapieha², președinte al Societății Căilor Ferate din Galiția și important antreprenor și concesionar de construcții feroviare în Bucovina și Moldova, britanicii Thomas Brassey³, W. R. Drake și L. M. Rate, precum și austriacul Wladimir Borkowski, din Viena, toți acționari ai unei instituții de credit anglo-austriece.

În data de 30 mai 1865 a avut loc, la Viena, prima Adunare Generală a acționarilor Societății „Lemberg-Czernowitz-Eisenbahn” (55 la număr), prezidată de președintele Leo von Sapieha și de Martin Riener, consilier imperial și inspector general al Căilor Ferate Austriece, în cadrul căreia a fost prezentat Raportul de activitate al societății pentru anul 1864.

În cuvântul de deschidere, susținut de directorul general, Victor von Offenheim, referitor la împrejurările în care a fost obținută concesiunea din 1864,

¹ Victor Freiherr von Röhl, *Enzyklopädie des Eisenbahnwesens*, vol. 7, Berlin, Viena, 1915, S. 96–97; Paul Brașcanu, *Drum de fier prin Bucovina. Scurt istoric. Dezvoltarea rețelei de căi ferate în Bucovina până în anul 1914*, în idem, *Drum de fier prin praf de pușcă*, Iași, Editura Ștef, 2012, p. 21–23.

² Toader Popescu, *Proiectul feroviar românesc (1842–1916)*, Prefață de Ana-Maria Zahariade, București, Editura Simetria, 2014, p. 22, nota 40. Pentru informații detaliate despre viața și activitatea lui Leo Sapieha, vezi și Ihor Zhaloba, *Leon Sapieha – a Prince and a Railroad Entrepreneur*, în Ralf Roth, Günter Dinobobl, *Across the borders: financing the world's railways in the nineteenth and twentieth century*, Aldershot, Ashgate Publishing Company, 2008, p. 50–62.

³ *Ibidem*, p. 26, nota 53: „Thomas Brassey (1805–1870), inginer și antreprenor britanic, probabil cel mai important constructor de căi ferate din lume, din secolul XIX. La orizontul anului 1870, Brassey construise circa 5% din căile ferate în funcțiune din lume, incluzând o treime din căile ferate britanice, trei sferturi din căile ferate franceze, precum și mii de kilometri de linie în Spania, Italia, Norvegia, Olanda, Danemarca, Austria, România, Canada, Argentina, Australia și India. În ceea ce privește căile ferate române, a fost implicat, prin intermediul lui Leo de Sapieha și Victor von Offenheim, în construirea căii ferate Suceava–Roman–Iași (1870), una dintre ultimele lucrări ale carierei sale”.

se arată următoarele: „Prin *Decretul imperial* din 27 mai 1856, Majestatea Sa a acordat unei companii [„Carl Ludwig Bahn”, n. n. – Șt.-M. U.] a unor mari proprietari galițieni concesiunea în vederea construirii unei căi ferate de la Lemberg la Cernăuți și până la granița cu Moldova. Calamitățile care au lovit piața financiară europeană în anul 1857 i-au pus pe concesionari în imposibilitatea de a realiza această cale ferată, în ciuda condițiilor de concesionare foarte avantajoase. Concesionarii de atunci au fost nevoiți să renunțe la proiect și să se limiteze doar la investirea capitalului în finalizarea liniei până la Lemberg (...). O mână de oameni, convinși de rentabilitatea unei căi ferate de la Lemberg la Cernăuți, a hotărât că în anul 1863 a sosit momentul reluării acestei chestiuni amânate până atunci. (...) Sărim peste diversele stadii prin care au trebuit să treacă noii concesionari până la obținerea altei concesiuni, prima care a fost analizată sub aspect constituțional de către ambele Camere ale înaltului Parlament imperial, și constatăm doar că, după votul unanim al acestora, Majestatea Sa a acordat această concesiune la 11 ianuarie 1864⁷⁴.

Raportul de activitate menționat cuprinde mai multe secțiuni, într-una dintre ele fiind descrisă linia feroviară. Conform planului de construcție, aceasta avea o lungime de 35,084 de mile⁵ și 16 stații, în afară de cea din Lemberg⁶. Schimbul de locomotive se efectua la Stanislau; podul peste Nistru, cele două de peste Bistrița și cele trei poduri mari de peste Prut urmau să aibă o structură din fier; pentru stațiile Lemberg, Stanislau și Cernăuți erau prevăzute remize pentru locomotive, cu spații corespunzătoare destinate reparațiilor, stații de aprovizionare cu apă dotate cu pompe cu abur; în stația Lemberg avea să fie construită și o clădire cu spații de cazare pentru funcționarii feroviari⁷.

Pregătirile pentru construcție au început încă din iarna anului 1864/65, iar construcția propriu-zisă s-a desfășurat pe parcursul anului 1865, în 27 de puncte de lucru concomitent. În pofida evenimentelor datorate izbucnirii Războiului austro-prusac, la care a participat și Bucovina, întreaga linie Lemberg–Cernăuți (266,6 km) a fost dată în folosință un an mai târziu⁸.

⁴ *Erste ordentliche Generalversammlung der Actionäre der k. k. priv. Lemberg–Czernowitz Eisenbahn-Gesellschaft abgehalten in Wien am 30. Mai 1865*, Wien, Druck und Papier von Leopold Sommer, Selbstverlag der Gesellschaft, 1865, S. 8–9.

⁵ 1 milă austriacă (de poștă) = 7,585936 km, cf. *Manualul Administrației comunale pentru Ducatul Bucovinei pentru usul membrilor reprezentanțelor comunale și al secretarilor comunali*, Compus la ordinul Comitetului Provincial Bucovinean de secretarul Țării, dr. Eugen Simiginowicz, Edat de Comitetul Țării al Ducatului Bucovinei, Cernăuți, în Editura Comitetului Provincial Bucovinean, 1902, p. 112.

⁶ *Erste ordentliche Generalversammlung der Actionäre der k. k. priv. Lemberg–Czernowitz Eisenbahn-Gesellschaft abgehalten in Wien am 30. Mai 1865*, Wien, Druck und Papier von Leopold Sommer, Selbstverlag der Gesellschaft, 1865, S. 11.

⁷ *Ibidem*, S. 11–12.

⁸ Peter Friedrich Kupka, *Die Eisenbahnen Österreich-Ungarns 1822–1867*, Leipzig, Verlag von Duncker & Humblot, 1888, S. 299.

Ernst Rudolf Neubauer, redactorul primului periodic în limba germană din Bucovina, nota, la finele anului 1866, că inaugurarea căii ferate „a adus țara mai aproape de centrul Imperiului și, prin intermediul șinelor, s-a făcut legătura directă dintre aceasta și vestul Europei, un avantaj care se va resimți în toate ramurile industriei și agriculturii”⁹.

În cele ce urmează, reproducem textul *Brevetului de concesiune pentru construcția și exploatarea căii ferate Lemberg–Cernăuți*, tradus în limba română¹⁰.

Concesiunea din 11 ianuarie 1864 pentru construcția și exploatarea Căii ferate de la Leov la Cernăuți

„Noi, Francisc Iosif Întăilea, din grația lui Dumnezeu Împărat al Austriei, Rege al Ungariei și Boemiei, al Dalmației, Croației, Slavoniei, Galiției, Lodomeriei și Illyriei, Arhiduce al Austriei, Mare Duce al Cracoviei, Duce al Lotaringiei, Salisburgului, Știriei, Carintiei, Carniolei și Bucovinei, Mare Principe al Transilvaniei, Marchiz al Moraviei, Comite al Habsburgului și Tirolului, Mare Voievod al Voievodatului Sârbiei.

Dat fiind că principele Leo Sapieha, Wladimir cavaler de Borkowski din Viena, apoi W. R. Drake, L. M. Rate și Thomas Brassey din Londra au prezentat cererea pentru concesiunea pentru construirea și exploatarea unei căi ferate cu locomotive de la Leov la Cernăuți, atașate la linia în regim privat galițiană Carl Ludwig, ne găsim îndemnați a acorda numițiilor, cu consimțământul ambelor Camere ale Parlamentului nostru, considerând utilitatea publică a întreprinderii, această concesiune pe baza Legii pentru concesiunea de căi ferate din 14 septembrie 1864, apoi a Legii din 11 ianuarie 1864 asupra înlesnirilor speciale acordate întreprinderii, precum urmează.

§ 1

Noi acordăm concesionarilor dreptul de a construi și exploata o cale ferată cu locomotive de la Leov la Cernăuți, atașată la linia în regim privat galițiană

⁹ „Bukowina. Landes- und Amtszeitung”, Czernowitz, V. Jahrgang, Nr. 147, 30. Dezember 1866, S. 1.

¹⁰ Arhiva de Stat a Regiunii Cernăuți, Fond 297 *Private Lemberg–Czernowitz–Jassy Eisenbahn-Gesellschaft (1864–1940)*, registrul I–IV, dosarul 1208, f. 1–12. Documentul original este olograf și fără semnătură. Reproducerea noastră respectă, pe cât posibil, particularitățile stilului juridic al epocii, caracterul arhaic și regional al discursului (sub aspect fonetic, lexical și gramatical), ortografia și punctuația fiind însă cele stabilite de Academia Română și în vigoare astăzi. Intervențiile noastre în text sunt marcate peste tot cu paranteze pătrate [].

Carl Ludwig, în direcția peste sau aproape de Nybranówka, Halicz, Stanislau și Kolomea.

Lucrările de construcție vor începe în curs de un an, socotit din ziua liberării prezentului brevet de concesiune – și se vor termina în curs de trei ani, socotiți din aceeași zi, predându-se totodată linia ferată comunității publice. Pentru împlinirea acestor obligațiuni, concesionarii vor da Administrației Statului o garanție corespunzătoare într-un mod care se va hotărî de ea.

Îndată ce se va fi construit o linie ferată de la Przemysl sau din Ungaria la Stry, concesionarii pot fi obligați să construiască și să predea comunității publice, în curs de doi ani, o linie ferată de la Stry pentru legătura cu linia Halicz–Stanislau.

Punctul de joncțiune pentru această linie de legătură se va fixa la timpul său de către Administrația Statului în înțelegere cu concesionarii.

Și cu privire la această linie se vor aplica dispozițiunile prezentului *Brevet de concesiune*.

§ 2

Proiectul de construcție și planurile de detaliu se vor înainta, încă înainte de începerea construcției, Administrației Statului spre examinare și aprobare, procedându-se în această privință după *Legea asupra concesionării de căi ferate*, din 14 septembrie 1854 și considerându-se pe deplin interesul comunicației publice, atât cu privire la fixarea traseului liniei, a curbelor și pantelor, precum și cu privire la construcția liniei.

La construcție se va proceda în mod exact după aceste planuri aprobate de autorități, după modificările avute cu prilejul acestei aprobări de către autoritatea militară competentă, în înțelegere cu Ministerul de Comerț și după dispozițiunile de construcție și polițienești generale existente. Ivindu-se în cursul construcției, din cauza economiei construcției sau a exploatării, necesitatea sau oportunitatea unei modificări a traseului sau a planurilor de detaliu, prin cari modificări însă nu se va putea schimba direcția liniei fixată în § 1, atunci și pentru o atare modificare se va cere aprobarea Administrației Statului. Terenurile pentru această linie se vor răscumpăra sau imediat pentru linie dublă, sau la răscumpărarea pentru linie simplă se vor stabili și asigura totdeodată condițiunile pentru cedarea la timpul său de teren pentru construcția liniei a doua.

Concesionarii sunt obligați să construiască o a doua linie, dacă venitul anual brut, în cursul a doi ani consecutivi, va atinge cifra de două sute de mii de florini pe milă.

Se vor construi chiar din capul locului gări definitive și poduri stabile, precum și alte obiecte ale liniei din piatră, cărămidă și fier. Tuneluri eventuale și infrastructura pentru podurile peste Nistru și Prut, precum și pentru trecerea râului Stry se vor construi pentru două linii.

Li se mai impune concesionarilor obligațiunea de a face să se fabrice în țară elementele de fier ale construcției liniei și materialul rulant pentru prima întocmire, atât a liniei principale de la Leov la Cernăuți, cât și, eventual, a ramificației la Stry.

§ 3

Concesionarilor li se acordă, pentru construcția liniei concesionate, dreptul de expropriare după dispozițiunile legilor respective.

§ 4

La construcția și exploatarea liniei concesionate, concesionarii se vor conforma cuprinsului prezentului *Brevet de concesiune*, precum și legilor și ordonanțelor existente în această privință (mai ales *Legii asupra concesionării de căi ferate*, din 14 septembrie 1854 și *Regulamentului pentru exploatarea de căi ferate*, din 16 noiembrie 1851), apoi legilor și ordonanțelor cari se vor promulga, eventual, pe viitor.

§ 5

Concesionarii vor transporta, deci, în mod gratuit, în special poșta și funcționarii poștali după dispozițiunea § 68 al menționatului *Regulament pentru exploatarea de căi ferate*, Administrația Poștelor având căderea de a fixa, pentru unul din trenurile care pleacă zilnic din fiecare stație ferială, orele de plecare și viteza sa pentru fiecare direcțiune. De câte ori serviciul poștal va reclama mai mult de un vagon de opt roți sau două vagoane de câte patru roți, concesionarii vor primi pe milă, pentru fiecare vagon dat în plus, o despăgubire redusă, asupra căreia se va conveni.

În caz că Administrația Poștelor va afla cu cale să introducă pe linia concesionată o poștă ambulantă, precum există deja pe alte linii austriace, atunci concesionarii vor construi și întreține, fără indemnizație, în locul vagoanelor obicinuite de opt sau patru roți, vagoane poștale de ambulanță de opt sau patru roți, necesare pentru acest scop și întocmite după cererea Administrației Poștelor. Pentru exercitarea serviciului poștal în stațiile de primire și expediare de scrisori, se va pune la dispoziție, în mod gratuit, un birou poștal potrivit în edificiul căii ferate, urmând ca, cu privire la satisfacerea de trebuințe ce se vor ivi în urmă pentru acest scop, să se stabilească o convenție specială. Concesionarii sunt obligați a expedia și remite stațiunilor de destinație, fără indemnizație, expedițiile poștale, fără a fi însoțite de funcționari sau servitori de poștă, exceptându-se expedițiile de valori. Corespondențe, cari se vor purta cu privire la Administrația Căii Ferate între Direcția Căii Ferate (consiliul de administrație) și organele ei subordonate sau între

aceste întreolaltă, pot fi transportate pe liniile respective de către împiegații căii ferate.

§ 6

Concesionarii sunt obligați a permite Administrației Telegrafelor de Stat construcția de linii telegrafice de-a lungul căii ferate pe terenul acesteia fără despăgubire specială, în schimb Administrația Telegrafelor se va înțelege cu concesionarii asupra locului instalațiunii; mai departe concesionarii vor lua asupra lor, fără indemnizația specială, supraveghierea liniei construite prin personalul căii ferate. În schimb, și concesionarii au dreptul să fixeze firele pentru telegraful exploatării de stâlpii telegrafului de Stat.

În caz că Administrația Statului nu va stabili cu privire la telegramele de Stat o dispozițiune specială, precum și dacă – cu privire la telegramele particulare – nu se va fixa o convenție, utilizarea telegrafului exploatării e rezervată, în mod exclusiv, pentru comunicările referitoare la exploatarea căii ferate, și stă [în] veci această utilizare sub influența și supraveghierea Administrației Statului.

§ 7

Taxele de călătorie și fraht [transport] pentru calea ferată concesionată sunt supuse următoarelor limitări:

Tarif nominal pe milă austriacă, și anume la călători, [de] persoană pentru clasa I^a 36, pentru clasa a II^a 27 și pentru clasa a III^a 18 cruceri valută austriacă. La trenuri accelerate, cari vor avea numai vagoane de clasa I^a și a II^a, aceste tarife pot fi sporite cu 20 la sută, sub condițiunea ca viteza, care se va ținea la aceste trenuri accelerate, să nu fie mai mică decât viteza mijlocie a trenurilor accelerate ale celorlalte linii austriace.

Cu privire la mărfuri cu viteză obicinuită, pe chintal, clasa I^a 2, clasa a II^a 2¼ și clasa a III^a 3½ cr[uceri] valută austriacă. În mod excepțional, pentru grâne 1,9 cr[uceri], pentru lemne 1,7 [cr]uceri pe chintal, la transport peste 10 mile; pentru cărbuni minerali, minereuri, fier și piatră de construcție 1½ cr[uceri] pe chintal, la transport peste 10 mile și 1¼ cr[uceri] pe chintal, dacă trec peste toată linia, dar cu excepția cărbunelui, pentru care se va percepe, în cazul din urmă, numai 1 cr[uceri]. Toate tarifele excepționale, fixate aici, vor fi valabile numai pentru vagoane complet încărcate.

Cu privire la taxele de fraht ale celorlalte obiecte, la fixarea taxelor suplimentare, la clasificarea mărfurilor și la celelalte dispozițiuni de circulație, se va proceda astfel ca taxele și dispozițiunile respective să nu fie, nici într-un caz, mai urcate și mai împovărătoare, decât cele pe linia ferată galiț[iană] î[n] r[egim privat] Carl Ludwig.

§ 8

Se permite concesionarilor să fixeze taxele de călătorie și fraht ce se vor percepe în monedă internă, în aur sau argint, dar astfel ca taxa cuvenită după valoarea cursului să se primească în mod obligatoriu în valuta țării. Reducerea tarifului la valuta țării va avea loc din lună în lună, în urma cererii întreprinderii, precum și la ordinul Administrației Statului, după cursul mijlociu al argintului în luna precedentă (art. V al *Legii*).

§ 9

Tarifele pot fi reduse sub maximul fixat în § 7, în total sau numai pentru anumite obiecte, pentru toată întinderea sau numai pentru anumite porțiuni ale liniei, într-o singură direcție sau în ambele direcțiuni, pentru toate distanțele de transport sau cu sporirea lor în măsură mai mare.

Tarifele astfel reduse pot fi sporite iarăși în limitele tarifelor aprobate de Administrația Statului, dar abia după o aplicare de trei luni.

În caz că unui speditor sau unei întreprinderi de transport se va acorda, sub anumite condițiuni, o reducere a taxelor de fraht sau o altă înlesnire, atunci această reducere sau înlesnire se va acorda tuturor speditorilor și întreprinderilor de transport, cari acceptează aceleași condițiuni, astfel că, nici într-un caz, să nu aibă loc o preferință personală.

Câtă vreme nu se va profita de garanția luată de Stat în conformitate cu § 16 al acestei Concesiuni, modificarea tarifelor în măsura dispozițiilor precedente e de atribuțiunea concesionarilor; profitându-se, însă, de garanție, modificarea tarifelor nu va avea loc decât cu aprobarea sau la ordinul Administrației Statului, urmând ca diferiților speditori și întreprinderilor de transport să nu se poată acorda reducerea taxelor de fraht sau alte înlesniri, decât cu aprobarea Administrației Statului, și anume atâta vreme cât se va profita neîntrerupt de garanția Statului și adaosele primite, împreună cu interesele, nu vor fi pe deplin restituite Statului. Dar, în orice caz, Administrația Statului va putea ordona o reducere corespunzătoare a taxelor de călătorie și fraht, precum și a taxelor suplimentare, dacă venitul net va trece peste 10 la sută din suma de capital menționată în § 17.

§ 10

Transporturile militare se vor efectua cu tarife reduse, și anume după Convențiunea încheiată în această privință la 10 decembrie 1860, între Ministerul nostru de Război și administrațiile Societății Căilor Ferate de Stat Austriace, a Căii Ferate de Sud, a Căii Ferate „Împărăteasa Elisaveta”, a Căii Ferate Galițiene „Carl Ludwig”, a Căii Ferate de Tisa și a Căii Ferate Germane Sud-Nord de legătură, dispozițiunile cărei convențiuni vor forma o parte integrantă a acestui *Brevet de*

concesiune. Dar în caz că, cu toate sau cu majoritatea acestor linii se vor stabili pentru transporturi militare dispozițiuni mai favorabile Statului, aceste dispozițiuni vor fi valabile și pentru linia Leov–Cernăuți, împreună cu eventuala ramificație la Stry. Aceste dispozițiuni se vor aplica și cu privire la Garda de Finanțe și de Siguranță, organizate militarește.

§ 11

Funcționarii Statului, împiegații și servitorii, cari călătoresc pe liniile ferate la ordinul autorității care conduce administrația și exploatarea liniilor ferate sau pentru apărarea intereselor Statului, în urma acestei concesiuni sau din considerațiuni fiscale și se legitimează cu ordinul acestei autorități, vor fi transportați împreună cu bagajele lor de călătorie în mod gratuit.

§ 12

În cazuri de scumpete extraordinară a alimentelor în Imperiul Austriac, Administrația Statului are dreptul să reducă tarifele de fraht pentru alimente la jumătate din tariful maximal.

§ 13

Concesionari[i] sunt autorizați a primi și alți asociați ca membri ai întreprinderii, cari dobândesc cu ei drepturi egale, dar nu sunt obligați a lua și aceleași obligațiuni asupra lor.

§ 14

Concesionarilor li se acordă și dreptul de a forma o societate pe acții și a emite, pentru procurarea capitalului necesar, acții și obligații de prioritate la purtător sau pe nume, cari pot fi negociate și notate la Bursa din Viena. Valoarea obligațiunilor de prioritate nu va trece însă peste jumătate din capitalul menționat în § 17.

Societatea intră în toate drepturile și obligațiunile concesionărilor, ea redactează statutele sale, a căror aprobare rămâne rezervată Administrației Statului.

§ 15

Concesionarii au dreptul să instituie în țară și străinătate agenții, precum și să organizeze, cu observarea regulamentelor existente, mijloace de transport pentru persoane și mărfuri pe apă sau uscat.

§ 16

Pentru calea ferată de la Leov la Cernăuți, Statul garantează un venit anual de un milion cinci sute de mii florini (1 500 000 fl.), valută austriacă în argint, din ziua deschiderii exploatării pe toată linia ferată, și câtă vreme va dura această concesiune, și anume astfel ca, neatingând venitul net anual al liniei suma de mai sus sau suma ce-i corespunde, de una sută cinci zeci de mii funți sterlinge (150 000 £ St.), Administrația Statului să completeze ceea ce lipsește (art. I al *Legii*).

§ 17

Din venitul net anual garantat se va întrebuința, pentru amortizarea capitalului, suma pe care o va fixa Administrația Statului după un plan de amortizare aprobat de ea și după care capitalul e amortizat în cursul duratei concesiunii.

Suma capitalului de amortizat se stabilește cu 29 000 000 fl. în argint (art. II, punct[ul] 1 al *Legii*).

§ 18

Adaosul, care se va plăti în orice caz de Administrația Statului în urma garanției luate, se va ordona în trei luni după prezentarea socotelilor anuale, și anume după examinarea prealabilă a acestor socoteli, cari se vor înainta cu toate actele justificative. Pretenția la plata unui avans din partea Statului se va ridica cel mai târziu în cursul unui an după expirarea anului de exploatare; la caz contrar, această pretenție se va considera stinsă (art. II, punct[ul] 2 al *Legii*).

§ 19

Suma pe care o plătește Administrația Statului în urma garanției luate se va considera numai ca un avans acordat întreprinderii de căi ferate și fructificat cu patru la sută pe an. Trecând venitul net al liniei ferate peste suma anuală garantată, excedentul realizat în acest caz se va vărsa imediat Administrației Statului pentru restituirea avansului plătit împreună cu interesele până la amortizarea deplină. Creanțele Statului, privind aceste avansuri sau interese și cari încă nu vor fi fost plătite până la termenul de expirare a concesiunii sau de răscumpărare a liniei, se vor acoperi din averea încă disponibilă a întreprinderii (art. II, punctul 3 al *Legii*).

§ 20

Pentru cazul construirii unei linii de ramificație a căii ferate Leov–Cernăuți la Stry se asigură garanția în același mod.

Venitul net anual ce urmează să se garanteze se va fixa la timpul său pe cale constituțională (art. III al *Legii*).

§ 21

Pentru apărarea interesului rezultat pentru Administrația Statului din garanția luată asupra sa, această Administrație are dreptul să se încredințeze că construcția liniei, precum și întocmirea exploatării în toate părțile, să se efectueze în mod corespunzător și solid, având și dreptul de a cere ca defecte[le] în această privință să fie oprite și înlăturate în consecință.

Administrația Statului are dreptul să examineze gestiunea printr-un organ delegat de ea. Comisarul instituit de Administrația Statului are și dreptul să ia parte la ședințele Consiliului de Administrație, precum și la adunările generale, de câte ori va crede de cuviință, precum și să oprească eventuale dispozițiuni păgubitoare pentru interesul Statului, raportând asupra acestui fapt Ministerului, pentru a se lua măsurile necesare.

§ 22

Pentru linia ferată Leov–Cernăuți se acordă pentru cinci ani, socotiți din ziua liberării prezentului *Brevet de concesiune*, scutire de impozitul pe venit (art. IV al *Legii*).

§ 23

Toate redactările de documente pentru concesiunea de față sunt supuse numai unei taxe fixe de timbru de un florin (art. VI al *Legii*).

§ 24

Durata concesiunii cu scutul, pronunțat în § 9, lit. b, al *Legii pentru concesiunea de căi ferate*, în contra construirii de linii ferate noi, se fixează cu nouăzeci de ani din ziua deschiderii întregii linii și ea încetează după expirarea acestui termen. Concesiunea încetează și în cazul când termenele fixate în § 1 pentru începerea, terminarea construcției și deschiderea exploatării nu vor fi observate și depășirea termenului nu ar putea fi justificată în sensul §^{lui} 11, lit. b al *Legii pentru concesiunea de căi ferate* și mai ales prin crize economice și financiare.

§ 25

Administrația Statului își rezervă dreptul de a răscumpăra, după expirarea de treizeci de ani din ziua deschiderii exploatării pe întreaga linie, în orice timp calea

ferată concesionată. Pentru fixarea prețului de răscumpărare se vor stabili cifrele veniturilor nete anuale ale întreprinderii în cursul celor șapte ani de înaintea răscumpărării efective, defalcându-se apoi din această sumă veniturile nete ale celor mai defavorabili doi ani și calculându-se apoi venitul net mijlociu al celor cinci ani rămași. Această sumă mijlocie, care, însă, nu va putea fi mai mică decât venitul net garantat, se va plăti concesionarilor ca rentă anuală până la expirarea duratei de concesiune fixate.

§ 26

Cu încetarea concesiunii de față, precum și prin răscumpărarea efectuată a liniei, Statul intră, în cazul dintâi fără indemnizație, în cel din urmă în schimbul plății rentei anuale fixate în §^{ul} precedent, în proprietatea liberă de sarcini și în posesiunea liniei, în special a terenului, a lucrărilor de terasament și de artă, a întregii infra- și suprastructuri a liniei și a tuturor accesoriilor, precum: material rulant, gări, locuri de încărcare și descărcare, edificii în locurile de plecare și sosire, edificii de pază și supraveghiere, împreună cu toate întocmirile de obiecte mobile și imobile.

Atât în cazul încetării concesiunii, cât și în cel al răscumpărării liniei, concesionarii rămân în proprietatea fondului de rezervă și a creanțelor active restante, apoi a clădirilor speciale, precum: cuptoare de cocs, turnătorii, fabrici de mașini sau de alte scule, magazine, docuri etc., etc., pentru a căror construcție ei au fost autorizați de Administrația Statului, cu adaosul expres că ele nu formează accesorii ale liniei ferate.

§ 27

În caz că, cu tot avertismentul prealabil, vor fi avut loc de repetite ori infracțiuni sau neobservări ale obligațiilor impuse în *Brevetul de concesiune* sau în *Lege*, Administrația Statului are dreptul să ia contramăsurile legale corespunzătoare, declarând, eventual, concesiunea stinsă încă înainte de expirarea duratei de concesiune.

§ 28

Dizolvându-se societatea pe acții încă înainte de expirarea duratei de concesiune, Administrația Statului are dreptul să procedeze în modul cum e autorizată să procedeze în cazul încetării concesiunii. Numai că Administrația Statului va trebui să ia asupra sa fructificarea obligațiilor de prioritate și amortizarea lor după planul de amortizare fixat.

§ 29

Fără prejudiciul drepturilor deja dobândite de alte societăți de căi ferate pentru construcția unei linii de legătură până la frontiera Moldovei și a Rusiei, concesionarilor li se va da preferință înaintea altor concurenți, dacă vor accepta aceleași condiții ca și aceștia și vor da în acest scop declarație obligatorie cel mai târziu până în trei luni după ce li se va fi comunicat condițiunile.

§ 30

Concesionarii se supun pentru sine și succesorii lor, mai ales pentru societatea pe acții intrată în locul lor, întrucât e vorba de drepturile ce li se cuvin și obligațiunile ce le au cu privire la întreprinderea de căi ferate concesionată și la cele ce stau în legătură cu această întreprindere, legilor și autorităților judiciare, precum și altor autorități austriace.

Avertizând pe oricine cu tot dinadinsul de a nu făptui împotriva dispozițiunilor acestei concesiuni, și acordând concesionarilor dreptul de a cere pentru paguba dovedită despăgubire înaintea tribunalelor noastre, noi dăm tuturor autorităților competente ordinul categoric de a veghia cu asprime și acurateță asupra acestei concesiuni și asupra tuturor dispozițiunilor cuprinse în ea.

Drept care promulgăm acest *Brevet*, sigilat cu sigiliul nostru mai mare în Capitala și Reședința noastră Viena, în ziua a 11^a a lui ianuarie, în anul mântuirii una mie opt sute șezzeci și patru, – al imperiilor noastre în al șesespzezecelea an.

(ss) Francisc Iosif

(ss) Arhiduce Rainer
(ss) Baronul de Kalchberg

La ordinul expres al
Majestății Sale Apostolice imp[eriale] reg[ale]
(ss) Adalbert cavalier de Schmid
i. r. Consilier ministerial”

C. M. 466 din 11 Ianuarie 1864

Concedința

din 11 Ianuarie 1864

pentru
Construcția și exploatarea
Căii ferate de la Leor la Cernăuți.

Săi Francisc Josef Sultălea

În grație lui Dumnezeu împărat al Austriei,

Rege al Ungariei și Boemiei, al Belugiei, Croatiei, Slavoniei, Galiciei,
Lombardiei și Illyriei, Arhiepiscop al Austriei, Mare Duce al Croației,
Duce al Lotaringiei, Salzburgului, Stiriei, Carintiei, Carnioliei și
Imovinei; Mare Prințep al Transilvaniei; Arhiduce al Moraviei;
Comite al Habsburgului și Trohului; Mare Voievod al Voivodatului
Sârbei.

Del rând în Tronul de Leo Sultălea, Vladimir cavalier de
Borkowski de Viena, apoi N. R. Drake, L. R. Rade și Thomas
Plessey în Londra au prezentat cererea pentru concesiunea
pentru construcția și exploatarea unei căi ferate cu locomotivă de la
Leor la Cernăuți atârnată la linia de cale ferată galiciană-Carl Ludwig,
pe care în îndemnatul și acordul menționat, cu conștientizarea
amabilă a Camerei de Parlamentului Austriei considerând
utilitatea publică a întreprinderii, această concesiune pe baza
Legii pentru concesiunea de căi ferate din 14 Septembrie 1854, apoi
a legii din 11 Ianuarie 1864 asupra înlesnirilor speciale
acordate întreprinderii, precum amiază.

§ 1.

Se acordă concesiunea dreptul de a construi
și exploata și cele ferate cu locomotivă de la ^{Leor} ~~Sultălea~~ la
Cernăuți, atârnată la linia de cale ferată galiciană-Carl Ludwig,
în întreaga parte sau aproape de Vybranovetka, Galicia,
Prusiei și Poloniei.

Lucrările de construcție se vor începe în curs de un
an, ~~înaintea~~ în ziua liberării ~~concesiunii~~ de concesiune și
se vor termina în ^(prezentați înaintea) în curs de trei ani, socotite din această zi,
ferata și totată lăsată ferată comunității publice.

Pentru împlinirea acestor obligațiuni, concesionarii vor da administrației Statului o garanție corespunzătoare atât în ceea ce privește și va lăsa și ea.

În cazul în care se va fi construit o linie ferată, de exemplu în Hungharia la Hay, concesionarii pot fi obligați să construiască și să predea comunicației publice în curs de lucru și o linie ferată de la Hay pentru legătura cu linia Halicz-Stanislaw.

Proiectul de proiectare pentru această linie de legătură se va face la timpul său de către administrația Statului în întelegeri cu concesionarii.

Și cu privire la această linie se vor aplica dispozițiile prezentei legi de concesiune.

§ 2.

Proiectul de construcție și planurile de detalii se vor înainta încă înainte de începerea construcției administrației Statului spre examinare și aprobare procedându-se în această privință după legea asupra concesiunilor de căi ferate din 14 Septembrie 1854 și conținându-se pe deplin interesul comunicației publice atât cu privire la finarea tranșului liniei, a curbilor și arcurilor, precum și cu privire la construcția liniei.

De construcție se va proceda în mod exact după aceste planuri aprobate de autorități după modificările date în prealabil acestei aprobări de către autoritatea militară competentă în întelegeri cu Ministerul de Comerț și după dispozițiile de construcție și polițienești generale existente. În cazul în care în urma construcției din cauza economiei construcției sau a exploatării necesității sau oportunității unei modificări a tranșului sau a planurilor de detalii, prin care modificări însă nu se va putea schimba direcția liniei ferate în § 1, atunci și pentru o altă modificare se va cere aprobarea administrației Statului. Terenurile pentru această linie se vor rasemăna sau sancționa pentru o linie dublă sau la răsămânarea pentru linie simplă se vor stabili și asigurarea teritoriului condiționat pentru adărea la timpul său de teren pentru construcția liniei a doua.

Concesionarii sunt obligați să construiască și să lăseze linia, până venitul anual ^{în} în cursul doi

12
Le vorbă de drepturile a li se cuiva n' obligatunilor a li an
cu privire la întreprinderea de cai ferate ~~cu~~ ~~si~~ ~~se~~ ~~si~~
concesionată n' la cele ce stau în legătura cu această
întreprindere, legilor n' autorităților judiciare, prellum
n' altes autorităte austriace.

Avertizând pe oricine de tot disacțiunul de a nu
făptui împotriva dispozițiunilor acestei concesii, n'
acordând concesionarilor dreptul de a cere pentru
pagaba devedută despăgubire înaintea tribunalului
Noastru, Noi Văm, futsere autorităților competente
ordinul ^{catogoric}, de a veghea cu asprime și
acuratete asupra acestei concesii și asupra ^{futuror} dispozi-
țiunilor cuprinsse în ea.

Drept care ^{promulgăm} acest brevet, sigilat cu
sigiliul Nostru mai mare în Capitala și Rezidența
noastră Noastră Viena, în ziua a 11^a a lui Ianuarie
în anul mântuirii suna mic opt sute șezzeci și
patru, - al imperiilor Noastre în cel șesaprosceles
an.

(n) Francis Josif
(n) Arhiduce Rainer
(n) Baroanul de Kalshberg

La ordinul expres al
Majestății Sale Apostolice imp. reg.
(n) Alalbert cavalier de Selmsied
i. r. Countier ministerial

BUCOVINENI ÎN PARLAMENTUL ROMÂNIEI ÎNTREGITE. ADUNAREA DEPUTAȚILOR, SESIUNEA 1920–1922 (II)

RODICA IAȚENCU

Bukowiner Vertreter im Landtag Grossrumäniens. Abgeordnetenversammlung, Session 1920–1922 (II)

*(Zusammenfassung)**

Der vorliegende dokumentarische Beitrag behandelt die Tätigkeit der Bukowiner Vertreter im ersten Landtag Grossrumäniens – Abgeordnetenversammlung, Session 1920–1922. Die Landtagswahlen wurden von der Regierung des Generals Alexandru Averescu, des Präsidenten der Volkspartei, organisiert. In der Bukowina wurden die Wahlen aufgrund des Gesetzes Nr. 1 638 vom 8. April 1920 veranstaltet. Durch dieses Gesetz hat man einige Vorschriften des Wahlgesetzes für die Bukowina Nr. 3 620 vom 24. August 1919 verändert. Die Provinz wurde durch 17 Abgeordneten vertreten: Eusebie Popovici (Bezirk Suczawa), Ion Candrea (Bezirk Kimpolung), Dorimedont Popovici (Bezirk Gurahumora), Ifrim Popescu, Aurel Țurcan (Bezirk Radautz), Alfred Kohlruss, Vasile Ungureanu (Bezirk Storozynetz), George Grigorovici (der sich für ein Senatoremandat entschied), Iacob Pistiner, Benno Straucher (Czernowitz-Stadt), Constantin A. Dragonesi, Modest Cezar Scarlat (Bezirk Czernowitz), Constantin Krakalia (Bezirk Zastawna), Ion Heșca (Bezirk Kotzman), Anton Lukasiewicz (Bezirk Wiźnitz), Toma Ionescu (Bezirk Waszkoutz), Vasile Grigorcea (Bezirk Sereth). Dazu kamen auch drei stellvertretende Abgeordneten: Rudolf Gaidosch, Norbert Kipper und Iosef Bierrer (Czernowitz-Stadt).

Nach einer Einführung in das Thema wird im ersten Teil dieses Beitrags von der Bestätigung der Wahlen in allen Bezirken berichtet. Im zweiten Teil werden die Verfasser die Tätigkeit der Bukowiner Abgeordneten in der Session 1920–1922 und im dritten Teil noch drei Dokumente (die Landtagsreden der Abgeordneten Vasile Ungureanu, Dorimedont Popovici und Iacob Pistiner) über die Probleme der Vereinigung und Verwaltung der Bukowina in den ersten Jahren nach 1918 präsentieren.

In der parlamentarischen Session 1920–1922 haben die Bukowiner Politiker Anreden, Mitteilungen und Erklärungen über verschiedene Probleme präsentiert, mit denen sich die rumänische Gesellschaft in den ersten Nachkriegsjahren auseinandersetzte. Die Thematik der parlamentarischen Tätigkeit betrifft Folgendes: Gesetzentwürfe (besonders den Entwurf des Agrargesetzes, wobei mehrere Artikel

* Traducerea: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

geändert wurden, den Gesetzentwurf zur Liquidierung der Kriegsentschädigungen und zur Abschreibung der inländischen öffentlichen Schulden und den Gesetzentwurf zur Reform des progressiven Steuerrechts), Probleme in der Vereinigung und Verwaltung der Bukowina, Unterstützungserklärungen für die Minderheitenrechte. Andere kurz behandelten Themen sind: die Situation der Provinzschulen und der Verkehrsverhältnisse, die Unterstützung der Bevölkerung durch Güterversorgung, die Wahlversammlungen in der Provinz. In dieser parlamentarischen Session des Abgeordnetenhauses wurden auch Mitteilungen in persönlichen Sachen oder in der Frage der parlamentarischen Immunität gemacht.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: die Bukowina, Landtagswahlen, Landtagsmitglieder, Landtagsreden.

În prima parte a acestui documentar am prezentat validarea alegerilor pentru Adunarea Deputaților (sesiunea 1920–1922), desfășurate în cele 15 circumscripții electorale care au fost organizate în Bucovina, precum și în județul Suceava–Regat (deputații care au reprezentat acest județ au prezentat intervenții care s-au referit și la problemele Bucovinei). În partea a doua prezentăm activitatea deputaților bucovineni din sesiunea 1920–1922.

În Parlamentul României Întregite, sesiunea 1920–1922, populația Bucovinei a fost reprezentată de 17 deputați (George Grigorovici, care a candidat din partea orașului Cernăuți pentru ambele Camere, a optat pentru mandatul de senator; în circumscripția Cernăuți–oraș au fost aleși și trei deputați supleanți) și 10 senatori, dintre care unul de drept (mitropolitul Bucovinei) și nouă aleși (opt prin vot universal și unul din partea Universității din Cernăuți), care au candidat din partea Partidului Poporului, Partidului Social Democrat din Bucovina, Partidului Democrat al Unirii, Partidului Democrat. Deputații bucovineni care au reprezentat populația provinciei în Parlament au fost: Eusebie Popovici (Partidul Poporului, județul Suceava), Ion Candrea (Partidul Poporului, județul Câmpulung), Dorimedont Popovici (Partidul Poporului, județul Gura-Humorului, fost și ministru de stat în guvernul central de la București), Ifrim Popescu (Partidul Poporului, județul Rădăuți), Aurel Țurcan (Partidul Poporului, județul Rădăuți), Alfred Kohlruss (gruparea germană, județul Storojineț), Vasile Ungureanu (Partidul Democrat al Unirii, județul Storojineț), Constantin A. Dragonesi (Partidul Poporului, județul Cernăuți), Modest-Cezar Scalat (Partidul Poporului, județul Cernăuți), Constantin Krakalia (Partidul Social Democrat, județul Zastavna), Ion Heșca (Partidul Social Democrat, județul Coțmani), Anton Lukasiwicz (Partidul Poporului, județul Vijnița), Toma Ionescu (Partidul Democrat, județul Vășcăuți), Vasile Grigorcea (Partidul Poporului, județul Siret). Orașul Cernăuți (acesta a avut, din punct de vedere administrativ, un statut aparte, fiind organizat de sine stătător) n-a fost inclus în niciunul dintre cele 11 ținuturi/căpităni în care a fost împărțită Bucovina până în anul 1925, când a fost adoptată *Legea pentru unificarea*

administrativă, în baza căreia s-au organizat în provincie cinci județe) a fost reprezentat de către cinci deputați, dintre care trei supleanți: Iacob Pistiner (Partidul Social Democrat), Benno Straucher (independent), Rudolf Gaidosch (Partidul Social Democrat), Norbert Kipper și Iosif Bierrer. Din partea județului Suceava–Regat, în Parlament au fost trimiși opt deputați, dintre care patru supleanți: Vasile Tomegea (Partidul Naționalist Democrat), Virgil Tempeanu (Partidul Naționalist Democrat), Ion Zelea-Codreanu (Partidul Naționalist Democrat), Ion V. Crețu (Partidul Naționalist Democrat), Toader Crețu, Ștefan Dimitriu, Constantin Demetrescu, Mihai Zăhărescu.

Deputații bucovineni au activat în cadrul comisiilor permanente ale A.D. Acestea, în număr de 16, au fost organizate conform art. 65 din *Regulamentul de funcționare a Adunării Deputaților*: „Numărul membrilor Comisiei de ales se raportează la numărul total al deputaților, pentru a se stabili câți deputați dau un membru în comisie și fiecare grupare va avea atâția membri în comisie de câte ori numărul membrilor ei va cuprinde acel număr de deputați. În cazul când mandatele în comisie nu au fost complet atribuite în modul arătat mai sus, locurile vacante vor fi atribuite reprezentanților grupărilor, după însemnătatea fracțiunilor”¹. În sesiunea parlamentară 1920–1922, deputații bucovineni au făcut parte din următoarele comisii: 1. Comisia de administrație generală, județeană și comunală (Dorimedont Popovici); 2. Comisia de afaceri străine (Vasile Grigorcea, Iacob Pistiner); 3. Comisia de agricultură, păduri și domenii (Modest-Cezar Scalat, Aurel Țurcan, Constantin Krakalia); 4. Comisia armatei și marinei militare (Ifrim Popescu); 5. Comisia de instrucție publică, culte și bele-arte (Eusebie Popovici, Constantin Krakalia, Toma Ionescu); 6. Comisia financiară și bugetară (Anton Lukaszewicz, Eusebie Popovici, Iacob Pistiner); 7. Comisia de lucrări publice, căi ferate, căi de comunicație, marină comercială (Ion V. Crețu, Benno Straucher, Rudolf Gaidosch); 8. Comisia de comerț, industrie, mine și vămi (Modest-Cezar Scalat); 9. Comisia muncii, asigurărilor de prevedere socială și economie (Aurel Țurcan); 10. Comisia de sănătate și igienă publică (din această comisie nu a făcut parte niciun deputat bucovinean); 11. Comisia de legislație civilă, comercială și criminală (Vasile Grigorcea, Alfred Kohlruss); 12. Comisia de legislație fiscală (Constantin A. Dragonesi); 13. Comisia de disciplină, incompatibilitate și imunitate (Dorimedont Popovici, Virgil Tempeanu); 14. Comisia de poștă, telefon și telegraf (Ion V. Crețu, Ifrim Popescu, Rudolf Gaidosch); 15. Comisia de indigenate și recunoașteri de persoane morale (Ion Candrea); 16. Comisia de petiții (Vasile Tomegea)².

Oamenii politici bucovineni au prezentat, în sesiunea parlamentară 1920–1922, interpelări, comunicări, declarații, întrebări, petiții despre diverse probleme

¹ Dezbaterile Adunării Deputaților, „Monitorul Oficial” (în continuare se va cita D.A.D., M.O.), nr. 18, 29 decembrie 1920, p. 374–379, 395–396.

² *Ibidem*.

cu care se confrunta societatea românească în primii ani de după terminarea Primului Război Mondial. Tematica intervențiilor parlamentare se referă la: dezbaterile unor proiecte de legi (*Proiectul de lege pentru reforma agrară din Bucovina*, pe marginea căruia s-au formulat amendamente la unele dintre articolele, *Proiectului de lege pentru lichidarea despăgubirilor de război și amortizarea datoriei publice interne*, *Legea impozitelor pe capital*, *Legea pentru încurajarea construcțiilor*, *Proiectul de lege asupra impozitului pe lux și cifra de afaceri*, *Proiectul de lege pentru reforma contribuțiilor directe*); problemele unificării și administrării Bucovinei; declarații de susținere a drepturilor minorităților. De asemenea, intervențiile deputaților bucovineni au avut în vedere și alte teme, legate de situația școlilor din provincie, a căilor de comunicație, sprijinirea populației bucovinene prin aprovizionarea cu diverse bunuri, desfășurarea alegerilor în unele dintre circumscripțiile electorale organizate în provincie. În această sesiune parlamentară a A.D. au fost susținute și comunicări în chestiuni personale sau despre imunitatea parlamentară.

În sesiunea 1920–1922 a A.D. au prezentat interpelări și comunicări parlamentarii bucovineni Ion Candrea, Rudolf Gaidosch, Alfred Kohlruss, Constantin Krakalia, Anton Lukasiwicz, Iacob Pistiner, Ifrim Popescu, Dorimedont Popovici, Eusebie Popovici, Modest-Cezar Scalat, Benno Straucher, Aurel Țurcan, Vasile Ungureanu. Intervenții care au dezbătut probleme ce se refereau la Bucovina au prezentat și deputații Ion Zelea-Codreanu, Ion V. Crețu, Virgil Tempeanu și Vasile Tomegea, care au reprezentat județul Suceava–Regat.

O importantă măsură de natură economică și socială luată în Bucovina în perioada 1920–1922 a fost cea legată de aplicarea reformei agrare. Începută în anul 1917, odată cu modificarea Constituției, activitatea de legiferare a reformei agrare s-a încheiat în anul 1921, prin adoptarea unor legi (distincte, dar care aveau, în esență, un caracter unitar) referitoare la Basarabia (6 martie 1920), Regatul României (17 iulie 1921) și Transilvania (30 iulie 1921). În ceea ce privește Bucovina, a fost emis *Decretul-lege agrară nr. 3 871*, din 6 septembrie 1919, care a fost propus spre ratificare în ședința Senatului din 14 iulie 1920, de către Ion Nistor³. În anul 1921 a fost elaborat *Proiectul de lege pentru reforma agrară din Bucovina*, prezentat de către Ifrim Popescu, în ședința A.D. din 20 iulie 1921 și adoptat la 30 iulie 1921⁴. Această măsură, completată prin diverse regulamente în anii următori (1923, 1927, 1927 etc.)⁵, care vizau, în special, creșterea rolului statului în gestionarea terenurilor expropriate și a împrumutării sătenilor, a avut urmări benefice pentru țărânie, contribuind la modernizarea agriculturii și aducând schimbări profunde în viața social-politică românească.

³ Dezbaterile Constituantei – Senatul, „Monitorul Oficial” (în continuare se va cita D.S., M.O.), nr. 16, 20 iulie 1920, p. 217–225.

⁴ D.A.D., M.O., nr. 157, 17 martie 1922, p. 4437–4455.

⁵ Ștefan Purici, *Premisele reformei agrare din Bucovina (1918–1921)*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți-București, anul XII, nr. 2, [iulie–decembrie] 2005, p. 477.

Amintim câteva dintre prevederile noii legi agrare: întinderea proprietăților rurale și starea lor juridică erau raportate la situația existentă la 6 septembrie 1919; lotul de împrumietărire era de 4 ha la șes și de până la 8 ha la munte, iar suprafața lotului de colonizare era de 6 ha; categoriile de persoane publice și private îndreptățite la împrumietărire erau țărani muncitori de pământ, parohii ortodoxe (sesii pentru preoți și cantori), școli (terenuri de experiențe agricole), personal silvic (terenuri pentru întreținere), comune (imașuri); ordinea de preferință la împrumietărire era următoarea: familiile celor căzuți în război, invalizii, participanții la război, persoanele păgubite în timpul războiului; din categoria persoanelor excluse de la împrumietărire făceau parte cei care s-au sustras de la recrutările din anul 1919, cei care au comis acte de dușmănie, constatate prin sentințe judecătorești, față de statul român după 28 noiembrie 1918; evaluarea terenurilor se făcea în coroane (valoarea unei coroane era stabilită la un nivel egal cu un leu); anumite terenuri au fost exceptate de la expropriere totală (cele aparținând mănăstirilor Putna, Dragomirna, Suceava și Sucevița, până la 100 ha și 50 ha din pământul cultivabil al Fondului Bisericesc, proprietățile comunelor rurale și urbane, pădurile tovărășiilor și cele ale Fondului Bisericesc, cu anumite excepții); categoria absenteiștilor a fost extinsă; persoanele juridice de drept public au fost excluse din categoria instituțiilor supuse anterior exproprierii integrale; organele de aplicare a reformei agrare erau: Comitetul agrar, comisii regionale și comisii de ocol pentru expropriere.

În urma reformei agrare din anul 1921 au fost expropriate, la nivelul întregii țări, aproximativ șase milioane de ha din suprafețele marilor proprietari și ale instituțiilor publice care aveau peste 100 ha, fiind împrumietăriți circa 1,4 milioane de țărani. În Bucovina au fost expropriate 68 684 ha (până în anul 1928), din care 39 594 ha au revenit țăranilor români. Minoritarii din provincie, care constituiau aproximativ 53,32% din totalul populației, au primit 38% din pământul împărțit⁶: ucrainenii – 14 481 ha; ungurii – 8 072 ha; germanii – 5 022 ha; polonezii – 1 446 ha; evreii – 393 ha; alții – 1 876 ha⁷.

În urma aplicării reformei agrare în Bucovina s-au înregistrat și unele abuzuri ale autorităților comunale, abuzuri care s-au răsfrânt asupra țăranilor minoritari, dar și asupra celor români, unii dintre aceștia primind loturi mai mici de pământ. În general, țărani (în majoritate huțuli și ucraineni) din zonele premontane și montane ale Bucovinei au fost împrumietăriți cu parcele mai mici de pământ, indiferent de etnia lor, din cauza faptului că în această zonă era o lipsă generală de pământ.

În cadrul dezbaterilor pe marginea *Proiectul de lege pentru reforma agrară din Bucovina* deputații bucovineni au făcut referiri la modificarea unor articole,

⁶ Mihai Iacobescu, *România și Societatea Națiunilor. 1919–1929*, București, Editura Academiei Române, 1988, p. 203.

⁷ Ștefan Purici, *op. cit.*, p. 480.

prin propunerea unor amendamente și au prezentat comunicări referitoare la aplicarea reformei agrare în provincie. Astfel, deputatul Ion Candrea, în ședința A.D. din 19 iulie 1921, propune un amendament la art. 5, alin. b al proiectului de lege, referitor la proprietățile rurale ale absenteiștilor, care a fost supus la vot și aprobat. Referitor la același articol, alin. a (exproprierea proprietăților rurale ale persoanelor juridice), Modest-Cezar Scalat a propus o completare care facilita măsurile de expropriere a pădurilor deținute de către societățile ungurești în Bucovina⁸.

Alfred Kohlruss (ședința A.D. din 19 iulie 1921) vedea în rezolvarea problemei agrare o „necesitate de stat și social-economică”, insistând asupra ideii că „cea dintâi dorință a noastră e ca reforma agrară să se aplice în mod drept, să nu creeze cetățeni și țărani de clasa întâi și de clasa a doua și să nu facă nicio deosebire între singuraticele națiuni și confesiuni”. Deputatul a ridicat și problema arendașilor Fondului Bisericesc: „Mulți din[tre] aceștia au fost dați, așa-zicând, peste noapte afară, cu toate că [și] contractele lor mai aveau încă mulți ani. Prin procedeu acesta, au fost nevoiți să-și vândă pentru preț de batjocură inventarul, pe care numai cu mari jertfe l-au putut reface în urma celor trei invazii rusești. Arendașii, până astăzi, nu au primit nicio despăgubire, nici pentru inventar, nici pentru arenda plătită înainte și nici pentru cheltuielile ce le-au avut cu reparațiile edificiilor economice. E datoria guvernului să intervină în interesul celor năpăstuiți”. De asemenea, Alfred Kohlruss a propus și un amendament la art. 6 al proiectului de lege, referitor la categoriile de proprietăți care urmau a fi expropriate⁹.

Constantin Krakalia a avut mai multe intervenții pe marginea proiectului de lege privitor la reforma agrară, susținute în ședințele A.D. din 8 iunie 1921 și 19 iulie 1921¹⁰. Acesta sesizează mai multe inconveniente ale proiectului de lege: prevederea care hotărăște că persoanele care au făcut parte din armata română sau au luptat alături de Antantă să aibă preferință la repartizarea pământului „formează guvernului o bază pentru colonizarea Bucovinei ucrainene și creează două categorii de cetățeni”; centrala Comitetului agrar pentru Bucovina nu va fi la Cernăuți, ci la București; comunelor care nu posedă terenuri de construit nu li s-au desemnat terenuri.

Anton Lukasiwicz (ședința A.D. din 19 iulie 1921) atrage atenția asupra „repartizării juste a pământurilor printre țărani ucraineni, care au fost păgubiți din cauza războiului”, a luării în considerare, în procesul de împroprietărire, a familiilor văduvelor și orfanilor de război, a invalizilor. În privința hotărârilor referitoare la colonizare (art. 64 al proiectului de lege stipula, printre altele, că „acolo unde nu este destul pământ pentru a împroprietări pe toți

⁸ D.A.D., M.O., nr. 155, 15 martie 1922, p. 4459–4460.

⁹ *Ibidem*, p. 4458, 4459.

¹⁰ D.A.D., M.O., nr. 112, 28 iulie 1921, p. 2873; nr. 155, 15 martie 1922, p. 4458–4459.

cei îndreptățiți, o parte din[tre] ei se vor putea muta în regiuni de colonizare”), deputatul bucovinean aprecia că acestea „nu își au rostul”, pentru că se ivesc, „în fiecare comună unde se face repartizarea pământului mai mulți pretendenți cu drepturile pe deplin justificate decât există pământ de împărțit”. În legătură cu Banca regională¹¹, deputatul propunea ca aceasta să fie secțiune a Casei centrale de împrumut, iar secțiunea bucovineană a Comitetului agrar să-și aibă sediul la Cernăuți¹².

Ion Zelea-Codreanu, în ședința A.D. din 17 mai 1921, a ridicat problema definirii absenteiștilor, considerați a fi, cum se stipulează în art. 5, alin b, „proprietarii care au petrecut, în câte cinci ani consecutivi, în timpul de la 1 august 1909 până la 1 august 1919, pe an mai mult de o jumătate [de] an afară de hotarele României Întregite și ale Austriei, fără motive binecuvântate, precum și acei proprietari care, de la 15/28 noiembrie 1918 și până azi, nu și-au avut domiciliul în țară. Cu autorizația Comitetului agrar, persoanele juridice expropriate în întregime își pot rezerva clădirile și instalațiile care nu sunt necesare unor scopuri naționale, culturale și economice”. Deputatul propune simplificarea definirii acestei categorii de proprietari: „absenteist să fie acela care este în realitate, adică acela care a absentat în timp de la moșia sa”, solicitând modificarea art. 5, alin. b. În interpelarea sa, Ion Zelea-Codreanu a amintit și de alte aspecte referitoare la aplicarea reformei agrare: principiul progresivității la expropriere, prețul pământului, ordinea de preferință la împrumut (sesizând nedreptăți în ceea ce privește acordarea de pământ văduvelor și orfanilor de război), problema colonizărilor. De asemenea, s-a alăturat deputatului Gr. Iunian în depunerea unui amendament la art. 6, referitor la categoriile de proprietari supuse exproprierii¹³.

Comunicări referitoare la aplicarea reformei agrare în provincie au susținut și deputații Ifrim Popescu, Aurel Țurcanu și Vasile Ungureanu, în ședințele A.D. din 20 aprilie 1921 și 19 iulie 1921¹⁴.

Deputații bucovineni au avut intervenții și pe marginea altor proiecte de lege dezbătute în ședințele A.D. din această sesiune parlamentară. Astfel, Ion Zelea-Codreanu, în ședința A.D. din 19 iulie 1921, susține o comunicare referitoare la amendamentul propus de Oprea Soare la *Proiectului de lege pentru lichidarea despăgubirilor de război și amortizarea datoriei publice interne*¹⁵,

¹¹ Banca Țării Bucovinei a fost transformată, prin *Decretul-lege nr. 4 209*, din 12 septembrie 1919, în Banca Regională din Cernăuți, primind o altă organizare. Cf. M.O., Partea oficială, nr. 139, 9 octombrie 1919, p. 7 965.

¹² D.A.D., M.O., nr. 155, 15 martie 1922, p. 4 457–4 458.

¹³ Idem, nr. 93, 28 mai 1921, p. 2 206–2 214.

¹⁴ Idem, nr. 89, 6 mai 1921, p. 2 038; nr. 155, 15 martie 1922, p. 4 459; nr. 156, 16 martie 1922, p. 4 489–4 490.

¹⁵ Soluționarea legislativă a acestor probleme a avut loc în anul 1921, când a fost elaborat *Proiectul de lege pentru lichidarea despăgubirilor de război și amortizarea datoriei publice interne*: „Art. 1. Produsul impozitului progresiv excepțional asupra averii și a îmbogățirii de război se

aducând în discuție situația din zona Dornelor și Valea Bistriței. Acest amendament se referea la cota impozitului pe avere a dăunaților de război, propusă „a fi scăzută cu partea aceea care le revine din partea ministerului”¹⁶. Deputatul este de părere că „privilegiile între dăunații de război nu pot să existe și eu aș merge și mai departe și aș spune și altceva. Se vorbește de diferitele provincii. Aș zice: în ceea ce privește regiunile distruse de război, fără deosebire de provincie, să se ia norma următoare: acolo unde a fost frontul, acolo unde au fost distrugerii puternice și reale, acolo întâi, și mai pe urmă, treptat, treptat și în alte părți unde a ajuns răul într-un grad mai mic”¹⁷. Pe tema evaluării despăgubirilor de război a susținut o comunicare și Ifrim Popescu (ședința A.D. din 19 iulie 1921), care a propus ca plata pentru dăunații de război din Bucovina să se facă în lei, „calculându-se coroana egal cu leul”. În contextul discuțiilor pe această temă, ministrul de Finanțe, Nicolae Titulescu, a luat hotărârea ca, în ceea ce privește Ardealul și Bucovina, să fie stabilite reguli speciale, „după care pagubele de război pot să alcătuiască un titlu, pentru că decretul-lege în virtutea căruia s-a lucrat în Vechiul Regat nu era aplicabil acolo. Am vrut să fac reforma pe rând, d-voastră vreți să pun o sumă pentru toată lumea, fie patru miliarde! Dar, atunci rămâne bine stabilit că în Bucovina trebuie să faceți dovada, după regulile [pe] care le vom stabili împreună, ca să puteți veni în concurs cu noi”¹⁸. Pe tema acordării despăgubirilor de război au avut intervenții și deputații Vasile Ungureanu (ședința A.D. din 21 decembrie 1920)¹⁹ și Vasile Tomegea (ședința A.D. din 22 decembrie 1920)²⁰.

afectează [alocă], înainte de toate, plății despăgubirilor de război și amortizării datoriei publice interne, în condițiile prevăzute în articolele ce urmează; Art. 2. Pentru repararea pagubelor produse de război, Ministerul de Finanțe va emite bonuri de despăgubiri de câte 100, 1 000, 5 000, 10 000 și 50 000 lei fiecare; Art. 3. Decretele-lege cu nr. 1 832/1919, 3 795/1918, 1 656/1919 și 1 794/1920 se ratifică și constatările pagubelor de război făcute în virtutea acestor decrete-lege, precum și cele deja făcute în noile provincii alipite, pe baza normelor acolo stabilite și ce vor fi recunoscute de Ministerul de Finanțe, sunt admise de stat, ca dovadă a daunelor încercate, dar nu constituie creanțe decât în măsura în care statul dă în schimbul lor bonuri de despăgubiri. În ajutorul dăunaților de război din Vechiul Regat, statul vine în ajutor cu trei miliarde lei. [...] În provinciile alipite, statul vine în ajutorul dăunaților de război cu suma de un miliard lei, care se va împărți după normele de mai sus. În niciun caz cota parte nu va fi mai mare decât cea aferentă pagubelor din Vechiul Regat, iar dacă va fi mai mică, se va veni cu o lege ulterioară. O comisie specială numită de Ministerul de Finanțe, prin Înalt Decret Regal, va face repartitia sumei de patru miliarde, pe baza normelor stabilite mai sus și a instrucțiunilor ulterioare ale Ministerului de Finanțe”. Cf. D.S., M.O., nr. 157, 17 martie 1922, p. 4 488.

¹⁶ Oprea Soare a propus un amendament la acest proiect de lege, prezentat în ședința A.D. din 19 iulie 1921. Acesta se referă la cota impozitului pe avere a dăunaților de război, propusă „a fi scăzută cu partea aceea care le revine din partea ministerului”. Cf. D.A.D., M.O., nr. 156, 16 martie 1922, p. 4 488, 4 492.

¹⁷ *Ibidem*, p. 4 489–4 490.

¹⁸ *Ibidem*, p. 4 489–4 490.

¹⁹ D.A.D., M.O., nr. 14, 24 decembrie 1920, p. 277–278.

²⁰ *Idem*, nr. 15, 25 decembrie 1920, p. 301–302.

O altă lege adusă în discuția A.D. a fost *Legea impozitului pe capital*, pe marginea cărei deputatul Rudolf Gaidosch a susținut o comunicare (ședința A.D. din 4 februarie 1922), propunând un amendament la art. 7, alin. a, referitor la scutirea de impozit a cetățenilor bucovineni care „au plătit după legea austriacă o parte din[tre] impozite”²¹.

În ședința A.D. din 11 iulie 1921, deputatul Modest-Cezar Scalat a prezentat o comunicare prin care solicita modificarea art. 27 al *Legii pentru încurajarea construcțiilor*, în sensul ca numai zonele comerciale ale orașelor să fie supuse prevederilor acestor legi, argumentându-și ideile prin prezentarea situației orașului Cernăuți²².

Iacob Pistiner a prezentat o comunicare pe marginea art. 10 al *Proiectului de lege asupra impozitului pe lux și pe cifra de afaceri*, susținând scutirea de impozit și a concertelor („Eu nu înțeleg ca o simfonie de Beethoven să fie mai puțin decât o operă a lui [Franz] Lehár”)²³.

Pentru a stabili un sistem unitar de impozitare pe întreg teritoriul României și a defini obligațiile fiscale în funcție de mărimea și natura veniturilor, ministrul de Finanțe, Nicolae Titulescu, în guvernul Averescu a prezentat în Parlament, la 22 martie 1921, *Proiectul de lege pentru reforma contribuțiilor directe*, care a fost votat în august 1921, însă legea, „complexă și stufoasă”, nu s-a aplicat. Această reformă administrativă, cunoscută și sub denumirea de „Reforma Titulescu”, avea la bază o idee progresistă pentru acea vreme – impozitul cedular, o formă a impozitului pe venit, calculat în funcție de proveniența acestuia. Acesta era completat cu un impozit general pe venitul progresiv, pe lux, pe cifra de afaceri și anexe. În anul 1923 a fost propusă o nouă reformă fiscală, de către Vintilă Brătianu, care urma să consolideze sistemul fiscal prin *Legea pentru unificarea contribuțiilor directe și pentru înființarea impozitului pe venit global* (impozitele cedulare au fost înlocuite cu șase impozite directe reale, denumite elementare)²⁴.

În cadrul dezbaterilor din A.D. pe această temă s-au remarcat și deputații bucovineni Iacob Pistiner și Vasile Ungureanu, care au susținut comunicări și interpelări în ședințele din 31 martie 1921, 21 mai 1921, 3 iunie 1921, 23 iunie 1921, 1 iulie 1921, 18 iulie 1921.

Pornind de la ideea că „o unificare mecanică are darul de a opri unirea mai mult în loc să o avanseze. Și mai repet că prin unificare nu trebuie să înțelegem aplicarea legilor și [a] metodelor din Regat asupra tuturor provinciilor, după cum se practică acum”²⁵, Iacob Pistiner expune, în intervențiile sale, câteva idei legate de programul financiar al grupului social-democrat pe care îl reprezenta în

²¹ Idem, nr. 137, 8 februarie 1922, p. 3 466.

²² Idem, nr. 145, 24 februarie 1922, p. 3 711.

²³ Idem, nr. 148, 1 martie 1922, p. 3 682.

²⁴ <http://www.mfinante.ro/rol12.html> (25 februarie 2015).

²⁵ D.A.D., M.O., nr. 152, 8 martie 1922, p. 4 090–4 094.

Parlament: „confiscarea tuturor averilor care nu pot fi justificate; impunerea, în primul rând, a rentei parazitare a capitalului, cruțarea forțelor productive creatoare ale națiunii; instituirea unui impozit pe venit după criterii sociale, ținându-se seama de capacitatea economică a celor impuși; înlocuirea impozitului cedular printr-o dare generală proporțională și progresivă pe avere, după scăderea datoriilor, cu impunerea mai grea a capitalului constant (investit în mașini, clădiri, instalații); o dare progresivă pe creșterile de avere, completate printr-o impunere grea a acelor a[le] căror cheltuieli trec peste o anumită limită a venitului lor; statul să fie părtaș de drept la moștenirile care depășesc o sumă minimă stabilită; cota parte a statului să crească progresiv în raport cu scăderea numărului urmașilor moștenitori, mergând până la dreptul integral de moștenire al statului, când lipsesc moștenitorii direcți; impozitele asupra consumației și traficului, ca și dările vamale, nu sunt îndreptățite decât [atunci] când impun averea și sunt destinate să servească economiei naționale și vor fi combătute atunci când au tendința să sacrifice interesele generale [ale] unei minorități privilegiate”. Deputatul bucovinean susține înființarea impozitelor directe („ar fi greșit să percepem dările numai în mod mecanic, fără considerații [față] de forțele contribuabililor”, „trebuie să veghem ca impozitele să nu devină o piedică pentru industria țării și, de asemenea, există pericolul ca sub masca favorizării industriei să nu fie favorizați numai industriașii”), face observații privitoare la averile de război („impozitul e socotit cu începere de la 30 000 lei și progresează în așa fel că la averile și de miliarde abia atinge cota numai de 33%, iar în cazul că averea e de proveniență dinainte de Războiul Mondial, cota ei e abia 26¼ . Față de această dispoziție, stabilim – cota impusă asupra averilor de război, nu numai că este prea mică, ci nu există nicio măsură practică care ar putea asigura, de fapt, impunerea specială a acestor averi. Iar despre impozitul asupra moștenirilor, care ar fi un important izvor de venit pentru stat și care este introdus deja în cele mai multe state, la noi nu se face nici măcar amintire, dovedindu-se astfel lipsa de concepție a clasei dominante de la noi. [...] Suntem, mai departe, de părere că felul cum proiectul prevede plata și cota impozitului la societatea de acțiuni cu cota fixă de 12% e dăunător economiei naționale și fiscale. În locul acestui procedeu ar fi cu mult mai folositor dacă s-ar introduce, cu privire la fiecare industrie, sistemul participării statului, cu o cotă corespunzând impozitului prevăzut în genere”). Deși proiectul legii financiare „nu corespunde cerințelor programului nostru, precum și nevoilor reale ale statului, îl considerăm ca un prim pas în această direcție și de aceea, văzând că toate forțele reacționare se concentrează împotriva lui, declarăm că, propunând amendamentele, votăm pentru acest proiect”²⁶. În contextul discuțiilor pe marginea reformei financiare, Iacob Pistiner pomenește și despre problema funcționarilor din Bucovina sau despre „bătaia din partea jandarmilor”: „Însă n-avem să ne plângem numai de samavolnicie, absolutism și persecuțiuni fără margini față de muncitori,

²⁶ Idem, nr. 134, 28 ianuarie 1922, p. 3 423–3 424; nr. 98, 9 iunie 1921, p. 2 553–2 554.

ne plângem că mica noastră industrie e cu desăvârșire sugrumată, nimicată. [...] Dezorganizația în viața publică omoară economia noastră și, dacă mai rămâne ceva, aceasta se nimicește de către sistemul vamal și suntem greu loviți în orice ramură și în toate de dările și impozitele indirecte. Îngrijirea socială se menține numai în baza unor venituri întâmplătoare, timbre, în loc să dispună de sume fixe. Ne-ar interesa foarte mult să vedem o socoteală a acestor venituri și cum au fost întrebuințate”. În contextul discuțiilor pe marginea bugetului (primul buget al României Întregite), Iacob Pistiner remarcă faptul că acesta este „bugetul unui stat de clase și de aceea noi, social-democrații, îl dezaprobăm. Îl dezaprobăm în special pentru că este bugetul unui guvern a cărui notă dominantă este nimicirea tuturor libertăților constituționale și a mișcării muncitorești”²⁷.

Comunicări pe marginea proiectului legii financiare a susținut și deputatul Vasile Ungureanu, în ședințele A.D. din 3 iunie 1921 și 23 iunie 1921²⁸. Acesta este apreciat a fi „un proiect cu pretenții noi și cred că voi dovedi că acest proiect, de care țara are neapărată nevoie și care, după referințele din Vechiul Regat, este un proiect democratic și just, pentru referințele din Bucovina, însă, și față de legile pe care le-am avut în Bucovina, el nu prezintă aceeași față democratică și justă. [...] Mi se pare că nu este justă, pentru că repartitia impozitelor nu este făcută în mod just și nu este făcută în mod just pentru că nu se repartizează impozitul în raport cu mijloacele de plată ale contribuabililor. [...] Nu este democratic acest proiect pentru că minimum de existență după legile vechi era mult mai mare decât acela pe care îl prevede d-l ministru”. Deputatul își argumentează această afirmație pornind de la ideea că situația Bucovinei era diferită față de cea din Regatul României, având în vedere legislația financiară anterioară anului 1918, evoluția sistemului de impozitare, dar și ruina economiei provinciei în urma războiului. Deputatul bucovinean a depus și un amendament la art. 19 al acestui proiect de lege, referitor la formarea comisiilor pentru aplicarea legii financiare: „Jumătatea membrilor acestei comisii va fi aleasă de [către] contribuabili, iar cealaltă jumătate va fi numită prin decret-regal, în urma propunerii ministrului de Finanțe”.

O altă categorie de teme dezbătute în A.D. este legată de problemele unificării și administrării Bucovinei. Problemele economice ale provinciei, cele politice, problema naționalităților, chestiunea reformei agrare au fost dezvoltate de către deputatul Vasile Ungureanu în ședința A.D. din 16 iulie 1920²⁹, în contextul prezentării unei comunicări pe marginea răspunsului A.D. la Mesajul Tronului.

Dorimedont Popovici, în ședința A.D. din 28 decembrie 1920³⁰, a ridicat problema unificării administrative și legislative și principiile după care se va „desăvârși” aceasta. Autonomia comunală, extinderea competenței prefecturilor,

²⁷ Idem, nr. 152, 8 martie 1922, p. 4 090–4 094.

²⁸ Idem, nr. 109, 24 iunie 1921, p. 2 756–2 769; nr. 125, 31 decembrie 1921, p. 3 213.

²⁹ Idem, nr. 22, 20 iulie 1920, p. 357–361.

³⁰ Idem, nr. 20, 31 decembrie 1920, p. 433–435.

organizarea comunelor rurale și urbane, problema funcționarilor, problema comunicațiilor, intensificarea producției „în viața industrială a statului și în viața agrară”, reforma agrară, reforma finanțelor – toate acestea erau teme de dezbatere în ideea descentralizării și a bunei funcționări a aparatului administrativ.

O prezentare a vieții politice din Bucovina anilor 1919–1920 este făcută în interpelarea lui Eusebie Popovici (ședința A.D. din 29 iulie 1920), ca răspuns la „obiecțiile la adresa românilor bucovineni” ridicate de către Nicolae Iorga³¹.

³¹ Angajat în lupta pentru înfăptuirea unității naționale, Nicolae Iorga i-a însuflețit pe românii aflați de o parte și de alta a granițelor nedrepte prin studii și articole dedicate diverselor aspecte de cultură și civilizație românească din Bucovina istorică. În lucrarea *Neamul românesc din Bucovina* (București, 1905), marele istoric a făcut o radiografie a stării claselor românești din provincie (țăranul român se afla într-o situație dramatică; învățătorii erau supravegheați de către stat, unii dintre aceștia reprezentând tipul funcționarului austriac perfect; o parte dintre preoți nu aveau aderența necesară la cultură, mai ales cea națională): „Creșterea austriacă, din care iese spirit de clasă, fetișism față de stat, iubirea bunurilor materiale ale vieții. [...] Încrederea în popor, în românimea toată, în alt viitor, nu se vede”. Prin „Neamul românesc”, prin cursurile Universității de Vară de la Vălenii de Munte (la care au participat și numeroși intelectuali bucovineni), prin activitățile din cadrul Ligii Culturale, Nicolae Iorga s-a dovedit activ în tot ceea ce putea determina soarta românilor bucovineni, motiv pentru care autoritățile austriece i-au interzis, în anul 1909, intrarea pe teritoriul Bucovinei. În vara anului 1919, a revenit în provincie, susținând un șir de conferințe, publicate ulterior (*Conferințe bucovinene*, 1919; *Cuvântare pentru aniversarea intrării în război, ținută la Cernăuți, în ziua de 28 august 1919*, București, 1919). În anul 1938 a publicat lucrarea *Românismul în trecutul Bucovinei*, în care se vorbește despre noua generație politică, în frunte cu Iancu Flondor și George Popovici (democrați și „liberi de superstițiile dinastice”), înființarea Partidului Național Român din Bucovina la 1897, ridicarea curentului democrat condus de Aurel Onciul, caracteristicile vieții politice după reforma electorală din anul 1907. În textul interpelării se face referire la viața politică din Bucovina în anii de dinaintea izbucnirii Primului Război Mondial, când asistăm, așa cum afirma Ion Nistor, la „destrămarea politicii naționale” în provincie. Această perioadă este marcată de luptele fratricide dintre democrați și conservatori, împăcarea acestora și constituirea Partidului Național Român (iulie, 1905); reapariția ziarului „Gazeta Bucovinei”; lupta dintre naționali din fostul Partid Popular Național și democrați și editarea ziarului „Apărarea națională” (1906); constituirea unei „dirigențe naționale” (conservatori și democrați) și editarea „Voinței poporului” (1907); adeziunea partidelor bucovinene la Partidul Creștin-Social din Austria și hotărârea de unire a tuturor românilor bucovineni într-un singur partid, Partidul Creștin-Social Român din Bucovina (1908), sub conducerea lui Iancu Flondor, cu organul de presă „Românul”; reconstituirea Partidului Național Român (1909) sub conducerea lui Iancu Flondor și fondarea ziarului „Patria”; retragerea lui Iancu Flondor de la conducerea Partidului Național Român și descompunerea acestuia, pe fondul neînțelegerilor dintre naționali și democrați, în părțile sale componente: conservatori, democrați și naționali (1910); reconstituirea Partidului Național (1912), cu organul de presă „Viața nouă”; formarea Partidului Țărănesc Român (1914), condus de către Aurel Onciul, cu organul de presă „Foaia poporului”. Modul în care aceste partide au înțeles să ducă lupta politică a dăunat intereselor naționale românești, cu atât mai mult cu cât, așa cum afirma Ioan Cocuz, programele celor două partide și curente politice „se puteau armoniza perfect pentru interesele românilor bucovineni”: Partidul Național Român – interese ce țin de biserică, școală, limbă, mișcare culturală; Partidul Democrat Țărănesc – legi cu caracter social, economic, cultural în slujba țăranilor. Cf. Marian Olaru, *Mișcarea națională a românilor din Bucovina*, Rădăuți, Editura Septentrion, 2002, p. 55–56, 132–133; Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, Ediție și studiu bio-bibliografic de Stelian Neagoe, București, Editura Humanitas, 1991, p. 308–339; Ioan Cocuz, *Partidele politice românești din Bucovina. 1862–1914*, Suceava, Editura „Cuvântul

Deputatul bucovinean este de părere că „această operă [a unificării], începută poate cu prea mult zel pe calea decretelor-legi și a ordonanțelor ministeriale, trebuie să iasă din dezbaterile acestui Parlament ca un monument de granit, neted și armonic în toate amănunțele sale, pentru ca viața politică a poporului român în toate manifestările sale să-și poată lua liberă și neîmpiedicată avântul, care să fie vrednic de aspirațiile și chemarea poporului român. Suntem pentru unificare, însă, o declar cu toată convingerea mea, suntem contra centralizării”³².

Problemele unificării și administrării teritoriilor alipite Regatului României au stat și în atenția deputatului Iacob Pistiner (ședința A.D. din 23 iulie 1920). Acesta sesizează disfuncționalități în procesul de unificare, invocă „prigoana sistematică în contra unei părți a populației ca străini”, analizează situația curților marțiale („Curtea marțială nu poate exista. Domnește, din pricina aceasta, o nesiguranță juridică generală”), aduce în discuție problema acordării indigenatului, a impozitelor („autonomia noastră constă, deci, în faptul că plătim impozitele mari austriece, fiind unificați totodată și cu sistemul de impozite din Vechiul Regat. Același lucru se petrece și cu timbrul – la noi se timbrează multe acte, care nu se timbrează în Vechiul Regat, totuși trebuie să plătim la timbre un leu pentru fiecare coroană, așa încât și aici plătim mult mai mult decât în Vechiul Regat”). În privința unificării, deputatul bucovinean nu este de acord ca „să se întindă pur și simplu legile din Regat asupra celorlalte provincii. Dimpotrivă, va trebui ca o comisie să studieze legislația tuturor provinciilor, să scoată de pretutindeni părțile bune, să adapteze totul vremurilor noi și să facă din aceasta un tot unitar. [...] Pentru a unifica provinciile trebuie părăsită ideea de a transforma vechiul pașalâc românesc într-o Românie cazarmă. Trebuie dată țării cea mai mare libertate în administrare și Constituție, căci numai libertatea cucerește pe oameni”³³.

Alte aspecte legate de procesul unificării sunt dezbătute de către deputații Alfred Kohlruss (ședința A.D. din 6 decembrie 1920)³⁴ și Benno Straucher (ședința A.D. din 12 aprilie 1921)³⁵. În intervențiile acestora este ridicată problema schimbării coroanelor³⁶, făcându-se referiri la ordonanța Ministerului de Finanțe

Nostru”, 2003; accesat online (11 mai 2015) la adresa <http://ro.scribd.com/doc/19950750/Ioan-COCUZ-Partidele-Politice-Romanesti-Din-Bucovina-1862-1914#scribd>

³² D.A.D., M.O., nr. 31, 31 iulie 1920, p. 540, 543–545.

³³ Idem, nr. 27, 27 iulie 1920, p. 460–462.

³⁴ Idem, nr. 6, 9 decembrie 1920, p. 35–36.

³⁵ Idem, nr. 86, 27 aprilie 1921, p. 1 934–1 935.

³⁶ După anul 1918 s-a procedat la ștampilarea bancnotelor care circulau în paralel cu leul emis de către Banca Națională a României: rubla Lwoff, rubla Romanoff, rubla Kerensky și coroana austro-ungară. Începând cu anul 1920 s-a trecut la operațiunea de unificare monetară. Un prim pas s-a făcut prin încheierea Convenției din 11 iunie 1920, între ministrul de Finanțe, Constantin Argetoianu, și guvernatorul Băncii Naționale, I. G. Bibicescu. Ulterior, în Parlament, a fost prezentat *Proiectul de lege privitor la unificarea monetară* (ședința Senatului din 10 august 1920), care dădea Ministerului de Finanțe libertate în ceea ce privește fixarea cursului de preschimbare a coroanelor Băncii Austro-Ungare regulat ștampilate, a rublelor Lwoff, Romanoff și Kerensky, admise în Basarabia, precum și a

care decidea că băncile nu trebuie să plătească depunătorilor dobândă pentru

notelor Băncii generale regulat ștamplate. Proiectul de lege pentru retragerea din circulație a coroanelor și rublelor prevede următoarele: „Art. I. Ministerul de Finanțe este autorizat să retragă din circulație, prin Banca Națională a României, la epoca ce o va hotărî, rublele și coroanele, înlocuindu-le cu bilete ale Băncii Naționale. Art. II. Ministerul de Finanțe este autorizat să fixeze, pe cale de regulament sau instrucțiuni, felul monezilor admise la preschimbare în moneda efectivă sau în alte titluri; de asemenea, să determine, împreună cu Banca Națională, organele însărcinate cu executarea acestei operațiuni. După expirarea termenului de retragere a rublelor și coroanelor, acestea nu vor mai avea nicio putere liberatorie în tot cuprinsul României. Art. III. Cursul coroanelor și rublelor se va stabili la timp prin un jurnal al Consiliului de Miniștri, după propunerea Ministerului de Finanțe. Art. IV. Acei care vor contraveni sau încerca a contraveni în orice mod la vreo una din[tre] dispozițiile ce se vor lua cu privire la preschimbarea acestor monezi, se vor pedepsi cu amendă de la 1 000 – 10 000 lei, iar moneda care va face obiectul delictului se va confisca în folosul statului. Amenda se pronunță prin decizii de către Ministerul de Finanțe, în urma constatării făcute de către organele oficiilor de preschimbare, precum și de oricare alți funcționari desemnați de [cătore] Ministerul de Finanțe. Decizia ministerului este opozabilă la tribunal în termen de cinci zile de la data comunicării sau lăsării ei la domiciliul contravenientului. Tribunalul va judeca afacerea ca instanță de apel de urgență și, cu precădere, fără drept de opoziție și cu drept de recurs în casație, în termen de zece zile de la pronunțare. Complicii și tănuitorii se vor pedepsi cu aceeași pedeapsă ca și autorii principali. Art. V. Funcționarii vamali, ofițerii, soldații, organele însărcinate cu retragerea și, în genere, orice funcționar public [care] vor înlesni sau îngădui contravenții la dispozițiile ce se vor lua în vederea retragerii rublelor și coroanelor, se vor pedepsi cu amendă de la 2 000 – 20 000 lei și cu închisoare de la 15 zile până la șase luni, fiind destituiți și declarați incapabili de a mai putea ocupa vreo funcție publică. Pentru toate cazurile când este a se aplica pedeapsa închisorii, procesul-verbal încheiat de către organele desemnate la Ministerul Finanțelor pentru constatarea faptului și orice alte acte referitoare se vor înainta de urgență primului procuror al tribunalului județului în circumscripția căruia s-a comis delictul, împreună cu făptuitorii, spre a se îndeplini formele legale de dare în judecată. Art. VI. Denunțătorii și constatatorii contravențiilor vor primi o primă [de] până la 40% din valoarea sumelor confiscate și a amenzii rămasă definitivă și încasată la stat, după aprecierea Ministerului de Finanțe”. În aceeași ședință s-a prezentat un proiect de lege (supus la vot și admis), însoțit de o expunere de motive, referitoare la autorizarea Băncii Naționale de a emite, peste suma prevăzută prin *Legea din 19 decembrie 1916*, bilete de un leu pentru valoarea de 10 milioane lei; bilete de doi lei – 25 milioane lei; bilete de cinci lei – 50 milioane lei. Operațiunea servea unificării circulației monetare. Punerea în aplicare a legii s-a făcut prin intermediul organelor fiscale și al câtorva bănci aflate sub supravegherea directă a Băncii Naționale, care și-a deschis în acest scop filiale în Ardeal și Bucovina. În ceea ce privește preschimbarea coroanelor, în perioada 20–24 august 1920 s-au primit, la oficiile de preschimbare, declarațiile posesorilor de coroane, după formulare speciale. Cursul fixat a fost de 50 de bani pentru o coroană (cursul pieței pentru o coroană nu era mai mare de 20–25 de bani). S-a hotărât a se plăti 60% din valoarea coroanelor raportată la curs în numerar sau cec al Băncii Naționale, iar restul de 40% sub formă de chitanță emisă în numele Ministerului de Finanțe, plătită în trei luni, fără dobândă și netransmisibilă. Tranziția către noua monedă națională nu a fost lipsită de greutate, tranzacțiile între lei și celelalte monede durând o vreme îndelungată, motiv pentru care speculațiile „au luat un caracter primejdios”. Cf. D.S., M.O., nr. 30, 17 august 1920, p. 524, 540; Victor Slăvescu, *Istoricul Băncii Naționale a României (1880–1924)*, București, Cultura Națională, 1925, p. 286–289; accesată online (24 aprilie 2015) la adresa <http://www.digibuc.ro/proxy/?px=aHR0cDovL2RpZ210b29sLmRjLmJtbXMucm86ODg4MS9SL1ExMkU0RFBQUkdFR0NQVkJHUjVCUzVMQ0ICOVM1Rk5GUllyVk1NWfQ4M0Y2ODdGMjg5LT A00TAyP2Z1bmM9cmVzdWx0cy1qdW1wLWZ1bGwmYW1wO3NldF9lbnRyeT0wMDAwMDEmYW1wO3NldF9udW1iZXI9MDE1ODQ2JmFtcDtiYXNlPUdFTjAx>.

reținerea, cu ocazia schimbării coroanelor, a 40% din sumele schimbate, măsură care a dus la „paralizarea completă a întregii mișcări comerciale”.

Este de remarcat faptul că, de la tribuna Parlamentului, reprezentanții minorităților naționale și-au putut exprima opiniile privitoare la obținerea unor drepturi, lucru relevant pentru atmosfera democratică în care se desfășura viața politică a acelor ani. Astfel, Constantin Krakalia, în ședința A.D. din 12 august 1920, a susținut ideea organizării unui plebiscit în nordul Bucovinei, în zona dintre Prut și Nistru, ținut cu populație majoritar ucraineană: „În ce privește teritoriul din Bucovina locuit de ucraineni, punctul nostru de vedere este că ucrainenii au de hotărât asupra soartei lor și nu Societatea Națiunilor. În consecință, noi, social-democrații ucraineni din Bucovina, cerem plebiscitul pentru teritoriile bucovinene locuite de ucraineni și, în orice caz, să ni se dea dreptul să fim reprezentați în administrația țării noastre proporțional cu numărul nostru. Tratatul de Pace [cu Austria] asigură fiecărei națiuni dreptul la o dezvoltare culturală în limba sa. Ori la noi, în Bucovina, această clauză a tratatului nu se respectă”³⁷. Ideea organizării unui plebiscit era mai veche, Constantin Krakalia, într-un interviu acordat ziarului „Luptătorul”, în iunie 1920, precizând următoarele: „Nu este adevărat că am avea de gând să aducem un protest contra alipirii Bucovinei la România. Voim numai să cerem în Bucovina de Nord un plebiscit”³⁸. Cererea de organizare a unui plebiscit a fost susținută de către senatorul George Grigorovici care, în ședința Senatului

din 2 iulie 1920, a apreciat această cerere ca fiind „o formă modernă de autodeterminare”³⁹. Aceste declarații nu au rămas fără ecou, întrucât și în A.D. și în Senat s-a luat atitudine. Deputatul Vasile Ungureanu (ședința A.D. din 21 august 1920) preciza următoarele în legătură cu ideea organizării unui plebiscit: „D-lor deputați, cu ocazia ratificării Tratatului de Pace cu Austria, d-l deputat al Coțmanului, Krakalia, a crezut de cuviință să ceară plebiscit pentru o parte a Bucovinei. Pentru că nu eram de față atunci, îmi permit, în numele partidului meu [Partidul Democrat al Unirii], să protestez cu toată hotărârea contra acestei cereri nedreptățite, cu atât mai mult pentru că [și] Conferința de Pace a văzut că dreptatea e de partea noastră și ne-a dat-o”⁴⁰. Și senatorul Ion Nistor, în numele reprezentanților Partidului Democrat al Unirii, în ședințele Senatului din 28 iunie 1920 și 16 august 1920, „a protestat cu toată hotărârea contra plebiscitului”⁴¹.

Benno Straucher, în ședința A.D. din 30 iulie 1920, a prezentat declarația de apărare a drepturilor evreilor: „Considerăm ca o datorie sfântă de a lupta pentru

³⁷ D.A.D., M.O., nr. 47, 24 august 1920, p. 1 002.

³⁸ Apud Radu Economu, *Unirea Bucovinei. 1918*, București, Editura Fundației Culturale Române, 1994, p. 80.

³⁹ D.S., M.O., nr. 10, 9 iulie 1920, p. 97–109.

⁴⁰ D.A.D., M.O., nr. 51, 1 septembrie 1920, p. 1 206.

⁴¹ D.S., M.O., nr. 6, 3 iulie 1920, p. 50–57; nr. 33, 24 august 1920, p. 629–634; „Glasul Bucovinei”, Cernăuți, anul III, 29 iulie 1920, p. 1–5.

încetățenirea completă și desăvârșită a întregii populații evreiești; de a lupta pentru recunoașterea comunităților evreiești, căci astăzi comunitățile evreiești nu sunt recunoscute de [căt]re stat, neavând dreptul de a administra averile obștei evreiești; de a lupta pentru autonomia culturală și religioasă; [...] considerăm ca o datorie de a lupta pentru contribuirea statului la întreținerea instituțiilor noastre școlare și de cult și pentru valabilitatea certificatelor noastre școlare; de a lupta pentru întronarea unei democrații sincere și cinstitute în toate domeniile vieții publice [...]; de a lupta contra prejudiciilor nefondate împotriva evreilor; de a lupta, mai ales, contra antisemitismului oficial. Va fi și datoria Parlamentului să vegheze ca drepturile chezașuite prin lege să fie îndeplinite astfel încât libertatea din lege să devină o libertate vie, o libertate de fapt în toate ramurile organizației și [în] serviciile statului, fără vreă restricție”⁴². Aceeași temă este reluată și în ședința A.D. din 19 iulie 1921⁴³. În ședința A.D. din 12 aprilie 1921, deputatul Benno Straucher a făcut referire la incidentele dintre studenții români și cei evrei de la Universitatea din Cernăuți⁴⁴.

Intervenții parlamentare s-au făcut și pe alte teme, legate de situația școlilor din Bucovina (Iacob Pistiner, ședința A.D. din 3 iulie 1920⁴⁵; Vasile Ungureanu, ședința A.D. din 21 decembrie 1920⁴⁶); a căilor de comunicație, cu referiri la Direcția Generală a C.F.R. (Ion V. Crețu, ședința A.D. din 20 decembrie 1920⁴⁷; Ifrim Popescu, ședința A.D. din 12 martie 1921⁴⁸; Eusebie Popovici, ședința A.D. din 19 aprilie 1921⁴⁹; Virgil Tempeanu, ședințele A.D. din 6 decembrie 1920⁵⁰ și 24 februarie 1921⁵¹); sprijinirea populației bucovinene, prin aprovizionarea cu diverse bunuri (Ion Zelea-Codreanu, ședința A.D. din 2 august 1920⁵²; Eusebie Popovici, ședința A.D. din 19 aprilie 1921⁵³; Vasile Ungureanu, ședința A.D. din 21 decembrie 1920⁵⁴; Virgil Tempeanu, ședințele A.D. din 3 iulie 1920⁵⁵, 27 decembrie 1920⁵⁶, 15 martie 1921⁵⁷).

În această sesiune parlamentară a A.D. au fost prezentate și contestații referitoare la desfășurarea alegerilor în județele Storojineț și Cernăuți

⁴² D.A.D., M.O., nr. 33, 6 august 1920, p. 588–591.

⁴³ Idem, nr. 155, 15 martie 1922, p. 378–380.

⁴⁴ Idem, nr. 86, 27 aprilie 1921, p. 934–935.

⁴⁵ Idem, nr. 13, 7 iulie 1920, p. 205–206.

⁴⁶ Idem, nr. 14, 24 decembrie 1920, p. 277–278.

⁴⁷ Idem, nr. 13, 23 decembrie 1920, p. 231.

⁴⁸ Idem, nr. 60, 17 martie 1921, p. 201–202.

⁴⁹ Idem, nr. 89, 6 mai 1921, p. 023–024.

⁵⁰ Idem, nr. 6, 9 decembrie 1920, p. 32.

⁵¹ Idem, nr. 45, 27 februarie 1921, p. 904.

⁵² Idem, nr. 36, 10 august 1920, p. 654.

⁵³ Idem, nr. 89, 6 mai 1921, p. 023–024.

⁵⁴ Idem, nr. 14, 24 decembrie 1920, p. 277–278.

⁵⁵ Idem, nr. 13, 7 iulie 1920, p. 196.

⁵⁶ Idem, nr. 19, 30 decembrie 1920, p. 403.

⁵⁷ Idem, nr. 62, 19 martie 1921, p. 255.

(Dorimedont Popovici), precum și în circumscripțiile electorale Cuciurul Mare (Modest-Cezar Scalat, Vasile Ungureanu), Vășcăuți (Vasile Ungureanu), Suceava (Vasile Ungureanu), Storojineț (Vasile Ungureanu) și Cernăuți-oraș (Aurel Țurcanu, Vasile Ungureanu). De asemenea, s-au prezentat comunicări în chestiuni personale (Ion Zelea-Codreanu), despre imunitatea parlamentară (Ion V. Crețu) și încălcări ale regulamentului A.D. (Vasile Ungureanu).

Deputații bucovineni au participat la dezbaterile celor mai importante teme aduse în discuție în Parlament în sesiunea 1920–1922. Ca și în sesiunea parlamentară anterioară (1919–1920), acum au fost dezbătute probleme legate de legislație (în atenția deputaților bucovineni au stat, în special, *Proiectul de lege pentru reforma agrară din Bucovina*, *Proiectului de lege pentru lichidarea despăgubirilor de război și amortizarea datoriei publice interne*, *Proiectul de lege pentru reforma contribuțiilor directe*) și administrarea provinciei, din perspectiva consolidării procesului de unificare. De asemenea, au fost aduse în dezbateri de la tribuna Parlamentului problemele economice cu care se confrunta provincia, cele sociale, politice, problema naționalităților. Reprezentanții minorităților naționale și-au putut exprima opiniile cu privire la obținerea unor drepturi, lucru relevant pentru atmosfera democratică în care se desfășura viața politică a acelor ani (Constantin Krakalia a susținut ideea organizării unui plebiscit în nordul Bucovinei, în zona dintre Prut și Nistru, ținut cu populație majoritar ucraineană; Benno Straucher a prezentat o declarație de apărare a drepturilor evreilor).

La 22 ianuarie 1922 a fost publicat *Decretul de dizolvare a Parlamentului*, iar cabinetul condus de Ion I. C. Brătianu (19 ianuarie 1922 – 30 martie 1926) a anunțat o nouă consultare a corpului electoral în perioada 1–11 martie 1922. Noile adunări legiuitoare urmau să fie convocate la București în data de 27 martie 1922.

Ana-Maria Prisacaru, *Toponimia românească din Bucovina habsburgică (actualele teritorii românești). Germanizare și reromânizare*, Iași, Casa Editorială Demiurg, 2015, 202 p.

O lucrare deosebit de importantă pentru evoluția cercetării în domeniul istoriei și toponimiei Bucovinei este cea semnată de Ana-Maria Prisacaru, cercetătoare la Institutul de Filologie Română „Al. Philippide” – Filiala Iași a Academiei Române. Aceasta este forma revizuită a tezei de doctorat, susținută în anul 2012, cu titlul *Efecte ale interferenței lingvistice româno-germane în toponimia românească din Bucovina habsburgică (actualele teritorii românești)*. Autorul *Prefeței* și coordonatorul tezei de doctorat este prof. univ. dr. Mircea Ciubotaru, care apreciază că studiile privitoare la „problematika interferențelor lingvistice din domeniul toponimiei românești sunt relativ puține” (p. 10), amintind contribuțiile lui Dragoș Moldoveanu, Gheorghe Moldoveanu și Vlad Cojocaru, „de aceea – apreciază autorul *Prefeței* – cercetarea efectuată și finalizată de Ana-Maria Prisacaru prin acest volum este cu atât mai meritorie, atât prin dimensiunile lucrării (cea mai amplă dintre cele consacrate temei abordate), cât și prin efortul remarcabil de a inventaria, descrie și explica toate aspectele privitoare la formele fonetice, gramaticale și semantice ale numelor de locuri dintr-o regiune de graniță, marcată de experiențele istorice pe care a trebuit să le traverseze populația românească” (ibidem).

În *Introducere*, autoarea prezintă principalele chestiuni legate de modul în care este abordată istoria provinciei în principalele istoriografii: austro-germană, ucraineană și română. În acest context, scriind despre activitatea științifică a Institutului Bucovina al Academiei Române, fostul Centru de Studii „Bucovina”, autoarea apreciază că acesta este „mai aproape de Augsburg și mai departe de cernăuțeni” (p. 12), fiindcă el nu poate pleca de la altă evidență decât aceea că partea septentrională a Moldovei a fost încorporată de Austria în anul 1775, pe care a denumit-o mai târziu Bucovina. Lucrarea doamnei Ana-Maria Prisacaru se întemeiază pe o multitudine de izvoare și surse documentare ce pornesc de la volumele lui Nicolai Grămadă (*Toponimia minoră a Bucovinei*), Ilie Dan (*Toponime și continuitate în Moldova de Nord*), Dragoș Moldoveanu (*Efectele germanizării în toponimia Bucovinei, Toponimia Moldovei în cartografia austriacă*), Gheorghe Moldoveanu (*Limba română în Bucovina. Statutul socio-cultural și politic și Bucovina: onomastică și istorie*), Teodor Balan (*Documente bucovinene*, vol. VI și *Din istoricul Câmpulungului Moldovenesc*) Eudoxiu Hurmuzachi (*Documente privind istoria românilor*, vol. VII) etc. Autoarea arată că lucrarea sa urmărește reconstituirea configurației toponimice a Bucovinei din perioada habsburgică, să identifice interferențele lingvistice româno-germane în ansamblul oiconimic al provinciei și amprenta germanizării în Bucovina de până la 1918.

Capitolul 2, *Date istorice*, este împărțit în subcapitolele *Cadrul istoric al anexării Bucovinei la Imperiul Habsburgic*, *Forma de organizare a zonei anexate* și *Denumirea zonei anexate*. Partea aceasta de lucrare este în bună măsură determinată de nevoia de a pune cititorul în contextul cultural și istoric al problemei studiate.

Capitolul 3, *Procesul de germanizare în Bucovina habsburgică (actualele teritorii românești)*, abordează probleme importante pentru structura ideatică a lucrării: *Aspecte etno-demografice* cu subtitlul *Populația românească era majoritară în momentul anexării*; un mai amplu și important subcapitol, *Imigrări și colonizări*, care pune accent pe atragerea în Bucovina a coloniștilor germani implicați mai ales în colonizarea de tip industrial (p. 33); subcapitolul *Aspecte lingvistice*, în care se

Analele Bucovinei, XXII, 2 (45), p. 657–674, Rădăuți-București, 2015

arată că limba română era „limba țării” în momentul anexării; este analizat apoi *Statutul limbii române în Bucovina habsburgică ca urmare a reformelor iosefiniste în domeniile juridico-administrativ, religios și școlar*, evidențiindu-se faptul că imperialii, în ciuda promisiunilor de la începutul stăpânirii lor în Bucovina, prin reformele pe care le-au înfăptuit, au determinat „ample restructurări de ordin juridico-administrativ, bisericesc și școlar, în urma cărora instituțiile esențiale pentru conservarea identității naționale [...] sunt «fie desființate, fie supuse încercărilor sistematice de germanizare»” (p. 40). În subcapitolul *Influența limbii germane asupra limbii române din Bucovina habsburgică*, Ana-Maria Prisacaru pornește de la datele statistice oferite de Kaindl, pentru anul 1851, constatând că în Bucovina erau 25 592 de germani, dintre care 10 235 proveneau din „cele mai depărtate țări nordice” ale imperiului, 13 305 erau de origine franconă și 2 052 erau originari din Obersachsen, grupați în trei grupuri mai importante – „șvabii” din Germania sud-vestică, veniți în Bucovina pe la 1782–1787, minerii din comitatul Zips, venți între 1784 și 1809, precum și sticlarii și tăietorii de lemne din nordul Boemiei, parțial din Austria Inferioară –, toți aceștia vorbind un dialect ce era din Renania-Paltinat, cu influențe din graiurile Bavariei, Boemiei sau Zips (p. 46). Autoarea constată că alături de aceste dialecte ale coloniștilor în Bucovina a fost folosită „germana bucovineană” (*Bukowiner Deutsch*), vorbită de „pătura cultă a societății” (p. 46) și de străinii care se stabileau în ducat. Acest dialect era vorbit și de comunitatea evreiască, care desfășura o importantă activitate comercială. Ana-Maria Prisacaru constată că „în partea de răsărit a imperiului a apărut un tip aparte de *koiné*, specific țărilor estice ale Imperiului Habsburgic, care avea la bază austriaca din Viena”, aceasta manifestându-se mai ales în Bucovina, „acolo unde limba folosită în mediul urban vădește și o componentă idiș” (p. 47).

Folosind câteva exemple caracteristice pentru influența pe care limba germană a avut-o în Bucovina, Ana-Maria Prisacaru scrie că „influența limbii germane asupra limbii române din Bucovina habsburgică s-a manifestat aproape exclusiv la nivel lexical, limitându-se în principiu la terminologia unor limbaje de specialitate” (*ibidem*). Între domeniile de specialitate enumerate, autoarea reține pe cel militar și cel juridico-administrativ, lucru explicabil prin aceea că provincia a fost sub administrație militară austriacă [*bețârcricter* < germ. *Bezirkschter* „judecător de ocol” (Borcia, 1903: 41), *bețârcrictu* < germ. *Bezirksgericht* „tribunal districtual” (*ibid.*), *filăr* < germ. *Führer* „comandant” (*ibid.* 49) etc.]. Un domeniu în care împrumuturile lexicale din limba germană au fost numeroase este cel tehnic, fapt explicabil prin prezența a numeroși coloniști germani în industriile minieră și forestieră, între meșteșugari și în agricultură [*farbă* < germ. *Farbe* „vopsea” (Borcia 1903, 49), *nit* < germ. *Niet* (*ibid.* 63), *pumpă* < germ. *Pumpe* „pompa”, *șină* < germ. *Scheine* (*ibid.* 70) etc.]. Importantă pentru analiza pe care o face autoarea este constatarea că unii termeni germani specializați (precum *haltă*, *hof*, *șleag*, *șlip*, *șnaiț*, *șpont*) au intrat în componența unor structuri toponimice din Bucovina, fapt care determină o anumită particularitate a zonei (p.48). O scurtă referire face autoarea și asupra faptului că românii bucovineni instruiți în școlile germane, în condițiile unui bilingvism inegal, construiau fraze după modelul limbii germane și că în cazul învățării în clase cu predare utracvastă elevii „nu reușeau să stăpânească bine nici limba română, nici pe cea germană: când vorbesc și scriu românește, e plin scrisul și vorba lor de germanisme, iar când vorbesc și scriu nemțește, întrebuițează fraze românești” (p. 49). După o scurtă referire la *Reflectarea măsurilor iosefiniste în antroponimia românească din Bucovina habsburgică*, în subcapitolul *Intensificarea slavizării antroponimiei românești din Bucovina habsburgică*, autoarea prezintă pe larg contextul în care s-a făcut slavizarea numelor românești din Bucovina, după trecerea bisericii bucovinene în subordinea Mitropoliei de Carlovăț. Aceasta venea în continuarea slavizării făcută sub ocupația Rusiei țariste (1769–1774), la care se adăuga și slavizarea pe care au înfăptuit-o dascălii moldoveni când au răspuns *Patentei imperiale* din 1776. Atunci au derivat antroponimele românești cu patronimice sârbești *-ivici* sau *-ovici* (p. 5–51). Slavizarea numelor românești din Bucovina este bine cunoscută datorită recensămintelor realizate din poruncă rușească în Moldova, în anii 1772, 1773 și în 1774. În rândul persoanelor recensate sunt locuitori cu un nume unic, însoțit fie

de apelative care indică originea etnică (*Grigore, sas; Nistor, ungurean; Grigoraș, țigan*), ocupația (*Ion, morar; Sandul, baci*), fie, uneori, apelativul capătă funcție antroponimică prin articulare (*Andrei Rusul; Ion Sasul*). În recensământul indicat, câțiva locuitori au nume simple urmate de sintagme determinante (*Ștefan sin Tihon, rus ot tam*), alți locuitori au nume de familie derivate cu sufixul patronimic românesc *-escu* (*Călinescu, Tâmpescu, Ignătescu*). Uneori, constată Ana-Maria Prisacaru, sunt înregistrați preoți și diaconi sub forma „popa Ștefan, popa Ion, diaconul Crăciun etc., ai căror fii se vor numi ulterior, după modelul sârbesc, Popovici, Diaconovici” (p. 51). Pentru înțelegerea felului în care a fost sărbizată antroponimia din Bucovina, Ana-Maria Prisacaru reproduce după Ion Nistor *Izvodul copiilor care îmblau în școala împărătească din târgul Cernăuților de la începutul lunii mai 1785 calendariul vechi până în 20 septembrie*, întocmit de dascălul Leonti Nicolaevici. În final, se arată că numele de familie din Bucovina au fost sărbizate după modelul impus în Banat și autoarea exemplifică prin câteva cazuri: Ciupercă devine *Ciupercovici*, Grămadă devine *Gramadovici* etc. Concluzia autoarei este că, deși acest sistem de formare a numelor de familie „a pus ordine în antroponimia bucovineană, a condus uneori la ruperea legăturilor cu modelele antroponimice anterioare” (p. 52). Alipirea Bucovinei la Galiția a adăugat noi sufixe străine de derivare a antroponimelor, precum cele rutene: *-(i)uc, -eac, -ciuc, -schi*. Așa au apărut: antroponimele *Crețuleac*, derivat din *Crețul, Gușuleac* din *Gușul, Rotarciuc* din *Rotar, Teutuleac* din *Teutul* etc. (p. 53). O modalitate de rutenizare antroponimică invocată în această lucrare a fost traducerea numelui de familie, atunci când acesta provenea dintr-un apelativ care indica ocupația, locul de origine sau porecla purtătorului: *Morariu – Melnec, Cojocariu – Cușnir, Olariu – Honeariuc, Prisecaru – Pașișneac* etc. Față de acest fenomen au existat și reacții de răspuns, unii au cerut revenirea la vechile nume sau adoptarea unei forme ce nu putea fi slavizată (ex. familia *Ștefănuță* a fost trecută în registrele parohiale *Ștefaniuc* și, în urma unei îndârjite lupte cu autoritățile, a devenit *Ștefanelli*).

În subcapitolul, *Efectele colonizării cu populație germană asupra antroponimiei din Bucovina habsburgică*, autoarea trece în revistă diverse antroponime pornind de la o lucrare de licență, din 1980, despre Mitocul Dragomirnei, lista persoanelor din Pojorâta din 1930, *Cartea de telefon a județului Suceava* – cu privire asupra localităților Suceava, Siret, Rădăuți și Câmpulung Moldovenesc –, constatând că o serie de antroponime au intrat în componența unor sintagme toponimice minore din Bucovina: *Lunca lui Klemenz, Șlagul lui Schtraub, La Pogor la Franț* etc. Important de remarcat este faptul că „reversul fiesc al românizării numelor coloniștilor nemți a fost germanizarea antroponimelor bucovinene” (p. 56).

Capitolul 4, *Toponimia românească din Bucovina habsburgică (actualele teritorii românești) în contextul interferenței lingvistice româno-germane*, este divizat în *Integrarea toponimică*, în care se abordează conceptele de integrare onimică și integrare toponimică, și *Surse documentare*, din care reținem prezentarea bogatului material cartografic elaborat de austrieci în diferite perioade ale istoriei Bucovinei, registrele de proprietate, numite *Acta granicalia* și lucrările lui Franz Wikenhauser, din care rezultă dificultățile de adaptare/transcriere a toponimelor de către cartografii austrieci, fapt care a făcut ca un toponim românesc să fie redat în patru-cinci forme (ex: *Biala Kriniza – Fontina Alba, Hnila Kriniza, Fontina Putreda*) (p. 62); urmează *Adaptarea fonetică și grafică* (ex: *Lisaura, Lesaurek, Lisawra*), cu subdiviziunea *Adaptarea fonetică*, în care se demonstrează că în procesul integrării toponimice a fost posibil să apară așa-numitele perechi de nume, legate fonetic și/sau nu semantic (ex. rom. Bădeuții > germ. *Badeutz*; Brădetul > germ. *Preditul* etc.). În *Adaptarea grafică*, se evidențiază dificultățile pe care le-au întâmpinat coloniștii de a găsi exact notarea a „ceea ce este perceput”, prin folosirea unor grafeme din germană (ex: *ch „h” – Chilischen „Hilișenii”*), maghiară (ex: *cs „č” Szucsawa „Suceava”*) și polonă (ex. *sz „ș” – Colloni Illiszesztie „Colonia Ilișești”*). Amestecul de sisteme ortografice „apare și în cazul redării grafice a unor vocale/consoane românești prin intermediul corespondentelor lor din limba germană” (ex: *i prin ie – Komanestie „Comăneștii”, Galanestie „Gălănești”* etc.), din polonă (ex: *ț prin c – Baince „Bainți”*) sau din ucraineană (ex: *g prin h (Monast. Drahomirna „Mănăstirea Dragomirna”)*). În *Adaptarea morfo-sintactică a toponimelor*, se

surprinde faptul că unele aspecte morfologice sunt aproape de cele românești, fapt explicabil prin calitatea ridicată a bilingvismului celor care au consemnat aceste toponime și calitatea ridicată a subiecților anchetate; uneori se folosește articolul *-u(l)* (ex: *Bendereu* „Bendereul”, *Runkul Fusej* „Runcul Fusei”, *Kapu Kimpului* „Capul Câmpului” etc.), în alte cazuri articolul *-u(l)* nu este notat (*Fasiczel* „Făgețelul”, *Czeretei* „Ciriteiul”, *Kokos* „Cocoșul” etc.), altelei funcționării străini care au inventariat formele topice din Bucovina au generat confuzii – ex. articolul enclitic *-u(l)* a fost confundat cu *-ești* (ex: *Mestikanestie* „Mestecănișul”, *Vale Paltinejesti* „Valea Păltinișului”) și demonstrația autoarei cuprinde și sintagme topice în care apar confuzii de gen, prejudiciindu-se acordul termenilor (*Obczina cel Mare* „Obcina cea Mare”), impunerea temporară în toponimia românească, de după 1918, a formelor de singular, neconforme cu sistemul topic românesc (de genul *Radauțul*, *Bădăuțul românesc*, *Balcauțul*, *Plavalar* etc.), suprimarea articolului determinantului antepus de către coloniști germani (ex: *Dial Bojnesti* „Dealul Bunești”, *Dial Tintribunty* „Dealul dintre Putne”), aglutinarea proprie limbii germane (*Walesaka* „Valea Seacă”, *Waleputna* „Valea Putnei” etc.), falsă analiză componentială (*De a supra Reteului* „Deasupra Rediului”, *Arșița de Lezeu* „Arșița Deluțu”, *Pereu cila denko* „Pârâul cel Adânc” etc.), inversiunile de topică propriei limbii germane (*Moldovei Fundul* „Fundul Moldovei”, *Dragomirna Mittoka* „Mitocul Dragomirnei” etc.), fapt care a dus la eliminarea, în multe cazuri, a morfemelor de genitiv ale determinantului, traducerea parțială a sintagmelor toponimice genitivale, în care entopicul este postpus (*Nedey B.* „Dealul Nedeei”, *Stiesze B.* „Dealul Șteviilor”), compusele germane care traduc sintagme românești (*Schwartzthal* – Negrileasa, *Fürstenthal* – Voievodeasa, *Lichtenberg* – Dealul Iederii) și crearea de către autoritățile administrative a unor „constelații de sate” care se exprimă cu ajutorul compuselor toponimice paratactice, în care determinantul ocupă prima poziție (ex: *Moldowa – Alunicz* (Aluniș), *Moldowa-Gaina* („Găina”), *Moldowa-Hreben* (Hrebenii), *Moldowa-Kruhla* (Cruhla), *Moldowa-Snidestie* (Smidestie), *Moldowa-Spenzowa* (Spânzova), *Moldowa-Stirbul* (Știrbul) și *Moldowa-Sulitzza* (Sulița) – p. 78).

Alte aspecte ale temei sunt abordate de Ana-Maria Prisacaru în subcapitolul *Aspecte semantice*, cu subdiviziunile *Traduceri parțiale sau totale în limba germană a toponimelor românești* (*Kleinmeretzei* „Măreței Mici”, *Unterbrodina* „Brodina de Jos”, *Neufratautz* „Frătăuții Noi”) și *Motivarea semantică secundară*. În subcapitolul *Creație toponimică*, autoarea prezintă *Creația toponimică oficială*, în care artă că noile colonii înființate pe pământurile Fondului Religionar Ortodox rareori au luat numele moșiei mânăstirești pe care se așezau. Ca urmare, noile toponime sunt traduceri, creații *suis-generis* sau creații substituit, între ele predominând oiconimele encomiastice: *Mariensee*, *Karlsberg*, *Luisenthal*, *Hardeggtal*, *Manzthal*, *Hadikfalva* etc. Alături de acestea se află creații toponimice de factură creștină [germ. *Frauenthal* < „Valea Doamnei” – Fecioarei Maria –, magh. *Fogadj-Isten* < „Fie (bine) primit de Dumnezeu”, *Isten-szegits* < „Dumnezeu să vă ajute”] sau denumiri prin care era invocată protecția divină (*12 Apostoli*) sau oronime de genul *Adam și Eva*. Aceste colonii au fost înființate prin așezarea pe un teren gol sau alături de vechi sate românești, pe care le-au redenumit sau tradus (creații-substitut): *Vorniceni* → *Joseffalva*, *Țibeni* → *Istensegits*, *Iacobești* → *Fogodišten*, *Bălcăuți* → *Laudonfalva*, *Dornești* → *Hadikfalva*, *Măneuți* → *Andreasfalva* etc. Există în toponimia din Bucovina habsburgică și situații în care se produce o scindare toponimică, în care se folosesc delimitatori lexicali. Așadar, la coloniile înființate pe lângă satele românești se adăuga un determinant care indica, de regulă, etnia: *Rumänisch Alt-Fratautz* și *Deutsch Alt-Fratautz* sau *Rumänisch Satulmare* și *Deutsch Satulmare* (p. 86). Un alt delimitator lexical evidențiat de autoarea lucrării este cel care arată vechimea așezării: *Bădeuții Vechi* – *Bădeuții Noi*, *Ițcanii Vechi* – *Ițcanii Noi* și *Solonețul [Vechi]* – *Solonețul Nou*.

În subcapitolul *Creația toponimică populară* se prezintă condițiile în care s-a realizat contactul dintre limbile română și germană, care a dus la îmbogățirea toponimiei minore cu structuri lingvistice motivate. Cele mai numeroase sunt toponimele personale (*Lunca lui Kelemen*, *Moara lui Franz*, *Dealul lui Saur*, *Piatra lui Zingher*, *Ulița lui Klain* etc.). Alte toponime înregistrează realități

de factură istorică: *Șanțul Împărătesc*, *Șoseaua Națională*, *Drumul Împărătesc*. Alte toponime sunt de factură etnică: *Pârâul Nemților* (afluent al râului Putna), *Cimitirul Nemțesc* (Frătăuții Noi). Unele toponime minore românești au la bază apelative din limba germană (precum: *șlag*, *haltă*, *șlip*, *șpont*, *hof* etc.), sintagme toponimice (*Podul Țugului* – Straja, *Pârâul Știubei* – Horaiț, *Dealul Fusului* – germ. *Fuss* „pe jos” – Șcheia, *Ulița Hammergeasse* – germ. *Hammer* „ciocan” – Bucșoia etc.). Multe dintre aceste toponime, constată autoarea, astăzi au dispărut, fiind înlocuite de cele românești ca urmare a schimbării cadrului lingvistic și a transformărilor socio-economice de după 1918.

Subcapitolul *Reromânizarea toponimică de după 1918* scoate în evidență uneori refacerea unor termeni toponimici bazată pe o „cunoaștere iluzorie” (p. 90). Acest fapt a făcut ca unii autori să cadă în capcana refacerii superficiale (ex. N. Grămadă pentru toponimul „Pârâul Cocoșel” – scris probabil *Kokosol* în hotarnică –, formă greșită pentru *Pârâul Cocoșul*). Pentru reromânizarea toponimelor din Bucovina s-a înființat o comisie care a funcționat până la decretului regelui Ferdinand, din 1919, fapt care a avut și efecte negative, de exemplu, faptul că multe toponime și-au recăpătat forma veche mult mai târziu (*Danila*, oficializată în 1918, a căpătat forma *Dănila* în 1947). Unele abordări toponimice de după 1918 au dus la discontinuitate, cum este cazul localității *Crăinicești*, numită *Kranycest* la 1775, *Kranycestj* la 1781, denumită ulterior *Grănicești*, cu motivul că se afla aproape de graniță. Aceeași situație de „cunoaștere iluzorie” este și în cazul localității *Știubicani*, germanizat *Stulpikani* la 1783, *Stulpikany* la 1785 și impus definitiv sub forma *Stulpicani*. O situație relativ asemănătoare este și cea localităților *Chilișeni*→*Hilișeni* și *Negoștina*→*Negostina* (p. 92). Ca urmare a eforturilor comisiei de reromânizare, multe toponime au fost aduse la aduse la forma de plural (*Balkoutz*→*Bălcăuți*, *Fratautz*→*Frătăuți*, *Scherboutz*→*Șerbăuți*), specific sistemului topic românesc. Alte oiconime și-au păstrat forma de singular (*Plawalar*→*Plavalar*).

Ana-Maria Prisacari aduce în atenția cititorului și situațiile în care unele toponime au fost înregistrate la feminin în sursele habsburgice și transformate în masculin după 1918: *Frumossa* „Frumosul” și *Bulaia* „Bulaiul”. În cazul constelațiilor de sate, reromânizarea a constat în înlocuirea cu toponime simple care desemnau satele „subordonate”: *Chilia*, *Josenii*, *Giumalăul*, *Popenii* în loc de *Dorna-Chilia*, *Dorna-Dinjoseni*, *Dorna-Gemlău*, *Dorna-La Popeni*. Alteori s-au folosit „sintagme toponimice conforme sintagmei limbii române”: *Arșița Dornei*, *Șarul Dornei*, *Vatra Satului Dorna* și *Vatra Dornei* în locul formelor germanizate folosite până în 1918. Autoarea arată că există și două excepții de la aceste schimbări și anume: *Dorna Candrenilor* (de la *Dorna-Candreni*) în loc de *Candrenii Dornelor* și *Moldova-Sulița*, care au fost păstrate în forma germană (p. 93). O reminiscență a germanizării se regăsește și în denumirea localității *Rușii-Mănăstioara* (germ. *Russ-Manastioara*, 1855), în loc de *Rușii de lângă Mănăstioara*.

După capitolul 5, *Concluzii*, cartea cuprinde, alături de un rezumat în limba franceză, o bibliografie și două anexe: *Repertoriu selectiv de forme toponimice germanizate din Bucovina habsburgică (actualele teritorii românești)* și (extras din) *Tabloul numirilor oficiale ale comunelor urbane și rurale din Bucovina* (anexă la *Decretul-lege nr. 3 099*, din 21 iulie, publicat în „Monitorul Oficial”, nr. 91, din 10 august 1919).

Studiul monografic scris de Ana-Maria Prisacaru, pe care l-am prezentat mai sus, se impune prin rigoarea metodei, numărul important de izvoare, analiza sagace a informației istorice și toponimice și calitatea derivării concluziilor. Toate acesta fac din el un important instrument de lucru și un reper pentru scrierile ulterioare privitoare la istoria Bucovinei.

După parcurgerea acestui studiu monografic nu poți să nu pui în paralel concluziile autoarei Ana-Maria Prisacaru cu acelea ale scrierilor despre multilingvism și multiculturalitate în Bucovina. Pe ultimele rânduri ale lucrării citim: „Putem spune că toponimia bucovineană actuală conservă urme relativ firave de germanizare. Nu este de mirare, dacă ținem cont de faptul că inventarul toponimic rezultat în urma interferenței lingvistice româno-germane a fost limitat în timp și destul de redus cantitativ. Având în vedere că microtoponimele ivite în procesul natural de denominație locală au dispărut astăzi din cauza lipsei lor de importanță pentru utilizatori, dar și a lipsei de susținere din

partea unui câmp toponimic, concluziile noastre privesc doar germanizarea pe cale oficială a toponimiei românești din Bucovina habsburgică. Dar chiar și din această perspectivă este greu de apreciat intensitatea fenomenului, deoarece sursele care ne stau la dispoziție oferă doar tabloul toponimelor românești transpuse și traduse în germană, impunerea lor la nivelul administrativ, nu și gradul de substituție reală și de acceptare a acestor denumiri germanizate de către români” (p. 97–98).

Marian Olaru

Leon Buburuzan, *Mănăstirea Humorului (Humorul) în cultura și istoria Bucovinei. La șase veacuri de existență*, Suceava, Editura Mușatinii, 2014, 352 p. + o hartă topografică

Leon Buburuzan, născut la 9 iunie 1940, în localitatea Mănăstirea Humorului, din plasa Humor a județului Câmpulung, în familia lui Ifrim Buburuzan și a Rahirei, născută Belega, cu bacalaureat obținut la Sighetu Marmăției (1963), licențiat în filosofie al Universității „Babeș Bolyai” din Cluj-Napoca (1969), cu studii postuniversitare în probleme de management al tineretului la Academia de Studii Social-Politice, din București (1970) și de limbă și civilizație franceză, la Antibes-Franța (1972), este doctor în filosofie-sociologie al Universității „Al. I. Cuza” Iași (1978).

În perioada 1969–1971, Leon Buburuzan lucrează ca specialist în probleme cultural-artistice la Baia Mare, inițiind și organizând aici „structuri de cercetare de teren”, devenind secretar științific al Filialei Maramureș a Centrului de Cercetări pentru Problemele Tineretului. Începând din 1971, când este promovât la nivel central, este responsabil al „compartimentului de educație moral-cetățenească și științifică a tineretului”, fiind preocupat de diverse probleme ale epocii privind conducerea instituționalizată: „promovarea unui stil de muncă și de conducere eficient”, promovarea unor „mijloace științifice de investigare a problematicii complexe cu care se confruntă tinerii”, colaborarea cu cercetători științifici și cadre universitare pentru a găsi „soluții optime în procesul de educație”. Acum face parte din colegiul de redacție al periodicului „Sănătatea” și activează în cadrul Comisiei de demografie a Consiliului de Stat. În perioada 1976–1983, Leon Buburuzan este lector universitar la Academia de Studii Social-Politice, în cadrul căreia norma de predare și cea de cercetare științifică acoperă câteva domenii de referință: managementul, organizarea și conținutul activității cultural-artistice, metodele și tehnicile de educație, istoria și sociologia religiei. Din octombrie 1983 și până la pensionare, în 2005, activează la Centrul de Cercetări pentru Problemele Tineretului, fiind cercetător științific principal II și I, șef de compartiment (până în 1989), apoi director și secretar științific (după 1989).

Domeniile de interes ale profesorului și cercetătorului științific Leon Buburuzan sunt evidențiate de rezultatele obținute de-a lungul a peste trei decenii: 22 de rapoarte de cercetare științifică, realizate la nivel național pe „eșantioane reprezentative de populație” (autor și coautor), 7 cercetări și sondaje de teren, 27 de comunicări științifice prezentate în cadrul unor reuniuni naționale și zonale, 20 de comunicări științifice susținute la reuniuni internaționale desfășurate în țară și peste hotare, 7 cărți publicate în colaborare cu alți autori (între acestea: *Tânăra generație a României anilor '80*, București, Editura Politică, 1987, 304 p., în colaborare cu George Basiliade și Dumitru Bazac; *Stil de viață activ, sănătos și rolul exercițiilor fizice. Modalități de atragere a copiilor și tinerilor în practicarea constantă și independentă a exercițiilor fizice*, București, CSCPT, 2001, coordonator), studii și articole publicate în periodice (*Credințe religioase și superstiții ale tinerilor în perioada actuală*, în „Revista română de sociologie”, serie nouă, București, anul X, nr. 1–2, 1999, p. 73–82; *Tineret, asociere, viață civică*, *ibidem*, anul XIII, nr. 3–3, 2002, p. 211–225; *Toponimia Văii Humor*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți-București, anul XX, nr. 2 (41), [iulie–decembrie] 2013, p. 581–598), 8 cursuri elaborate și editate pe plan intern, 14 emisiuni cu caracter științific, educativ și de cultură generală realizate la Radiodifuziunea Română în perioada 1979–1985.

După pensionare, revenit acasă, în Bucovina, Leon Buburuzan publică *Mănăstirea Humorului (Humorul) în cultura și istoria Bucovinei. La șase veacuri de existență*, o „lucrare monografică” cuprinzătoare, tratând „comunitatea sătească în integralitatea” sa: omul și societatea rurală de-a lungul istoriei în contextul mediului natural, probleme sociale urmărite în istoria veche și contemporană, fenomene demografice surprinse în analiza problematicii familiilor și neamurilor, probleme economice și comerciale, viața și activitatea spiritual-culturală, tradiții și obiceiuri, învățământ, religie și superstiții, particularități de limbă, care se „corelează armonios” și conferă lucrării „unitate organică” ș. a.

În *Introducere*, p. 7–8, autorul mărturisește că lucrarea aceasta „reprezintă o intenție mai veche, gândită și începută în clocotitorii [săi] ai tinereții” (p. 7), împlinindu-se „la chemarea stăruitoare a sentimentelor de dragoste față de sat și oamenii săi” și ca datorie „de a răspunde multor întrebări, menite să completeze unele goluri ale cunoașterii, legate de locurile natale, dar și din zona Humorului, în contextul Bucovinei”. În demersul său științific Leon Buburuzan precizează că a pus accent pe „aspectele mai puțin cunoscute ori necunoscute privitoare la comunitatea sătească, din punct de vedere antropologic și social-istoric”, „lămurirea științifică a toponimelor de pe întreaga Vale a Humorului” și a rolului acestor „martori ai istoriei” de a evidenția „fenomene umane și sociale foarte interesante, unele nebănuite”, cercetarea problematicii comunității locale în contextul Bucovinei, examinarea „in extenso” a unor probleme de demografie și „a neamurilor din sat”, dintr-o dorință irepresibilă de a „optimiza viața” sătenilor săi, de a le împășpăta memoria și a contribui la reclădirea conștiinței lor genealogice etc.

Expertiza și instrumentarul metodologic îi permit autorului, format la școala cercetării sociologice, să găsească răspunsuri la unele probleme acute ale contemporaneității și să ofere sugestii celor răspunzători de destinul comunității sătești din Bucovina, din perspectiva unei „etnologii de urgență”: „Utilizarea unor mijloace de cercetare științifică mai complexe ne-a permis să determinăm mai adecvat dimensiunile, structura și tendințele unor fenomene și procese cu caracter social-istoric și psiho-social, precum și a unor factori cauzali și condiționali, care le-au determinat, iar în final, în câmpul acțiunii sociale și umane, să luăm atitudine asupra unor stări de lucruri negative și nedrepte care s-au produs, sugerând unele modalități de acțiune menite să optimizeze relațiile sociale, activitatea și viața oamenilor din aceste locuri” (p. 8).

Lucrarea lui Leon Buburuzan *Mănăstirea Humorului (Humorul) în cultura și istoria Bucovinei. La șase veacuri de existență* are 16 capitole.

Capitolul I, *Cadrul natural*, p. 9–17, prezintă cadrul geografic, relieful și apele, clima, vegetația, fauna, atracțiile turistice naturale ale locului și împrejurimilor.

Capitolul II, *Toponimele satului și ale Văii Humor*, p. 18–35, prezintă, în cele zece subcapitole, convingerea autorului că „numele de locuri de pe Valea Humorului și din sat oglindesc o realitate bine determinată și nu întâmplătoare, ori puțin cunoscută în alte zone din Bucovina și, mai cu seamă, în Ardeal”. Se fac referiri aici la originea și evoluția toponimului Humor, p. 18–21; nume de locuri care arată formele și însușirile de relief, p. 21–25; nume de plante, p. 25–27; locuri cu nume de animale, p. 27; locuri cu nume de oameni, p. 28–30; toponime legate de mănăstire, p. 30–31; toponime care se referă la etniile conlocuitoare, p. 31–33; toponime care arată intervenția omului, p. 33–34; toponime perechi, cu corespondență în satele de Peste Deal, p. 34–35. Concluzia cercetătorului este că „toponimele de pe Valea Humorului sunt reprezentative pentru întreg spațiul bucovinean”. În structura lor, „se regăsesc, pe lângă toponime românești, și toponime de sorginte slavă, germană, polonă, slovacă și maghiară”. „Sub aspect general – afirmă Leon Buburuzan –, denumirile de locuri de pe spațiul la care ne-am referit relevă fidel realitățile naturale ale acestor plaiuri ca formele și însușirile reliefului, flora și fauna, unii oameni care au avut terenuri ori s-au perindat prin aceste locuri, precum și orânduielele mănăstirii de la Humor, care a stăpânit aproape în totalitate acest perimetru geografic timp de aproape patru secole” (p. 35).

Capitolul III, *Istoria satului și a comunei*, p. 38–91, cuprinde un excurs amplu, organizat în patru subcapitole. Cel dintâi, *A. Istoria veche și legăturile cu mănăstirea*, p. 36–46, pune în discuție câteva ipoteze referitoare la „vechimea și stabilitatea locuitorilor din aceste locuri” (distanța față de locul de antropogeneză, condițiile naturale pedoclimatice și zoobotanice, poziția geografică), face

referire la locuitorii din zonă și migratori, îi prezintă pe humoreni înainte și după întemeierea mănăstirii, pe „humoreni deveniți supușii mănăstirii”, diferite forme de răzvrătire (părăsirea satelor, răzmerițe spontane), robii mănăstirii. Cel de al doilea, B. *Humorul și Bucovina sub Imperiu*, p. 46–63, urmărește să evidențieze „prefacerile mari și în ritmuri foarte alerte în aproape toate sferele vieții și activității umane”, survenite după anexare (1775): recensămintele populației (începând cu acela din 1774), stabilirea prin lege a unor reguli referitoare la numele de persoane/pentru „stabilirea identității cetățenilor” (3 februarie 1776), introducerea ștampilelor sau peceților sătești (1783), aplicarea unor reglementări privind construcția caselor (1791, 1812, 1823 etc.): fiecare casă să fie așezată pe temelie de piatră, acoperirea casei cel puțin cu draniță, construirea hornurilor din cărămidă; introducerea regulamentului privind incendiile (1786) și obligativitatea serviciului militar (1806); desființarea mănăstirilor și crearea Fondului Religionar Greco-Oriental al Bucovinei/Fondul Bisericesc din Bucovina (1785) și dezrobirea țișanilor (1783); răvrătiri și revendicări revoluționare (1848); colonizările de pe Valea Humorului (1835, Bori/Bouri/Boureni; 1842, Poiana Micului/Buchenheim/Pojana Mikuli); situația comunei la începutul secolului al XX-lea, privită ca „urmare a aplicării reformelor și reglementărilor juridice din toate domeniile vieții materiale și spirituale petrecute de la includerea Bucovinei în Imperiu” (1905: darea în exploatare a căii ferate forestiere Gura Humorului–Humor–Poiana Micului; regularizarea pârâului Humor, modernizarea industriei locale și introducerea la sate a sistemului bancar de tip Raiffeisen; introducerea în agricultura locală și în zootehnie a unor noi soiuri, superioare, de plante, precum și a unor rase competitive de animale; ridicarea târgului Gura Humorului la rangul de oraș, în 1904 și dobândirea de către acesta a statutului de stațiune climaterică; progresul întregii zone sub aspect industrial, meșteșugăresc și comercial; emigrarea în S.U.A. și Canada a tinerilor.

Observațiile autorului privind viața comunității bucovinene din primele decenii ale secolului al XX-lea sunt tranșante și în opoziție cu producția pseudo-istoriografică a provinciei, marcată încă de remanența unor cileșee și stereotipuri mai vechi: „Prefacerile și realizările obținute în plan economic, administrativ și comercial se vor manifesta acum, la început de secol, în mod pozitiv și asupra vieții sociale și spirituale a humorenilor. Sătenii noștri păreau satisfăcuți de ce le oferea viața în ansamblul ei, de pacea și armonia instalate în țară și în stat, de legile și principiile de drept care le asigurau siguranța, încrederea în ordinea socială, egalitatea în drepturi și apărarea credinței strămoșești, precum și a cultului creștin-ortodox din care făceau parte. Acest sentiment de mândrie națională și de apartenență la un imperiu mare și puternic creștea și era pus și mai mult în evidență atunci când humoreni și bucovinenii treceau granița dincolo, în Regat, și vedeau cu ochii lor diferențele mari, din aproape toate domeniile, între realitățile din Bucovina și cele din Moldova” (p. 57–58).

Tot aici, câteva pagini privesc satul în timpul Primului Război Mondial, „una dintre cele mai mari catastrofe care s-au abătut asupra satului în îndelungata sa existență” (p. 58), urmărind începuturile evenimentului, așa cum sunt oglindite acestea în *Cronica enoriei Humor, 1911–1940*, dar și în câteva surse cunoscute (Teodor Balan, Ion I. Nistor), viața localității și a împrejurimilor „sub ocupație”, „marcată de mari lipsuri, de multă sărăcie și neliniște”, Unirea Bucovinei cu România, urmările tragice ale marii conflagrații: 37 de humoreni căzuți pe câmpurile de luptă din Galiția-Bucovina, Bosnia-Herțegovina și Italia; mari distrugerii materiale suferite de comunitate (gospodării, grădini, pășuni, vite, atelaje, alimente, furaje, arhiva școlii), întreruperea activității școlare și creșterea numărului de analfabeți, traume fizice și psihice care au marcat destinul oamenilor (bărbați, femei și copii).

Subcapitolul C. *Perioada interbelică*, p. 63–72, prezintă, mai întâi, viața comunității locale după 1918. „Revenirea la patria mamă”, „despovărea de lunga dominație a Imperiului cu conducători de alt neam”, „eliberarea de autoritățile severe de la nivelul comunei și al centrului de prefecură (ocol)” le alimentează românilor „speranțe mari în noua țară, România Mare, și în noua ordine care urma să fie stabilită”. „În scurt timp, însă – notează Leon Buburuzan –, mulți cetățeni aveau să fie cuprinși de unele dezamăgiri și să fie dezorientați de trecerea bruscă la un alt sistem de legi, la alte mentalități de conducere și de acțiune, care difereau mult de cele cu caracter germanic, cu care se obișnuiseră în îndelungul timp, de aproape un secol și jumătate.

Ca foști cetățeni ai Imperiului Habsburgic, se ajunsese la o ordine și disciplină de fier. Renumele de «supus austriac» dat cetățenilor, inclusiv celor din Bucovina, echivala cu adevărata supușenie față de legile și autoritățile statului. Persista și acel sentiment de stimă, respect și mândrie față de legi, autorități și împărat. În unele case de mari gospodari din satele din zona Humor am găsit portrete bine păstrate ale împăratului Franz Joseph, amplasate la loc de cinste. De aceea, pentru mulți bucovineni despărțirea de Austria însemna libertinaj și dezordine, ceea ce a dus la multe acte de nesupunere față de noile autorități sau la distrugerea unor obiective de interes obștesc” (p. 63–64). Dintre exemplele oferite de autor: distrugerea digurilor construite la drenarea pârâului Humor, tăierea arinilor și sălciilor plantate pe malurile apei, distrugerea liniei ferate forestiere Gura Humorului–Poiana Micului, alungarea din sat a crășmarilor și negustorilor evrei, răzbunările „împotriva unor silvicultori austrieci, exagerat de duri cu sătenii noștri”.

Unele fapte, precum distrugerea căii ferate forestiere din zonă, amintesc de barbaria distrugerilor din Brădet, de lângă Rădăuți, din aceeași perioadă, evocate de profesorul Vasile Țigănescu în nuvela *Zări noi* (vezi volumul *Brădetul*, București, Editura „Cugetarea”– Georgescu Delafras, 1941), dar și din alte momente ale istoriei noastre contemporane.

Alte probleme tratate în acest subcapitol: activitatea politică ce antrenează în vâltoare ei și satul bucovinean, activitatea edilitară și de caritate, repatrierea germanilor și cutremurul din 10 noiembrie 1940 („prevestiri întunecate”), acestea din urmă ilustrate după consemnarea din *Cronica parohială* a localității (p. 71–72).

Subcapitolul D, *Al Doilea Război Mondial și perioada postbelică*, p. 72–91, tratează o problemă amplă. După câteva referiri la mobilizarea parțială din 1940 și înrolarea „întregii flori a bărbăților” cu vârsta cuprinsă între 20 și 45 de ani în vara anului 1941 („mânarea la măcel”), excursul istoriografic privește: satul „sub focul fronturilor” (aprilie–august 1944), „rănila războiului” („Peste tot în sat puteai vedea răni ale războiului, mai ales prin pământul săpat și răvășit de tranșee, buncăre și gropi lăsate de obuze explodate, dar și rămășițe ale acestuia prin muniția rămasă pe câmpul de luptă: grenade, mine, obuze și cartușe intacte, care reprezentau, în continuare, iminente pericole”(p. 76), jertfele în oameni ale satului („59 de eroi” căzuți pe câmpurile de luptă din U.R.S.S. (Cotul Donului) și până în Austria și Cehoslovacia. Partea intitulată *Satul în timpul regimului comunist*, p. 78–86, evidențiază printr-un discurs critic și echilibrat principalele perioade ale „istoriei recente” așa cum au fost resimțite acestea în viața comunității: lipsuri și greutăți (între acestea, foametea din 1947–1948, lipsa bunurilor de larg consum); instaurarea regimului comunist (instituirea economiei centralizate, bazate pe proprietatea de stat, represiunea împotriva vechilor partide politice, aplicarea cotelor împovărătoare de produse agricole, politizarea instituțiilor și propaganda masivă, întoarcerea prizonierilor căzuți pe Frontul de Răsărit (începând din 1948), construirea unei noi Case Naționale în sat (1949–1950); represiunile politice (p. 80–81), „luarea pădurilor”, prin contribuția sovrom-urilor, în contul datoriilor de război (p. 81–82), confiscarea moșiei de la Cornu Luncii („o importantă sursă de hrană pentru multe familii din sat”), crearea Îtovărășirii „Ștefan cel Mare”, profilată pe creșterea oilor. Tot aici, sunt prezentate „realizări și progrese”, obținute după 1958, într-o perioadă de „destindere politico-economică” (apariția unor noi locuri de muncă, prin construirea unor obiective industriale în zonă, calificarea și perfecționarea forței de muncă în diverse domenii, dezvoltarea și modernizarea gospodăriilor din sat: electricizarea satului (1966), racordarea la rețeaua de aducțiune a apei potabile, creșterea puterii de cumpărare a oamenilor, accesul la aparatură electrocasnică, pătrunderea masivă a radioului și a televiziunii în lumea satului, asfaltarea drumurilor de legătură cu orașul, îmbunătățirea transportului în comun, ridicarea nivelului de confort și de trai al sătenilor, modernizarea învățământului, „destinderea și intensificarea” activităților cultural-educative de masă (prin școală, cămin cultural, bibliotecă publică), efectuarea unor lucrări de hidroameliorare: „fixarea terenurilor” și îngrijirea pășunilor, regularizarea pârâului Humor, construirea de poduri din beton aramat peste Humor, construirea Bisericii „Adormirea Maicii Domnului” (1974–1983), dar și „înfrățirea vieții”, începând din anul 1972 (criza alimentară, ideologizarea programelor de radio și televiziune, „glorificarea” personalității „genialilor conducători” ai țării, recrudescența activității de propagandă.

Partea referitoare la *Mișcările din Decembrie 1989 și trecerea la un nou regim*, p. 86–89, prezintă, în contextul general al evenimentelor din România, viața politică a localității și „mai multe și importante realizări cu caracter edilitar-gospodăresc, turistic, cultural și religios cu coordonare și investiții europene și județene” realizate în sat: asfaltarea șoselei județene Gura Humorului–Poiana Micului și a unor drumuri satești, regularizarea cursului pârâului Humor, realizarea lucrărilor de canalizare a satului Humor, construirea Bisericii Romano-Catolice „Papa Ioan Paul al II-lea” și a Casei Polonilor/Dom Polski în Poiana Micului, realizarea Centrului de Informare Turistică. La sfârșitul capitolului, Leon Buburuzan dă un și un tabel cuprinzând *Conducătorii satului și comunei Humor*, p. 89–91, conceput pe mai multe perioade: 1410–1785 (când satul și obștea se află sub stăpânirea Mănăstirii Humor), 1785–1918 (vornicii sau primarii din perioada stăpânirii austriece), 1918–1948 (perioada de revenire la patria mamă, România), 1948–1989 (perioada comunistă), din 1989 („perioada postrevoluționară”).

Capitolul IV, *Instituțiile religioase ale satului*, p. 92–129, cuprinde trei subcapitole. Cel dintâi, A. „Mănăstirea noastră de la Homor” la 600 de ani prezintă: 1) Întâia biserică mănăstirească (1400/1410) și perioada ei de înflorire (1415–1527); 2) Perioada celei de-a doua biserici mănăstirești (1530–1641). Sunt reliefate aici, în mod deosebit, particularitățile stilistice și artistice ale Bisericii „Adormirea Maicii Domnului”, ctitorită de Toader, mare logofăt al Moldovei (1525–1537), monument istoric aflat astăzi în patrimoniul U.N.E.S.C.O., împreună cu bisericile pictate de la Arbore, Moldovița, Sucevița și Voroneț; valoarea artistică a picturii exterioare realizate, în 1525, de meșterii zugrăvi coordonați de Toma de la Suceava („un adevărat Tizian al picturii murale din Bucovina”), colaborator apropiat al domnitorului Petru Rareș; prestigiul cultural-artistice și educativ religios al Mănăstirii de la Humor; daniile primite de mănăstire (p. 104–106); dispute în epocă pe probleme de proprietate și măsuri de încălcare a abuzurilor; nenorocirile abătute asupra mănăstirii (prădarea de către tătari în 1650, incendierea și prădarea de către cazacii lui Timuș Hmelnițki, din primăvara anului 1653, daunele produse sub ocuparea de către trupele regelui Jan Sobieski în perioada 1687–1691, devastarea și jaful tătarilor din 1703). Câteva pagini sunt consacrate „cele mai mari și dureroase dintre tragedii – desființarea” Mănăstirii Humor, eveniment petrecut la 26 aprilie 1785, dată după care și strălucita biserică a acestei mănăstiri bucovinene devine simplă biserică parohială. Sunt menționate, totodată, aici motivele desființării mănăstirilor și schiturilor din Bucovina, precum și situația complicată a averilor Mănăstirii Humor și a documentelor de atestare a acestora.

Alte câteva momente din istoricul problemei privesc „a doua renaștere a Mănăstirii Humor” (prin reactivarea acesteia, ca mănăstire de maici, în august 1991), impresii despre mănăstire (aparținând unor cărturari români, unor personalități din străinătate care au vizitat Biserica de la Humor, dar și unor simpli turiști). De interes este și tabelul *Stareții sau egumenii Mănăstirii Humor* (p. 120–121), acesta acoperind perioadele 25 aprilie 1475–26 aprilie 1785, august 1991–2014).

Tot în acest capitol, Leon Buburuzan face referire la alte două „instituții religioase ale satului”: B. *Parohia și biserica satului* (prestigiul parohiei, parohia și „organele sale de conducere pentru binele sătenilor”), p. 121–124; construirea noii biserici parohiale (1974–1983), sfințite la 21 august 1983 de către Teoctist, mitropolitul Moldovei și Sucevei, lista preoților care au slujit în cadrul parohiei satești în perioada 1785–2014); C. *Schitul „Buna Vestire”*, p. 127–128, construit în perioada 2002–2007.

Capitolul V, *Populația. Structura și evoluția*, p. 129–139, prezintă, la început, evoluția populației de la cel dintâi recensământ (1774) și până în 2002, urmărind fluctuațiile demografice (1774 – 200 de locuitori, cu tot cu călugării mănăstirii; 1786 – 86 de familii cu 430 de suflete; 1800 – 477 de locuitori; 1900 – 1 500 de locuitori; 1930 – 2 068; 1956 – 1 938 (scăderea se datorează repatrierii germanilor, polonezilor și slovacilor); 2002 – 2 380 de locuitori în satul Humor și 2 582 în comuna Mănăstirea Humorului. Tot aici sunt prezentate și alte probleme: „sporul pozitiv al populației” la nivelul anului 2002, mortalitatea infantilă în secolele XIX–XX, vârsta medie a populației (13,4 ani în 1800; 22,2 ani în 1900; 75,5 ani în 2002); cauze ale mortalității, un interesant studiu de caz (p. 132–133), care aduce în discuție o situație generală, din păcate, în România rurală a zilelor noastre: „Afecțiunile contemporane nu mai sunt cauzate de sărăcie, mizerie, subnutriție, lipsă de asistență medicală ori medicamente, cum se întâmpla în trecut. Acum sătenii se confruntă cu boli

degenerative de bătrânețe, abuzuri alimentare ori nesocotirea unor diete adecvate, consum excesiv de grăsimi (mai cu seamă porcine afumate), dulciuri, iar un număr relativ mare se dovedesc tributarii alcoolismului și tabagismului. Printre factorii cauzatori de mortalitate și morbiditate se pot aminti și stilul sau regimul de viață defectuos, ignoranța și nepăsarea față de problemele sanitare precum și slăbiciunile genetice moștenite de la înaintași” (p. 133). Nu sunt neglijate, referitor la activitatea sanitară, „medicina populară”, așa cum este oglindit în folclorul local, începutul organizării sanitare în Moldova, introducerea „normelor de modernitate” după 1775 (p. 134–135), mișcarea populației (emigrarea în Moldova în 1785, 1786 și 1790; colonizările din 1835 și 1842, cu germani, polonezi și slovaci), precum și starea ocupațională a locuitorilor din localitate (ocupații vechi, ocupații moderne și contemporane).

Capitolul VI, *Neamurile din sat*, p. 140–192, reprezintă structura de rezistență a lucrării. Leon Buburuzan pornește de la o problemă ignorată, de obicei, în elaborarea monografiilor noastre de localități: „Cunoașterea originii, etimologiei, genealogiei și a altor caracteristici legate de fiecare familie și neam în parte reprezintă un aspect de mare interes și importanță atât pentru fiecare sătean în parte, cât și pentru populații mai mari de la nivel zonal și chiar național” (p. 140). Recunoscând că „tratarea acestei probleme este pe cât de interesantă și frumoasă, pe atât de dificilă”, autorul mărturisește că „pentru găsirea răspunsurilor la tema în discuție a trebuit să apeleze la cunoștințe de demografie, istorie generală, istorie locală și zonală, genealogie, antroponimie, la izvoare scrise, dar și orale, transmise din generație în generație prin forța tradiției” (p. 140).

Analizând listele de vot ale Primăriei Mănăstirea Humorului de la alegeri, în care sunt consemnate 1 702 persoane, reprezentând 70% din totalul locuitorilor satului Humor, proporție considerată „reprezentativă” pentru analiza întreprinsă, Leon Buburuzan, clasifică, mai întâi, neamurile în funcție de mărime: clasa I, neamuri foarte mari – Macovei, Croitor, Hojbotă (545 de persoane pe clasă de neam, adică 32%); clasa a II-a, neamuri mari – Jucan, Buburuzan, Moroșan (277 de persoane pe clasă de neam, adică 16,2%); clasa a III-a, neamuri mijlocii – Boca, Cătună, Moldovan, Micuțar, Beleca, Onoi (253 de persoane pe clasă de neam, adică 15,7%); clasa a IV-a, neamuri mici – Corlățean, Netea, Motoc, Ucraineț, Sava, Brădățan, Pașcovici, Rusu, Andronic, Andruhovici, Vedean, Iosub, Hison, Dârțu, Ghenghea, Sticleț, Dobrean, Crăciun, Hopulele, Galeș, Ciofu (25–10 persoane pe clasă de neam, 1,5%–1%); clasa a V-a, neamuri foarte mici (Bodai, Văcar, Băncescu, Petenghea, Leuștean, Lupan, Niga, Tomașciuc, Ursachi, Ciornei, Cozma, Pojar, Adamovici, Slăvoacă, Tudoraș, Lausman, Belei, Buliga, Creangă, Crețu, Floriștean, Motriuc, Ruscan, Ungurean, Volerat, Lohmer, Zahaliuc, Seserman, Antonesi, Zbârcea, Bulexa, Blaga, Firisevici, Andruseac, Bobu, Cucea, Coroliuc, Petrușca, Verenca, Catargiu, Pădure, Praja, Sabău, Velehorschii (cu doar 8–2 persoane pe clasă de neam).

Prin cercetarea conscripțiilor și „condicilor parohiale sistematice” (condicile născuților, condicile cununaților și condicile morților), introduse în Bucovina prin *Patentul împărătesc* din 20 februarie 1784, autorul aduce în discuție și alte probleme: originea neamurilor, neamurile băștinașe, neamurile de origine ardeleană (provenite din Transilvania și din Maramureș), neamurile de alte etnii (germani, ruteni, polonezi, evrei, slovaci, țigani), concluzionând în final: „De-a lungul timpului, românii humoreni au absorbit influența străinilor până la completa asimilare. Astfel, în prezent, se constată că populația satului nostru se prezintă ca o comunitatea socială compact românească, românism ce se manifestă prin trăsături psihice și fizice, prin limbă și multe elemente de port și, mai cu seamă, prin frumoase datini și tradiții, pe care le etalează de-a lungul anului, [acestea] devenind faimoase în Bucovina și chiar la scară națională” (p. 147).

Ampla prezentare a neamurilor încadrate în aceste clase urmărește, în principal, „caracteristicile neamurilor” (p. 147–187), destinul și rolul acestora în istoria comunității, dar și neamurile dispărute din sat („neamurile relativ perene”, „neamurile care au dăinuit puțin”, „neamurile trecătoare”), p. 187–190, precum și supranumele („poreclele”), p. 190–192. Sub acest aspect, lucrarea lui Leon Buburuzan se individualizează în peisajul monografiilor de localități, elaborate de-a lungul timpului în Bucovina, situându-se în vecinătatea altor contribuții notabile: Vasile Boca, *Monografia satului Botoșana*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, Colecția „Monografii”, 2001, 256 p. + 8 planșe cu reproduceri după fotografii și facsimile, „o exemplară carte a neamurilor” (îndeosebi prin capitolul

III), p. 105–142 (pentru mai multe date și informații, vezi de același autor și *Cartea neamurilor*, lucrare de genealogie, rămasă în manuscris, păstrată astăzi la Serviciul Județean Suceava al Arhivelor Naționale); Petrea Tabarcea, Mugur Andronic, *Todirești, un sat din Bucovina. Istorie, oameni și locuri*, Suceava, Societatea Culturală „Ștefan cel Mare”, 2014, 400 p. (Cap. VI, *Fiii satului*, p. 246–390, valorifică o bogată informație de stare civilă, organizată pe familii, schițând genealogii și inaugurând astfel un domeniu de interes pentru cercetări viitoare: Andronic, Avram, Bădăluță, Bejenar, Bosancu, Ciocârlan, Cozubaș, Iacoban, Ignat, Lupan, Moldovan, Morariu, Munteanu, Opincă, Rădășan, Răstoacă, Râpan, Săvuț, Seserman, Tabarcea, Tănase, Tipa, Trandafir).

Pentru bucuria cunoașterii, mai facem precizarea aici că Buburuzan, de exemplu, nume răspândit la noi, în Bucovina, este menționat în *Names Encyclopedia* [Enciclopedia numelor] în 120 de poziții pentru România. În câte o poziție, tot aici, acesta mai apare în Italia și Canada (vezi www.namespedia.com/details/Buburuzan; accesat la 15 iulie 2015). Interesantă este aici și frecvența antroponimului în discuție, calculată după numele de botez: Gheorghe (7), Maria (6), Elena (5), Aurica, Vasile (4), Pavel, Dragoș, Dorel, Constantin (3), Mihai, Dorin, Dumitru, Crenguța, Corneliu, Nistor, Ana, Leon, Nicolae, Grigore, Nicanor, Damian, Florin, Rareș, Ecaterina, Filotei, Foca, Sabin, Gavril, Iosif, Adrian, Despina (2), Lidia, Livia, Viorel, Leontin, Doina, Traian, Sidor, Georgeta, Radu, Paraschiva, Onofrim [!], Sandu, Rodica, Ovidiu, Pamfil, Aurel, Nicoleta, Oltica, Aurelia, Simion, Domnica, Ironim, Valerian, Glicheria, Tincuța, Trifon (1).

Capitolul VII, *Activitatea economică*, p. 193–209, urmărește evoluția principalelor ramuri economice ale localității: agricultura (mutațiile de ordin cantitativ, dar și cele calitative, survenite în perioada 1774–1862, prin organizarea/delimitarea suprafețelor arabile (1787), împrăștierea țăranilor cu drept de moștenire (1835), creșterea suprafețelor arabile prin lucrări de defrișare a pădurilor și asanarea terenurilor mlăștinoase, introducerea asolamentelor, folosirea unor semințe de bună calitate, cultivarea unor plante noi, precum cartoful (începând din 1822), utilizarea unor unelte și utilaje agricole performante, informarea țăranilor cu cunoștințe agrotehnice și zootehnice noi, precum și de economie casnică, după model occidental); cumpărarea moșiei de la Cornu Luncii (1908), prin care 132 de familii de gospodari și-au mărit suprafața de pământ arabil la circa 4 ha; creșterea animalelor; pomicultura și creșterea albinelor; pădurea, privită ca „importantă sursă a bunăstării”; relațiile comerciale (avântul comerțului după 1820, când Gura Humorului devine târg, ajungând repede să fie vestit în zonă prin „belșugul și diversitatea produselor” tranzacționate în fiecare zi de marți, după cum consemnează și izvoarele orale din tradiția locului: „De la munte, de la stâne, / Din șesuri cu multă pâne, / Care pline cu pahoară / Se îndreaptă spre Humoară”); turismul (după evenimentele din 1898: turismul cu caracter rural, turismul ecologic/agroturismul rural); locuința, privită ca „indicator economic”, evidențiind „creșteri mari sub aspect calitativ și cantitativ” (cu succinte referiri la evoluția locuinței după introducerea legislației imperiale din 1791, organizarea gospodăriei sub influența modelului german, modernizarea anexelor, a grădinii de legume și a livezii cu pomi fructiferi; avântul în construirea locuințelor și apropierea de standarde locative superioare (1965–1989, post 2002).

Capitolul VIII, *Viața religioasă și credințele superstițioase*, p. 210–219, evidențiază, „starea religioasă” deosebită a humorenilor („nivelul relativ ridicat al credințelor și practicilor religioase individuale”, respectul sătenilor față de „instituțiile cultice”: biserică, mănăstire, schit, tradiții și datini strămoșești legate de marile evenimente ale vieții și față de sărbătorile de peste an). Un loc aparte în economia capitolului este acordat pelerinajelor, unor evenimente consemnate de „cronica parohială”, dar și „credințelor și practicilor superstițioase”: credința în ursitoare, obiceiul rebotezării, aflarea ursitului, credința în „semne și visuri prevestitoare”, practici apotropaice, vrăji și blesteme, practici „tratamente magice”, credința în minuni, „sărbătorile băbești” și erezurile.

Capitolul IX, *Învățământul*, p. 220–233, prezintă „mediul stimulator” („un solid mediu cultural educațional”) pe care l-a reprezentat, de-a lungul timpului, Mănăstirea Humor pentru oamenii locului, „influențele civilizatoare” ale Imperiului Habsburgic, dar și alți factori: vecinătatea târgului și a orașului Gura Humorului (ca centru administrativ și cultural), „importanța civilizatoare” a „drumului internațional imperial” („drumul împărătesc”), care făcea legătura între Viena, Cernăuți, Suceava și orașele din Ardeal, calea ferată, „influența deosebit de fecundă” a coloniștilor (germani,

polonezi, slovaci, italieni) asupra vieții românilor, care au posibilitatea de a învăța și a prelua idei, sugestii, modele în mai multe domenii (agricultură, creșterea animalelor, construcții, mijloace și metode de muncă, organizarea socială, meșteșuguri, comerț, bucătărie tradițională ș.a.). Partea propriu-zisă a capitolului privește activitatea „învățătorilor populari” (dascăli ambulanți, „dascăli călători”) din prima parte a secolului al XIX-lea, școala publică (înființată în 1882) și „primul învățător oficial al școlii satului” (George Avram), evoluția școlii din Humor, surprinsă pe etape de timp și într-un context mai larg, învățământul adulților (1918–1925, 1945–1958), infrastructura, „puterile didactice”, Casa de economii școlare (1929), activitatea practică, informatizarea, educația tehnologică, activitatea cultural-artistică, calitatea absolvenților, reliefată prin menționarea domeniilor și profesiorilor în cadrul cărora absolvenții școlii locale au obținut performanțe (p. 231–233).

Capitolul X, *Obiceiuri tradiționale locale*, p. 234–259, prezintă: A. *Obiceiuri legate de ciclul vieții* (nașterea; acordarea numelui noului născut, cu un comentariu referitor la prenumele bărbătești și prenumele feminine, privit din perspectiva „diversificării și modernizării onomastice”; căsătoria, etapele și obiceiurile nunții: stărostia, încredințarea, vestirea/„strigă[ri]le”, chemarea la nuntă, iertăciunea, cununia, nunta propriu-zisă; înmormântarea: priveghiul, „cântecul din trâmbiță”, bocetele, „petrecania, praznicul sau comăndarea”, obiceiuri, credințe și simboluri: bradul verde, pomul, lumânările, coliva, stările, podurile, vămile văzduhului; mormintele și cimitirele satului); B. *Obiceiuri populare legate de timp*: sărbătorile de iarnă: pregătirea mesei de Crăciun, calendarul din foi de ceapă și „calendarul de cărbuni”, colindatul, plugușorul, jocurile cu măști, farmece, descântece și practici magice în noaptea de Bobotează; obiceiurile de Paști: Învierea, sfințirea blidului, masa de Paști, ciocnitul ouălor la Biserică, „umblatul după ouă”, stropitul fetelor; hramul de la Sântămărie (15 august), văzut din perspectivă diacronică, de la hramul Bisericii, ca pelerinaj al credincioșilor din jur, la hramul comunității, dominat de ospăț, conversație, stabilirea de noi relații sociale, participarea la horă/„strânsură”, sărbătorirea onomasticii apropiaților; alte obiceiuri: babele, mărtisorul, brăzdițele cu stâlپări de salcie, așezate la poartă de Sfântul Gheorghe (23 aprilie), măsura oilor, Ispasul, Rusaliile, moșii de vară, Sânt-Andreiul (practici apotropaice, aflarea ursitului).

Capitolul XI, *Viața culturală*, p. 260–274, prezintă „procesul evolutiv” al „culturii materiale și spirituale a humorenilor”, stimulat, la fel ca în cazul *Învățământului*, de „anumite condiții favorizante”: „apariția” Mănăstirii Humor, apropierea de „drumurile importante”, imigrarea ardelenilor, „influențele culturii occidentale și ale Imperiului Habsburgic”, conviețuirea cu coloniștii stabiliți în zonă, avântul târgului și orașului Gura Humorului. Sunt prezentate: aportul cultural al ardelenilor (spiritul organizatoric, tehnicile superioare de lucru în agricultură și zootehnie, elementele noi de port, limbă, datini și obiceiuri, folclor); „eliberarea locuitorilor” după 1785, când se desființează Mănăstirea Humor („o marcantă mutație în conștiința și în viața culturală concretă”: „Ca țărani liberi, [humorenii] pot trece [de acum] la un nou mod de viață, pot prelua noi modele de cultură menite să ducă la împlinirea personalității individuale, familiale și comunitare sătești”, p. 261); influențele culturale occidentale: organizarea muncii, introducerea de modalități și tehnologii noi, avansate, promovarea „spiritului utilitarist”; construcția caselor și anexelor gospodărești după model german, modernizarea agriculturii și zootehniei, a meșteșugurilor conexe, a administrației („au rămas până astăzi la vedere în sat, pe lângă multe gospodării impunătoare vechi, și unele edificii trainice și încă semețe chiar dacă peste o parte a trecut aproape un secol și jumătate: școala, casa parohială, sediile cantoanelor și brigăzilor silvice etc., obiective pe care nu le întâlnești nici în Moldova, nici în Transilvania”, p. 263); ordinea, disciplina și moralitatea, „multiculturalitatea” („valoare culturală” definind „împrumuturile asimilate” din culturilor celorlalte „etnii conlocuitoare”, cu preponderență însă din cea germană, dar, mai cu seamă, „din atitudinile și comportamentele de toleranță și respect”, resimțite benefic odată cu asimilarea noilor influențe culturale) și spiritul civic, „valoare de mare importanță pe care germanii austrieci au etalat-o cu prisosință în toate componentele existențiale”.

De o atenție aparte beneficiază câteva probleme care animă viața satului în perioada 1882–1937: lupta pentru cultura spirituală națională (stimularea învățământului în limba română, mișcarea asociativă, menită „să cultive spiritul național românesc prin diverse forme”, formarea elitelor proprii, provenite din rândul țăranilor), „răbufnirea” spiritului național-patriotic după Unire (1918): Ateneul popular „Toader Bubuog”, Cabinetul de lectură „Daniil Sihastru”, Banca sătească „Dobrinul”,

Organizația de străjeri „Vornicul Oană”, Societatea cultural-patriotică de arcași „Alexandru Ioan Cuza”. Două subcapitole distincte, *Noua cultură de tip comunist*, p. 269–272; *Cultura în noua democrație*, p. 272–274, privesc viața culturală a comunității după cel de al Doilea Război Mondial. Sunt de reținut, mai cu seamă, activitatea corală locală, activitatea formației „Cetina” și câțiva soliști de muzică populară plecați de aici: Maria Macovei, Viorica Macovei, Alexandru Brădățan, Ancuța Corlățan și Luminița Croitor.

Capitolul XII, *Unele particularități locale de limbă*, p. 275–282, este conceput de autor „cu scopul de a face mai bine cunoscute localnicilor” câteva din particularitățile graiului bucovinean. Tabloul succint al acestora privește idiolectul humorean sub aspect fonetic, lexical și morfologic. Influențele limbii germane, manifestate la nivelul lexicului, ilustrează, prin exemplele reținute (cuvinte și expresii), câteva domenii: tehnică, exploatarea lemnului, construcție, creșterea animalelor, bucătărie tradițională, vestimentație etc. și reliefează bogăția, varietatea, expresivitatea și frumusețea graiului bucovinean. „Farmecul specific [al] limbajului humorean – precizează Leon Buburuzan – derivă, de asemenea, și din împletirea arhaismelor și neologismelor”, limba constituind, „alături de alte valori spirituale specifice bucovinene”, „o mândrie pentru oamenii acestor locuri”.

Capitolul XIII, *Personalități locale*, p. 283–300, evidențiază „numărul mare de intelectuali din diverse domenii pe care l-a dat satul comparativ cu alte sate”: medicină, cercetare științifică, învățământ universitar, politică, muzică populară, sport. Prezentarea autorului se face în contextul epocii și într-o formă cu largă adresabilitate, vizând „personalități zonale”: Toader Tudoraș, Gavril Buburuzan, Pamfil Buburuzan, Maria Macovei și „personalități consacrate”: vornicul Oană, logofătul Toader (ctitorii Bisericii „Adormirea Maicii Domnului” de la Humor), Alexandru Buburuzan, Gavril Tudoraș, Nicolae Pașcovici, Viorica Macovei și Georgeta Crăciun.

Capitolul XIV, *Satele aparținătoare comunei*, p. 301–309, prezintă un istoric succint al localităților Poiana Micului (1842) și Pleșa (1835), colonizate cu germani, slovaci și polonezi, dar luate, după repatrierea germanilor (1940), cum este cazul celui dintâi, și de către români.

Penultimul capitol, XV, *Gânduri pentru mai bine*, p. 310–317, face referire la „unele nedreptăți din trecut” (înstrăinarea ilegală și pe ascuns a unor proprietăți ale comunității: imășul Slobozeni, moara sâtească, moșia de la Cornu Luncii), grija pentru mediul ambiant (aflată în suferință mare, din păcate, în toată România, cum putem vedea zilnic cu toții), marcarea simbolică a intrării în localitate (vizibilă, emblematică, decorativă, atractivă și cu „un grad ridicat de fiabilitate”), punerea în valoare a ruinelor Bisericii „Humorul Vechi”, construirea unui nou monument pentru eroii satului, cinstirea performerilor originari de aici, reactivarea, cu caracter consultativ, a „sfatului înțelepților”, promovarea în administrația locală a unor „conducători și salariați cât mai competenți”. Îndemnul autorului, revenit acasă, este de reținut, mai ales astăzi, într-o perioadă de „inversare a valorilor” și de profundă criză morală: „Înlățurați-i pe șireți și pe leneși, pe lingușitori și corupți, pe cei slabi, dar sprijiniți de partide puternice, pe cei lacomi și pe cei nedrepti. Dați la o parte, de asemenea, și pe cei nepricepuți, pe cei fricoși, lipsiți de curaj și de inițiativă, pe cei superficiali, care fac lucrurile de mântuială, ori pe cei lipsiți de simțul răspunderii în fața alegătorilor și a organelor superioare. Aceleași principii se cer aplicate și pentru conducătorii numiți, precum și pentru salariații comunei, la care trebuie să primeze valoarea, eficiența, corectitudinea și respectul pentru cetățenii pe care îi deservesc și la dispoziția cărora trebuie să se pună și nu invers. Numai prin chibzuință, răbdare și înțelepciune veți putea ajunge să aveți salariați corespunzători și să constituiți organe de conducere competente formate din cei mai buni humoreni” (p. 316–317).

Ultimul capitol, XVI, *Metodele de cercetare*, p. 318–323, este consacrat „mijloacelor de investigație” utilizate în cercetarea bibliografică și în cercetarea de teren. Autorul precizează aici că rezultatele obținute prin cercetarea bibliografică au fost corelate cu metodele sociologice ale observației și convorbirii și expune „caracteristicile loturilor de subiecți cercetați”, în funcție de importanța informațiilor obținute pentru domeniile urmărite în cadrul lucrării (p. 321–323).

Lucrarea lui Leon Buburuzan *Mănăstirea Humorului (Humorul) în cultura și istoria Bucovinei. La șase veacuri de existență* mai cuprinde două anexe: *Prizonieri și fugari, pândiți de moarte și deportare*, p. 324–328, relatarea lui Damian Beleca despre întâmplările din vara anului

1944 ce cuprind în vâltoarea războiului locurile din jurul Mănăstirii Humorului, oameni și destine, precum și câteva *Sugestii pentru posibile trasee turistice*, p. 329–330.

O *Bibliografie selectivă*, p. 331–333, și un album, cuprinzând vederi asupra satului, bordeie vechi și cabane noi, peisaje homorene, biserici, vile și pensiuni turistice, reproduceri după fotografii vechi etc., rotunjesc oferta acestei valoroase lucrări, una dintre cele mai bune monografii consacrate localităților din Bucovina, de interes pentru cercetarea monografică viitoare a localităților de aici și de un real folos pentru generațiile mai noi ale comunității.

Tratând „comunitatea sătească în integralitatea sa” și promovând „un stil analitic cu caracter științific profund”, lucrarea cercetătorului bucovinean Leon Buburuzan, „cercetător științific riguros în domeniul științelor sociale” – cum notează prof. univ. dr. Ioan Zară în referatul său de susținere a proiectului de tipărire –, pe care Emil Satco nu-l menționează în *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I, Iași–Suceava, Editura Princeps–Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2004, apare în condiții grafice îngrijite, fiecare capitol având câte un frontispiciu împodobit cu motive florale și zoomorfe și elegante vignete-sfârșit de capitol. Unele dintre fotografiile incluse în text sunt adevărate documente de epocă și ar fi meritat să fie reproduse chiar pe câte o pagină (p. 22, 58, 63, 70, 73, 144, 235, 245, 250, 255, 267, 270, 286, 292, 319). Vechile ilustrate poștale, alb-negru și color, din perioada 1896–1940, dar și alte fotografii realizate de fotografi renumiți ori în studiourile fotografice de odinioară, existente încă în unele case din sat, în posesia urmașilor humorenilor de altădată, risipiți în țară, precum și în diverse colecții locale, ar trebui adunate, de asemenea, și pregătite pentru a ilustra o ediție viitoare a lucrării.

Vasile I. Schipor

„«Suceava». Anuarul Muzeului Bucovinei”, anul XLI, 2014, Suceava, Editura Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava, 374 p.

Anuarul Complexului Muzeal „Bucovina” cuprinde, în sumarul pe anul 2014, materiale grupate în următoarele rubrici: *Studii de arheologie*, *Studii de istorie*, *Documente*, *Istoria culturii*, *Conservare – restaurare*, *Note de lectură*, *Obituaria*.

Studiile de arheologie se referă la așezările fortificate ale complexului cultural Precucuteni–Cucuteni, situl arheologic Ițcani – Ferma agricolă 2, săpăturile arheologice de la Vatra Dornei – punctul „Hanul Lăpușneanu”, situl Cristian I, descoperit pe traseul autostrăzii Orăștie–Sibiu, biserica și curtea pârcașului Ioan Drăgoi de la Drăgoiești, județul Suceava.

Pe baza evaluării arheometrice (măsurarea cotelor de înălțime în interiorul spațiului delimitat de lucrările de fortificare și în afara acestuia și compararea acestor date cu cele referitoare la durata locuirii și la grosimea depunerilor antropice au dus la obținerea unor date privind ritmul mediu de acumulare a depunerilor și al transformării locului așezării, prin înălțare diferențiată) realizate în cadrul așezărilor fortificate ale complexului cultural Precucuteni–Cucuteni, autorii Nicolae Ursulescu și Vasile Cotiugă ajung la concluzia, în studiul *Metodă de evaluare a tendinței de formare a tell-urilor în așezările fortificate ale complexului cultural Precucuteni–Cucuteni* (p. 9–36), că aici a existat tendința de formare a unor movile antropice care pot fi încadrate în categoria „așezărilor de tip tell”, fără a fi vorba de tell-uri propriu-zise, în sensul clasic al cuvântului.

Analiza diversității anatomice și taxonomice și variabilitatea metrică a mamiferelor sălbatice și domestice în comparație cu probele sincrone în comunitățile cucuteniene faza A în situl arheologic Ițcani – Ferma Agricolă 2 (județul Suceava) este analizată de către Florentina-Carmen Oleniuc în studiul *Strategii de exploatare a animalelor, utilizate de către comunitățile cucuteniene (Faza A) în situl arheologic Ițcani – Ferma agricolă 2 (județul Suceava)* (p. 37–46).

Despre săpăturile arheologice de la Vatra Dornei, punctul „Hanul Lăpușneanu” scriu Florin Hău, Constantin-Emil Ursu, Viorel Blănaru (*Săpăturile arheologice în regim de salvare de la Vatra Dornei – punct „Hanul Lăpușneanu”*. Campania din 2002, p. 77–92). Autorii și-au propus să verifice

datele arheologice raportate la cele documentare în ceea ce privește datarea complexului de ruine, cunoscut sub numele de Hanul Lăpușneanu, menționat în timpul voievodului Alexandru Lăpușneanu (1557) sau Moara Împărătească (1786). Concluzia este aceea că ruinele datează din perioada de sfârșit a secolului al XVIII-lea.

„*Consecrarea ritualică*” a primei colonizări neolitice din România, Cristian I, județul Sibiu, partea IV, *Plastica* (p. 47–62) este tema studiului semnat de Sabin-Adrian Luca, Florentina Marțiș, Anamaria Tudorie. Autorii au ajuns la concluzia că sanctuarul format din gropi rituale și locuirea aferentă, descoperite în situl Cristian I (pe traseul autostrăzii Orăștie–Sibiu), datate în vremea complexului cultural Starčevo-Criș, faza IA-B, „arată atitudinea primilor neolitici în fața teritoriului și [a] populațiilor întâlnite la fața locului. Am observat că prima grijă a neoliticilor vechi a fost consecrarea spirituală a teritoriului, sanctuar (consecrare) – locuire – părăsire” (p. 47).

Date referitoare la istoricul așezării medievale din satul Drăgoiești, județul Suceava, unde a existat curtea, biserica și necropola (a doua jumătate a secolului al XV-lea), analiza pieselor arheologice provenite de la reședința boierească și biserica dispărută (descoperite în a doua jumătate a secolului al XIX-lea și după efectuarea săpăturilor arheologice din anul 1977) sunt tratate în studiul *Date referitoare la biserica și curtea pârălabului Ioan Drăgoi de la Drăgoiești, județul Suceava* (p. 63–76), semnat de Ion Mareș.

În cadrul rubricii *Studii de istorie* sunt publicate nouă materiale, pe teme referitoare la aspecte de istorie medievală, modernă și contemporană. „Recuperarea înțelegerii felului în care Cetatea Suceava a fost aprovizionată cu apă din surse/izvoare situate spre sud-est” (p. 93) este tema tratată de Adrian Rusu în studiul *Mănuirea apei în Cetatea Sucevei* (p. 93–140). Autorul analizează un subiect mai puțin abordat în istoriografie, amenajările de apă, cu referiri la „managementul apei în fosta capitală a Moldovei medievale” (p. 95), valorificând, printre altele, informațiile lui K. A. Romstorfer și cele obținute în urma săpăturilor arheologice efectuate în deceniile cinci–șase ale secolului al XX-lea. Cetatea Sucevei dispunea de o amplă rețea de apă, distribuită, în interior, către o baie, cisternă și bucătărie. În curtea cetății, rețeaua a fost completată cu drenuri. „Majoritatea elementelor discutate, cum afirmă autorul, aparțin secolelor XV și XVI. Ele sunt puse în analogie cu realizări similare din Transilvania vecină și din întreaga Europă. În lumina datelor rediscutate, se apreciază că Suceava a dispus și de un oraș/foburg fortificat, alăturat cetății/castelului propriu-zis” (p. 93).

Silviu Buburuzan face *Câteva considerații asupra prezenței vinului grecesc în societatea românească a secolelor XV–XVI* (p. 185–194), comerțul cu acest produs de lux (vinul de Malvasia, cunoscut sub numele de „marmaziu”) fiind atestat documentar începând din sec. al XV-lea. Autorul se referă la mărturiile cronicarului burgund Jehan de Wavrin (1445) și la notele de călătorie ale englezului John Newberie (1582), informații care permit „construirea unei imagini destul de coerente referitoare la traseele de negoț din epocă, la valoarea intrinsecă a vinului de calitate, precum și la taxele plătite în diverse locuri [...]. De asemenea, se pot suprapune locurile de stație menționate de [câtre] călătorul englez cu cele amintite în relatări anterioare, pentru observarea evoluției drumurilor de comerț moldovenești” (p. 191). Concluzia autorului este aceea că elitele românești din Moldova, Țara Românească și Ardeal „erau conectate la cultura gastronomică a vremii, semn al integrării în marile axe de schimb continentale”, aveau un „nivel ridicat de rafinament gastronomic” și dispuneau de „suficiente resurse financiare încât să investească în produse consumabile ce pot fi considerate de lux” (p. 193), având în vedere faptul că prețul de vânzare al acestui produs era destul de ridicat, preț impus de traseul parcurs de la producător până la hotarele Poloniei sau Transilvaniei, taxele vamale solicitate și condițiile de transport.

Katarzyna Niemczyk analizează *Problema Pocuției, teritoriu de litigiu polono-moldav, la sfârșitul sec. al XV-lea și începutul sec. al XVI-lea în istoriografia poloneză* (p. 141–154), prin „prezentarea punctului de vedere al istoriografiei poloneze privind conflictul legat de Pocuția în timpul lui Jan Olbracht, Alexandru și Sigismund cel Bătrân în Polonia și al lui Ștefan cel Mare și Bogdan al III-lea în Moldova, precum și corectarea unor constatări deja existente” (p. 142). Autoarea face referire la cele mai importante lucrări ale istoricilor polonezi pe această temă: Antoni Borzemski, *Problema Pocuției în timpul lui Alexandru* (1889), Ilona Czamańska, *Moldova și Țara Românească în relațiile cu Polonia, Ungaria și Turcia în sec. al XIV-lea și al XV-lea* (1996) și Zbigniew Spiralski,

Din istoria războaielor polono-moldave. Alături de aceștia au scris despre Pocuția și Marek Plewczyński, Aleksander Bołdyrew, Lucjan Fac, Tadeusz Korzon, Konstanty Górski, Ludwik Finkel.

Despre *Unitate culturală și solidaritate națională la românii din Bucovina (în anii 1774–1914)* (p. 155–170) scrie Mihai Iacobescu, care, pornind de la faptul că unii istorici străini contestă legitimitatea Marii Uniri din anul 1918 (punând-o doar pe seama înfrângerii Puterilor Centrale), aduce argumente istorice în favoarea ideii că reîntregirea statului român a fost pregătită și înfăptuită „pas cu pas de o îndelungată și motivată evoluție istorică. [...] Ideologia daco-românismului, care anima și antrena elita românilor bucovineni într-o largă mișcare culturală și politică a generat, dezvoltat și evidențiat o permanentă conștiință și voință practică în direcția unității culturale și [a] solidarității naționale” (p. 155). Autorul prezintă „principalele concepții, inițiative, acțiuni ale elitei românilor bucovineni, care, în consens cu frații lor din Vechiul Regat, din Basarabia și Transilvania, s-au ostenit și au pregătit victoriile de pe fronturile din 1918 și, mai ales, adunările naționale cu caracter democratic, plebiscitar, de la Chișinău, Cernăuți și Alba Iulia, organizate în mod exemplar” (p. 156). Concluzia autorului este aceea că „întreaga evoluție a Bucovinei – în pofida frontierelor existente și a politicii austriece potrivnice – se îndrepta iremediabil spre eliberare și unire cu acea comunitate etnico-statală, lingvistică, de credință, interese și idealuri, în cadrul căreia se aflase între 1359 și 1774 și la care trebuia să revină. Înfrângerea Puterilor Centrale a fost doar ocazia ce a favorizat un proces istoric logic, firesc, implacabil” (p. 169).

Prezentarea unor medalii (dedicate domnitorului Alexandru Ioan Cuza, unirii din anul 1859 și fuzionării armatelor române, medalia dedicată caimacanilor Barbu Sturdza și Anastasie Panu, medalii cu caracter de distincție, medalii comemorative; medalia Azilului „Elena Doamna”, bătută cu prilejul înființării acestuia, în anul 1862) este realizată de către Cristina Pinzariu – *Medalii din colecția Muzeului Bucovinei dedicate domnitorului Alexandru Ioan Cuza și doamnei Elena Cuza* (II) (p. 171–176).

Despre publicația „Revista politică” (1886–1891), cu referiri la articolele privitoare la situația economică a Bucovinei, scrie Răzvan-Constantin Pădurariu – *Informații privind situația economică a Bucovinei reflectată în paginile „Revistei politice” (1886–1891)* (p. 177–184). Cea mai dezbătută problemă economică în paginile acestei reviste a fost denunțarea convenției comerciale și războiul vamal dintre România și Austro-Ungaria, cu consecințe dezastruoase pentru Bucovina.

Despre intrarea trupelor române în Bucovina, cu referiri la maiorul Anton Ionescu, cel care, n 24 octombrie/6 noiembrie 1918, a condus un pluton de grăniceri români peste granița dintre Bucovina și Regatul României și a intrat în orașul Suceava, arborând pe turla primăriei tricolorul românesc, scrie Ion Filipciuc (*Legenda unei fotografii – maior Anton Ionescu*, p. 195–208). Pornind de la articolul publicat de Adrian Popovici, *Maiorul Ion Anton Ionescu, „cel dintâi la Suceava”* („Crai nou”, Suceava, anul XXIII, nr. 6 415, 2 decembrie 2013, p. 8), autorul demonstrează că „maiorul din fotografia amintirii evenimentului cu steagul tricolor arborat pe turla primăriei din Suceava” este Anton Ionescu și nu Ion Anton Ionescu. Sunt aduse în discuție, în acest sens, câteva documente: articolul *Intrarea trupelor române în Bucovina. Din amintirile maiorului Anton Ionescu* („Gazeta bucovinenilor”, București, anul II, nr. 24, 1 decembrie 1935, p. 1–2); Mihail Sârbu, *La Primăria Sucevii (intrarea armatei române în Bucovina)*, manuscris existent în arhiva Casei Memoriale „S. Fl. Marian”, editat de către Aura Brădățan; foile calificative ale lui Anton Ionescu, aflate în dosarul *Memorii Bătrâni, Maiori 90, Coperta Ionescu C. Anton „Retragere”*, de la Unitatea Militară 02405 Pitești; amintirile lui Anton Ionescu, aflate la Arhivele Statului din Suceava, editate fragmentar, *Intrarea trupelor române în Bucovina. Unirea*, 1968.

Aspecte legate de consecințele destrămării armatei ruse în Bucovina și propagarea ideologiei bolșevice în unele localități din Vechiul Regat, în timpul Primului Război Mondial, sunt tratate de către Mihai-Aurelian Cărunțu în studiul *Ideologie și structuri bolșevice în Bucovina și în județul Suceava (1917–1918)* (p. 209–228). Concluzia autorului este aceea că „ideile Revoluției Ruse nu au găsit audiență în zonele rurale din nordul Moldovei și, cu atât mai puțin, în rândul soldaților armatei române [...]. Dimpotrivă, voluntarii români, inclusiv bucovinenii, au luptat împotriva «ciumei roșii», inclusiv în anii imediat următori încheierii Primului Război Mondial [...]. Decizia de a interveni împotriva fostului aliat [...] a salvat țara din fața pericolului de a deveni avanpostul revoluției

mondiale în Balcani. Intervenția militară română a anihilat planurile conspirației bolșevice, împiedicând cristalizarea unor structuri comuniste pe teritoriul național, dar și în două provincii românești (Bucovina și Basarabia), care asigurau spatele frontului” (p. 219).

În partea întâi a studiului semnat de George Ostafi, *Heidelbergul bucovinean. Organizații studențești de la Universitatea „Franz Joseph” din Cernăuți* (p. 229–262), sunt prezentate date despre înființarea Universității din Cernăuți, societățile academice din Europa până la 1875, obiceiuri, ritualuri și regulamente interne, costumul commilitonului, regulamentul societății academice – comment-ul, salamander – forma maximă a onoarei, duelul – mensura.

La rubrica *Documente* sunt tipărite *Cutume matrimoniale la sfârșitul secolului al XIX-lea* (Aurel Prelipcean, p. 263–268) și *Mărturii de pe front (1914–1916) în manuscrisele inedite ale scriitorului Liviu Marian* (Aura Brădățan, p. 269–284).

Mircea Ignat prezintă activitatea de traducător din autorii clasici și latini a lui Vasile Bumbac (*Vasile Bumbac, traducător al „Eneidei”*, p. 285–290), iar Ion Popescu-Sireteanu publică termenii prin care sunt denumite vasele folosite la colectarea, prelucrarea și conservarea produselor din lapte (*Termeni păstorești în limba română: vase folosite pentru/la prelucrarea laptelui și la conservarea produselor*, p. 291–338), ambele studii fiind incluse la rubrica *Istoria culturii*.

Câteva articole, publicate în „Suceava». Anuarul Muzeului Bucovinei”, la rubrica *Conservare-restaurare*, se referă la activitățile de conservare și restaurare: *Vasul de cult descoperit în așezarea Precucuteni I de la Baia, Punctul „În Muchie”, județul Suceava* (Constantin Aparaschivei, p. 339–346); *Recuperarea picturii murale originale a Bisericii de lemn „Înălțarea Domnului” din Muzeul Satului Bucovinean, Suceava* (Loredana Axinte, Paula Vartolomei, Natalia Dănilă-Sandu, p. 347–354); *Consolidarea suportului de lemn fragilizat prin metode diferențiate* (Bogdan Ungurean, p. 355–364).

În cadrul rubricii *Note de lectură* (p. 365–372) sunt semnalate două apariții editoriale, sub semnăturile lui Mihai Iacobescu (*Ca o vestală slujind într-un templu – Aura Doina Brădățan, „Fondul memorial-documentar «Simion Florea Marian». Istoric. Contribuția la cultura română”, Muzeul Bucovinei, Editura „Karl A. Romstorfer”, Suceava, 2013, 810 p.*) și Vasile Diacon (*Petrea Tabarcea, Mugur Andronic, „Todirești – un sat din Bucovina. Istorie, oameni, locuri”, Suceava, 2014, 400 p.*).

Angela Anea și Liliana Flutur semnează *In memoriam Mihai Vasiliu (1943–2014)*, publicat la rubrica *Obituaria* (p. 373–374).

Apărut în condiții grafice deosebite, cuprinzând studii de interes, „Suceava». Anuarul Muzeului Bucovinei” este una dintre publicațiile științifice de referință ce tratează aspecte privitoare la istoria Bucovinei. De interes este, totodată, să mai notăm că sumarul vol. I–XL ale periodicului a fost publicat de către Aura Brădățan: „Suceava». *Anuarul Muzeului Bucovinei”. Bibliografie (vol. I–XL; 1969–2013)*, Brăila, Muzeul Brăilei, Editura Istros, 2014, 112 p.

Rodica Iațencu

**STAGIU DE DOCUMENTARE ȘTIINȚIFICĂ,
DESFĂȘURAT ÎN PERIOADA
20 IULIE – 1 AUGUST 2015, LA ARHIVA NAȚIONALĂ
A REPUBLICII MOLDOVA**

MARIAN OLARU

**Wissenschaftlicher Forschungsaufenthalt an dem Nationalarchiv der
Republik Moldau zwischen dem 20. Juli und dem 1. August 2015**

(Zusammenfassung)*

Zwecks der Durchführung des Forschungsthemas *Die Bukowina 1918–1944. Ethno-demographische, soziale und politische Bezugspunkte* hat Dr. Marian Olaru, wissenschaftlicher Forscher am Bukowina-Institut Radautz, einen Forschungsaufenthalt in der Republik Moldau gemacht. Er hat den Fonds Nr. 706 aus dem Moldauischen Nationalarchiv erforscht, der mehr als 1 500 Archivbestände mit über 5 000 Akte enthält, die sehr wertvolle Informationen aus der Geschichte Bessarabiens, der Bukowina und des Siebenbürgens in der Periode 1941–1944 umfassen. Es wurden insgesamt 5 000 Fotos nach Dokumenten gemacht und ins Land gebracht, die von der Abteilung für Geschichte des Bukowina-Instituts der Rumänischen Akademie in der Erarbeitung von Studien und Monographien genutzt werden sein.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Forschung, Nationalarchiv der Republik Moldau, Archivfonds, Geschichte, Bessarabien, Bukowina, Siebenbürgen, russische Armee.

În perioada 20 iulie – 1 august 2015 am efectuat un stagiul de documentare în Republica Moldova folosindu-mă de oportunitățile oferite de Acordul de cooperare științifică dintre Academia Română și Academia de Științe a Republicii Moldova. În principal stagiul de documentare pe care l-am desfășurat a urmărit realizarea obiectivelor de cercetare pe care le-am cuprins sub titlul *Bucovina, 1918–1944. Repere etno-demografice, sociale și politice*. Această tematică de

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

cercetare urmărește, printre altele, punerea în valoare a unor izvoare istorice mai puțin cunoscute sau inedite, precum cele care se află în Fondul 706 de la Arhiva Națională a Republicii Moldova (A.N.R.M.), fond constituit din documentele ridicate de armata sovietică după august 1944 de la Președinția Consiliului de Miniștri, din București, prelucrate de Arhiva R.S.S. Moldovenească în 1963 și puse la dispoziția cercetătorilor după această dată. O altă parte a acestui fond se află la Arhivele Statului din Regiunea Cernăuți, Ucraina. Fondul 706 de la A.N.R.M. are peste 1 500 de unități arhivistice (u. a.) cu peste 5 000 de dosare care cuprind informații deosebit de utile pentru cercetarea istoriei Basarabiei, Bucovinei și a Transnistriei din perioada 1941–1944, pentru înțelegerea proceselor istorice din provinciile redobândite în 1941 și a caracteristicilor regimului Antonescu.

Condițiile de cercetare/consultare a documentelor de la A.N.R.M. au fost determinate de faptul că la dispoziția cercetătorilor, conform normelor interne, erau puse doar cinci dosare zilnic, existând posibilitatea fotografierii contra plată a documentelor sau dosarelor care prezintă interes pentru cercetare, respectiv 0,30 lei moldovenești/pagină sau 10 lei de dosar.

Datorită faptului că responsabilă Fondului de documente 706 a fost în concediu medical timp de o săptămână, începând cu 21 iulie 2015, am consultat pe film o parte a dosarelor din acest fond, respectiv dosarele numerotate de la 1 la 49, adică 43 de dosare care priveau tematica noastră de cercetare. Alte aproape 100 de dosare le-am putut consulta în original, în cea de a doua săptămână de lucru. Dintre acestea, 80 aveau informații istorice deosebite și inedite, pe care le-am fotografiat cu ajutorul serviciului de resort din cadrul A.N.R.M. În total am fotografiat și adus în țară aproximativ 5 000 de fotografii cu documente (texte, grafice, hărți etc.), care vor fi valorificate de Secția de istorie a Institutului „Bucovina” al Academiei Române în elaborarea de studii și monografii.

Am fotografiat, parțial sau integral, dosarele care se refereau la activitatea Guvernământului Bucovina, după cum urmează: 50 I, 50 II, 51, 52, 57, 58, 59, 65, 67, 87, 96, 140, 162, 184 I, 219 I, 219 II, 525, 530, 536 I, 536 II, 561 I, 561 II, 574, 575, 576, 577, 578 I, 578 II, 579, 582 I, 582 II, 543 I, 543 II, 547 I, 547 II, 549, 553, 554, 557, 558, 559, 560, 563, 564, 567–570, 585, 586–589, 590, 592, 594, 595, 665, 668, 906, 910, 913, 915, 916, 921, 1 003, 1 090, 1 095 I, 1 095 II, 1 096, 1 100, 1 115 I, 1 115 II, 1 117 I, 1 118 II, 1 119 I–IV. Au rămas să fie fotografiate la A.N.R.M. 43 de dosare numerotate de la 1 la 49 și pe care le voi ridica de la Chișinău cu proxima ocazie.

În dosarele consultate se află: stenogramele Consiliului de Miniștri privitoare la organizarea și administrarea provinciilor Basarabia, Bucovina și Transnistria (Comisia pentru Organizarea și Administrarea Basarabiei, Bucovinei și Transnistriei aflată în subordinea Consiliului de Miniștri); decrete-lege, ordine și măsuri privitoare la organizarea administrativă a acestor provincii, a vieții

economice și sociale; măsuri sociale și politice privitoare la relansarea economică și refacerea teritoriilor redobândite după 1941 și documente privitoare la constituirea legislației în aceste provincii autonome din cadrul Statului Român din perioada menționată. Numeroase documente se referă la constituirea aparatului administrativ și militar din aceste provincii, la felul cum a fost recrutat și a funcționat acesta; altele cuprind ordine și măsuri privitoare la politica regimului Antonescu față de evrei, țigani, bulgari, turci și polonezi, la felul cum au fost gestionate legăturile guvernămintelor din Basarabia, Bucovina și Transnistria cu lagărele din Transnistria, planurile și măsurile luate de Antonescu, ce au dus la Holocaustul evreilor din România; măsurile luate între 1941 și 1944 pentru curmarea manifestărilor comuniștilor și a acțiunilor partizanilor sovietici de pe teritoriul acestor provincii; planurile de evacuare a instituțiilor, întreprinderilor, civililor și a instituțiilor statului din provinciile amintite din calea armatei sovietice, lichidarea guvernămintelor Basarabiei, Bucovinei și Transnistriei în anul 1944; diverse rapoarte ale consulatelor țărilor neutre și aliate cu România cu privire la situația unor cetățeni sau a unor evrei cu supușenie străină, aflați în Transnistria sau de pe teritoriul Bucovinei și Basarabiei, unii dintre ei cu pașapoarte „Nansen” etc.

Având în vedere dimensiunile Fondului 706 de la A.N.R.M și faptul că noi am putut vizualiza doar ceva mai puțin de 10% din unitățile arhivistice, se impune continuarea cercetării. Pentru că informațiile aflate în acest fond arhivistic sunt deosebit de importante pentru înțelegerea caracteristicilor regimului antonescian și a vieții economice, sociale și politice a Bucovinei, din perioada menționată, credem că se impune fotocopierea acestor documente, aducerea lor în țară și publicarea acestora în volume de izvoare istorice.

În timpul pe care l-am avut la dispoziție, am luat legătura cu cercetători de la Institutul de Istorie al Republicii Moldova, cu conducerea Arhivelor Naționale ale Republicii Moldova, cu bibliotecari de la Biblioteca Academiei de Științe și Biblioteca Națională a Republicii Moldova. Cu acest prilej, am putut constata felul în care publicațiile Institutului Bucovina se află în circuitul științific din zonă, felul în care problematica științifică privitoare la Bucovina este cunoscută în unele cercuri culturale și științifice din Chișinău, am identificat noi forme de colaborare științifică ce urmează a fi cuprinse planurile de activitate viitoare.

**ARHIVELE BUCOVINEI LA 90 DE ANI.
DE LA COMISIUNEA ARHIVELOR STATULUI
CERNĂUȚI LA ARHIVELE NAȚIONALE SUCEAVA**

IOAN SCRIPCARIUC

**Die Bukowiner Archive zum 90jährigen Bestandsjubiläum.
Von der Kommission der Staatsarchive in Czernowitz
zu den Nationalarchiven in Suczawa**

*(Zusammenfassung)**

Die Bukowiner Archive feiern ein fast hundertjähriges Bestehen, während dessen ihre Entwicklung mit der österreichischen Verwaltung und mit der Tätigkeit der Czernowitzer Universität eng verbunden war. Nach 1920 wurden die Czernowitzer Archive reorganisiert und allmählich im rumänischen Gesetzsystem integriert. Es war eine Zeit höchster Entwicklung für die Czernowitzer Archive, als Teodor Balan eine hervorragende Tätigkeit ausübte. Nach der Flucht von 1944, unter Mitwirkung der meisten Czernowitzer Archivmitglieder wurden die Regionalarchive in Suczawa als wichtiger Teil der Bukowiner Archive gegründet. Sieben Jahrzehnte später sind die Suczawaer Archive noch die Bewahrer eines reichen, für die ganze Bukowina repräsentativen dokumentarischen Schatzes.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Archiv, Bukowina, Suczawa, Czernowitz.

Arhivele reprezintă tezaurul de memorie al unei comunități. Ca instituție, deși cu origini în antichitate, acestea au apărut destul de târziu. Dacă în vestul european arhivele se organizează mai cu seamă în comunitățile orășenești, încă din veacul al XII-lea, în Răsărit arhivele se organizează din secolul al XIX-lea, mai ales ca arhive ale instituțiilor statului, în vreme ce arhivele particulare nu au depășit dimensiunile unor simple colecții. Din aceste motive, începuturile arhivelor au fost legate firesc de administrație. În acest mod în Transilvania, Banat și Bucovina arhivele au fost organizate după instituirea administrației austriece, iar în Principatele Române instituționalizarea arhivelor s-a realizat începând cu aplicarea

* Traducerea: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Regulamentelor Organice. Mai cu seamă din a doua jumătate a veacului al XIX-lea, administrația austriacă a Ducatului Bucovinei a cunoscut o evoluție ascendentă spre perfecționare și spre armonizare cu modelele din apusul Europei. Dincolo de abuzuri și inconsecvențe, s-a creat astfel un mit al instituțiilor și al funcționarului austriac, eficient și incoruptibil, care a rezistat aproape încă jumătate de secol după ce Bucovina a fost integrată în sistemul administrativ al statului român. Fără îndoială că acest mit avea la bază și realitatea funcționării unor instituții mai bine adaptate unui sistem economic și politic, care nu mai respecta solidaritățile clasice ale Răsăritului medieval și care recunoștea, mai degrabă, doar modelele competiției sociale și o lume organizată doar pe principii de eficiență. Această situație a avut reflexii în primul rând asupra organizării instituțiilor administrative și indirect asupra organizării arhivelor acestora, care nu mai slujeau doar cu argumente juridice asupra unor drepturi patrimoniale, ci devin tot mai mult și rezervoare de memorie și practică. Este cert, astfel, că așa s-au creat și primele arhive la creatori, dincolo de cele mai vechi, de la deținători.

Instituțiile de factură modernă dezvoltate în Bucovina, magistratele orașelor, prefecturile, tribunalele, judecătoriile și administrațiile financiare și-au creat arhive organizate pe principii sistematice și după modele care permiteau evidența și regăsirea rapidă și eficientă a informației. Mai mult decât atât, ca administrator general, statul devine interesat de organizarea și prezervarea acestor arhive. În acest context, în 1884 se crea, pe lângă Ministerul de Interne de la Viena, primul consiliu arhivistic, „K. k. Archivrath”¹, organism superior care urma să pregătească și organizarea arhivelor de stat. Dincolo de arhivele judecătorești, notariale, ecleziastice sau municipale, care aveau origini medievale, se dorea constituirea unor arhive ale instituțiilor regionale moderne, ale căror principii erau prezentate în proiectul unei legi generale, *Grundsätze einer Archivordnung für die dem K. k. Ministerium des Innern unterstehenden Archive*. Este de remarcat că în această perioadă Universitatea din Cernăuți devenea unul dintre cele mai importante centre de studii slavistice din Europa, prin înființarea Catedrei de istorie sud-est europeană și prin activitatea profesorilor Emil Kaluzniacki, Eugen Kozac și Wladimir Milkowicz². Alături de activitatea acestora sunt de remarcat și eforturile lui Franz Adolf Wickenhauser, funcționar superior al Inspectoratului Cadastral din

¹ T. Balan, *Arhivele statului din Bucovina*, în „Revista Arhivelor”, anul III, nr. 6–7, 1936–1937, p. 94–95. La 1 noiembrie 1907, la Universitatea din Cernăuți, pe lângă Catedra de istorie est-europeană, se inițiază de către profesorul Vladimir Milkowicz colectarea documentelor medievale din provincia Bucovina, care, după preluarea de la diferiți proprietari, încă de la sfârșitul veacului al XVIII-lea, se aflau în bună parte dezorganizate. În acest fel, în perioada 1908–1914 s-au adunat aproximativ 500 de documente din secolele XIV–XVIII și 428 de documente din veacul al XIX-lea. Vezi Juri Ljapunov, Maria Nikirsa, *Die Urkundenschatzkammer der Bukowina (Zum 90. Jahrestag der Archivgründung)*, Czernowitz, 1998, p. 3.

² Radu Mârza, *Rolul jucat de Universitatea din Cernăuți în dezvoltarea slavisticii românești*, în „Studia linguistica”, Kiev, nr. 5 (1), 2011, p. 302–303.

Cernăuți, care adună și publică documente importante de la mănăstirile din Bucovina³.

Fără o tradiție puternică, organizarea unor arhive de stat în Bucovina nu a putut urma modelul provinciilor apusene ale Monarhiei cezaro-crăiești de la Viena. S-a remarcat, însă, de la început, interesul științific al lumii academice de la Universitatea din Cernăuți, care, prin rectorul său, dr. Siegmund Herzberg- Fränkel, motivat puternic și de originea sa galițiană, solicita încă de începutul anului 1907 înființarea unui serviciu arhivistic, care urma să concentreze documentele din întreaga provincie, precum și cele cu importanță regională din Lemberg și Viena⁴. Ca urmare a acestor demersuri, Ministerul de Interne vienez prevedea, în anul 1910, o alocație bugetară pentru instituția care urma să se numească Bukowinaer Landes – Archivrath și care avea să funcționeze efectiv abia din anul 1913. Conservator al Arhivei era numit profesorul Raimund Friedrich Kaindl, înlocuit, la scurtă vreme, cu Vladimir Milkowicz. Ca membru al comisiei funcționa și profesorul Ion Nistor.

Începutul Marelui Război, în anul 1914, și, mai ales, refugiul Universității cernăuțene și al cadrelor acesteia au oprit și evoluția instituției arhivelor de aici. Retras la Gratz, Milkowicz ia cu el și o bună parte a colecției de documente adunată la catedra sa. Începuturile arhivistice de la Cernăuți, cu toate bunele intenții, sunt astfel stopate și supuse în parte distrugerilor de război.

Chiar dacă Vladimir Milkowicz a rămas pentru posteritate doar un simplu colecționar⁵, experiența lui Ion Nistor și a Consiliului Arhivistic din Bucovina a fost valorificată, apoi, la cote superioare, după organizarea unitară a Arhivelor Statului din România. După ce, în Vechiul Regat, Arhivele Statului erau organizate după un model francez încă din anii 1831–1832, prin Regulamentele Organice înființându-se instituții centrale ale arhivelor, prin integrarea provinciilor unite, după 1920, se înființau Comisii ale arhivelor la Cluj și Chișinău. Considerând aceasta ca un mandat special, directorul general al Arhivelor românești, bucovineanul Dimitrie Onciul, propunea, la 29 aprilie 1922⁶, constituirea unei comisii similare la Cernăuți, care îl avea ca președinte pe Ion Nistor și ca membrii pe preotul Dimitrie Dan și profesorii de la Universitate, Romul Câdea, Ion Ionașcu și Ovid Țopa. Cu dificultățile inerente oricărui început, dorința lui Onciul se va materializa postum și abia la 22 august 1924⁷ se aproba constituirea Comisiunii Arhivelor Statului din Cernăuți, în formula Ion Nistor – președinte; Romul Câdea, Vasile Grecu, Simon Reli, Alexandru Bocăneț și Teodor Balan – membri.

³ *Ibidem*, p. 304.

⁴ T. Balan, *op. cit.*, p. 95–96.

⁵ *Ibidem*, p. 97.

⁶ Arhivele Naționale Istorice Centrale (în continuare se va cita A.N.I.C.), Fond *Direcția Generală – Arhivele Statului Cernăuți*, Dosar 8/1922, f. 2.

⁷ *Ibidem*, f. 5.

Încă din prima sa ședință, desfășurată la 22 septembrie 1924⁸, Comisiunea lua în discuție recuperarea arhivelor istorice distruse de război, precum și asigurarea unui spațiu de concentrare și conservare a acestora. Mai mult decât atât, *Legea de organizare a Arhivelor Statului*, din 15 iulie 1925⁹, a creat de la început auspiciile favorabile pentru ridicarea Comisiei din Cernăuți la rangul de Direcție Regională. Motive financiare și condiții politice subiective au făcut ca această organizare să rămână doar un deziderat¹⁰. Împrejurările au afectat, astfel, dezvoltarea Arhivelor de la Cernăuți, care au rămas fără un sediu propriu, adăpostite fiind în câteva încăperi ale Palatului Administrativ, iar, în consecință, arhive importante au fost supuse distrugerii uneori intenționate, determinate de indiferența autorităților sau chiar de interese economice meschine.

O situație deosebită, rămasă fără o rezolvare efectivă, a fost cea a controlului activității arhivistice la Administrația Fondului Bisericesc Greco-Oriental din Bucovina, selecționat fără control și cu documente depistate, care au fost valorificate ca maculatură, în condiții improprii. Această situație a fost o caracteristică, repetându-se la majoritatea instituțiilor judecătorești și administrative.

S-au remarcat, în anii de început, eforturi susținute pentru evidența și controlul principalilor creatori de arhive. În același cadru, primii conducători efectivi ai Arhivelor cernăuțene, Simion Reli și Teodor Balan, elaborau un amplu program de preluare a documentelor istorice¹¹, cel care a dus la constituirea unui bogat tezaur documentar prezentat în *Inventarul general*, publicat în anul 1939¹² și valorificat în anii anteriori prin editarea valoroasei colecții *Documente bucovinene*, începută în anul 1933.

Anii de după 1940 au fost tragici pentru întreaga țară, dar, în special, pentru Bucovina. Aceștia au însemnat o grea cumpănă. În acest context și Arhivele din Cernăuți au urmat soarta provinciei rupte de țară. Dacă în anul 1940 întregul material documentar a rămas pe loc, fără a fi nimic evacuat¹³, la întoarcerea autorităților, în iunie 1941, erau constatate pierderea adăpostului și importante distrugerii de documente dintre cele preluate deja în depozitele proprii¹⁴. Mai bine organizată, începând cu martie 1944, evacuarea Arhivelor din Cernăuți se realiza,

⁸ *Ibidem*, f. 13.

⁹ C. Hamangiu, *Codul general al României. Legi noi de unificare*, vol. XIII–XIV, 1922–1926. *Continuare la vol. XI–XII*, București, Editura Universală, 1926, p. 1078.

¹⁰ Ioan Scripcariuc, *Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale*, în „Arhiva românească” (s. n.), anul CLVI, tomul II, fasc. 2, 1996, p. 186.

¹¹ A.N.I.C., Fond *Direcția Generală – Arhivele Statului Cernăuți*, Dosar 8/1922, f. 72–76.

¹² *Inventarul Arhivelor Statului*, București, 1939, p. 336–340.

¹³ *Raport asupra situației Direcției Arhivelor Statului din Cernăuți pe anii 1941*, în „Revista Arhivelor”, anul IV, nr. 2, 1941, p. 378.

¹⁴ *Raport asupra situației Direcției Arhivelor Statului din Cernăuți pe anii 1941–1942*, în „Revista Arhivelor”, anul V, nr. 2, 1943, p. 419.

însă, doar parțial, din luna septembrie a aceluiași an acestea fiind adăpostite în sediul Școlii Primare din Micăsasa¹⁵, comună aflată lângă orașul Sibiu, cel care adăpostea la acea dată mai multe instituții bucovinene aflate în refugiu. Afectate și aici de trupele sovietice în trecere, Arhivele bucovinene devin în mod deschis țintă a autorităților civile și militare. Cu toate eforturile de a fi salvate măcar documentele referitoare la sudul Bucovinei, tezaurul Arhivelor din Cernăuți, după ce suferise numeroase pierderi din cauza tratamentului armatei rusești¹⁶, este predat părții sovietice a Comisiei Aliate de Control, la data de 15 aprilie 1945¹⁷, pe peronul Gării Socola-Iași și transportat în interiorul Uniunii Sovietice.

În situația prezentată, ideea înființării unei Direcții Regionale a Arhivelor Statului la Suceava se contura încă din toamna anului 1944, când apărea tot mai utopică șansa recuperării nordului Bucovinei de către România. Mai mult decât atât, la 27 octombrie 1944¹⁸, directorul general Aurelian Sacerdoțeanu comunica lui Gheorghe Duzinchievici, la Micăsasa, necesitatea transferului documentelor de arhivă la Sibiu, unde li se putea asigura o mai bună protecție, acestea putând rămâne acolo și după întoarcerea Arhivei de la Cluj. Păstrând o rază de speranță, documentul se încheia astfel: „În cel mai nefericit caz vom stărui să avem o Direcție regională la Suceava. Dar azi nu putem și nici de ce este acolo”.

În primăvara anului 1945, după ce mai multe instituții regionale își fixaseră deja sediul la Suceava și după ce colecțiile arhivistice de la Cernăuți fuseseră predate sovieticilor, se contura tot mai evidentă soluția unei Regionale arhivistice a sudului Bucovinei, funcțională pentru județele Rădăuți, Suceava, Câmpulung, Baia și Dorohoi¹⁹. O astfel de instituție era cu atât mai necesară, cu cât aceasta urma să controleze activitatea arhivistică de la importante instituții regionale. Cu Ordinul nr. 473, din 6 aprilie 1945²⁰, se stabilea ca, începând cu 1 aprilie 1945, Arhivele Statului din Bucovina să își continue activitatea la noul sediu din Suceava, „cu întreg personalul de la Cernăuți”. Până la amenajarea unui local, se recomanda rămânerea la Sibiu. Pentru organizarea Direcției de la Suceava era delegat Gheorghe Lăzărescu²¹, cel care a solicitat imediat poliției rechiziționarea unui imobil pentru depozite, birouri și locuințele funcționarilor²².

După ce, cu Ordinul nr. 1 108, din 2 august 1945²³, se stabilea ca de la 1 septembrie 1945 toate lucrările de cancelarie să se desfășoare la Suceava, în

¹⁵ Arhivele Naționale Suceava (în continuare se va cita A.N.S.), Fond *Arhivele Naționale Suceava*, Dosar 1/1944, f. 63 și urm.

¹⁶ *Ibidem*, p. 94.

¹⁷ *Idem*, Dosar 5/1945, f. 31 și urm.

¹⁸ *Idem*, Dosar 1/1944, f. 118.

¹⁹ *Idem*, Dosar 2/1945, f. 7.

²⁰ *Ibidem*, f. 4.

²¹ *Ibidem*, f. 17.

²² *Ibidem*, f. 39.

²³ *Ibidem*, f. 31.

jumătate dintr-o clădire situată pe Strada „Regele Ferdinand”, la nr. 71²⁴, apropiată de Tribunalul Județean și închiriată de la notarul public Ioan Bubenek, care i-a fost adăpost timp de 20 de ani, începea activitatea Direcției Regionale a Arhivelor Statului Suceava. De la început erau contactate autoritățile din cele cinci județe arondate și stabilite reguli de păstrare și de prelucrare a arhivelor curente. De asemenea, era solicitat sprijinul unor instituții culturale și științifice pentru alcătuirea și completarea unei biblioteci documentare²⁵.

Împrejurările vitrege și lipsa de încredere în potențialul orașului Suceava l-au făcut pe fostul director de la Cernăuți, Gheorghe Duzinchievici, să opteze pentru stabilirea definitivă la Sibiu²⁶. Așa se face că la sediul din Suceava, din fostul colectiv al Arhivelor din Cernăuți²⁷, se adunau din toamna anului 1945 Gheorghe Lăzărescu, arhivar principal și director (interimar până în 1946); Nicolae Ceredarec, arhivar ajutor; Romulus Gramatovici, paleograf și Agnes Gramatovici, registrator ajutor. Activitatea arhivistică începea cu selecționarea și inventarierea arhivei Tribunalului județului Suceava²⁸, urmând apoi Tribunalul județului Dorohoi și Judecătoria mixtă Suceava.

De la 3 mai 1947²⁹, Gheorghe Lăzărescu fiind detașat la Direcția Generală de la București, la Suceava este numit director dr. Nicolae Grămadă³⁰, profesor la Facultatea de Teologie din Suceava, director al Muzeului Bucovinei și personalitate memorabilă a vieții culturale a orașului Suceava și a țării în acei ani. Preocupat încă din anii de activitate de la Cernăuți de studiul toponimelor din Bucovina, se va interesa personal ca documentele de importanță istorică națională și locală să fie bine păstrate, predate la arhivele statului sau măcar copiate principalele date³¹. Dedicat Arhivelor Bucovinei, Nicolae Grămadă își exprima dorința, la 4 februarie 1948, ca Oficiul de lichidare a bunurilor Universității din Cernăuți să predea Direcției Regionale a Arhivelor, în cazul desființării Facultății de Teologie din Suceava, mobilierul și arhiva³². Prin prestigiul său, profesorul Nicolae Grămadă a reușit stabilirea a numeroase contacte cu școlile și primăriile din sudul Bucovinei, contribuind eficient la colectarea și valorificarea unor importante date monografice. Motivată, apoi, de grabnica desființare a Facultății amintite, de mutarea acesteia la Iași și de predarea conducerii Arhivelor sucevene

²⁴ A.N.S., Fond *Arhivele Naționale Suceava*, Dosar 7/1945, f. 3v. Pe coperta față-verso a unui exemplar din *Evanghelia* tipărită la Snagov în anul 1697 și păstrată la Biblioteca Arhivelor Naționale Suceava se află însemnarea: „1 octombrie 1945, începutul efectiv al activității Arhivelor Statului, Regionala Suceava, în Casa Bubenek, Str. «Reg. Ferdinand», 71”.

²⁵ A.N.S., Fond *Arhivele Naționale Suceava*, Dosar 3/1945, f. 1 și urm.

²⁶ Idem, Dosar 2/1945 f. 24.

²⁷ Idem, Dosar 6/1945, f. 19.

²⁸ Idem, Dosar 7/1945, f. 4.

²⁹ Idem, Dosar 2/1947, f. 48.

³⁰ *Ibidem*, f. 47.

³¹ Idem, Dosar 7/1945, f. 5–6.

³² Idem, Dosar 1/1948, f. 5; Dosar 7/1945, f. 8 v.

către Corneliu Manolovici, fost secretar al Primăriei orașului Suceava³³, profesorul Grămadă nu și-a putut finaliza toate proiectele, rămânând, însă, un important colaborator al Direcției de la Suceava.

Perioada directoratelor lui Nicolae Grămadă și Corneliu Manolovici a fost a principalelor reorganizări și cea în care s-au pus bazele constituirii fondurilor din depozitele proprii ale Arhivelor sucevene. După o muncă de aproape cinci ani, la 11 aprilie 1950³⁴ se raporta finalizarea prelucrării fondurilor *Judecătoria, Tribunalul și Primăria orașului Suceava*. După desființarea Arhiepiscopiei Suceava, era preluat Fondul *Mitropolia Bucovinei* și apoi, la scurtă vreme, *Administrația Fondului Bisericesc Ortodox al Bucovinei*³⁵.

Trecând în subordinea Ministerului de Interne³⁶ și reorganizându-și serviciile³⁷, din anul 1951 se înființează Serviciul Regional ale Arhivelor Statului în toate orașele reședință de regiune. Prin Decizia directorului general nr. 313, din 16 iulie 1951³⁸, se înființa și un număr de 34 de depozite filiale raionale, între care și cele de la Câmpulung Moldovenesc, Fălticeni și Rădăuți, a căror activitate a fost stânjenită de la început de lipsa spațiilor adecvate de depozitare³⁹. Dificultățile materiale au fost, însă, parțial suplinite de măsurile metodologice și organizatorice. Toate acestea, alături de interesul constant pentru salvarea documentelor istorice, au făcut ca, la 12 septembrie 1951⁴⁰, în depozitele de la Suceava să fie înregistrat un număr de 17 fonduri și colecții arhivistice, în majoritate prelucrate parțial sau deloc. Urmau eforturi intense pentru inventarierea tuturor documentelor aflate în depozitele proprii și, mai ales, pentru utilizarea acestora în interesul public.

Cum arhivele au fost strâns legate, de la început, de administrație, ca urmare a reorganizării din anul 1952 și a desființării regiunii Botoșani⁴¹, de la 1 iunie 1953⁴² se alăturau Serviciului Regional Suceava, filialele Botoșani și Dorohoi. Odată cu preluarea funcției de șef al Serviciului Regional de către Gheorghe Robu⁴³, arhivele sucevene devin mai implicate în controlul și îndrumarea creatorilor și a deținătorilor de arhive, mai ales după ce, la 16 iulie 1957, era definit Fondul arhivistic de stat⁴⁴. Dincolo de monitorizarea arhivelor instituțiilor de stat, Arhivele statului acordă importanța cuvenită și tuturor colecțiilor cunoscute sau

³³ Idem, Dosar 3/1948, f. 52–54.

³⁴ Idem, Dosar 1/1950, f. 1.

³⁵ *Ibidem*, f. 3.

³⁶ Decretul nr. 17/1951, publicat în „Buletinul Oficial”, nr. 14, 1 februarie 1951, p. 201.

³⁷ Hotărârea Consiliului de Miniștrii nr. 472/1951, publicată în „Buletinul Oficial”, nr. 67, 16 iunie 1951, p. 714.

³⁸ A.N.S., Fond *Arhivele Naționale Suceava*, Dosar 2/1951, f. 11.

³⁹ *Ibidem*, f. 26.

⁴⁰ Idem, Dosar 3/1951, f. 31.

⁴¹ „Buletinul Oficial”, nr. 50, 27 septembrie 1952, p. 471.

⁴² A.N.S., Fond *Arhivele Naționale Suceava*, Dosar 4/1953, f. 21.

⁴³ Idem, Dosar 7/1955 f. 2.

⁴⁴ Decretul nr. 353/1957, publicat în „Buletinul Oficial”, nr. 19, 1957.

personalităților culturale locale. Așa se face că, din anul 1960, se restabilesc legături importante cu fostul director al Arhivelor Statului din Cernăuți, Teodor Balan⁴⁵, care locuia la Gura Humorului și tocmai ieșise dintr-o perioadă de izolare impusă; cu profesorul Nicolae Grămadă⁴⁶, fostul director al Regionalei Suceava și decan al Facultății de Teologie din Suceava și cu profesorul Mihai Cărăușu⁴⁷, o importantă personalitate culturală a Sucevei, ginerele lui Simion Florea Marian. Aceștia donează sau vând arhivelor sucevene valoroase documente sau cărți. La 25 octombrie 1964⁴⁸ era achiziționat, prin cumpărare, duplicatul *Inventarului documentelor din Arhiva Mitropoliei Moldovei*, cel cunoscut în lumea științifică sub numele de *Index Zolkiewiensis*, document cu atât mai valoros, cu cât originalul este pierdut, iar traducerea, publicată la sfârșitul veacului al XIX-lea, este considerată defectuoasă.

Ca urmare a sistematizării orașului și a demolării vechiului sediu, Serviciul Regional al Arhivelor Statului îi era repartizat un sediu situat în zona centrală a orașului, fost sediu al Băncii Naționale (în prezent Casa Prieteniei), dovedit, însă, în scurtă vreme, ca insuficient și neadaptat nevoilor curente. Urmărindu-se și ritmul prelucrării fondurilor din depozitele proprii, în anul 1965⁴⁹ se constata că Serviciul Regional Suceava deținea, împreună cu filialele raionale, un număr de 463 de fonduri, în cantitate de 2 779,19 ml., în cea mai mare parte neprelucrate sau delimitate, pe criterii politice, de anul 1944. După reorganizarea administrativă din anul 1968 și reînființarea județelor, din aprilie 1969⁵⁰, Serviciul Regional al Arhivelor Statului Suceava devine Filiala Suceava, care comasa filialele raionale Rădăuți, Câmpulung și Fălticeni. Cele de la Dorohoi și Botoșani se concentrau la Botoșani. La Suceava erau adunate atunci 169 de fonduri, cu 1 353 ml. și o bibliotecă cu 650 de volume. Din 9 iunie 1969⁵¹, Filialei Arhivelor Statului i se repartizează un spațiu în fostul sediu al Prefecturii județene și al Sfătului Popular Raional, alături de Muzeul Județean, după ce Casa Națională din Suceava fusese demolată. În foarte scurtă vreme și acest sediu se dovedește neîncăpător, iar preluările de documente capătă un ritm foarte scăzut, mai ales în condițiile în care atribuțiile Arhivelor Statului erau mult lărgite prin publicarea Decretului 472/1971⁵².

Cu puțină vreme înainte de decesul profesorului Teodor Balan, este cumpărat de la acesta valorosul manuscris *Documentele mănăstirilor din Bucovina*⁵³ și se primește oferta manuscrisului *Documente bucovinene* (vol. VII–

⁴⁵ A.N.S., Fond *Arhivele Naționale Suceava*, Dosar 5/1960, f. 15.

⁴⁶ *Ibidem*, f. 40.

⁴⁷ *Idem*, Dosar 4/1961, f. 54.

⁴⁸ *Idem*, Dosar 4/1964, f. 80–91.

⁴⁹ *Idem*, Dosar 2/1965, f. 127.

⁵⁰ *Filiala Arhivelor Statului, județul Suceava*, București, 1984, f. 21.

⁵¹ A.N.S., Fond *Arhivele Naționale Suceava*, Dosar 3/1969, f. 12.

⁵² „Buletinul Oficial”, nr. 164, 30 decembrie 1971, p. 1254.

⁵³ A.N.S., Fond *Arhivele Naționale Suceava*, Dosar 6/1972, f. 28.

IX), preluat mai târziu, alături de altele, de către Arhivele Istorice Centrale. Văduva profesorului Nicolae Grămadă dona, la 21 octombrie 1976⁵⁴, manuscrisul *Toponimia satelor din Bucovina*, rezultatul unei munci intense, desfășurate, mai ales, în perioada directoratului de la Suceava. În cursul anului 1974 se preiau de la Mănăstirile Dragomirna, Putna și Sucevița documente datate între anii 1393 și 1831, între care și 17 pergamente. Tezaurul documentar sucevean era, astfel, îmbogățit și cu preluări de la instituții administrative, juridice sau școlare.

Dacă reorganizarea Arhivelor Statului, prin Legea 16 din 9 aprilie 1996 (publicată în „Monitorul Oficial”, nr. 71, 9 aprilie 1996), deschidea perspectiva valorificării unei tradiții îndelungate, restricțiile bugetare au făcut ca trecerea din anul 2010 la nivelul de organizare al Serviciului Județean al Arhivelor Naționale să nu reprezinte doar o schimbare de denumire. Intrarea sediului Muzeului Bucovinei într-un amplu proces de reabilitare și modernizare a impus mutarea depozitelor Arhivelor Naționale Suceava într-un nou spațiu, din clădirea Centrului Militar al județului Suceava, și acesta aflat, încă, în ample lucrări de amenajare. În prezent, Serviciul Județean Suceava al Arhivelor Naționale deține un număr de 889 de fonduri, în cantitate de peste 5 800 ml., documente dintre anii 1393 și 1997 și o bibliotecă documentară, cu peste 15 000 de volume, de la exemplare din *Evanghelia de la Snagov* sau *Tâlcuirea Evangheliei*, tipărite la 1697, până la apariții de ultimă oră.

Grupate după domeniile de referință, între fondurile administrative deținute de Arhivele din Suceava se remarcă, îndeosebi, *Primăria orașului Suceava*, prelucrat și aflat în cercetare până la nivelul anului 1950. Este în curs de prelucrare Fondul *Sfatul Popular al Regiunii Suceava*. Deosebit de valoros este și Fondul *Inspectoratul general administrativ Suceava (1944–1949)*, care cuprinde date privind transformările economico-politice din fostele județe Baia, Botoșani, Câmpulung, Dorohoi, Rădăuți și Suceava. Alături de acestea sunt disponibile cercetării fondurile create de către instituțiile prefecturilor județelor Câmpulung, Baia, Suceava și Rădăuți, alături de cele create de către primării orașenești și comunale.

Fondurile judecătorești *Tribunalele județelor Baia (1833–1952); Suceava (1885–1947); Câmpulung și Rădăuți (1926–1952)*, parchetele acestora și *Judecătoria Suceava (1783–1947)* cuprind documente importante pentru analiza evoluției organizării judecătorești din Bucovina și a relațiilor de proprietate.

Între fondurile economice, cel mai valoros este *Administrația Fondului Bisericesc Ortodox al Bucovinei (1858–1950)* care, dincolo de lipsurile documentare însemnate din secolul al XIX-lea, ilustrează evoluția întreținerii și a exploatării pădurilor și a resurselor minerale din Bucovina. Alături de acestea, Fondul *Inspectoratul Geologic Minier Vatra Dornei (1917–1978)* conține documente referitoare la cercetarea și exploatarea resurselor miniere din zona

⁵⁴ Idem, Dosar 5/1976, f. 35.

Dornei. Fondul *Inspectoratul cadastral Bucovina (1813–1949)* conține planuri și mape cadastrale care ilustrează configurația și situația proprietății funciare în toate așezările Bucovinei, atât în partea de nord, cât și în cea de sud. Mapele conțin descrieri ale hotarelor și au imprimare sigilii comunale din veacul al XIX-lea. Alături de acestea, importante informații de istorie economică sunt date de fondurile create de camerele și ocoalele agricole, precum și de cele de industrie și comerț.

Între fondurile școlare, o importanță deosebită o au *Liceul „Ștefan cel Mare” Suceava (1860–1949)*, al doilea liceu ca vechime din Bucovina, o parte a Fondului *Liceul „Eudoxiu Hurmuzachi” Rădăuți (1874–1919)* și Fondul *Liceul „Nicu Gane” din Fălticeni*. De asemenea, documentele create de *Inspectoratele școlare ale județelor Baia (1865–1949), Rădăuți (1905–1949) și Suceava (1916–1949)* conțin informații cu privire la situația școlilor rurale, dotarea acestora și planurile generale de învățământ.

Între fondurile ecleziastice se remarcă *Mitropolia Bucovinei (1781–1948)*, cu informații asupra organizării școlilor triviale, a gimnaziilor și a societăților culturale, situația demografică și economică a parohiilor. Fondurile *Mănăstirile Dragomirna, Putna și Sucevița* cuprind, în majoritate, documente medievale de proprietate, originale sau copii ilustrând evoluția proprietăților funciare.

Colecția de documente cuprinde diverse acte dintre anii 1411 și 1997, în limbile slavă, latină, greacă, germană, polonă sau franceză, în mare parte achiziții sau donații de la Teodor Balan. În cadrul *Colecției planuri – schițe – hărți* se păstrează un plan al Moșiei Liteni-Bucovina, din 1786, o hartă a Galiției, din 1790, planuri ale târgurilor Mihăileni și Botoșani, planuri de restaurare întocmite de Karl Romstorfer. *Colecția de stare civilă* cuprinde registre de stare civilă din toate localitățile județului Suceava până la începutul veacului al XX-lea.

Între fondurile personale, deosebit de importante sunt cele cu privire la Teodor Balan, Nicolae Grămadă, Eugen Botezat, Alexandru Bocăneț și Aurel Stino, foști directori ai Arhivelor din Cernăuți și Suceava, profesori universitari și secundari, literați.

PROF. DR. ANGHEL POPA (1946–2014)

Prof. Dr. Anghel Popa (1946–2014)

(Zusammenfassung)*

Der Artikel *Prof. Dr. Anghel Popa (1946–2014)* präsentiert das Leben und die schöpferische Tätigkeit eines bekannten Bukowiner Historikers, der viel zu früh aus dem Leben geschieden ist. Als Doktor der Geschichte (1982) und anspruchsvoller Geschichtslehrer an einem berühmten Lyzeum aus der Bukowina tat sich Anghel Popa in einigen Bereichen unserer modernen und gegenwärtigen Geschichte hervor: Institutionen der Moderne (Heer, Schule, Kirche, Zivilgesellschaft), geschichtliche Momente und Persönlichkeiten, Geschichte der Bukowina und der Arumänen, wichtige historische Ereignisse, Geschichte des Kaiserhauses Rumäniens. Er zeichnete sich aus besonders durch die gründliche Dokumentierung, die Verwertung unveröffentlichter Archivquellen, die Tiefe der Analyse und die Hinterfragung der Kontexte, durch die Qualität des historiographischen Diskurses und vor allem durch sein unermüdliches Plädoyer für die Bewahrung der fortdauernden, symbolischen Werte der Nation in einer von stetigem „axiologischen Niedergang“ stark geprägten Zeit.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Institutionen der Moderne, historische und biographische Wiedergabe, Text- und Kontextanalyse, Plädoyer für die Bewahrung der fortdauernden Werte der Nation.

Anghel Popa vede lumina zilei la 25 martie 1946, de Blagoveștenie (Buna Vestire), una dintre cele mai însemnate praznice ale ortodoxiei, închinată Maicii Domnului, în orașul Vatra Dornei, în familia lui Theodor Popa și a Leontinei, născută Ciupa. Tatăl său, aromân, originar din satul Votonosi, comuna Aminciu, din Munții Pindului, vine în România, în 1922, și se căsătorește cu fiica unor păstori transilvăneni din Sântioana, județul Bistrița-Năsăud. După cedarea părții de nord-est a Transilvaniei către Ungaria horthystă, prin Dictatul de la Viena, din 30 august 1940, părinții săi se stabilesc la Vatra Dornei, aducând pe lume trei fete și un băiat.

„Mă consider un privilegiat al destinului, având o

nița-Mihaela Ungureanu.

II, 2 (45), p. 689–696, Rădăuți-București, 2015

ascendență dintre cele mai frumoase – mărturisește profesorul Anghel Popa, în 2009 –, ce reunește în timp două ramuri ale aceleiași tulpini românești. Pe linie paternă, strămoșii mei au rădăcinile într-o comunitate aromânească, Votonosi, din Munții Pindului, iar cei materni într-un sat bistrițean, Sântioana, din Transilvania. O simbioză mai fericită nu se putea. Două ținuturi în care românismul a trecut prin grele încercări în lupta pentru apărarea limbii, credinței și a tradițiilor. Oamenii născuți în acele locuri sunt din granit, precum Peristeriul Pindului și Detunata Apusenilor. Istoria lor este aceea a demnității și a sacrificiului, ea mi-a însoțit copilăria ca o poveste și mi-a format conștiința apartenenței mele la neamul românesc.

Strămoșii mei, picurari [păștori] și preoți, au avut o existență deosebit de interesantă, uneori dramatică. Unii dintre ei s-au implicat în evenimente ce au avut rezonanță în istoria țării. Din aceste motive, am dorit ca numele lor să nu fie acoperit de colbul uitării. Fără astfel de oameni, îndrăznesc să afirm, istoria națională nu ar fi completă și ar fi mult mai săracă. Dintre multele lor «povești» este și cea de față, ea aparține ascendenților mei din ramura transilvăneană. Am purtat-o cu mine prea mulți ani. Astăzi, sunt la o vârstă când trebuie povestită, având ferma convingere că nu greșesc încredințând-o tiparului și lectorului¹.

La Vatra Dornei, Anghel Popa urmează cursurile școlii primare, gimnaziale și liceale, obținând bacalaureatul în 1966. În perioada 1966–1971, este student la Facultatea de Istorie și Filosofie a Universității „Al. I. Cuza” din Iași, unde îi are ca mentori pe profesorii Dimitrie Berlescu, Leonid Boicu și Alexandru Zub. Frecventează, în tot acest timp, cercurile științifice din cadrul Universității, bibliotecile și arhivele, redacțiile periodicelor de cultură, atelierile și galeriile artiștilor plastici ieșeni, bucurându-se de îndrumarea scriitorului și publicistului Aurel Leon².

După absolvirea facultății, timp de aproape patru decenii, Anghel Popa funcționează ca profesor de istorie la Iacobeni (1971), la Liceul Militar „Ștefan cel Mare” (1971–1989) și la Școala Gimnazială „Bogdan-Vodă” din Câmpulung Moldovenesc (1989–2010)³, dedicându-se instruirii și educării tineretului studios.

¹ Anghel Popa, *Un tren întârziat*, Câmpulung Moldovenesc, Editura Fundației Culturale „Alexandru Bogza”, 2009, p. 9–10.

² Vezi și Ion Filipciuc, *Anghel Popa*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți-București, anul XIII, nr. 1 (26), [ianuarie–iunie] 2006, p. 393.

³ Conf. *Profesorii Liceului Militar „Ștefan cel Mare” de la început (1924) și până în prezent (2002)*, în volumul Mihai Bejinaru, Doru Gușu, *Monografia Liceului Militar „Ștefan cel Mare”*, Ediția a II-a îmbunătățită și adăugită, Iași, Editura Trinitas, 2002, p. 253. Documentarul cuprinde 355 de profesori care au funcționat de-a lungul timpului la această prestigioasă școală din Bucovina și se află aici, integral, la p. 251–258. Vezi și Mircea Irimescu, *Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina (1862–2012) la 150 de ani*, vol. II, *Voluntariat bucovinean. Membrii Societății*, Rădăuți, Editura Septentrion, 2013, p. 446. Ion Filipciuc, în *art. cit.*, dă însă alte informații, din păcate, neclare, afirmând că profesorul Anghel Popa ar fi funcționat și la Liceul „Dragoș-Vodă” din municipiul de sub Rarău (p. 394). Și plecarea/îndepărtarea sa, în 1989, de la Liceul Militar „Ștefan cel

„Ai fost și ai rămas entuziast – scrie, în 2006, unul dintre colegii săi de facultate –, stăruitor și devotat meseriei de istoric. Știu că elevii din multe generații cu care ai lucrat ți-au păstrat o amintire plină de respect și din relatările unora dintre ei am înțeles cât de mult te-ai străduit să le transmiți, odată cu informațiile aride ale manualelor, dragostea pentru trecutul nostru, ca temelie pentru o educație în care dragostea pentru pământul țării trebuie să stea în linia întâi”⁴.

La Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași, sub îndrumarea profesorului Dimitrie Berlescu, Anghel Popa își susține doctoratul, în anul 1982, cu teza *Renașterea și dezvoltarea armatei pământene în Moldova (1831–1858)*.

Timp de peste patru decenii, Anghel Popa se specializează în istoria modernă a românilor, dar și în istoria Bucovinei, cercetând documente de arhivă la Suceava, Iași, București, participă la reuniuni științifice și colaborează la diferite periodice științifice și de cultură: „Anuarul Institutului de Istorie și Arheologie «A. D. Xenopol»”/„Anuarul Institutului de Istorie «A. D. Xenopol»”, „Mitropolia Moldovei și Sucevei”, „Arhiva genealogică” (Iași), „Studii și articole de istorie”, „Revista istorică”, serie nouă, periodic al Institutului de Istorie „Nicolae Iorga” (București), „Analele Bucovinei” (Rădăuți–București), „Glasul Bucovinei” (Cernăuți–București); „Almanahul «Convorbiri literare» ’81”, „Cronica”, „Teologie și viață”, „Dacia literară”, serie nouă (Iași), „Magazin istoric”, „Manuscriptum”, „«Deșteptarea». Revista aromânilor”, „Curierul românesc” (București), „Septentrion” (Rădăuți).

„Rememorând, acum, contribuția ta de istoric – scrie prof. univ. dr. Ștefan S. Gorovei, în 2006 –, constat că trei direcții mari adună și explică munca ta în aceste decenii. Te-a pasionat, mai întâi, renașterea noastră națională și – dat fiind și locul unde îți desfășurai activitatea didactică – ți-ai îndreptat atenția spre oștire. Arhivele ți-au oferit un material bogat, pe baza căruia ți-ai alcătuit teza de doctorat. Ai fost, din promoția noastră, primul care, la puțini ani după licență, ai obținut titlul de doctor în istorie. A doua direcție pe care o discern în activitatea ta privește cultura bucovineană. Ai răscolit, cu pasiune și stăruință, prin felurite fonduri documentare, scoțând la lumină informații folositoare pentru înțelegerea exactă a contribuției bucovinene la făurirea României Mari. Lucrările pe care le-ai consacrat Societății Academice «Junimea» din Cernăuți însumează multă muncă și exprimă frumos atașamentul tău pentru crezurile și lupta bucovinenilor de altădată. În fine, ai consacrat un șir de cercetări, în arhive și biblioteci, pentru a reconstitui cât mai fidel cu putință, chipul în care poporul român a omagiat pe cel mai strălucit dintre eroii săi, Ștefan cel Mare. Ai înțeles că serbările care i-au fost închinat – începând

Mare” rămâne, din păcate, un subiect controversat, despre care profesorul bucovinean n-a vorbit niciodată.

⁴ Ștefan S. Gorovei, *Scrisoare deschisă la o aniversare*, în „Analele Bucovinei”, anul XIII, nr. 2 (27), [iulie–decembrie] 2006, p. 719.

cu aceea din 1871 – nu au putut fi lipsite de o componentă militantă (ocultată uneori de oficialitate), destinată contemporanilor și țintind, viguros, viitorul”⁵.

Lucrările pe care le publică în volum Anghel Popa, începând din 1996, sunt: – *Renașterea armatei pământene în Moldova, 1829–1859*, Câmpulung Moldovenesc, Biblioteca Municipală, 1996, 140 p. (teza sa de doctorat, lucrare distinsă cu Premiul „Ion Nistor” al Fundației Culturale „Magazin istoric”, Premiul „Hrisov” al „Revistei de istorie militară” și Premiul pentru cercetare științifică al Fundației Culturale a Bucovinei); – *Societatea Academică „Junimea” din Cernăuți, 1878–1938*, Câmpulung Moldovenesc, Fundația Culturală „Alexandru Bogza”, 1997, 175 p.; – *Între fronturi. Bucovinenii în România Primului Război Mondial*, Fundația Culturală „Alexandru Bogza”, 1998, 95 p.; – *Aromâni în Bucovina*, Câmpulung Moldovenesc, Fundația Culturală „Alexandru Bogza”, 2000, 168 p.; – *Serbările naționale de la Putna*, Câmpulung Moldovenesc, Fundația Culturală „Alexandru Bogza”, 2004, 222 p. (Premiul „Dimitrie Onciul” al Academiei Române); – *Societatea academică „Arboroasa” din Cernăuți, 1875–1877*, Câmpulung Moldovenesc, Editura Fundației Culturale „Alexandru Bogza”, 2008, 132 p. (Premiul „Crucea de argint” a Societății Culturale „Ștefan cel Mare” Suceava); – *Un tren întârziat*, Câmpulung Moldovenesc, Editura Fundației Culturale „Alexandru Bogza”, 2009, 42 p. + 13 planșe cu reproduceri după fotografii de epocă și facsimile; – *Principele Nicolae al României elev la Royal Military College of Eton (1919–1922)*, Câmpulung Moldovenesc, Editura Fundației Culturale „Alexandru Bogza”, 2012, 154 p. + o planșă color, *Arborele genealogic al Casei Regale a României*.

Începând din 1970⁶, Anghel Popa publică peste 200 de articole și studii științifice. Dintre acestea⁷: – *Contribuția Iașului la Serbarea de la Putna în lumina unor documente inedite*, în „Almanah «Convorbiri literare» 1981”, Iași, p. 29–31; – *Date noi despre Serbarea de la Putna din 1871*, în „Mitropolia Moldovei și Sucevei”, Iași, anul LIX, nr. 1–3, ianuarie–martie 1983, p. 90–94; – *Oștirea națională în proces de reorganizare (1834–1849)*, (I), în „Anuarul Institutului de Istorie și Arheologie «A. D. Xenopol»”, Iași, tomul XXI, 1984, p. 217–228, (II),

⁵ *Ibidem*.

⁶ În lista de lucrări științifice a profesorului Anghel Popa, inclusă în *Monografia Liceului Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc* (2002), la poziția a doua, se menționează: „Între 1970 și 1973, publică în «Cronica» articole despre N. Iorga, T. Vladimirescu, A. Iancu, N. Titulescu, Napoleon Bonaparte ș. a.” (p. 103). Lucrările menționate la pozițiile 3–8, apărute în diverse periodice din București și Iași, sunt, din păcate, lacunare sub aspectul datelor de fișier. Faptul că studentul și apoi profesorul de provincie Anghel Popa colaborează la câteva periodice importante ale vremii: „Studii și articole de istorie”, „Revista de istorie”, „Magazin istoric” (București), „Cronica”, „Mitropolia Moldovei și Sucevei” (Iași), este notabil și trebuie reținut și aici pentru o mai bună cunoaștere a profilului cultural-științific al acestui istoric bucovinean contemporan.

⁷ Ca și în cazul lucrărilor în volum, aducem la zi aici și *Bibliografia selectivă*, publicată în documentarul aniversar din „Analele Bucovinei”, anul XIII nr. 2 (27), [iulie–decembrie] 2006, p. 721–722.

ibidem, tomul XXII/2, 1985, p. 497–509; – *Evoluția armatei moderne din Moldova în perioada 1849–1856*, *ibidem*, tomul XXIV/I, 1987, p. 197–206; – *Un moment din lupta poporului român pentru unitate națională – inaugurarea statuii lui Vasile Alecsandri din Iași (1906)*, *ibidem*, tomul XXV/2, 1988, p. 219–225; – *Dosar: Vasile Alecsandri. Istorie săpată în metal. Medaliile comemorative*, în „Manuscriptum”, București, anul XIX, nr. 4 (73), 1988, p. 178–181; – *2 iulie 1904: Bucovina cinstește memoria lui Ștefan Vodă*, în „Magazin istoric”, serie nouă, București, anul XXV, nr. 7 (292), iulie, 1991, p. 44–46; – *Ion Nistor – profesor universitar*, în „Magazin istoric”, serie nouă, București, anul XXVII, nr. 3 (312), martie, 1993, p. 76–77; – *Aspecte ale istoriei militare a poporului român în Revoluția de la 1848*, în „Anuarul Institutului de Istorie «A. D. Xenopol»”, Iași, tomul XXX, 1993, p. 403–410; – *Universitatea din Iași și aromânii*, în „«Deșteptarea». Revista aromânilor”, București, anul IV, nr. 1 (34), ianuarie, 1993, p. 5–6; – *Aromânii: eterna diasporă*, în „Curierul românesc”, București, anul V, nr. 2, februarie, 1993, p. 14–15; – *România sprijină învățământul la aromâni*, în „«Deșteptarea». Revista aromânilor”, București, anul IV, nr. 9 (42), septembrie, 1993, p. 5; – *Putna 1904 – Comemorarea a 400 de ani de la moartea lui Ștefan cel Mare, sub semnul unității naționale*, în „Teologie și viață”, serie nouă, Iași, anul IV (LXX), nr. 1–4, ianuarie–aprilie, 1994, p. 61–82; – *Societatea Academică „Junimea” și Marea Unire. „Pentru ziua mare a reafării noastre”*, în „Magazin istoric”, serie nouă, București, anul XXVIII, nr. 4 (325), aprilie, 1994, p. 7–9; – *Contribuția Iașilor la comemorarea a 400 de ani de la moartea lui Ștefan cel Mare (1904)*, în „Anuarul Institutului de Istorie «A. D. Xenopol»”, Iași, tomul XXXI, 1994, p. 385–393; – *Informații genealogice în Arhiva Societății Academice „Junimea” din Cernăuți*, în „Arhiva genealogică”, serie nouă, Iași, tomul I (VI), nr. 1–2, 1994, p. 261–268; – *Contribuția Societății Academice „Junimea” din Cernăuți la făurirea României Mari*, în „Revista istorică”, serie nouă, București, tomul V, nr. 1–2, ianuarie–februarie, 1994, p. 117–128; – *Societatea Academică „Junimea” din Cernăuți*, în „Revista istorică”, serie nouă, București, tomul VI, nr. 5–6, mai–iunie, 1995, p. 543–553; – *Societatea Academică „Junimea” din Cernăuți. Corespondența dintre Arcadie Dugan și Christea Geagea*, în „Revista istorică”, serie nouă, București, tomul VI, nr. 9–10, septembrie–octombrie, 1995, p. 859–874; – *Aromânii și societățile academice „Arboroasa” și „Junimea” din Cernăuți*, în „Arhiva genealogică”, serie nouă, Iași, tomul III (VIII), nr. 3–4, 1996, p. 167–174; – *1812–1912. Centenarul anexării Basarabiei și implicațiile sale asupra națiunii române*, în „Revista istorică”, serie nouă, București, tomul VII, nr. 9–10, 1996, p. 747–755; – *Un document inedit despre organizarea primei școli românești la aromânii din sudul Dunării*, în „Revista istorică”, serie nouă, București, tomul VIII, nr. 11–12, 1997, p. 779–782; – *Ilie Dugan-Opaiț și George cavalier de Rosticki*, în „Glasul Bucovinei”, Cernăuți–București, anul V, nr. 1 (17), 1998, p. 43–46; – *Două documente inedite despre frații Gheorghe și Alexandru Hurmuzachi*, în „Revista istorică”, serie nouă, București, tomul X, nr. 5–6, 1999,

p. 529–532; – *Însemnările unui voluntar bucovinean din anii Primului Război Mondial despre principele Carol al României și Regimentul „Vânători de Munte”*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți-București, anul XIII, nr. 2 (27), [iulie–decembrie] 2006, p. 729–737; – *Domnul colonel Gheorghe Eminescu*, *ibidem*, p. 739–753⁸; – Gheorghe Eminescu, *Bravul bravilor (Procesul și executarea mareșalului Ney)*, *ibidem*, p. 753–762; – *România Regelui Carol I*, în „«Septentrion» Foaia Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina”, anul XVII, nr. 26, 2006, p. 13; – *Vechi familii românești din Bucovina: Gheorghian (Georgian), Bucevschi și Sorocean*, *ibidem*, anul XVIII, nr. 27, 2007, p. 12–13; – *O veche „poveste” din Bucovina*, *ibidem*, anul XIX, nr. 30, 2008–2009, p. 12–13 (relatarea venirii în Bucovina, în 1916, a bunicului său dinspre mamă, Gavril Ciupa); – *Vechi familii românești din Bucovina: Popescul, Vască și Baci*, în „Revista istorică”, tomul XX, nr. 3–4, 2009, p. 329–335; – *Două scrisori inedite aparținând lui Eudoxiu Hurmuzachi*, în „Analele Bucovinei”, anul XVI, nr. 2 (33), [iulie–decembrie] 2009, p. 523–534; – *Istoricul Ion Nistor și Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași*, în „Revista istorică”, serie nouă, tomul XXI, nr. 3–4, 2010, p. 327–330; – *Vechi familii românești din Bucovina: Reuș și Racoccea*, în „Revista istorică”, serie nouă, tomul XXI, nr. 5–6, 2010, p. 551–554; – *O enigmă a Societății Academice „Junimea” din Cernăuți – studentul Ion Iacoban*, în „Analele Bucovinei”, anul XVIII, nr. 1 (36), [ianuarie–iunie] 2011, p. 183–191⁹; – *O proclamație uitată a împăratului Franz Josef I*, *ibidem*, anul XVIII, nr. 2 (37), [iulie–decembrie] 2011, p. 571–574; – *Credincios regelui său până la moarte*, în „Dacia literară”, revistă de reconstituiri culturale, serie nouă, anul XXIII, nr. 5–6 (104–105), mai–iunie 2012, p. 75–79; – *Membrii Societății Academice „Junimea” din Cernăuți pe fronturile Primului Război Mondial (I)*, în „Analele Bucovinei”, anul XX, nr. 1 (40), [ianuarie–iunie] 2013, p. 193–217; – *Membrii Societății Academice „Junimea” din Cernăuți pe fronturile Primului Război Mondial (II)*, *ibidem*, anul XX, nr. 2 (41), [iulie–decembrie] 2013, p. 535–556; – *Nordul Moldovei și Imperiul Austriac*, în „Dacia literară”, serie nouă”, anul XXIV, nr. 11–12 (122–123), noiembrie–decembrie 2013, p. 5–11; *Generalul Iacob Zadik și Bucovina. Documente inedite*, *ibidem*, anul XXV, nr. 5–6 (128–129), mai–iunie 2014, p. 19–27; – *Un document inedit despre lupta pentru autonomia și libertatea Bisericii Ortodoxe Române din Bucovina la 1848*, în „Analele Bucovinei”, anul XXI, nr. 1 (42), [ianuarie–iunie] 2014, p. 263–267; – *Studentele Universității din Cernăuți și Societatea Academică „Junimea”*, *ibidem*, anul XXII, nr. 1 (44), [ianuarie–iunie] 2015 (în curs de apariție).

⁸ Cu modificare de titlu, *Reamintiri. Colonelul Gheorghe Eminescu*, și ilustrat cu o fotografie și câteva facsimile, materialul se tipărește și în „Dacia literară”, serie nouă, anul XXV, nr. 1–2 (124–125), 2014, p. 16–30.

⁹ Cu același titlu, articolul apare și în „Dacia literară”, serie nouă, anul XXIII, nr. 1–2 (100–101), 2012, p. 75–81.

Profesorul bucovinean Anghel Popa, cercetător „entuziast, stăruitor și devotat meseriei de istoric” (Ștefan S. Gorovei), este cunoscut în viața științifică din Bucovina, prin numeroasele sale studii științifice, care s-au bucurat însă de „aprecieri unanime” și în plan național. Multe dintre acestea sunt „studii secvențiale de mare acribie documentară”, „exemplare sub unghi documentar, ca și sub latura analizei de text sau de context”, cu interes special pentru „așezămintele modernizării, figurile resurecției colective, curente de cultură cu sens militant, regenerativ” (acad. Alexandru Zub) din epoca modernă și contemporană.

Profesorul Anghel Popa, „un distins istoric interesat îndeosebi de evoluția modernă a lumii românești”, exigent și „scrupulos în demersurile sale”, valorifică documente inedite și reușește să realizeze admirabile restituiri istorice și biografice într-o perioadă de „declin axiologic”, când abia se mai aude „glasul științei, literaturii și artelor, care dau trăinicia, peste veacuri, unei națiuni”. În acest sens – după cum apreciază academicianul Alexandru Zub –, „munca istoricului Anghel Popa se cade a fi prețuită ca un mijloc de a recupera valorile trecutului național, îndeosebi ale celor care au modelat și pus în evidență România” de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea. Situându-se frecvent în contextul „recuperării valorilor de rang simbolic”, lucrările profesorului bucovinean Anghel Popa oferă „celor interesați de progresul cunoașterii istorice” un discurs „agreabil și echilibrat”, un model de analiză de text și de context, întreprins cu serenitate, însă fără a ocoli „conotațiile politice și naționale” ale perioadelor/momentelor investigate.

Istoricul bucovinean Anghel Popa este membru al Asociației Oamenilor de Știință din România (București), al Fundației Istorice „A. D. Xenopol” (Iași), al Institutului de Genealogie, Heraldică și Sigilografie „Sever Zota” (Iași), al Societății Culturale a Aromânilor din România (București), al Societății pentru Cultura și Literatura Română din Bucovina (Rădăuți), al Institutului Internațional de Bibliografie din Cambridge (care îl include în volumul *2 000 Outstanding Scholars of The 20th Century*, Cambridge, 2000, p. 291, acordându-i și Medalia de Argint, în anul 2001) și al Institutului Internațional de Bibliografie din Carolina de Nord, SUA (care îl declară „Omul anului 2001”, pentru activitate științifică, răsplătindu-l cu Medalia de Aur). Activitatea sa științifică este răsplătită, între altele, cu Premiul pentru cercetare și publicații cu caracter științific al Fundației Culturale a Bucovinei (1996) și Premiul „Dimitrie Onciul” al Academiei Române (2006).

Anghel Popa se stinge din viață la 25 septembrie 2014 și este înmormântat, potrivit dorinței sale, în Cimitirul Mănăstirii Moldovița¹⁰. Odată cu plecarea sa

¹⁰ „Observatorul militar”, în nr. 38, din 1–7 octombrie 2014, îi consemnează decesul și înmormântarea. I. Rotaru, în articolul *Ni se duc dascălii...*, serie, între altele: „Am revenit în București duminică, 26 octombrie, de Sfântul Dumitru [...]. Reintru în banalul cotidian și plictiseala marelui oraș, cu activitățile standard: butonat telecomandă și lătit canapeaua din sufragerie. Am răsfoit pe net ziarele și, în special, «Observatorul militar», în mod deosebit [din] perioada septembrie–

dintre noi, comunitatea științifică din Bucovina mai pierde pe unul dintre cei aleși, care i-au promovat statornic, cu nedezmințită dragoste, valorile de patrimoniu național.

Fac referire la activitatea sa creatoare, între alții: – Rodica Iațencu: Anghel Popa, *Între fronturi. Bucovineni în România Primului Război Mondial*, 1998, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți-București, anul VI, nr. 1 (12), [ianuarie–iunie] 1999, p. 226–227; – Mihai Bejinaru, Doru Gușu, *Monografia Liceului Militar „Ștefan cel Mare”*, Ediția a II-a îmbunătățită și adăugită, Iași, Editura Trinitas, 2002, p. 103; – Vasile I. Schipor: Anghel Popa, *Serbările naționale de la Putna*, Câmpulung Moldovenesc, Editura Fundației Culturale „Alexandru Bogza”, 2004, 222 p., în „Analele Bucovinei”, anul XI, nr. 1 (21), [ianuarie–iunie] 2004, p. 248–250; – Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. II, Iași-Suceava, Editura Princeps–Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2004, p. 228; – N. Monteoru, *Bucovina. Pagini de enciclopedie*, vol. III, [Tipărită] cu binecuvântarea Î.P.S. Pimen, [arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților], Suceava, Editura Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, 2004, p. 679; – Alis Niculică, *Prof. dr. Anghel Popa la ceas aniversar*, în „Craiu nou”, serie nouă, Suceava, anul XVII, nr. 4, 140, 24 martie 2006, p. 4; – Ion Filipciuc, *Anghel Popa*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți-București, anul XIII, nr. 1 (26), [ianuarie–iunie] 2006, p. 393–396; – Ștefan S. Gorovei, *Scrisoare deschisă la o aniversare*, în „Analele Bucovinei”, anul XIII, nr. 2 (27), [iulie–decembrie] 2006, p. 719–720; – Vasile I. Schipor: Anghel Popa, *Societatea academică „Arboroasa” din Cernăuți, 1875–1877*, Câmpulung Moldovenesc, Editura Fundației Culturale „Alexandru Bogza”, 2008, 132 p., în „Analele Bucovinei”, anul XV, nr. 2 (31), [iulie–decembrie] 2008, p. 674–679; – Vasile I. Schipor: Anghel Popa, *Un tren întârziat*, Câmpulung Moldovenesc, Editura Fundației Culturale „Alexandru Bogza”, 2009, 42 p. + 13 planșe cu reproduceri după fotografiile de epocă și facsimile, *ibidem*, anul XVI, nr. 2 (33), [iulie–decembrie] 2009, p. 641–643; – Mircea Irimescu, *Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina (1862–2012) la 150 de ani*, vol. II, *Voluntariat bucovinean. Membrii Societății*, Rădăuți, Editura Septentrion, 2013, p. 446; –

octombrie [...]. De la Gicu Tipa aflasem că la sfârșitul lunii septembrie se prăpădise unul din dascăli noștri iluștri de la Câmpulung, profesorul doctor Popa Anghel, o somitate în istorie, la doar 68 de ani. Unul din anunțurile privind decesul profesorului Popa îl dădusem chiar eu și l-am regăsit la pagina de anunțuri, în numărul 38 al «Observatorului». Mai sunt încă vreo 4–5 anunțuri despre moartea Profesorului, cam toate de la foștii elevi (câteva mii, în cei peste 35 de ani sluiți la catedră). Un profesor exigent, dar principial, în mod paradoxal temut, dar iubit de elevii săi, printre care am avut privilegiul să mă număr. Sper că nu mă înșel, am fost singurul din clasă care am obținut o notă de zece la domn[ul] profesor Popa, erudiția sa dictând și zgârcenia proverbială în privința notelor acordate elevilor [...]”. Vezi, pentru mai multe informații, www.presamil.ro/om/2014/38/files/assets/basic-html/page20.htm (accesat la 1 iulie 2015). Și elevii de la Școala Gimnazială „Bogdan-Vodă” îl apreciază elogios: „Este unul din cei mai buni profesori din zona Bucovinei, poate chiar și din țară, doar este doctor în istorie, d-nul profesor merită acest calificativ pe deplin”: 5,00/foarte bine, conf. www.calificative.ro › ... › *Profesori Istorie Campulung Moldovenesc* (accesat online la 1 iulie 2015).

Prof. dr. Anghel Popa (1946–2014)

Alexandru Zub, *Din istoria dinastică a României: Principele Nicolae*, în „Dacia literară”, revistă de reconstituiri culturale, serie nouă din 1990, Iași, anul XXIV, nr. 3–4 (114–115), 2013, p. 8–10.

Rădăuți, 2 iulie/Sf. Voievod Ștefan cel Mare 2015

Vasile I. Schipor

O PERSONALITATE MARCANTĂ A DORNELOR: PETRU ȚĂRANU (26 MAI 1934 – 26 MAI 2015)

**Eine hervorragende Persönlichkeit der Dornaer Region:
Petru Țăranu (26. Mai 1934 – 26. Mai 2015)**

(Zusammenfassung)*

Petru Țăranu (26. Mai 1934 – 26. Mai 2015) wird in der Erinnerung der

Dornaer Bevölkerung mit seinen Taten und Schriften für immer bleiben. Er beendete das Lzyeum in Dorna Watra (Abendkurse) und dann die Fakultät für ökonomische Wissenschaften an der „Al. I. Cuza“- Universität Jassy. 1981 promovierte er mit der

Doktorarbeit *Considerații cu privire la utilizarea forței de muncă în ramura minieră*

[Betrachtungen zur Benutzung der Arbeitskraft im Bergbauwesen]. Er war Bürgermeister der Städte Gurahumora (1972–1983) und Dorna Watra (1983–1986, 1992–1996). Gleichzeitig hatte er eine rege publizistische, literarische und wissenschaftliche Tätigkeit, indem er mit verschiedenen bekannten Zeitungen und Zeitschriften zusammenarbeitete. Den Einwohnern der Stadt Dorna Watra überliess er eine wertvolle geistige Erbe: eine komplexe und monumentale Monographie in fünf Bänden (ersch. zwischen 1995 und 2002) mit dem Titel *Memoria Dornelor*. Dieses Werk bestätigte ihn als Historiker, Erzähler, Folkloresammler und Memoirenschreiber. Zwei Bände sind dem Folklore gewidmet, der dritte den bedeutenden Persönlichkeiten aus der Dornaer Region, ein anderer Band präsentiert die Geschichte und Entwicklung des Badeortes Dorna und der fünfte, *Repere istorice*, behandelt die Geschichte der Region und der Stadt selbst. Die Monographie ist ein Beispiel, wie man eine in mehreren Hinsichten einzigartige Gegend interdisziplinär behandelt werden kann.

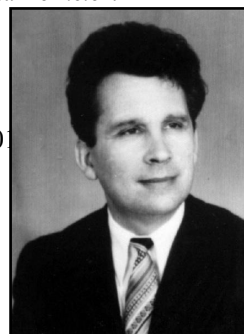
Petru Țăranu war Mitglied des Schriftstellerverbands der Republik Moldau, der

Gesellschaft der Bukowiner Schriftsteller und Gründungsmitglied des Schriftsteller- und Künstlerverbands der Dornaer Region. Es wurden ihm mehrere Literaturpreise verliehen.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Petru Țăranu, Politiker, Publizist, Historiker, Forscher, Folkloresammler, Memoirenschreiber, *Memoria Dornelor*.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Analele Bucovinei, XXII, 2 (45), p. 697–701, Rădăuți-București, 20

Petru Țăranu este un nume de care se leagă numeroase progrese în viața dornenilor și o luminoasă imagine spirituală a locurilor. Printr-o coincidență tristă, a trecut în veșnicie la 26 mai 2015, în ziua în care împlinea 81 de ani.

Petru Țăranu s-a născut în 1934 din părinții Neculai și Ioana, în satul Liniște, comuna Șaru Dornei, un loc dăruit cu frumusețe și atmosferă patriarhală, care oferă pace sufletească și de care nu s-a desprins niciodată. Și-a petrecut copilăria în acest loc mirific, a trăit, în acei ani, durerea pierderii tatălui pe front. A absolvit școala primară în 1948, în comuna natală și a fost nevoit să-și întrerupă studiile pentru a-și ajuta familia, din postura de muncitor la Mina de mangan Dealu Rusului (rămăsese singurul bărbat din familie). Setea de cunoaștere s-a concretizat prin studiile liceale, între anii 1959 și 1963 urmând, la învățământ seral, cursurile Liceului din Vatra Dornei. După ce surorile mai mici și-au făcut un rost în viață, a urmat cursurile Facultății de Științe Economice a Universității „Al. I. Cuza” din Iași, pe care a absolvit-o în 1970.

Și-a susținut doctoratul în anul 1981, în cadrul Academiei de Științe Sociale și Politice din București, cu teza *Considerații cu privire la utilizarea forței de muncă în ramura minieră*.

În anii 1970–1971 a fost șef al Compartimentului de organizare științifică a producției și a muncii, la Întreprinderea Minieră Suceava.

Între anii 1972 și 1983 a fost primar al orașului Gura Humorului. Om al inițiativei și al faptei, primarul Petru Țăranu a cercetat potențialul balneo-turistic al zonei Humor, a înființat Parcul Dendrologic „Lunca Moldovei”, a cooperat cu Inspekția Geologică de Stat București în descoperirea unui zăcământ de apă termală la Gura Humorului. Ca gazdă a unor importante personalități internaționale aflate în vizită la Mănăstirea Voroneț și împrejurimi – împăratul Iranului, șahișahul Mohammad Reza Pahlavi Aryamehr și împărăteasa Farah, regele Baudouin al Belgiei, regina Juliana a Olandei, președintele Franței Jacques Chirac ș. a.), – a evidențiat potențialul turistic al zonei. Humoreni îi amintesc cu respect de buna gospodărire a orașului în acea perioadă.

La 25 noiembrie 1983, Petru Țăranu a devenit primar al orașului Vatra Dornei, într-un prim mandat până în 1986, postură ce i-a permis să contribuie din plin la revigorarea vieții economice și spirituale a orașului și a zonei natale. De activitatea primarului Petru Țăranu se leagă numeroase fapte de progres, care au schimbat înfățișarea orașului. Spre ilustrare, amintim câteva dintre acestea: restaurarea, după planurile originale de la sfârșitul secolului al XIX-lea, a Sălii de Festivități a Primăriei (edificiu ridicat în anul 1897, în timpul vrednicului înaintaș Vasile Deac), cunoscută drept Sala Oglinzilor, restaurarea Monumentului Eroilor din parcul Primăriei, reamenajarea Cimitirului Eroilor din pădurea Miriștii, îndiguirea râului Dorna în stațiune, renovarea clădirii Cazinoului Balnear și a Palatului Național Român (azi sediul Bibliotecii Municipale „G. T. Kirileanu”),

construirea unei stații de epurare a apelor uzate, inaugurarea unei pârtii de schi pe Dealu Negru (cu sprijinul său, sporturile de iarnă au cunoscut o puternică dezvoltare, orașul fiind numit „Capitala sportului alb”), amenajarea peronului Gării Vatra Dornei Băi, lărgirea podului peste râul Dorna, sistematizarea și modernizarea unui număr de străzi, modernizarea stadionului. Prin grija sa, au primit haină exterioară nouă clădiri importante, precum Casa Vladimir, Palatul Telefoanelor, Policlinica Orășenească, Poșta.

Conștient de rolul culturii în viața unei comunități, el însuși un distins om de cultură, s-a remarcat prin realizări și în acest domeniu. A inițiat și înființat Muzeul Etnografic (în clădirea Primăriei), a sprijinit activitatea formațiilor artistice din cadrul Casei de Cultură și a Clubului Copiilor și Elevilor (fostă Casă a Pionierilor) care s-au remarcat prin obținerea de locuri I la concursuri și festivaluri naționale, dar și internaționale. A înființat Salonul Oamenilor de Seamă Dorneni și Fondul documentar din cadrul Bibliotecii orășenești. Orașul a fost vizitat, în această perioadă, de delegații străine, de un grup de scriitori conduși de președintele Uniunii Scriitorilor din România, de cosmonautul Dumitru Prunariu ș.a.

Datorită realizărilor și calităților sale umane, dornenii l-au reales în funcția de primar în mandatul 1992–1996. Inițiativele sale din această perioadă, mai dificilă, din multe puncte de vedere, s-au concretizat în noi reușite, precum reamenajarea Sălii Oglinzilor, o altă renovare a clădirii bibliotecii, îmbunătățiri aduse aspectului Cimitirului Eroilor, asfaltarea zonei centrale a orașului și reabilitarea a peste 10 străzi.

În anul 1994, Petru Țaranu a inițiat și organizat, în condiții deosebite (cu participarea Î.P.S. Bartolomeu Anania), *Centenarul Ion Luca*, prilej cu care a fost amenajată o Sală memorială la Biblioteca Municipală, cu sprijinul cercetătorului Nicolae Cârlan.

Pentru activitatea sa meritorie, Petru Țaranu a fost distins cu diverse ordine și medalii: Ordinul „Muncii” (1968), Ordinul „Steaua României” (1974), Medalia „Muncii” (1959), Medalia „Tudor Vladimirescu” (1979).

Activitatea edilului Petru Țaranu a fost dublată, cu aceeași ferve, de o activitate publicistică, de cercetare științifică și literară.

A debutat publicistic în anul 1959, în ziarul „Zori noi” din Suceava. Toate demersurile sale s-au axat pe popularizarea zonei natale, a frumuseții naturale și a spiritualității acesteia.

În anul 1989 a colaborat la editarea unui album Vatra Dornei. A cercetat și a publicat studii științifice privind resursele umane în domeniul mineritului, dar și lucrări din domeniul toponimiei, antroponimiei, istoriei și civilizației autohtone. Este autorul a circa 50 de studii cu profil literar, publicate în reviste de prestigiu, precum: „Cronica” și „Neamul românesc” (Iași), „Tribuna” (Cluj), „Astra” (Brașov), „Almanah turistic” (București), „Ateneu” (Bacău), în „Limba română”, „Caiete de cultură”, „Glasul națiunii”, „Viața satului”, „Moldova suverană”, „Literatură și artă” (Chișinău) și în ziarul dornean „Sentinela”.

Activitatea științifică și literară a generat elogioase referințe critice semnate de Aurel Leon, Mihai Stoian, Valentin Hossu-Longin, George Bălăiță, Areta Șandru, Mircea Motrici, Doina Cernica, Cornelia-Maria Savu, Nicolae Cărlan, Leo Butnaru, Alexandru Bantoiș, Adrian-Dinu Rachieru și mulți alții, publicate în revistele în care a semnat Petru Țaranu, dar și în „Luceafărul”, „România pitorească”, „Glasul Bucovinei”, „Zori noi” („Crai nou”).

Un portret cald și elogios îi realizează academicianul Mihai Cimpoi în volumul *Oameni de seamă*, ediția a II-a, Editura Țara Fagilor, 1998, p. 414–416, volum ce face parte din ampla monografie dedicată de Petru Țaranu, Țării Dornelor. Personalitatea lui Petru Țaranu este conturată obiectiv și sintetic în *Enciclopedia Bucovinei*, vol. II, Iași, Princeps Edit, 2004, p. 529–530, autor Emil Satco și, mai detaliat, în *Școala Șaru Dornei – Repere istorice*, Suceava, Tipografia ROF S.A., 2003, p. 184–191, autori Nichita Adăniloiaie și Petru Țaranu.

Distinsul istoric prof. univ. dr. Mihai Iacobescu semnează prefețele la patru dintre cele cinci volume ale monumentalei monografii intitulată *Memoria Dornelor*, lucrare care-l impune pe Petru Țaranu ca istoric, cronicar, culegător de folclor, memorialist, care „ar vrea să exploreze și să ilustreze toate strădaniile din zona sa natală, spre a lăsa copiilor și nepoților drept testament, o veritabilă enciclopedie a Țării Dornelor” (Mihai Iacobescu, *Cuvânt-înainte* la vol. IV, 2000). Primul volum, o antologie-document de folclor, a apărut la Tipografia Centrală din Chișinău, în 1995, având girul academicianului Mihai Cimpoi. Acest volum cuprinde texte care ilustrează ciclurile vieții: nașterea, căsătoria, moartea și o multitudine de texte de referință pentru alte specii și subspecii ale genurilor folclorice, care validează geniul creator al oamenilor locului.

Volumul *Oameni de seamă* cuprinde peste o sută de medalioane, fotografii, texte închinare unor personalități din zona dornelor, care au activat și mai activează încă în diverse domenii de activitate. O foarte bine documentată istorie a stațiunii balneoclimaterice Vatra Dornei, a începuturilor și a devenirii sale în timp, determinantă pentru însăși istoria localității face obiectul volumului al III-lea al monografiei, apărut la Editura Biblioteca Bucovinei, în 1999. Cu volumul al IV-lea, Petru Țaranu se întoarce la folclor, adăugând *Noi date și precizări cu privire la unele practici comunitare din aria teritorială a Dornelor și Dansuri de societate, romanțe, textieri și compozitori*, după cum autorul a structurat materialul cules. Prin aceste culegeri se aduce un omagiu interpreților de muzică populară din zonă, membrilor ansamblurilor și formațiilor artistice care s-au dovedit vrednici păstrători de valori spirituale. Volumul al V-lea, *Repere istorice*, apărut tot la Suceava, în Editura Biblioteca Bucovinei, în 2002, completează atestările documentare despre acest ținut cu surse memoriale păstrate pe cale orală sau selectate din cronici considerate de mai puțină importanță: condici parohiale sau școlare, cărți ale primarilor, arhive personale. Se realizează, astfel, o imagine mult mai nuanțată a ținutului Dornelor, se elucidează aspecte privitoare la evoluția așezărilor dornene, începând cu secolul al XVIII-lea.

În integralitatea sa, *Memoria Dornelor* e o zestre spirituală pe care autorul o lasă urmașilor, un model de abordare și tratare interdisciplinară a unei zone unice din multe puncte de vedere.

Activitatea științifică și literară a distinsului nostru concitadin i-a adus recunoașteri pe măsură. A fost cooptat în Uniunea Scriitorilor din Republica Moldova (1995), în Societatea Scriitorilor Bucovineni (1998), în Asociația Cultul Eroilor, a fost membru fondator al Asociației Scriitorilor și Artiștilor din Țara Dornelor (2001), a primit premii din partea Fundației Culturale a Bucovinei și a Societății Scriitorilor Bucovineni.

Lucrările sale monografice, bază solidă pentru scrierile ulterioare despre zonă, precum și exemplul său de muncă și de dăruire pentru comunitate, pentru salvarea de la uitare a valorilor de patrimoniu național îl vor păstra mereu, credem noi, în conștiința dornenilor.

Paraschiva Abutnăriței

NOTES ON CONTRIBUTORS

Vasile I. Schipor – born on the 3rd of January 1953 in Dornești/Suceava; graduate of the Faculty of Philology of the "Al. I. Cuza" University of Iași (1976). He is scientific researcher III dr. of the "Bukovina" Institute of the Romanian Academy, editor-in-chief of "Analele Bucovinei" [Yearbooks of Bukovina] (since its foundation in 1994). He is also working as a scientific secretary of the "Bukovina" Institute (since 1995).

Author of scientific studies and documentary works about less frequent topics in the historiography of Bukovina, such as refugees, resettlement, deportation, exile, anti-Soviet and anticommunist resistance, promoting some Bukovinian, unjustly forgotten authors or new fertile subjects of scientific research. Author of more than 100 articles, book reviews (some of them extensive), chronicles of scientific events and conferences, interviews published since 1994 in the regional, national and international press (Germany, USA, Ukraine). Since 1993 attending and presenting papers at over one hundred scientific events (conferences, congresses, symposia, annual scientific sessions, summer schools, Romanian book exhibitions) in Romania (Rădăuți, Iași, Siret, Suceava, Vatra Dornei), Republic of Moldavia (Chișinău), Germany (Augsburg) și Ucraina (Hliboca, Chernivtsi). Co-organizer of the first large scientific international conferences dedicated to Bukovina (1996, 2000, 2003, 2006, 2009, 2010, 2012), contributing to the increase of the prestige of the „Bukovina” Institute inside the Romanian scientific community and the public life of Bukovina, consequent supporter of the aspirations of the Romanian people of the Chernivtsi Region and of the structural emancipation process of our identity discourse, through a new attitude towards the national cultural patrimony.

Scientific contributions partially reunited in the edited volume *Bucovina istorică. Studii și documente*, Foreword by D. Vatamaniuc, honorary member of the Romanian Academy (2007).

Studies and documentary articles in collective volumes: Vasile Iuga (coordinator), *Maramureș – vatră de istorie milenară* (1998); – Vasile Diacon (coordinator), *Lingvistică și cultură. Omagiu profesorului Ilie Dan* (2008); – *We wspólnocie narodów i kultur. W kręgu relacji polsko-rumuńskich/Comunitatea popoarelor și culturilor. În lumea relațiilor polono-române* (2009); – Mihai-Bogdan Atanasiu, Mircea-Cristian Ghenghea, *Pro Bucovina. Repere istorice și naționale* (2010); – *Relacje polsko-rumuńskie w historii i kulturze. Relații polono-române în istorie și cultură* (2010); – Vasile Grăjdian, Serhii Hakman, Olga Lukács (coordinators), *Culturi și religii în Bucovina istorică. Retrospectivă și perspective ale dezvoltării. Культурни та релігій в історичній Буковині. Ретроспектива та перспектива розвитку. Cultures and Religions in the Historical Bucovina. Retrospection and Perspectives of Development* (2011); – *Polska i Rumunia – związki historyczne i kulturowe – przeszłość i dzień dzisiejszy. Polonia și România – legături istorice și culturale – trecut și prezent* (2011); – *Interviurile „Bucovinei literare”, 1990–2010. Antologie* (2011); – *Polsko-rumuńskie związki historyczne i kulturowe. Legături istorice și culturale polono-române* (2013); – Ștefan Purici, Dumitru Vitcu (coordinators), *Crezul istoriei. În onoare prof. univ. dr. Mihai Iacobescu la 75 de ani* (2013); Emil Satco, Alis Niculică, *Pentru promovarea artei și literaturii în Bucovina. Fundația Culturală a Bucovinei la douăzeci de ani* (2014); Aristide Zub (coordinator), *Forme de rezistență anticomunistă în zona Siretului Superior. Documente, mărturii, evocări, consecințe* (2015).

Author and co-author of the following books: Mihai Horodnic, *Izvorul Primăverii* (2004); – Vasile Adăscăliței, *Românitatea de Sus. Repere etnologice* (2004); – Ilie Dugan-Opaiț, *Date pentru monografia comunei Cireș-Opaițeni* (2008); – Filimon Rusu, *Amintiri. Oameni și locuri din Țara Fagilor* (2009); – Ilie Dugan-Opaiț, *Familia Dugan din Cireș-Opaițeni* (2009). Author of some introductory studies and afterwords in important works about Bukovina: Valerian I. Procopciuc, *Sucevița – sat al Obcinilor Bucovinei și gropniță a Movileștilor* (2003); – Marian Olaru, Elena Olaru,

Colegiul Tehnic Rădăuți. Studiu monografic (2005); – *Bucovineni împotriva comunismului: frații Vasile și George Motrescu* (2006); Constantin Hrehor, *Letopiseșul de mătase. Episcopul Gherasim Putneanul și Bucovina* (2012); Constantin Hrehor, *Muntele mărturisitor. Anii rezistenței, anii suferinței. Convorbiri cu Gavril Vatamaniuc* (2012); Aurelian V. Chirilă, *Prin cnut și umilință* (2013); Constantin Hrehor, *Casian Bucescu, omul de piatră* (2014).

Awarded (together with the editorial team of the "Analele Bucovinei") with the Prize for scientific publication (2006) and the Prize for scholarly editions (2010) of Bukovina's Cultural Foundation. Awarded with the Special Prize of Bukovina's Cultural Foundation for promoting the culture and civilisation values of Bukovina (2014).

Ortfried Kotzian – was born on 19th of April 1948 in Felheim, Memmingen district, Sudentenland. He becomes student at the Popular School in Illertissen, and then registers in gymnasium, in the Mathematics-Natural Science section, in Schulbruder College. Between 1969 and 1972 he studies Pedagogy at the Augsburg University. He begins his activity as a gymnasium teacher in Augsburg. Between 1977 and 1980 he attends the courses of the University in Augsburg, specializing in School Pedagogy, Political Sciences and Sociology teaching. From 1979 until 1980 he heads the Seminary for Pedagogical Assistants in the Schwaben region (Allgäu) and he is, at the same time, teacher at Marktoberdorf School. In the period between 1980–1989 he is academic counselor at The Department of School Pedagogy of the University of Augsburg. In 1983 he obtains his Ph.D. in Philology, and in 1984, for his thesis of Ph.D., he receives the award of the "Friends of the Augsburg University" Society. Between 1989 and 2002 he is the director of the Department of Pedagogy of the "Bukowina" Institute in Augsburg. Ortfried Kotzian carried on a fruitful activity in the Regional Schwaben Board. He is designated counselor of cultural affairs, then superior counselor and, ultimately, director of the department for culture of the same institution. In 2002 he is awarded, for distinctive merits, with the "Sieben Schwaben" Medal. Since March 2002 he is director of the Haus des Deutschen Ostens in Munich, Germany, and since 2004 regional director. Among the various papers published, we mention: *Das Schulwesen der Deutschen in Rumänien im Spannungsfeld zwischen Volksgruppe und Staat* (Augsburg, 1984); *Die Aussiedler und ihre Kinder: Eine Forschungsdokumentation über die Deutschen im Osten* (Dillingen-Munich, 1991); *Spurensuche in die Zukunft. Europas vergessene Region Bukowina* (with Johannes Hampel, Augsburg, 1991); *Die Umsiedler: die Deutschen aus West-Wolhynien, Galizien, der Bukowina, Bessarabien, der Dobrudscha und in der Karpatenukraine* (Munich, 2005).

Ovidiu Bătă – engineer geologist, scientific researcher III at the "Bucovina" Institute of Romanian Academy. He obtained the academic title of Doctor in the field of Geology in 2006 at the "Al. I. Cuza" University of Iași, with the thesis *Palynostratigraphical Study of the Metamorphic Formations from Putna Basin (Bistrița Mountains)*. Fields of interest: geology, the exploitation of the mineral resources, the environmental protection. Participation to scientific conferences organized by: Bukovina Institute – Rădăuți, "Bucovina" Museum Complex, the Faculty of History and Geography of "Ștefan cel Mare" University, the Regional Department for Culture, Cults and National Cultural Patrimony of Suceava. Latest published articles, studies or books: Arthur Loebel, *Geschichtliche Entwicklung des Eisenbades Dorna* [Evoluția istorică a băilor feroase Dorna], Bilingual edition by Ovidiu Bătă, Ștefănița-Mihalea Ungureanu, 2012; *Solca – „Al Bucovinei Meran”*, in Ștefan Purici, Dumitru Vitcu (coordinators), *Crezul istoriei. In honorem prof. univ. dr. Mihai Iacobescu la 75 de ani*, 2013, p. 503–510; *Evoluția legislației silvice în Bucovina (IV). Legile Țării din 2 iulie 1897*, in "Analele Bucovinei", XX, 1, 2013; *Hutele Bucovinei. 200 de ani de la înființarea primei fabrici de sticlă din Bucovina – Crasna-Althütte*, in "Analele Bucovinei", XX, 2, 2013; *Serviciul silvic al Administrației politice a Bucovinei. Inspectorul de păduri*, in "Analele Bucovinei", XXI, 1, 2014; *Exploatarea aurului aluvionar pe Bistrița Aurie*, in "Analele Bucovinei", XXI, 2, 2014.

D. Vatamaniuc – critic and literature historian. Honorary member of the Romanian Academy (since 6th June 2001). Founding member of the Centrul pentru Studiarea Problemelor Bucovinei of the

Romanian Academy. Post-graduate courses: degree submission at professor D. Popovici, with the thesis *Ioan Slavici and the world he crossed through* (September 1947), thesis was not presented, because of the education reform (1948). The Degree at the Institute of Literary History and Folklore, under the guidance of George Călinescu, with the thesis *Ioan Popovici Bănăţeanu and the world of artisans* (1957), work printed in 1959, second edition in 2005. He was a Romanian Literature professor at the "Andrei Mureşanu" High School in Dej, editor of "Almanahul literar" in Cluj, researcher at The Institute of Literary History and Folklore, of the Romanian Academy, lecturer at the University of Bucureşti, librarian at the Central University Library of Bucureşti, chief-editor of section at the Center of Information and Documentation of the Social and Political Science, researcher at the Museum of Romanian Literature, Director of the "Bucovina" Study Centre of the Romanian Academy, Iaşi Branch (1992–2007), chief-editor of the scientific journal "Analele Bucovinei", director of the "Septentrion" magazine, the press branch of the Society for Romanian Culture and Literature in Bucovina and member in the editorial board of "Bucovina literară" (Suceava) and "Glasul Bucovinei" (Cernăuţi). Member of the Writer's Union of Romania, president of the "Mihai Eminescu" International Academy (India), member of the Carpatia Academy, of the "Mihai Eminescu" International Centre in Chişinău and of other societies (Oradea Mare, Sibiu, Suceava, Târgu-Jiu, Craiova). He is the author of 12 monographs, 4 biographies and publisher of the work of George Călinescu, Ioan Slavici, Mihai Eminescu, Teodor Balan, Titu Maiorescu, Dimitrie Onciul. He signed the following work: *Bucovina între Occident și Orient. Studii și documente*, prologue by acad. Ștefan Ștefănescu (2006). He finished the edition of Mihai Eminescu's work, founded by Perspessicius in 1939 and interrupted in 1963, at the sixth volume, by printing the VII through XVI volumes. He initiated and organized the first major international scientific conferences regarding Bucovina, in collaboration with the Bukowina-Institute in Augsburg (Germany) and the Bukovinean Centre of Scientific research of the State University in Cernăuţi (Ukraine). For his researcher and publisher activity he was given the title "Man of the Year" and was awarded with the "Diploma of Honour" from the American Biographical Institute (1999 and 2000). *Doctor honoris causa* of the "Lucian Blaga" University in Sibiu. The Excellence Award of the Bukovinean Cultural Foundation (2002), *Doctor Honoris Causa* of the "Ștefan cel Mare" University, Suceava (2008).

Otto Hallabrin – he attended the secondary school in Salbägelul Nou (Eichental), the high-school in Timișoara and Geilenkirchen/Aachen. He studied state science, politology and international law in Munich and worked as a scientific researcher at the Bavarian Academy and at the „Bukowina” Institute at the University of Augsburg. He is currently the executiv manager of the „Bukowina” Institute in Augsburg and appointed counselor for the partnership between the Swabian District and Bukovina.

Constantin Ungureanu –graduate of the "Ion Creangă"- UPS Faculty of History in Chişinău (1992); Ph.D in History (1997). Scientific researcher and coordinator at the Institute of History, State and Law of the Academy of Sciences of Moldova. Author of two monographs on the history of Bukovina: *Bucovina în perioada stăpânirii austriece 1774–1918. Aspecte etnodemografice și confesionale*, Chişinău, Civitas Publishing House, 2003, 304 p.; *Învăţământul primar din Bucovina (1774–1918)*, Chişinău, Civitas Publishing House, 2007, 336 p. He also wrote a historical-statistical study about the population from the Chernivtsi region (with Ion Popescu) and a manual of local history (in collaboration). He published about 90 scientific studies and articles mainly on the history of Bukovina during the Austrian period and edited magazines and collections of articles from the Republic of Moldova, Romania and Ukraine. He obtained through competition several scholarships for research and documentation in Germany and Austria. In the period 2008–2010 he was employed by the University of Innsbruck, Austria in order to participate to the international scientific project *Cadastrul austriac din Bucovina și Carintia la mijlocul secolului al XIX-lea*.

Ștefănița-Mihaela Ungureanu – scientific researcher at the "Bucovina" Institute in Rădăuți. Fields of interest: German press and literature in Bucovina, translations from/into German. Latest published articles, studies or books: Arthur Loebel, *Geschichtliche Entwicklung des Eisenbades*

Dorna [Evoluția istorică a băilor feroase Dorna], Bilingual edition by Ovidiu Bătă, Ștefănița-Mihalea Ungureanu, 2012; *Georg Geib. Istoria unui mic oraș (V)*, in "Analele Bucovinei", XX, 1, 2013; *Georg Geib. Istoria unui mic oraș (VI)*, in "Analele Bucovinei", XXI, 2, 2013; *Ludwig Adolf Simiginowicz-Staufe – 180 de ani de la naștere*, in "Analele Bucovinei", XXI, 2, 2013; *Evenimentele politice din Moldova, Țara Românească și Transilvania consemnate în periodical german „Bukowina” (1862–1868)*, in Ștefan Purici, Dumitru Vitcu (coordinators), *Crezul istoriei. In onorem prof. univ. dr. Mihai Iacobescu la 75 de ani*, 2013, p. 555–570; *Guvernatorii militari ai Bucovinei: Gabriel baron Spleny de Mihaldy (1734–1818) și Carol baron de Enzenberg (1725–1810)*, in "Analele Bucovinei", XXI, 2, 2014; *Literatur und Theater in Ernst Rudolf Neubauers „Bukowina”*, in Andrei Corbea-Hoișie, Ion Lihaciu, Markus Winkler, *Zeitungsstadt Czernowitz. Studien zur Geschichte der deutschsprachigen Presse der Bukowina (1848–1940)*, 2014, p. 9–22.

Marian Olaru – scientific researcher at the "Bucovina" Institute of the Romanian Academy. Doctor in the field of History since 2000. Fields of interest: modern and contemporary history, oral history, microhistory and history of mentalities. He published various studies and articles related to the history of Bucovina, regarding the evolution of the political system in this region during the Austrian occupation, the role of personalities, cultural and political elite from this region in advocating the identity at the end of the XIXth century and beginning of the XXth century. He also showed a particular interest in studying the context (phenomena) that resulted in the extinction of the multicultural and multiethnic Bucovina at the end of the Second World War, a process emphasized by the establishment of communist rule in the Central and Eastern Europe. Papers representative for his scientific research: *Mișcarea națională a românilor din Bucovina la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea*, foreword by acad. Gh. Platon (2001); *Bucoveneni împotriva comunismului: frații Vasile și George Motrescu*, foreword by D. Vatamaniuc, honorary member of the Romanian Academy, afterword by Vasile I. Schipor (2006). He is member of the editorial board of "Analele Bucovinei", scientific journal of the "Bucovina" Institute of the Romanian Academy, published since 1992, and of the editorial board of "Archiva Moldaviae", published by the National Archives of Romania, Iași Branch. He contributed with various papers at scientific conferences in Romania and abroad. The most recent is the International Scientific Conference "Cultures and religions in the historical Bucovina. Retrospective and perspectives of development", organised by the "Friedrich Ebert" Foundation, Romania; the Faculty of History and Geography of the "Yurii Fedkovič" National University, Cernăuți, Ukraine; the Faculty of History, Political Science and International Relations of the "Ștefan cel Mare" University, Suceava, Romania; the Bukovenian Research Centre of the "Yurii Fedkovič" University, Cernăuți, Ukraine; the "Bucovina" Institute of the Romanian Academy; the Evangelical Academy Sibiu, Romania; the Evangelical Church Braunschweig, Germany, October 4–6, 2010, Cernăuți-Suceava, essay *On the extinction of a model of culture and civilization: Bucovina (the southern part), 1944–1947*. Latest published articles, studies or books: *Bucovina și bucovinenii din perioada interbelică în paginile periodicalului cultural „Făt-Frumos”*, in Ștefan Purici, Dumitru Vitcu (coordinators), *Crezul istoriei. In onorem prof. univ. dr. Mihai Iacobescu la 75 de ani* (2003); *Bucoveneni în Parlamentul României Mari. Senatul, sesiunea 1919–1920*, in „Analele Bucovinei”, XXI, 1, 2014 (with Rodica Iațencu); *Bucovina în perioada interbelică. Istorie și statistică*, in „Analele Bucovinei”, XXI, 2, 2014; *Bucoveneni în Parlamentul României Întregite*, vol. I, *Sesiunea 1919–1920*, Foreword by dr. Ion Agrigoroaiei, Revised edition, introduction, notes and comments by Rodica Iațencu and Marian Olaru, Name register by Rodica Iațencu, București, Romanian Academy Publishing House, 2014 (pending publication).

Bogdan-Alexandru Schipor – Senior Researcher in contemporary history in Iasi, at the "A. D. Xenopol" History Institute of the Romanian Academy. Born on the 23rd of February 1977 in Suceava. Bachelor's degree at "Al. I. Cuza" University of Iasi, graduated in 1999. In-Depth (Advanced) Studies (master's degree) in International Relations at the same university, graduated in 2000. Ph.D. in history of the "Al. I. Cuza" University of Iasi in 2007 with the dissertation *The Great*

Britain Foreign Policy at the Soviet Union's Western Border, 1938–1941. Postdoctoral researcher, POSDRU 89/1.5/S/61104 contract, ID 61104, Project co-financed by European Social Fund through Sectorial Operational Programme for Human Resources Development 2007–2013, Priority Axis 1: “Professional education and training in support of economical growth and society development based on knowledge”; Major area of Intervention 1.5: “Doctoral and postdoctoral programs in support of research”, Project title: “Social sciences and humanities in the context of global development – development and implementation of postdoctoral research”, beneficiary: Romanian Academy, 2011–2012. Research areas: International relations in interwar Europe with a focus on the policy of the Great Powers towards the countries of Eastern Europe and the history of the Romanian foreign policy during the interwar period and the Second World War. Participant in several research projects organized and financed by the Romanian Academy or by the Romanian Ministry of Education. Major publications include: *Politica Marii Britanii la frontiera de vest a Uniunii Sovietice, 1938–1941 (The Great Britain Foreign Policy at the Soviet Union's Western Border, 1938–1941)*, Iasi, Junimea, 2007; Ioan Ciupercă, Bogdan-Alexandru Schipor, Dan Constantin Măță (coord.), *România și sistemele de securitate în Europa, 1919–1975 (Romania and the Security Systems in Europe, 1919–1975)*, Iași, Editura Universității „Al. I. Cuza”, 2009; Silviu Miloiu, Florin Anghel, Dalia Bukeleviçiūtė, Alexandru Ghisa, Ramojus Kraujelis, Bogdan-Alexandru Schipor, *The Romanian-Lithuanian Relations. Diplomatic Documents (1919–1944)*, Foreword by Vladimir Jarmolenko, Ambassador of the Republic of Lithuania to Romania, Târgoviște, Editura Cetatea de Scaun, 2011, 244 p.

Ortansa Șlincu – born on the 15th of august 1945 in the Șaru Dornei village, Suceava county. Graduate of the Institute of Pedagogy of Suceava, specializing in philology (3 study years, until 1968). She worked as a teacher of Romanian language and literature at the secondary school in Șaru Dornei (1969–1989) and at the School No. 2 in Vatra Dornei (1989–2005). She received the I. Teaching Degree with the thesis *Local Onomastics (on the Neagra Șarului Valley) – Instructional and Educational Means in Romanian Language and Literature Classes in Middle School* (submitted in 1985, under the guidance of Dr. Ioan Lobiuc, lecturer at the Faculty of Philology of the “Al. I. Cuza” University of Iași).

Elena Pascaniuc – scientific researcher at the Bukovina Institute of the Romanian Academy in Radauti, graduate of the Faculty of Letters of the “Al. I. Cuza” University of Iasi. Research interests: folk culture, folklore, personalities from Bukovina and their role in the Romanian and European culture. Participation to scientific conferences organized by: Bukovina Institute – Rădăuți, “Bukovina” Museum Complex, the Faculty of History and Geography of “Ștefan cel Mare” University, the Regional Department for Culture, Cults and National Cultural Patrimony of Suceava. Latest published articles, studies or books: *Societatea muzicală “Armonia” (1881–1944)*, in Ștefan Purici, Dumitru Vitcu (coordinators), *Crezul istoriei. In onoream prof. univ. dr. Mihai Iacobescu la 75 de ani*, 2013, p. 581–586; *Valorificarea culturii populare în Bucovina, între 1850 și 1900 (I)*, in “Analele Bucovinei”, 2013, XX, 1, 2013; *Valorificarea culturii populare în Bucovina, între 1850 și 1900 (II)*, in “Analele Bucovinei”, XX, 2, 2013; *Petru Rezuș la centenarul nașterii sale (1913–2013)*, in “Analele Bucovinei”, XXI, 1, 2014; *Valorificarea culturii populare din Bucovina. Personalități. Dimitrie Dan (IV)*, in “Analele Bucovinei”, XXI, 2, 2014.

Ion Filipciuc – writer, graduate of the Philology Faculty, “Al. I. Cuza” University, Iași. He obtained the Ph. D. In 1999, with the thesis *Stylistic constant and archaic significance in Miorița*. He contributed to several literary publications with prose, lyrics, articles, essays, studies about Eminescu, about the popular creation *Miorița*. Editor of “Bucovina literară” (1990–2000). Among the published books: *Înspre alt Eminescu* (1999), *Miorița străbate lumea sau 123 de traduceri ale colindei și baladei, semnate de...* (2001), *Simptomuri politice în boala lui Eminescu* (2007), second edition, 2009. Editions: Vasile Postescă, *Catapeteasmă bucovineană* (2000), Ioan Bilețchi-Albescu, *Amintiri din colț de veacuri* (2012), *Eminescu în Bucovina* (2012), Ioan Bilețchi-Albescu, Traian Roșu, *Câmpulungul în zorile Unirii* (2015).

Rodica Iațencu – scientific researcher III at the "Bucovina" Institute of the Romanian Academy. Doctor in the field of History since 2004. Domains of interest: Romanian history (interwar period), cultural history of Bucovina, the history of the communist regime in Romania. She took in charge (Scientific Secretary, Book editor, Name Index) 10 volumes dedicated to the history of Bucovina and 13 numbers of the scientific journal of the "Bucovina" Institute – "Analele Bucovinei" (AB). Participation to scientific conferences organized by: Bukovina Institute – Rădăuți, "Bucovina" Museum Complex, the Faculty of History and Geography of "Ștefan cel Mare" University, the Regional Department for Culture, Cults and National Cultural Patrimony of Suceava. She took part at the Grant CNCSIS no. 1 290/2005, *Romanians from outside the country in the context of Euro-Atlantic and European integration of Romania. The case of Romanian communities in Ukraine (1945–2007)*, approved by M.E.C., No. 1298/2005; theme: *Considerations on the evolution of cultural life of the Romanian community from Ukraine, 1990–2007*. Latest published articles, studies or books: *Contribuția academicianului Radu Grigorovici la cunoașterea istoriei Bucovinei – un model de cercetare științifică interdisciplinară*, in Ștefan Purici, Dumitru Vitcu (coordinators), *Crezul istoriei. In onore prof. univ. dr. Mihai Iacobescu la 75 de ani*, 2013, p. 699–707; *Bucovineni în Parlamentul României Mari. Senatul, sesiunea 1919–1920*, in "Analele Bucovinei", XXI, 1, 2014 (with Marian Olaru); *Revista „Glasul Bucovinei” la 20 de ani de la apariție*, în "Analele Bucovinei", XXI, 2, 2014; *Bucovineni în Parlamentul României Întregite*, vol. I, *Sesiunea 1919–1920*, Foreword by dr. Ion Agrigoroaiei, Revised edition, introduction, notes and comments by Rodica Iațencu and Marian Olaru, Name register by Rodica Iațencu, 2014 (pending publication).

Ioan Scripcariuc – Former director of the National Archives Department in Suceava (1995–2009); graduate of the Faculty of History and Philosophy of the "Al. I. Cuza" University of Iași (1991); PhD in history at the "Ștefan cel Mare" University of Suceava since 2013, with the thesis *Ținutul Suceava până la sfârșitul secolului al XVIII-lea*. He published many articles and studies in the following scientific magazines: *VAnuarul Institutului de istorie «A. D. Xenopol»* (Iași); *"Revista Arhivelor"*, *"Anuarul Muzeului Bucovinei Suceava"*, *"Codrul Cosminului"* (Suceava).

Paraschiva Abutnăriței – former teacher and school director in Poiana Stampei, Botoșani and Vatra Dornei. Main research fields: ethnography, old wooden architecture in Bukovina, history of Bukovinian settlements. Currently working as editor-in-chief at "Monitorul de Dorna" and "Moldova literară", she is president of the "Arboroasa" subsidiary of the "Pro Basarabia și Bucovina" Cultural Association, secretary of the Writers and Artists' Association (Vatra Dornei) and member of the Society for Romanian Culture and Literature in Bukovina, of the Bukovinian Writers' Society and of the Writers' League (Iași-Moldova subsidiary). Books: *Monografia comunei Poiana Stampei* (2006, 2nd edition 2013); *Monografia comunei Coșna* (2008, together with Ioan Abutnăriței); *Experiențe de lectură* (literary chronicle, 2009); *Târziu, timpul cuvintelor* (poetry, 2010); *Tentația zăpezilor albastre* (poetry, 2013). Awarded by the Bukovina Cultural Foundation, the "Ștefan cel Mare" Society – Suceava, the "Mihai Eminescu" Society for Romanian Culture – Chernivtsy and the Writers and Artists' Association – Vatra Dornei.